PHONG

THẬP

NHẤT

Sống trong Di động của tổng tài quý tộc

Editor:
Gái già thích ngôn tình

Just A Island

SỐNG TRONG DI ĐỘNG CỦA TỔNG TÀI QUÝ TỘC

Tác giả: Phong Thập Nhất

Thể loại: 18+, 1Vs1, Hài hước, Hào môn thế gia, HE, Hiện đại, Lâu ngày sinh tình, Ngôn tình, Ngọt, Nữ phụ văn, Sắc, Sạch, Song xử, Sủng, Xuyên sách,

Tổng chương: 112

—★—

dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 1: Xuyên

Học sinh cấp ba đều tan học khá trễ, hơn nữa bị người chặn giữa đường kiếm chuyện gây khó dễ, An Nhu từ trường học ra tới cổng đã hơn 12 giờ rưỡi.

Đeo cặp trên vai, đôi tay An Nhu nắm chặt quai xách, không thể hòa đồng với mọi người trong trường, cúi đầu, không hé răng bước thẳng về phía trước, quẹo vào một con hẻm nhỏ ít người.

An Nhu đã tập mãi thành thói quen, đi vào ngõ nhỏ thứ ba kia, thật cẩn thận tránh né mạng nhện gần bậc thang cùng lan can phủ đầy bụi, nhẹ nhàng leo lên lầu ba.

Đứng ở trước cửa nhà, An Nhu đang lấy chìa khóa từ trong túi ra, tiếng nói cười bên trong nhà xuyên thấu qua tầng cửa mỏng phát ra ngoài.

Trong phòng, bác gái của An Nhu - Tào Lâm Tú, lại gắp một đũa đồ ăn vào trong chén, ăn như chết đói đến nơi.

Người phụ nữ trung niên mặc bộ đồ cũ, vừa kẹp đồ ăn trên bàn ăn ngấu ăn nghiến, vừa nói lớn tiếng cho vợ của em trai chồng mình, đang nấu thức ăn ở trong bếp nghe: "Nè Tuệ Văn, lần này Uyển Uyển nhà tụi chị làm nhà họ An gia nở mày nở mặt nha. Sau này, Uyển Uyển nhà tụi chị chính là người trong tầng lớp xã hội thượng lưu. Quả thật nghĩ cũng không dám nghĩ. Haizzz ...! Chị đây tu được bao nhiêu phúc đức mới sinh được một đứa con gái bảo bối như vậy nha."

https://thuviensach.vn

Âm thanh xào rau trong phòng bếp hơi dừng lại một chút, Tào Lâm Tú ngậm đầy một miệng thịt, nói không rõ lời, tiếp tục hét lên: "Để chị nói cho em nghe, con gái học hành đọc sách cho nhiều có ích lợi gì? Chủ yếu là phải biết cách giao tiếp với người khác, em nói có đúng không?"

"Tuệ Văn, chị coi em là người một nhà nên mới nói thiệt tình với em" dùng sức nuốt thịt xuống. Tào Lâm Tú chùi miệng, nói nước miếng bay tứ tung: "An Nhu nhà em thành tích vừa kém mà đầu óc còn không linh hoạt. Không sớm nghĩ cách giải quyết, con bé chỉ có nước ăn bám hai đứa cả đời? Chị đây cũng là vì hai đứa thôi"

Tào Lâm Tú miệng lớn tiếng nói, nhìn con gái đang ngồi bên cạnh mình. Trong ánh mắt tràn ngập sự đắc ý, không hề che dấu.

An Nhu tính thứ gì, con gái nhà mình mới là *kim phượng hoàng, làn da trắng nõn, bề ngoài lại đẹp, tính cách cũng dịu dàng hào phóng. Quan trọng nhất là còn được quý nhân để mắt đến, không biết có bao nhiêu *phúc khí đâu? so sánh với An Nhu, thật là một trên trời một dưới đất.

*Kim phượng hoàng: loài chim phượng hoàng có bộ lông màu vàng rực (cũng có ẩn ý nói đến những cô gái nhà nghèo lấy đại gia nhà giàu).

*Phúc khí: khí vận + may mắn + những gì tốt đẹp nhất. (từ này thường dùng cho những ai có đức tính lương thiện, tốt bụng).

Người con gái đang ngồi ăn rất đoan trang bên cạnh, nghe vậy ngẩng đầu, nhìn mẹ của mình cười cười: "Mẹ ăn nhiều một chút đi"

Tuy cô mặc bộ đồng phục học sinh bình thường, nhưng vẫn không thể che dấu được vẻ bề ngoài xuất sắc. Cô tươi cười dịu dàng, là một cô gái xinh xắn có nét đẹp cổ điển, khiến người nhìn vào là có cảm tình ngay.

https://thuviensach.vn

"Ờ, ờ, ăn nhanh đi con"

Tào Lâm Tú không ngừng gật đầu, lại gắp hai đũa lớn xương sườn vào trong chén, thuận tiện không quên gắp cái đùi gà cuối cùng cho con gái mình, nói: "Con cũng ăn nhiều một chút, học tập rất vất vả, phải bổ sung dinh dưỡng"

Âm thanh xào rau trong phòng bếp ngừng lại, một người phụ nữ trung niên đi ra, mang theo một dĩa xào thịt bò đầy tràn, đặt ở trên bàn ăn. Trong mắt mang theo chút chờ đợi: "Lâm Tú, chị nói cũng có đạo lý. Ai ...! Vẫn là con gái của chị bớt lo, con bé quá ưu tú, còn con gái của em thì....."

Chưa nói xong một câu, ba người đều nghe được tiếng mở cửa rất nhỏ, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi, đành nuốt vào nửa lời nói còn lại.

"A! Sao không nói tiếp?"

Tào Lâm Tú cũng không phải loại người dễ dàng tống cổ, bà ta gõ gõ chén, cố ý nói: "Em nói cũng có lý, em yên tâm. Hai nhà chúng ta là mối quan hệ ruột thịt mà. Dù sao chú hai cũng là em trai ông nhà chị. Sau này, chị khẳng định sẽ kêu Uyển Uyển nhà tụi chị dẫn theo An Nhu đi ra ngoài giao lưu, gặp gỡ những người khác. Nói không chừng còn có thể tìm được con đường rãi đầy hoa hồng nữa nha"

Nói cho hết câu, lại không ai tiếp lời nói của bà ta. Đứng ở nơi đó, người phụ nữ trung niên đeo tạp dề, lo lắng nhìn về phía cửa: "An Nhu? Con đã đi học về rồi sao?"

Làm như vừa mới phát hiện, Tào Lâm Tú cũng quay đầu nhìn ra phía cửa, kinh ngạc nói: "Ây da, An Nhu đã về rồi? Đến đây, ngồi xuống ăn cơm nè"

https://thuviensach.vn

Mặc đồng phục giặt đến bạc trắng, trên nét mặt tái nhợt đầy thanh tú không có chút máu, cô không lên tiếng, liếc nhìn sang bên này. Cô lớn lên khá xinh đẹp, trắng nõn thanh tú, nhưng quá gầy ốm, nhìn vào thì biết bị thiếu dinh dưỡng trầm trọng, chỉ có một đôi mắt đen nhánh vẫn còn sức sống.

Giờ này, phút này, trong ánh mắt đen nhánh đó có rất nhiều cảm xúc. Muốn nói có ý gì, thì chiếm nhiều nhất, chính là chán ghét.

An Nhu nhìn gương mặt đầy tươi cười của bác gái, liếc mắt nhìn sang bên cạnh, ánh mắt của An Như Uyển cũng hàm chứa cười đầy dịu dàng, nhìn lại cô. Cuối cùng, tầm mắt của cô di chuyển đến trên bàn ăn, một mớ hỗn độn, lắc đầu, thấp giọng nói:

"Không cần, con vào phòng đây" Nói xong, trực tiếp bước qua phòng khách, đi thẳng vào phòng ngủ.

"Ấy! An Nhu? An Nhu? Thật sự không ăn chút gì sao con?" Từ Tuệ Văn ngạc nhiên nhanh chân đi theo: "Bác gái cùng chị họ của con lại đây ăn cơm nè, không phải hai đứa quan hệ rất tốt sao? Người một nhà cùng nhau ăn cơm rất náo nhiệt, sao con lại cư xử như vậy?"

Tào Lâm Tú nhìn Từ Tuệ Văn đuổi theo con gái, nét mặt phỉ nhổ, đầy khinh thường. Hừ, cái loại mặt hàng đưa đám này còn không biết xấu hổ, dám ném sắc mặt hai mẹ con tao, cũng không biết nhìn xem bản thân là cái thứ gì, phi, thứ đê tiện.

"Uyển Uyển, ăn cơm, ăn cơm đi con" đối với con gái của mình, Tào Lâm Tú một lần nữa treo lên nụ cười, lại nhỏ giọng nói: "Mẹ nói đều là lời khách sáo, con đừng mang theo con nhỏ An Nhu này đi ra ngoài kẻo mất mặt, mẹ đau lòng, biết chưa?"

"Mẹ yên tâm, chút chuyện này còn phải biết chứ." An Như Uyển nhấp môi

https://thuviensach.vn

cười, bộ dáng ngoan ngoãn dịu dàng: "Mẹ đừng lo lắng, đợi con đặt chân vào xã hội thượng lưu, con nhất định sẽ hiếu kính với mẹ."

An Nhu không nghe thấy "Mẫu từ nữ hiếu" trong phòng ăn. Cô vào phòng, khóa trái cửa, mẹ An vừa kêu réo vừa đi theo ở phía sau. Lúc này, cô mới bộc phát tính tình, ném cặp sách lên trên bàn học, cởi giày, cuộn tròn người ở trên chiếc giường cứng như đá, khe khẽ thở dài.

Đây đã là tháng thứ hai cô xuyên đến thế giới này, An Nhu vẫn không thể nào thích ứng thân phận hiện tại.

An Nhu, năm nay 19 tuổi, là sinh viên năm nhất. Có cha mẹ yêu thương, gia đình hòa thuận, gia cảnh tốt đẹp, nhân duyên cùng tính cách đều rất tốt. Cuộc đời xuôi gió xuôi nước không có bất kỳ chuyện gì xấu diễn ra trên đường đời.

Nhưng mà ở một ngày nào đó, An Nhu lại bị một chiếc xe vi phạm quy định điều khiển đụng phải.

Vì thế mà cô biến thành An Nhu, một cô bé 17 tuổi, lớp 11, tự sát chưa thành.

An Nhu từ trong gương nhìn đến thân xác thiếu dinh dưỡng trong một thời gian dài mà xanh xao vàng vọt, lại mơ hồ có thể thấy được rõ góc cạnh gương mặt, thiếu nữ nhút nhát sợ sệt giống như chú thỏ con, không thể không tiếp thu sự thật này.

Mặt vẫn là gương mặt kia, nhưng cuộc đời lại không giống nhau.

Thế giới này An Nhu cùng cô một chút đều không giống nhau.

Gia cảnh nghèo túng, mẹ không có nghề nghiệp, chỉ tìm chút việc vặt kiếm

https://thuviensach.vn

thêm thu nhập, cha là công nhân, suốt ngày không trở về nhà, chỉ trở về ngủ một đêm liền đi. Nhưng bọn họ cũng rất thương yêu An Nhu, vất vả nuôi cô bé học tới cấp ba.

Chuyện này đối với những nhà khác không phải là điều gì ghê gớm, nhưng là đối với An gia tới nói vẫn là rất khó.

An Nhu trong lòng thấy đủ, vừa tới đến thế giới này, cô đã khóc rất nhiều, cũng nghĩ tới cha mẹ bạn bè trước kia, thậm chí ý đồ tìm kiếm mọi dấu vết về bản thân, kết quả lại không thu hoạch được gì.

Lăn lộn đã lâu, An Nhu mới nghĩ thông, hạ quyết tâm dùng thân thể này sinh hoạt, quý trọng bản thân có thể nói là kỳ tích làm cô còn sống sót trong thế giới này. Cô biết, cha mẹ thế giới này đối với cô cũng thực tốt, cũng tính toán sống hiếu thuận, thay thế thân phận nguyên chủ báo hiếu chăm sóc hai người đó.

An Nhu là nghĩ như vậy. Nhưng cô hoàn toàn quên mất nguyên nhân nguyên chủ tự sát, cũng quên mất báo cáo chẩn bệnh có năm chữ "Bệnh trầm cảm cực nặng".

Hiện tại... Xuyên qua tháng thứ hai, hiện thực dạy cô làm người.

Che lại dạ dày đói phát đau, An Nhu ngã thật mạnh vào trên đệm cứng ngắt lạnh băng.

Cô cắn môi, hốc mắt hồng hồng, lại không rớt nước mắt. Cho dù như thế nào, thật vất vả mới sống sót, cô nhất định phải sống thật tốt.

Thành phố S, nơi có tòa nhà cao nhất, là tập đoàn tổng bộ của Sở gia, một trong tứ đại hào môn trong thế giới này.

https://thuviensach.vn

Sở gia đương gia - Sở Hư Uyên, hiện tại đang ngồi ở trong văn phòng xử lý báo cáo.

Tây trang màu đen, bề ngoài tuấn mỹ, mặt mày lãnh đạm. Khí tràng vương giả, đứng thứ 5 trong danh sách những người giàu nhất thế giới. Người muốn leo lên giường của anh có thể xếp hàng vòng quanh trái đất.

Tất cả mọi người biết đến tính cách của Sở Hư Uyên —— tàn nhẫn độc ác, tính cách bạo ngược. Quan trọng nhất, đều kháng cự phái nữ đến gần, có người bạo gan tiếp cận giả vờ vấp ngã vào lòng, bị anh bẻ gãy chân. Với lý do, chân đi không vững thì giữ lại làm gì.

Người đàn ông đang chính lật xem báo cáo trên bàn, di động đặt ở bên cạnh bỗng nhiên run run.

Sở Hư Uyên hơi hơi nhíu mày. Thời điểm anh làm việc di động tư nhân từ trước đến nay đều khóa máy, cũng sẽ không có người không ánh mắt đến mức gửi tun nhắn ngay lúc này cho anh.

Ai lại luẩn quẩn trong lòng như vậy? Khóe miệng gợi lên nụ cười tàn nhẫn, Sở Hư Uyên lấy di động qua, mở máy lên.

Ai không muốn sống, anh sẽ thành toàn người đó.

Trên màn hình đích xác hiện lên một tin nhắn. Không chút để ý liếc mắt nhìn màn hình, Sở Hư Uyên tầm mắt dừng lại.

Không biết người gửi, dãy số là... số di động của anh.

Khóe miệng cười cứng đờ, ngón tay thon dài vuốt mở tin nhắn, đọc nội dung.

https://thuviensach.vn

【 Thật là thảm hại quá đi ..... Thật sự mệt mỏi quá, mệt mỏi quá _(:_" ∠)_(cố lên ngươi là béo nhất.jpg)】

Nhìn như một tin nhắn rác, một emoji..... Kỳ quái, hình một con mèo bụ bẫm phe phẩy đuôi qua lại?

https://thuviensach.vn

Chương 2: Trở thành thiết bị điện tử của nam chính

Sở Hư Uyên cười như không cười nhìn một đám giám đốc bộ phận trước mắt mình.

"Cái gì, tra không ra? Yêu cầu của tôi rất khó sao?"

Giọng của anh không nhanh không chậm, còn mang theo ý cười: "Tra cái số điện thoại cũng tra không ra?"

Không nhanh không chậm gõ gõ mặt bàn. Trên bàn làm việc, ở trước mặt anh là một chiếc hộp màu đen, bên trong đặt một chiếc điện thoại di động.

"Xin, xin lỗi..."

Giám đốc IT toàn thân ướt đẫm, mồ hôi lạnh thấm ướt tây trang, đứng ở đằng trước, giọng nói phát run: "Chúng tôi theo dõi tra xét nguồn tin nhắn, sự thật chứng minh nguồn gốc chính là từ, từ chiếc di động này, không có bất kỳ dấu hiệu hay nguồn thông tin nào khác."

"A! Vậy có phải mấy người muốn nói cho tôi, di động của tôi sẽ tự gửi tin nhắn?"

Giọng nói trào phúng lạnh như băng, gương mặt còn treo nụ cười: "Thật đúng là kỳ quái, ở đâu mà có di động tiên tiến đến như vậy, không bằng lại

https://thuviensach.vn

tìm thêm một cái để tôi nhìn thử xem?"

Toàn bộ giám đốc các bộ phận cúi đầu trước mặt anh, một đám đều im như ve sầu mùa đông. Mấy người này ngày thường ở bên ngoài phong cảnh vô hạn, hiện tại ở trước mặt người đàn ông trẻ này lại im lặng, co rút người, không dám hó hé một lời.

Ai không biết tính cách của Sở Hư Uyên, chính là cọp mặt cười, càng là bộ dáng này chứng minh tâm trạng anh ta càng kém, từng giây từng phút đều rất nguy hiểm, không ai dám đi tìm xúi quẩy.

Yên lặng như nơi vắng vẻ không người.

"Được rồi"

Sở Hư Uyên phất tay, vẻ mặt phiền toái đầy chán nản: "Để di động mới lại, toàn bộ đều đi ra ngoài, tiếp tục tra, có kết quả báo ngay cho tôi."

"Còn ..."

Anh dựa vào ghế trên, hơi híp mắt, đáy mắt là gió nổi mây phun: "Tiếp tục giám thị Hạ gia cùng Văn gia, xem bọn họ có động tĩnh gì không. Kể cả An gia, đừng bỏ sót, có bất kỳ điều gì khác thường, đều phải báo cho tôi biết trước."

Một đám giám đốc như được đại xá, lật đật đi ra ngoài, Sở Hư Uyên ngồi ở trên ghế dựa, cười nhạo một tiếng.

Anh không tin chiếc điện thoại di động này không có dấu vết bị người khác động vào.

Một lần nữa mở sáng màn hình di động, Sở Hư Uyên hơi híp mắt nhìn đoạn

https://thuviensach.vn

tin nhắn.

Nhìn sơ qua rất bình thường, dựa theo thực tế mà nói ... không có khả năng tự nhắn tự gửi. Mật mã, hay là cái gì? Có ý nghĩa đặc biệt gì sao?

Không phải lúc nghĩ đến chuyện này.

Đôi mắt đen nhánh mắt của Sở Hư Uyên tràn ngạp lạnh lẽo. Hiện tại, điều làm anh để ý nhất, chính là những tài liệu quan trọng trong di động đã bị rò rĩ bao nhiêu phần trăm?

Sở Hư Uyên không nghi ngờ năng lực lính của mình. Nếu bọn họ tra không ra, chỉ có thể thuyết minh, người gửi tin nhắn có kỹ thuật lợi hại hơn bọn họ.

Nói không khoa trương, trên thế giới này, người có khả năng lợi hại hơn Sở gia ... Hạ gia? Văn gia? Hay là ... Những tài liệu quan trọng đó đến tay mấy gia tộc kia thì rất phiền toái.

Nước cờ tiếp theo phải đi ở ô nào đây ?

Giữa trưa nhịn ăn cơm, buổi chiều An Nhu vẫn cứ theo lẽ thường, 1 giờ rưỡi ra cửa đi học.

Từ phòng đi ra, Từ Tuệ Văn còn đang dọn dẹp mớ hỗn độn trên bàn ăn, thấy An Nhu ra tới, bà vội vàng bỏ việc trong tay xuống, lấy hai cái bánh bao lạnh ngắt nhét vào trong tay An Nhu.

"Cầm ăn lót dạ, giữa trưa không ăn cơm sao có sức đi học?" Từ Tuệ Văn cau mày, vẻ mặt lo lắng: "Sao nay lại đi sớm như vậy? Không đợi chị họ sao? Nhu Nhu, con phải tiếp xúc nhiều với mọi người, cùng nhau học tập ..."

https://thuviensach.vn

"Con đã biết." An Nhu xách theo hai cái bánh bao lạnh băng toàn bột là bột. Chỉ là ... Cảm thấy lòng lạnh quá, cố miễn cưỡng tươi cười: "Con đi đây, không đợi chị ấy."

"Nếu không ..." Thấy sắc mặt con gái tái nhợt, Từ Tuệ Văn do dự một chút, cuối cùng nuốt lời nói xuống: "Vậy con đi đi, bước nhẹ một chút, bác gái cùng chị họ của con đang ngủ trưa"

An Nhu tùy tiện lên tiếng trả lời, mở cửa, chạy trốn mất dạng.

Ở trên đường đi, cô chịu đựng ghê tởm, cố cắn nuốt hai cái bánh bao lạnh ngắt đầy khô khan. An Nhu xoa xoa dạ dày, thấy không thoải mái chút nào, cô chậm rãi bước từng bước nặng nề đến trường THPT Húc Dương, nhanh chân chạy vào lớp học.

An Như Uyển học chung lớp với cô. Cha mẹ không biết chuyện gì, nhưng An Nhu lại rất rõ ràng. Ở trong lớp học, nguyên chủ chính là bị An Như Uyển cầm đầu tẩy chay, âm thầm dùng thủ đoạn làm mọi người xa lánh cô.

Sau khi An Nhu xuyên tới, đi học hai ngày đã nhận ra. Cô chị họ này của nguyên chủ, nhìn sơ qua dịu dàng như nước, trên thực tế lại rất *tâm cơ, đầy một bụng mưu kế nham hiểm. Thời điểm ban đầu, An Nhu ngây ngốc bị hố vài lần, điều càng thêm bi kịch, là giờ cô đã bị toàn lớp tẩy chay.

*Tâm cơ: chỉ người thường xuyên thích bày mưu, đặt kế hãm hại người khác, là người trong bụng luôn tính kế người khác để đạt được thứ gì hay điều gì bản thân muốn, nhưng bề ngoài lại tỏ ra vô hại, yếu đuối.

Bị toàn lớp căm ghét, là điều An Nhu chưa từng gặp qua. Nhân duyên của cô vẫn luôn rất tốt, bạn học ở thế giới kia cũng rất thân thiện. Bỗng nhiên lâm vào tình cảnh giống nguyên chủ, trong lúc nhất thời cô cũng không biết

https://thuviensach.vn

phải làm sao bây giờ?

Huống chi, lấy thực lực hiện tại cùng thủ đoạn của bản thân, cô chắc chắn đấu không lại An Như Uyển.

Sau đó, trong lúc đi học, An Nhu tận lực tạm thời tránh xảy ra xung đột với mọi người trong lớp cũng như trong trường.

Cũng may, cô còn may mắn chán, thời điểm An Nhu đi vào lớp, giáo viên dạy ngữ văn nhìn cô một cái, không kiên nhẫn quơ quơ tay cho cô vào lớp.

An Nhu chống chọi lại ánh mắt khác thường của mọi người trong lớp, đi thẳng đến cuối lớp, ngồi xuống một cái bàn trống nằm tuốt trong góc khuất, lấy ra sách ngữ văn, chống cằm lên trên bàn, suy nghĩ chuyện gì đó đến ngẩng người.

Đợi lát nữa tan học, lại phải nghĩ cách ứng phó với những người đó. Nghĩ đến việc nguyên chủ chọc phải một đống phiền toái, An Nhu đập đầu lên mặt bàn, có khí không lực.

Hiện tại, bản thân cô thật sự nghĩ không ra biện pháp gì tốt, chỉ có thể nghĩ cách tránh né, sống sót hết ngày hôm nay.

Ai, có thể sống lại là chuyện tốt, nhưng gặp phải loại hoàn cảnh này ... An Nhu cũng không biết là chuyện tốt hay là chuyện xấu.

Sở Hư Uyên ngồi ở trước bàn làm việc, ký sửa văn kiện, trong lòng còn đang tự hỏi mọi chuyện trong khả năng xảy ra.

Chuyện này quá quỷ dị, không điều tra rõ ràng anh không thể yên tâm.

Đúng lúc này, di động được Sở Hư Uyên đặt ở một bên, đột nhiên chấn

https://thuviensach.vn

động một chút.

Động tác tay hơi khựng lại, Sở Hư Uyên căng thẳng, giống như ý thức được điều gì, nhìn di động trong chốc lát, duỗi tay cầm lên, mở màn hình.

【 Ai... Thật sự là không biết nên làm sao bây giờ a, rầu quá đi, nên làm cái gì bây giờ mới tốt đây ...(Chó con không khóc, đứng lên giũ lông.gif)】

Sở Hư Uyên nhìn di động nhận được tin nhắn, thời gian gửi đến ước chừng một phút đồng hồ.

Emoji lần này cũng là hình động, một con chó Shiba đang khóc thì anh dũng đứng lên giũ lông qua lại, Sở đại tổng tài lại chìm vào im lặng.

Lại là một đoạn tin không rõ ràng, ảnh động lần này với lần trước có ý gì? Nhìn giống như là nổi oán giận bình thường, nhưng khi nó xuất hiện ở trong di động của anh lại tuyệt đối không bình thường.

Xem ra, lần này, người đứng ở phía sau màn có chút ý tứ.

Sở đại tổng tài rất có hứng thú, khẽ cười một tiếng. Anh nhìn di động, không nhanh không chậm mở ra bàn phím ảo, ngón tay thon dài nhập vào mấy chữ ở trên màn hình, nhìn trong chốc lát, gửi đi.

Anh rất muốn nhìn xem, hành động bất ngờ của anh đột nhiên xuất hiện, thì người đứng phía sau màn sẽ làm như thế nào?

An Nhu ghé vào trên bàn ngủ gà ngủ gật. Gần đây cô vì bổ sung tri thức THPT của thế giới này nên rất vất vả. Trong nhà lúc nào cũng thấy bản mặt chết đói tám đời của mẹ con An Như Uyển tới nhà cô ăn chực.

An Nhu vì chuyện này nên từng cãi nhau hai lần với Từ Tú Mẫn nhưng

https://thuviensach.vn

cũng vô dụng, cô là thật sự vô tâm bất lực.

Khuôn mặt nhỏ trắng nõn ngủ đến đỏ bừng, cứ việc thiếu dinh dưỡng, nhưng thiếu nữ vẫn rất thanh tú đáng yêu, nhìn qua đã muốn chọc mấy cái lên mặt.

Đang ngủ đến mơ mơ màng màng, An Nhu bừng tỉnh, nghe thấy trong đầu truyền đến một giọng nói mềm nhẹ, tràn ngập từ tính, là giọng nam: "Ngươi là ai?"

【 Tôi là ...】

An Nhu "Aa ....." Cô nửa ngủ nửa tỉnh, thiếu chút nữa trả lời, sau khi phun ra hai chữ đột nhiên thấy không đúng.

Ngay sau đó An Nhu đã bị doạ tỉnh.

Nét mặt An Nhu tràn đầy kinh ngạc, đôi mắt đen nhánh hận không thể mở to hết cỡ, ánh mắt ngây thơ mờ mịt.

Không phải, ngay vừa rồi, trong khoảnh khắc nháy mắt đó ... Cô rõ ràng cảm nhận được có người đang nói chuyện với mình. Còn là một giọng nam vô cùng dễ nghe.

Xác thật phát ra từ trong đầu. Hình như người kia nói theo phương thức soạn tin nhắn, trong đầu cô tự động chuyển hóa thành giọng nói. Cùng lúc đó, trong đầu của cô cũng có rất nhiều, rất nhiều thông tin không nên biết đến.

"Giỡn, giỡn hả trời ... !!!!!" An Nhu trợn to mắt, ngón tay trắng gầy đều đang run rẩy: "Sao có thể ... Sao lại ... ???"

https://thuviensach.vn

Nói là nói như vậy, theo bản năng, An Nhu sửa sang lại lượng thông tin cực lớn bỗng xuất hiện trong đầu. Bởi vì phải tiếp thu quá nhiều, nên tinh thần có chút quá tải.

Điều không thể tưởng tượng được, chính là những tập tin rườm rà lộn xộn kia lại được An Nhu nhanh chóng sắp xếp gọn gàng ngăn nắp đâu vào đấy ở trong đầu, nghiêm túc cẩn thận chia thành từng tập tin, từng khu.

Giống như một computer chia thành nhiều ổ đĩa, trong những ổ đĩa chứa những folder khác nhau.

Sau đó, cô hoàn toàn hóa đá.

Nếu không lầm, thì hiện tại cô đang nắm giữ mọi thông tin cá nhân trong file di động cũng như mọi tập tin trong máy tính của một người đàn ông tên là Sở Hư Uyên, bao gồm một ít chuyện ... Trong mắt cô, được coi là việc làm trái pháp luật.

Nhưng, điều làm cô khiếp sợ nhất, chính là cái tên "Sở Hư Uyên".

Sở Hư Uyên, tỉ phú thế giới, bá đạo tổng tài ... không phải anh ta chỉ là nhân vật trong tiểu thuyết hay sao???

https://thuviensach.vn

Chương 3: Thì ra chỉ là người qua đường Giáp

Sở Hư Uyên ???

Có lẽ là trùng tên trùng họ thôi, nhưng mọi thông tin xuất hiện và kẹt trong đầu An Nhu, bao gồm các thông tin, ghi chú, lịch làm việc, cùng với các loại thông tin cá nhân khác ... Đều thuộc về một người đàn ông tên là Sở Hư Uyên.

Căn cứ theo thông tin tài khoản trong điện thoại di động, trong PC lẫn trong laptop. An Nhu không thể hoài nghi thêm điều gì nữa. Chẳng lẽ, trên thế giới này còn tồn tại một Sở Hư Uyên khác?

Không chỉ có như thế, An Nhu ngồi suy nghĩ đến ngu người. Đột nhiên duỗi tay vò đầu tóc, lại nằm bò trở lại trên mặt bàn, phát ra động tĩnh có chút lớn. An Nhu không rảnh bận tâm ánh mắt chán ghét từ các bạn học, tất cả đều quay đầu lại liếc xéo trừng cô.

An Nhu đương nhiên nhận biết cái tên Sở Hư Uyên, không những vậy, cô còn vô cùng, vô cùng quen thuộc.

An Nhu nhớ rất rõ ràng.

Cái ngày định mệnh kia, cô cầm trong tay quyển sách này, bước qua đường bị xe đụng, sau đó xuyên qua thế giới này, trở thành nguyên chủ.

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên, nam chủ trong quyển tiểu thuyết 《 Người tình giàu có 》. Tính cách điển hình bá đạo tổng tài, máu lạnh vô tình, tàn nhẫn độc ác. Sau khi gặp được nữ chủ, hai người cùng nắm tay nhau phát triển một loạt quan hệ ngược luyến tình thâm, sống chết có nhau.

Trên con đường đó, còn hy sinh tánh mạng của vô số vai phụ ... Cuối cùng, hai người cùng nhau thâu tóm giới tài chính thế giới, HE.

Bộ tiểu thuyết này rất được hoan nghênh ở trên mạng, tác giả cũng nhờ vậy mà nhận được giải thưởng tay bút trẻ của năm. An Nhu ôm tâm trạng tò mò, lén mua xem một chút, cảm thấy ... Tuy rằng có hơi *cẩu huyết, nhưng cốt truyện cũng không tệ.

*Cẩu huyết: máu chó (là từ lóng đặc tả những sự vật, sự việc phi lý, không thể giải thích được. Khi gặp phải chuyện gì khó chịu, gai mắt, thường sẽ có một câu chửi thề trước từ cẩu huyết)

Lên xuống phập phồng, bố cục rất tốt, câu từ đặc tả đầy tinh túy, đặc biệt cẩu huyết gãi đúng chỗ ngứa.

An Nhu khóc đến đôi mắt đỏ bừng, khép lại trí nhớ về quyển tiểu thuyết cẩu huyết kia. Trong đầu chỉ có một ý nghĩ.

Đánh chết cô, cô cũng không nghĩ đến chuyện bản thân lại có ngày xuyên vào quyển sách này ... (ノ ‵□′)ノ ⁀┻━━┻

Lên xuống phập phồng chính là ngược luyến tình thâm, bố cục rất tốt ý nghĩa trên con đường phát triển sự nghiệp cùng tình yêu của nam nữ chủ chết vô số vai phụ. Còn vụ cẩu huyết gãi đúng chỗ ngứa ... Trời ơi ! Sao lại không nhắc tới danh tính của những nhân vật mỗi lần cẩu huyết thì die vậy?

https://thuviensach.vn

Dùng sức đè đè trán, An Nhu cưỡng bức mình bình tĩnh lại. Bản thân xuyên tới hơn một tháng cũng chưa phát hiện ra sự thật trớ trêu này.

Nhưng nghĩ lại, đây cũng là điều bình thường. An Nhu xuyên vào một gia đình nghèo rới mồng tơi, nguyên chủ còn là học sinh, độ tuổi chưa đủ để nhận thức thế giới to lớn bên ngoài. Hơn nữa còn đang dưỡng thương, nên càng không có cơ hội tiếp xúc với TV ...

Từ ngày mở mắt ra ở bệnh viện, sau khi xác định ngày tháng năm, thời gian địa điểm, tất cả thông tin đều không trùng khớp với thế giới cũ. An Nhu cũng đã chết tâm, biết bản thân đã không thể quay trở về.

Cô cho rằng, đây là một giới khác, hoặc là thế giới song song. Ai sẽ nghĩ đến, nơi này lại là một quyển tiểu thuyết kia chứ, sao có thể xuyên vào một quyển sách?

Lại nói tiếp, cái dòng họ An này, hình như cũng là một trong bốn dòng họ giàu nhất trong sách ... An Nhu cau mày, ngón tay không tự giác nắm chặt mép bàn, nhíu mắt, dùng sức nhớ lại cốt truyện.

Thế giới này chỉ là giả thuyết, nào là Mary Sue, rồi bốn dòng họ giàu nhất, rồi còn thâu tóm nền kinh tế thế giới ... Nữ chủ Tô Hoàng, một vị thiên kim tiểu thư nghèo túng, dòng họ xuống dốc, học tại học viện quý tộc DICE.

Trước, cứ mặc kệ cốt truyện này có bao nhiêu chi tiết không logic. Dòng họ An... Có quan hệ với mình sao?

Nghĩ tới khả năng cực kỳ không ổn này, trong lòng An Nhu bỗng căng thẳng, dùng sức nhớ lại suất diễn của nguyên chủ.

Bộ tiểu thuyết này quá dài, dọc theo đường đi, vai ác BOSS lớn lớn bé bé nhiều vô số kể. Không phải bị nữ chủ thiết kế, chính là bị nam chủ hại thê

https://thuviensach.vn

thảm. Nam chủ máu lạnh vô tình ... Bỏ qua không cần nhắc tới nhân vật nguy hiểm này.

Bạn bè của nữ chủ đều là đại tiểu thư, đại thiếu gia con nhà giàu.

An Nhu suy nghĩ nửa ngày, những nhân vật nồng cốt đều tìm không thấy danh tính của nguyên chủ. Đành lục tìm mấy nhân vật hi sinh vậy.

Tuy rằng cái tên An Nhu không hiếm thấy, nhưng thời điểm đọc truyện, dù là một nhân vật nhỏ bé cũng sẽ có ấn tượng đi. Dù sao cũng trùng tên trùng họ mà ...

An Nhu dùng sức nhớ lại, một lát sau, đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn người ngồi ở bàn thứ ba từ trên đếm xuống. Nữ sinh đang ngồi ngay ngắn nghe giảng bài, bà chị họ độc ác của nguyên chủ, An Như Uyển.

An Nhu cắn môi, biểu tình rất phức tạp.

Cô nhớ ra rồi.

An Như Uyển nhập học vào học viện DICE, là cái đuôi của một vai ác nhỏ xíu. Giai đoạn đầu hay tìm cớ hiếp bức, hãm hại nữ chủ Tô Hoàng. Đúng vậy, chỉ là một nhân vật cực kỳ nhỏ bé trong muôn vàn vai nữ phụ trong bộ tiểu thuyết này.

Mà bà chị họ của nguyên chủ thuộc nhân vật chỉ được nhắc đến vài dòng. Những ai đắc tội nữ chủ, hậu quả đều vô cùng bi thảm. Số phận của An Như Uyển cũng tương tự.

An Nhu mò mẫm ở trong đầu tìm nửa ngày, mới nhớ tới cô chị họ này, miễn cưỡng xem như có cái kết cục ... Khá thảm.

https://thuviensach.vn

Bị học viện DICE đuổi học, trả ngược trở về trường học cũ. Sau đó trở thành mục tiêu bị mọi người sỉ nhục, sống tạm bợ tồn tại qua ngày.

Ở thế giới này, bị học viện DICE đuổi học đều là loại học sinh hạnh kiểm có vấn đề. Tất cả những trường học còn lại không thể tiếp nhận một học sinh như vậy, kèm theo là sự khinh thường đến từ mọi người xung quanh.

Nghĩ đến kết cục thê thảm của An Như Uyển, An Nhu nuốt nước miếng, ánh mắt phức tạp nhìn bóng dáng kiêu ngạo của An Như Uyển. Lần đầu tiên, cô có ý thức rõ ràng, mọi tình tiết cẩu huyết ở trong từng câu chữ tiểu thuyết lại đang và đã xảy ra ở bên cạnh mình.

An Nhu nhíu mày, cẩn thận nhớ lại. Hơn một tuần trước, bác gái nửa che nửa lộ nói "Được quý nhân yêu thích", còn nữa, mấy ngày nay bà ta đắc ý, đi đường đều mang bản mặt hếch mũi lên trời ... Hẳn là cô chị họ này sắp nhập học vào trường quý tộc, làm cái đuôi nịnh nọt cho người ta. Không, là làm học sinh quý tộc.

Có thể bước vào học viện DICE, đối với loại người nghèo khổ tới nói, không thua gì một bước lên trời. Có cơ hội được giao tiếp với người xã hội thượng lưu, bọn họ đắc ý cũng là chuyện bình thường.

Nhưng An Nhu không có chút nào hâm mộ.

Người khác không biết, nhưng cô xem qua tiểu thuyết, sao có thể không rõ ràng cho được. Học viện DICE là nơi nào? An Nhu đi vào thì không có khả năng tồn tại ra tới.

So sánh nơi đó với nơi này. Cho dù bị bạn học tẩy chay, cô vẫn cảm thấy học sinh ở đây đáng yêu hơn nhiều.

Lại nói trở về chuyện hiện tại ... An Nhu im lặng một lát, suy nghĩ có hơi

https://thuviensach.vn

lệch đường rây.

Cô xem qua cũng không ít tiểu thuyết, tuy rằng vụ xuyên sách khó có thể tiếp thu, nhưng cũng từng xem qua thể loại này. Những trường hợp giống cô, xuyên qua thành người thân của vật hi sinh nữ phụ của nữ phụ của nữ phụ. Nhỏ bé đến mức không có cái tên, chỉ là người qua đường Giáp ... Thật đúng là kỳ diệu.

Người qua đường Giáp: chỉ một nhân vật là người đi qua lại trên đường, không được nhắc đến, cũng không có tên, là một nhân vật ảo làm nền trong truyện.

Cô u buồn thở dài, ôm lấy gương mặt. Xem như đây là thế giới song song đi, thân phận hiện tại cũng là vật hi sinh trong vật hi sinh, chưa từng được nhắc đến, cô có cái gì cần phải sợ.

Trong lòng âm thầm khuyến khích bản thân, An Nhu lại bất ngờ nghe được giọng nam trầm thấp dễ nghe kia, còn kèm theo ý cười —— 【 ngươi tên gì? Tại sao không nói cho ta? 】

Giọng nói này rất dịu dàng ấm áo. Cho dù mang theo chút dụ dỗ, cũng sẽ làm người hoàn toàn chìm vào trong đó.

An Nhu cũng thất thần. Thật là dễ nghe nha ... Giọng nói này, như là được người ở trong lòng yêu thương, nâng niu chiêu chuộng.

Không, không, không! Bỗng chốc hoàn hồn, An Nhu dùng sức cắn cắn môi, thuận tiện phỉ nhổ bản thân.

Mày bị ma quỷ ám ảnh hả, biết người đối diện là người nào còn dám thiếu cảnh giác? Ngại bản thân chết không đủ mau?

https://thuviensach.vn

Gắt gao khống chế được tâm trạng, An Nhu nỗ lực làm lơ. Nhưng trong lòng lại có chút xúc động bởi vì giọng điệu ấm áp này.

Chuyện này cũng quá quỷ dị, hoàn toàn làm điên đảo nhận thức suốt mười tám năm sống trên đời này của An Nhu.

Tại sao cô lại có thể liên kết với cổng IT, cùng tất cả những thiết bị điện tử xung quanh Sở Hư Uyên, ngay cả cái đồng hồ thông minh cũng không chừa ???

Hơn nữa tất cả tập tin trong di động cùng máy tính đều được phân khu rõ ràng thành từng mục, ổ đĩa A, B, C, D, F đều có. Thậm chí An Nhu cảm thấy đầu óc của cô rất minh mẫn, hoàn toàn không chịu ảnh hưởng.

Đồng thời, cô lại có thể hóa thân thành một chiếc điện thoại di động biết đi, hoặc là một PC chủ. Có thể thao tác mọi việc khi cần thiết.

Nói tóm lại, chỉ cần một suy nghĩ, cô có thể điều khiển mọi thiết bị điện tử xung quanh "Ác thần Sở Hư Uyên".

Một chút cũng không thể dùng khoa học tới giải thích. Bản chất tin tưởng khoa học, phản đối mê tín, học sinh An Nhu tiếp tục đâm đầu lên bàn.

Xuyên vào một quyển sách đã đủ làm cô ngỡ ngàng, còn muốn tiếp thu bản thân không phải là một nhân vật nào trong đó, thậm chí một chữ cũng không được nhắc đến. Chẳng lẽ còn có chuyện gì có thể thảm hại hơn chuyện này sao?

An Nhu trong lòng miên man suy nghĩ, chuông tan học đột nhiên vang lên. Trong lòng chợt lạnh, An Nhu cũng không màng mọi chuyện, thấy giáo viên ngữ văn vừa bước chân ra khỏi cửa phòng học. Bản thân cũng nhẹ nhàng rời khỏi chỗ ngồi, nhìn ra phía cửa sau lớp, tính toán chuồn êm.

https://thuviensach.vn

"An Nhu, mày tính đi đâu?" Còn chưa đi đến cửa, bả vai An Nhu đã bị người vịn lại.

Vừa chuyển đầu, thấy thiếu nữ trang điểm đậm đang mỉm cười nhìn cô, tươi cười rực rỡ, lực tay rất mạnh, hận không thể móc thẳng vào xương vai An Nhu: "Không phải nói là bạn tốt, hửm? Tại sao mày có thể bỏ tao lại cứ thế mà đi ?"

"Hà Văn Thiến, buông ra"

Bả vai An Nhu bị véo đau đến mức sắc mặt trắng bệch, cả người run rẩy, dùng hết sức vặn mở tay Hà Văn Thiến ra, lui về phía sau một bước, toàn thân đề phòng đứng ở trước cửa.

Nét mặt Hà Văn Thiến tươi cười khá âm trầm, cô rút tay về, khảy khảy móng tay: "Ê, tao cho mày mặt mũi mày đừng không biết xấu hổ. Tao nói chuyện với mày là để mắt mày. Sao đây? Ỷ vào bản thân được Như Uyển che chở thì mày có thể muốn làm gì thì làm phải không?" Cô ta tươi cười, lời nói toàn dao găm.

Tác giả có lời muốn nói: Nữ chủ khá yếu đuối, rốt cuộc cô ấy là một tiểu công chúa, được người nhà yêu thương, bạn bè che chở, sống trong nhung lụa ... Nhưng bảo đảm vả mặt, bảo đảm vả mặt cực mạnh. Tin tôi đi.

https://thuviensach.vn

Chương 4: Uất ức

Sắc mặt An Nhu vẫn trắng, một bàn tay che lại xương bả vai, cơ thể mỏng manh run rẩy. Hà Văn Thiến là học sinh cá biệt trong lớp, cũng là chị đại trong trường, nhưng cô ta lại có mối quan hệ rất tốt với một học sinh ngoan hiền như An Như Uyển.

Không, An Như Uyển ai cũng chơi được. Đây cũng là nguyên nhân An Nhu vẫn luôn đều rõ ràng, rằng bản thân đấu không lại An Như Uyển.

"Như Uyển đối với mày tốt như vậy, mày còn khi dễ con bé, còn đoạt bạn trai của nó? Thật không biết mày lấy đâu ra cái tự tin đó" Nhìn thấy sắc mặt An Nhu tái nhợt, khiếp sợ nhu nhược nhìn chằm chằm mình, Hà Văn Thiến càng tức: "Tao nói cho mày biết, mày khi dễ Như Uyển chính là khi dễ tụi tao"

Mọi người vây xung quanh nhiều chuyện, giọng của Hà Văn Thiến cũng không nhỏ. Lúc này, một đám học sinh đều đang dùng ánh mắt chán ghét nhìn An Nhu.

An Nhu gắt gao cắn môi, không nói một câu nào.

Không phải không muốn giải thích, mà là không có một ai tin tưởng lời cô nói. An Như Uyển ở trong cái lớp này rất có tiếng nói, tất cả mọi người đều thích cô ta, cung phụng cô ta như nữ thần.

Hai người giằng co được một lúc, đột nhiên truyền đến một giọng nữ dịu

https://thuviensach.vn

dàng: "Văn Thiến, có chuyện gì vậy?"

An Như Uyển giống như mới phát hiện, từ phía sau bước nhanh tới, trên mặt tràn đầy lo lắng,: "Sao cậu lại cãi nhau với Nhu Nhu?"

"Như Uyển"

Nhìn thấy An Như Uyển tới, Hà Văn Thiến bĩu môi, rút về biểu tình độc ác trên mặt, cười hì hì nói: "Tớ chỉ nói mấy câu với An Nhu thôi, nó một hai phải biểu hiện ra bản thân thực ủy khuất, tớ nào có biện pháp khác nha."

"Cậu thật thích gây chuyện quá đi"

An Như Uyển nhẹ nhàng hơi đụng vào người Hà Văn Thiến, như là bị cô chọc cười, thực mau lại quay đầu nhìn An Nhu, vẻ mặt quan tâm: "Nhu Nhu, em không sao chứ? Đừng sợ, Văn Thiến rất tốt bụng, chỉ là hơi nói thẳng chút, chị thay cậu ấy xin lỗi em."

"Ok, ok, ok! Là lỗi của tui, tui sai, ok?"

Hà Văn Thiến trợn mắt, kéo cánh tay An Như Uyển: "Con người của tui hơi thẳng tính, nhưng không giống người nào đó, bên ngoài một dạng bên trong một dạng. Bạn trai của chị mình cũng đoạt, còn giả mù sa mưa đòi tự sát ... Chặc, chặc, không thể trêu vào nha."

Đây khác gì nói trắng ra, đồng học vây xem đều nhịn không được nhỏ giọng cười trộm. Ai không biết cô nói chính là An Nhu? Còn tự sát nữa chứ, mặt thật lớn.

An Nhu đứng ở cửa, ngón tay nắm chặt lòng bàn tay, cúi mặt không rên một tiếng, lắng nghe âm thanh trào phúng từ mọi người xung quanh.

https://thuviensach.vn

Thấy bản thân có sỉ vả An Nhu như thế nào nó cũng ngậm chết miệng không hé răng, Hà Văn Thiến cũng cảm thấy không thú vị, xoay người nhìn An Như Uyển cười nói: "Như Uyển, đi với tui sang lớp bên cạnh được không? Tui đang thích một anh chàng ở lớp đó, mang cậu đi gặp mặt, đi đi ha"

"Được"

An Như Uyển cũng mỉm cười nói, nét mặt dịu dàng: "Vừa vặn đi ra ngoài hít thở không khí luôn"

Hai người thân mật nắm tay đi, Hà Văn Thiến còn cố ý dùng sức tông vào bả vai An Nhu, chỗ bị cô ta véo lúc trước. Còn tặng An Nhu một ánh mắt khiêu khích, lúc này mới hoàn toàn rời đi.

An Nhu cúi đầu đứng tại chỗ, bả vai bị tông trúng rất đau, cũng không rên một tiếng. Thẳng cho đến khi Hà Văn Thiến đã đi rất xa, cô mới hoàn hồn.

An Nhu chìm trong ánh mắt chán ghét của mọi người trong lớp, cô nhanh chân chạy khỏi lớp học.

Khu tập trung rác của trường, cũng là nơi duy nhất Hội Học Sinh không tới tra xét. An Nhu cuộn tròn người ôm đầu gối ngồi xổm xuống gần nơi này, cơ thể gầy yếu mỏng manh, nhỏ bé, bất lực lại đáng thương.

An Nhu ôm chặt người, vùi đầu ở giữa đầu gối, dùng sức cắn răng, áp lực đè nén không được nữa, nước mắt mãnh liệt trào dâng ra ngoài.

Oa... Oaaa, huhuhu! Tại sao lại là cô? Dựa vào cái gì lại tẩy chay cô? Cô có làm cái gì đâu mà phải bị đối xử tệ như vậy? Lòng bàn tay sắp bị cô moi chảy máu, An Nhu khóc đến cả người đều phát run.

https://thuviensach.vn

Trong hai tháng ở nơi này, An Nhu không có ngày nào không sống trong nổi sợ hãi cùng chán ghét. Cho dù là người thân hiện tại, từ cha mẹ nguyên chủ cho đến Tào Lâm Tú cùng An Như Uyển, hay là những người trong lớp ... Cô chỉ là một người bình thường, cô gần như sắp chịu đựng không nổi rồi.

【Đừng khóc.】 Một giọng nam lãnh đạm, mang theo không kiên nhẫn, cứ như vậy truyền vào trong đầu An Nhu.

【 Không liên quan gì đến anh? 】

Hiện tại, cảm xúc của An Nhu đang trên bờ vực hỏng mất, cũng không quan tâm người đang nói chuyện trong đầu mình là nam hay nữ, là tổng giám đốc hay là thượng đế.

【 Tôi khóc thì sao? Ngay cả khóc còn muốn anh đồng ý hả? 】

An Nhu càng rống to ở trong lòng, nước mắt càng rơi nhiều.

Giọng nam im lặng một lát, mang theo chút áp lực, mở miệng nói: 【 Tôi không muốn quan tâm đến cô. Vậy cô có thể ngưng hành động gửi tin cùng hình ảnh đến di động của tôi không? 】

Sở Hư Uyên không có chút cảm giác hứng thú đối với tâm lí trạng thái của An Nhu, anh cũng không muốn biết ' hacker không biết tên ' này quấy rầy anh rốt cuộc là cái thứ gì. Điều duy nhất anh muốn biết rõ ràng, chính là, người làm chủ phía sau màn là ai? Nhưng anh lại không thể khống chế những hình ảnh chảy ào ào gửi vào di động của anh.

Một loạt emoji động 【 khóc thành một đứa bé nặng 100kg.jpg】 , hình ảnh tràn ngập khắp màn hình di động Sở Hư Uyên. Thậm chí lan đến màn hình máy tính.

https://thuviensach.vn

Nhìn di động không ngừng nhảy ra hình ảnh, màn hình máy tính thì liên tục xuất hiện khung email hộp thư đến, thậm chí xâm chiếm mọi con đường thông tin liên lạc ... Sở Hư Uyên cười lạnh một tiếng, sắc mặt đen nhánh.

Hay lắm, hiện tại anh không chỉ cảm thấy hứng thú với con tin tặc này ... Hiện tại, anh càng muốn trực tiếp bóp chết thứ ồn ào này.

Ô ô ô ô oa oa oa, hu hu hu ... Hức? An Nhu không tiếng động khóc rống, lập tức mắc kẹt, ngưng khóc.

Thiếu nữ tóc tai lộn xộn, vẻ mặt mờ mịt ngẩng đầu, đôi mắt đỏ như thỏ, gương mặt còn ướt đẫm nước mắt. Nói chung, biểu tình hiện tại của cô rất buồn cười.

Hơi phân ra một chút tâm trí, nhìn lén lịch sử trò chuyện của cô cùng ác thần Sở đại tổng tài.

An Nhu chìm vào trong im lặng vô tận.

A! Thì ra trở thành thiết bị điện tử của Sở Hư Uyên còn có thể chơi như vậy? Phì, cái hình emoji kia thật sự rất hài, a ha ha ha ha ha ha ha ... Rõ ràng trên mặt còn dính đầy nước mắt, An Nhu lại không nín được cười như điên.

Tại thành phố S xa xôi, Sở Hư Uyên im lặng nhìn màn hình di động. Không biết bản thân làm cái giống gì kích thích kẻ điên kia, khiến đối phương gửi tới một đống tin nhắn emoji lung tung rối loạn.

【 (hôm nay mày chưa uống thuốc sao.jpg) (ngửa mặt lên trời cười to bước ra cửa.jpg) (không uống thuốc mình cũng cực kỳ đáng yêu.jpg) 】

https://thuviensach.vn

【 khụ khụ khụ, tôi không phải có ý này 】

An Nhu thật vất vả mới dừng cười được, cô lau sạch sẽ nước mắt trên mặt, châm chước dùng từ ngữ: 【 Chào ngài, Sở tiên sinh, tự giới thiệu một chút, tôi là thiết bị điện tử thông minh của ngài 】

Dù cho tâm tình hiện tại không tốt, nhưng An Nhu lại bị mấy ảnh động emoji kia chọc vui vẻ.

Nói như vậy có thể hay không có chút thiếu đánh? Nói những lời này thật là quá trâu, người bình thường ai lại nói những loại lời này, loại giới thiệu này đặc biệt giống "Hi! Tôi là 007" hoặc là "Hello! Tôi là FBI ..."

An Nhu chớp chớp mắt, có chút ngẩng người.

Cô hoàn toàn quên mất, mới ba phút trước, bản thân còn khóc lóc thảm thiết, cảm thấy cuộc sống này không còn bất kỳ hi vọng nào. Ba phút sau, cô tạm thời bị mấy cái emoji hấp dẫn lực chú ý.

Nhưng cũng không thể trách cô, ai làm bên cạnh cô còn có một người chuyên gây rối.

Nếu là người bình thường, sẽ cảm thấy ' đậu má, gặp quỷ giữa ban ngày '.

【Ngươi không tính toán nói ra là ai phái ngươi tới sao? 】 Giọng nam dịu dàng ấm áp truyền thẳng vào trong đầu An Nhu tự động chuyển thành giọng nói của chính chủ. Tuy ấm áp, nhưng An Nhu lại nghe ra sự lạnh lẽo từ bên trong.

Dựa theo quyển tiểu thuyết kia, thời điểm Sở Hư Uyên dùng loại giọng này nói chuyện ... An Nhu im lặng.

https://thuviensach.vn

Sở đại tổng tài ... Xin ngài bình tĩnh một chút, nghe tiểu nhân giải thích ...

https://thuviensach.vn

Chương 5: Không tin

An Nhu sử dụng đại khái hơn hai mươi phút mới miêu tả hoàn chỉnh một chút về thân phận của mình.

Hiện tại, cô cũng không muốn có bất kỳ dính dáng nào tới Sở Hư Uyên, cũng không muốn nếm thử thủ đoạn của vị máu lạnh tổng tài này. Cho nên, có rất nhiều sự việc An Nhu đều nói dối. Thời điểm bịa chuyện cũng vô cùng cẩn thận, cố gắng dùng từ ngữ thích hợp, không để đối phương phát hiện ra manh mối.

Giả thiết, cô đến từ thế giới song song, toàn bộ thông tin cá nhân bao gồm tên họ, độ tuổi, một phần dựa theo thân phận ở thế giới cũ của cô, còn lại đều sơ lược thêm bớt tùm lum. Nhưng cho dù là như vậy, An Nhu cũng không xác định, bản thân có thể làm Sở Hư Uyên không hoài nghi thân phận của cô hay không?

Nghĩ đến đây, đôi tay bất an nắm chặt, có vài phần hối hận.

Dựa theo ý nghĩ ban đầu, cô không muốn có bất kỳ dính dáng gì với Sở Hư Uyên. Đối với tin nhắn Sở Hư Uyên gửi tới được chuyển thành giọng nói cũng xem như giả chết không đáp lại. Tự thôi miên bản thân chính là một chiếc di động bình thường, không trộn lẫn xen vào việc tư của Sở Hư Uyên.

Kết quả, bởi vì vừa rồi mất khống chế mà trả lời lại. Hơn nữa, trong lúc nhất thời còn xuất hiện tâm tư khác. Cô muốn mượn IQ vô cực của Sở Hư Uyên.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà, hiện tại nghĩ đến hành động đó của mình có chút không lý trí, quá mạo hiểm.

Trong tiểu thuyết, Sở Hư Uyên được miêu tả máu lạnh vô tình, IQ hơn 200, bá đạo tổng tài. Cho dù mạnh bạo như nữ chủ Tô Hoàng cũng từng bị anh hại thảm rất nhiều lần. An Nhu đối với hành động lừa gạt Sở Hư Uyên hối hận vô cùng.

Đầu bên kia, Sở Hư Uyên ngồi ở trong văn phòng, nhìn màn hình di động nhảy ra từng tin nhắn emoji lung tung rối loạn, khóe môi cười như không cười.

Có ý tứ, Thật là quá có ý tứ. Không ngờ người phía sau màn lại thú vị đến như vậy. Thể loại thế giới song song, khoa học viễn tưởng, đều nghĩ ra tới. Đối với vị tiểu thư tự xưng bản thân là sinh viên này ... Một chữ Sở Hư Uyên đều không tin.

Cái gì mà một giấc ngủ dậy không thể hiểu được biến thành cổng IT di động. Chỉ biết một ít tư liệu cá nhân về thân phận của anh? Sở Hư Uyên cười lạnh, tưởng anh sẽ tin mấy chuyện ma quỷ này sao?

Không tính toán tiếp tục nói chuyện với con ngốc không biết trong đầu chứa thứ quái gì nửa. Những thông tin cần thiết anh cũng đã biết ít nhiều, không sai biệt lắm.

Sở Hư Uyên trực tiếp remove toàn bộ tài liệu quan trọng trong PC, laptop cùng di động. Sau đó tùy ý ném toàn bộ thiết bị xuống tấm thảm đắt tiền nằm dưới nền đất, trước bàn làm việc.

PC, laptop cùng di động đều có giá cả trên trời, lần lượt bị quăng xuống thảm loại nhất được thêu thùa thủ công, phát ra tiếng vang nặng nề.

https://thuviensach.vn

"Thư ký Trần, vào đây một chút"

Bấm gọi số nội tuyến, Sở Hư Uyên kêu thư ký làm được việc nhất vào. Chỉ chỉ mớ hỗn độn nằm la liệt trên mặt thảm: "Mang đi cho bộ phận IT kiểm tra số liệu, tất cả đều có vấn đề. Thuận tiện đổi một dàn máy mới có hệ số an toàn cao nhất cho tôi."

Người phụ nữ mặc trang phục công sở, tóc xã xuống, kiểu tóc cuộn sóng, make-up tinh xảo, cả người đều tản ra quyến rũ gợi cảm. Người phụ nữ đó đang đỏ mặt, nhìn chằm chằm vào người đàn ông có bộ dáng lười nhác ngồi ở sau bàn làm việc, rồi lại rất nhanh biểu lộ ra sự đắc chí.

"Dạ, tổng tài" Rũ xuống đôi mắt, người phụ nữ dẫm lên giày cao gót, nhẹ nhàng khom lưng, khuynh người về phía trước, cố ý vô tình phơi bày ra điểm gợi cảm nhất của bản thân trước mặt người đàn ông ngồi ở sau bàn làm việc kia.

Nhìn thấy Sở Hư Uyên đã cúi đầu làm việc không chú ý đến cô, người phụ nữ cắn cắn môi, có chút không cam lòng, đành cất bước rời khỏi văn phòng. Tổng tài của bọn họ có tiếng chán ghét nữ giới. Nhưng càng giữ mình trong sạch, mới càng làm cho nữ giới thích, hơn nữa càng có tính khiêu chiến, không phải sao?

An Nhu còn đang chờ Sở Hư Uyên đáp lời. Trong lòng cũng tính toán bước kế tiếp muốn nói như thế nào về vấn đề của bản thân, làm sao có thể nhờ Sở Hư Uyên giải quyết giùm. Kết quả đợi nửa ngày, đầu bên kia không hề có động tĩnh.

Sao lại thế này? An Nhu chớp chớp mắt, há hốc miệng. Bộ Sở Hư Uyên không tin cô, hay là do cô không cẩn thận lộ ra cái gì rồi?

https://thuviensach.vn

Kế tiếp, trong đầu truyền đến từng cơn đau, càng làm cho An Nhu xác định sự thật này.

Sở Hư Uyên đã di chuyển toàn bộ thông tin tài liệu trong PC, laptop cùng di động, điều này chỉ có thể thuyết minh ... Anh ta tính toán đổi mới toàn bộ thiết bị điện tử.

Ngồi xổm bên cạnh bãi rác, An Nhu chìm vào im lặng.

Theo lý mà nói, cô đã đồng bộ với các thiết bị điện tử như PC, laptop, di động. Nếu mấy thứ đó phải bị tiêu hủy ... Vậy ... Liệu cô có còn sống hay không? Hiện tại cô cũng không biết nên may mắn hay nên sợ hãi, nhưng An Nhu cũng không lo nghĩ nhiều về vấn đề này.

Vì, cô có thể cảm nhận rõ ràng. Cho dù ' Ác thần Sở Hư Uyên ' có di chuyển hay xóa mấy tập tin đó, thì cô vẫn có thể thâm nhập vào những thiết bị điện tử xung quanh anh, kể cả TV, không cần tốn chút công sức nào.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, nguyện vọng của Sở đại tổng tài có khả năng thất bại.

An Nhu thở dài một hơi thật sâu. Cô cũng không muốn trở thành thiết bị điện tử thông minh của anh ta, cô sẽ tận lực im lặng trong khoảng thời gian Sở Hư Uyên đổi mới PC, laptop cùng di động.

Nhưng chuyện này không có khả năng.

Trước, không đề cập tới vấn đề cô có thể khống chế được cảm xúc của bản thân hay không? Nếu vô tình kích động, lỡ chuyển tải thành tin nhắn gửi cho Sở Hư Uyên thì toi, điều quan trọng nhất là ... Hơi híp mắt, An Nhu nhỏ giọng thở dài.

https://thuviensach.vn

"Ông trời ơi! Ông đang chơi con hay sao? Trao cho con một bàn tay vàng rác rưởi như vậy, bonus thêm hoàn cảnh sống không yên mà chết càng không được"

Nghĩ đến hành động vừa rồi của Hà Văn Thiến, An Nhu cảm thấy bả vai còn ẩn ẩn đau.

"Haizzz !!!! Thật sự không còn cách nào khác hay sao? Dựa vào bản thân mình, căn bản không có biện pháp thay đổi tình hình hiện tại"

Lẩm bẩm tự nói, An Nhu giống như đang tự an ủi bản thân, cũng như tự giúp bản thân ăn một viên thuốc an thần: "Nếu cứ tiếp tục bị An Như Uyển nhằm vào thì mình thật sự căng không nổi nữa ... Quá khó khăn với đầu óc hạt đậu như mình"

Nguyên chủ từ nhỏ đều lớn lên trong hoàn cảnh này, năng lực tâm lý thừa nhận đã rất cứng cỏi, cũng mắc phải bệnh trầm cảm nặng đó thôi. An Nhu cũng rất là sợ hãi.

Hiện tại tinh thần của cô vô cùng không ổn, cô cũng sợ hãi bản thân bị buộc phải rơi vào trạng thái bệnh trầm cảm thì làm sao bây giờ?

Dù cô muốn sống, không muốn chết. Nhưng sống không bằng chết như vậy ... Còn không bằng buông xuôi tất cả.

Ngồi xổm ở bên cạnh bãi rác suy nghĩ một hồi lâu, An Nhu mới ngửi được mùi tanh hôi, giật giật khóe miệng. Cô bình tĩnh đứng lên, phủi phủi vuốt thẳng đồng phục, quay trở lại lớp học lại tính tiếp.

Không sai, cô là rất sợ Hà Văn Thiến. Nhưng An Nhu cũng không muốn bởi vì cô ta mà làm ảnh hưởng đến quá trình học tập của mình. Chỉ cần có thể chống đỡ hết cấp ba, thi đậu một trường đại học, cô có thể rời khỏi nơi

https://thuviensach.vn

này.

Thời điểm An Nhu trở lại lớp học, lớp đã vào tiết ba. An Nhu lén lút đi từ cửa sau mò vào chỗ ngồi, không làm cho bất lỳ kẻ nào chú ý. Nhìn sách giáo khoa bị xé tan nát nằm rãi rác trên bàn học, An Nhu khựng người một chút, cúi đầu cẩn thận nhìn vào ngăn kéo hộc bàn.

May mắn, hộc bàn vẫn rất là sạch sẽ, không có thứ gì kỳ lạ nằm trong đó hết.

Thôi bỏ đi, cô nên nghĩ bản thân còn may mắn chán. Lần này bọn họ chỉ xé sách, không nhét mấy thứ kỳ quái nào vào trong ngăn kéo.

Nhớ đến lần đầu tiên bước vào lớp học, thời điểm An Nhu lấy sách vở, không cẩn thận chạm vào một con sâu lông. Nhớ lại cái cảm xúc ghê tởm đó, An Nhu rùng mình, tự an ủi bản thân.

An Nhu rất sợ sâu lông, gián, những con dài dài.

Trước kia, trong ký túc xá trường đại học, khi cô nhìn thấy một con gián trong phòng trọ, sắc mặt trắng bệch, chạy ra khỏi phòng. Hiện tại, sau khi đến nơi này, bị dọa vài lần cũng đã thích ứng những thứ ghê tởm đó.

Coi như là luyện can đảm đi.

An Nhu cúi đầu đọc sách, trong ánh mắt đen nhánh là sự kiên định.

Cô không muốn mọi chuyện vẫn tiếp tục xảy đến như vậy. Cho nên, dù Sở Hư Uyên có bao nhiêu đáng sợ, cô cần thiết phải làm giao dịch với anh ta.

https://thuviensach.vn

Chương 6: Thử hết mọi cách nhưng vẫn vô dụng

Sở Hư Uyên cầm di động mới trong tay, tay kia khởi động dàn PC cùng laptop vừa ra lò. Di động cùng dàn PC, laptop này đều là mặt hàng mới nhất do công ty S vừa nghiên cứu ra, mới cầm giấy chứng nhận bản quyền, còn chưa đưa vào quy trình sản xuất để tiêu thụ.

Sở Hư Uyên vì hai thiết bị này mà phải hao tốn chất xám cùng vận dụng các mối quan hệ. Suy xét đến mấy thiết bị phía trước đều bị dính virus, chút phiền toái này cũng đáng giá.

Nhẹ nhàng đọc sơ qua bản hướng dẫn một lần, Sở Hư Uyên rất vừa lòng đối với dàn thiết bị mới này.

Tuy rằng hệ số bảo mật dàn thiết bị trước của anh rất cao, nhưng cũng không tuyệt đối bảo mật như bây giờ. Cổng IT cũng không cần anh phải đặc biệt chú ý nhiều.

Trong bốn dòng họ giàu nhất nước, nhà họ Sở chiếm cứ địa vị thứ nhất trên toàn cầu vào khoảng an ninh mạng. Phương diện này đương nhiên không ai có thể qua mặt bọn họ.

Hừ, nói trở lại vấn đề chính, trước khi thiết bị xung quanh Sở Hư Uyên bị virus xâm nhập. Hệ số an toàn tương đương với tư liệu mật của quốc gia, thậm chí còn cao hơn một bậc.

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên mở điện thoại, copy toàn bộ tư liệu remove lúc trước vào dàn thiết bị mới. Nhìn phần trăm số liệu đang chạy nhảy, còn chưa chạy đến 100%, Sở Hư Uyên thấy di động run hai lần, biểu hiện có tin nhắn mới.

Toàn thân cứng lại.

Sau một lúc lâu im lặng, ánh mắt đen tuyền của Sở Hư Uyên yên lặng nhìn chằm chằm màn hình di động, như đang nhìn thấy quái vật. Tạm dừng trong chốc lát, Sở Hư Uyên mới thắp sáng màn hình, mở ra tin nhắn.

【 Chào ngài, Sở tiên sinh, chúng ta lại gặp mặt (tức giận à nhen, nhưng vẫn phải bảo trì mỉm cười.jpg) 】

Sở Hư Uyên:...

Toàn bộ công nhân viên làm việc trong tòa nhà, từ trên xuống dưới, gần nhất đều đồn thổi một vấn đề, đó là, tâm tình của tổng tài nhà bọn họ đang vô cùng không ổn.

Chỉ cần phạm phải một sai lầm nhỏ cũng có thể bị đuổi việc, trừ tiền lương cùng tiền thưởng. Từ hoa tươi trang trí, cho đến sàn nhà, nơi làm việc ... Đều phải sạch sẽ, ngăn nắp.

Chuyện này làm cho mọi người trong tòa nhà làm gì cũng phải thật cẩn thận. Thời gian làm việc cũng đều nom nóp lo sợ, họ sợ bị Sở Hư Uyên mượn cớ đuổi việc.

"Nghe nói đã đập nát 5 cái di động"

Phòng nghỉ ngơi, mấy thư ký cùng trợ lý mới vào làm, vừa pha cà phê vừa nhỏ giọng thảo luận: "Lúc thư ký Hứa đi vào trong tay cầm dụng cụ vệ

https://thuviensach.vn

sinh, thời điểm anh ấy đi ra, tôi có trộm liếc bên trong chứa cái gì, thấy cầm 1 cái túi, bên trong chính là di động mới đổi của tổng tài"

"Cũng không biết chuyện như thế nào, nhưng di động thật sự lần lượt bị đập nát nha"

Một người phụ nữ trẻ khác thở dài, gương mặt có chút sợ hãi: "Lần trước, toàn bộ ban giám đốc điều hành công ty đều bị kêu lên chửi một trận. Nhìn xem, trên dưới tập đoàn đều phải cẩn thận mọi chuyện, từ đi đứng cho đến lời nói. Một khi Sở đại tổng tài thật sự nổi giận cũng thật đáng sợ"

"Tôi lại không cảm thấy như vậy"

Một người khác đang pha cà phê lên tiếng phản bác, gương mặt hơi đỏ: "Ngày thường Sở tổng cũng khá tốt, chỉ là gần đây hơi táo bạo mà thôi ... Chắc là có vấn đề gì trong công việc"

Mấy người còn lại liếc nhìn nhau, quan sát người vừa nói giúp Sở tổng kia, lời nói đầy mỉa mai chế nhạo: "Chỉ có mình cô chú ý đến tính cách thường ngày của tổng tài, cô thích tổng tài của chúng ta rồi, phải không?"

Cô gái bênh vực kia sửng sốt một chút, trực tiếp đỏ mặt: "Đàn ông giống Sở tổng, người thích ngài ấy khẳng định rất nhiều, không chỉ có một mình tôi"

"Khụ."

Một tiếng ho nhẹ, Trần Nghiên giẫm giày cao gót đi đến, mặc trang phục công sở gọn gàng, liếc nhìn mấy cô bé vừa tốt nghiệp đại học, nhân viên mới của tập đoàn, cong môi cười cười, nói: "Tổng tài không thích người khác nói về ngài ấy, sau này đừng để tôi nghe đến mấy cô bàn tán về ngài ấy nữa, biết chưa?"

https://thuviensach.vn

Mấy nhân viên mới tới, chưa tiếp xúc lâu với Trần Nghiên. Nhưng ai ai cũng biết, vị này là thư ký tổng tài, một đám liều mạng gật đầu, một câu cũng không dám nói.

Trần Nghiên nhếch môi đỏ, mắt đẹp liếc cô gái vừa thừa nhận ' Thích tổng tài ', nhẹ nhàng bâng quơ xoay người đi.

Chỉ là một con nhóc chưa mọc đủ lông mà thôi, căn bản không cần quan tâm.

Gần đây, tâm trạng An Nhu khá tốt so với phía trước. Sở Hư Uyên đã thay đổi năm cái di động, nhưng vẫn không có biện pháp tách ra khỏi cô.

Dạo gần đây, An Như Uyển cũng ít hãm hại cô hơn lúc trước. Tuy rằng, Hà Văn Thiến có một vài động tác nhỏ, nhưng An Nhu đều cẩn thận tránh đòn. Có thể tổng kết, tất cả mọi chuyện đều đang phát triển nghiêng về chiều hướng tốt.

An Nhu nhìn hành động giữ kẽ của An Như Uyển, cũng đoán ra sơ sơ.

Tuy rằng, mẹ con Tào Lâm Tú cùng An Như Uyển đều không có nói ra, nhưng An Nhu biết, An Như Uyển đã leo lên quý nhân nhà giàu. Hiện tại chắc là đang vội vàng lấy lòng người mang danh ' quý nhân ' này, để đạt được cơ hội quý giá đặt chân vào học viện DICE.

An Như Uyển vội vàng chuyện bên kia, không có thời gian chú ý đến An Nhu, nên khoảng thời gian này cô thấy dễ thở hơn nhiều.

An Nhu suy nghĩ một chút, cảm thấy bản thân cũng có thể hiểu tâm trạng hiện giờ của An Như Uyển. Chỉ sợ An Như Uyển làm thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, vài năm sau, bản thân sẽ bị nữ chủ hại đuổi khỏi học viện

https://thuviensach.vn

DICE, trở thành đối tượng bị người phỉ nhổ.

Nghĩ đến đây, An Nhu thở dài.

Cô không phải thánh nhân, đối với người vẫn luôn khi dễ mình cũng có hận ý. Nhưng khi nghĩ đến kết cục tương lai của An Như Uyển ... An Nhu cũng có vài phần đáng thương giùm cho cô ta.

Nhưng dù sao, đó cũng là con đường cô ta chọn, đừng nói đến việc ... Cô ta thiếu nguyên chủ một cái mạng.

An Nhu không hề suy nghĩ những việc này nữa, cô đang ngồi học, thì nhận được tin nhắn từ Sở Hư Uyên, tự động mã hóa thành giọng nói của chính chủ, truyền thẳng vào trong đầu cô.

【 ngươi muốn cái gì? 】 Một câu hỏi vô cùng đơn giản, giọng điệu không thể nói tốt, lạnh đến nỗi làm An Nhu rùng mình.

Sau nửa tháng giằng co, Sở Hư Uyên thử qua vô số phương pháp, nhưng anh không thể không thừa nhận ... Bản thân thật sự gặp phải quỷ.

Năm lượt thiết bị, gồm di động, dàn PC cùng laptop, đều kiểm tra không ra bất kỳ điều gì khác thường.

Mỗi lần sắp xếp tìm thiết bị mới cũng đều đổi mới tường lửa, phương trình cao hơn trước gấp đôi, không lúc nào Sở Hư Uyên không chú ý đến động tĩnh từ ba gia tộc còn lại.

Những người đó cũng không có những tập tin tư liệu của anh.

Cuối cùng, Sở Hư Uyên không thể không thừa nhận, những lời của vị tiểu thư sinh viên này nói ngày đó có một phần là sự thật. Cô ấy chính là thiết bị

https://thuviensach.vn

điện tử thông minh của anh.

Đối với những thông tin cá nhân của con quỷ tự xưng là ' sinh viên đại học ' đó, Sở Hư Uyên đều không tin, dù là một chữ. Anh chỉ tin tưởng duy nhất một điều, chính là cái này.

Bởi vì anh đã tự thể nghiệm qua.

Loại cảm giác bị người khống chế làm Sở Hư Uyên vô cùng không vui. Anh cũng là thiên chi kiêu tử. Tuy rằng từng có lúc bị suy sụp, nhưng hiện tại anh đã sớm trưởng thành. Vì không tạo cơ hội cho bất kỳ người nào dám coi thường bản thân mình, anh càng ngày càng làm cho bản thân mạnh lên.

Kết quả ... Hiện tại, lại có người có thể uy hiếp đến anh.

Suy xét đến mối quan hệ lợi hại trong đó. Sở Hư Uyên cũng chỉ có thể tạm thời nhẫn nại tính tình, lại tính toán bước tiếp theo sau.

Sau khi bình tĩnh lại, Sở Hư Uyên thực mau đã hiểu rõ một chuyện. Con quỷ tự xưng là sinh viên, là thiết bị điện tử thông minh của anh ... Có chuyện cầu anh.

Có cầu thì dễ làm.

Tâm trạng tối tăm của Sở Hư Uyên từ hồi bị con quỷ này quấy phá cho tới nay, rốt cuộc cũng tốt hơn một chút. Anh chậm rãi đánh chữ lên bàn phím ảo của chiếc điện thoại mới, sắc mặt ung dung lãnh đạm.

Chỉ cần đối phương có uy hiếp, anh hoàn toàn có thể dựa vào điểm này, đào ra càng nhiều tin tức.

An Nhu ở bên này nghe được tin nhắn được mã hóa thành giọng nói của Sở

https://thuviensach.vn

Hư Uyên, do dự thật lâu.

Cô biết, hành vi này của bản thân là quá mạo hiểm, đặc biệt là vào tình hình An Như Uyển đã không còn nhằm vào cô nữa. Bản thân nhẫn nại một chút sống qua ngày cũng không phải không thể.

Nhưng, cô lại không thể làm bản thân tự dưng chịu tội oan uổng như vậy. Chẳng lẽ cô muốn bản thân mình vẫn cứ như vậy hoài sao? Cô chịu không nổi. Tuy rằng làm giao dịch cùng Sở Hư Uyên rất nguy hiểm, nhưng đó là biện pháp tuyệt đối hữu hiệu nhất.

An Nhu xem qua tiểu thuyết, đối với năng lực của Sở Hư Uyên không chút nghi ngờ. An Nhu cũng hoàn toàn hiểu biết IQ cùng tính cách của anh.

Cuộn tròn ở trong ổ chăn lạnh băng, An Nhu nhắm mắt lại, im lặng thật lâu mới chậm rãi ở trong đầu suy nghĩ cẩn thận từng câu từng từ, sau đó mã hóa thành tin nhắn, gửi cho Sở Hư Uyên.

【 Tôi bảo đảm sẽ không nói bất kỳ tin tức nào của anh cho bất luận người nào. Nhưng tôi cũng hy vọng, vào thời điểm tôi khó khăn, anh có thể giúp tôi giải quyết mọi phiền toái, chỉ dẫn tôi phải làm sao cho đúng, được không? 】

https://thuviensach.vn

Chương 7: Nhờ nam chính giải quyết giùm

An Nhu chờ không bao lâu, trong đầu phát lên giọng nói của Sở Hư Uyên.

【 Được. 】

Giọng nói của người đàn ông rất bình tĩnh, nghe vào trong tai làm người cảm thấy an tâm.

【 Tôi đáp ứng yêu cầu cô 】

Cái này ... Xem như... Đàm phán thành công sao?

An Nhu giật mình, ngẩng người trong chốc lát mới phản ứng lại,. Kế hoạch của cô xem như thành công.

Toàn thân đều thả lỏng xuống, An Nhu thoải mái, cuộn người vào trong ổ chăn.

Sau này, những việc đó không phải chỉ có một mình cô chống chọi.

An Nhu chùi chùi lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, nhẹ nhàng hít vào một hơi. Hiện tại, sau khi nghĩ kỹ càng, cô mới phát hiện ra ... Bản thân lại dám nói điều kiện với Sở Hư Uyên. Hơn nữa may mắn thành công.

Sở Hư Uyên ... Loại nhân vật cấp bậc đại đại đại BOSS !!!!

https://thuviensach.vn

Tuy rằng, dựa theo hiểu biết của An Nhu về tính cách của Sở Hư Uyên. Anh ta tuyệt đối không phải người dễ nói chuyện đến như vậy.

Ác thần Sở Hư Uyên sẽ dễ dàng bị người khác uy hiếp sao?

Nhưng An Nhu cũng không nghĩ được nhiều như vậy, đi một bước tính một bước. An Nhu vui trong đau khổ. Trước mắt, cần giải quyết xong mọi chuyện lại tính tiếp.

Nghĩ kỹ, An Nhu bắt đầu chậm rãi soạn tin trong đầu, cân nhắc kỹ càng, từng chút từng chút soạn thành một đoạn văn, thuật lại toàn bộ tình huống trong trường học bản gặp phải báo cho Sở Hư Uyên biết.

【 Tôi gặp phải chính là loại tình huống này 】

Đơn giản giới thiệu tình huống của mình, An Nhu dừng một chút, lấy hết can đảm phát ra một tin.

【 anh có thể chỉ cho tôi cách làm thế nào để thay đổi tình trạng trước mắt được không? 】

Sở Hư Uyên im lặng nhìn màn hình di động trước mặt nhảy ra một đoạn lại một đoạn tin nhắn dài miên man. Lại đọc sơ về vấn đề "Khó khăn" của người kia.

Ngay từ lúc đầu, Sở Hư Uyên nghĩ nhân cơ hội moi ra càng nhiều tin tức có ít càng tốt.

Khó khăn? Có khó khăn nào mà anh không thể giải quyết?

Dù là tiền, quyền, hoặc là hoạch định kinh doanh, quy hoạch xí nghiệp ... Chỉ cần người kia yêu cầu những thứ đó, mặc kệ là tin tức có mơ hồ, Sở Hư

https://thuviensach.vn

Uyên cũng có thể tra ra thân phận của cô.

Sở Hư Uyên cũng không ngờ tới, khó khăn của người kia, thật đúng như những gì cô ta đã đề cập đến phía trước, chỉ là độ khó cấp bậc bình thường.

Bạo lực học đường, cha mẹ bất công ... Sở Hư Uyên nhìn mấy chuyện lông gà vỏ tỏi đó ... Anh căn bản chưa từng tiếp xúc đến những việc nhỏ vặt vãnh giống như vầy. Sau khi đọc hết tâm sự của người kia, tâm trạng của anh cũng có chút ... Phức tạp.

Sở Hư Uyên anh tung hoành một đời, người muốn anh cầm tay chỉ dạy có thể xếp hàng vòng quanh địa cầu vài vòng. Tùy tiện chỉ dẫn một hai câu cũng đủ người đó hưởng vinh hoa phú quý cả đời.

Hiện tại, thật vất vả có người bắt được lời hứa của anh ... Lại đưa ra loại vấn đề con nít như thế này. Yêu cầu cứu vớt cuộc đời bình thường, không thể bình thường hơn của một nữ sinh viên?

Hiện tại, Sở Hư Uyên có chút tin tưởng người kia thật sự có khả năng là người ở thế giới song song. Nếu biết thân phận của anh, sao có thể đưa ra loại yêu cầu vô lý này?

【 Cô tên gì? 】

Sau khi bị loại tâm tình phức tạp này chi phối nửa ngày, Sở Hư Uyên rốt cuộc đã gửi tin nhắn, hỏi danh tính của người kia.

Bên này, An Nhu mòn mắt trông mong, chờ Sở Hư Uyên trả lời, lại nghe câu hỏi của Sở Hư Uyên, suy nghĩ trong chốc lát.

【 Tôi tên Nặc. 】

https://thuviensach.vn

Cô không thể nói cho Sở Hư Uyên biết tên thật của mình, cũng sẽ không nói cho anh bất kỳ thông tin gì thêm, An Nhu nghĩ, sau đó nặn từng nét, gửi cho anh một chữ ' Nặc '.

Vừa thấy là biết dùng tên giả, Sở Hư Uyên nhướng mày, cười lạnh một tiếng.

Công tác bảo mật làm khá tốt, nhưng điều này làm anh đưa ra dấu chấm hỏi cho câu ' thế giới song song ' của người kia.

【 Nặc, đối với tình huống của cô tôi tỏ vẻ đồng tình. Nhưng, tôi yêu cầu hiểu biết càng nhiều chi tiết hơn nữa 】

Sở Hư Uyên gõ bàn phím ảo trên màn hình di động.

【 có thể nói cho tôi thêm nhiều tin tức về bọn họ cùng những mối quan hệ của cô được không? 】

Tuy rằng vấn đề người tự xưng Nặc đưa ra hơi nhàm chán, cũng rất ấu trĩ, nhưng Sở Hư Uyên cũng không thể không thực hiện lời hứa của mình.

Trong đầu, An Nhu nghe được giọng nói không nhanh không chậm của Sở Hư Uyên. Ngay từ đầu, tinh thần An Nhu căng chặt giờ đã thả lỏng một chút, cô hơi do dự.

An Nhu cảm thấy Sở Hư Uyên nói cũng có đạo lý. Cô miêu tả một chút về mối quan hệ cùng tính cách của vài người trong tình huống của mình.

【 đại khái chính là như vậy, anh có biện pháp nào không? (ngoan ngoãn.jpg)

An Nhu biết bản thân có thể được Sở Hư Uyên tận miệng chỉ dạy, tinh thần

https://thuviensach.vn

lập tức tỉnh táo, cũng không còn thấy mệt nhọc.

Bên kia thực mau đã trả lời lại.

【 có, xét thấy tình huống của cô, tôi kiến nghị cô có thể thiết kế hại ngược lại bọn họ .....】

Trong đầu, An Nhu nghe giọng nam đang hướng dẫn từng bước, chỉ cô nên làm thế nào, làm cách nào, những lời của anh làm cô ngây người.

【 dừng, stop stop stop !!!! 】

Thật vất vả lấy lại tinh thần, An Nhu trực tiếp cắt ngang lời nói của Sở Hư Uyên, nhanh chóng soạn tin gửi cho anh.

【Sở tổng, phương pháp của ngài đều rất tuyệt vời, cũng đích xác có thể làm được, nhưng làm như vậy ... Không tốt lắm đâu? 】

Lần này, cô soạn tin rất cẩn thận. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Sở Hư Uyên đã nghĩ ra được nhiều phương pháp giải quyết hại người như vậy ... An Nhu càng lúc càng sợ anh.

Mấy biện pháp mà Sở Hư Uyên chỉ cô, không có cái nào không thuộc thủ đoạn tàn nhẫn. Tuy rằng, các bước thực hiện mỗi biện pháp kia, đều mang hệ số khó khăn cao. Nhưng nếu thành công, An Như Uyển cũng đừng mong vác xác đến học viện DICE.

An Nhu là một công dân gương mẫu, một nữ sinh bình thường. Cô trải qua bạo lực học đường, cũng bị người thân bạo lực tinh thần. Nhưng cô còn chưa đến mức nhẫn tâm trả thù người khác một cách tàn nhẫn như vậy.

Tìm mọi cách hãm hại người khác, để người đó phải chịu đựng thê thảm

https://thuviensach.vn

gấp ngàn vạn lần so với cô.

Sở Hư Uyên nhìn tin nhắn xuất hiện trên màn hình di động. Cho dù chỉ là văn tự, cũng để lộ ra một chút hương vị cẩn thận. Chắc là bị lời nói vừa nãy của anh dọa tới rồi?

Thật sự chỉ là một sinh viên bình thường? Cách tư duy, thủ đoạn đều quá ngây thơ.

Trong lòng lại nghiệm chứng một suy đoán, đã có chút hiểu sơ về thân phận của người đối diện, Sở Hư Uyên vẫn bình tĩnh.

【 vậy cô muốn làm gì? 】

【 Miễn sao không phải mấy cái thủ đoạn tàn nhẫn đó là được, làm cho bọn họ chịu chút giáo huấn thì tốt rồi 】

An Nhu có chút rối rắm, soạn ra một câu.

【 có thể thay đổi tình cảnh bị ức hiếp hiện tại của tôi là được. 】

【 muốn làm như vậy, cô cần thiết phải trực tiếp đối đầu với chị họ của cô 】

Sở Hư Uyên không chút để ý gõ chữ.

【 cô có thể làm được sao? 】

Hiện tại, xem ra biểu hiện của Nặc cùng vẻ ngoài đều giống nhau, rất ngu.

Nếu Nặc không thể đề cao chỉ số thông minh cùng hành động của bản thân, Sở Hư Uyên không tính toán thay đổi cái nhìn của mình. Điều duy nhất

https://thuviensach.vn

đáng giá khen ngợi, chính là Nặc còn biết tìm anh trợ giúp.

Hừ, chỉ đi đúng một nước cờ này, còn tính cứu vớt lại cái đầu ngu ngốc kia của cô ta.

An Nhu bỗng nhiên nghĩ đến gương mặt xinh đẹp của An Như Uyển.

Rõ ràng bị tôn sùng là nữ thần cổ trang, nhưng hiện tại, khi An Nhu nhớ đến gương mặt của cô ta, đều chìm trong nổi sợ hãi, đó là nổi sợ phát ra từ nội tâm.

【 tôi, tôi có thể làm được 】

Thân thể An Nhu hơi hơi run, từng câu từ lại rất kiên định.

【 anh nói cho tôi biết phải làm như thế nào đi, chỉ cần có thể giáo huấn cô ta, tôi đều làm được hết 】

An Nhu, mày không cần phải sợ, cô ở trong lòng tự cổ vũ cho bản thân.

An Như Uyển rất lợi hại, không sai. Nhưng có Sở Hư Uyên ở bên cạnh mình, cô khẳng định sẽ càng lợi hại hơn. Ôm đùi vàng của BOSS lớn, mày không cần sợ hãi gì hết.

Sở Hư Uyên nhìn tin nhắn, tự nhiên tưởng tượng đến cảnh cô bé đầu bên kia đang run bần bật còn giả bộ bình tĩnh. Anh không cảm thấy chán ghét, ngược lại còn có vài phần muốn cười.

Đúng vậy, anh chán ghét nữ giới. Giống cái muốn tiếp cận Sở Hư Uyên đều bị anh lấy thủ đoạn tuyệt đối bạo lực, ngược thân, ngược tâm, xử lý một cách không lưu tình.

https://thuviensach.vn

Cách cổng thông tin điện tử, Sở Hư Uyên không để ý đến giới tính của Nặc cho lắm.

【 tôi, để tôi nghĩ xem ... Có thể, tôi sẽ dạy cho cô một chiêu thức đơn giản, chỉ là một thủ đoạn trả thù nho nhỏ mà thôi, không tổn hại tánh mạng của ai hết 】

Tác giả có lời muốn nói: Nữ chủ chỉ là một người thường, trông cậy vào hiện tại cô sẽ tàn nhẫn độc ác, là chuyện không có khả năng ... Nhưng cô sẽ chậm rãi trưởng thành, thật sự biến thành màu đen, sau đó tự bảo vệ bản thân.

https://thuviensach.vn

Chương 8: Kế hoạch trả thù

Đối với Sở Hư Uyên tới nói, loại tranh đấu cấp bậc học sinh này thật sự chỉ có thể xem như trò con nít. Anh đứng ở địa vị cao đã lâu, một đường bò lên tới cũng rất nhấp nhô, gặp qua quá nhiều người giống như An Nhu.

Đối với vấn đề của An Nhu, Sở Hư Uyên cũng không quá để bụng. Nhưng anh nghe An Nhu tự thuật xong, đào đào tìm tìm một biện pháp không tàn nhẫn.

Đối với anh, đó là một biện pháp vừa nghe đã không đáng tin cậy, không có khả năng làm tổn hại đối phương, nhưng lại là biện pháp tốt với An Nhu.

Sở Hư Uyên không thể nói đồng tình với tình cảnh của An Nhu. Người gọi là "Nặc" này có quá nhiều điểm đáng ngờ, Sở Hư Uyên cũng không xác định cái gì là thật cái gì là giả.

Nhưng dựa theo miêu tả của cô bé, Sở Hư Uyên cũng có chút hứng thú nhìn xem phản ứng của mọi người xung quanh cô.

Ngày hôm sau, An Nhu đi học từ rất sớm. Đầu óc còn có chút mơ hồ, không thể tin được tối hôm qua cô dám trò chuyện với Sở Hư Uyên đến hơn phân nửa đêm, cũng không dám tin tưởng ... Hiện tại, cô xem như có một thế lực chống lưng siêu cấp.

Sở Hư Uyên đương nhiên được xem như thế lực chống lưng siêu cấp. Cho dù không dựa vào năng lực, chỉ mỗi cái tên Sở Hư Uyên cũng đã đủ siêu

https://thuviensach.vn

cấp.

Thời điểm An Nhu ăn cơm còn có chút ngu người, miệng nhai bánh bao từng ngụm từng ngụm. Trong đầu rất muốn nói chuyện với Sở Hư Uyên, nhưng vẫn phải chịu đựng.

Một phương diện là An Nhu vẫn có chút không thể tin được bản thân thật sự giao dịch thuận lợi với "ác thần Sở Hư Uyên", thật muốn hét lên cho mọi người biết. Về phương diện khác, cũng là nguyên nhân chính. Thật ra, từ khi bước vào thế giới này, đây là lần đầu tiên có người chịu đứng ra giúp An Nhu giải quyết vấn đề.

Có khả năng Sở Hư Uyên không có ý tốt, cũng có khả năng sẽ tìm cách đối phó cô. nhưng mà, đối với An Nhu, hiện tại những điều này đều không quan trọng.

Trên bàn cơm, không khí im lặng đầy áp lực, cơm sáng không ăn được mấy miếng, An Nhu đứng lên nói đã ăn no, sau đó chào mẹ An đi thẳng tới trường học.

An Nhu không phải đã ăn no, mà hiện tại thân thể này bị thiếu dinh dưỡng nghiêm trọng, sức khỏe lại kém. Lấy kinh tế của nhà họ An tới nói, An Nhu cũng không đến nước này.

Buổi sáng, An Nhu ăn bắp cải xào, bánh bao, cùng cháo, thực đơn này đã duy trì suốt hai tháng qua. Ăn nhiều đến mức cô có cảm giác vị giác đã bị tê liệt.

Ban đầu, An Nhu cũng ăn không quen. Bởi vì cô chưa từng ăn mấy món này bao giờ. Mà cơ thể nguyên chủ cũng xảy ra bài xích, thật sự không thể ăn. Nhưng không ăn thì đói chết, ráng ăn gần một tháng, có mấy lần cô thật sự ăn không vô, sau lại bị đói lả người, không có cách nào khác, đành căng

https://thuviensach.vn

da đầu vừa khóc vừa ăn.

Nếu nhà họ An thật sự nghèo như vậy, An Nhu cũng không phải người không biết điều, cô có thể thông cảm. Nhưng điều làm cô không thể hiểu nổi ...

Chính là, cha mẹ An lại chiêu đãi rất nhiều món ngon cho hai mẹ con kia đến ăn chực mỗi ngày. Món nào ngon, món nào quý đều để dành cho hai mẹ con bọn họ.

Ngược lại, luôn bất công, luôn dùng thái độ lẫn lời lẽ trách móc nặng nề đối với đứa con gái duy nhất của mình. Thậm chí cho con gái ruột ăn bánh bao lạnh cùng mới cơm canh thừa của hai người kia ăn dư.

Nhưng mẹ con Tào Lâm Tú cũng không cảm kích, càng không biết hải chữ ' biết điều ' đọc ra sao.

An Nhu thật sự không thể hiểu được đầu óc của loại cha mẹ này, khôn nhà dại chợ, nuôi ong tay áo. Chăm sóc, nuôi hai người đó, rồi để con nhỏ chị họ hại chết con gái của mình.

Nghĩ chút chuyện cô không thể giải thích được, bỗng tâm trạng của An Nhu bị tuột dốc không phanh. Lần này cô thật sự không nhịn xuống được, đã lỡ gửi tin cho Sở Hư Uyên.

【 Chào buổi sáng, tôi đang trên đường đến trường, chuẩn bị thực hiện biện pháp đó, anh sẽ luôn luôn có mặt chỉ dẫn cho tôi phải không? 】

Dừng bước chân, An Nhu thấy không ổn, xóa những dòng chữ oán giận cha mẹ An khỏi khung soạn tin.

Sở Hư Uyên trả lời rất nhanh. 【 buổi sáng có một cuộc họp quan trọng,

https://thuviensach.vn

khả năng sẽ không ở kịp lúc, cô cứ dựa theo lời tôi nói mà làm, có việc cứ nhắn cho tôi.】

Trong đầu vang lên giọng nam bình tĩnh lại dễ nghe, An Nhu cảm thấy toàn thân thoải mái, phản ứng đầu tiên là nhìn đồng hồ.

6 giờ rưỡi sáng, giọng nói của Sở Hư Uyên đã bình tĩnh như vậy? Không hề nghe ra giọng điệu còn ngái ngủ, thì ra tổng tài cũng yêu cầu thức dậy sớm.

An Nhu ở trong lòng nói thầm.

Cũng quá vất vả, trong tiểu thuyết, miêu tả Sở Hư Uyên mỗi ngày đều ve vãn đánh yêu cùng nữ chủ. An Nhu cũng không có nghĩ lúc nào Sở Hư Uyên mới làm việc.

"Ok, cố lên"

Đứng ở trước cổng trường THPT Húc Dương, An Nhu vỗ vỗ gương mặt, nhắm mắt lại. Cô có chút không tin tưởng biện pháp này của Sở Hư Uyên, nhưng anh ta lừa cô thì được lợi gì, An Nhu cũng nguyện ý đánh cuộc một lần.

Hai tiết đầu trôi qua an bình, An Nhu đều an an phận phận ngồi ở trên ghế. Chỉ là ánh mắt không ngừng nhìn An Như Uyển, rồi nhìn Hà Văn Thiến.

An Nhu chỉ cần nhìn thấy bóng dáng của hai người kia thì đã theo bản năng muốn chạy trốn. Nhưng hiện tại lại muốn hành động như vậy ... An Nhu nhăn mặt, ngón tay bất an cào cào cái bàn, cảm thấy tâm lý mới xây dựng vững chắc hồi sáng đã có dấu hiệu sụp đổ.

【Sở tổng, thật sự không có vấn đề gì hết sao?】

https://thuviensach.vn

Trong lòng thật sự quá khẩn trương, An Nhu không tự giác đã gửi tin nhắn cho Sở Hư Uyên

【 tôi, tôi có chút khẩn trương (oa một tiếng khóc ra tiếng.jpg) 】

An Nhu nhìn hệ thống tự tiện thêm emoji động, là icon em bé khóc rống, nằm ngay phía sau tin nhắn chữ của cô, càng nhìn nét mặt An Nhu càng rối rắm phức tạp.

Nói thật, cô không có thói quen dùng emoji, cảm thấy không nghiêm túc.

Sở Hư Uyên không lừa An Nhu, buổi sáng anh thật sự có một cuộc họp quan trọng, nhưng loại chuyện này lừa cũng không có ý nghĩa gì.

Đang nghe phòng tiêu thụ báo cáo kết quả, di động Sở Hư Uyên đặt ở trên bàn run hai cái.

Sở Hư Uyên không có phản ứng, nhưng giám đốc phòng tiêu thụ đang đứng đĩnh đạc ở trên bục phát biểu lại ngưng miệng, không nói một lời nào tiếp. Không chỉ mình anh, mà tất cả mọi người đều dừng việc trong tay lại.

Tại căn phòng họp an tĩnh đầy quỷ dị này, tất cả mọi người dồn ánh mắt về phía di động của Sở Hư Uyên. Theo thường lệ, trong trường hợp này, di động của BOSS chưa từng chấn động qua. Rốt cuộc, BOSS nhìn qua rất lãnh khốc vô tình, thanh tâm quả dục, đại tổng tài cao ngạo lại lạnh lùng.

Đột nhiên có tin nhắn gửi đến di động trong lúc đang họp ... Thật sự không khoa học.

Người đàn ông trẻ tuổi ngồi ở phía chủ tọa liếc mắt nhìn mọi người trong phòng họp, gõ gõ bàn dài, thái độ lãnh đạm.

https://thuviensach.vn

"Tiếp tục"

Anh không nói nhiều lời, khí thế vô hình ép người khó thở.

Bị khí lạnh của tổng tài làm tổn thương do giá rét. Giám đốc phòng tiêu thụ lập tức không dám chậm trễ, tiếp tục trình bày. Những người còn lại trong phòng còn muốn nhỏ giọng bàn tán cũng yên tĩnh dần.

Thời điểm tâm tình Sở Hư Uyên tốt, mọi người gây ra chút ầm ĩ trong phòng họp cũng không sao. Nhưng nếu tâm tình không tốt ... Mọi người vẫn nên an tĩnh thì hơn.

Sở Hư Uyên nghe xong báo cáo, nhìn như không chút để ý, cầm điện thoại lên, mở màn hình, quét mắt nhìn thấy tin nhắn của Nặc gửi tới.

Tin nhắn từ cô sinh viên kia một chút đều không ngoài suy nghĩ của Sở Hư Uyên, liếc thấy thời gian trên di động đã 10 giờ.

Im lặng một chút, ánh mắt Sở Hư Uyên đảo qua người thư ký Hứa đang đứng bên cạnh, người đàn ông trẻ tuổi mặc tây trang rất hiểu ý, lập tức chạy tới gần Sở Hư Uyên: "Sở tổng, ngài có chuyện gì cần phân phó?"

Hứa Thái Thiên không phải là một thư ký ưu tú. Nhưng chủ yếu bởi vì anh là phái nam, bởi vì mọi người đều biết tật xấu của Sở tổng. Ngoài ra, anh cũng coi như là người hiểu rõ Sở Hư Uyên nhất.

"Tiết hai của đại học là mấy giờ?"

Giọng Sở Hư Uyên nhàn nhạt, sắc mặt ung dung thản nhiên, như đang hỏi công ty nhà nào vừa mới đưa cổ phiếu ra thị trường, số lượng bao nhiêu ...

https://thuviensach.vn

Hứa Thái Thiên đã chuẩn bị tốt tư tưởng, cho dù tổng tài nói cái gì đều sẽ trả lời tốt: ..... Cái quỷ gì???

Thân là thư ký của Sở Hư Uyên, vẫn có chút tài năng. Hứa Thái Thiên khống chế biểu tình trên gương mặt rất tốt, anh cẩn thận nhìn Sở Hư Uyên, phát hiện Sở Hư Uyên không có nói giỡn.

Giỡn hả? Sở tổng lại hỏi loại vấn đề này? Chưa nghe nói đến việc Sở tổng có người thân đang học đại học.

Trong lòng khóc thét, Hứa Thái Thiên đẩy mắt kính, vẫn duy trì tố chất tốt đẹp của thư ký chuyên nghiệp, thấp giọng trả lời: "Hắn là 10 giờ sẽ kết thúc tiết hai, nghĩ ngơi khoảng 15 phút, 10 giờ 15 phút bắt đầu tiết ba"

10 giờ hết tiết? Hình như đã chậm một bước.

Sở Hư Uyên trong lòng suy xét, nhìn Hứa Thái Thiên hơi hơi gật đầu, ý bảo anh có thể trở về vị trí cũ. Không thể hiểu được bị hỏi loại vấn đề này, trong lòng Hứa Thái Thiên vô cùng kinh ngạc.

Ở thành phố X xa xôi, An Nhu cũng đang run bần bật.

https://thuviensach.vn

Chương 9: Bắt đầu thực hiện

An Nhu gửi tin cho Sở Hư Uyên nhưng vẫn luôn không thấy tin trả lời. Cô đứng ngồi không yên một hồi lâu, mới nhớ Sở Hư Uyên nói qua, buổi sáng anh phải tham dự một cuộc họp quan trọng.

Má ơi! Sợ quá.

Ở trong lòng đang nhớ lại lời chỉ dạy của Sở Hư Uyên, An Nhu nắm chặt tay, nỗ lực cổ vũ bản thân. Cô cũng không có làm chuyện gì quá phận, Sở Hư Uyên chỉ dạy cô nói mấy câu cùng một vài hành động vô cùng bình thường mà thôi.

An Nhu tự an ủi, không cần sợ.

An Nhu nhìn chằm chằm đồng hồ treo trong phòng học, thời gian từng giọt từng giọt trôi qua, thực mau đã nhảy sang con số 10.

Hết tiết.

An Nhu hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm hai người phía trước. Vừa hết tiết, Hà Văn Thiến đã lo chạy đi tìm An Như Uyển, hai người nói nói cười cười rất thân mật.

An Nhu biết hai người tính toán đi đâu, làm cái gì.

Gần đây, Hà Văn Thiến yêu thích để ý một nam sinh lớp kế bên. Người

https://thuviensach.vn

nam sinh này là anh em tốt của bạn trai cũ An Như Uyển. Mỗi lần đi, Hà Văn Thiến đều lôi kéo An Như Uyển đi theo tìm gặp nam sinh kia.

Nghĩ đến bạn trai cũ An Như Uyển, sắc mặt An Nhu càng trắng hơn, khẽ cắn môi, hận ý trong lòng bùng cháy lên.

Cô mới vừa thay thế nguyên chủ trở về đi học, cái gì cũng không biết, còn ngây ngốc cho rằng con người An Như Uyển rất tốt, thường xuyên chơi chung với An Như Uyển. Cũng khá quen thuộc với bạn trai cũ Ngụy Văn Kiệt của An Như Uyển, cũng có chút quan hệ với Hà Văn Thiến.

Cũng bởi vì vậy mà cô đã trở thành nạn nhân tốt nhất trong kế hoạch ném rớt Ngụy Văn Kiệt của An Như Uyển.

Cơn tức giận đột nhiên bùng phát, không cần cố sức làm ra vẻ phẫn nộ. An Nhu căm phẫn nhìn chằm chằm Hà Văn Thiến.

Trong lúc vô tình, Hà Văn Thiến quay đầu lại. Quả nhiên, sắc mặt Hà Văn Thiến thay đổi ngay, cô chạm vào tầm mắt của An Nhu, cô bị phát hiện có chút hoảng loạn vội cúi đầu xuống.

Hà Văn Thiến nghi hoặc.

Hình như ánh mắt đầy hận ý vừa rồi là do cô tưởng tượng ra. Sao có thể?

Sắc mặt Hà Văn Thiến tối sầm, muốn kiếm chuyện với An Nhu.

Đúng là thứ không biết điều, loại mặt hàng này cũng xứng dùng loại ánh mắt rẻ tiền đó nhìn cô? Sao không lấy nước tiểu chiếu xem bản thân mày là ai?

Nhưng còn chưa kịp đi qua, Hà Văn Thiến đã ngừng bước. Cô nhớ lại mục

https://thuviensach.vn

đích ban đầu, muốn đi sang lớp bên cạnh tìm anh chàng mình thầm thương trộm nhớ. Sắc mặt thay đổi mấy lần, cuối cùng Hà Văn Thiến đành cắn răng, đè ép cơn tức xuống, trong lòng âm thầm nhớ kỹ vụ này.

Quấn quấn mấy lọn tóc cuộn sóng, Hà Văn Thiến cười nói: "Như Uyển, chúng ta mau đi đi, nè, cậu cần phải giúp tớ bắt lấy trái tim Từ Trình đó nha"

Từ Trình chính là mục tiêu của Hà Văn Thiến. Chỉ tiếc người này tính tình cao ngạo lạnh lùng, bình thường đối xử với Hà Văn Thiến không nóng không lạnh. Vì An Như Uyển là bạn gái của Ngụy Văn Kiệt nên mới để ý đến cô.

"Ok, tớ sẽ giúp cậu, chúng ta là bạn thân mà"

An Như Uyển mỉm cười nói, ánh mắt như có như không liếc An Nhu, đứng lên: "Đi thôi, chúng ta đi sang lớp bên cạnh."

Nhìn hai người tay khoác tay đi ra ngoài, An Nhu ngồi tại chỗ, cẩn thận suy nghĩ, cũng lén lút đi ra ngoài từ cửa sau. Cô nhìn không rõ sắc mặt của Hà Văn Thiến cùng An Như Uyển, cũng không biết biện pháp Sở Hư Uyên chỉ cô rốt cuộc có thành công hay không?

Lớp bên cạnh, sau khi An Như Uyển cùng Hà Văn Thiến đi qua, đã bị một đống người vây quanh. Hà Văn Thiến xem như là một tiểu mỹ nữ, chủ yếu là do cô ta biết cách trang điểm, kèm theo có nhiều mối quan hệ ở trong trường học. Nhưng phần lớn, mọi người bu tới vẫn là vì An Như Uyển.

Nữ thần An Như Uyển không chỉ nổi tiếng ở trong lớp, mà là toàn trường, những người thích cô ta cơ hồ chiếm hơn phân nửa trường học.

Hà Văn Thiến không phát hiện mọi người đều bị An Như Uyển hấp dẫn mà

https://thuviensach.vn

tới, được nhiều người vây quanh, lòng hư vinh của cô cũng được thỏa mãn, trực tiếp kéo cánh tay An Như Uyển, cười nhìn nam sinh bên cạnh hỏi: "Bạn gì ơi, mình muốn tìm Từ Trình, bạn có thể giúp mình kêu cậu ấy ra được không?"

Nam sinh kia nhìn hai người, ánh mắt có chút quái dị, gật đầu đi vào, chỉ chốc lát sau, Từ Trình đã ra tới.

An Nhu tránh ở trong đám người, xa xa nhìn tình huống bên kia.

Từ Trình giống Ngụy Văn Kiệt, đều là nam thần nổi tiếng trong trường, hai người quan hệ rất tốt, nói về phẩm chất thì chẳng phân biệt trên dưới.

Nói là nói như vậy, An Nhu rất không thích Từ Trình cùng Ngụy Văn Kiệt, đại khái là vô cùng chán ghét Ngụy Văn Kiệt, nên An Nhu nhìn Từ Trình cũng chán ghét lây.

Nhân gian có câu cá mè một lứi.

An Nhu đang đứng ở trong đám người, do dự phải làm như thế nào để bọn An Như Uyển chú ý tới cô, lúc này có một giọng nam vang lên ở trong đầu.

【 Hiện tại thế nào? 】

An Nhu nháy mắt phản ứng lại, đây là giọng của Sở Hư Uyên.

【 Sở tổng, rốt cuộc ngài cũng đã xuất hiện. Họp xong rồi sao? Có khát hay không? Có đói bụng không? Tôi hiện tại đang quan sát chị họ cùng cô bạn thân đi tìm nam sinh tỏ tình, kế tiếp làm xao đây (làm chuyện lớn, làm chuyện lớn.gif) 】

An Nhu: Cái quỷ emoji gì đây, dám làm sỉ nhục ý nghĩa lời nói của cô?

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên đang ngồi ở trong phòng hội nghị mở họp. Hiện tại, tay cầm di động gửi tin nhắn, ban giám đốc ngồi phía dưới tuy rằng tò mò cũng chỉ có thể xem như không phát hiện, thành thành thật thật trình bày báo cáo.

Màn hình di động sáng ngời, Sở Hư Uyên mở khóa, thấy được tin mới nhất từ An Nhu.

Một dòng tin, nhìn thì biết đây rõ ràng là đang lấy lòng anh. Một cái icon emoji vô cùng thú vị, Sở Hư Uyên cong cong khóe môi. Quả thực có thể tưởng tượng hình ảnh người kia đang hoảng loạn, còn mang theo một chút hưng phấn.

Sở Hư Uyên xưa nay chưa từng dùng emoji, nên đối với mấy cái icon emoji mà An Nhu gửi kèm theo phía sau đuôi tin nhắn, nhìn cho có chứ chưa gặp qua.

Hình tượng tổng tài không thể sụp đổ, tính cách không thể hủy, cũng không có người dám gửi emoji cho Sở Hư Uyên. Sở Hư Uyên cũng không có hứng thú đối với mấy cái icon emoji đáng yêu, một icon đã nói lên tất cả.

Hiện tại, xem ra có lẽ có thể sửa lại, emoji cũng khá thú vị.

Hơi chút phân tâm, nhưng ngón tay Sở Hư Uyên vẫn đang gõ chữ trên bàn phím ảo, còn soạn một đoạn rất dài, sau đó nhấn gửi cho An Nhu.

【 Cô hãy tạo ra một chút động tĩnh, nếu không thì đứng ở nơi bọn họ có thể nhìn thấy cô, hấp dẫn sự chú ý của chị họ cô, không cần làm quá rõ ràng. Bạn chị họ cô nhìn không thấy không sao cả, chị họ cô nhìn đến là được. Nhớ rõ, tầm mắt phải đặt ở trên người cô bạn thân kia 】

Trong lòng An Nhu còn đang hoảng loạn, sau khi nghe Sở Hư Uyên nói,

https://thuviensach.vn

lúc này đã dần bình tĩnh lại. Cô sợ cái gì, bên cạnh cô chính là ác thần Sở Hư Uyên, là nam chủ nha, là người đàn ông nắm giữ toàn bộ mạch máu của nền kinh tế toàn cầu.

Tuy rằng giả thiết vô cùng Mary Sue, nói ra cũng vô cùng Mary Sue, thậm chí còn có vài phần cảm thấy thẹn cùng xấu hổ. Nhưng đây lại là một thế giới chân thật, cũng cho thấy, Sở Hư Uyên đích xác rất lợi hại.

Làm theo lời Sở Hư Uyên nói, An Nhu cẩn thận trà trộn ở trong đám người, cô cúi đầu nhớ lại. Sở Hư Uyên nhắc nhở cổ áo phải kéo cao, tránh bị người khác nhận ra.

Cô lặng lẽ di chuyển tới gần An Như Uyển, cô dừng lại dựa sát vách tường, hơi kéo cổ áo xuống một chút, ánh mắt thẳng lăng lăng nhìn chằm chằm Hà Văn Thiến, cùng với Từ Trình.

An Nhu không biết bản thân làm như vậy có được gì hay không? Cô cảm thấy An Như Uyển rất biết cách che dấu, rất thông minh, An Nhu cũng không xác định bản thân có thật sự hấp dẫn sự chú ý của An Như Uyển không?

【 Cô để ý xem vị trí của chị họ cô 】

Thời điểm trong lòng An Nhu tràn ngập bất an, Sở Hư Uyên lại chỉ dẫn tiếp

【 quan sát vị trí của chị họ cô xem có thay đổi không? 】

Nghe Sở Hư Uyên nói như vậy, An Nhu hơi nhướng người lên, thấy An Như Uyển đúng là có thay đổi vị trí một chút, làm như vô tình. Vị trí đó hơi nghiêng về phía An Nhu, như muốn che chắn tầm mắt của cô, cũng không rõ ràng cô ta muốn làm gì.

https://thuviensach.vn

Nghe được câu trả lời từ An Nhu, Sở Hư Uyên cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Hơi nhếch khóe môi, lười biếng gõ chữ

【 như vậy là được, giữ nguyên hành động, thẳng cho đến khi chị họ của cô rời khỏi chỗ đó, cô lập tức xen lẫn trong đám người âm thầm rời đi. 】

Như vậy là được? An Nhu còn có chút ngốc, nhưng vẫn cẩn thận xen lẫn trong đám người rời đi. Trong lòng nghĩ đến cách làm của Sở Hư Uyên, cô không biết làm như vậy để làm gì?

Làm như vậy, rốt cuộc có thể đạt tới kết quả gì chứ?

https://thuviensach.vn

Chương 10: Đói bụng

An Nhu còn chưa kịp mở lời hỏi Sở Hư Uyên thì đã bị anh nhắc nhở phải rời khỏi lớp trước thời gian nghĩ trưa.

【 Kết thúc tiết 4 rời khỏi lớp ngay, lấy cớ gì tùy cô 】

Giọng Sở Hư Uyên rất bình tĩnh.

【 nếu cô muốn người bạn kia tìm cô gây sự thì cứ ở lại 】

An Nhu còn muốn hỏi tại sao, vừa nghe Sở Hư Uyên nói, lập tức câm miệng.

Hà Văn Thiến ???

Ở trong cái lớp học này, An Nhu sợ nhất An Như Uyển, tiếp theo chính là Hà Văn Thiến. Hai người kia chính là ngọn nguồn nổi sợ hãi của An Nhu. Hơn nữa, vừa rồi cô mới trừng Hà Văn Thiến nha.

Nghĩ đến hành động vĩ đại vừa rồi của bản thân, An Nhu tự dưng muốn khóc "hu hu hu" sao cô dám trừng Hà Văn Thiến, sao cô dám làm chuyện đó? Đợi chút nữa nếu cô ta bắt được cô thì cô nhất định sẽ chết.

Sở Hư Uyên thấy sau khi bản thân vừa nói xong thì bên kia không có chút động tĩnh gì. Nghĩ một chút đã biết nguyên nhân tại sao.

https://thuviensach.vn

Nhưng anh cũng không có mở miệng an ủi An Nhu, cũng không nhắn tiếp, đặt điện thoại sang một bên, tiếp tục công việc.

Làm tổng tài, mỗi ngày Sở Hư Uyên đều rất bận rộn. Mấy ngày nay vì cái người tên "Nặc" này xuất hiện, Sở Hư Uyên càng hao phí nhiều tinh thần cùng sức lực hơn thường ngày. Tuy rằng chuyện này có hơi ly kỳ một chút, Sở Hư Uyên nhìn bút máy trong tay, biểu tình có vài phần hứng thú.

Cũng coi như là một trò chơi giải trí, có thể tống cổ thời gian trong cuộc sống nhàm chán này. Ngồi trên địa vị cao trong nhiều năm nay, Sở Hư Uyên đối với mấy chuyện lông gà vỏ tỏi, việc vặt này ... Thật đúng là chưa từng tiếp xúc qua.

Có Sở Hư Uyên nhắc nhở, giữa trưa, còn chưa đến tiết thứ tư An Nhu đã chuồn khỏi lớp bằng cửa sau. Cô có thói quen chuông reo mới ra khỏi lớp, nhưng hiện tại nghĩ lại. Nếu cô bị Hà Văn Thiến chặn đường thì hậu quả sẽ ra sao? An Nhu vẫn nhanh chân chạy thoát thân, ba mươi sáu kế "Tẩu vi thượng sách".

Lắc lư lang thang không có mục tiêu trong chốc lát, An Nhu sờ sờ dạ dày đói phát đau, héo héo thở dài. Trước kia cô rất kén ăn, bây giờ đến nơi đây lại không có điều kiện kén chọn, không chỉ như thế. Bởi vì ba An cùng mẹ An quá tiết kiệm, An Nhu thậm chí thường xuyên rơi vào trạng thái ăn không đủ no.

【 kế tiếp tôi nên làm như thế nào? Yên lặng nhìn mọi chuyện thôi sao? 】

Cố nén cảm đói khát, An Nhu gửi tin nhắn cho Sở Hư Uyên.

Hiện tại cô vẫn là không biết Sở Hư Uyên rốt cuộc muốn làm cái gì, cũng không rõ ràng lắm các bước đi tiếp theo. Nhưng mà nói thật, tín nhiệm mù quáng vào nam chủ đủ để triệt tiêu tất cả mọi nghi ngờ.

https://thuviensach.vn

【 quan sát hành động chị họ cô 】

Sở Hư Uyên trả lời rất mau, cũng rất ngắn gọn.

【 chú ý hành động khác thường của cô ta 】

Sở Hư Uyên không giải thích vì sao, vẫn ung dung ra lệnh.

【Tôi đã biết, đúng rồi, Sở tổng đang làm gì vậy? Ăn cơm trưa? (hướng đại lão cúi đầu.jpg) 】

An Nhu đầu óc nóng lên, trong đầu bị thức ăn chi phối, trực tiếp hỏi ra những lời này. Sau khi hỏi, An Nhu mới ý thức được, bởi vì quá đói mà lỡ miệng xen vào việc tư của người nào đó.

Cô dám hỏi Sở Hư Uyên ăn cái gì? Những món Sở Hư Uyên ăn khẳng định cô mua không nổi, nói không chừng tên món ăn cũng chưa nghe nói qua. Cần gì tự tìm khổ.

【 không, tôi không phải ý này, Sở tổng, tôi cũng không muốn nghe mấy chuyện đó, tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi, lễ phép thôi mà ... (run bần bật.jpg) 】

Phục hồi tinh thần lại, An Nhu nỗ lực muốn giải thích, cô cũng không có can đảm hỏi Sở Hư Uyên loại vấn đề này, đối phương chính là đại Boss.

【 không có thời gian ăn, chưa làm xong việc 】

Sở Hư Uyên lại rất tùy ý trả lời câu hỏi của An Nhu, tâm trạng hiện tại của anh miễn cưỡng coi như không tồi, cũng khá nhẫn nại với người khác hơn thường ngày một chút

https://thuviensach.vn

【 Cô ăn chưa? Lễ phép thôi 】

Thật đúng là vác đá nện vào chân mình.

Đang đi trên đường cái cạnh hẻm trường học, An Nhu dừng bước chân, che lại dạ dày đang kêu réo, tay dùng sức xoa xoa. Cô im lặng một lát, ở trong đầu chậm rãi soạn chữ

【 tôi cũng chưa ăn, đang trên đường về nhà ăn cơm, Sở tổng hoàn thành xong việc sớm rồi ăn cơm đi ha (ngửa mặt lên trời cười to.jpg) 】

An Nhu ấn dạ dày, đột nhiên muốn cười. Cô chưa ăn cơm, Sở Hư Uyên cũng chưa, như vậy làm cô có cảm giác đồng bệnh tương liên, vận mệnh tương đồng. An Nhu vô cùng vui vẻ, tinh thần cũng có chút lạc quan, Sở Hư Uyên cũng còn chưa có ăn cơm đâu.

Sở Hư Uyên không biết An Nhu nghĩ cái gì, nhưng emoji của An Nhu rất rõ ràng, nó đã trực tiếp bán đứng cô. Nhìn cái emoji ngửa mặt lên trời cười toét quai hàm ha ha .....

【 Cô rất vui? 】

【 không có, làm gì có 】

An Nhu lập tức dối trá phản bác, tiếng chuông tan trường rốt cuộc cũng vang lên, An Nhu nhanh chân hòa nhập vào đám đông đang ùa ra khỏi cổng trường

【 tôi về nhà ăn cơm đây, Sở tổng, ngài bận nhiều việc, xin mời ngài cứ tiếp tục làm việc đi ha 】

https://thuviensach.vn

Lần này Sở Hư Uyên không có trả lời lại. Anh đã nhìn ra An Nhu nghĩ cái gì, cũng không khó đoán. Trước đó, An Nhu từng mất khống chế, có kể qua tình hình trong nhà với anh.

Loại tâm lý tự an ủi này thực buồn cười, Sở Hư Uyên hoàn toàn khinh thường, nhưng anh cũng lười so đo nhiều như vậy. Muốn so đo cùng một cô bé? Anh không rảnh đến như vậy?

An Nhu giữa trưa ở nhà ăn cơm. Hôm nay Tào Lâm Tú cùng An Như Uyển không có tới, mẹ An làm mâm cơm đơn giản, hai món một canh, dưa leo xào cải trắng, cải trắng kho đậu hủ, canh rong biển. Ở trên bàn cơm vừa ăn vừa nhắc mãi, muốn tiếp tục mời mẹ con An Như Uyển tới ăn cơm.

"Không biết bác gái của con có ở nhà hay không? Không hài lòng về tai nghề của mẹ? Tại sao lại đột nhiên không tới nữa?"

Từ Tuệ Văn vẻ mặt sầu lo, ăn cơm cũng thất thần: "Hôm nay mẹ mời lại đây ăn cơm cũng không chịu đến, Nhu Nhu, có phải ..." Có phải con lại nói cái gì làm bác gái con giận rồi hả?

Từ Tuệ Văn chưa nói xong, An Nhu cũng đã biết bà muốn nói cái gì. Cũng không phải lần đầu tiên nói những lời này với cô.

"Mẹ, con mỗi ngày cũng chưa nhìn thấy mặt của bọn họ, con còn có thể làm cái gì?"

An Nhu cầm chén cơm, gắp cải trắng kho đậu hủ, húp một muỗng canh rong biển nhạt như nước lã, cũng không thể ngăn chặn oán khí trong lời nói của mình.

"An Như Uyển xinh đẹp lại thông minh, con có thể khi dễ chị ta được hả?"

https://thuviensach.vn

An Nhu nhìn chằm chằm Từ Tuệ Văn, nhếch nhếch khóe miệng: "Mẹ, người ta không muốn tới thì bỏ đi, tại sao mẹ phải một hai quỳ xuống cầu hai người bọn họ đến đây làm cái gì?"

"Con, sao con có thể mở miệng nói những lời đó"

Từ Tuệ Văn buông chén đũa xuống bàn, không tán đồng nhìn An Nhu: "Nhu Nhu, chúng ta đều là người một nhà. Sau này có nhiều chuyện yêu cầu dựa vào gia đình bác gái con, mẹ đều là vì con, làm họ con mang theo con đi gặp người này người nọ, mở rộng mối quan hệ"

"Không cần, bạn bè của chị ta con không dám quen biết"

Bị người mù quáng không phân biệt tốt xấu mở lời dạy dỗ làm cô hết muốn ăn, An Nhu buông chén đũa.

"Mẹ, con ăn no, về phòng trước"

Nói xong, chưa để Từ Tuệ Văn tiếp tục nói, chạy nhanh rời khỏi bàn ăn.

Trở về phòng, An Nhu ngồi vào trên bàn học, lật lật sách toán học, không có tâm trí học tiếp, khép sách lại. Hiện tại cô chỉ cần nhớ đến những lời mẹ An vừa nói hồi nãy đã cảm thấy cáu giận cùng phiền muộn, còn mang theo thất vọng.

Vốn dĩ chính là như vậy, mỗi lần cô đều ôm hy vọng, thì sau đó đều thất vọng càng nhiều. Bây giờ đã chết lặng, dùng sức nắm chặt tay, An Nhu nhắm mắt lại. Từ khi xuyên qua đây, ngày nào cũng đều là dạng này ...

【 gà Cung Bảo, phật khiêu tường, cái này là... Cá hầm cải chua đi, còn có gà hấp lá sen, địa tam tiên ...】

https://thuviensach.vn

Trong đầu, giọng nam chậm rì rì đọc tên từng món ăn. Cho dù chất giọng dễ nghe ra sao thì nghe nhiều cũng ngán, lực chú ý củ An Nhu tất cả dồn vào tên mấy món ăn kia.

*Gà Cung bảo: gà, đậu phộng, rau và ớt xào chung với nhau, đây là món của người dân Tứ Xuyên nên rất cay.

Địa tam tiên: gồm cà tím, ớt xanh cùng khoai tây xào chung với nhau, người việt mình không chuộng món này cho lắm.

【Sở tổng, anh đang làm cái gì vậy? Order đồ ăn sao? 】

An Nhu chùi chùi khóe miệng, mọi suy nghĩ âm u trong đầu tất cả đều tan biến, vô nghĩa, hiện tại tràn ngập trong đầu óc cô đều là mấy món ăn, còn có thể nghĩ cái gì hả. Dân dĩ thực vi thiên, hiện tại cô chỉ nghĩ được đến đó thôi, ăn là tất cả.

*Dân dĩ thực vi thiên → dân lấy cái ăn làm trọng: dân chúng không có ăn thì không có sức làm canh tác, mà không canh tác thì không có lúa gạo thực phẩm, đất nước sẽ suy tàn.

【 không có. Về nhà? Nói cho cô biết thực đơn cơm trưa của tôi thôi】

Tốc độ trả lời bên kia như thường ngày, giọng điệu cũng rất bình tĩnh

【 bởi vì tôi cảm thấy hình như cô rất hứng thú với mấy món ăn 】

Sở Hư Uyên không mang thù, chưa bao giờ. Anh chỉ là ... Trực tiếp trả thù.

Đúng vậy, rất hứng thú. Hiện tại, cô vừa nghe đến tên mấy món này thôi đã đói meo râu, càng nghĩ càng đói, trong lòng An Nhu cười lạnh một chút, đột nhiên nhớ tới cái gì.

https://thuviensach.vn

【Sở tổng ...】

Lại lần nữa lục lọi tư liệu trong thiết bị điện tử cá nhân của Sở Hư Uyên, Vì không ăn được nên tâm trạng của An Nhu đang rất tồi tệ, dứt khoát biến thành kẻ ác.

【 tôi nhớ rõ anh order cơm hộp mà ta? Thư ký của anh không phải nói còn mười phút nữa cơm hộp mới có sao? Trước sau chỉ mới ba phút, trên bàn của anh có nhiều món đến như vậy sao? 】

Sở Hư Uyên: .....

https://thuviensach.vn

Chương 11: Cảnh giác với thứ tự nhận là thiết bị điện tử

Thật ra, Sở Hư Uyên cũng không có tâm tình ăn cơm trưa.

Cuộc hộp hồi sáng chậm trễ một chút thời gian, vì không làm ảnh hưởng đến hành trình buổi chiều, anh cần thiết ở lại văn phòng giải quyết xong mớ văn kiện mới có thời gian rảnh đi ăn cơm, còn dùng gửi tin nhắn cho thư ký kêu anh ta order một phần cơm lại đây.

Đại đa số tổng tài đều không giống như Sở Hư Uyên. Cho dù nghiện công việc, cũng sẽ có chừng mực, nhưng lại lòi ra một tổng tài khác người như Sở Hư Uyên. Anh không thèm để ý cơm trưa ăn cái gì, cũng không thích hưởng thụ giống như những người có địa vị ngang hàng với anh, chuyện mà anh thích nhất chính là làm việc.

À quên, hiện tại có thêm một thú vui mới, giải cứu cô bé khỏi gia đình bất công.

An Nhu vừa phát tin nhắn, thì đã nhìn thấy tin trả lời, cô nhịn không được nở nụ cười.

【Sở tổng chắc là chưa ăn cơm rồi phải không? Tôi đã ăn rồi, không sao hết á, ngài có đọc thêm tên mấy món ăn tôi cũng không ngại.】

Ỷ vào Sở Hư Uyên không có biện pháp làm gì được mình, câu nói này của

https://thuviensach.vn

An Nhu vô cùng đáng đánh đòn.

Trên thực tế, hiện tại trong lòng cô còn tức giận bởi sự bất bình của mẹ An, cơm cũng chưa ăn được bao nhiêu, Sở Hư Uyên còn cố ý nói mấy món ăn ngon tới kích thích cô, sao có thể biết cả hai người ai cũng chưa ăn cơm.

Điều quá phận không phải cái này, trong đầu An Nhu chợt lóe lên, hiểu ra ý nghĩa trong giọng điệu làm ra vẻ vừa rồi của Sở Hư Uyên. Cái gì mà ' Cái này là ... Cá hầm cải chua đi ', anh dùng di động gửi tin nhắn, từ đâu ra tạm dừng cùng tự hỏi?

Cố ý nha! Hừ, tốt nghiệp học viện điện ảnh Trung Ương sao.

An Nhu khó có được thông minh một lần, bậm bậm miệng không nói chuyện, nhưng emoji nói lên suy nghĩ trong đầu cô đã chồng chất càn quét di động của Sở Hư Uyên

【 (người thành phố, kịch bản sâu.jpg) (tiểu công chúa làm trời làm đất.jpg)...】

Quả thực là muốn Spam di động của Sở Hư Uyên.

Sở Hư Uyên:...

【 cô có thể nhìn thấy thông tin trên máy tính của tôi? 】

Sở Hư Uyên dừng một chút, trực tiếp chuyển dời sang một đề tài khác.

【 đương nhiên 】

An Nhu cũng không có can đảm tiếp tục cười nhạo Sở Hư Uyên, rất cơ trí đi theo đề tài anh thay đổi

https://thuviensach.vn

【Sở tổng, tôi là thiết bị điện tử thông minh của ngài. Dù tôi cũng không muốn nhìn, nhưng trong đầu sẽ tự động cập nhật cùng phân chia từng ổ đĩa, Folder cùng filies nha】

Thiết bị điện tử, cho dù là PC hay là dung lượng laptop, di động đều vô cùng lớn. Trong đầu An Nhu cũng phân chia thành từng khu vực riêng cho mỗi tập tin, nó sẽ không ảnh hưởng đến tư duy của cô.

Cô tập trung tinh thần, suy nghĩ là có thể rà quét, update được mọi thông tin của Sở Hư Uyên, bao gồm văn kiện mã hóa cũng không làm khó được cô.

An Nhu tự nhận là đã sớm đem mọi chuyện nói rất rõ ràng, Sở Hư Uyên ngồi ở văn phòng lại ấp ủ gió bão cấp 10.

Chẳng qua nói ' thiết bị điện tử thông minh ' cùng miêu tả chuẩn xác ' tôi biết mọi thông tin về anh, về công việc của anh, cho dù mới hay cũ ' hai cái này không giống nhau.

Sở Hư Uyên biết "Nặc" là thiết bị điện tử thông minh của mình, nhưng hiện tại mới hiểu rõ người này có thể uy hiếp đến địa vị của anh. Như vậy, người này cũng sẽ biết về nghề tay trái của anh, điều này đủ để Sở Hư Uyên càng thêm coi trọng "Nặc".

"Như vậy sao? Ha, phía trước quá mức xem nhẹ, quá tự phụ rồi ..."

Ngón tay gõ gõ lên mặt bàn, Sở Hư Uyên lẩm bẩm tự nói, đáy mắt là sóng to gió lớn sâu không thấy đáy.

An Nhu không biết bản thân vừa rồi chỉ nói đùa một câu đã khiến cho vị tổng tài này nâng cao cảnh giác gấp mười lần với cô, đợi nửa ngày không thấy Sở Hư Uyên trả lời, An Nhu cũng nhào đầu vào làm bài tập về nhà.

https://thuviensach.vn

Chương trình học của học sinh cấp ba rất nặng. Trong khoảng thời gian này, An Nhu phải rất chăm chỉ mới miễn cưỡng đuổi kịp tiến độ. Không có sự tồn tại trong lớp học, giáo viên không để ý tới, không có biện pháp tìm ai khác để hỏi bài.

Rất nhiều vấn đề cô đều dựa vào những kiến thức của kiếp trước mới miễn cưỡng làm được một chút ít. Mấy lần kiểm tra trước, An Nhu làm còn chưa được tốt, cô muốn dựa vào lần kiểm tra này làm ra thành tích.

Vậy mà trên thế giới lại có một nơi giống như học viện DICE, loại trường học quý tộc toàn nhân tài. Tất cả những người bên trong đó đều là những nhân vật nổi tiếng, xuất thân danh gia vọng tộc, gia thế thượng lưu.

Số còn lại đều là người bình thường, giống như An Nhu. Cô muốn học tập thật tốt, thi đậu đại học rồi tìm một công việc có thể nuôi sống bản thân.

Buổi chiều, An Nhu vẫn duy trì vào tình trạng vào lớp trễ một chút để né người nào đó. Cô vào từ cửa sau phòng học, vừa mới ngồi ổn, ngẩng đầu lên đã bị Hà Văn Thiến hung hăng trừng mắt.

【Sở tổng, nếu tôi bị cô ta đánh thì làm sao bây giờ? Cô ta còn nhớ mối thù tôi trừng mắt cô ta, huhuhu (uông một tiếng khóc ra tới.jpg) 】

An Nhu còn tự nhận bản thân hiểu rõ tâm lý của Hà Văn Thiến. Ở trước mặt bọn họ, cô vẫn luôn vâng vâng dạ dạ cẩn thận thuận theo, chưa bao giờ dám phản kháng, kết quả buổi sáng lại to gan lớn mật trừng mắt Hà Văn Thiến.

Đó là chị đại trong lớp, không tìm cô tính sổ mới là lạ.

【 không sao, hiện tại cô chỉ cần chú ý đến hành động của chị họ cô là

https://thuviensach.vn

được 】

Sở Hư Uyên vẫn luôn trả lời rất nhanh, giọng điệu cũng vẫn bình tĩnh.

【 mấy ngày nay cô cố sức tránh né cô ta một chút, chú ý, cần biểu hiện cảm xúc vừa hận vừa sợ cô ta, trước đó cô làm rất tốt, cứ đặt toàn lực chú ý ở trên người chị họ cô, đừng làm điều gì khác 】

Thông tin vẫn còn quá ít, hơn nữa đối thủ rất ngu, dù là Sở Hư Uyên cũng không thể không hoài nghi người tên "Nặc" này rốt cuộc có hay không có chỉ số thông minh dám đi thiết kế anh.

Sở Hư Uyên cười nhạo một tiếng, không tính toán ra tay đối với An Nhu. Quá ngu, khơi không dậy nổi ý muốn ra tay xử lý. Anh lựa chọn quên đi ý nghĩ muốn giết chết đứa ngu ngốc này. Chỉ làm nhục IQ cùng EQ của anh.

An Nhu không có nghĩ tới mấy chuyện đó, cũng không có biện pháp khác, đành thành thật dựa theo cách nói của Sở Hư Uyên mà làm. Vừa nhìn thấy Hà Văn Thiến thì có thể tránh cứ tránh, nhanh chân chạy trốn.

Cũng dựa theo lời nhắc nhở của Sở Hư Uyên, canh đúng thời gian kích thích Hà Văn Thiến một chút, còn chọn ngay thời gian đối phương không thể ra tay đánh trả.

An Nhu thậm chí cảm thấy giá trị cừu hận đều đã kéo đầy. Nếu kế hoạch của Sở Hư Uyên thất bại ... Cô chỉ có một chữ "chết".

Như vậy qua mấy ngày, An Nhu phát hiện hành trình của An Như Uyển không giống thường ngày.

Cô chị họ này của cô là một học sinh gương mẫu, đúng giờ đến trường đúng giờ về nhà, nhưng hai ngày nay, An Như Uyển về nhà đều rất trễ. Tiết

https://thuviensach.vn

tự học buổi tối từ 7 giờ đến 10 giờ rưỡi, nhưng An Như Uyển lại không đến lớp.

【 nói là vì chuẩn bị ngày kỷ niệm ngày thành lập trường nên phải luyện tập thêm vào buổi tối 】

An Nhu cẩn thận nghe trộm nguyên nhân An Như Uyển bỏ học về nhà trễ, cô cẩn thận quan sát nghe ngóng, vẫn thông báo tình huống này cho Sở Hư Uyên biết.

【 gần đến event kỷ niệm ngày thành lập trường, có phải là nguyên nhân này hay không? 】

Sở Hư Uyên cười nhạo một tiếng, thấy câu hỏi rồi tự trả lời của An Nhu cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

【 không tồn tại sự trùng hợp như vậy, tối hôm nay cô hãy đi theo sau cô ta xác định lại, đừng làm cho ai đó phát hiện. 】

【 Ok 】

An Nhu tin tưởng 100% vào lời nói của Sở Hư Uyên, cô cũng cảm giác ra An Như Uyển không đúng, nhưng lại không biết không đúng chỗ nào.

Cha mẹ An Nhu đều không quản cô, cho nên buổi tối không có ở nhà cũng không ai biết.

Còn mười lăm phút là hết tiết học thêm, cô chuồn ra khỏi lớp. Sau đó đứng ôm cây ở một góc xó xỉnh nào đó trong vườn trường ngây người hơn nửa tiếng, chờ đến khi không còn ai mới quay trở về phòng học.

Đèn vẫn còn sáng, An Nhu nhẹ nhàng đi vào lớp học vắng tanh, cảm thấy...

https://thuviensach.vn

Bản thân sắp thăng thiên, hoàn cảnh này thật sự vô cùng đáng sợ.

【Sở tổng, tôi, tôi, hiện tại cần phải làm gì tiếp đây】

Căng da đầu đi thẳng về phía trước, quả thực An Nhu sắp tè ra quần rồi.

【thật sự là muốn gặp ma ở tại nơi này rồi】

【 đi sang phòng học kế bên, tìm không thấy người thì đi nơi khác, không đúng, trực tiếp đi đến khu các câu lạc bộ 】

Giọng Sở Hư Uyên lại rất bình tĩnh, còn mang theo rất nhỏ ý cười, như vừa phát hiện món đồ chơi mới.

【 đi xem phim 】

https://thuviensach.vn

Chương 12: Thì ra là như vậy

Trong lòng An Nhu sợ hãi, nghe Sở Hư Uyên nói như vậy cũng vẫn làm theo, động tác giống như ăn trộm gà, nhẹ nhàng mò lên trên lầu. Chỉ là bên phía Sở Hư Uyên gặp phải xui xẻo, emoji tràn ngập màn hình di động, nhìn chằm chằm emoji hình ma quỷ kia, Sở Hư Uyên cũng không thể không im lặng.

Hiện tại, anh đang ở trong biệt thư riêng của mình. Biệt thự của nhà họ Sở vô cùng phù hợp với thân phận của Sở Hư Uyên. Tráng lệ huy hoàng như cung điện, trang hoàng hoa lệ lại rất trống trải. Cha mẹ Sở Hư Uyên mất sớm, không có mối quan hệ tốt với anh chị em, chỉ có một người một mình ở tại Sở gia to như vậy.

Rót cho mình một ly rượu vang đỏ, từ trước đến nay, sinh hoạt làm việc và nghỉ ngơi rất đơn điệu, đến nổi không có lấy một người bạn. Sở tổng chỉ là theo thường lệ làm việc ở trong thư phòng. Kết quả mới vừa ngồi xuống ghế, đã bị An Nhu cưỡng ép cùng nhau gia nhập ' đội ngũ mạo hiểm bắt ma trong trường học '.

Nói chung là hơi phiền, Sở Hư Uyên uống lên ngụm rượu vang đỏ, im lặng nhìn chằm chằm máy tính trước mặt tự động mở, tin nhắn không ngừng nhảy ra. Tại sao cái thứ quỷ này không thể đóng theo ý của anh, ngược lại tự động nhảy ra nhiều icon emoji hơn.

Mà ở đầu bên kia, An Nhu cũng đang phát điên, vừa làm phiền Sở Hư Uyên, vừa thật cẩn thận bò cầu thang.

https://thuviensach.vn

Dọc cầu Thang phía bên này còn có đèn, chỉ là không có bóng dáng người, xung quanh im ắng. Trường học tổng cộng có bảy khu, sáu khu đều là phòng học, khu thứ bảy cũng là tầng cao nhất là phòng thuộc câu lạc bộ nghệ thuật.

An Nhu thật vất vả bình ổn trái tim đang vô cùng kinh hoàng, bò đến lầu sáu, chưa từ bỏ ý định muốn xác nhận lại với Sở Hư Uyên, lại bị đối phương nhẹ nhàng bâng quơ nói một tiếng phải bò đến tầng cao nhất.

【Sở tổng ơi 】

An Nhu nuốt khổ, bò cầu thang, nội tâm sợ hãi, không hề phòng bị bão táp ập tới.

【 anh nói thử xem, nếu tôi bò bò lại gặp phải nữ quỷ thì làm sao bây giờ? Nếu không phải biết anh sẽ không làm mấy trò đó, tôi thật sự cảm thấy anh đang lừa tôi bò lên tầng cao nhất, ở trên đó có chuyện gì thì chỉ có nước nhảy xuống chứ chạy đằng trời】

【cô cứ đi lên là được, nói nhiều quá 】

Sở Hư Uyên thật sự cảm thấy sự kiên nhẫn cả đời của anh đều dùng hết ở trên người con ngu này. Vì bản thân có thể bình an làm việc, không thể không nhẫn nại trả lời cô.

【 gần đến rồi, cô sợ cái gì? 】

【 tôi ...】

An Nhu một câu còn chưa nói xong, vừa mới bước lên hành lang tầng bảy đã nghe được âm thanh rất rất nhỏ, là tiếng cười khi có khi không của nữ

https://thuviensach.vn

sinh.

Cực độ sợ hãi, cổ họng An Nhu như bị ai bóp chặt, gắt gao che miệng lại, lập tức ngã ra phía sau, đặt mông ngồi ở trên mặt đất. Trừng lớn đôi mắt, sắc mặt tái nhợt không phát ra âm thanh, tâm lý đã muốn hỏng mất.

【 qu qu qu qu a a a a quỷ a a a a! Sở Hư Uyên có quỷ có quỷ có quỷ 】

Máy tính của Sở Hư Uyên bị tàn phá dữ dội bởi emoji, sắc mặt anh đen nhánh, hung hăng mà nhìn chằm chằm màn hình máy tính, lại nhìn ly rượu vang đỏ trong tay bị anh đánh nghiêng, hận không thể quay ngược trở về năm phút trước quăng cái PC cùng latop quỷ này ra ngoài sân.

Sao anh có thể quên mất, trước đó "Nặc" từng dùng chính số di động của anh gửi tin nhắn cho anh, lần này chính là dùng AC WeChat của anh. WeChat có bao nhiêu tính năng? Có tin nhắn chữ, cũng có tin nhắn thoại, trực tiếp phát ra giọng nói.

Vào lúc cái âm thanh chứa đầy lòng sợ hãi thét chói tai vang vọng khắp thư phòng, Sở Hư Uyên đang nâng ly rượu nhấm nháp, còn phân tâm xem tài liệu, cũng không thể chống cự nổi làn sóng kinh hách đầy tính công kích, làm anh giật mình, đổ nghiêng ly rượu vang đỏ.

Rượu vang đỏ đổ lên khắp bàn làm việc, máy tính cũng không may mắn thoát khỏi, cũng may Sở Hư Uyên không có để bất cứ tài liệu quan trọng nào ở trên bàn, bằng không sẽ phiền toái lớn hơn nữa.

Cũng may, thư phòng cách âm rất tốt, bằng không chỉ bằng cái tiếng thét vừa rồi của An Nhu sẽ làm toàn bộ người hầu trong biệt thự nhào lại đây.

Đè đè cái trán, Sở Hư Uyên gọi điện thoại nội tuyến kêu quản gia sắp xếp người tới dọn dẹp, tắt máy tính, quăng ly rượu không xuống thảm mềm.

https://thuviensach.vn

Ngồi ở trên sô pha cách đó không xa, thay đổi phương tiện khác để liên lạc với An Nhu. Sau khi im lặng một lúc lâu, Sở Hư Uyên lấy di động ra, sắc mặt khó coi gửi tin nhắn cho An Nhu.

【 cô la thét cái gì? Không có quỷ, đó là người. Động não một chút, suy nghĩ kỹ, sao có thể là quỷ? 】

Sở Hư Uyên thật sự bị An Nhu làm tức giận đến không nhẹ, ngay cả phong cách nói chuyện cũng không còn âm thầm bày mưu lập kế trong từng câu chữ, ngược lại có thể nghe được, rõ ràng đang nén lại cơn tức.

Anh thật sự không nghĩ tới, không nghĩ tới An Nhu còn có thể cho anh một đợt kinh hỉ như vậy.

Sở Hư Uyên cắn răng.

Nếu không phải biết cái con ngu kia không ở nơi này, Sở Hư Uyên thật sự sẽ tới tận nơi bóp chết ai đó. Giật mình đến đổ ly rượu? Anh từng mất mặt như vậy sao?

An Nhu còn đang trong trạng thái ngu ngơ, bị Sở Hư Uyên dùng giọng tức giận nói vài câu, ngược lại làm cô thanh tỉnh một chút, lại nghĩ kỹ lại, hình như... Thật không phải quỷ. Hơn nữa cái giọng này nghe còn rất quen tai.

Thật cẩn thận từ chỗ ngoặt hành lang nhướng đầu ra nhìn, An Nhu thấy được giữa phòng nhạc còn sáng lên, ánh sáng đâm vào hơi đau mắt, tiếng cười từ trong cái phòng đó truyền ra.

Không thể nào ... Chẳng lẽ An Như Uyển ở bên trong? Trong lòng suy đoán, An Nhu tay chân nhẹ nhàng đi qua, lén lút hơi mở cửa sổ nhìn vào bên trong.

https://thuviensach.vn

Căn phòng này không có bàn ghế, vô cùng trống trải, chỉ là ở giữa phòng có đặt một chiếc piano, An Như Uyển đang ngồi ở trước piano, cười duyên với một người nam sinh bên cạnh, đang nói cái gì đó.

Người nam sinh đó ... Là Từ Trình. An Nhu trừng lớn đôi mắt, đột nhiên ý thức được bản thân hình như đã biết được một bí mật động trời.

Trong phòng nhạc, An Như Uyển cùng Từ Trình cũng không có phát hiện có người đang nhìn lén từ bên ngoài. An Như Uyển đứng lên thu dọn cặp sách, nhìn Từ Trình cười nói: "Thời gian không còn sớm, cũng nên về nhà, phiền cậu dành thời gian ở lại luyện tập với mình, đã trễ thế này, mấy thành viên khác đều về hết rồi."

Từ Trình dựa vào bên cạnh piano, không chớp mắt nhìn chăm chú vào An Như Uyển: "Không có việc gì, để mình đưa cậu về nhà, trễ rồi, không an toàn." Cậu ta nói rất ít, giọng nói cũng thực nhạt, có phần dịu dàng.

An Nhu biết cậu ta, Ngụy Văn Kiệt cùng Từ Trình đều là người nổi tiếng trong trường. Khác nhau là người trước có tiền thành tích kém, người sau không tiền học giỏi. Cố tình hai người cùng tham gia câu lạc bộ bóng rổ trở thành anh em thân thiết, quan hệ khá tốt.

An Nhu từng gặp qua Từ Trình vài lần, chỉ cảm thấy người này khá cao lãnh, không nghĩ tới người cao lãnh khi đối mặt với An Như Uyển lại thể hiện khía cạnh ấm áp.

An Như Uyển nghe Từ Trình nói xong, cong mắt cười cười, vén tóc mái ra sau tai, tươi cười dịu dàng: "Phiền cậu quá, một mình mình cũng không dám về nhà ... Ay, trong khoảng thời gian kỷ niệm ngày thành lập trường này thật đúng là vất vả."

https://thuviensach.vn

"Ừ"

Từ Trình không nói gì, do dự một chút, mới tiếp tục nói: "Cậu chú ý nghỉ ngơi, đừng để quá mệt mỏi."

【cô còn không đi? Tính đứng đó xem đến khi nào? 】

An Nhu đang ngửi được mùi ngon, nhìn phim thần tượng đang diễn ra bên trong kia, bên tai bỗng vang lên một giọng nói mềm nhẹ lại mang theo chút lạnh lẽo.

An Nhu bị giọng nói đột nhiên xuất hiện trong đầu làm hoảng sợ, nhưng trải qua nhiều lần nên cũng có năng lực chống chọi, che miệng lại để tránh không kêu ra tiếng. Nghe Sở Hư Uyên nói, An Nhu cũng ý thức được, nếu cứ đứng ở đây không chừng sẽ bị bại lộ, vội vàng trốn.

【 thi ra là vậy ...】

Cho đến khi chạy ra vườn trường, An Nhu mới dừng lại thở hổn hển, bị những gì vừa thấy làm giật mình.

【chị họ của tôi quyến rũ người mà bạn thân mình thích? Sao chị ta có thể coi trọng anh ta? 】

Có đánh chết An Nhu cũng không tin An Như Uyển thích Từ Trình. Hai người chênh lệch quá lớn, mục tiêu của An Như Uyển là giới quý tộc thượng lưu, sao có thể coi trọng một người trừ bỏ gương mặt cùng thành tích thì chỉ có hai bàn tay trắng như Từ Trình?

【 bởi vì cô ta cho rằng cô thích anh ta. 】

https://thuviensach.vn

Chương 13: Ngu ngốc

An Nhu ước chừng mất năm giây mới phản ứng chủ ngữ, tân ngữ cùng đối tượng mà Sở Hư Uyên nói.

【 cái gì? Không có khả năng, tại sao tôi phải thích anh ta? 】

An Nhu trong lòng kịch liệt phản bác.

【 anh ta cũng chẳng ra gì 】

【Tôi nói, là cô ta cho rằng 】

Sở Hư Uyên lười giải thích cho An Nhu hiểu, nhưng là lại không thể không hạ mình đánh chữ nhắc nhở An Nhu.

【 cô ta cho rằng cô thích anh ta 】

An Nhu nghe được Sở Hư Uyên nói, ngây người.

An Như Uyển cho rằng cô thích Từ Trình? Nhưng cô không có thích nha. Từ từ, chuyện Sở Hư Uyên kêu cô làm trong suốt hai ngày nay ... Là làm An Như Uyển hiểu lầm cô thích Từ Trình?

【 tôi không ngờ rằng chị ấy sẽ nghĩ như vậy, rõ ràng tôi không thích anh ta, tôi cũng không có biểu hiện ra mặt】

https://thuviensach.vn

An Nhu thật sự không hiểu An Như Uyển nghĩ cái gì? Cô chỉ là dựa theo phương pháp của Sở Hư Uyên, nhưng rõ ràng đối tượng mà cô nhắm vào là Hà Văn Thiến, có phải là Từ Trình đâu? Thậm chí An Nhu còn chưa từng gặp mặt Từ Trình, tại sao An Như Uyển lại nghĩ cô thích anh ta?

【 Nếu chị ta biết tôi thích nam sinh kia, vậy cớ gì không nói cho bạn mình biết? Ngược lại muốn xảy ra ái muội với người đó? 】

Đây cũng chỗ An Nhu không hiểu, An Như Uyển có mối quan hệ tốt với Hà Văn Thiến, tại sao còn làm loại chuyện này? Để Hà Văn Thiến xử lý cô không phải càng tốt hơn sao? Như vậy càng phù hợp tính cách An Như Uyển.

Sở Hư Uyên nhìn người hầu đang lau dọn mớ rượu vang đỏ đổ tràn trên bàn làm việc trong phòng, đống lộn xộn đã được sửa sang lại, sau đó cung cung kính kính lui ra ngoài. Lúc này anh mới cúi đầu nhìn tin nhắn trên màn hình di động.

Dấu chấm hỏi tràn ngập màn hình kèm theo giọng nói vô tội, Sở Hư Uyên thậm chí không cần phí đầu óc tự hỏi, đều có thể tưởng tượng được trạng thái tâm lí hiện tại của An Nhu là cái dạng gì.

Khó hiểu, mê mang, không rõ tại sao chị họ của cô lại hành động như vậy, cũng không rõ tại sao anh lại dùng chiêu mượn đao giết người này. Nhướng mày, Sở Hư Uyên cười nhạo một tiếng, lắc đầu, có chút cảm khái.

"Thật là quá ngu"

Ngu đến độ anh không biết giải thích như thế nào cho cô hiểu.

Rõ ràng cực kỳ đơn giản, đứa trẻ bảy tám tuổi đều hiểu được, vậy mà An Nhu lại không thể hiểu nổi.

https://thuviensach.vn

Cho đến khi An Nhu trở về nhà cũng chưa thấy Sở Hư Uyên trả lời, vừa vào cửa, mẹ An đã đón đầu, quan tâm hỏi sao An Nhu lại trở về trễ như vậy.

An Nhu không có tâm trạng nói chuyện, tùy tiện ứng phó hai câu đã trở về phòng. Sau khi rửa mặt cũng không ôn tập, cuộn tròn người ở trong chăn nhớ lại lời nói vừa rồi của Sở Hư Uyên.

Cô cũng có chút xấu hổ.

Tuy rằng không suy nghĩ cẩn thận, nhưng hiện tại An Nhu đã ý thức được mục đích Sở Hư Uyên muốn cô làm như vậy. Kế tiếp, chỉ cần làm Hà Văn Thiến biết chuyện này, cô có thể nhân cơ hội dời đi sự cừu hận.

Đáng giá.

An Nhu không cần đích thân đi nói, chỉ cần truyền tờ giấy, làm Hà Văn Thiến nhìn đến cảnh này là được. Nhưng cụ thể nên làm cái gì, phải nghĩ kỹ lại mới được.

An Nhu nỗ lực suy nghĩ kế sách, cũng không có mặt mũi hỏi Sở Hư Uyên. Thật ra, giọng nói ghét bỏ cùng thái độ không kiên nhẫn của Sở Hư Uyên, An Nhu cũng nghe ra tới.

Trong lòng có chút chùn xuống, tất cả đều là sự ngu ngốc của bản thân. IQ cùng EQ của cô kém quá nhiều so với Sở Hư Uyên, trách không được đối phương lười để ý đến cô.

【Sở tổng, tôi nghĩ ra vài loại biện pháp, ngài giúp tôi nhìn xem có được không? Phương án một, hai, ba ... (chờ mong xoa xoa tay.jpg)】

https://thuviensach.vn

Muốn đem phương pháp tốt nhất bày ra trước mắt anh, An Nhu thấp thỏm bất an gửi cho Sở Hư Uyên.

"Trời cũng đã khuya, chắc Sở Hư Uyên cũng ngủ rồi"

An Nhu lẩm bẩm tự nói: "Haizzz, thôi cứ chờ đến sáng mai ..."

【 cô trực tiếp nói cho bạn chị cô, truyền giấy không khả thi 】

Giọng nói của Sở Hư Uyên vang lên ở trong đầu An Nhu, vẫn là giọng điệu bình tĩnh quen thuộc.

【 kế tiếp, có thể nắm chắc bao nhiêu cơ hội, có thể hoàn toàn thoát khỏi Hà Văn Thiến hay không, đều dựa vào chính bản thân cô. 】

【Sở tổng ... Anh còn chưa ngủ sao?】

An Nhu ngây người một chút, phản ứng đầu tiên lại là cái này. Rạng sáng 1 giờ không ngủ được, buổi sáng năm sáu giờ phải thức dậy ... Tổng tài đều cực như vậy hả?

【Không phải. 】

Sở Hư Uyên cũng không ngờ An Nhu lại hỏi anh vấn đề này, anh cũng không biết bản thân đã vô tình khiến An Nhu hiểu lầm về chức nghiệp "Tổng tài".

【 cô dựa theo tôi nói mà làm. 】

【 ừm, ừm, ok ^_^】

An Nhu được Sở Hư Uyên trả lời, tâm tình tự nhiên tốt hẳn lên, khói mù

https://thuviensach.vn

trên mặt cũng trở thành hư không.

【ngày mai tôi sẽ đi thử xem, sẽ nỗ lực, cảm ơn Sở tổng đã giúp đỡ, tôi ngủ trước đây, chúc anh ngủ ngon (ngoan ngoãn.jpg)】

Dựa vào đầu giường, người đàn ông còn đang đọc sách liếc nhìn màn hình di động vừa sáng lên, im lặng một lát, gõ vào một câu ' ngủ ngon ', dừng một chút, suy nghĩ, lại xóa đi.

【 Ừ. 】

Sở Hư Uyên vẫn trả lời rất ngắn gọn lạnh nhạt, nhưng cũng không thể ngăn cản tâm trạng vui vẻ của An Nhu. Cô cũng không nói nên lời tại sao bản thân lại vui đến như vậy.

Nếu một hai phải nói, chắc đại khái chính là bởi vì Sở Hư Uyên không có hoàn toàn không để ý tới cô. Đã ở vào hoàn cảnh này, An Nhu rất rõ. Nếu không có ai đứng ở bên cô, một mình cố gắng chống chọi cũng quá khó khăn.

Giữa trưa ngày hôm sau, An Nhu không có trốn đi như mấy ngày trước, cô ở lại phòng học, chầm chậm dọn dẹp sách vở. An Nhu cầm một quyển sách, tay run nhè nhẹ, khắc chế ý nghĩ không lập tức chạy trốn.

Bị Hà Văn Thiến trong tối ngoài sáng nhằm vào quá nhiều lần, An Nhu thật sự sợ hãi An Như Uyển sẽ mượn đao giết người, điều làm cô sợ nhất chính là thủ đoạn bạo lực của Hà Văn Thiến.

An Nhu chậm rãi đứng lên, làm bộ muốn bỏ sách vào cặp, thật ra trong lòng lo sợ bất an chờ Hà Văn Thiến đi tới. Cô căng chặt thần kinh lắng nghe tiếng vang thanh thúy đến chói tai của giày cao gót.

https://thuviensach.vn

Hà Văn Thiến lập tức muốn lại đây, lập tức ...

【 đừng khẩn trương, đừng sợ. 】

Thời điểm tinh thần An Nhu căng thẳng đến đỉnh điểm, giọng nói của Sở Hư Uyên lại vang lên trong đầu An Nhu. Chủ động gửi kế cho cô, hành động này đối với Sở Hư Uyên tới nói tuyệt đối là lần đầu tiên.

【 đừng để cô ta phát hiện manh mối, xem như đang diễn kịch, cô không cần sợ hãi. 】

Giọng Sở Hư Uyên rất êm tai, thời điểm anh cố tình cất giấu khí lạnh càng thêm nhu hòa hơn ngày thường, giọng điệu bình tĩnh tự nhiên rất tốt để trấn an nổi bất an của An Nhu.

Môi giật giật, An Nhu đã bình tĩnh hơn một chút, còn chưa kịp nói gì đó với Sở Hư Uyên, vừa cúi đầu thì đã thấy được một đôi giày cao gót đen bóng loáng.

"Ai nha, hôm nay sao không chạy nữa vậy?" Hà Văn Thiến đứng ở trước mặt An Nhu, nhìn cô tràn ngập ác ý.

Nữ sinh cúi đầu tựa hồ cực kỳ sợ hãi, cô run rẩy bả vai, hơi quay mặt ra sau để né tránh.

"Hà Văn Thiến ..."

"Kêu tên tao cũng vô dụng"

Hà Văn Thiến cười lạnh một tiếng, trực tiếp đẩy sách vở nằm trên bàn An Nhu xuống đất, dùng sức đá bàn ghế sang một bên, ' rầm ' một tiếng, đụng vào trên vách tường.

https://thuviensach.vn

"Không phải lần trước trừng tao rất vui vẻ? Ha? Không phải mày rất hận tao? Sao vậy, hiện tại không dám?"

An Nhu bị cô bức liên tiếp lui về phía sau, cho đến khi cuộn người vào sát góc tường, toàn thân đều đang phát run, cuối cùng che lại lỗ tai, tâm trạng hỏng mất, nói: "Không liên quan đến tôi, không liên quan đến tôi, tôi không có trừng cô, tôi trừng An Như Uyển"

https://thuviensach.vn

Chương 14: Không còn sợ Ác thần nữa

"Mày trừng Như Uyển? Sao mày lại dám trừng Như Uyển?"

Hà Văn Thiến cười lạnh nói: "Tao biết, mày còn ghi hận cậu ấy có đúng hay không? Mày ghen ghét Ngụy Văn Kiệt thích cậu ấy không thích mày đúng hay không?"

An Nhu cúi đầu, yên lặng, mắt trợn trắng.

Cô thích Ngụy Văn Kiệt? Cô ghê tởm anh ta đều không kịp ói có được hay chưa, chỉ nghe thấy cái tên này đã mắc ói rồi.

"Không phải cái này, tôi không thích Ngụy Văn Kiệt, tôi không thích Ngụy Văn Kiệt"

An Nhu nhỏ giọng nói, cô giống như vẫn còn sợ hãi, lại kiên trì lấn áp nổi sợ, nói: "Tôi, tôi ghét cô! Nhưng tôi càng ghét An Như Uyển, bởi vì cô ta đoạt mất Từ Trình"

Hà Văn Thiến một chân đá bay cái ghế bên cạnh: "Mày vừa nói cái gì?"

Giọng nói bén nhọn của thiếu nữ vang vọng khắp phòng, trong lớp không có một bóng người, càng có vẻ đáng sợ: "Mày lặp lại lần nữa?"

"Vốn dĩ chính là như vậy mà"

https://thuviensach.vn

An Nhu cũng bất chấp tất cả, bỗng nhiên ngẩng đầu trừng mắt nhìn thẳng Hà Văn Thiến, cắn môi, hốc mắt đỏ au. Đôi mắt chứa đầy nước nhìn sơ qua giống như bị oan uổng.

"Tôi tận mắt nhìn thấy, buổi tối sau khi tan học cô ta ở chung một chỗ với Từ Trình, còn nói nói cười cười rất vui vẻ, ở câu lạc bộ âm nhạc, không tin tự cô đi nhìn đi"

Đây đại khái chắc là lần có dũng khí nhất của An Nhu. Ngày thường cô đều là đi bọc vòng bọn Hà Văn Thiến, tránh được cứ tránh. Hôm nay lại dám nói năng như vậy với Hà Văn Thiến, một người đang có tâm trạng không tốt.

Thái độ này ngược lại tính tình thường ngày của An Nhu, như vậy cũng đủ làm Hà Văn Thiến tin tưởng.

sắc mặt Hà Văn Thiến tái nhợt, nhìn An Nhu. An Nhu đang đỏ mắt trừng cô, hận ý trong mắt không chút nào che dấu, nhìn qua ... Thế nhưng cũng có vài phần khí thế.

An Nhu chùi nước mắt, ho khan hai tiếng, giọng lại thấp xuống: "Dù sao lời tôi nói đã nhiều như vậy, tin hay không tùy cô. Nếu muốn đánh thì đánh đi, tôi cũng không muốn phản khán nữa, Từ Trình đều thích An Như Uyển, tôi còn ..."

"Câm miệng"

Hà Văn Thiến đột nhiên lạnh lùng quát lớn, sắc mặt rất khó xem. Cho dù trang điểm nhẹ cũng che dấu không được sắc mặt trắng bệch: "Mày đừng nói bậy, Như Uyển không có khả năng thích Từ Trình. Cậu ấy thích, cậu ấy thích ..."

https://thuviensach.vn

Nói tới đây, Hà Văn Thiến đã nói không được nữa.

Rốt cuộc An Như Uyển có thích Từ Trình hay không?

Hà Văn Thiến tự hỏi bản thân.

Mỗi lần cô đi tìm Từ Trình, An Như Uyển đều ở bên cạnh. An Như Uyển chia tay Ngụy Văn Kiệt cũng là vào thời điểm bọn họ biết Từ Trình không lâu sau đó, tại sao ... Tại sao nhiều manh mối như vậy cô lại không phát hiện ra?

An Nhu nhìn cô, bình tĩnh cười, nói: "Hà Văn Thiến, tôi hận cô, nhưng tôi cũng đáng thương cô, Từ Trình không thích tôi, cũng không thích cô."

Nói xong câu đó, cô ngồi xuống nhặt sách vở cùng cặp từ mặt đất lên, cũng không quay đầu lại, chạy một mạch ra khỏi phòng học.

Cô gái có dáng người cao gầy, trang điểm nhẹ ở phòng học ngốc một lúc lâu, đột nhiên lập tức hất bay cái bàn ở bên cạnh, sau đó dẫm giày cao gót chạy ra khỏi lớp học.

An Nhu nhào ra tới cổng trường học, mới giật mình hoàn hồn, chưa định dừng lại bước chân, xoa xoa hốc mắt còn đỏ bừng, trong lòng lại oán giận cùng Sở Hư Uyên.

【 vừa rồi chắc là ok đi? Tôi cảm thấy mình biểu diễn còn khá tốt, nhưng lại làm tôi sợ muốn chết. Quả nhiên mấy chuyện loại này không thể làm nhiều, tôi sợ đau tim mà chết ...】

Tuy rằng vừa rồi diễn một tuồng kịch trước mặt Hà Văn Thiến, An Nhu lại không cảm thấy có bao nhiêu khó khăn hoặc là sợ hãi. Đổi thành bất luận kẻ nào, vừa đối thoại cùng Hà Văn Thiến vừa nghe chỉ đạo diễn xuất từ đạo

https://thuviensach.vn

diễn Sở Hư Uyên ...

An Nhu cảm thấy đối diện với người sau càng đáng sợ hơn.

【 dựa theo lời tôi nói mà làm thì sẽ không thành vấn đề 】

Sở Hư Uyên trả lời cô.

【 cô vừa rồi ... Có làm ra bộ dáng muốn khóc hay không? 】

Sở Hư Uyên không tận mắt thấy biểu hiện của An Nhu, nhưng có thể từ những dòng tin nhắn mà An Nhu gửi đến nhìn ra rốt cuộc cô có khóc hay không ... Rõ ràng không có.

Cảm xúc của An Nhu quá ổn định.

Dọa ngu rồi?

Hay là tố chất tâm lý quá tốt nên không khóc?

Sở Hư Uyên cau mày, có chút không xác định. Nếu con ngốc này không khóc, kế hoạch này xem như có nguy cơ thất bại ...

【 có có có, đương nhiên là có 】

An Nhu thất thần, nói chuyện cũng tùy ý.

【 việc này vô cùng dễ làm, chỉ cần tưởng tượng đến mỗi ngày tôi đều không có cơm ăn, không có quần áo xinh đẹp mặc, tôi đặc biệt muốn khóc 】

Cô nói rất chân thành, còn mang theo bi thống.

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên: ...

【 cô vui vẻ thì tốt 】

Sở Hư Uyên im lặng gõ đoạn lời nói này, cảm thấy ... Không biết nói cái gì tốt hơn.

Tổng cảm thấy bản thân vừa rồi lo lắng cho cô, giống như là hốt phân chó.

【 Nè, nói cho anh biết một tin rất hay nha, hồi nãy khi cãi nhau với cô ta tôi không còn cảm thấy sợ hãi nữa 】

An Nhu còn chìm trong tình huống xảy ra vừa nãy. Cô thật là anh dũng nha, tim đập thình thịch vì hưng phấn.

【rõ ràng trước kia mỗi khi nhìn thấy cô ta tôi rất sợ hãi, hiện tại còn dám chống đối lại 】

Hà Văn Thiến chính là bóng ma tâm lý của An Nhu, cô nhìn đến Hà Văn Thiến chân đã mềm, đối với bất luận hành động nào của Hà Văn Thiến, đều chỉ biết không rên một tiếng mà thừa nhận, nhưng hiện tại không phải như vậy.

Trong căn phòng to rộng sáng ngời, Sở Hư Uyên nhìn tin nhắn An Nhu gửi lại đây, cười khẽ ra tiếng.

【 bởi vì đây cũng không phải là lần đầu tiên cô chống đối cô ta 】

Sở Hư Uyên chậm rì rì nhắc nhở cô, khóe miệng mỉm cười.

【 cô quên bản thân từng khiêu khích cô ta bao nhiêu lần sao? 】

https://thuviensach.vn

【 Hả, hả ? Hình như là như vậy nha 】

An Nhu trừng lớn đôi mắt, đứng ở đầu ngõ ngẩn người.

【mấy ngày hôm trước, tôi vẫn luôn đang kéo giá trị cừu hận, kéo riết cũng thành thói quen ... Không còn sợ nữa ... 】

Còn có thể làm như vậy?!

An Nhu khiếp sợ, cảm giác sợ hãi Hà Văn Thiến đã biến mất trong lúc cô đang tìm đường chết?

【 biểu hiện không tồi, sau này cô ta sẽ không bao giờ ảnh hưởng đến cô được nữa 】

Sở Hư Uyên nhẹ nhàng bâng quơ nói.

【cuộc sống cô mong muốn đã bắt đầu bước đầu tiên. 】

Lần này An Nhu là thật sự ngây người. Cô ngu người đứng ở tại chỗ, giọng nói của Sở Hư Uyên vẫn rất đạm bạc, rất bình tĩnh, lại nói với cô. Cô có năng lực, cũng có thể xoay chuyển cục diện hiện tại.

【Sở tổng, anh ... Cố ý, đúng không? 】

An Nhu đột nhiên hiểu ý đồ của Sở Hư Uyên.

【 anh cố ý để tôi lần lượt khiêu khích cô ta, chính là vì rèn luyện tố chất tâm lý của tôi, đúng không? 】

【 không hẳn là vậy 】

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên nhướng mày, nhìn tin nhắn An Nhu gửi tới, cũng may không đến nổi ngu không có thuốc chữa.

【 chỉ là một cục đá diệt ba con chim thôi, không có đạo lý không làm. 】

Tuy Sở Hư Uyên không tốn nhiều tâm trí giải quyết mấy chuyện thường ngày ở xóm của An Nhu. Nhưng cũng lựa chọn phương pháp có lợi nhất đối với An Nhu.

Nếu đã đáp ứng cô bé kia, Sở Hư Uyên sẽ không đổi ý lật lọng với cô bé.

【Sở tổng ... Anh thật là một người tốt! Anh đã cứu vớt cuộc đời tôi. Thật sự rất cảm ơn anh, Sở tổng, tôi yêu anh lắm lắm lắm luôn á. Tôi phải vì anh làm trâu làm ngựa hu hu hu (≧﹏≦) (oa một tiếng khóc ra tới.jpg)】

Sở Hư Uyên nhìn màn hình di động tràn ngập emoji, còn kèm theo lời cảm ơn lộn xộn của cô bé đó gửi tới. Anh có thể mơ hồ tưởng tượng cảnh người phía đầu bên kia đang cảm động khóc lóc thảm thiết, bộ dáng vô cùng chật vật.

Không cảm thấy chán ghét, cho dù bị phát thẻ người tốt.

Từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên được người khen như vậy. Sở Hư Uyên cũng chỉ là cảm thấy thú vị, cười cười.

Dù anh kháng cự phái nữ, nhưng thời điểm không tận mắt nhìn thấy, chỉ nhờ vào trí tưởng tượng cũng cảm thấy có vài phần đáng yêu.

【 cảm ơn thì không cần 】

Sở Hư Uyên chậm rì rì gõ chữ trả lời, nói thiệt tình.

https://thuviensach.vn

【cô có thể dựa theo lời tôi nói làm, đã không kéo chân sau rồi 】

Anh không có đánh giá trí thông minh của An Nhu cao như vậy, hành động của đối phương lại ngoài dự kiến của anh, đây mới là chuyện có ý tứ. Nghị lại, bản thân lần đầu tiên nghe An Nhu nói ghét bỏ ai đó. Sở Hư Uyên nhếch nhếch khóe miệng.

Đại khái là phía trước ôm rất thấp kỳ vọng, hiện tại chứng kiến đối phương thành công bước vào con đường chỉ số thông minh của người bình thường, anh cảm thấy rất vừa lòng.

Không, nói như vậy cũng quá vũ nhục anh.

"Hừ, vẫn là một con nhóc ngu ngốc"

Khẽ cười một tiếng, Sở Hư Uyên không chút nào áy náy một lần nữa dán nhãn ' ngu ' lên người An Nhu, tiếp tục xử lý văn kiện trên bàn.

Hiện tại anh cảm thấy vừa xử lý văn kiện vừa nói chuyện phiếm thông qua một khoảng cách không gian cũng là một chuyện không tồi. Cho dù đối phương có ngu một chút.

An Nhu không biết hình tượng của cô ở trong lòng Sở Hư Uyên đã là một ' con nhóc vừa ngu lại vừa khờ ', cô còn vui rạo rực vì lời khích lệ hiếm thấy của Sở Hư Uyên, thậm chí cảm giác đói cùng sự bi thương đều giảm bớt vài phần.

Cô chỉ là một người qua đường Giáp, được nam chủ thế giới này khích lệ. Đây chẳng lẽ không phải là một chuyện đáng giá vui vẻ sao?

Trong khoảng thời gian này, bị Sở Hư Uyên sỉ vả cả ngày, An Nhu cảm

https://thuviensach.vn

thấy bản thân không sai biệt lắm đã sắp quên cảm giác được khích lệ nó như thế nào.

Vẫn duy trì tâm tình tốt cho đến khi về nhà, An Nhu mới vừa đẩy cửa ra thì nhìn thấy mẹ con An Như Uyển đang ngồi ăn cơm ở trong nhà mình.

Nét mặt khó được tươi cười giờ đã cứng đơ. Sau khi An Nhu nhìn thấy bọn họ lập tức khôi phục nét mặt không cảm xúc, mắt nhìn thịt cá trong chén để trước mặt An Như Uyển cùng Tào Lâm Tú. An Nhu không rên một tiếng đi vào trong phòng ngủ.

Còn tưởng rằng An Như Uyển có thể nhẫn bao lâu đâu, kết quả lại tới nữa.

Đóng mạnh cửa phòng, An Nhu nghe một loạt quan tâm các loại của Từ Tuệ Văn đối với An Như Uyển từ trong phòng khách truyền vào, trong lòng phiền muộn.

An Nhu không sợ bản thân mỗi ngày đều ăn không no, nhưng mẹ con An Như Uyển tới, thì ngay cả cơm cũng không có mà ăn mới là thảm nhất, cắn môi, An Nhu ngồi ở trước bàn học, im lặng mở ra bài tập toán học.

【Sở tổng, làm cách nào mới có thể đối phó với cô chị họ của tôi đây? 】

Nghĩ lại, hiện tại bản thân đã không còn sợ hãi Hà Văn Thiến, lại vẫn vô lực chống đỡ thủ đoạn của An Như Uyển. Tâm tình An Nhu hạ xuống, hỏi Sở Hư Uyên.

Sở Hư Uyên còn ở trong phòng vội vàng sửa chữa văn kiện.

Buổi sáng anh mở hai cuộc họp, cuối tuần còn phải bay đến nước Mỹ, mọi chuyện trong tay đều cần phải xử lý xong hết. Không phải không có ai chưa từng nói Sở Hư Uyên là công tác cuồng, nhưng Sở Hư Uyên không chút

https://thuviensach.vn

nào để ý.

Cơm trưa cũng vẫn là ăn trễ.

Sở Hư Uyên uống hai hớp cà phê, cúi đầu tiếp tục xử lý văn kiện, một phần báo cáo quý còn chưa có xem xong. Di động Sở Hư Uyên đặt ở trên bàn lại chấn động một chút. Cùng lúc đó, màn hình máy tính cũng sáng lên.

Dựa theo quy tắc suy đoán của Sở Hư Uyên, mấy lúc giống như lúc này, đại biểu cho cảm xúc của người nào đó đang rơi vào trạng thái rất không ổn định.

Lại làm sao vậy? Ngẩng đầu nhìn màn hình to trước mắt, Sở Hư Uyên nhìn thấy mấy vấn đề An Nhu đưa ra, nhíu nhíu mày.

【 Giờ này cô hẳn là đang ăn cơm mới đúng chứ? 】

Ngón tay Sở Hư Uyên bay múa ở trên bàn phím.

【 tại sao lại hỏi tôi mấy vấn đề này? 】

https://thuviensach.vn

Chương 15: Bất công đến từ cha mẹ

【 tôi ...】

An Nhu ngẩng người giật mình một chút, trong đầu gửi một từ ' tôi ', sau đó không gửi tiếp nữa.

Cô không biết nói như thế nào, Sở Hư Uyên trả lời nhanh như vậy ... Cô chỉ là ... Muốn tìm nơi trút bầu tâm sự, nói hai ba câu thôi. Sở Hư Uyên đưa ra một vấn đề khác cũng là điều An Nhu không nghĩ tới.

【 tôi còn chưa có ăn cơm 】

Bị anh hỏi như vậy, tâm tình An Nhu càng hạ xuống, trả lời Sở Hư Uyên.

【 chị họ cùng bác gái tới, mẹ tôi tự nấu cơm cho bọn họ ăn 】

Gõ ra đoạn văn bản này, bản thân An Nhu nhìn đến đều cảm thấy có chút buồn cười.

Thật buồn cười.

Nấu cơm toàn thịt cá cho người khác ăn, lại bỏ đói con gái ruột. Không thì chỉ cho ăn rau luộc cùng nước canh nhạt như nước lã.

An Nhu cũng không biết nên nói cái gì.

https://thuviensach.vn

Nếu là ở thế giới cũ, đánh chết An Nhu cũng không tin sẽ có loại người làm mẹ này xuất hiện ở trên đời.

【 tại sao cô lại không ngồi ăn chung với bọn họ? 】

Sở Hư Uyên nhìn thấy tin An Nhu gửi cũng hơi giật mình. Tuy rằng, An Nhu đã kể với anh chuyện bản thân bị đồng học tẩy chay, bị chị họ khi dễ, nhưng An Nhu chưa từng nhắc tới tình huống của bản thân trong nhà với Sở Hư Uyên.

Ở trong ấn tượng của Sở Hư Uyên đối với An Nhu, người nhà của cô đều rất bận, cũng rất tín nhiệm gia đình chị họ cô. Mới có thể để mặc An Nhu rơi vào hoàn cảnh bạo lực học đường.

Nhưng hiện tại xem ra ... Giống như không phải chỉ như vậy.

【Việc này, lại nói tiếp khả năng có chút giả tạo, nhưng mẹ tôi tự nấu cơm mời bọn họ ăn 】

An Nhu gian nan gõ đoạn lời nói này.

【 làm rất nhiều món ngon, nhưng hai người đó đều không thích tôi 】

Đâu chỉ là không thích.

An Nhu nhếch nhếch khóe miệng, lộ ra nụ cười so với khóc còn khó coi hơn. Lần đầu tiên cô cũng vui vẻ ngồi ở chỗ kia ăn cơm, nhưng nhanh chóng bị Tào Lâm Tú cùng An Như Uyển trong tối ngoài sáng xa lánh châm chọc.

Cô trực tiếp quăng ngã chén đũa, cãi nhau với bọn họ. Kết quả, lại bị chính mẹ ruột của mình đuổi khỏi bàn ăn, sau đó bỏ đói cô trong thời gian dài.

https://thuviensach.vn

Đó là lần đầu tiên An Nhu nhận biết đến sự bất công đến từ Từ Tuệ Văn.

Vì hai người thân gia đình bên chồng, đuổi chính con gái ruột mình ra khỏi bàn cơm. Nói thật, An Nhu thật sự cảm thấy buồn cười lại đáng buồn.

【Vậy cô tính làm sao bây giờ? 】

【Không biết, đợi một lát xem đi 】

An Nhu uể oải ỉu xìu trả lời.

【 anh ăn cơm chưa? 】

【 chưa 】

Sở Hư Uyên trầm khuôn mặt nhìn tin nhắn An Nhu gửi tới, thái độ đông cứng.

【 vậy anh đi ăn cơm đi, đúng hạn ăn cơm mới tốt 】

Tâm tình An Nhu càng lúc càng hạ xuống, không phát giác giọng nói của Sở Hư Uyên đã chuyển biến không tốt.

【tôi lại ngồi lát nữa cũng đi ăn đây 】

Lời này nói ra ngay cả bản thân An Nhu cũng đều không tin.

Lát nữa?

Lát nữa cũng không có gì để ăn hết, cùng lắm thì ăn hai cái bánh bao nguội thôi, cũng coi như giải quyết được cơn đói. Dù sao trước kia đều là như

https://thuviensach.vn

vậy.

Nhìn thấy tin An Nhu trả lời, sắc mặt Sở Hư Uyên hoàn toàn âm trầm xuống.

Nếu ngay bây giời, có bất kỳ thuộc hạ nào quen thuộc tính cách của người đàn ông này, đều tuyệt đối có thể nhìn ra tới, hiện tại toàn thân Sở Hư Uyên phát ra khí tràng lạnh rớt một tầng da, tâm tình cực độ không vui.

Không có người dám trêu chọc Sở Hư Uyên đang trong trạng thái này, ngoại trừ An Nhu.

Nhắm mắt lại, lần thứ hai mở to mắt, người đàn ông có nét mặt tuấn mỹ không chút biểu tình, đôi tay lại nhanh chóng gõ bàn phím.

【 tại sao không ra ngoài ăn cơm? Bữa trưa tính làm sao bây giờ? Tránh né ? Không dám đối mặt? Tôi dạy cho cô cũng chỉ có nhiêu đó thôi sao? 】

An Nhu bị giọng nói mang theo vụn băng làm đông lạnh cả đầu, toàn thân đều run lên.

【 tôi ...】

An Nhu tưởng biện giải cái gì đó, lại bị khí tràng của Sở Hư Uyên dọa run bần bật.

【 nhưng nếu tôi đi ra ngoài ăn cơm, sẽ bị bọn họ ...】

【 cho nên cô không ăn cơm? Phải không? 】

Sở Hư Uyên xem đều lười xem An Nhu giải thích, ngón tay nhẹ nhàng gõ bàn phím.

https://thuviensach.vn

【 cho nên cô chỉ đến loại trình độ này, khó khăn đều chịu không nổi, cơm cũng không dám ăn? 】

Sở Hư Uyên cười lạnh một tiếng, ' bộp 'đóng lại laptop, đẩy sang bên cạnh.

An Nhu thấy Sở Hư Uyên hiếm khi tức giận, còn bị dạy dỗ đã hoàn toàn ngây dại, mờ mịt chờ Sở Hư Uyên nói chuyện, bên kia lại không muốn nói tiếp.

Thật là ... An Nhu cắn môi, vành mắt đã đỏ, nước mắt cũng không nghe lời cứ thế chảy ra.

"Hung dữ, hung cái gì hung ..."

An Nhu cúi đầu, trực tiếp dùng tay áo chùi nước mắt, vẫn nhịn không được, khóc thút tha thút thít.

"Tôi cũng biết bản thân làm như vậy không đúng, tôi cũng biết bản thân yếu đuối ..."

Nước mắt An Nhu càng chảy càng nhiều, hu hu lảm nhảm mấy câu căn bản không ai nghe: "Nhưng tôi có thể làm gì được đâu? Tôi không thể làm gì với cha mẹ, tôi cũng không thể làm gì gia đình chị ta ..."

Sở Hư Uyên là nam chủ, là cấp đại BOSS, nhưng An Nhu biết, bản thân cô không phải. Cô chỉ là một người bình thường, cô cũng muốn được cha mẹ yêu thương, có bạn tốt vây xung quanh. Cô phải làm như thế nào mới làm Sở Hư Uyên vừa lòng đây?

Hiện tại, ngay cả Sở Hư Uyên, người mối quan hệ duy nhất với cô tại thế giới này, thật vất vả mới tốt đẹp được một chút, hiện tại cũng ...

https://thuviensach.vn

Ngồi yên tại chỗ sau một lúc lâu, tay áo đồng phục của An Nhu đều bị nước mắt làm ướt đẫm, hốc mắt đỏ bừng, nhìn qua giống một con thỏ, nhưng cô vẫn không thể ngưng khóc.

Tầng cửa gỗ hơi mỏng, An Nhu có thể nghe rõ giọng nói của mẹ con Tào Lâm Tú cùng An Như Uyển, vừa nói vừa cười thật náo nhiệt.

Nói đến cùng, vẫn là do bản thân cô quá yếu đuối.

An Nhu cúi đầu, đột nhiên trong lòng xuất hiện một dòng lệ khí. Không phải đối với Sở Hư Uyên, cũng không phải đối An Như Uyển, mà là đối với chính bản thân cô.

Dựa vào cái gì bản thân cô phải yếu đuối như vậy? Mẹ nói cái gì chính là cái gì sao? Mẹ cũng không có suy nghĩ qua cảm thụ của cô, ngay cả cơm cô cũng còn chưa ăn, còn chọc tức người duy nhất tốt với cô.

Không biết từ đâu ra dũng khí, An Nhu lập tức đứng lên, dùng tay áo lau lung tung nước mắt còn vương trên làn da, ' rầm ' một tiếng đẩy cửa ra.

Ngoài phòng khách, tiếng cười nói đột nhiên im bặt.

Từ Tuệ Văn đang ngồi ở bên cạnh nhìn mẹ con Tào Lâm Tú ăn cơm, hơi giật mình, phản ứng đầu tiên, là đứng lên, lắp bắp nói: "Nhu Nhu, con, con ra tới làm cái gì?"

An Nhu không để ý đến bà ta, mắt nhìn một bàn sáu bảy món ăn ngon được bày trước mặt mẹ con Tào Lâm Tú. An Nhu không rên một tiếng, lao vào phòng bếp, bới một chén cơm lớn tràn đầy, sau đó lao ra, kéo ghế ngồi ở bên cạnh Tào Lâm Tú, cầm chiếc đũa, bắt đầu lo ăn lấp đầy bao tử của bản thân.

https://thuviensach.vn

Mẹ con Tào Lâm Tú lúc này mới hồi phục tinh thần lại, Tào Lâm Tú trừng mắt nhìn An Nhu, giọng the thé nói: "Mày làm gì?"

An Nhu dồn một miệng tràn đầy cơm cùng thịt bò, thật vất vả nuốt xuống, đầu cũng chưa nâng, đũa lại gắp một cái đùi gà to, đặt vào trong chén mình: "Tôi ăn cơm, làm sao vậy?"

Hiện tại, cái gì cô cũng đều không nghĩ quản, giọng điệu đối với Tào Lâm Tú cũng rất kém, hoặc là nói không nghĩ phản ứng.

"Mày ... Làm sao mày dám ngồi ăn cơm chung bàn cùng tụi tao?"

Tào Lâm Tú hiển nhiên cũng bị loại thái độ đúng lý hợp tình của An Nhu làm giật mình. Bà thậm chí không nghĩ tới An Nhu lại dám trả lời như vậy với bà, giọng nói đều biến đổi, biểu tình cũng có chút vặn vẹo.

An Nhu căn bản không để ý tới bà ta, cầm đùi gà hung hăng xé rách nhai nhai, nếm tới vị thịt đã lâu không ăn qua, cũng không biết thế nào, nước mắt lập tức chảy xuống.

Dùng tay áo đồng phục lau nước mắt, An Nhu lại phát hiện bản thân khống chế không được nước mắt cứ trào dâng mà ra.

Thịt thật sự ăn quá ngon a a a a. Tay nghề của mẹ An cũng thật giỏi quá! Mặc kệ nói như thế nào, cũng đều không thể tiện nghi mẹ con Tào Lâm Tú cùng An Như Uyển.

Cắn xé từng miếng từng miếng thịt, An Nhu lại hung hăng gắp một đũa lớn thịt xào măng, còn chọn miếng thịt to, lúc này mới mơ hồ không rõ trả lời Tào Lâm Tú.

https://thuviensach.vn

"Tôi đói bụng, tôi không ăn cơm? Tôi không ăn cơm tôi sẽ chết đói"

Thời điểm cô nói lời này, trên mặt còn dính đầy nước mắt, nhìn qua buồn cười lại đáng thương.

Phía trước không ăn thịt, An Nhu còn có thể nhẫn nại, thậm chí không dám cùng hai mẹ con Tào Lâm Tú chính diện xung đột. Hiện tại, An Nhu lại không nghĩ quản mấy chuyện đó. Hiện tại cái gì cũng không nghĩ.

Ngay cả bị Sở Hư Uyên mắng đến ủy khuất cũng không quan tâm, giờ đây, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, thật là ăn quá ngon.

Cô không phải người ăn chay, nhưng từ khi xuyên vào đây, mỗi ngày đều phải ăn chay ăn, đến mức nhìn thôi cũng muốn ói, nếu cứ tiếp diễn như vậy, khẳng định sẽ biến thành con thỏ.

Không đúng, không bằng một con thỏ.

"Mày, mày, mày là quỷ chết đói đầu thai sao?"

Tào Lâm Tú nhìn An Nhu chuyên chọn miếng thịt ngon nhất gắp ăn, quả thực bị chọc giận muốn ngất xỉu, sắc mặt xanh mét, vươn tay muốn đoạt cái dĩa đồ ăn kia lại.

"Mày ăn nhiều như vậy, kêu Uyển Uyển nhà chúng tao ăn cái gì?"

An Nhu không để ý tới bà ta, nhìn Tào Lâm Tú đoạt cái dĩa đồ ăn kia đi cũng không phản ứng, trực tiếp đổi hướng đũa sang món khác.

Dù sao một bàn đều là thịt cá chuẩn bị riêng cho mẹ con An Như Uyển, An Nhu không sợ. Hiện tại trời đất bao la ăn cơm lớn nhất, cô cũng không tin bản thân chết đói cha mẹ còn không cho cô ăn.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Tào Lâm Tú khó coi, bưng dĩa đồ ăn trong tay, nhìn An Nhu chỉ lo vùi đầu ăn, nước mắt trên mặt đều không lo lau, quay đầu nhìn Từ Tuệ Văn còn đang nhìn con gái mình đến ngây người, hừ lạnh một tiếng.

"Tuệ Văn, đây là An Nhu nhà mấy đứa? Lễ phép cơ bản đều không có, con gái con nứa ăn uống mất nết, làm sao Uyển Uyển có thể mang con bé đi ra ngoài gặp người khác?"

Tào Lâm Tú bị tức đến điên rồi.

Con đĩ nhỏ này ngày thường nhìn thấy mẹ con bọn họ, lời nói cũng không dám nói, lần này lại dám cướp miếng ăn, thật cho rằng bản thân vừa khóc vừa ăn thì ủy khuất?

Thật sự không biết xấu hổ mà, đúng là thứ mất dạy, đồ đĩ nhỏ.

Từ Tuệ Văn còn đang nhìn con gái ăn ngấu nghiến. Vốn dĩ An Nhu đã rất gầy yếu, như bây giờ không màng hình tượng ăn uống thật giống như là mấy trăm năm chưa được ăn cơm.

Từ Tuệ Văn nhìn con gái chỉ lo vùi đầu ăn cũng có chút đau lòng, rốt cuộc đây là con gái ruột của bà, nhưng khi nghe Tào Lâm Tú nói, trên mặt Từ Tuệ Văn lại hiện ra hoảng loạn.

"Nhu Nhu, con làm cái gì vậy hả? Muốn ăn cái gì thì để mẹ lại làm cho con ..."

Từ Tuệ Văn cũng không dám làm phật lòng Tào Lâm Tú, nhà bọn họ còn có rất nhiều việc yêu cầu dựa vào nhà Tào Lâm Tú. Cũng chỉ có thể nhỏ giọng khuyên con gái mình.

https://thuviensach.vn

"Hiện tại bác gái cùng chị con đang ăn cơm, con chú ý một chút ..."

An Nhu đã ăn sạch sẽ đồ trong chén, bây giờ đã ăn no rồi, An Nhu mới phát hiện mẹ An hành xử đáng buồn cười.

Cơm ăn ngon hơn so với loại cô ăn hàng ngày.

Bình thường cơm lại cứng lại khô, cơm này lại mềm mại lại ngon miệng, rõ ràng chuẩn bị riêng cho mẹ con Tào Lâm Tú, thịt cá đầy đủ, ngày thường chỉ cho cô ăn rau với măng, một miếng thịt vụng cũng không có.

https://thuviensach.vn

Chương 16: Giận dỗi

Xoa xoa cái bụng đã ăn no căng, An Nhu đặt đũa xuống: "Mẹ, bác gái, chị họ, con ăn xong, mọi người cứ tiếp tục ăn"

Nói xong câu đó, An Nhu dùng tay áo chùi nước mắt, ngẩng đầu ưỡn ngực rời khỏi bàn ăn. Nhìn An Nhu nghênh ngang rời đi, Tào Lâm Tú trợn tròn mắt vài giây mới phản ứng lại.

"An Nhu, mày thứ đ ... " đĩ nhỏ.

Một câu còn chưa mắng ra tới, bọn họ trơ mắt nhìn An Nhu trực tiếp vào phòng ngủ, còn trở tay đóng mạnh cửa phòng ' rầm ' một tiếng lớn như trời vang.

"Con ... Tuệ Văn, đây là con gái ngoan của em sao?"

Tào Lâm Tú đã sớm bị tức giận xanh cả mặt, bà càng muốn mắng con đĩ nhỏ An Nhu. Nhưng lại bị An Như Uyển gắt gao lôi kéo vạt áo, bà cũng chỉ có thể chuyển dời cơn tức giận xả giận vào trên người Từ Tuệ Văn, trực tiếp ném chén đũa.

"An Nhu nhà em, chặc, chặc, chặc, bộ dáng này đều là mấy đứa cưng chiều mà ra. Chị nói cho em biết, Uyển Uyển nhà tụi chị không thể chơi chung với đứa mất dạy như An Nhu"

"Mẹ đừng nói như vậy"

https://thuviensach.vn

An Như Uyển gắt gao mà lôi kéo tay Tào Lâm Tú, không cho bà nói tiếp, vành mắt cũng đỏ au, cắn môi, giọng nói rất thấp: "Nhu Nhu không thích chúng ta, khẳng định là lỗi của chúng ta, là chúng ta sai ..."

"Lâm Tú, chị đừng nóng giận, so đo với Nhu Nhu làm gì, con bé còn nhỏ ..."

Nhìn thây Tào Lâm Tú nổi giận, Từ Tuệ Văn hoảng hốt, lập tức khuyên bảo Tào Lâm Tú, lôi kéo đối phương ngồi xuống: "Để em làm thêm vài món, Nhu Nhu không hiểu chuyện, con bé ..."

An Nhu không quan tâm chuyện gì đang xảy ra phía sau. Cô đóng cửa phòng, ngồi vào trước bàn học, vuốt cái bụng ăn đến no căng, lý trí đã sớm bay mất, giờ mới trở về một chút.

Ăn ngon căng bụng. Hình như hồi nãy mình vừa nói gì đó rất cao siêu, hình như là nói lẫy mẹ con Tào Lâm Tú.

Đem lý trí kéo trở về, An Nhu có chút ngu người ra, cảm xúc bị kích thích hoàn toàn hỏng mất, hành vi vừa rồi của An Nhu căn bản không thể dùng lý trí khống chế. Hiện tại cô mới nhớ tới bản thân đã làm cái gì.

A ... Như thật sự đã trút hết cơn tức trong một lần vậy.

Từ khi sinh ra tới nay, tính tình vẫn luôn điềm đạm, nhưng không phải bánh bèo, chưa từng xảy ra xung đột hay mâu thuẫn cùng bất kỳ ai.

Tâm trạng An Nhu rất phức tạp.

Chau mày suy nghĩ trong chốc lát, cô đột nhiên cười ra tiếng, sắc mặt tái nhợt, nhìn qua vẫn gầy gầy yếu yếu, một đôi mắt đen nhánh trong sáng,

https://thuviensach.vn

cười lên cũng có thể dùng linh động, hoạt bát tới hình dung.

An Nhu là thật sự cảm thấy vui vẻ: "Cũng không có gì ghê gớm ... Vì những người này ủy khuất bản thân nhịn không ăn cơm, An Nhu, mày cũng quá thảm hại"

An Nhu nhỏ giọng lầm bầm lầu bầu: "Dù cho mình có chiếm thân thể của nguyên chủ, mình cũng không có biện pháp nào thay thế cô ấy hiếu kính loại cha mẹ như vậy"

Ý tưởng ban đầu của cô rất đơn giản, nếu chiếm thân thể của nguyên chủ, cho dù nguyên chủ đã tử vong, cô cũng muốn thay thế nguyên chủ sống thật tốt. Nếu không phải hành động của An mẹ càng ngày càng quá phận ...

An Nhu cũng sẽ không bùng nổ như vậy. Cô đã làm đủ nhiều, cũng sẽ không nhẫn xuống nữa.

Nguyên chủ chết vào bị bạo lực học đường, cha mẹ coi thường cùng không qua tâm, làm sao không phải là đồng lõa?

Híp mắt nhỏ giọng cười trong chốc lát, An Nhu ợ no một cái, cô sửng sốt một chút, sau đó đỏ mặt, có chút xấu hổ xoa xoa bụng.

Ăn no căng, ăn no căng.

Không đúng, hiện tại hắn là nghĩ cách dỗ Sở Hư Uyên ... Nghĩ lại, hình như bản thân mới vừa bị Sở Hư Uyên răn dạy một trận. An Nhu buồn buồn thở dài, ghé vào trên bàn sách, gõ từng chữ từng chữ ở trong đầu.

【Sở tổng, tôi biết sai rồi, tôi không hiểu được nổi khổ tâm của anh, TT 】

An Nhu cân nhắc từng câu từng chữ, âm mưu viết một đoạn văn tình cảm

https://thuviensach.vn

chân thành tha thiết động lòng người, để người nào đó mủi lòng để ý đến cô.

【 tôi biết anh có ý tốt, là tôi không biết tốt xấu, tôi đáng chết ...】

An Nhu vắt hết chất xám, biên tập trong khung soạn thảo ước chừng có hơn một ngàn chữ mang ý nghĩa xin lỗi. Cơ hồ lấy ra toàn bộ năng lực từ ngữ trong đời, viết thành một bài báo cáo luận văn nho nhỏ. Lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, kiểm tra chính tả, sau đó gửi cho Sở Hư Uyên.

Sở Hư Uyên không có lập tức trả lời cô, An Nhu ngáp một cái, nhìn đồng hồ báo thức cũ kỷ nằm trên bàn học. Đầu óc đã hết năng lực suy nghĩ gì, mắt nặng trĩu.

Ngủ ba mươi phút chắc không sao. Hôm nay ăn cơm no bụng, đúng là căng da bụng chùng da mắt, dù sao cô cũng không gấp.

Cảm giác ăn uống no đủ thật là tốt, trong lòng lại cảm thán thêm một lần nữa. An Nhu vỗ vỗ cái bụng, cảm thấy mỹ mãn lăn lên giường ngủ.

Thật ra cô cũng không muốn làm như vậy, nhưng là vừa rồi bị Sở Hư Uyên mắng một trận, lại khóc lớn một hồi, An Nhu cũng đã mệt lả người.

Mới vừa nằm lên giường, đôi mắt đau nhức muốn chợp mắt nghỉ ngơi trong chốc lát, kết quả dụi dụi mắt, ngáp một cái, trực tiếp ngủ luôn.

Tỉnh dậy sau một giấc ngủ, An Nhu bỏ sách vở vào trong cặp, mở ra cửa phòng, không thấy Từ Tuệ Văn trong nhà, cô cũng không muốn nói cái gì, lo đẩy cửa đi học.

Đã hoàn toàn xé rách mặt, An Nhu cũng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

https://thuviensach.vn

Đi vào phòng học, An Nhu ngồi vào vị trí của mình, liếc mắt một cái thấy được Hà Văn Thiến đang ngồi ở phía trước. Cô ta đang nói cái gì đó với An Như Uyển, gương mặt vẫn tươi cười như ngày thường, nhìn qua rất thân mật.

"Không thể nào ..."

An Nhu sửng sốt một chút, không thể tin được hai mắt của mình.

"Kế hoạch thất bại?"

Không đúng, Sở Hư Uyên còn khen mình diễn rất tốt, tại sao Hà Văn Thiến lại biểu hiện như không có chuyện gì xảy ra?

Phản ứng này thật không bình thường. An Nhu ngẩng người hơi lâu, thời điểm Hà Văn Thiến quay đầu lại, trong lúc vô tình liếc nhìn An Nhu. Nhưng cô cũng không có bất kỳ phản ứng nào đối với An Nhu, bình đạm nhìn lướt qua, lập tức nhìn sang nơi khác.

【Sở tổng】

An Nhu theo bản năng ở trong đầu kêu gọi Sở Hư Uyên hỏi xin ý kiến, chợt nhớ lại Sở Hư Uyên còn giận cô.

A? Chẳng lẽ không thấy?

An Nhu có chút nghi ngờ, ở trong đầu vô ý thức click mở khung chat. Sở Hư Uyên không nhìn thấy tin nhắn? Vậy chẳng lẽ ... Hoàn toàn giận cô rồi sao? Ôi trời ơi! Sẽ không thảm đến như vậy đi?

Ở trong lòng tự hỏi các loại khả năng sẽ xảy ra. An Nhu mò đọc lại đoạn tin nhắn xin lỗi dài như báo cáo luận văn nhỏ, đọc tới cuối tin thì nhì thấy một

https://thuviensach.vn

loạt icon emoji, đang diễu võ dương oai nhìn cô.

(ăn uống no đủ ngủ ngủ.jpg)

(trời đất mênh mông cái ăn là lớn nhất, ổ chăn ấm áp hoa đua nở.gif)

Nét mặt tràn ngập nói không nên lời cùng cảm giác hèn mọn, mấy cái icon emoji này nói lên tâm trạng ngay lúc đó của cô, An Nhu cứng người lại.

Trời ơi! Hệ thống rác rưởi, lại hố cô.

An Nhu trực tiếp ngu người, báo cáo luận văn tình thâm ý trọng của cô .... Ghép với emoji phía cuối tin, phản ánh tình huống chân thật lúc đó của cô ... Quả thực trở thành trò hề.

Xong đời! Sở Hư Uyên sẽ nghĩ như thế nào aaaaaaa ...

Một bài văn cảm động tràn ngập tình cảm chân thành, lại bị mấy icon emoji phá hỏng hết tất cả, trở thành văn trào phúng.

【Sở tổng, anh nghe tôi giải thích, tôi không có ý đó, chỉ là giữa trưa tôi ăn hơi nhiều ... 】

An Nhu bất chấp tổ chức ngôn ngữ, hoảng loạn dùng tư duy trong đầu gõ nhanh.

【 không phải, tôi không phải ăn nhiều no căng, tôi chỉ là không quá tỉnh táo, tôi khóc ngất đi rồi, tôi...TT (bảo bảo không nói, bảo bảo trong lòng đau khổ.jpg) (cún con, cưng không yêu chị.gif) (cún con, lại yêu chị thêm một lần.gif) 】

An Nhu: ... Đây là APP rác rưởi gì? Thật sự không thể tắt đi chức năng

https://thuviensach.vn

emoji sao. (ノ ゝ□′)ノ ┻━┻

Thời điểm An Nhu điên cuồng gõ chữ giải thích, nhân tiện tự bôi đen bản thân, trong đầu rốt cuộc truyền đến một giọng nói lạnh băng, mang theo tức giận cùng nhẫn nại.

【cô tạm dừng một chút 】

【 Ai da da da? Sở tổng? Anh rốt cuộc cũng chịu để ý đến tôi? Anh đừng tức giận nha, nha, nha? Anh ...】

An Nhu lập tức biến thân thành trạng thái chó săn, bắt đầu hỏi han ân cần, phải để cho Sở Hư Uyên cảm nhận được sự quan tâm từ cô, như đang tắm mình trong gió xuân.

【Tôi đang bận 】

Giọng Sở Hư Uyên vẫn rất êm tai, nhưng trong âm thanh dễ nghe này lại mang theo rõ ràng áp lực nén giận.

【 có chuyện gì, chờ tôi bận việc xong lại nói 】

Người khờ cũng có thể nghe ra giọng điệu của Sở Hư Uyên vô cùng không ổn.

【Ok, Ok (vẫy đuôi.jpg) 】

An Nhu yếu xìu gõ đoạn lời nói này, chống cằm, buồn thiu thở dài.

Giọng của Sở tổng thật không thích hợp, chẳng lẽ còn tức giận? Vậy cô phải làm sao bây giờ, hay là mổ bụng tạ tội thử xem?

https://thuviensach.vn

Cùng lúc đó, Sở Hư Uyên từ toilet ra tới, thời điểm đi vào phòng họp, khí lạnh quanh người anh đủ để cho người khác tránh lui mười mét.

Sở Hư Uyên một lần nữa ngồi xuống vị trí của mình trong phòng họp, ngón tay chạm vào nhau hình thành một hình tháp, lấy di động ra, ném lên bàn, thái độ không chút để ý đủ để thuyết minh, hiện tại tâm tình Sở Hư Uyên cực kỳ không xong.

"Tiếp tục"

Ngắn gọn hai chữ, toàn bộ giám đốc bộ phận đang run bần bật một chữ cũng không dám nói như được đại xá, phó tổng giám đốc ngẩng đầu lên, bắt đầu cuộc họp buổi chiều này.

Sở Hư Uyên ngồi ở phía trước, sắc mặt vẫn rất khó xem.

Thất thần nghe xong báo cáo trong chốc lát, tầm mắt Sở Hư Uyên liếc nhìn di động màu đen được cài chế độ yên lặng kia, ngón tay giật giật, lại không có cầm lên.

Ở bên này, An Nhu học xong một tiết nhưng trong đầu đều lo lắng đề phòng.

Sở Hư Uyên nói không cho cô quấy rầy, An Nhu cũng ngượng ngùng tiếp tục gửi tin nhắn, chỉ có thể thành thật chờ. Nghĩ như vậy, An Nhu cũng cảm thấy có chút ủy khuất.

Sở Hư Uyên cũng không biết tình huống hiện tại của cô, không phân xanh đỏ đen trắng dạy dỗ cô một trận ... Tuy rằng cô có sai, nhưng hiện tại cũng đã nỗ lực sửa đổi.

Cô đã biết mình sai rồi, cô cũng biết mình không nên tùy ý để bản thân bị

https://thuviensach.vn

khi dễ như vậy, cô cũng ... Muốn xin lỗi Sở Hư Uyên.

Tập đoàn Thần Phong, tầng cao nhất building, bên trong phòng họp.

Hôm nay, tâm tình của Sở Hư Uyên được mọi người công nhận là vô cùng không tốt.

Báo cáo của phòng marketing bị trả trở về, ý tưởng của phòng kế hoạch bị phê bình tàn nhẫn. Ngay cả phòng tài vụ - kế toán cũng không may mắn thoát khỏi, phòng IT cũng bị chọn mấy chỗ khuyết điểm, ăn mắng suốt buổi chiều.

Tuy tâm tình của Sở Hư Uyên không tốt, nhưng toàn bộ lời anh nói đều có đạo lý, mấy phó tổng giám đốc cùng các giám đốc phòng ban cũng không thể không tâm phục khẩu phục. Một đám thành thật đứng trong phòng nghe chửi.

Trước kia, thời điểm tâm tình Sở Hư Uyên tốt, tuy rằng cũng mắng chửi người, nhưng lực độ nhỏ hơn rất nhiều. Lần này gặp phải lúc không tốt, còn tệ hơn gấp 10 lần. Các giám đốc cao tầng đều đang suy đoán, người nào trong gia tộc bên kia không an phận, hay là lại có phương án xác nhập nào không thành công.

Ở trong mắt bọn họ, vấn đề có thể làm ảnh hưởng đến tâm tình của Sở tổng, loại cấp bậc đại BOSS này, đương nhiên là vô cùng, vô cùng nghiêm trọng.

Vấn đề vô cùng, vô cùng nghiêm trọng.

An Nhu: ... Từ từ mấy người nghe tôi giải thích.

https://thuviensach.vn

Chương 17: Drama

An Nhu ở phòng học ngồi trong chốc lát, chờ hoài mà không thấy Sở Hư Uyên trả lời, cô có chút đứng ngồi không yên.

Một phương diện lo lắng Sở Hư Uyên có thể không để ý tới cô, về phương diện khác, còn đang suy nghĩ chuyện về An Như Uyển cùng Hà Văn Thiến, cắn môi ngồi ở chỗ kia, cả người đều đáng thương vô cùng.

Thẳng đến tan học, Hà Văn Thiến cũng không có tới tìm cô gây chuyện, An Như Uyển cũng không có tới.

An Nhu ngay từ đầu còn hoảng loạn, lần đầu làm chuyện xấu có chút chột dạ, tâm tình chậm rãi bình tĩnh dần, xoa xoa ngực. An Nhu thành thật ngồi tại chỗ.

Ít nhất, thuyết minh kế hoạch đã thành công. Hiện tại chỉ cần chờ buổi tối Hà Văn Thiến đi tìm An Như Uyển.

An Nhu hơi do dự, có nên đi nhìn lén một chút hay không?

Trong lòng An Nhu vẫn rất muốn lén theo đuôi nhìn xem náo nhiệt. Hiện tại cô chán ghét Hà Văn Thiến, nhưng cũng vừa ghét vừa hận An Như Uyển.

【Sở tổng, tối nay tôi có cần đi theo phía sau cô ta nhìn xem thử (náo nhiệt.jpg) như thế nào? Có được không ? 】

https://thuviensach.vn

Trong lòng tự hỏi này đó, An Nhu thuận tay gửi tin nhắn cho Sở Hư Uyên.

Chợt giật mình, nhớ lại còn đang trong giai đoạn giận dỗi với Sở Hư Uyên. Tuy rằng miễn cưỡng trả lời hai câu với cô, nhưng sau đó Sở Hư Uyên đều không có để ý đến cô nữa.

Đại khái là thật sự tức giận rồi?

【 nếu cô muốn đi thì cứ đi 】

An Nhu còn đang miên man suy nghĩ, giọng của Sở Hư Uyên đã truyền tới. Không có lạnh lẽo cùng nhẫn nại như lúc trước, lần này giọng của Sở Hư Uyên rất bình tĩnh.

【 Sở tổng? Rốt cuộc anh cũng để ý đến tôi (em nhớ anh muốn chết.jpg) 】

An Nhu giật giật khóe miệng, quyết tâm làm lơ cái icon emoji đáng sợ này.

【 thực xin lỗi, tôi thật sự xin lỗi anh nha. Hồi trưa tôi không nên nói như vậy, là lỗi của tôi, tôi sai rồi (cuồng vẫy đuôi.gif) 】

【 cô biết sai rồi? 】

Trong văn phòng, Sở Hư Uyên nhướng mày, sắc mặt lạnh băng nguyên một ngày rốt cuộc cũng hòa hoãn dần xuống.

Nhớ tới hồi trưa, sau khi anh ở tắt wifi cùng các thiết bị điện tử trong nhà, cái cô bé kia đã vô ý thức gửi tin nhắn bằng giọng nói lại đây, còn kèm theo âm thanh khóc nức nở, hàn ý ngưng kết giữa mày của Sở Hư Uyên đã biến mất hơn phân nửa.

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên đích xác có chứng bệnh ghét người khác phái, đương nhiên cũng phân chia theo từng trường hợp.

Đối với người muốn tiếp cận mình, Sở Hư Uyên thiên tính chán ghét, đối với loại giống như An Nhu, mới là sinh viên năm nhất, một con nhóc đầu óc còn không được bình thường, Sở Hư Uyên cũng không muốn khó xử.

【 tôi biết sai rồi 】

An Nhu ngoan ngoãn xin lỗi, lần này cô cực kỳ thành tâm, ngay cả emoji cũng đều thức thời không nhảy ra quấy rối.

【 hồi trưa, hồi trưa tôi đi ra ngoài ăn cơm, sau đó ăn rất nhiều, bác gái cùng chị họ rất tức giận, tôi không để ý tới bọn họ 】

【 ừ. 】

Sở Hư Uyên xoay chuyển ghế dựa, nhìn tin nhắn trả lời của đối phương mang theo cẩn thận, thậm chí có chút lấy lòng, hơi hơi nhếch lên khóe môi.

【 cảm giác thế nào? 】

【Thật ra mà nói, khá tốt 】

An Nhu im lặng trong chốc lát, vẫn thực rối rắm, gõ ra chân thật ý tưởng của bản thân.

【 tôi không cần thiết vì những người đó làm ảnh hưởng tới bữa cơm. Dù sao cha mẹ cũng mặc kệ tôi ... Tôi phải tự chăm sóc bữa ăn cho chính mình, ăn ngon uống tốt, mới có sức lực học hành ...】 thi đại học.

https://thuviensach.vn

Ba chữ cuối cùng An Nhu thiếu chút nữa gõ ra tới, may mắn cô kịp thời nhớ, bản thân từng nói dối Sở Hư Uyên về thân thế của cô ở thế giới này, vội vàng dùng một chuỗi dấu ba chấm thay thế.

【ừ】

Sở Hư Uyên biết ý nghĩa dấu ba chấm của An Nhu, không có vạch trần.

【 buổi tối đi theo nhìn xem 】

【 ừ, ừ, tôi biết, Sở tổng chắc đang rất bận 】

An Nhu nghe giọng điệu của Sở Hư Uyên đã hoàn toàn khôi phục bình thường, vội vàng nịnh nọt.

【trước đó quấy rầy anh làm việc thật sự rất xin lỗi, tôi không phải cố ý ... (nước mắt lưng tròng.jpg) 】

Ý của cô là muốn xin lỗi?

Người nào đó nhìn tin nhắn, khóe môi đang hơi hơi nhếch lên lại trực tiếp kéo xuống. Sở Hư Uyên đen mặt, ngón tay gõ gõ mặt bàn.

Một chút một chút đều mang theo tiết tấu, xung quanh người nào đó, lại lần nữa chìm vào gió lốc lạnh thấu xương.

Anh không quên, An Nhu ở vào tình huống như thế nào gửi tin nhắn cho anh. Tuy rằng không phải đối phương sai, nhưng ... Ngón tay giật giật, Sở Hư Uyên xóa dòng tin nhắn [ha hả] trong khung soạn văn bản.

Bình tĩnh, không cần táo bạo.

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên báo cho chính mình, con ngươi đen lười nhác hơi hơi lóe sáng.

Không thể ấu trĩ giống như con nhóc đó.

Sở Hư Uyên không trả lời, An Nhu cũng chỉ cho rằng Sở Hư Uyên bận việc, lần này không có Hà Văn Thiến tới quấy rối, An Nhu an ổn ngồi học trong yên bình mấy tiết, tới tiết tự học buổi tối đều có thể thành thật ngồi tại ngồi.

Trừ bỏ trong học bàn, vẫn có một vài người xấu bỏ sâu lông hay đồ vật linh tinh vào, An Nhu cảm thấy chiêu này tốt hơn nhiều so vơi trực tiếp đối đầu.

Sở Hư Uyên nhìn ra An Nhu đang trốn tránh, anh cười nhạo một tiếng, không nói gì thêm.

Dù sao cũng sẽ có ngày con nhóc này biết đến, càng trốn, người khác càng cảm thấy cô dễ khi dễ. Dĩ hòa vi quý? Đều là lời nói dối.

Thật vất vả chịu đựng được đến lúc tan học. Đầu tiên, An Nhu chuồn trước ra phòng học, sau đó lén lút đi theo Hà Văn Thiến.

Hà Văn Thiến là chị đại trong trường, thích sống bay nhảy về đêm, nhưng lần này cô lại đến một quán trà sữa trước cửa trường học, gọi ly trà sữa, sau đó ngồi dựa cửa sổ, ngẩng người.

An Nhu run rẩy đứng ở bên ngoài, không lâu sau đã hắt hơi liên tiếp mấy cái.

【 lạnh quá à ... Sao cô ta còn chưa ra? 】

An Nhu rụt rụt bả vai.

https://thuviensach.vn

【Sở tổng, để tôi phát sóng trực tiếp hiện trường drama cho anh xem hen】

【 cô một hai phải đứng ở bên ngoài? 】

Sở Hư Uyên âm thanh lãnh đạm hỏi lại cô.

【 cô cảm thấy bản thân cô rất khỏe, hay là không sợ bị phát hiện? 】

An Nhu cúi đầu nhìn cơ thể nhỏ bé suy dinh dưỡng của mình, toàn thân run lên. Tuy rằng nói có đạo lý, nhưng lại giống như đang sỉ nhục cô.

【 tùy tiện tìm một cửa hàng đợi, chờ hai mươi phút rồi trở ra. 】

Không cho An Nhu có thời gian lên tiếng, Sở Hư Uyên nói thẳng.

【 cô ta sẽ không rời đi nhanh như vậy. 】

【 ok 】

An Nhu ngoan ngoãn làm theo, cô thực sự rất tin tưởng vào lời nói của Sở Hư Uyên, tìm một cửa hàng trang sức nhỏ, đi vào, trong tiệm không có máy sưởi, nhưng khá hơn nhiều so với ở bên ngoài chịu đông lạnh.

Đợi hai mươi phút, dưới ánh nhìn chăm chú của nhân viên cửa hàng, An Nhu da mặt dày tay không đi ra ngoài, nhìn nghiêng tiệm trà sữa đối diện, Hà Văn Thiến cũng vừa vặn đứng lên, nhìn dáng vẻ là muốn ra tới.

【Sở tổng, Sở tổng, drama bắt đầu chiếu 】

An Nhu lập tức hưng phấn lên, trực tiếp ở trong đầu gọi cho Sở Hư Uyên.

【 tôi đi theo ở phía sau, không biết có phải Hà Văn Thiến đã biết cái gì

https://thuviensach.vn

hay không?】

Trường học, khu phòng tầng cao nhất.

Trong lòng An Như Uyển bỗng nhiên hơi bất an, tất cả đều quá khác thường. An Như Uyển hơi hơi cắn môi, thất thần nghe Từ Trình đàn piano.

Hôm nay An Nhu đột nhiên bùng nổ, có thể do nó đói mất đến mất hết lý trí, nhưng hôm nay, Văn Thiến cũng không có nhằm vào An Nhu, hỏi vài lần, Văn Thiến đều nói không có hứng thú.

Chẳng lẽ hôm nay là ngày may mắn của An Nhu?

Nghĩ đến con suy dinh dưỡng kia, giống như bóng dáng âm u của một con chuột cống. Trong ánh mắt An Như Uyển hiện lên một chút khinh thường.

Cô không đem An Nhu để vào mắt, rốt cuộc cô lập tức sắp tiến vào học viện DICE. Tuy rằng nhìn thấy An Nhu có khó chịu, cô cũng phân chia trường hợp nặng nhẹ.

Vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Nghĩ đến đây, An Như Uyển nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, sắc mặt có chút tái nhợt: "Từ Trình, hình như mình có chút không thoải mái, muốn đi về trước."

"Làm sao vậy? Không có việc gì đi?"

Từ trước đến nay cao lãnh ít nói, Từ Trình ngừng đánh đàn, vẻ mặt đầy lo lắng nhìn An Như Uyển.

"Không sao"

https://thuviensach.vn

An Như Uyển cắn môi, miễn cưỡng cười cười, thần sắc ảm đạm, bộ dáng nhìn thấy mà thương: "Chính là giữa trưa cãi nhau với em họ, sau đó buổi chiều lại xảy ra mâu thuẫn với Văn Thiến, đều là tớ không tốt ..."

An Nhu lén lút đi theo Hà Văn Thiến cùng nhau đến phòng nhạc, tay chân nhẹ nhàng cách ít nhất một tầng thang lầu. Hà Văn Thiến đi rất nhanh, vì tránh không phát ra tiếng vang, cô thậm chí cởi giày cao gót, đi chân trần.

An Nhu thấy được, cũng không khỏi nể phục Hà Văn Thiến, nghị lực này ... Chặc, chặc, thật đúng là quá lợi hại.

Loại người thẳng thắn như Hà Văn Thiến cũng biết cách ứng phó với An Như Uyển, trước làm lơ sau đó trộm lén theo đuôi kiểm chứng mọi chuyện, cũng thật là không dễ dàng.

Trong lòng còn đang mắng chửi, chớp mắt, An Nhu nhìn thấy bóng dáng Hà Văn Thiến ngay phía trước mắt, lập tức ngừng bước, xém trốn không kịp, thiếu chút nữa bị phát hiện.

Cẩn thận che miệng, An Nhu núp ở chỗ ngoặt cầu thang, nhìn lên trên xem, mơ hồ có thể nhìn thấy Hà Văn Thiến xách theo giày cao gót đứng ở nơi đó. Trong phòng nhạc chỉ có An Như Uyển cùng Từ Trình, hơn nữa Từ Trình còn đỡ cánh tay An Như Uyển.

Quả thực là drama thế kỷ.

An Nhu nhắm mắt bịt tai, không muốn nghe tiếng Hà Văn Thiến thét chói tai. Dù cô không nhìn thấy biểu tình của Hà Văn Thiến, nhưng nghe âm thanh cũng đủ biết, Hà Văn Thiến tức giận không nhẹ.

Bạn tốt cùng người mình thích trộn lẫn với nhau, đổi thành ai cũng đều

https://thuviensach.vn

nhịn không nổi.

Hà Văn Thiến cũng đủ lợi hại, trực tiếp ném giày cao gót qua, nhưng bị Từ Trình chắn, che chở không làm bị thương đến An Như Uyển.

"An Như Uyển, sao mày có thể làm vậy với tao?"

Hà Văn Thiến không thể nhịn được nữa hét lên, nhìn Từ Trình ôm An Như Uyển bảo vệ kín mít, lại khóc lại cười: "Mày dựa vào cái gì? Mày dựa vào cái gì muốn đoạt Từ Trình. Tao coi mày như bạn, tao coi mày như người thân trong nhà, mày trả ơn tao như vậy sao?"

Động tĩnh rất lớn, An Nhu cẩn thận hơi né ra sau, nhìn Hà Văn Thiến phẫn nộ chất vấn An Như Uyển. An Như Uyển còn bị Từ Trình che chở, co rúm lại, bộ dáng thực vô tội.

"An Như Uyển vẫn luôn như vậy, Hà Văn Thiến sao có thể là đối thủ của cô ta"

Đứng ở góc độ người xem, An Nhu quan sát rõ ràng hơn. Dù sao đã muốn xé rách mặt với Hà Văn Thiến, An Như Uyển cũng không tính toán buông tha Từ Trình, người nam sinh mang trong lòng tình cảm ái mộ cô.

Quả nhiên, sau khi mắng chửi trong chốc lát, Hà Văn Thiến mất khống chế, muốn nhào lên đánh An Như Uyển, lại bị Từ Trình ngăn cản, luôn luôn giữ hình tượng cao lãnh, Từ Trình ra tay đẩy Hà Văn Thiến

"Cô điên đủ chưa?"

Quá đột nhiên, Hà Văn Thiến không kịp phòng ngừa bị đẩy lảo đảo, lui hai bước ra sau, đặt mông ngồi dưới đất. Sau đó cũng không đứng lên, trực tiếp gào khóc.

https://thuviensach.vn

"An Như Uyển, con đĩ nhỏ, cái thứ không biết xấu hổ, mày thật không biết xấu hổ mà"

Hà Văn Thiến vừa khóc vừa mắng, hình tượng tất cả đều không còn.

Hiện tại cô hận chết An Như Uyển, mặt ngoài vô tâm cơ, trong tối âm thầm đoạt Từ Trình, quả thực là thứ không biết xấu hổ.

https://thuviensach.vn

Chương 18: Tình bạn tan vỡ

"Văn Thiến, thực xin lỗi"

An Như Uyển nắm chặt tay áo Từ Trình, sắc mặt tái nhợt: "Thực xin lỗi, tớ không có ý khác, tớ chỉ là ... Đang luyện tập tiết mục cho ngày kỷ niệm thành lập trường với Từ Trình ..."

"Cút! Tao không tin mày, con khốn nạn"

Nhìn bộ dáng khiếp nhược của An Như Uyển, Hà Văn Thiến càng kích động hơn, cô trực tiếp hét lên: "Không biết xấu hổ, thông đồng Ngụy Văn Kiệt còn thông đồng Từ Trình, không phải mày còn có một quý nhân sao, còn chưa kịp thông đồng?"

An Nhu tránh ở chỗ ngoặt nhìn hai người xé rách mặt, bả vai run lên. Ấn tượng của cô đối với Hà Văn Thiến còn dừng lại ở thái độ ngoan độc. Trước nay chưa từng thấy chị đại Hà Văn Thiến luôn luôn kiêu căng ngạo mạn, cũng có ngày chật vật như vậy.

Tóc tán loạn, trang điểm bị nhòe vì nước mắt, cả người đều chật vật.

Cô ta chắc thật lòng xem An Như Uyển như người thân đi.

【 ai ... Chị họ của tôi thật là quá lợi hại 】

An Nhu lẩm bẩm nói với Sở Hư Uyên【 bạn thân? Chị ta căn bản không

https://thuviensach.vn

coi cô ta là bạn thân? Thật kỳ quái, chị ta rốt cuộc muốn cái gì? 】

An Nhu đã dần dần hiểu được, hơn nữa học phân tích hoạt động tâm lý của An Như Uyển cùng Hà Văn Thiến. Hà Văn Thiến không có gì để nói, An Như Uyển ... An Nhu thật sự đoán không ra.

Rốt cuộc chị ta muốn cái gì? Dù là trong quyển《người tình quý tộc》này, cũng không có bất kỳ chi tiết nào về vật hy sinh nhỏ bé như An Như Uyển.

【 không cần suy đoán. 】

Sở Hư Uyên trả lời hơi lãnh đạm, cũng rất bình tĩnh.

【 cần phải đi, tiếp tục ở lại cô không sợ sẽ bị phát hiện sao? 】

【 a, đúng đúng. 】

An Nhu lấy lại tinh thần, nhìn phía kia thêm một lần nữa.

Sau khi Từ Trình đẩy Hà Văn Thiến thì đứng ở bên cạnh mắt lạnh nhìn cô ta, còn An Như Uyển thì cúi người đang nói cái gì đó cùng Hà Văn Thiến, nói nói đã bị mất khống chế Hà Văn Thiến đẩy ra.

An Nhu: ...

Tuy rằng lý trí biết bản thân không nên vui sướng khi người gặp họa, nhưng nhìn hai người mà cô chán ghét gây hấn với nhau, trong lòng có một loại cảm giác khó giải thích ... Sảng khoái.

An Như Uyển nói một lát với Hà Văn Thiến thì được Từ Trình đỡ đứng lên, Từ Trình không có dây dưa như An Như Uyển, trực tiếp đỡ An Như Uyển đi ra ngoài, An Nhu vừa thấy tình huống không ổn, lập tức lén lút

https://thuviensach.vn

chạy mất.

Nếu chị ta phát hiện cô đang nghe lén thì tiêu, mà phương diện này cô hình như càng ngày càng có thiên phú.

An Nhu chạy một mạch ra khỏi trường học, nhìn trái nhìn phải không thấy bóng dáng An Như Uyển cùng Từ Trình. Lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, vỗ vỗ ngực.

【 cảm thấy cô ta cũng rất đáng thương 】

An Nhu nói với Sở Hư Uyên, dừng một chút.

【 căn bản không phải đối thủ của chị ta, còn bị bạn tốt phản bội 】

An Nhu nghĩ lại, việc này nếu dừng ở trên người mình, cô cũng không thể chịu được.

Nói là nói như vậy, An Nhu cũng không đồng tình Hà Văn Thiến. Trước kia cô bị Hà Văn Thiến đánh đập nhiều lần, bị Hà Văn Thiến xúi mọi người trong lớp tẩy chay, An Nhu không hận chết cô ta đã là điều không dễ dàng.

Vừa rồi nhìn thấy bộ dáng chật vật của Hà Văn Thiến, An Nhu cũng không có dư thừa lòng đồng tình, ngược lại ẩn ẩn cảm thấy hả giận.

【 ừ. 】

Sở Hư Uyên hiển nhiên không có hứng thú với mấy chuyện này, trực tiếp lược qua.

【 vậy hiện tại cô tính toán làm sao bây giờ? 】

https://thuviensach.vn

Cuộc chiến giữa Hà Văn Thiến cùng An Như Uyển còn duy trì một đoạn thời gian, nhưng Sở Hư Uyên cũng không cảm thấy đây sẽ là kế lâu dài. Chờ đến lúc An Như Uyển bình tĩnh lại, An Nhu phải tiếp tục xui xẻo.

Nhưng loại chuyện này, Sở Hư Uyên cũng không tính toán nhắc nhở An Nhu. Nói đến cùng, cũng chỉ là quan hệ giao dịch mà thôi. Theo như nhu cầu, ai ai cũng vui mừng.

Sở Hư Uyên khép lại đôi mắt, che đậy con ngươi màu đen nồng đậm.

【 tôi ...】

An Nhu do dự một chút, đột nhiên không biết nên nói cái gì mới tốt.

【 tôi không biết 】

An Nhu dừng một chút, nhỏ giọng nói.

【 tôi nghĩ xem tình hình như thế nào rồi tính tiếp 】

Sở Hư Uyên không biết, An Nhu vẫn là nhớ rõ, nơi này chỉ là một quyển tiểu thuyết tên là 《người tình quý tộc》.

Trong bộ tiểu thuyết này, Sở Hư Uyên là nam chủ, nữ chủ gọi là Tô Hoàng. Gia tộc của nam chủ cầm đầu tứ đại gia tộc, duy trì hệ thống vận chuyển nên kinh tế toàn thế giới.

Tứ đại gia tộc khống chế kinh tế toàn cầu, địa vị đủ để so sánh cùng tổng thống.

Nữ chủ là tiểu thư nhà nghèo, trong lúc vô tình có vài lần giao đấu cùng nam chủ, dần dần chậm rãi từ giao đấu biến thành, nam chủ thích nữ chủ.

https://thuviensach.vn

Nhưng dựa theo hiểu biết của An Nhu đối với Sở Hư Uyên, hình như tất cả những chuyện này còn chưa xảy ra.

Lúc trước, khi xem tiểu thuyết, không thấy gì đặc biệt. Hiện tại, chân thật tồn tại ở trong thế giới tiểu thuyết, cả ngày học tập như lúc còn ở thế giới cũ.

An Nhu thấy tình cảm yêu hận tình thù, mạng người không bằng con kiến, sao có thể thật sự tồn tại kia chứ ???

Trước kia bị Hà Văn Thiến cùng An Như Uyển quấn lấy làm cô không biết hôm nay là ngày nào. Hiện tại thật vất vả có thể hít thở được, An Nhu cũng muốn thử hiểu biết một chút về thế giới này.

Nhưng, cuối tuần này phải đi nơi nào xem TV đây.

An Nhu không tính toán vẫn luôn trốn tránh không đối mặt với An Như Uyển, nhưng điều đầu tiên, cần yêu cầu hiểu biết một chút về hướng đi trong tương lai của An Như Uyển.

Những việc này tuyệt đối không có khả năng nói cho Sở Hư Uyên, cũng chỉ có thể nói mơ hồ chung chung.

【 ừ. 】

Ngoài dự đoán, Sở Hư Uyên không phát biểu ý kiến gì.

【 vậy dựa theo cô nói mà làm đi. 】

An Nhu hơi giật mình, cảm thấy những lời này của Sở Hư Uyên có gì đó không đúng lắm, nhưng xác thật cô không hiểu Sở Hư Uyên muốn nói gì,

https://thuviensach.vn

đành lủi thủi về nhà.

Bắt đầu từ hôm nay, Hà Văn Thiến vs An Như Uyển, là loại thật sự hận đến không chết không ngừng. An Nhu ở bên cạnh nhìn, trong lòng đều cảm thấy run sợ.

Hà Văn Thiến tính tình táo bạo, An Như Uyển am hiểu ngụy trang, mỗi khi hai người đối đầu chính là một trận đại chiến liên lụy toàn ban, Hà Văn Thiến cũng không yếu thế.

Hiện tại, An Như Uyển cũng không rảnh đối phó An Nhu. Cô ta cũng xem như có vài phần tín nhiệm Hà Văn Thiến, đối phương biết không ít chuyện về cô. Hai người mỗi lần xé, là mỗi lần An Như Uyển cảm thấy toàn thân tiều tụy.

Hà Văn Thiến cũng không tốt hơn. Hiện tại, cô giống như người điên, nhìn chằm chằm An Như Uyển cắn được miếng nào hay miếng đó.

Cũng bởi vì Hà Văn Thiến hành động như vậy, cô dần dần thay thế vị trí của An Nhu, trở thành người bị ghét nhất trong lớp. Một vài người đã từng bị Hà Văn Thiến khi dễ qua cũng đứng dậy, sôi nổi công khai lên án Hà Văn Thiến.

"Loại người này không xứng học chung lớp với chúng ta, dám khi dễ Như Uyển, còn ức hiếp các bạn học khác"

"Đúng vậy, loại người này dựa vào cái gì còn đi học chung với chúng ta, không có ai nào dám làm gì nó sao."

"Như Uyển là bạn thân của nó, nó còn ức hiếp, nó còn không dám ức hiếp ai a, ê, nó nhìn qua kia, đừng nói nữa"

https://thuviensach.vn

An Nhu thở dài nhìn sắc mặt Hà Văn Thiến càng ngày càng khó coi. Hai cái quầng thâm mắt to chà bá dưới mắt, hung dữ nhìn chằm chằm hai nữ sinh vừa nói chuyện kia.

Tinh thần Hà Văn Thiến thực không xong, hai mắt vô hồn, hốc mắt hãm sâu, tiều tụy không ra hình người.

Trong khoảng thời gian này, những gì Hà Văn Thiến gặp phải, chính là những gì An Nhu từng trải qua. Bị người chửi rủa, bị khinh nhục, cũng không có ai đứng ra bênh vực. Đây đều là những chuyện Hà Văn Thiến cùng An Như Uyển làm trên người An Nhu. Hiện tại lại bị An Như Uyển dùng để đối phó Hà Văn Thiến.

【 tuy rằng tôi không đồng tình cô ta, nhưng tôi cảm thấy bà chị họ này của tôi càng đáng sợ hơn 】

An Nhu nói với Sở Hư Uyên, trong lòng xúc động.

【 tùy tiện nói hai ba câu có thể phát động toàn ban bênh vực cho mình ... Cũng quá ngoan độc. 】

Đợi nửa ngày, Sở Hư Uyên cũng chưa trả lời. An Nhu hơi thất vọng, ngoan ngoãn cúi đầu làm bài tập. Cô cũng biết mối quan hệ của cô với Sở Hư Uyên là thông qua hiệp nghị. Hiện tại cô đã nói "Từ từ xem", Sở Hư Uyên không cần lại nói chuyện phiếm với cô nữa.

An Nhu không có ai để nói chuyện, cũng không quan tâm chuyện giữa An Như Uyển cùng Hà Văn Thiến.

Cuối tuần cô tìm một nhà sách xem ké TV, gia đình An Nhu cũng có TV, sau lại bị hư không tiền đi sửa, vừa vặn An Nhu vừa lên cao trung, nên cũng không có thời gian xem.

https://thuviensach.vn

Trong bản tin TV đều là một ít tình hình chính trị cùng tin tức thời sự. Lần đầu tiên An Nhu có tâm tình tới hiệu sách, cũng nghiêm túc xem hết mọi tin tức.

Dựa theo thân phận của bọn người Sở Hư Uyên, đều có tư cách xuất hiện trong bản tin chính của nhà đài. Cho nên, An Nhu thực mau đã thấy được hình ảnh của người đứng đầu tứ đại gia tộc.

Người đứng đầu tứ đại gia tộc, gồm hai ông già, một bà già, người trẻ tuổi nhất đứng ở chính giữa, cũng bắt mắt nhất, chính là Sở Hư Uyên.

Ánh mắt đầu tiên vừa nhìn thấy Sở Hư Uyên, An Nhu đã ngây ngẩn cả người.

Tiểu thuyết miêu tả Sở Hư Uyên cực kỳ tuấn mỹ, vừa xuất hiện đã tự mang theo bá đạo tổng tài MGM. Khi đọc đến đoạn này, cô thấy quá trẻ trâu, thiểu năng trí tuệ.

Nhưng khi chân chính tận mắt nhìn thấy Sở Hư Uyên đĩnh đạc đứng ở trước mọi người giảng về quy hoạch phát triển đầu tư xí nghiệp. An Nhu lại hoàn toàn có thể hiểu, tại sao lại có nhiều phụ nữ điên cuồng mê luyến Sở Hư Uyên đến như vậy.

Có tiền, lại đẹp trai, gái không theo mới lạ.

Trên TV, người đàn ông gương mặt thanh cao lạnh lùng mặc tây trang màu đen, đeo cà vạt, bản thân tự mang theo khí tràng lãnh đạm xa cách. Từ đầu đến chân đều ưu nhã, không chút cẩu thả, nhìn qua rất nghiêm túc lại vô cùng quyến rũ.

Có khí tràng còn chưa tính, Sở Hư Uyên còn lớn lên rất đẹp.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông rũ mắt xuống, dùng âm thanh An Nhu nghe qua vô số lần, đĩnh đạc nói, An Nhu thậm chí cảm thấy bắt cô xem cả ngày cô đều nguyện ý.

Lưu luyến hoàn hồn, An Nhu dụi dụi mắt, bị sắc đẹp tập kích làm lu mờ tâm trí, chỉ cảm thấy choáng váng. Nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, không ít nữ sinh có phản ứng giống như cô, ngay cả nam sinh cũng hết sức chăm chú nhìn người trên màn hình.

Sắc đẹp quả nhiên chẳng phân biệt giới tính.

An Nhu giật giật khóe miệng, lắc đầu.

Lại đẹp anh ta cũng là của nữ chủ, trừ bỏ người có cấp bậc yêu tinh như nữ chủ thì không một ai xứng đôi với nam chủ.

Ở hiệu sách tiêu hết thời gian một buổi trưa, An Nhu cũng coi như đại khái hiểu biết thế giới này. Cô vẫn không biết hiện tại đã đến thời điểm nào, nhưng cô biết, khẳng định hiện tại nữ chủ còn chưa có tiến vào học viện DICE. Bởi vì An Như Uyển cũng chưa nhập học.

Tuy rằng không tính toán tham dự cốt truyện, nhưng An Nhu cũng cảm thấy bản thân nên biết mấy chuyện này.

Trước kia cô chỉ nghĩ chạy trốn tránh né, không muốn tham dự vào. Hiện tại mới biết được, có một số việc, cho dù muốn tránh né cũng vô dụng, vẫn nên hiểu biết cơ sở tri thức trước, học lên đại học rồi tính gì thì tính.

"Ok, sẽ luôn có biện pháp thôi"

An Nhu duỗi cái eo lười, buông tiểu thuyết trên tay xuống. Trọng sinh

https://thuviensach.vn

nhiều tháng như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên trong lòng An Nhu thấy yên ổn, có thể nhàn nhã hưởng thụ trong chốc lát.

https://thuviensach.vn

Chương 19: Sở tổng xảy ra chuyện

Trạng thái của Hà Văn Thiến càng ngày càng không xong.

An Nhu không ngừng một lần nhìn thấy cô ở các nơi khác đánh nhau với người ta. Đại khái cho tới nay đều xuôi gió xuôi nước, Hà Văn Thiến đối mặt với những người chửi mắng mình bằng hành động trực tiếp ra tay giải quyết.

An Nhu thậm chí thấy Hà Văn Thiến giằng co cùng Từ Trình.

Chuyện này ồn ào quá lớn, hiện trường trực tiếp ở trước cửa lớp bên cạnh, An Nhu không biết cũng không được.

"Cậu nói hai người chỉ là bạn bè bình thường? Từ Trình, tôi làm sao có thể tin tưởng những gì cậu nói?"

Hà Văn Thiến giọng the thé nói, tóc đã được chải chuốt, nhìn hơi bóng loáng, nhưng thần sắc vẫn rất tiều tụy.

Từ Trình đôi tay đút vào trong túi quần: "Tôi không cần cô phải tin tưởng, tôi và cô không có bất luận quan hệ gì"

Thời điểm nói lời này, thần sắc Từ Trình lãnh đạm, giống như lúc đối mặt với Hà Văn Thiến mấy ngày hôm trước: "Tôi có cái gì với An Như Uyển càng không có quan hệ với cô"

https://thuviensach.vn

Hà Văn Thiến cười lạnh: "Cậu cho rằng che chở An Như Uyển thì nó sẽ không có việc gì? Tôi nói cho cậu biết, không có khả năng. An Như Uyển nhìn trúng cậu? Ha, buồn cười, nó đã có quý nhân dìu dắt, không phát hiện Ngụy Văn Kiệt còn bị nó ném sao? Từ Trình, cậu đừng nằm mơ, cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga"

Thời điểm Hà Văn Thiến nói lời này giọng cũng không nhỏ, mọi người bu đông dọc hành lang đều nghe được, bao gồm An Nhu đang trốn tránh ở phía sau đám đông. Chỉ là nghe không hiểu ý Hà Văn Thiến muốn nói gì.

"Thật sự đúng là có quý nhân ..."

An Nhu lẩm bẩm tự nói, cau mày nhớ lại cốt truyện: "Chẳng lẽ ... tiểu thư nhà họ Lý? Đúng vậy, chính là người đó"

An Nhu đột nhiên nhớ tới khoảng thời gian trước, An Như Uyển từng tham gia cuộc thi cấp tỉnh. Lần đó là thi văn, An Như Uyển được hạng nhì, hạng nhất là một nữ sinh họ Lý.

Lý Văn Như, là tiểu thư của Lý gia, cũng là quý nhân mà An Như Uyển nịnh bợ để được vào học viện DICE. Cô ta cũng là người thường xuyên kiếm chuyện với nữ chủ, xem như một vai ác nho nhỏ, xuất hiện vào giai đoạn đầu tiểu thuyết. Cuối cùng, đương nhiên là bị nữ chủ vả mặt.

An Nhu biết rất nhiều thông tin về Lý Văn Như.

Trước khi nữ chủ xuất hiện, cô ta là học sinh lớp A của là học viện DICE, thiếu chút nữa có thể gia nhập Hội Học Sinh trở thành một trong những học sinh có tư chất đặc quyền giai cấp A. Làm người ôn nhu hào phóng, rất được hoan nghênh ở lớp A.

Cho đến khi nữ chủ Tô Hoàng tới, dùng mấy mưu kế nhỏ đã lấy lòng được

https://thuviensach.vn

các bạn học cùng lớp. Sau đó trở thành người nổi nhất lớp A.

Hơn nữa còn được Hội Học Sinh đặc cách trực tiếp tuyển chọn thành học viên có tư chất giai cấp A, sau đó thay thế vị trí của Lý Văn Nhứ tiến vào Hội Học Sinh.

Trong lòng Lý Văn Nhứ ghen ghét Tô Hoàng, đương nhiên sẽ sử dụng không ít thủ đoạn, bao gồm sai khiến vật hi sinh nhỏ bé An Như Uyển làm.

Nhưng lại bị nữ chủ hóa giải từng chiêu một, không chỉ có như thế, ngược lại còn nâng cao danh vọng giùm nữ chủ, càng làm nữ chủ có mối quan hệ khăng khít với người trong Hội Học Sinh.

An Nhu nhớ tới cốt truyện, cũng hiểu rõ mấy mối quan hệ trung gian này. An Như Uyển khẳng định là gặp qua Lý Văn Nhứ, nghĩ cách dán lên, sau đó mới có thể tiến vào học viện DICE ... Thì ra là như thế này.

An Nhu biết những việc này, Từ Trình cũng không biết. Bị Hà Văn Thiến chọc trúng tâm sự, Từ Trình trực tiếp lạnh mặt: "Hà Văn Thiến, cô câm miệng, thứ người đanh đá"

"Bị tôi nói đúng tâm sự, phải không?"

Hà Văn Thiến nở nụ cười: "Sẽ không cho các ngươi đắc ý, tuyệt đối sẽ không"

Thời điểm hét lên câu này, khuôn mặt vặn vẹo, thần sắc rất khủng bố, càng nhìn càng thêm quỷ dị.

Từ Trình mắt lạnh nhìn cô, xoay người trực tiếp đi vào phòng học, một câu đều không muốn nói với Hà Văn Thiến. Trước kia nếu không phải nể mặt An Như Uyển, Từ Trình sẽ không để ý tới Hà Văn Thiến.

https://thuviensach.vn

Hết phim để xem, học sinh tụm ba tụm năm cũng đều tản ra, An Nhu cũng xen lẫn trong trong đám người trốn sang chỗ khác. Hiện tại cô cuối cùng hiểu rõ cốt truyện, đối với tương lai cũng có một phần nắm chắc trong tay.

Cô sẽ ở lại trường Húc Dương, tiếp tục học hành cho đến khi thi tốt nghiệp.

Hắn là không tới một tháng, An Như Uyển sẽ phải rời khỏi nơi này, phong cảnh không được bao lâu sẽ gặp phải nữ chủ Tô Hoàng. Sau đó bị học viện DICE đuổi học, rơi vào hoàn cảnh bị mọi người phỉ nhổ cả đời.

An Nhu tự nhận không phải thánh mẫu, nhưng tạm thời làm không được phương pháp Sở Hư Uyên dạy, đánh An Như Uyển rớt vào vũng bùn.

Cô cũng không muốn thay đổi cốt truyện, đó là cuộc đời của nữ chủ, An Nhu không thể cắm tay vào, nhưng cô cũng sẽ không ngu ngốc đến nổi đi nhắc nhở An Như Uyển.

Hà Văn Thiến là bạn thân của cô ta mà còn bị hãm hại thành cái dạng này, loại người này phải có báo ứng, trừng phạt đúng tội.

【 căn cứ theo lịch trình, tuần này tôi phải bay đến nước M 】

An Nhu còn đang ngẩn người, Sở Hư Uyên bỗng trả lời lại tin nhắn hồi sáng của cô, nhưng lại không có trả lời sự nghi hoặc của An Nhu.

【 ngày mai bay, sẽ rất bận, cô không cần liên lạc với tôi. 】

Giọng của anh xa cách lãnh đạm, không có gì khác biệt với lúc ban đầu mới quen biết nhau.

【 a? Ờ, ờ, tôi biết rồi (mắt trông mong.jpg) 】

https://thuviensach.vn

Đã có một đoạn gian rất lâu An Nhu không có liên lạc với Sở Hư Uyên, lần này vội vàng trả lời.

【Sở tổng chắc bận lắm, tôi sẽ cố gắng học tốt, thành thật chờ anh trở về (nịnh nọt.jpg) 】

Nhìn An Nhu trả lời, Sở Hư Uyên hơi ngẩng người, mím môi.

【 ừ. 】

"Sở tổng, tài liệu cuộc họp buổi chiều ở chỗ này, hình như có chút chật chội, ngài có muốn suy xét loại bỏ người nào hay không?"

Trần Nghiên đẩy cửa đi vào, trang phục công sở bao vây dáng người yểu điệu.

"Không cần."

Sở Hư Uyên không ngẩng đầu nhìn cô, cúi đầu, ánh mắt đen nhánh vẫn luôn dừng ở trên màn hình di động: "Cứ như vậy."

"Dạ."

Nhìn thấy Sở Hư Uyên đầu cũng chưa nâng, Trần Nghiên cắn cắn môi, đi lên phía trước một bước, buông báo cáo xuống đồng thời thật cẩn thận liếc nhìn di động của Sở Hư Uyên.

Một màu đen nhánh, Sở Hư Uyên khóa màn hình.

Trần Nghiên trong lòng cả kinh, ngẩng đầu lên, đối diện ánh mắt lãnh đạm của Sở Hư Uyên, kèm theo cảnh cáo. Cặp mắt đen thâm thâm trầm trầm, so

https://thuviensach.vn

với lúc Sở Hư Uyên tức giận càng thêm nguy hiểm.

"Xin lỗi, xin lỗi, Sở tổng, em không phải cố ý ..."

Trần Nghiên cắn chặt môi, sắc mặt kinh hoảng, làm người ngăn không được phải thương yêu: "Em cũng không phải cố ý ..."

"Không có lần sau."

Lãnh đạm chặn ngang lời nói Trần Nghiên, Sở Hư Uyên xem cũng chưa xem cô diễn xiếc, vẻ mặt chán ghét phẩy tay làm Trần Nghiên đi xuống. Không phải anh xem không hiểu tâm tư của Trần Nghiên.

Nếu không phải thư ký này làm quá tốt công việc hiện tại, Sở Hư Uyên cũng sẽ không để cô ta ở cạnh lâu như vậy còn chưa đuổi đi. Lần sau để Hứa Thái Thiên xử lý mấy việc này mới được.

Trong lòng ra quyết định, Sở Hư Uyên mở khóa màn hình di động, tầm mắt một lần nữa dừng ở khung tin nhắn.

Chạm chạm vào màn hình, Sở Hư Uyên đột nhiên cười nhạo một tiếng, xóa tin nhắn, một lần nữa để điện thoại lại trên bàn.

Con nhóc kia đều không lo lắng, Sở Hư Uyên anh cũng không có nghĩa vụ dạy dỗ. Đừng quên, trận giao dịch này cũng là lúc ban đầu tự cái con nhóc kia uy hiếp Sở Hư Uyên anh mà đạt thành.

Cho dù đối phương có ngu ngốc, Sở Hư Uyên cũng không tính toán che dấu sự thật này. Đời này anh cũng không tiếp thu bất luận kẻ nào uy hiếp mình, không có người nào còn tồn tại khi dám làm điều đó với anh.

Gọi điện thoại kêu Hứa Thái Thiên tiến vào, Sở Hư Uyên dựa ngồi ở ghế

https://thuviensach.vn

trên, hơi hơi giương mắt nhìn anh: "Có một chuyện rất trọng yếu, tôi muốn anh đi hoàn thành."

Đơn giản ra lệnh, làm một nhiệm vụ mà người ngoài nghe tới không thể tưởng tượng. Sở Hư Uyên cường điệu một lần làm Hứa Thái Thiên đích thân đi làm, nhìn đối phương rời khỏi văn phòng, sắc mặt Sở Hư Uyên tối tăm không rõ ý nghĩa.

Ngón tay chấp thành hình tháp, Sở Hư Uyên hơi híp mắt, che đậy con ngươi đầy ánh sáng nguy hiểm.

Tất cả mọi thứ của bản thân đều nắm giữ ở trong tay người khác? Đừng nói giỡn.

An Nhu kết thúc tin nhắn trò chuyện với Sở Hư Uyên, uể oải ỉu xìu thở dài. Cô cũng đã nhận ra thái độ lãnh đạm của Sở Hư Uyên, nhưng không có biện pháp nào khác.

Rốt cuộc cô cũng không thể nói cho Sở Hư Uyên, bản thân biết trước tương lai An Như Uyển nhất định sẽ có một cái kết cục vô cùng bi thảm. Hơn nữa, lập tức sẽ rời khỏi nơi này, nên An Nhu cũng không lo lắng cô ta còn gây chuyên với mình hay không.

Ngày hôm sau, Sở Hư Uyên muốn bay đến nước M, cũng là ngày event kỷ niệm thành lập trường, diễn ra vào buổi chiều.

Trong khoảng thời gian này, An Như Uyển không có đến trong nhà An Nhu ăn chực nữa. An Nhu nghe Từ Tuệ Văn nói qua vài lần.

Nói là An Như Uyển chuẩn bị chuyển đến trường học quý tộc, An Nhu biết cốt truyện bắt đầu vận hành. trong lòng rõ ràng, An Như Uyển đây là vội vàng xé rách mặt với Hà Văn Thiến, không có sức lực đi lăn lộn nơi khác.

https://thuviensach.vn

An Nhu ăn xong cơm trưa rồi đi đến trường, bắt đầu công việc sắp xếp ghế ngồi phía dưới sân thể dục cho event kỷ niệm thành lập trường. Tiết mục của An Như Uyển cùng Từ Trình vẫn được xếp trong danh sách biểu diễn. Hơn nữa, An Như Uyển còn là MC cho event lần này.

An Nhu ngồi một mình ở phía sau cùng, trên tay còn cầm quyển sách toán. Kiếp trước không có chăm chỉ như vậy, An Nhu buồn buồn thở dài, căn bản lười nhìn bộ dáng tỏa sáng của An Như Uyển trên đài cao.

Đắc ý đi, hiện tại càng đắc ý, sau này ngã càng thảm.

An Nhu ở trong lòng mắng hai câu, tiếp tục đau khổ làm bài. Từng tiết mục cứ trôi qua theo thời gian, An Nhu hết sức chăm chú làm bài tập, đột nhiên tay run lên, bút chì trong tay rạch một đường thẳng tắp vào sách giáo khoa.

Chân mày cau lại, An Nhu sờ sờ ngực, chỉ cảm thấy tim đập rất nhanh, vô cùng không bình thường. Nói không nên lời đó là cảm giác gì, toàn thân đổ mồ hôi, chột dạ, tay run nhè nhẹ, như là sinh bệnh.

Không, không phải sinh bệnh.

An Nhu bỗng nhiên trừng lớn đôi mắt, ngón tay dùng sức nắm chặt, sắc mặt tái nhợt. Là Sở Hư Uyên xảy ra vấn đề, cô có thể cảm ứng được, di động của Sở Hư Uyên có vấn đề.

Đây là lần đầu tiên An Nhu cảm ứng được tình huống của Sở Hư Uyên.

Trước đó, Sở Hư Uyên từng mấy lần đập nát di động, An Nhu cũng cảm ứng được, nhưng vì động tác quá nhanh, An Nhu cũng không cảm thấy thống khổ. Hiện tại loại cảm giác này lại đến nữa, nhưng là bị người khác đè ép, lại như là bị nướng trong lửa, thống khổ nói không nên lời.

https://thuviensach.vn

【Sở tổng? Anh không sao chứ? Anh có đó không? 】

An Nhu cẩn thận gửi tin nhắn, đỡ cái trán, trong lòng hy vọng Sở Hư Uyên sẽ nhanh chóng trả lời cô giống như lúc trước. Nhưng đợi hơn mười phút, Sở Hư Uyên lại không hề có phản ứng.

Trái tim dần dần trầm xuống, An Nhu nỗ lực ức chế cơ thể không run rẩy, nhắm mắt lại, dùng tay xoa xoa mồ hôi trên trán.

Hiện tại cô không biết tình huống của Sở Hư Uyên như thế nào, cũng không biết làm cách nào mới có thể liên lạc được với anh, thậm chí không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đúng rồi, phải tìm người giúp, tìm người ... Sở Hư Uyên tuyệt đối không thể xảy ra chuyện.

https://thuviensach.vn

Chương 20: Tất cả đều trong kế hoạch của Sở tổng

Hiện tại An Nhu vô cùng hoảng loạn, thân thể run rẩy, hàm răng đánh vào nhau, đầu óc lại rất bình tĩnh.

Sở Hư Uyên nói hôm nay anh phải bay đến nước M, chắc là trên đường đã xảy ra chuyện, cũng không biết sống chết ra sao? Cũng không biết vị trí nằm ở đâu, liệu còn có chuyên gì khác nữa không?

Nếu biết thì dễ làm, không, cô biết.

Nhớ ra bản thân là thiết bị thông minh của Sở Hư Uyên, An Nhu nhắm mắt lại. Hiện tại cảm giác đau rát như bị lửa đốt đã đỡ hơn nhiều, dư lại chính là từng đợt đau rát, nhưng cũng may nằm trong phạm vi chịu đựng của An Nhu.

Lần đầu tiên dùng ý nghĩ xâm nhập vào di động của Sở Hư Uyên, An Nhu dùng tốc độ xem nhanh như gió để tra xét tin tức khổng lồ trong di động của Sở Hư Uyên.

Tài liệu bên trong di động quá mức phức tạp, An Nhu lần đầu tiên làm chuyện này, đương nhiên sẽ không thuận lợi, đầu từng đợt say xe, tinh thần cùng sức lực bị tiêu hao sạch sẽ.

Cô gầm một tiếng trong cổ họng, vùi đầu ở trên đùi, móng tay sắp moi phá

https://thuviensach.vn

lòng bàn tay.

Từ từ, chậm rãi, lập tức có thể tìm được người, lập tức là có thể tìm được. Cô nhất định có thể làm được.

Hiện tại tình trạng Sở Hư Uyên cũng không đến nổi tệ. Ngồi ở trong kho hàng trải đầy tro bụi, gương mặt Sở Hư Uyên vẫn lãnh đạm: "Sở Thiên, anh làm tôi thật thất vọng."

Tuy rằng ngồi ở trên chiếc ghế cũ nát, đôi tay bị cột ngược ra sau ghế, toàn thân chật vật. Sở Hư Uyên vẫn mang bộ dáng cao cao tại thượng, cũng không thấy có chút hoảng loạn nào.

"Trách tao?"

Người đàn ông được gọi là Sở Thiên từ trên thùng container cao cao nhảy xuống, nhìn Sở Hư Uyên cười: "Anh Sở, muốn trách thì trách cái vị trí mà anh ngồi quá làm người đỏ mắt, ai mà không muốn tới cướp đoạt?"

Tùy ý thảy thảy chiếc điện thoại màu đen trong tay đã bị cháy xém hết một nửa.

"Tôi cũng cảm thấy sẽ có rất nhiều người mơ ước."

Sở Hư Uyên nhàn nhạt nói: "Chỉ là tôi không nghĩ tới, anh cũng muốn vị trí này, nếu làm bọn Hạ Dương biết, nhất định sẽ rất thất vọng."

Anh ngồi rất tùy ý, giọng điệu cũng rất bình tĩnh, một chút cũng không giống bị bắt cóc, tính mạng bị uy hiếp. Chỉ tiếc, người đàn ông kia trong lòng mừng như điên, đắm chìm trong thành công cũng không có nhìn ra tới.

"Vậy thì sao?"

https://thuviensach.vn

Người đàn ông trẻ tuổi tên là Sở Thiên nhếch lên khóe môi, không bởi vì Sở Hư Uyên nói mà thay đổi sắc mặt: "Lấy mấy thứ kia để đánh đổi vị trí này của mày sao? Tao không ngu, anh Sở à, anh cũng không cần phải nói mấy lời vô nghĩa đó, chờ bên ngoài sóng êm gió lặng, tao sẽ mang mày trở về trao đổi chút đồ vật, ok?"

Nghĩ đến bản thân vì đạt tới mục đích hôm nay đã tốn rất nhiều công phu, trên mặt Sở Thiên hiện ra biểu tình đầy đắc ý.

"Sở Hư Uyên, mày thông minh một đời cũng không ngờ mạng sống lại dừng ở trên tay tao"

Sở Thiên càng cười càng vui vẻ: "Nhìn thấy xe bị nổ nát bét có phải thực sợ hãi hay không? Nhìn thấy có người tới cứu mày có phải rất vui hay không? Không nghĩ tới là tao làm đi?"

Anh ta nói nói, trên tay vẫn thảy thảy đi động của Sở Hư Uyên, lại nhìn ngắm vài lần: "Chặc chặc, còn là di động chỉ có cấp bậc tổng thống mới có thể có, nhưng có ích lợi gì."

Sở Thiên ném điện thoại lên xuống: "Còn không phải dừng ở trong tay tao?"

Hừ, sao có thể vô dụng, ít nhất cô có thể cứu Sở Hư Uyên.

An Nhu vừa mới lao lực mở ra camera, bật chức năng quay phim trên di động, đã nghe được một giọng nói nam đầy xa lạ đang diss chức năng của cô.

Trong đầu hiện ra ra cảnh tượng mơ hồ xem không rõ lắm, An Nhu nhìn trong chốc lát mới ý thức được đó là một kho hàng tối tăm, tầm mắt lảo đảo

https://thuviensach.vn

lắc lư, di động hình như là bị người thảy lên thảy xuống.

Người nào rảnh đến như vậy?

An Nhu đè lại cái trán, nhắm mắt lại, hình ảnh bị đong đưa đến hoa đôi mắt. Nhưng từ đoạn nói vừa rồi An Nhu cũng được đến một tin tức tốt, Sở Hư Uyên chỉ là bị bắt cóc, còn chưa có chết.

Thật tốt, tiến hành bước tiếp theo trong kế hoạch.

An Nhu vừa choáng váng đầu vì nhìn hình ảnh lắc lư, vừa ở tìm tòi định vị GPS. Chức năng này rất nhiều di động đều có, An Nhu ấn đầu, nháy mắt đã tìm được rồi.

Nhưng hiện tại, cô cũng đã nhận ra di động không quá nhậy, hình như là bị người cố ý hủy hoại. An Nhu nhớ rõ loại di động này chỉ có tổng thống hay những người giữ vị trí cao trong bộ máy chính phủ mới dùng, còn có rất nhiều chức năng bảo đảm an toàn cho người sử dụng.

Hiện tại, phần lớn bộ phận đều bị hủy hoại rồi.

Mở ra định vị GPS, An Nhu vội vàng quét địa chỉ vị trí, chụp lại, trực tiếp mở ra khung wechat của Sở Hư Uyên gửi cho người thường xuyên lui tới với anh.

【 bị bắt cóc, nhanh tới 】

An Nhu ôm đầu, còn nhớ rõ phải bắt chước giọng điệu của Sở Hư Uyên, do dự suy nghĩ trong chốc lát mới cắn răng gửi ra.

An Nhu biết bản thân tồn tại không thể để cho người khác biết, như vậy sẽ mang phiền toái đến cho bản thân cùng Sở Hư Uyên, vẫn là yên lặng làm

https://thuviensach.vn

anh hùng vô danh đi (vẻ mặt tang thương cầm hút điếu thuốc.img).

An Nhu mới gửi tin nhắn không đến một phút đồng hồ, đã nhận được tin trả lời.

【Hạ tiểu thiếu gia: Đậu móa! Giỡn chơi sao? Anh Sở? Anh chờ, em lập tức tới! Con chó khốn nạn đó, nuôi cho béo tròn còn dám quay đầu cắn anh. Đánh chết mẹ nó 】

Cách dùng từ ngữ ... Thật đúng là rất bình dân.

Đang tự hỏi có cần phải trả lời lại hay không, nhưng không biết đối phương có đáng giá tín nhiệm? An Nhu nhẹ nhàng thở ra, tắt mọi chức năng trong di động của Sở Hư Uyên trong đầu.

Thu hồi lực chú ý về, chỉ để lại chức năng quay video. An Nhu ngẩng đầu lên, xoa xoa mồ hôi lạnh trên mặt, lúc này mới lo lắng quan sát tình huống xung quanh.

Trên đài cao, vẫn đang tiến hành lễ thành lập trường, Mc đang nói liên miên không dứt giới thiệu chương trình.

"Từ Trình cùng An Như Uyển sẽ mang đến cho chúng ta một hợp tấu piano"

Người dưới khán đài vỗ tay như sấm, danh tiếng của An Như Uyển cùng Từ Trình ở Húc Dương đều rất cao. Hai người bọn họ cùng lên đài biểu diễn đương nhiên

sẽ được mọi người chú ý.

Sắp đến tiết mục của An Như Uyển, An Nhu lắc lắc cánh tay tê dại, ẩn ẩn

https://thuviensach.vn

đau đớn trên người đã không còn rõ ràng như lúc trước.

Trong đầu, video còn đang mở.

An Nhu không có xem, chỉ nghe âm thanh. lúc này, cô lại nghe thấy trên đài cao truyền đến một tiếng thét chói tai đầy hoảng sợ. Đầu của An Nhu vốn đang rất choáng, bị ồn ào đến càng đau.

Cô theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, trực tiếp ngây ngẩn cả người.

Hà Văn Thiến đứng ở trên khán đài, trong tay cầm dao gọt hoa quả. Cô ta nhìn hai người trước mặt, trực tiếp cất tiếng cười to, tiếng cười rất tàn nhẫn.

"An Như Uyển, tao cắt nát mặt mày, xem mày còn cách nào quyến rũ đàn ông, hahahahha"

Cô mặc đồng phục, không hoá trang, trông giống như những học sinh ngồi xem dưới khán đài, xen lẫn trong đám người cũng không bị phát hiện.

An Nhu chậm rãi chuyển tầm mắt sang gương mặt của An Như Uyển, thấy cô ta đang giơ hay tay bụm mặt ngồi xổm xuống, trên mặt trước mặt có đầy vết máu, Từ Trình bảo vệ ở trước người cô, gương mặt tràn đầy tức giận nhìn Hà Văn Thiến.

Cố kỵ dao gọt hoa quả trên tay cô, im lặng không lên tiếng. Hiện trường hết đợt này đến đợt khác vang lên tiếng hút không khí, sau đó toàn trường náo loạn lớn.

An Nhu đỡ cái trán, nghe thấy trong đầu rầm một tiếng khá to, biết có người phá cửa cứu Sở Hư Uyên, mới yên tâm tắt đi chức năng quay phim.

Hiện tại, trước mắt thật sự đã xảy ra chuyện lớn.

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên ra lệnh cho thủ hạ cởi trói, đứng lên, không chút để ý đi đến trước mặt Sở Thiên, giờ đã bị người của anh trói gô lại. Hai tay hai chân đều bó chặt, người trói cũng không để ý làm chặt như vậy tay chân anh có thể bị tàn phế hay không.

Sở Hư Uyên khóe miệng nhếch lên một độ cong, tươi cười lãnh đạm: "Sở Thiên, anh thật sự quá làm tôi thất vọng rồi. Tôi cho rằng anh sẽ thông minh một chút."

Bị ấn trên mặt đất, Sở Thiên cũng không có bị nhét đồ vào miệng, dùng ánh mắt phẫn hận trừng Sở Hư Uyên: "Tất cả đều là kế hoạch của mày có phải không? Mày muốn nhìn tao biến thành thằng hề? Sở Hư Uyên, lá gan của mày cũng đủ lớn, lấy chính mình làm con mồi"

"Không dám nhận."

Sở Hư Uyên thong thả ung dung nhặt di động trên mặt đất lên, dùng khăn tay cẩn thận lau tro bụi, tức giận đá vào bụng Sở Thiên.

"A"

Sở Thiên kêu rên, còn không có hét lên, đã bị người bên cạnh bưng kín miệng.

Chỉ còn lại mồ hôi lạnh đầy đầu cùng biểu tình đau khổ đầy vặn vẹo, một chân này của Sở Hư Uyên không hề lưu tình. Sở Thiên thậm chí cảm thấy xương sườn đã bị đá gãy nát.

"Dẫn đi, nhìn xem là ai dạy cho nó cái suy nghĩ buồn cười này"

https://thuviensach.vn

Mắt cũng chưa nâng, lau khô điện thoại, Sở Hư Uyên thử khởi động máy, lại không lên, màn hình vẫn tối đen. Giống như trong sở liệu, Sở Hư Uyên hơi híp mắt, che khuất đáy mắt đầy đen tối.

"Dạ."

Vệ sĩ mặc vest đen đứng ở bên cạnh lên tiếng trả lời, tính toán kéo Sở Thiên đi ra ngoài.

Lúc này, ngoài cửa lại truyền đến một trận ồn ào.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn về hướng phát ra âm thanh, Sở Hư Uyên còn chưa có mở miệng nói cái gì, toàn bộ vệ sĩ đã đề phòng, móc khẩu súng ra, nhìn chằm chằm cánh cửa kho hàng đã bị phá nát.

"Mẹ kiếp, sao lại thế này?"

Ngoài cửa truyền đến âm thanh kêu la, một người đàn ông tóc đỏ trực tiếp chạy từ bên ngoài vào, phía sau còn có một đám vệ sĩ đi theo.

Anh nôn nóng chạy vào kho hàng, liếc mắt một cái đã thấy được Sở Hư Uyên đứng ở chính giữa. Lập tức nhẹ nhàng thở ra, người đàn ông nhuộm đầu màu đỏ chót nhìn giống như lưu manh, chạy thẳng đến trước mặt Sở Hư Uyên, cười to.

" Anh Sở, anh không có việc gì thì tốt rồi, làm em sợ muốn chết"

"Hạ Dương?"

Sở Hư Uyên sắc mặt bình tĩnh, vẫy vẫy tay kêu vệ sĩ xung quanh anh tránh ra: "Sao em tìm tới được nơi này?"

https://thuviensach.vn

"Gì, không phải anh gửi tin kêu em đến sao?"

Hạ Dương trừng lớn đôi mắt, lộ ra biểu tình đầy kinh ngạc, nhìn Sở Hư Uyên, lập tức lấy ra di động, vuốt vuốt, rồi đem tin nhắn kia đến trước mặt Sở Hư Uyên:

"Anh xem, chính anh gửi tin cho em nha, còn nói bị bắt cóc, giờ hỏi sao em tìm đến được đây?"

Lần kỷ niệm thành lập trường này bởi vì Hà Văn Thiến giữa đường xông lên khán đài, làm bị thương người khác, nên không thể không gián đoạn nửa chừng.

An Nhu theo dòng người trở lại phòng học, còn nghe bạn học xung quanh bàn tán chuyện này. Trên cơ bản đều quan tâm An Như Uyển, khiển trách Hà Văn Thiến.

Đầu An Nhu còn khá choáng, như là say xe, nhưng bản thân cô rõ ràng, đây là do tiêu hao tinh thần cùng sức lực quá độ, ủ rủ nằm lên trên bàn, cũng không dám tùy tiện gửi tin nhắn hỏi thăm Sở Hư Uyên, sợ quấy rầy anh.

Hiện tại đầu óc cô vô cùng loạn.

Trong chốc lát lo Sở Hư Uyên có an toàn hay không, trong chốc lát nghĩ đến Hà Văn Thiến cắt An Như Uyển mặt ...

Hôm nay, có quá nhiều chuyện xảy ra.

https://thuviensach.vn

Chương 21: Thành lập mối quan hệ mới với nam chủ

Hà Văn Thiến rạch mặt An Như Uyển là một vụ rất lớn trong trường học.

Dù sao cũng gây án ngay ngày kỷ niệm thành lập trường, An Như Uyển lại được tung hô là nữ thần Húc Dương, cô ta vừa bị thương, đã có rất nhiều kẻ ái mộ thay cô ta bất bình.

An Nhu nằm bò trên bàn ngủ gần hai tiết mới tỉnh. Lúc tỉnh ngủ cô còn có chút ngốc, xoa xoa đôi mắt mới lấy lại tinh thần.

Cô gái nhỏ ngủ khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt đen nhánh như chứa đựng một dòng nước suối, trong khoảng thời gian này An Nhu cung cấp dinh dưỡng điều độ cho cơ thể, làm da cũng có vẻ khỏe mạnh nhiều. Xoa xoa đôi mắt, An Nhu chuyển mắt nhìn bạn học xung quanh mới phản ứng lại.

Đúng rồi, Sở Hư Uyên! An Nhu tỉnh táo lại, chuyện thứ nhất chính là search thông tin về Sở Hư Uyên, mới vừa tiếp xúc đến thông tin trong đầu, An Nhu giãn mày ra ngay.

Cô có thể cảm giác được toàn bộ ổ đĩa cùng filies, đã yên lặng bám vào một chiếc di động khác, cũng có nghĩa là Sở Hư Uyên không có việc gì.

An Nhu thở dài nhẹ nhõm một hơi.

https://thuviensach.vn

【 Tổng giám đốc Sở? Anh không sao chứ? Không có việc gì thì hãy gửi tin nhắn cho tôi 】

Cô biên soạn tin rất cẩn thận sợ Sở Hư Uyên hiện tại đang ở bệnh viện hoặc nơi nào đó, di động bị người khác thấy thì phiền.

Hơn nữa, Sở Hư Uyên chắc là cũng không có khả năng bị hại chết. An Nhu giật mình một chút, đột nhiên nghĩ đến vấn đề này. Trước đó, vì lo lắng cho Sở Hư Uyên lại bị An Như Uyển làm phiền lòng, nên không nghĩ tới chuyện này.

Sở Hư Uyên là nam chủ bộ tiểu thuyết《 người tình quý tộc 》, sao anh ta có thể chết dễ dàng như vậy được?

Vẫn là quan tâm sẽ bị loạn. An Nhu thở dài, ghé vào trên bàn, có chút uể oải. Nhưng cũng coi như cô làm một chuyện tốt, nhờ phúc của Sở Hư Uyên, An Nhu cuối cùng đã giải chức năng mới nhất của mình.

Ngoài việc cô có thể thao túng toàn bộ thông tin của Sở Hư Uyên, còn có thể tự do khống chế các chức năng trong thiết bị điện tử.

Dù là muốn ngăn hay chặn tin nhắn, ngừa virus xâm nhập, hacker ... An Nhu cảm giác bản thân đều có thể làm được. A, nói ra không biết Sở Hư Uyên có tìm cách tiêu diệt cô hay không? An Nhu im lặng ngẩng đầu nhìn trời.

【 Mình không sao 】

Thời điểm An Nhu phát ngốc, Sở Hư Uyên trả lời rất nhanh 【 Hạ Dương là cô gọi tới? 】

【 Sở tổng, anh không có việc gì thật sự là tốt quá (lệ nóng doanh

https://thuviensach.vn

tròng.jpg) (trong lòng được an ủi.jpg) 】

An Nhu lập tức lên tinh thần, vui rạo rực cùng đùi vàng nói chuyện 【 là tôi làm đó, anh ta cứu được anh rồi sao? Tôi thấy quan hệ giữa hai người cũng khá tốt, nên mới tìm anh ta, không có gì vấn đề đi? 】

Càng nói, An Nhu càng cẩn thận, bởi vì hiện tại cô mới nhớ tới, cho dù không có cô cắm một tay. Sở Hư Uyên cũng sẽ không xảy ra chuyện, nói thật là có chút xen vào việc người khác, nhưng An Nhu cũng không hối hận.

Sở Hư Uyên ngồi ở nhà hàng tư nhân, đọc xong tin nhắn hơi hơi giương mắt, Hạ Dương ngồi đối diện đang tiếp đón vài người ngồi xuống.

"Mẹ kiếp, tất cả mọi người đều ngồi nhanh đi, hôm nay thật vất vả mới mời được anh Sở đến, không ăn một trận uống một trận cho thật no say thì làm sao được"

Người con trai đầu đỏ chót, lỗ tai còn đeo khuyên tai cười nói "Tao nói cho tụi bây biết, có thể làm anh Sở mời khách cơ hội không nhiều lắm đâu, hôm nay phải ăn uống linh đình một chút"

Mấy người kia hiển nhiên không có tùy tiện như Hạ Dương, nhìn Sở Hư Uyên vẫn rất khách khí cùng kính sợ, thấy Sở Hư Uyên cúi đầu đang sự dụng di động xử lý sự vụ, càng chỉ biết chào hỏi xong rồi lo mạnh ai nấy ngồi.

Bọn họ không giống Hạ Dương từ nhỏ đi theo phía sau mông Thái Tử gia lớn lên, thủ đoạn giết chóc quả quyết của Sở Hư Uyên đều có tiếng trong toàn giới.

"Hừ, đây là nghe tin anh em Cẩn Du không trở về, mấy người khác cũng

https://thuviensach.vn

không muốn về nước luôn đây mà"

Hạ Dương nhìn bộ dáng của vài người như đi trên băng mỏng, bẹp miệng ghét bỏ "Nếu chờ mấy người bọn họ trở về thì càng náo nhiệt, được rồi được rồi, ăn đi, ăn đi"

Sở Hư Uyên từ đầu tới đuôi cũng không nói gì, vẫn duy trì lãnh đạm, khí tràng cự người ngàn dặm, cúi đầu nhìn di động rất chuyên chú. Trên thực tế, sắc mặt nghiêm túc xử lý công việc, Sở Hư Uyên đang tranh luận cùng An Nhu.

【 Tại sao gì mà tại sao, tôi thích vậy đó, thì sao? 】

An Nhu có chút không biết nói gì.

【 Tôi chỉ thuận tay cứu anh một mạng thôi, anh còn không vui? 】

Quả thực cô bị cậu bé tò mò Sở Hư Uyên dính người phiền đã chết, tại sao gì mà lắm thế không biết, vấn đề nhiều như vậy anh ta còn làm tổng tài làm cái gì nha.

Lời này An Nhu cũng chỉ dám mắng ở trong lòng, nói thật ra, cô không có cái lá gan này.

【 Tại sao? 】

Sở Hư Uyên vẫn kiên trì hỏi những lời này, hơi hơi híp mắt, nét mặt của người đàn ông khó phân biệt.

【 Tại sao lại muốn cứu tôi? Chuyện này đối với cô mà nói cũng không phải là một việc có lời. 】

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên cũng không có cách nào có thể hiểu được An Nhu, chính bản thân An Nhu cũng không biết trong tương lai cô chị họ của cô có tiếp tục đối phó cô hay không, cũng không hề yêu cầu Sở Hư Uyên trợ giúp.

Cô cũng sẽ không biết Sở Hư Uyên có chiêu sau hay không. Hao phí thật lớn tinh lực đến nỗi muốn ngất đi cứu một người đối với cô tới nói là không còn lợi dụng được, Sở Hư Uyên không tin An Nhu không có chuyện gì cầu xin giúp đỡ.

Lần này An Nhu thật sự nghiêm túc tự hỏi một chút.

【... Sở tổng, nếu anh kiên trì phải biết ... Vậy tôi sẽ nói cho anh biết (bi thương.jpg) 】

Sở Hư Uyên hơi hơi nắm chặt di động. Cúi đầu, nét mặt người đàn ông khá là nghiêm trọng mà chính bản thân anh cũng chưa phát giác.

【nguyên nhân phụ, là anh quá đẹp trai, đã chết quá đáng tiếc, 】

An Nhu do dự, cân nhắc từng câu từng chữ.

【 trên thực tế, nguyên nhân chính ... Ngài với tôi mà nói chính là đùi vàng, tôi cần thiết ôm chặt chẽ.

An Nhu không có ngu ngốc như vậy.

Sắc đẹp thì nơi nơi đều có, nhưng đùi vàng thì chỉ có một. Bản thân Sở Hư Uyên tồn tại chính là một con BUG, An Nhu không ôm lấy mới là thực xin lỗi chính mình.

Cô rất thành thật, biết nếu bản thân hư tình giả ý nói "Cảm tạ Sở tổng" hoặc là "Bởi vì ỷ lại Sở tổng" loại lời nói này rõ ràng là bế mông nịnh bợ, dứt

https://thuviensach.vn

khoát thoải mái hào phóng nói huỵch tẹt ra cho xong.

Sở Hư Uyên nhìn An Nhu gửi tin lại đây, nhấp môi im lặng. Sau một lúc lâu, độ cung khóe miệng mới hơi hơi nhếch lên.

Thật là ... câu trả lời ngoài ý muốn. Đơn giản, nói cảm tình thì quá giả, muốn kêu Sở Hư Uyên tin, anh cũng không tin. Chỉ là một người xa lạ ở chung không bao lâu, không thể nào có cảm tình được. Nhưng thật ra, câu trả lời của An Nhu ... Dứt khoát lưu loát, lấy được lòng anh.

【 chuyện này tính tôi thiếu cô, 】

Sở Hư Uyên nhàn nhạt gửi ra đoạn lời nói, nội tâm không có chút nào áp lực

【sau này nếu cô có bất kỳ chuyện gì yêu cầu tôi giúp đỡ, trực tiếp nói cho tôi là được. 】

Rất tốt, nếu đối phương biểu đạt ra thành ý, Sở Hư Uyên cũng sẽ tiếp thu. Đối với thiện ý đến từ người khác, Sở Hư Uyên sẽ tiếp thu, anh cũng sẽ gấp trăm lần trả lại.

【 không sao hết á, Sở tổng không có việc gì thì tốt rồi 】

An Nhu vừa thấy Sở Hư Uyên chấp nhận câu trả lời thẳng thắn thành khẩn này của cô, trực tiếp nở nụ cười.

【 giúp đỡ lẫn nhau thôi, cùng nhau hợp tác ha, tôi nhất định tận lực bảo vệ an toàn cho ngài 】

Trước kia, An Nhu còn không dám nói loại lời nói này, hiện tại nắm giữ kỹ năng mới, cô cũng coi như có nắm chắc hơn nhiều. Trước kia, trong lòng

https://thuviensach.vn

luôn run sợ lo lắng Sở Hư Uyên tùy thời xử lý mình, hiện tại An Nhu cũng cảm thấy bản thân có hữu dụng.

Ở trong thế giới của nam chủ Sở Hư Uyên, trừ bỏ nữ chủ, những người khác đều chỉ phân chia, hữu dụng, vô dụng, có tiềm lực.

Cảm thấy mỹ mãn, An Nhu cũng không biết, sự thẳng thắn thành khẩn của cô đã giúp bản thân tránh khỏi một phiền toái lớn.

Bởi vì xảy ra tai nạn xe cộ nguyên nhân là bị Sở Thiên phản bội, kế hoạch đi nước M của Sở Hư Uyên chỉ có thể lâm thời hủy bỏ. Ngồi ở trên đỉnh tầng văn phòng, Sở Hư Uyên gọi Hứa Thái Thiên: "Kế hoạch hai ngày trước, hoàn toàn hủy bỏ."

"Hủy bỏ?" Hứa Thái Thiên giật mình một chút sựt nhớ tới là chuyện gì, anh có chút khó xử nhìn báo cáo trong tay "Nhưng mà tổng tài, ngài yêu cầu tìm những nữ sinh mang họ An, hơn nữa còn đang học cấp ba, có anh chị em họ học chung trường, toàn bộ tài liệu đã điều tra xong, ước chừng có hơn một ngàn người ..."

Ngày đó, sau khi Hư Uyên yêu cầu nhiệm vụ không thể tưởng tượng này, Hứa Thái Thiên băt tay đi điều tra ngay, được tập đoàn Sở thị nhờ vả, còn cho thêm chút lợi ích, An gia rất thống khoái đáp ứng ngay yêu cầu của Sở Hư Uyên, giúp Sở thị tra những nữ sinh họ An trong phạm vi toàn cầu.

"Không cần," Sở Hư Uyên hơi hơi khép con ngươi, cảm xúc sâu trong đáy mắt là sóng ngầm kích động "Trực tiếp tiêu hủy mớ tài liệu đó đi."

Sở Hư Uyên là người thông minh cỡ nào, ngày đó, trong lúc vô tình An Nhu đã từng tiết lộ dòng họ cô chị họ của mình. Họ "An".

Bằng vào cái manh mối nhỏ nhoi này, hơn nữa anh còn có một suy đoán

https://thuviensach.vn

khác. Cho dù người tên Nặc cực lực phủ nhận bản thân là người của thế giới này, Sở Hư Uyên cũng phải đi tìm thử xem. Từ trước đến nay, anh không phải một người thích bị người khác nắm thóp.

"... Dạ, tổng tài." Hứa Thái Thiên không rõ ý của Sở Hư Uyên, cũng đành gật đầu, xoay người rời khỏi văn phòng, lấy toàn bộ tài liệu trong tay vừa mới sắp xếp ngay ngắn thành từng folder, trực tiếp nhét vào máy nghiền giấy tiêu hủy.

Sở Hư Uyên nhìn Hứa Thái Thiên xoay người đi ra ngoài, từ đầu đến cuối đều không có thay đổi tư thế.

Sau một lúc lâu, anh mới thở dài, trên mặt hiện ra một cười rất hiếm xuất hiện trên gương mặt anh. Nếu anh đã tiếp nhận ý tốt từ cô bé kia, như vậy sẽ không làm ra những chuyện tổn hại đến cô ấy.

An Nhu trong lúc nhất thời không nhớ tới, ngày hôm sau mới nói chuyện của An Như Uyển cùng Hà Văn Thiến cho Sở Hư Uyên nghe.

【 hiện tại cô chị họ của tôi đang ở bệnh viện trị liệu, vết sẹo trên mặt hình như rất khó phai, nghe nói còn đòi chết đòi sống 】

An Nhu giật giật khóe miệng, An Như Uyển có một người mẹ quan tâm đến gần như ám ảnh, gia đình An Nhu xem như chuyện gì cũng đều biết.

【 Tôi thật sự hy vọng chị ta ở viện thêm vài ngày nữa ... Tôi cũng có thể ăn nhiều món ngon hơn nha (vô tội.jpg) 】

Hiện tại, An Nhu cũng không giống như lúc trước.

Từ lúc giành cơm với mẹ con An Như Uyển, An Nhu hoàn toàn xé rách mặt với bọn họ. Mẹ An nấu cơm ăn ngon như vậy, dựa vào cái gì phải tiện

https://thuviensach.vn

nghi mẹ con An Như Uyển cùng Tào Lâm Tú?

An Nhu không ngu như vậy nữa.

Mấy ngày này, An Như Uyển nằm viện, Tào Lâm Tú cả ngày khóc trời trách đất, những việc nấu nướng giặt giũ đều giao cho Từ Tuệ Văn. An Nhu mắt lạnh nhìn Từ Tuệ Văn nấu cơm, cho gia đình bọn họ, cũng chỉ có thể từ bên cạnh đoạt một chút lấp đầy bao tử.

Tuy rằng Từ Tuệ Văn bất công, nhưng là tính cách khá mềm yếu, An Nhu một khi ồn ào muốn ăn cơm không ăn sẽ đói chết, Từ Tuệ Văn cũng không có cách nào, chỉ có thể làm nhiều một ít.

Thật ra, dù ăn củ cải ngâm An Nhu cũng không đến mức đói chết, nhưng An Nhu cũng không nghĩ lại ăn mấy thứ này. Từ Tuệ Văn mỗi ngày đều hầm canh xương cho mẹ con bọn họ, ăn ngon uống tốt, tự cô nghĩ cách đoạt một phần lại đây ăn không tính là quá phận.

【 đôi khi nên kiên cường một chút 】

An Nhu nghiêm túc giải thích với Sở Hư Uyên.

【 mẹ tôi nấu cơm ăn ngon như vậy, tuyệt đối không thể tiện nghi nhà bọn họ 】

Sở Hư Uyên: ... Rốt cuộc cô đối với ăn có chấp niệm mãnh liệt đến như thế nào?

Cứ như vậy, tranh đoạt thức ăn suốt một tuần, An Nhu thỏa mãn sờ sờ bụng nhỏ, rốt cuộc dưỡng được chút thịt, so với làn da xanh xao vàng vọt lúc trước đỡ hơn nhiều.

https://thuviensach.vn

Tinh thần khá hơn nhiều, An Nhu cũng có thêm nhiều tinh thần cùng sức lực để học tập. Kỳ kiểm tra hàng tháng đã sắp tới rồi, lần trước vì chuyện gia đình cùng áp lực nên An Nhu thi thành tích không tốt, lần này vì cải thiện điểm số nên đã vùi đầu ôn tập ròng rã trong suốt một tháng trời, cũng nên có chút hiệu quả.

"Ê, An Nhu, ký đi." Một tờ giấy trực tiếp vỗ thẳng vào mặt An Nhu, kèm theo một bóng dáng quen thuộc, trong giọng nói còn kèm theo chán ghét lạnh nhạt.

An Nhu giật mình ngẩng người một chút, nghiêng đầu nhìn người đang đứng ở trước mặt mình, sắc mặt lập tức thay đổi ngay.

Nam sinh đứng ở trước mặt An Nhu rất cao lớn, cũng khá đẹp trai, hơi khác với tính cách thanh lãnh của Từ Trình, người này theo loại ánh mặt trời thanh xuân, nhìn sơ sẽ làm người khác sinh ra cảm tình.

Đã từng, An Nhu cũng ngây ngốc sa vào sự giả tạo đó của An Như Uyển cùng anh ta, cũng từng cho rằng bọn họ là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi.

"... Ngụy Văn Kiệt, đây là cái gì?" An Nhu dừng một chút, cúi đầu xem tờ giấy ném ở trên mặt bàn, tờ giấy toàn chữ ký, mặt trên giấy trắng mực đen viết "Thư cáo trạng" ba chữ.

"Không phải Hà Văn Thiến vẫn luôn khi dễ cô sao?"

Nghe được An Nhu trả lời, Ngụy Văn Kiệt cau mày, nhìn qua thực không kiên nhẫn, lại còn nhẫn nại tính tình giải thích cho An Nhu "Chúng ta còn không biết nhà trường sẽ xử lý như thế nào, trước cứ làm một tờ cáo trạng nói rõ mọi chuyện, cô mau ký đi, mọi người đều đứng ở bên cô, đuổi ra con nhỏ độc ác đó ra khỏi trường học."

https://thuviensach.vn

Ngụy Văn Kiệt cũng không muốn nói chuyện hay dính dáng gì tới An Nhu. Toàn trường đều biết An Nhu thích cậu, cậu cũng từng cự tuyệt An Nhu. Hơn nữa An Nhu còn làm anh chia tay với An Như Uyển.

Nếu không phải vì An Như Uyển, đánh chết Ngụy Văn Kiệt cũng không muốn ép dạ cầu toàn tới cầu cô ta.

An Nhu không thể tưởng tượng được nhìn Ngụy Văn Kiệt.

Thật ra cô không quá rõ tại sao lại có người có thể mặt dày đến vậy, còn ép dạ cầu toàn? Sao bọn họ không có một người ép dạ cầu toàn nghĩ đến tình cảnh lúc trước An Nhu bị khi dễ như thế nào? Sao không có một ai đứng ra làm thư cáo trạng?

Giả dối đến như vậy là cùng ...

An Nhu quan sát các bạn học xung quanh lớp. Tuy rằng chưa từng nói chuyện, nhưng động tĩnh phía sau đã hấp dẫn không ít ánh mắt của mọi người, có người còn lén lút nhìn về phía cô cùng Ngụy Văn Kiệt. Bọn họ nhìn An Nhu, biểu tình đều là lạnh băng cùng khinh thường.

Không ai cho rằng An Nhu sẽ cự tuyệt Ngụy Văn Kiệt, không ai cảm thấy nữ thần An Như Uyển lại đi khi dễ một con bé gầy còm xấu xí như An Nhu, không có người sẽ cảm thấy tất cả những hành vi này của bọn họ đối với An Nhu chính là bạo lực học đường.

Tại sao bọn họ luôn xem mọi chuyện như vậy là điều đương nhiên?

An Nhu cúi đầu, biểu tình tối tăm.

Cô có thể chịu đựng Từ Tuệ Văn, đó là bởi vì ít nhất Từ Tuệ Văn còn nuôi sống cô, nên ngay từ đầu không muốn làm khó dễ Từ Tuệ Văn. Nhưng bọn

https://thuviensach.vn

họ lại khác, bọn họ dựa vào cái gì tự cho là đúng lý hợp tình yêu cầu cô đứng ra kiện hung thủ giúp nữ thần của bọn họ báo thù rửa hận?

https://thuviensach.vn

Chương 22: Muốn gài hố hãm hại tiếp ...

"Tôi không ký." Giọng An Nhu không tính cao, nhưng rất kiên định. Dựa vào cái gì nhóm người này cho rằng cô sẽ làm theo lời họ? Có ai hỏi qua ý kiến của cô sao?

"Cô không ký?" Biểu tình của Ngụy Văn Kiệt giống như không thể tưởng tượng được "An Nhu, Hà Văn Thiến khi dễ cô như vậy, một chút ý trả thù đều không có?" Lời này hơi khó nghe, hơn nữa có loại khoét vào miệng vết thương người khác.

"Tôi không muốn ký." An Nhu quăng tờ giấy sang một bên, không thèm nhìn mấy dòng chữ lố lăng lên án kia, một lần nữa cúi đầu nhìn sách giáo khoa "Hà Văn Thiến đã chịu trừng phạt nên có, tôi sẽ không giẫm lên một chân."

Đương nhiên An Nhu hận Hà Văn Thiến.

Nữ sinh kia trong tối ngoài sáng lăn lộn cô nhiều lần như vậy, muốn An Nhu nói không có hận ý là gạt người. Nhưng hận về hận, hiện tại An Nhu cảm thấy Hà Văn Thiến đã chịu đủ trừng phạt. Càng miễn bàn An Nhu cũng sẽ không giúp An Như Uyển.

Hà Văn Thiến khiến người chán ghét, nhưng ít nhất cô chỉ chán ghét bên ngoài, thẳng thắng đối mặt khi dễ, còn cái loại như An Như Uyển, mới càng khiến cho An Nhu căm ghét.

https://thuviensach.vn

"Vậy cô trơ mắt nhìn hung thủ tổn thương Như Uyển không thể bị trừng phạt nên có?" Ngụy Văn Kiệt dùng tâm trạng khó tin nhìn An Nhu, dừng một chút, lại ý thức được âm thanh quá lớn, thấp dần xuống.

Lần này, rốt cuộc mang theo nhiều vài phần cầu xin "An Nhu, lúc này thôi, cô chỉ cần ký, sau đó cô muốn cái gì đều được, cô muốn cái gì, chỉ cần tôi có thể đáp ứng, tôi đều đáp ứng."

Ngụy Văn Kiệt quyết tâm muốn giúp An Như Uyển báo thù.

Bởi vì An Nhu anh mới chia tay với An Như Uyển, vẫn luôn ngóng trông có thể tái hợp với An Như Uyển. Anh cũng nghe nói vết thương của An Như Uyển đã đỡ phần nào, muốn xuất viện, anh hy vọng lấy việc đuổi học Hà Văn Thiến tới biểu đạt thành ý hợp lại của mình.

Đến nỗi phía An Nhu... Ngụy Văn Kiệt đứng, cúi đầu, không để An Nhu nhìn ra phẫn nộ trên mặt mình. Dù An Nhu yêu cầu cái gì, kêu anh lam bạn trai cũng được, cùng lắm thì sau này lại chia tay.

An Nhu cúi đầu không hé răng. Nhìn qua như là đang nghiêm túc tự hỏi vấn đề Ngụy Văn Kiệt nói. Đồng học vây xem cũng không di dời chú ý, ngược lại dần dần mà an tĩnh dần. Đến cuối cùng, toàn lớp đều an tĩnh, nhìn hai người phía cuối lớp.

Giờ này khắc này, đang chìm trong tầm mắt trung tâm, An Nhu không quan tâm tâm đến vấn đề này, ngược lại còn đang ... trút tâm sự với Sở Hư Uyên.

【 Sở tổng, thật ra tôi chưa từng thích bạn trai chị họ 】

Trong lòng An Nhu cũng vô cùng tức giận, dứt khoát kể khổ với Sở Hư Uyên.

https://thuviensach.vn

【 Chị ta muốn chia tay với bạn trai lại không muốn nói thẳng, nên đẩy tôi ra, nói tôi thích bạn trai chị ta, chị ta không thích thì đẩy cho tôi, chị ta xem tôi là cái gì? Là bắp cải mua trên đường sao? (bảo bảo không vui bảo bảo có tiểu cảm xúc.jpg) 】

Cố tình, cái lý do An Nhu cảm thấy vô nghĩa, An Như Uyển lại có thể lừa gạt tất cả mọi người tin vào điều đó. Ai ai cũng đều cảm thấy An Nhu cô tội ác tày trời, An Như Uyển thiện lương yêu thương cô em họ, quả thực là ngu không thể ngu hơn.

Tha thứ An Nhu dùng từ không văn nhã.

Ấn tượng ban đầu của cô đối An Như Uyển tốt bao nhiêu, đối cha mẹ An có bao nhiêu cảm kích, tất cả đều bắt đầu phản ngược khi xảy ra vụ việc này.

Sở Hư Uyên đang ở văn phòng CEO, vừa sửa báo cáo vừa đọc tin nhắn An Nhu gửi tới, im lặng trong chốc lát. Dừng một chút, anh mới cân nhắc từng câu từng chữ.

【 cô so sánh... Rất kỳ quái. 】

Tại sao lại so sánh bắp cải trắng mua trên đường?

Sở Hư Uyên do dự trong chốc lát, mở Baidu tìm kiếm sáu chữ "bắp cải trắng mua trên đường", sau đó đọc nhanh như gió Bách Khoa Baidu.

【 có vấn đề gì sao? Tôi muốn nói, loại chuyện này không cần phải khiêm nhường, hơn nữa tôi cũng không thích loại đàn ông này, một hai phải đẩy đến trên người tôi】

An Nhu còn chưa nhận thức Sở Hư Uyên đang làm cái gì, nghiêm túc giải

https://thuviensach.vn

thích.

【 giống như mua đồ ăn, có thể chọn lựa, tôi giống ra củ quả ngoài chợ lắm hả? 】

Vừa mới nói xong, An Nhu đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Hiện tại tri giác của cô nhạy bén rất nhiều, đặc biệt là đối với chức năng quản lý thông tin, dù không cố tình xem xét, trong đầu cũng sẽ có một chỗ nho nhỏ đang vận hành. Ví dụ như hiện tại Sở Hư Uyên đang ở làm cái gì dính dáng đến thiết bị điện tử cô đều biết đến.

Thì ra tiểu thuyết vẫn có chỗ khá khoa học, tổng tài nhà giàu quý tộc không biết bắp cải trắng mua trên đường ...

Thân thể run lên, An Nhu thật vất vả mới nghẹn lại không cười ra tiếng, sao cô lại không phát hiện đùa với Sở Hư Uyên vui như vậy? Còn đặc biệt đi tìm hiểu, việc này thật sự chọc trúng huyệt cười của An Nhu.

Vô cùng sáng suốt không có lấy chuyện này giễu cợt Sở Hư Uyên, An Nhu nỗ lực nghẹn cười an tĩnh chờ Sở Hư Uyên xem xong, chưa gì đã bị người ở trước mặt vỗ lên bàn làm cô giật mình.

"An Nhu, rốt cuộc cô có ý gì? Trả lời ngay đi." Ngụy Văn Kiệt nhìn An Nhu, biểu tình rất khó chịu, nỗ lực đè nặng cơn giận. Nhà anh có chút tiền tài, tính cách cũng không tồi, nên bình thường không gặp phải loại đãi ngộ này, không ngờ An Nhu vẫn luôn không để ý tới anh?

Ngụy Văn Kiệt đột nhiên hành động như lưu manh, làm An Nhu lập tức hoàn hồn, giật mình ngẩn người một chút, mới mơ hồ nhìn thấy tờ giấy muốn đập vào trên mặt cô.

https://thuviensach.vn

"Tôi cự tuyệt." Lần này An Nhu vẫn không hề do dự, hơi né người ra sau, tránh phần góc giấy sắp chọc vào mắt cô.

"Tôi sẽ không ký tên, cậu tìm người khác đi." Rốt cuộc còn muốn học ở cái trường này, An Nhu cũng không tính toán làm quá, nhưng cô cũng tuyệt đối không có khả năng đồng ý.

An Như Uyển sắp rời khỏi đây, mấy người còn lại nhìn mình ra sao, An Nhu không thèm để ý. Cô chán ghét lũ bạn này bởi bọn họ cũng là đồng lõa, nhưng cũng rõ ràng bản thân còn phải ở lại Húc Dương tiếp tục học cho hết cấp ba.

Ngụy Văn Kiệt đều nói đến như vậy cũng khuyên không được An Nhu, anh hung dữ trừng mắt nhìn An Nhu, tự biết không thể ở lại đây rước nhục vào thân, xoay người đi ngay.

An Nhu nhìn anh, nằm dài lên bàn. Cô thật sự thật sự không thích Ngụy Văn Kiệt, rốt cuộc cũng không biết những người này nghĩ như thế nào, lại bị An Như Uyển tẩy não, ai cũng nghĩ cô rất thích Ngụy Văn Kiệt.

【 ừ, cô cự tuyệt? 】

Sở Hư Uyên tìm hiểu xong, cũng đã hiểu biết đôi chút, mới đọc tiếp tin nhắn của An Nhu.

【 nhưng cô làm như vậy, có khả năng gây bất lợi trong lương lai 】

【 không sao 】

Bị gián đoạn suy nghĩ, tuy trong lòng An Nhu nén giận, nhưng cũng không có nghẹn cười được.

https://thuviensach.vn

【 chị họ tôi lập tức phải xuất ngoại, không còn ảnh hưởng đến tôi nữa. 】

【Cô không nghĩ tới việc trả thù cô ta? 】

Sở Hư Uyên nhíu mày, nhạy bén nhận thấy được bí ẩn trong câu văn của An Nhu.

【 cô làm cô ta xuất ngoại? 】

Sở Hư Uyên không cảm thấy tính cách An Nhu nhẹ nhàng như vậy. Trước đó anh từng cho rằng là như vậy, sau mới ý thức được, An Nhu chỉ phá lệ mềm lòng một chút đối với cha mẹ cô, còn đối với người khác cũng không đến mức mềm yếu như vậy.

Nếu không, cô bé kia chắc là cũng không đến mức có dũng khí nói điều kiện với anh, có dũng khí cự tuyệt yêu cầu không công bằng đến từ bạn học. Nghĩ chút chuyện, Sở Hư Uyên nhướng mày cười cười.

【 tôi...】

An Nhu mắc kẹt. Dù cô cảm thấy Sở Hư Uyên có thể tín nhiệm, cô cũng không thể nói cho Sở Hư Uyên nơi này là thế giới tiểu thuyết, chuyện này quá nguy hiểm.

【 tôi cảm thấy dựa theo tính cách của chị ta, sớm hay muộn cũng sẽ gây ra chuyện, đụng vào người không nên đụng 】

An Nhu châm chước trả lời, lại không thể nói quá rõ ràng, nhưng cũng không thể hồi phục quá chậm.

【 chờ đến một ngày kia, sớm muộn gì cũng có người dạy chị ta cách làm người. 】

https://thuviensach.vn

Ví dụ như nữ chủ.

【 phải không? 】

Sở Hư Uyên không tỏ ý kiến, liếc mắt một cái, trong lòng rất rõ ràng lời nói của An Nhu có bao nhiêu là thật. Nhưng loại chuyện không ảnh hưởng toàn cục, Sở Hư Uyên cũng không tính toán so đo.

【 Gần thi rồi sao? 】

【 ừ, gần thi rồi. 】

Nhắc tới kỳ thi, An Nhu một lần nữa đề cao tinh thần, cũng thay đổi đề tài.

【lần này tôi sẽ thi thật tốt, trước đó không phát huy tốt, lần này tôi sẽ nỗ lực. 】

Đời trước, tuy rằng An Nhu không phải học sinh giỏi nhưng thành tích cũng rất tốt, trở lại một đời, đương nhiên cô không cam lòng thành tích học tập kém đến như vậy.

Trong lòng vẫn duy trì tâm tình vui vẻ, An Nhu về đến nhà, Từ Tuệ Văn như cũ đã nấu xong cơm trưa mới đi, An Nhu tự lấy ra đồ ăn đã lạnh tanh, tự ăn một mình.

Ăn trong chốc lát, cửa phòng khách truyền đến âm thanh chìa khóa vặn ra.

"Nhu Nhu" Đi vào chính là Từ Tuệ Văn, mấy ngày nay bà hỗ trợ chăm sóc An Như Uyển cũng tiều tụy không ít, nét mặt mỏi mệt khi nhìn thấy An Nhu mới chuyển biến tốt đẹp một ít "Hiện tại con đi với mẹ đến bệnh viện một chuyến, chị họ con có chút lời muốn nói với con."

https://thuviensach.vn

An Nhu kẹp xương sườn trực tiếp rớt vào trong chén. An Như Uyển tìm cô??? Dưới tình huống như vậy tìm cô??? An Nhu phản ứng đầu tiên là đoạn đối thoại ban ngày với Ngụy Văn Kiệt có phải đã bị An Như Uyển biết rồi hay không?

Trong lòng không tình nguyện, An Nhu vẫn là bị Từ Tuệ Văn khuyên dỗ, thậm chí cầu cô đi bệnh viện thăm An Như Uyển. An Nhu nhìn nét mặt Từ Tuệ Văn tái nhợt mỏi mệt, mềm lòng.

Lại nói như thế nào Từ Tuệ Văn cũng vẫn là mẹ của cô, dù ăn không no mặc không ấm, cũng chung tay với ba An vất vả nuôi An Nhu học cấp ba, loại yêu cầu nhỏ này về tình về lý, An Nhu không có lý do cự tuyệt.

Vì vết cắt trên mặt An Như Uyển, vợ chồng Tào Lâm Tú trực tiếp vội vàng chuyển tới bệnh viện tốt nhất tỉnh, vài ngày đều ở trong phòng bệnh không ra tới.

An Nhu tới bệnh viện, bị Từ Tuệ Văn vội vàng lôi kéo vào thang máy, lên lầu. Cô không tình nguyện, vừa bị lôi kéo vừa suy nghĩ, không biết An Như Uyển tìm cô có chuyện gì?

"Nhu Nhu, chị họ con tính tình không tốt, con đừng chọc con bé tức giận" đứng ở thang máy, Từ Tuệ Văn nhìn số tầng, vừa nhỏ giọng dặn dò An Nhu "Một người con gái bị vết thương nghiêm trọng như vậy, khả năng tính tình thật sự kém một chút, con đừng chống đối con bé"

An Nhu cúi đầu không hé răng. Mỗi lần đều là An Như Uyển khiêu khích cô, đâu có chuyện gì liên quan đến cô? Nhưng cô biết, có nói Từ Tuệ Văn cũng sẽ không nghe, dứt khoát im lặng.

Cửa thang máy mở ra, Từ Tuệ Văn xem như nửa túm An Nhu lôi cô tới rồi

https://thuviensach.vn

trước một phòng bệnh, ở bên ngoài gõ cửa.

Cửa bị người từ bên trong mở ra. An Nhu nhìn thoáng qua, là bác gái Tào Lâm Tú.

Trong khoảng thời gian này, Tào Lâm Tú chăm con gái cũng vất vả, sắc mặt cùng hình thể có chút gầy hơn so với ngay từ đầu đến nhà cô ăn chực uống chực, nhìn Từ Tuệ Văn lôi kéo An Nhu tới, sắc mặt bà ta càng lạnh lùng.

Cũng chưa nói ra điều gì không tốt "Tới? Vào đi." Giọng điện không được tốt lắm, nhưng cũng miễn cưỡng xem như có thể nghe.

An Nhu có chút ngu người, không rõ thái độ của bà ta tại sao lại kém nhiều như vậy, đã bị Từ Tuệ Văn nhẹ nhàng thở ra lôi kéo vào phòng bệnh, lại cẩn thận nhìn An Nhu liếc mắt một cái.

Căn phòng bệnh này rất lớn, bên trong sô pha TV cái gì cần có đều có, còn là một người nằm. An Nhu nhìn thoáng qua thì biết đây là phòng tốt nhất bệnh viện. Kiếp trước, An Nhu cũng từng đến một phòng bệnh cao cấp như vậy, cô thăm một người thân trong nhà.

Lấy gia cảnh hiện tại của An Như Uyển, nằm ở phòng bệnh này chắc túi tiền cũng chảy không ít máu.

An Như Uyển đang ngồi ở trên giường bệnh. Cái trán của cô ta đều bị băng gạc bao vòng, một chút cũng không có vẻ khó coi, vẫn là bộ dáng tái nhợt suy yếu. Lúc này, nhìn thấy An Nhu, cười dịu dàng với cô "Nhu Nhu tới."

An Nhu qua loa gật đầu ứng phó, không nói chuyện với An Như Uyển, xem như mặt ngoài miễn cưỡng làm được. Nhưng cô cũng có chút thắc mắc, vết thương trên trán An Như Uyển, chắc chỉ may có mấy mũi? Tại sao

https://thuviensach.vn

qua nhiều ngày như vậy còn dùng băng gạc băng?

Nhìn An Nhu phản ứng bình đạm, An Như Uyển cắn cắn môi, biểu tình đau lòng "Nhu Nhu, chị biết em không thích chị, nhưng tốt xấu gì chúng ta cũng là chị em, hôm nay chị mời em tới, là có chuyện muốn thương lượng với em"

"Chuyện gì." An Nhu cúi đầu, bình tĩnh lui về phía sau hai bước. Cô biết mà, An Như Uyển tìm cô tới không có chuyện gì tốt, nhưng An Nhu lại không nghĩ ra chị ta có chuyện gì cần cô giúp.

"Haizz, chuyện đến đây chị cũng không thể không nói, chỉ là sợ làm Văn Nhứ buồn thôi" An Như Uyển cau mày, một bộ dáng bộ khó "Cách đây không lâu chị từng đi tham gia thi đấu cấp tỉnh, có quen biết một quý nhân, là con gái của nhà giàu nhất tỉnh S ,Lý gia - Lý Văn Nhứ, cũng là người giành giải nhất đợt đó."

An Nhu ngây ngẩn cả người. Cô thậm chí trực tiếp ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt An Như Uyển. Không đúng, rốt cuộc ... An Như Uyển muốn làm cái gì?!

Nhìn thấy An Nhu ngơ ngác, An Như Uyển mặt ngoài biểu lộ ra khổ sở, trên thực tế đáy mắt lại tràn đầy chán ghét.

"Em biết học viện DICE sao? Văn Nhứ lập tức vào học viện DICE." Cô nói ra những lời này, trong lòng chờ mong muốn nhìn thấy bộ dáng khiếp sợ của An Nhu, nhưng lại chỉ nhìn thấy An Nhu ngu người ngồi đó, không khỏi có chút thất vọng.

Sao cô có thể không biết!

Trong lòng An Nhu rít gào, cô gắt gao nắm chặt tay, không dám nhiều lời

https://thuviensach.vn

một câu. Chỉ là trừng lớn đôi mắt nhìn An Như Uyển.

Học viện DICE, nữ chủ Tô Hoàng ở đây mà, trường học quý tộc nổi tiếng toàn cầu... Sao cô có thể không biết.

"Chị có mối quan hệ khá tốt với cậu ấy, trước đó Văn Nhứ đã đồng ý, nếu cậu ấy vào học tại học viện đi DICE sẽ dẫn chị theo, còn nói nếu chị khó xử, chị có thể mang theo một người bạn đáng giá tín nhiệm"

An Như Uyển nhíu mày, biểu tình có vài phần cô đơn "Ngay từ đầu, người chị có quan hệ bạn bè tốt nhất là Văn Thiến, chị nhìn thấy em rất kháng cự tiến vào xã hội thượng lưu, nên nghĩ mang theo Văn Thiến đi."

"Còn chưa có dẫn cậu ấy đến gặp Văn Nhứ, ai ngờ cậy ấy lại ..." Nhắc tới chuyện này, An Như Uyển làm như cực kỳ khổ sở, âm thanh run rẩy "Cậu ấy lại hành động như vậy."

Hành động gì? Bị Hà Văn Thiến rạch mặt sao? Hừ, Hiện tại An Như Uyển chỉ muốn bóp chết cô ta, còn nói đến chuyện gì mang vào học viện DICE?

Danh ngạch học viện DICE không tính là khó bắt được, chỉ cần có tiền có quyền có thế là được, nhưng cũng tuyệt đối không đơn giản. Ít nhất toàn bộ Húc Dương cũng chỉ có mình An Như Uyển có tâm kế có thủ đoạn leo lên tầng lớp nhà giàu, dựa vào quan hệ bắt được danh ngạch.

Vốn dĩ ngay từ đầu, dựa theo tính tình ích kỷ của An Như Uyển, là không tính toán mang theo bất kỳ kẻ nào. Tuy rằng Lý Văn Nhứ nói như vậy, nhưng An Như Uyển cũng không tính mang theo ai, nhiều lắm dùng cái danh ngạch này chiếm được chút lợi ích.

Nhưng hiện tại, trên mặt cô để lại một vết sẹo dài như vậy, không biết khi nào mới có thể khôi phục bình thường, cô không thể không chừa một

https://thuviensach.vn

đường lui.

Người quen không nhiều lắm, mà người nghe lời thì càng ít. An Như Uyển yêu cầu một con chó biết nghe lời, mà không phải để phản kháng cô. Nghĩ tới nghĩ lui, người An Như Uyển có thể khống chế trừ bỏ đầu óc đơn giản Hà Văn Thiến, cũng chỉ có An Nhu, người có tính tình mềm yếu dễ khinh thường.

Đừng trách cô tàn nhẫn, muốn trách thì trách Hà Văn Thiến một hai phải rạch mặt cô. Nghĩ đến chỗ này, An Như Uyển một lần nữa bày ra bộ dáng nhu nhược đáng thương, cẩn thận, mang theo chờ mong nhìn An Nhu.

"Nhu Nhu, chị biết em không muốn học ở học viện DICE, nhưng em có biết danh ngạch này có bao nhiêu trân quý, chúng ta là chị em, chị muốn mang em theo, chúng ta đi vào cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau."

Không không không, tôi chết cũng không muốn đi học ở chỗ đó.

An Nhu không rõ, học viện DICE có cái gì tốt mà bị mọi người khát vọng đến như vậy, cô đọc qua tiểu thuyết, biết nữ chủ Tô Hoàng cực khổ như thế nào để tồn tại được trong đó, cô càng không muốn đi.

Tuy rằng An Như Uyển nói đến dễ nghe, nhưng tuyệt đối không có lòng tốt như vậy.

"Không cần." An Nhu theo bản năng trực tiếp cự tuyệt "Em cảm thấy học ở Húc Dương đã rất tốt, em không đến học viện DICE đâu, mấy nơi đó không thích hợp với em" Mới vừa nói xong câu đó, An Nhu cảm giác được có người nhéo eo của mình.

"Nhu Nhu, con nói cái gì vậy?" Từ Tuệ Văn trách cứ con gái "Sao con lại ăn nói như vậy với chị họ của mình?" Vừa rồi Từ Tuệ Văn cũng là chưa kịp

https://thuviensach.vn

hoàn hồn, hiện tại phản ứng lại quả thực là kinh hỉ.

Học viện DICE là nơi nào? Tất cả mọi người đều ngóng trông đưa con mình vào học trong trường quý tộc, chỉ cần học ở trong đó, tương lai sẽ tươi sáng hơn.

Từ Tuệ Văn nỗ lực lấy lòng mẹ con Tào Lâm Tú, thậm chí không cần thể diện, không đều là vì An Nhu có thể đi theo An Như Uyển dính tiếng thơm lây.

"Chặc, nhưng còn có người không biết quý trọng nha" Tào Lâm Tú bĩu môi, châm chọc mỉa mai nói "Như Uyển nhà chúng ta trăm cay ngàn đắng tranh thủ tới cơ hội đâu, tặng không cho mày, mày còn không cần, mày tưởng mày là ai hả?"

"Mẹ đừng nói như vậy" An Như Uyển lập tức ngăn cản mẹ mình nói những lời không hay, yếu ớt cười cười.

"Nếu Nhu Nhu thật sự không muốn đi thì thôi vậy, chị chỉ là nghĩ hai chị em chăm sóc lẫn nhau, so với người ngoài tốt hơn nhiều."

Sắc mặt Tào Lâm Tú vẫn rất khó coi, cũng không nói những lời châm chọc nữa. Bà là không đồng ý quyết định của con gái, nhưng cũng lo lắng con gái đến học viện DICE không có người quen, không có ai chăm sóc giúp đỡ. Lúc này mới miễn cưỡng đồng ý mang theo An Nhu.

Nói đến cùng, chính là Hà Văn Thiến không có phúc khí.

Nghĩ đến con đĩ cái kia, Tào Lâm Tú hận nghiến răng nghiến lợi, lại dám làm bị thương mặt Như Uyển.

"Chân thành cảm ơn lòng tốt của chị, em vẫn thấy bản thân ở lại học tại

https://thuviensach.vn

trường Húc Dương cũng khá tốt." An Nhu mặt không biểu cảm nói "Loại trường học quý tộc này thật không thích hợp với loại người thường như em"

Nghe An Như Uyển nói cái gì "chăm sóc lẫn nhau", An Nhu thiếu chút nữa bị ghê tởm chết. Cô và An Như Uyển chăm sóc lẫn nhau? Đối phương không nghĩ cách hại cô đã tốt lắm rồi.

Mặc kệ An Như Uyển làm như thế nào, Tào Lâm Tú châm chọc mỉa mai nói cô không biết điều như thế nào. Ngay cả Từ Tuệ Văn cũng khuyên cô, An Nhu cắn chết không đồng ý.

Cô còn chưa muốn chết, học viện DICE không phải là nơi dành cho người nghèo trèo cao, âm mưu quỷ kế bên trong còn gấp trăm lần so với bên ngoài.

Nữ chủ Tô Hoàng đầu óc thiên tài diện mạo xinh đẹp ngay cả EQ cũng không thể bắt bẻ, mà cô có cái gì?

An Như Uyển vừa đặt chân vào chỉ có thể bị treo lên đánh, An Nhu không thấy bản thân mình có thể còn sống lành lặn rời khỏi chỗ đó.

Khuyên trong chốc lát cũng không ăn thua gì, vẫn là An Như Uyển nhả ra trước, giả vờ nói An Nhu còn đi học, kêu đi về trước, còn nói cho An Nhu về suy nghĩ kỹ, mấy ngày sau vẫn giữ thái độ đó, cô cũng không miễn cưỡng.

An Nhu không tin lời nói của An Như Uyển, hơi yếu thế đáp ứng rồi quay đầu đi tìm Sở Hư Uyên.

【 Sở tổng, tôi muốn chết 】

https://thuviensach.vn

Trong lòng An Nhu điên cuồng hò hét

【 chị ta muốn xuất ngoại chung với tôi】

An Nhu còn nhớ rõ bản thân đã nói gì với Sở Hư Uyên, nói bản thân đã học đại học, tuyệt đối không thể nhắc tới học viện DICE, cho dù một ví dụ nhỏ An Nhu cũng không dám.

【 muốn xuất ngoại chung với cô? Tại sao? 】

Chuyến đi công tác một tuần của Sở Hư Uyên bị gián đoạn đợt trước tới giờ mới bắt đầu lại. Hiện tại anh đang ở nước M, khu biệt thự tư nhân đường L, đây là con đường tài chính nổi tiếng, chỉ dành cho kẻ có tiền ở.

Tứ đại gia tộc đều có bất động sản ở chỗ này. Lần này Sở Hư Uyên tới nước M mở họp, cũng ở nơi này.

【 tôi cũng không biết 】

An Nhu thật sự là không biết An Như Uyển có mục đích gì, nguyên cốt truyện cũng không viết vật hi sinh nhỏ bé như An Như Uyển rốt cuộc có dẫn theo người vào học viên DICE hay không?

【 dù sao chị ta khẳng định không tốt như vậy, nhưng cha mẹ tôi đều rất kiên định muốn tôi đi với chị ta, làm sao bây giờ? 】

【 vậy... Từ chối là được. 】

Sở Hư Uyên dừng một chút, đứng ở trước cửa sổ sát đất.

【 dấu tất cả giấy tờ tùy thân, chị họ cô sẽ không vì chờ cô mà làm chậm lại quy trình du học. 】

https://thuviensach.vn

【 tôi đã cự tuyệt trước mặt mẹ tôi và chị ta 】

An Nhu xoa nắn ngón tay.

【ngôi trường kia nghỉ đông vào sẽ khai giảng, thời gian là vào hai tháng ba, khả năng muốn đến trước để thích ứng môi trường 】

【 vậy chờ cô ta đi là được. 】

Sở Hư Uyên nhíu mày, cảm thấy việc này không có đơn giản như An Nhu nói, nhưng anh đã định quyết không tra xét An Nhu.

【 cô cứ giấu hết giấy tờ tùy thân, không có hộ chiếu không cần đi, cô ta xuất ngoại sẽ không trở lại】

An Nhu muốn xuất ngoại, thế nào cũng sẽ phải dùng tới giấy tờ chứng minh thân phận, cũng phải đi làm hộ chiếu, chỉ cần cô kiên trì không đi, bọn họ cũng sẽ không có biện pháp nào khác.

【 Ok, _(:_" ∠)_ cảm ơn kiến nghị của Sở tổng 】

An Nhu tự động xem nhẹ câu sau cùng của Sở Hư Uyên, trong lòng âm thầm quyết định, trở về sẽ giấu hết giấy tờ tùy thân, vững vàng chờ An Như Uyển rời đi.

Dọc theo con đường trở về nhà, Từ Tuệ Văn đều lôi kéo khuyên An Nhu, ý rất rõ ràng, bà hy vọng An Nhu đi, chẳng sợ điều kiện trong nhà không tốt cũng muốn làm An Nhu đi.

An Nhu cúi đầu không rên một tiếng, chỉ là quật cường cho thấy thái độ của bản thân, trong lòng tức đến sắp hộc máu.

https://thuviensach.vn

Mọi chuyện đâu có đơn giản như những gì mẹ An nghĩ, thật sự học viện DICE không phải chỗ tốt, làm như những kẻ có tiền đó sẽ coi trọng bọn họ? Đừng nói giỡn, loại ảo tưởng không thực tế này không hề có ích lợi gì.

Từ Tuệ Văn suy nghĩ ngây thơ, còn tận hết sức lực khuyên bảo An Nhu. Ở trong đầu bà, nếu An Nhu có thể vào học tại học viện DICE thật quá tốt, nhà họ An lập tức có hai người mang danh là học sinh trường quý tộc, quả thực *quang tông diệu tổ, là chuyện tốt.

*Quang tông diệu tổ: làm vẻ vang dòng họ tổ tiên.

An Nhu không làm Từ Tuệ Văn bỏ ý tưởng điên rồ đó, cũng chỉ đành chạy đến trường trốn tránh một hồi, buổi chiều cô còn chương trình học.

An Nhu tới phòng học, tiết đầu đã học được một nửa, cô ngồi vào vị trí của mình, đột nhiên cảm giác cộm cộm, hơi nhấc mông, thì thấy một con hạc giấy được xếp bằng giấy bạc nằm trên ghế.

Hạc giấy xếp cũng không đẹp, xiêu xiêu vẹo vẹo, An Nhu giật mình một chút, nhặt lên, hình như bên trong còn có chữ viết.

An Nhu mở ra, bên trong chỉ có duy nhất ba chữ, Rất xin lỗi. Ký tên, Hà Văn Thiến.

An Nhu ngây ngẩn cả người. Tan học cô mới biết được, tuy đơn tố cáo không có trình lên, nhưng cuối cùng Hà Văn Thiến vẫn chuyển trường, giữa trưa cô ta tới dọn dẹp đồ vật, im ắng đi rồi. Đại khái, ở cái trường Húc Dương này, những ngày đến lớp là ký ức u ám nhất trong đời cô ta, chỉ nghĩ hoàn toàn quên đi.

【 Sở tổng, chuyện này... Cũng coi như là ở ác gặp dữ? 】

https://thuviensach.vn

An Nhu có chút cảm khái, cô không có ai khác để nói chuyện, chỉ có thể nói với Sở Hư Uyên.

【 nói đến cùng, tất cả mọi người đều là đồng lõa. 】

Đầu sỏ gây tội lại chính là An Như Uyển.

Sở Hư Uyên mới kết thúc xong hội nghị ra tới, bên cạnh còn có một người đẹp tóc vàng mắt xanh dáng người nóng bỏng gắt gao đi theo "Sở tổng, có thể nói chuyện chút sao? Em rất ngưỡng mộ, em cũng cảm thấy..."

Trên mặt Sở Hư Uyên treo mỉm cười, còn chưa nói cái gì, âm thanh thông báo tin nhắn tới, anh giơ tay làm ra hành động tạm dừng, lấy ra di động.

Liếc mắt, là tin nhắn từ An Nhu, Sở Hư Uyên cong môi, như là cảm thấy rất buồn cười, ngón tay nhanh chóng gõ chữ.

【 ở ác gặp dữ? Cô tin cái này? 】

Tuy rằng Sở Hư Uyên cảm thấy thủ đoạn của chị họ An Nhu quá non nớt, nhưng nếu thật lòng nói thủ đoạn của hai người ai cao hơn, Sở Hư Uyên cũng cần thiết thừa nhận, chị họ An Nhu ném An Nhu một con phố.

【Không tin, tôi chỉ là thuận miệng nói thôi, anh đừng cho là thật 】

An Nhu thở dài, xoa xoa mặt.

【không nghĩ nữa, tập trung ôn tập, cuối tuần này phải thi rồi, muốn thi ra thành tích. 】

An Nhu rất coi trọng đợt thi lần này, cô muốn nhìn xem trình độ hiện tại đã

https://thuviensach.vn

bay lên mức độ cấp bậc nào rồi.

【Cố lên.】

Sở Hư Uyên quét mắt hồi phục An Nhu, người đẹp gắt gao đi theo bên người anh tò mò nhìn chăm chú vào màn hình di động tối đen. Gương mặt Sở Hư Uyên vẫn treo lên nụ cười lễ phép "Xin lỗi, tôi không có thời gian, vất vả cô đi theo lâu như vậy."

"Từ từ, Sở tổng, ngài thật sự không hề hứng thú với phương án kế hoạch của em sao? Em có thể cho ngài xem thật kỹ, ngài sẽ không thất vọng..." Trong giọng nói ngỡ ngàng của người đẹp ngoại quốc kia, Sở Hư Uyên cũng không quay đầu lại, xoay người đi ngay.

Loại phụ nữ dùng đủ mọi lý do để tiếp cận mình anh thấy quá nhiều, người con gái tóc vàng mắt xanh trước mặt này còn khá thông minh, phương pháp thông minh hơn những người trước, nhưng cũng không thể làm Sở Hư Uyên đê mắt tới.

Sở Hư Uyên ở nước M mở họp mấy ngày nay, An Nhu cũng theo thứ tự hoàn thành các môn thi.

Cũng không biết có phải bản thân có chút thay đổi hay không, An Nhu kinh ngạc phát hiện bản thân rất có thiên phú, những cái khác không nói, chỉ riêng phần tính toán, bao gồm trí nhớ cùng năng lực phân tích đều vô cùng mạnh.

Bình thường không cảm thấy, thời điểm làm bài thi năng lực này càng hiện ra rõ ràng, từng chữ một trong sách giáo khoa giống như được khắc vào đầu, An Nhu có chỗ nào thắc mắc, trong đầu sẽ tự động hiện ra câu trả lời và giải pháp.

https://thuviensach.vn

An Nhu suy nghĩ trong chốc lát, mới ý thức được đây là phúc lợi sau khi cô trở thành thiết bị điện tử của Sở Hư Uyên. Hiện tại tinh thần lực của cô đã tốt hơn nhiều so với phía trước, không gian chứa đựng thông tin phải nói là vô cực. Không nói cái khác, nắm thành tích học sinh xuất sắc chỉ là chuyện nhỏ.

Đến nỗi IQ hơn 200 như Sở Hư Uyên, An Nhu cũng không có tính toán lợi dụng, cho dù là sử dụng di động của Sở Hư Uyên lên Baidu tra đề An Nhu cũng chưa dám, theo lý luận mà nói, cô muốn làm gì cũng được, nhưng An Nhu một chút cũng không dám làm, bởi vì sợ Sở Hư Uyên lợi dụng chút việc nhỏ này lột áo choàng của cô.

Hiện tại Sở Hư Uyên có thể tín nhiệm, xem như là bạn làm ăn, nhưng ai biết ngày nào đó hai người sẽ bởi vì những vấn đề khác mà nảy sinh xung đột đâu, đúng không?

Ngày thi cuối cùng, An Như Uyển đã lâu chưa xuất hiện, bỗng nhiên có mặt tại lớp học. Cái trán vẫn quấn băng vải, đội nón có vải trắng buông xuống che một nửa gương mặt, như tiểu thư khuê các ngại xuất hiện trước đám đông thời cổ đại, yếu đuối đến đáng thương.

Đối với sự trở lại của An Như Uyển, toàn bộ bạn học trong lớp, bao gồm toàn bộ niên cấp đều rất kích động hưng phấn, bọn họ đều quan tâm hỏi thăm An Như Uyển, xem vết thương có nghiêm trọng không, An Như Uyển cũng rất kiên nhẫn, trả lời từng câu hỏi một.

An Nhu ngồi ở phía sau dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn. Đối diện tầm mắt An Như Uyển, An Nhu hơi ngẩn người ra một chút, đối với An Như Uyển tươi cười dịu dàng như nước không nói ra bất kỳ lời gì, cũng không lộ ra bất kỳ biểu tình gì.

An Như Uyển vội vàng quét mắt ra dàn ghế phía sau cùng. Hai ngày trước,

https://thuviensach.vn

cô muốn gặp mặt An Nhu nhưng không thấy, vì bận thi, gần đây An Nhu ăn uống đầy đủ dinh dưỡng, bộ dáng cũng không khô cằn thiếu sức sống như lúc trước.

Tuy rằng cũng khó coi, nhưng trạng thái nhìn qua khá hơn lúc xưa nhiều.

Ngược lại, cô thì ... Ngón tay không tự giác đè ép nón xuống che bớt gương mặt, An Như Uyển mỉm cười, che dấu biểu tình mất tự nhiên.

Một dao kia của Hà Văn Thiến thật đủ tàn nhẫn, nhìn đến miệng vết thương, trong nháy mắt cô thật sự muốn xẻo sống Hà Văn Thiến. Nếu không phải Hà Văn Thiến chuyển trường đi rồi, An Như Uyển tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

An Nhu chú ý tới động tác nhỏ này của cô ta, khẽ nhíu mày.

【 Sở tổng, vết thương của chị ta ... Hình như rất nghiêm trọng 】

Trong lòng An Nhu có chút bất an.

【 tôi không hỏi, nhưng hình như để lại sẹo thì phải? 】

Kỹ thuật y khoa của thế giới này cũng không cao hơn so với thế giới kia của An Nhu, nếu An Như Uyển có vết sẹo thâm sâu, trừ bỏ phẫu thuật thẩm mỹ, không có biện pháp khác. Mà lấy tiền bạc của cải hiện tại của nhà họ An, cộng thêm nhà của An Nhu, cũng không đủ chi phí cho An Như Uyển làm phẫu thuật.

An Nhu khóe miệng một nhấp, nhịn không được muốn cười.

Thật ra cô cũng không phải một người vô tình, nhưng là cô thật sự không có cách nào dùng sự đồng tình lên trên người An Như Uyển, đối với cô ta

https://thuviensach.vn

mà nói, dung mạo bị hủy sợ là sẽ điên mất.

【 cô chú ý nhiều một chút 】

Sở Hư Uyên nhìn An Nhu gửi tới tin nhắn, như suy nghĩ gì đó.

【 chị họ cô cũng không phải là người dễ nói chuyện. 】

Nếu đích thân Sở Hư Uyên ta tay, hắn là không sao cả, anh chấp hết tất cả thủ đoạn của An Như Uyển, nhưng đổi thành phía đối tác ... Sở Hư Uyên không thể không nói nhiều hai câu.

Trước kia, Sở Hư Uyên nhiều lời thêm hai câu đều không có, xem ở thành ý cứu giúp phía trước của An Nhu, Sở Hư Uyên cũng nguyện ý rút ra chút thời gian nhiều lời vài câu chỉ giúp cô.

【 tôi biết rồi, sẽ chú ý (tặng anh một bó hoa nhỏ.gif)】

An Nhu nhìn hệ thống cưỡng ép chèn icon emoji vào cuối tin nhắn của cô, khóe miệng nhếch nhếch. Quả thực không có cách nào nhìn thẳng.

Cái hệ thống thiểu năng trí tuệ này.

Lần này An Như Uyển vô cùng an phận, không có làm bất kỳ chuyện gì, vẫn luôn an an phận phận cho tới khi kết quả thi cử ra tới. Sau khi có bảng thành tích, những người quen biết An Nhu đều chịu kinh hách.

Khối lớp 10, phòng 03, cho dù là toàn khối, cũng chưa có người nào thi ra thành tích, ban chủ nhiệm lớp An Nhu, sau khi xem qua bảng thành tích toàn trường, giọng điệu che dấu không được hưng phấn.

Nhưng mọi người trong lớp không ai vui vẻ cả.

https://thuviensach.vn

"Sao có thể? Chắc con An Nhu nó gian lận rồi?"

"Đúng vậy, tháng trước còn nằm chót lớp, tháng này thành đầu khối?"

"Khẳng định là như vậy rồi... Ha hả, con nhỏ đó nó gian lận cách nào mà hay dữ vậy? "

Mấy lớp khác cũng có nghi ngờ, duy độc lớp An Nhu nghi ngờ lớn nhất. Bởi vì bọn họ người đứng đầu lớp vẫn luôn là An Như Uyển, An Như Uyển chưa từng tuột khỏi top 10 trên bảng thành tích khối lớp 10.

Ngay cả An Như Uyển cũng miễn cưỡng cười chúc mừng An Nhu đứng đầu bảng, quần chúng não bổ ra phim truyền hình 8h tối, nữ chính chịu ủy khuất, nữ phụ ác độc hất mặt chảnh chó ...

An Nhu ngồi ở phía sau cùng của lớp, từ lúc có kết quả thi cùng bảng thành tích xếp hạng toàn khối, chưa ngày nào cô được nhàn nhã.

【tôi cảm thấy bọn họ đều muốn lựa chọn quên thứ hạng trên bảng thành tích, rõ ràng đều chia đều khối lớp ra thi, còn thi khác địa điểm, xung quanh không một ai có thực lực để tôi nhìn ké bài, bộ thi bằng chính thực lực của mình là lỗi của tôi sao? 】

Thứ hạng trên bảng thành tích là do cô cực cực khổ khổ học tập ngày đêm mới thi ra tới, trong lòng An Nhu vẫn không cách nào vui nổi.

Cái này cùng bạo lực học đường có gì khác nhau, An Nhu biết bản thân mình yếu đuối không có năng lực trực tiếp chống trả, cô có thể tiếp thu sự bất công từ mẹ An.

Từ Tuệ Văn thật sự không nợ cô cái gì, An Nhu cũng sắp mười tám tuổi,

https://thuviensach.vn

linh hồn của cô đã là một người trưởng thành, cô hiểu và không chấp nhất chuyện đó. Dù sao đó là mẹ nguyên chủ, không phải mẹ cô, người đó cũng là một trong những thủ phạm hại chết nguyên chủ.

Ngược lại, cô sẽ không đứng im chịu trận trước những người khác, Ngụy Văn Kiệt, An Như Uyển, thậm chí mấy người trong lớp, trong trường này, bọn họ không dùng đầu óc mà chỉ dùng đôi mắt đi đánh giá người khác, An Nhu rất điên với bọn họ từ lúc cô xuyên qua đến giờ.

【...】

Sở Hư Uyên im lặng phản hồi một chuỗi dấu ba chấm. Anh làm việc đều có một bộ phương pháp, Sở Hư Uyên đã ngủ đông nhiều năm, sớm khống chế Sở gia trong tay, sau khoảng thời gian đó chưa từng cảm thụ cảm giác bị người nghi ngờ.

Đối mặt với loại tình huống giống như An Nhu, Sở Hư Uyên sẽ không để ở trong mắt, cũng sẽ không có người không có ánh mắt đến khiêu chiến anh như vậy. Đến nỗi những thứ không có ánh mắt? Tất cả đều xuống địa ngục đầu thai hết rồi.

Chờ đến khi ý thức được bản thân đã gửi cái gì, Sở Hư Uyên hơi giật mình. Anh cũng không dùng bất kỳ icon emoji nào, bởi vì không cần, cũng bởi vì không có người sẽ gửi mấy cái icon như vậy cho anh.

Cố tình, hiện tại An Nhu lại thường xuyên sử dụng icon emoji, Sở Hư Uyên xem riết cũng thấm vào đầu đôi chút, cũng ... Thấy thú vị.

Vuốt ve màn hình di động tối đen, Sở Hư Uyên nghĩ đến những icon emoji mà An Nhu từng gửi cho anh, khóe miệng hơi cong. Mấy thứ đó cũng không phải chuyện gì xấu, không cần phải sửa.

https://thuviensach.vn

Nếu mọi chuyện chỉ có như vậy thì thôi, đằng này, sau lưng cô bọn họ nói nầy nói nọ còn chưa tính, mọi chuyện bùng phát vào buổi chiều hôm đó, An Nhu đi ra ngoài, ở cầu thang đụng phải Từ Trình. Cái người luôn luôn cao ngạo, không thèm để ý bất kỳ ai, mắt lúc nào cũng nhìn lên đỉnh đầu.

Lần này lại bị An Nhu đè ép rớt xuống hạng 4, Từ Trình đi đến trước mặt An Nhu, nói một câu không chút khách khí "An Nhu, gian lận không phải kế lâu dài, cô cũng không đừng nghĩ cướp được vị trí đầu lớp, hạng nhất toàn khối, thậm chí diễn thuyết trên khán đài, vinh dự đó đều không thuộc về cô."

Lời này nói rất tàn nhẫn, không chỉ có tổn hại tinh thần An Nhu, cũng ám chỉ cô đoạt vị trí của An Như Uyển, An Nhu tức ngu người "Cậu có ý gì?"

Cô gái gầy yếu không giống trước kia, bị người bắt nạt cũng không rên một tiếng, ngược lại trực tiếp nhìn chằm chằm Từ Trình, hỏi ngược lại.

Vốn dĩ An Nhu không có ấn tượng tốt với Từ Trình, không thể trực tiếp dỗi An Như Uyển, nhưng cô cũng âm thầm ngáng chân, chẳng lẽ Từ Trình cô còn sợ?

Trong lòng Từ Trình cũng nghẹn tức, hơn nữa buổi sáng anh đi văn phòng nghe thầy giáo nói, nhiệm vụ diễn thuyết dành cho đại biểu học sinh ưu tú được giao cho An Nhu, cần phải diễn thuyết trước toàn trường.

Ngay từ đầu, vị trí này là của An Như Uyển. Diễn thuyết dựa theo vị trí xếp hạnh trên bảng thành tích toàn khối, lần này nên thuộc về An Như Uyển. Chỉ là An Nhu nghịch chuyển quá mức loá mắt, hơn nữa An Như Uyển lại cực lực đề cử, mới phá lệ đổi thành An Nhu.

"Cô rõ ràng tôi có ý gì." Hơi hơi hất hàm dưới, Từ Trình nheo lại đôi mắt "An Nhu, nếu không phải người khác nhường cho cô, vị trí đại biểu học

https://thuviensach.vn

sinh ưu tú này cũng không tới lượt cô."

"Đúng vậy, không tới lượt tôi" An Nhu cười lạnh, thật sự nhịn không nổi Từ Trình "Tuy rằng thành tích của tôi có tiến bộ, nhưng so ra kém An Như Uyển, người từ trước cho tới nay thực ưu tú. Tôi sẽ nói với thầy chủ nhiệm, lần diễn thuyết này để An Như Uyển làm, chị ta mới là người thích hợp nhất. Bạn học Từ Trình nếu nguyện ý, có thể tới chứng."

Từ Trình ngược lại ngẩn người.

"Cô nhường cho An Như Uyển?" Giọng nói tràn đầy hoài nghi.

"Đúng vậy, An Như Uyển càng thích hợp so với tôi" An Nhu cười cười, góc cạnh bén nhọn như chưa từng xuất hiện "Tôi cũng nguyện ý làm tất cả mọi người đều đi đến văn phòng làm chứng, giúp tôi khuyên thầy chủ nhiệm một tiếng."

"Không cần" An Như Uyển gãi đúng chỗ ngứa, xuất hiện đúng lúc, đi đến bên cạnh Từ Trình, cười cười: "Cảm ơn cậu Từ Trình, nhưng tớ cảm thấy Nhu Nhu càng thích hợp." Cô hơi kéo nón nhung màu trắng che che gương mặt, nón tai thỏ hợp với gương mặt yếu đuối của cô, càng nhìn càng đáng yêu.

An Như Uyển nắm chặt ngón tay, không làm bất kỳ kẻ nào thấy.

Là cô cực lực đề cử An Nhu trước mặt thầy cô, trên mặt cô có sẹo, vì hình tượng cuối cùng trước khi rời đi, cô không thể xuất hiện trước toàn trường bằng gương mặt không toàn vẹn này được, cũng vui vẻ tạo chút phiền toái cho An Nhu.

Loại não chuột giống như con khốn An Nhu này, biết cái gì mà làm bài thi? Đơn giản là gian lận được đến thôi. Cho dù nó không gian lận, cô cũng

https://thuviensach.vn

không tính toán buông tha cho nó. Chỉ là cô không nghĩ tới, Từ Trình sẽ đột nhiên nhảy ra nhắc tới chuyện này.

Tránh ở trong đám người xem náo nhiệt An Như Uyển thật sự nhịn không được mới nhảy ra phản đối.

"Không cần, tôi cảm thấy Như Uyển càng thích hợp." An Nhu cười cười, rất có vài phần giả mù sa mưa "Tôi sẽ nói với thầy cô, Như Uyển, em sẽ không đoạt vinh dự thuộc về chị đâu"

【 Sở tổng, anh nói không sai, chị ta muốn gài bẫy hố tôi 】

Kỹ thuật diễn của An Nhu tăng vọt, trong lòng lại mách lẻo với Sở Hư Uyên.

【 chị ta không ngờ tôi sẽ phản hố, còn không phải là giả vờ tình chị em sâu đậm sao, ai chẳng biết. 】

Muốn nói tới âm mưu cùng thủ đoạn, An Nhu không phải đối thủ của An Như Uyển, nhưng đối phương gửi đại sứ tới cửa ngáng chân, An Nhu cũng sẽ không im lặng nhẫn nại.

Dù sao thành tích của cô là thật, chủ yếu là cô có đùi vàng đáng tin cậy đứng phía sau, BOSS lớn Sở Hư Uyên, có cái gì mà trị không được, đóng cửa, thả Sở tổng.

Sở Hư Uyên:...

https://thuviensach.vn

Chương 23: Lên đài phát biểu

An Nhu nói được thì làm được, đã nói nhường cho An Như Uyển lên đài diễn thuyết, thì làm ngay.

An Nhu lập tức lấy tư thái hiên ngang lẫm liệt, mang theo Từ Trình người muốn đi theo giám sát xem cô có làm đúng như lời mình nói không, còn kêu gọi các bạn học đang đứng xung quanh xem náo nhiệt cùng nhau đi đến văn phòng giáo viên.

An Nhu ngẩng đầu đi trước dẫn đầu, An Như Uyển và Từ Trình song song đi ở phía sau cô. An Như Uyển không tự giác khẩn trương lôi kéo nón, trong lòng nhanh chóng nghĩ cách đối phó.

Cho đến khi tới văn phòng, An Nhu gõ rồi mở cửa đi vào, An Như Uyển còn chưa nghĩ ra cách giải quyết. Xưa nay cô rất coi trọng mặt mũi của mình, khẳng định không hy vọng bại lộ khuyết điểm ở trước mặt mọi người, chỉ cần make-up che vết sẹo kia, nhìn qua cũng sẽ không khó coi. Nhưng cô đi lên diễn thuyết có thể đội nón sao? Khẳng định không thể.

Nếu không phải như vậy, cô cũng sẽ không nhường cơ hội này cho An Nhu. Hừ, cô không chiếm được vị trí này, An Nhu lại lấy được đảm bảo sẽ làm mọi người tức giận, đến lúc đó sẽ không có một ai tin vào thành tích của An Nhu, kế hoạch An Như Uyển rất tốt.

Ai ngờ Từ Trình lại đột nhiên nhảy ra thế cô bất bình ... Ngay từ đầu, An Như Uyển chỉ lẫn tránh ở trong đám người xem diễn, thấy An Nhu xanh

https://thuviensach.vn

mặt, trong lòng thống khoái, tại sao kết quả lại thành như vậy?

An Nhu nói tóm tắt đơn giản rõ ràng ý đồ đến cho giáo viên nghe, còn không quên khích lệ tâng bóc An Như Uyển, khen đến độ cô muốn ói vì những lời lẽ ghê tởm đó, chủ yếu là đẩy An Như Uyển lên.

"Thưa thầy, là do An Nhu quá khiêm tốn thôi" An Nhu thật vất vả dừng lại lời giải thích, đang thở thì An Như Uyển trực tiếp cắm tiếng vào "Theo em thấy, lần diễn thuyết này vẫn nên để An Nhu làm, em ..."

"Là do em không xứng, Như Uyển,chị quá khiêm tốn" Ở trong đầu, Sở Hư Uyên nhắc nhở An Nhu duy trì giả mù sa mưa, cô cười, nói "Từ Trình cùng các bạn khác đều cảm thấy chị mới thích hợp, có phải hay không?"

An Như Uyển bỗng nhiên quay đầu, gần như khống chế không được biểu tình trên mặt. Hiện tại, cô thật hoài nghi có phải An Nhu cố ý hay không, lại có thể nói như vậy ... Rõ ràng trước kia nó không dám nói chuyện như vậy trước đám đông, nó cũng không có thông minh như vậy, hay là mèo mù đụng phải chuột chết?

An Nhu không để ý đến những lời biện giải giả tình giả ý của An Như Uyển, dựa vào ưu thế đám đông, một tiếng trống hăng hái tinh thần quyết định làm An Như Uyển đứng ra diễn thuyết. Lúc này mới lễ phép nói lời cảm ơn với giáo viên, cười tủm tỉm chào Từ Trình, sau đó tiêu sái trở về phòng học.

【 ha ha ha! Sở tổng, anh phải nhìn thấy được sắc mặt của chị ta, chị ta tức giận lắm nha, siêu tức luôn (gà con nhảy tới nhảy lui.jpg) 】

An Nhu vui rạo rực.

【 chắc chị ta không ngờ tôi sẽ phản bác, con thỏ nóng nảy còn sẽ cắn

https://thuviensach.vn

người nữa mà, dồn vào đường cùng, tôi cũng sẽ phản kháng nha (vui quên trời đất đốt pháo hoa.jpg) 】

【đừng vui quá sớm, đây chỉ là bắt đầu 】

Sở Hư Uyên đè đè cái trán, không biết nói gì đối với An Nhu, lạc quan có hơi sớm.

【 đối với loại người xem trọng bề ngoài như cô ta, cô hành động như vậy còn làm cô ta khó chịu hơn so với lúc trong bệnh viện 】

Phương diện hiểu lòng người này Sở Hư Uyên mạnh hơn so với An Nhu nhiều, hoặc là nói anh đã từng tự mình trải qua, thậm chí hiện tại cũng gặp qua quá nhiều người như vậy, đoán được suy nghĩ của An Như Uyển chỉ là chuyện nhỏ đối với anh.

Cũng không khó đoán gì mấy, Sở Hư Uyên gặp qua người càng độc ác càng nhiều quỷ kế hơn so với chị họ của An Nhu nhiều.

【... Dù sao chị ta cũng sẽ xuất ngoại, cứ từ từ thôi. 】

Nhắc tới chuyện bị trả thù, An Nhu run lên bả vai, có chút sợ.

【 dù sao, hiện tại thấy chị ta khó chịu tôi đã vui lắm rồi, trở về làm bài tập đây, kỳ thi tháng sau tôi vẫn muốn đứng nhất toàn trường, làm tất cả mọi người tin phục】

【... Tinh thần lạc quan khá tốt, cô vui là được. 】

Sở Hư Uyên đối với loại người có ý nghĩ ngây thơ như An Nhu cảm thấy có chút buồn cười, cũng không nói gì thêm, chờ An Nhu tự thân trải qua té ngã, biết đau sẽ trưởng thành thôi. Ý nghĩ dạy dỗ này của Sở Hư Uyên tàn

https://thuviensach.vn

khốc lại lý trí ngoài dự đoán mọi người.

Đúng vậy, An Nhu là người hợp tác với anh, Sở Hư Uyên cũng cảm thấy An Nhu đủ giá trị có thể đứng ngang hàng bình đẳng nói chuyện với anh, nhưng người hợp tác này có thể làm anh ra bao nhiêu sức để giúp đỡ, còn phải xem chỉ số IQ và EQ ra sao.

Nếu An Nhu có thể trưởng thành ... Sở Hư Uyên hy vọng có ngày đó.

Vài ngày sau, ngày khen thưởng học sinh giỏi cấp khối, cấp trường. Hiệu trưởng đứng trước toàn thể học sinh cường điệu khen ngợi An Nhu, quả nhiên sau đó là những tiếng chửi rủa không ngớt đến từ phía dưới khán đài.

Khóe miệng An Nhu hơi mỉm cười, nhẹ nhàng đi lên đài lãnh thưởng, kêu ngạo làm lơ những âm thanh khen chê phía dưới, tâm trạng của cô hiện đang rất tốt.

Cô đối với thành tích lần này có chút vừa lòng, cô muốn giữ vững phong độ như vậy, nếu có thể, cô muốn thành tích của mình càng ngày càng cao. Rốt cuộc bản thân vẫn còn là học sinh, cho dù là đại học, cũng rất xem trọng thành tích học tập, có thể nhờ nó mà được nhận vào một trường đại học có danh tiếng, có thể nhờ nó mà kiếm được một công việc tốt.

Nghiêng đầu nhìn An Như Uyển đang đứng ở gần cột cờ chờ đợi kêu tên, An Nhu cong khóe môi, tâm tình hiếm khi cảm thấy thoải mái. An Như Uyển hãm hại cô rất nhiều lần, hiện tại, rốt cuộc đến phiên An Nhu cô trả thù ngược lại.

Lần diễn thuyết đầy vinh dự này được trao cho An Như Uyển tới nói, tuy cô ta cũng sẽ đứng ở trên đài cao, nhưng phải đợi mọi người trong ba khối lớp 10, 11, 12 nhận giải thưởng hết mới tới lượt cô phát biểu cảm nghĩ.

https://thuviensach.vn

Dựa theo trong trình tự khối 10 trước, sau đó đến khối 11, bắt đầu từ lớp An Nhu, đến lớp Từ Trình, thậm chí đến lớp của Ngụy Văn Kiệt, rồi đến khối 12.

An Như Uyển nhéo bản thảo phát biểu, đứng ở phía dưới nhìn An Nhu tiếp nhận giấy khen thưởng học sinh xuất sắc, ngón tay không ý thức nắm nón kéo kéo xuống tính che vết sẹo.

"Như Uyển, em không sao chứ?" Thầy giáo đứng bên cạnh thấy động tác An Như Uyển có chút khác thường, quan tâm hỏi: "Lạnh sao? Không có việc gì, chút nữa lên phát biểu gỡ nón xuống, nói xong thì xuống đài lại đội lên."

"... Dạ, em cảm ơn thầy quan tâm." An Như Uyển cười cười, ngón tay càng nhéo chặt bản thảo, sắc mặt tái nhợt dọa người. Ngày thường cô mặc áo khoác trắng có nón hình lỗ tay thỏ nhìn yểu điệu lại đáng yêu, nhưng hiện tại mặc đồng phục học sinh, còn đại diện toàn khối 11 lên đài phát biểu cảm nghĩ, mặc loại áo khoác con nít này có vài phần quái dị.

An Nhu cùng những học sinh xuất sắc nhất khối đã nhận xong bằng khen, đang đi xuống, kế tiếp đến lượt An Như Uyển đi lên phát biểu.

An Nhu chậm rãi trở lại vị trí đứng thành hàng của lớp mình, đứng ở phía sau cùng, góc độ này vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng vị trí An Như Uyển đứng ở trên đài, sau khi được giáo viên phụ trách giới thiệu, thực mau cô ta đã đi lên, bởi vì bước quá nhanh thiếu chút nữa đã té ngã, may mắn được thầy giáo đứng bên cạnh đỡ một tay.

Nữ sinh ăn mặc khá dày nhưng dáng người vẫn yểu điệu, nàng miễn cưỡng cười cười, đứng trước microphone, cúi đầu gắt gao nhìn chằm chằm bản thảo phát biểu, dùng giọng điệu cứng nhắc nhanh chóng đọc lên.

https://thuviensach.vn

Dù là như vậy, các bạn học phía dưới cũng lập tức nổ tung chảo.

"Giỡn hả trời? Đó là An Như Uyển? Má ơi, vết sẹo trên trán của nhỏ đó ..."

"Tao nghĩ chắc là do bị Hà Văn Thiến rạch đó mày, không ngờ lại nghiêm trọng như vậy? Tao còn tưởng chỉ là vết thương ngoài da, trách không được vẫn luôn đội nón."

"Nói thật, giờ nhìn An Như Uyển không còn đẹp như trước kia nữa ... Vết sẹo sâu dài như vậy, nếu trị không hết chỉ có nước hủy dung."

Việc cứ như thế lập tức lan truyền tràn ngập ở dưới sân trường. Tin từ phía trước nhanh chóng truyền tới phía sau, trong lúc nhất thời bọn học sinh bên dưới đều châu đầu ghé tai bàn tán xôn xao.

An Như Uyển cúi đầu nhìn bản thảo, bên dưới càng thêm lớn tiếng bàn tán, âm thanh lớn đến mức truyền thẳng vào lỗ tai cô.

An Như Uyển xé nát bản thảo, gần như là nặn từng chữ một, cắn răng đọc xong bài phát biểu.

An Nhu đứng xếp hàng ở đằng sau, thật sự nhìn không thấy được nét mặt An Như Uyển, nhưng cũng có thể đoán được.

【 Sở tổng, chị ta chắc là tức điên rồi, hahaha 】

An Nhu chặc lưỡi.

【 đây là lần đầu tiên chị ta mất mặt như vậy... Trong lòng trăm phần trăm không muốn để người khác nhìn thấy vết sẹo trên trán của chị ta 】

【 chị ta vẫn luôn tự cho bản thân là nữ thần, phi, nữ thần kinh thì có 】

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên thấy nội dung tin nhắn của An Nhu cảm thấy thú vị.

【 cô làm như vậy, không phải đánh thẳng vào mặt cô ta sao? 】

Cũng ... Rất có ý tứ, có lẽ trước kia An Nhu còn không dám làm như vậy, không hiểu sao, trong khoảng thời gian này lá gan lại lớn nhiều như vậy?

【 vả mặt thì có vả mặt đó ... Dù sao tôi rất vui nha 】

An Nhu thiệt tình thực lòng nói.

【trước kia tôi rất rất sợ chị ta và cô bạn thân của chị ấy, sau đó phát hiện thật ra cô bạn thân của chị ấy cũng là người bình thường, cũng sẽ rơi vào hoàn cảnh bị tẩy chay giống tôi, cô chị họ tôi cũng giống vậy, đúng không? 】

Sở Hư Uyên giật giật khóe miệng, biểu tình có hơi quái dị.

An Nhu hồn nhiên không phát hiện, còn đang tiếp tục tinh tế phân tích, tự cho bản thân là mưu trí.

【 cho nên không còn sợ nữa nha, bạn của chị ta đã biến khỏi đây, chị ta là loại người giả dối thích mượn đao giết người, sẽ không chính diện đối phó tôi, tôi cũng không cần sợ bị đánh, đến nỗi những ám chiêu kia ... Khụ khụ, Sở tổng, phương diện này đành nhờ ngài vậy. (hôm nay tôi cũng tràn ngập chờ mong.jpg) 】

【... Vậy, ở trong mắt cô, con người tôi thế nào? 】

Sở Hư Uyên đối với phản ứng của An Nhu rất bất đắc dĩ, con nhóc này có sở thích phóng đại mọi chuyện, chỉ là con người bình thường cứ nghĩ bọn

https://thuviensach.vn

họ là thần tiên, càng nghe càng thấy buồn cười. Loại người như cô chị họ đó, cô ta đã xem không phải là người thường? Cũng quá vũ nhục những người thật sự có tâm kế có thủ đoạn.

【 Sở tổng? Đương nhiên ngài là người vĩ đại nhất 】

An Nhu đặc biệt chân thành, trong lòng tấm tắc bảo lạ, Sở Hư Uyên khi nào cũng thích nghe người ta *vuốt mông ngựa? Tuy lòng nghĩ vậy nhưng nội dung tin nhắn lại tràn ngập những từ ngữ khen tặng đầy nịnh bợ.

*Vuốt mông ngựa: nịnh bợ.

【 thật sự, tôi chưa từng gặp qua người nào tài giỏi như ngài, hai chữ thiên tài cũng không đủ để nói về ngài ... (bảo bảo trong lòng khổ bảo bảo không nói.gif) 】

Từ từ cái icon emoji mang vẻ mặt ủy này là cái quỷ gì? An Nhu ngẩn người giật mình một chút, sau đó ngu người, không không không, tuy rằng nghĩ muốn lấy lòng đùi vàng, nhưng cô không tính toán làm đùi vàng biết suy nghĩ thật của mình ...

【emoji, hửm? 】

Sở Hư Uyên chống cằm, nhịn không được cười ra tiếng. Loại tương phản này rất thú vị, con nhóc kia chân trước mới vừa khen anh, mặt sau đã bị chính suy nghĩ của mình bán đứng.

【Thực xin lỗi Sở tổng, tôi sai rồi, tôi nghiêm túc xin lỗi, chân thành sám hối, đều là lỗi của tôi 】

Lần này An Nhu là thành thật xin lỗi, lỗ tay lại không biết cố gắng đỏ lên.

https://thuviensach.vn

Không trách cô được nha, tại vì Sở Hư Uyên ... Cười, quá phạm quy. Dây thanh âm mang theo chút ý cười cười khẽ truyền thẳng vào đầu, tê người đến nổ mạnh. Nhớ lại gương mặt đẹp trai chết người của Sở Hư Uyên ... An Nhu sắp hít thở không thông.

*Thịnh! Thế! Mỹ! Nhan! Không hài lòng tới cãi.

*Thịnh thế mỹ nhan: đại khái là nhan sắc có 1 không 2 trên đời này.

Tâm tình An Nhu cả ngày đều rất tốt. Chờ đến buổi tối đẩy cửa ra, An Nhu ca hát thì thầm trong miệng, lại nhìn thấy cha mẹ An đang ngồi ở trên sô pha trong phòng khách, vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô.

"Ba, mẹ." Trong lòng An Nhu có dự cảm không tốt, ngón tay nắm chặt quai đeo cặp, đi qua "Ba mẹ ngồi ở đây làm gì?"

"Nhu Nhu, lại đây ngồi." Ba An không có trả lời, mà chỉ chỉ ghế sô pha đối diện với hai người, ý kêu An Nhu ngồi xuống đó.

"Dạ" An Nhu vẫn có vài phần không được tự nhiên khi đối mặt với người cha này, ngoan ngoãn ngồi xuống phía đối diện. Cô và cha của nguyên chủ rất ít khi giao tiếp, ở trong ấn tượng, ba An là một người yên tĩnh ít lời, không thích nói chuyện, im lặng cả ngày chỉ lo vùi đầu làm việc, nuôi An Nhu đi học đọc sách.

Ba An Nhu gọi là An Minh Lễ, làn da ngăm đen, tóc cũng trắng hơn phân nửa, dưới sự lao động vất vả trong thời gian dài, ông nhìn giống như đã 60 tuổi. Hiện tại nhìn An Nhu, nếp nhăn trên mặt nhẹ nhàng giãn ra "Ba thấy tinh thần của con cũng không tệ, nhìn muốn khỏe mạnh hơn so với trước nhiều, vậy thì tốt rồi."

"Dạ, mẹ chăm sóc con cũng khá tốt." An Nhu cúi đầu, nhỏ giọng trả lời An

https://thuviensach.vn

Minh Lễ. Trong khoảng thời gian này, cô toàn ăn giựt với mẹ con An Như Uyển, đương nhiên khỏe mạnh hơn so với thân hình nhịn đói ngày ăn một bữa chỉ có một cái bánh bao lạnh rồi. Tuy rằng đó cũng không phải là công lao của Từ Tuệ Văn.

"Ba cũng không chậm trễ thời gian của con, nói thẳng ra ..." An Minh Lễ thở dài, tiến thẳng vào vấn đề chính "Ba nghe mẹ con nói, Như Uyển muốn mang theo con vào học viện DICE phải không? Nhưng con lại không muốn, tại sao? Ba muốn nghe thử suy nghĩ của con."

An Nhu cúi đầu, ngón tay khẩn trương đan xen vào nhau "Ba, con chỉ cảm thấy nơi đó không thích hợp với con, con vào đó khẳng định sẽ bị khi dễ, con cũng không muốn ..."

An Nhu không phải người ở thế giới này, quan niệm chung quy cũng không giống nhau. Cho dù là gia đình nghèo khó, cũng vay mượn khắp nơi để cho co cái được vào học tại học viện DICE, tất cả chỉ vì hai từ "danh tiếng".

Ngay cả An Như Uyển, tiu miệng nói muốn mang An Nhu theo, nhưng trong lòng lại khinh bỉ cô, bởi vì chị ta là một người ích kỷ, mắt nhìn lên trời. Ở trong mắt An Như Uyển, cô ta chính là ân nhân của An Nhu, tìm một con đường tốt cho tương lai của cô.

Học viện quý tộc DICE, nổi tiếng không phải về chất lượng học sinh sau khi tốt nghiệp có thể có chỗ đứng trong xã hội, còn có trình độ giáo dục đứng đầu toàn thế giới, thầy cô giáo đều được tuyển chọn kỹ càng.

Học viện DICE không thu học phí cao, không bằng nói thậm chí mỗi tháng còn trợ cấp sinh hoạt phí nhất định cho học sinh sinh viên, tài chính đều xuất phát từ Tứ đại gia tộc, phương diện quản lý toàn bộ đều giao cho Hội Học Sinh, quy tụ toàn những anh tài từ các cấp. Hiệu trưởng trên danh nghĩa là người hiện tại đứng đầu trong Sở gia cũng chính là Sở Hư Uyên.

https://thuviensach.vn

Lý do không thu học phí cũng rất đơn giản, gia đình bình thường thì không trả nổi học phí, còn những ông lớn nhà giàu thì không cần trả tiền trực tiếp, chờ sau khi tốt nghiệp tự nhiên sẽ quay lại tài trợ trường học cũ. Học viện DICE tự có tài chính xoay vòng, các bậc phụ huynh sẽ tự động chuyển tiền cho học viên, với danh tiếng là quyên góp cho nhà trường càng tốt đẹp hơn. Bởi vậy, nhà trường vô cùng ưu đãi đối với tất cả học sinh.

Cũng vì thế, tòa nhà học viện DICE đã kéo dài mấy trăm năm nay, vẫn giữ nguyên nét huy hoàng. Nhưng An Nhu xem qua tiểu thuyết, cũng biết, bên trong tòa học viện phe phái đấu tranh quyết liệt, mạng người như cỏ rác, sự ghen ghét đấu tranh hãm hại lẫn nhau giữa các học sinh nghiêm trọng đến mức nào.

An Nhu thừa nhận cô sợ bước vào nơi đó, thừa nhận bản thân nhát gan, cô không muốn đi, không muốn đối mặt với những chuyện quá phức tạp. Cô cũng không muốn làm người thượng lưu, cô chỉ muốn làm một học sinh bình thường là được.

Buổi tối này, An Nhu nói chuyện với ba mẹ An tới hơn nửa đêm. Muốn thay đổi quan niệm hơn phân nửa đời người của ba mẹ An là điều không thể. Cuối cùng, An Nhu cũng chỉ có thể thuyết phục cha mẹ nghĩ lại, trừ điều đó ra cô cũng không thể làm gì hơn.

Thật vất vả mới nói xong, An Nhu về phòng, đơn giản rửa mặt, sau đó trực tiếp nhào lên giường đắp chăn nhắm mắt lại tính ngủ.

Nhất định không mở miệng đồng ý là được.

An Nhu quấn chặt chăn, nhắm mắt lại cắn môi. Chuyện này cô cũng không dám nói cho Sở Hư Uyên, dựa theo trí thông minh của Sở Hư Uyên, An Nhu vẫn là rất sợ đối phương biết cô đang ở thế giới này, biết cô không

https://thuviensach.vn

phải ở thế giới song song.

Học viện DICE thật sự quá nguy hiểm, dù sao nơi này cũng là thế giới tiểu thuyết, ngôi trường ăn thịt người không nhả xương như Học viện DICE, An Nhu nhát gan, không dám mạo hiểm.

Thành tích của An Nhu vẫn bị mọi người lên án, nhưng khi các bài thi của cô được giáo viên dán lên tủ kính bảng thông báo để làm bài mẫu cho các học sinh khác noi theo học tập, tất cả mọi người không thể không câm miệng.

Các môn khác đều có thể copy ăn gian, nhưng ngữ văn và tiếng Anh là khó nhất, chữ viết của An Nhu rất đẹp, kiếp trước thi đại học, cô đã đến trung tâm luyện chữ viết, viết văn không dễ dàng, những câu từ cú pháp, ngôn ngữ đều rất ưu tú, trực tiếp đạt được điểm số tối cao, tiếng Anh khỏi phải nói, trong bài văn tả có một số từ bọn họ cũng không biết, chỉ biết chữ viết quá đẹp.

Toàn bộ bài thi đều được triển lãm trước toàn trường, các bước giải đề của An Nhu rõ ràng không sai, chi thành hàng vô cùng sạch sẽ, phương tiện cho giáo viên chấm bài, đều đạt điểm tuyệt đối. Nhưng quan trọng nhất, câu cuối cùng trong đề toán học vô cùng khó, toàn bộ khối 11 chỉ có một mình An Nhu giải được.

Đây giống như một quả bom, nổ banh trường học.

Những môn khác có thể gian lận, duy nhất đề toán An Nhu không thể gian lận được, toàn khối không ai có thể giải được, tại sao cô ta có thể?

Trong toàn khối, tuy rằng vẫn có không ít người tin tưởng vững chắc An Nhu dùng thủ đoạn"Không muốn người biết" gian lận, nhưng những lời đồn che trời lấp đất và những câu khiển trách đều ngã dần xuống.

https://thuviensach.vn

【 Sở tổng, tôi cũng cảm thấy rất khó chịu 】

An Nhu cẳn nhẳn với Sở Hư Uyên, trong khoảng thời gian này, con gián vô tình bò vào trong học bàn của cô ít hơn trước khá nhiều, các bạn trong lớp cũng không còn tẩy chay cô như trước.

【trước kia tẩy chay tôi, còn hùa nhau khi dễ tôi, hiện tại thấy thành tích của tôi tốt hơn trước, lại yên lặng thay đổi thái độ, chẳng lẽ ở trong lòng bọn họ, thành tích và nhân phẩm là móc nối với nhau sao? 】

Cũng không trách An Nhu không thể tưởng được điểm này. Thế giới trước cô chỉ lo cắm đầu học, gia cảnh khá giả tính cách hòa đồng thành tích tốt, ở lớp học rất được hoan nghênh, An Nhu chưa từng bị đối đãi như vậy.

【 con người ai mà không như vậy 】

Sở Hư Uyên hồi phục rất bình đạm, cũng không đặt vấn đề rối rắm của An Nhu để vào mắt.

【 mượn dùng sức lực từ bên ngoài là vô dụng, chân chính có thể làm người khác phát ra từ nội tâm kính sợ chính là thực lực của riêng cô 】

An Nhu yên lặng 囧. Lại nói tiếp, thật đúng là ... Rất *trung nhị. Không nghĩ tới Sở tổng cũng biết cách an ủi động viên tâm linh người khác. (đại lão đại lão.jpg).

*Trung nhị: viết tắt của từ hội chứng trung nhị chuunibyou demo koi ga shitaimang, là hội chứng tuổi dậy thì chỉ những học sinh năm hai trung học cơ sở (lớp 8, vì bên đó cấp 1 là từ lớp 1 cho đến lớp 6), cũng có thể là năm hai trung học phổ thông (lớp 11). Từ này xuất phát từ Nhật (vì ở Nhật, lứa tuổi này tụi nó đã quan hệ tình dục và không lo học hành, cãi lời cha mẹ,

https://thuviensach.vn

nhận áp lực từ mọi phía, là lứa tuổi bắt đầu nhận biết thế giới bên ngoài, đây cũng là lứa tuổi tự sát nhiều nhất).

Sở Hư Uyên không biết An Nhu nghe có vào hay không, nhưng anh cũng chỉ nói nói mà thôi.

【 dựa theo xu thế phát triển này, cuộc sống kế tiếp của cô sẽ không xảy ra vấn đề gì nữa 】

Phiền nhất chính là cô chị họ An Nhu, nếu người kia xuất ngoại, ở trong dự tính của Sở Hư Uyên, cuộc sống của An Nhu sẽ không có bất kỳ vấn đề gì. Dù cô có yếu đuối như thế nào, thành tích chính là việc cô tự tin nhất, đó cũng là con đường tương lai tốt nhất.

【 ừ, đúng vậy, tôi cũng cảm thấy khá tốt. 】

An Nhu vừa trả lời, vừa thuận tay diệt virus định kỳ cho tất cả thiết bị điện tử của Sở Hư Uyên, vừa vặn phát hiện một ít đồ vật ngoài ý muốn, hơi chút giật mình, An Nhu buột miệng thốt ra.

【 Sở tổng, kế tiếp anh muốn đi tham gia hội nghị gia tộc sao? 】

【 ừ, phải đi một tháng 】

Đối với việc An Nhu có thể biết được hành trình của mình, Sở Hư Uyên cũng không ngoài ý muốn.

【 gia tộc hội nghị ... Đến lúc đó, cô đặc biệt lưu ý phương diện an toàn dùm tôi 】

Ngay từ đầu, Sở Hư Uyên không tính toán gạt An Nhu, mấy nơi giống như vậy, hệ số an toàn không cao, năng lực An Nhu không ai có thể biết đến,

https://thuviensach.vn

cũng là con át chủ bài trong tay Sở Hư Uyên.

【 ok, Sở tổng cứ yên tâm, giao tất cả cho tôi, bảo đảm giúp anh xử lý tốt (xoay tròn! Nhảy lên! Mị nhắm hai mắt.gif) 】

An Nhu vội không ngừng trả lời, trong lòng âm thầm cắn khăn tay, cả người sắp nhảy dựng lên.

A a a ... Hội nghị tứ đại gia tộc. Sở Hư Uyên sẽ nhìn thấy Tô Hoàng, nữ chủ Tô Hoàng, cô nàng tiểu yêu tinh quyến rũ chết người kia, Hì hì hì, sao mình kích động quá đi à.

Cốt truyện《 Người tình quý tộc 》, thân là đại tổng tài Sở Hư Uyên vốn không có khả năng gặp được nữ chủ Tô Hoàng thiên kim nghèo túng. Mà dựa theo cốt truyện, hai người bọn họ đã có liên quan trước khi Tô Hoàng tiến vào học viện DICE.

Lần đầu tiên gặp mặt được tác giả dùng hình thức hồi ức viết ra tới, An Nhu đại khái chỉ nhớ rõ hình như là ở kho hàng nào đó, mà tại hội nghị gia tộc này, mới chính là tình tiết làm An Nhu có ấn tượng khắc sâu nhất, nam nữ chủ lần đầu va chạm, mở đầu cho cuộc tình ngược luyến.

Hội nghị tứ đại gia tộc được cử hành ở trên một hòn đảo nhỏ, nếu là nơi gia chủ tứ đại gia tộc trình diện, tất nhiên phải xa hoa phô trương, an ninh bậc nhất, khách khứa như mây, ngay cả người hầu phục vụ cũng đều là nam nữ siêu mẫu đứng đầu toàn cầu.

Buồn cười là dưới tình huống như vậy, Tô Hoàng lại có cách trà trộn đi vào , rất không khoa học phi logic, nữ chủ đích xác ở chỗ này gặp được nam chủ, hơn nữa hai người thành công xem vừa mắt.

Biển xanh trời xanh, phúc hắc nữ chủ tươi cười quyến rũ và nam chủ lãnh

https://thuviensach.vn

khốc vô tình ... Lại là tiếng lòng hơi hơi kích thích của An Nhu, hắc hắc hắc, lần gặp này chắc tốt đẹp hơn so với lần đầu tiên gặp mặt đã cho nổ banh kho hàng ...

Nổ banh kho hàng?

Khóe miệng An Nhu thảm không nỡ nhìn, cười cứng đơ quai hàm. Từ từ, hình như có cái gì đó không đúng thì phải, không thể nào trùng hợp như vậy chứ?!

An Nhu đối với hành vi của mình tỏ vẻ sám hối.

Cô sai rồi, cô thật sự sai rồi, cô chỉ đơn giản cho rằng Sở Hư Uyên sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đơn giản cho rằng Sở Hư Uyên là nam chủ, bị người trói bắt cóc đến kho hàng sẽ không có chuyện gì, cô lại không nhớ tới, đây là tác giả thiết kế tốt cốt truyện, là lần đầu nam nữ chủ chạm mặt nha. Tuy cả hai đều không biết.

Tình tiết này chính là khoảng thời gian làm Sở Hư Uyên và Tô Hoàng tương ngộ.

An Nhu lòng tràn đầy hối hận, sao cô lại có thể quên mất kia chứ, nếu dựa theo tình hình thực tế, không có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn, Tô Hoàng căn bản không thể nhận thức được Sở Hư Uyên, càng không đề cập tới tình tiết, "Ở cái trong lòng người đàn ông đầy băng giá lưu lại một chút dấu vết ấm áp", có chuyện ngoài ý muốn này, hai người mới nảy sinh tình cảm nha.

Hiện tại, An Nhu đơn phương cắt đứt đoạn cốt truyện quan trọng này, trong ấn tượng của An Nhu cũng chưa từng nghe Sở Hư Uyên nhắc tới chuyện gặp qua người nào đó, "cô đã làm tôi thấy hứng thú". Theo cốt truyện, Sở Hư Uyên đã từng gửi tin nhắn nói như vậy với anh em tốt Hạ Dương của anh ta.

https://thuviensach.vn

Việc này cũng đại biểu cho sự xuất hiện đặc biệt của nữ chủ Tô Hoàng ở trong lòng Sở Hư Uyên.

An Nhu lục soát khắp các thiết bị điện tử của Sở Hư Uyên cũng không thấy được chút thông tin nào liên quan đến nữ chủ Tô Hoàng.

Thật là thương tâm quá đi, cô thật sự muốn khóc.

An Nhu u buồn làm xong một bài test tiếng Anh, hoàn mỹ bảo trì thành tích 148 điểm. Hiện tại An Nhu đã có thể tính ra thành tích chính xác của bản thân, hình như từ ngày dung hợp đồng bộ với các thiết bị điện tử cao cấp xung quanh Sở Hư Uyên, đại não của cô cũng càng ngày càng lợi hại.

Tốc độ vận hành đại não tự động thay An Nhu tính toán ra công thức nhanh nhất tốt nhất, làm cách nào một lần nữa bậc lửa lửa tình dùm cho nam nữ chủ đây?

Hay là vặn ngược lại cốt truyện, làm nó đi đúng hướng, dù sao dựa theo cốt truyện, chỉ cần hai người kia gặp gỡ, nhất định sẽ nhất kiến chung tình. Tiểu thuyết Mary Sue mà, không cần biết logic là cái quỷ gì.

Tại sao duyệt nhân vô số tàn ác không có tính người trừ lợi ích nam chủ lại có tình cảm với nữ chủ, người mang huyết hải thâm thù muốn diệt trừ tứ đại gia tộc trả thù cho cha mẹ, càng xem càng nảy sinh tình cảm?

Đôi mắt có vấn đề chắc rồi, đi thương kẻ muốn giết mình.

https://thuviensach.vn

Chương 24: Thư thông báo nhập học của học viện DICE

Thành tích học tập của An Nhu dần ổn định, đều giữ vững thành tích ở những lần kiểm tra tiếp theo, không khí trường học cũng có xu hướng ổn định.

Điều làm cô buồn cười là Từ Trình, đại khái ngày đó đứng ở trước mặt An Nhu lời thề son sắt nói hai từ "Gian lận" ký ức quá mức khắc sâu, hai ngày này, hễ Từ Trình thấy mặt An Nhu đều đi đường vòng.

An Nhu không có ý kiến gì đối với Từ Trình, nhiều lắm cảm thấy người này có chút thanh cao kiêu ngạo không biết nhìn người, thật ra tính tình không xấu, cũng chỉ xem đó thành chuyện cười kể cho Sở Hư Uyên nghe. Một người đàn ông mà một câu xin lỗi cũng nói không nên lời, nói thật, chỉ điểm này thôi đã đủ để An Nhu cười anh mấy chục ngàn lần.

【thái độ của giáo viên và các bạn học trong lớp cũng thay đổi nhanh chóng, lâu lâu còn cười chào hỏi tôi nữa đó 】

An Nhu vừa làm bài tập còn có thể phân tâm nói chuyện phiếm với Sở Hư Uyên.

【 trước kia, bọn họ căn bản sẽ không để ý tới tôi. 】

Từ ngày thành tích của An Nhu tốt dần lên, địa vị ở trong lớp học cũng cao

https://thuviensach.vn

hơn so với phía trước cũng được giáo viên coi trọng, chủ nhiệm lớp còn nghiêm túc cảnh cáo một vài học sinh trong lớp không được khi dễ An Nhu, nếu không sẽ bị trường học xử phạt nặng. Trong khoảng thời gian trước, chuyện như thế này An Nhu mơ cũng không dám mơ.

Trước kia, giáo viên trong trường cũng chỉ đối xử lạnh nhạt cùng coi thường, hiện tại lại được coi trọng. Quả thật An Nhu cảm thấy như là đang nằm mơ. Trừ bỏ không có bạn tốt, thì hiện tại, sinh hoạt thường ngày của An Nhu càng ngày càng giống với thế giới trước của cô.

【 đây là dựa vào thành tích mang đến hiệu ứng mà thôi. 】

Sở Hư Uyên cũng không ngoài ý muốn đối với câu trả lời của An Nhu, giọng điệu cũng vẫn bình đạm như cũ.

【 Tất cả đều nhìn vào thành tích. 】

【 đã rất tuyệt rồi, mọi chuyện cứ diễn ra như vậy là được 】

An Nhu cảm thán nói.

【 không thể yêu cầu càng nhiều, tôi có thể thuận lợi tốt nghiệp thì hoàn toàn không thành vấn đề. 】

Lấy thành tích hiện tại của cô, muốn thi vào một trường tốt căn bản không thành vấn đề, có thể nói, nếu An Nhu muốn, cô có thể lao tới TOP 1 trong bảng xếp hạng toàn quốc.

Quơ quơ ly rượu trong tay, Sở Hư Uyên nhìn tin nhắn không nói chuyện.

【 tôi ...】

https://thuviensach.vn

Ngón tay Sở Hư Uyên gõ ra một hàng chữ, rồi lại nhanh chóng cắt bỏ.

Ý nghĩ hiện tại của An Nhu quá giống với ý nghĩ trong quá khứ của Sở Hư Uyên. Nhớ tới cái thời tuổi trẻ đầy ấu trĩ của mình, từ sâu trong cổ họng phát ra một tiếng cười khẽ, trào phúng lại bất đắc dĩ.

Cho dù nhượng bộ cũng sẽ không có kết cục tốt, trước kia Sở Hư Uyên cũng không hiểu đến đạo lý này, thế nào cũng phải tự té ngã, bị ép buộc đến cực hạn, mới hiểu được điều này. Dù người khác có nói như thế nào trong lòng cũng sẽ ôm một tia hy vọng.

Phía An Nhu, mọi việc đều đã đi vào quỹ đạo, thành tích cũng vững vàng, bình ổn trong TOP 10 của trường, thậm chí nhiều lần leo lên vị trí No.1; No.2. Lúc này cô mới có tinh thần cùng sức lực nhọc lòng chuyện của Sở Hư Uyên.

Thời gian mấy ngày nay, Sở Hư Uyên đã tới trên đảo nhỏ, tham gia hội nghị của tứ đại gia tộc, chỉ là Sở Hư Uyên không cần thường xuyên xuất hiện trong cuộc họp, chỉ giao cho thuộc hạ thân cận đi xử lý, anh chỉ cần xuất hiện vào ngày đầu tiên, xem như điểm danh là được.

【 Sở tổng, bên kia hôm nay thế nào? 】

Cõng cặp sách nặng trĩu về nhà, An Nhu còn ở lao tâm lao lực dò hỏi hành trình hôm nay của Sở Hư Uyên.

【 không có việc gì, không cần tôi lên sân khấu, 】

Sở Hư Uyên cũng không có gạt cô, đại khái là đã quen An Nhu tự động định vị hành trình của mình, cũng không có không kiên nhẫn.

【 thay đổi nơi khác giải quyết công việc mà thôi. 】

https://thuviensach.vn

【 cũng bận quá hen...】

An Nhu có chút mất mát, lời này của Sở Hư Uyên khá rõ ràng, chính là không có đi ra ngoài, nhưng không đi ra ngoài thì sẽ không quen nữ chủ Tô Hoàng.

Tình tiết trong tiểu thuyết cũng không có nhắc tới thời gian chính xác Sở Hư Uyên gặp Tô Hoàng, chỉ nói là ở trên bờ cát, cái khác An Nhu không lo lắng, chỉ lo lắng bản thân lỡ tay làm hỏng lần gặp mặt đầu tiên giữa Tô Hoàng và Sở Hư Uyên.

Lần ở kho hàng chính là đoạn làm Sở Hư Uyên sinh ra hứng thú với nữ chủ, từ khi nhớ ra, An Nhu vẫn luôn tự trách chính mình, tùy tiện ra tay thế nhưng lại thay đổi cốt truyện, quỷ biết phía sau còn có thể gặp mặt được nữa hay không. Nếu hai người không thể ở bên nhau, không lẽ ném cô vào bồi thường sao.

【 Sở tổng, tổng tài đều bận giống như anh vậy sao? Anh không có chuyện gì khác để làm ngoài công việc sao? (đau lòng tự ôm lấy cơ thể mập mạp của mình.jpg) 】

An Nhu căng da đầu lấn sang chuyện đời tư của Sở Hư Uyên, hi sinh vì cốt truyện.

【 không có gì hứng thú yêu thích, 】

Sở Hư Uyên hơi kinh ngạc đối với câu hỏi của An Nhu, nhướng mày.

【 tại sao cô lại đột nhiên hỏi vấn đề này? 】

Tuy rằng trước mắt hai người cũng có chút giao lưu, nhưng phần lớn đều là

https://thuviensach.vn

một mình An Nhu lải nhải nói về những chuyện vụn vặt trong đời sống thường ngày của mình, cằn nhằn những chuyện vô lý mà bản thân gặp phải với Sở Hư Uyên, cơ hồ rất ít hỏi đến chuyện riêng của Sở Hư Uyên.

Không phải chứ?! Không phải nói tổng tài trong tiểu thuyết Mary Sue đều rất trung nhị sao, tại sao đến lượt người này lại không phải?! Chẳng lẽ chỉ số thông minh của anh ta chỉ giảm xuống ở trước mặt nữ chủ thôi sao?!

An Nhu trong lòng rơi lệ đầy mặt, gửi tin nhắn còn phải duy trì trấn tĩnh.

【 bởi vì tôi cảm thấy anh có lẽ cần yêu cầu nghỉ ngơi một chút, làm việc quá mệt nhọc cũng không tốt, đi ra ngoài vui chơi gì đó cho đầu óc bớt căng thẳng, có điều kiện tốt như vậy không tiêu tiền để vui chơi thấy hơi lãng phí...】

Ngay từ đầu, An Nhu chỉ là muốn dụ Sở Hư Uyên đi ra ngoài, nói nói đã trở thành thật lòng suy nghĩ cho anh ta.

【 Haizz, tôi thật hâm mộ Sở tổng, tôi còn đang cực khổ học tập đây nè, còn Sở tổng thì đã trở thành người đứng đầu tứ đại gia tộc, còn đứng trong TOP 10 người giàu nhất trên thế giới, lớn lên đẹp trai, có tiền, quả thực là nhân sinh người thắng ... (tôi không có tiền tôi chỉ là một con chim ngốc nghèo khổ.jpg) 】

Icon emoji lần này là một emoji động con chim có cái mào bảy sắc cầu vòng, gương mặt muốn khóc, buồn thiu, gục đầu xuống, gió thổi nhè nhẹ làm cái mào bảy sắc cầu vòng bay bay trong gió.

An Nhu giật giật khóe miệng, tuy rằng cảm thấy hơi khó chịu, còn cay đôi mắt rất muốn chửi cái hệ thống rác rưởi này dám tự tiện làm bậy, nhưng cái icon emoji này phản ánh tâm trạng cùng hoàn cảnh hiện tại của cô.

https://thuviensach.vn

Chim ngốc nghèo khổ VS nhân sinh người thắng, dù An Nhu là nữ, cô cũng, cô cũng vô cùng cô cùng ghen ghét nha, ga tô quá đi.

【....】

Sở Hư Uyên cũng không biết phản ứng ra sao.

【 Cái icon emoji đó cô lấy từ đâu ra? 】

Cho tới nay, có rất nhiều người nói trực tiếp trước mặt anh rằng họ hâm mộ ghen tị hận, muốn thay thế thân phận địa vị của anh thì càng nhiều, chỉ là là thoải mái hào phóng nói một cách không biết xấu hổ như An Nhu ... Vẫn là người thứ nhất.

Càng không cần nói đến cái icon emoji cay đôi mắt mà Sở Hư Uyên chưa từng gặp qua bao giờ. Ánh mắt đầu tiên nhìn đến nó, Sở Hư Uyên đã im lặng không có lời nào để nói.

【anh hỏi hệ thống đừng hỏi tôi, anh cho rằng tôi nguyện ý sao! (tôi chỉ là một con chim ngốc nghèo khổ, cắt cắt thổi thổi thổi —.gif) 】

Lại là hình một con chim có cái mào dài bảy sắc cầu vòng cùng với đang được cắt tỉa lông, dù cạo trọc, nhưng vẫn còn le que vài cọng lông bay bay trong gió.

An Nhu: Nói thật, hiện tại mình chỉ muốn đập bẹp cái hệ thống khốn khiếp nào thiết kế ra cái icon emoji động này.

【Thôi anh muốn làm gì thì làm đi ha. 】

An Nhu còn vế sau nữa chưa kịp gửi thì đã phát hiện có người gọi cho Sở Hư Uyên thông qua App Viber, còn phát hiện trước cả anh, quét mắt tên

https://thuviensach.vn

người gọi đến, "Hạ tiểu thiếu gia".

Sở Hư Uyên mở Viber, An Nhu cũng nhớ tới người tên Hạ tiểu thiếu gia này, phía trước không có chú ý, Hạ tiểu thiếu gia là Hạ Dương? Thời điểm này, người có quan hệ tốt với Sở Hư Uyên chỉ có Hạ Dương. Lần trước, Sở Hư Uyên gặp được phiền toái, cũng là người liên lạc nhiều nhất trong điện thoại, tên là Hạ Dương này đến giúp đỡ.

Nhớ lại, sau này, Hạ Dương sẽ vì nữ chủ mà phản bội Sở Hư Uyên, thiếu chút nữa tàn sát lẫn nhau, An Nhu lại có chút thổn thức. Ở trong tiểu thuyết, Hạ Dương cũng là một nhân vật mấu chốt, anh ta cũng học tại học viện DICE, lớn hơn hai cấp so với nữ chủ, là một trong mười ba người Hội Học Sinh của học viện DICE.

Bởi vì có quan hệ tốt với Sở Hư Uyên, nên cũng có địa vị khá cao trong Hội Học Sinh, còn chức vụ là gì thì tác giả không có nhắc tới.

Hạ Dương đơn giản chỉ là nhân tố cung cấp một cơ hội gặp mặt giữa Tô Hoàng và Sở Hư Uyên, nhưng anh ta lại yêu Tô Hoàng, thành nam phụ tốt nhất trong quyển sách này, cũng là một nhân tố vô cùng tốt của tác giả, làm nam nữ chủ ngược luyến tình thâm.

Bộ tiểu thuyết《 Người tình quý tộc 》 này vô cùng không bình thường, nó chủ yếu nằm trong mục "Ngược luyến tình thâm" , thật sự là phát huy bốn chữ này tới cực hạn.

Nam nữ chủ hiểu lầm không nói, đoạn giữa có tình tiết viết nữ chủ quen với Hạ Dương, còn quan hệ tình dục, nhưng vì nữ chủ còn vấn vương tình cảm với nam chủ nên hai người cũng chia tay rất nhiều lần, làm người đọc lo lắng.

Thậm chí có người còn ship cặp đôi này, ý kiến bắt tác giả cho nam chủ yêu

https://thuviensach.vn

người khác, vì nghĩ nữ chủ không còn sạch sẽ, không còn xứng với nam chủ, mắng nữ chủ bạch liên hoa, ở bên nam chủ thì giữ kẽ, một cái ôm cũng chưa cho nam chủ, mà khi đến với nam phụ lại không chần chờ đã vội trao thân, trong khi nam chủ lại giữ thân như ngọc, còn nam phụ là công tử đào hoa.

Nhưng, tác giả vẫn giữ vững ý kiến, viết ra một tình tiết, một trong những bạn giường của nam phụ mang thai và sinh con cho anh ta, nữ chủ mắt không chứa hạt cát, dứt khoát chia tay với nam phụ, sau đó quay lại với nam chủ.

Không có viết cảnh hai người thân mật, cũng không có tình tiết đám cưới, chỉ viết đến đoạn nam nữ chủ nắm tay nhau ngồi lên vị trí thống trị nền kinh tế thế giới, HE.

Bởi vì tính cách bay bướm của Hạ Dương, nên gây không ít họa, cuối cùng lại hi sinh vì nữ chủ, tự làm tự chịu, di nguyện là hy vọng nữ chủ có thể sống hạnh phúc với nam chủ, cái kết hoàn hảo.

Nam phụ yêu nữ chủ ngủm củ tỏi hết, nữ phụ yêu nam chủ cũng thay phiên nhau leo lên con đường đi đầu thai sớm.

Thật là một cái kết cục không giống ai, không biết là OE hay là HE nữa.

*An Nhu khó chịu dùng bút chọc chọc sách bài tập.

An Nhu nhìn tính cách hoạt bát Hạ Dương còn có chút lỗ mãng đang thông qua App Viber cười hì hì ồn ào muốn lôi kéo Sở Hư Uyên đi bơi lội, thở ra một hơi thật sâu, thật dài. *Tình chị em Plastic cũng giống y như vậy.

*Tình chị em Plastic: là thuật ngữ của giới trẻ bên Trung, ý nói hiện tại mở miệng chị chị em em, rất thân thiết, nhưng phản bội khi nào cũng không

https://thuviensach.vn

biết.

Sở Hư Uyên nói chuyện phiếm một vài câu với Hạ Dương, liếc liếc màn hình di động, vẫn nhất quyết cự tuyệt lời mời của Hạ Dương. Đi ra ngoài thả lỏng cũng có thể, nhưng hiện tại Sở Hư Uyên không có tâm trạng, nói chuyện phiếm với An Nhu cũng coi như đã thả lỏng tinh thần cùng sức lực.

Hiện tại, công việc của anh đang dồn một đống, phải nhanh chóng xử lý cho xong.

An Nhu yên lặng rình coi trong chốc lát, phát hiện Sở Hư Uyên không muốn đi ra ngoài, dừng một chút, tự hỏi nên khuyên tiếp hay là không khuyên.

Cô nhớ rõ, một buổi tối nào đó, Sở Hư Uyên đi ra ngoài tình cờ gặp được Tô Hoàng. Ban ngày chắc cũng không gặp được, không đi cũng không sao. Chỉ cần buổi tối Sở Hư Uyên ngủ không được bò ra ngoài đi dạo, là có thể tình cờ gặp được Tô Hoàng đang bơi lội trong hồ bơi.

Kế hoạch hoàn mỹ, như vậy cô có thể làm cốt truyện đi theo quỹ đạo, có chút cảm giác tự hào. An Nhu hưng phấn xoa xoa tay, quay trở lại bài tập ngữ văn.

"An Nhu, thầy kêu cậu đến văn phòng một chuyến." An Nhu vừa làm xong một đề, thì có bạn học lại đây kêu cô. Những bạn học mấy ngày hôm trước còn có thái độ vô cùng ác liệt đối với cô, từ lúc thành tích của An Nhu dần dần ổn định thì bọn họ lại chậm rãi xoay ngược thái độ, ít nhất không còn khi dễ cô nữa.

"Ừ, được rồi." An Nhu cũng không có tâm tư so đo với bọn họ, cũng không có để ý đối với chuyện bị gọi lên văn phòng. Trong khoảng thời gian này, có không ít thầy cô sẽ chủ động tìm cô phân tích bài thi, chủ nhiệm lớp

https://thuviensach.vn

không phải là người đầu tiên.

Chờ đến văn phòng, An Nhu đẩy cửa ra, giật mình ngẩn người một chút. Chủ nhiệm lớp, thầy tổng phụ trách toàn khối lớp 11, thậm chí hiệu trưởng đều ngồi ở trong văn phòng, hình như đều đang chờ cô.

"An Nhu tới rồi sao"

Nhìn thấy An Nhu đẩy cửa vào, chủ nhiệm lớp đứng lên, dịu dàng đầy tình cảm tiếp đón An Nhu lại ghế ngồi "An Nhu, em đừng khẩn trương, hiệu trưởng và thầy tổng phụ trách có chút chuyện quan trọng muốn thương lượng với em, trước hết em cứ nghe đã rồi hãy trả lời."

Rốt cuộc chuyện gì quan trọng đến thế? An Nhu chớp chớp mắt, chậm rãi gật đầu, nhìn qua rất giống một cô bé ngoan ngoãn chưa từng bị bạo lực học đường.

Hiệu trưởng vẫn luôn nhìn cô, ánh mắt khẽ nhúc nhích, dịu dàng đầy tình cảm nhìn rất gần gũi:

"Học sinh An Nhu, chuyện là thế này, trường học của chúng ta gần đây nhận được giấy thông báo, trên đó nói, bởi vì em và học sinh An Như Uyển có thành tích tốt, ưu tú, cho nên được học viện DICE đặc cách nhận vào học, không biết em nghĩ như thế nào?"

An Nhu ngây ngẩn cả người "Giấy thông báo ... Của học viện ... DICE?" Từ từ tại sao cô lại nhận được thứ này!

"Đúng vậy, là người phía học viện DICE tự mình đưa lại đây."

Ông hiệu trưởng vươn tay, thầy tổng phụ trách nhanh chóng lấy một bao thư hơi mỏng màu vàng, hình chữ nhật, đưa cho An Nhu "Trường học của

https://thuviensach.vn

Chúng ta lập tức sẽ có hai học sinh ưu tú đến học tại học viện DICE, cũng coi như là vận may đã tới."

THPT Húc Dương chỉ là một ngôi trường bình thường trong thành phố thuộc tỉnh S, thành phố nhỏ này có học sinh được học viện DICE chọn vào trường là chuyện của mười mấy năm về trước. Sau khi học sinh kia tốt nghiệp, trở về trường học cũ diễn thuyết còn quyên tặng cho trường học 3,000,000.

Bộ máy lãnh đạo trường THPT Húc Dương ai nhìn mà không đỏ mắt? Lại nói, hai chị em nhà họ An này cũng quá tranh đua, hai chị em đều được học viện DICE chọn trúng, làm gì thì sắp tới cũng phải đi.

An Nhu ngu người tiếp nhận bao thư, nhìn bốn chữ to in đậm "học viện DICE" trên bìa thư, cảm thấy nóng như lửa đốt, rụt rụt tay.

"Mau mở ra nhìn xem"

Chủ nhiệm lớp ngồi bên cạnh nhìn An Nhu ngu người nửa ngày cũng chưa có động tĩnh, nhịn không được mở miệng thúc giục "Nhanh mở ra rồi xem nội dung bên trong đi em."

An Nhu hoàn toàn không phản ứng lại, dựa theo lời nói của chủ nhiệm lớp mà làm, mở ra bao thư, bên trong là một tờ giấy A4, có nội dung khá dài.

An Nhu đọc nhanh như gió, chưa tới hai phút đã xem xong rồi, đại khái ý nói muốn An Nhu trở thành học sinh của học viện DICE, cùng thời gian khi nào đi báo danh, hơn nữa sẽ có những chính sách ưu đãi gì ... Trong bao thư còn tặng kèm có một tấm thẻ tín dụng, mặt trên có khắc một bụi gai hoa hồng, là biểu tượng của học viện DICE.

Thật là trường học quý tộc nhà giàu mà.

https://thuviensach.vn

An Nhu nhìn nội dung trên giấy thông báo liệt kê ra những điều kiện và ưu đãi dành cho học sinh mà giật mình. Học viện trợ cấp tiền sinh hoạt một tháng ước chừng có 50,000 ngàn, mà đây chỉ là trợ cấp dành cho cấp bậc F.

Xếp hạng dựa theo thành tích, tư chất, và biểu hiện hoạt động ngoại khóa, như vậy, An Nhu cũng có đủ khả năng và năng lực bắt được càng nhiều tiền trợ cấp sinh hoạt.

Học viện DICE, học viện danh giá quyền lực nhất trên thế giới. Chỉ cần có thực lực, thì có thể hưởng thụ đãi ngộ giống như thiên đường.

"Học sinh An Nhu, thư thông báo của học viện DICE đã giao cho em, thầy thấy em có thể chuẩn bị được rồi."

Thấy An Nhu còn đang ngơ ngác nhìn thư thông báo phát ngốc, hiệu trưởng lắc đầu, trong lòng thầm so sánh, nhìn ra sao cũng thấy kém cỏi hơn cô chị, mặt ngoài lại cười nói hiền lành với An Nhu, vỗ vỗ bả vai cô.

"Mọi chuyện còn lại không quan trọng, chỉ hy vọng sau này học sinh An Nhu có thể nhớ kỹ trường học cũ này thôi, ngày nào đó thăng chức, trường học cũ cũng có thể dính chút ánh sáng vinh quang."

"Em..." An Nhu cúi đầu, nắm chặt thư thông báo màu vàng, lời cự tuyệt nằm lơ lửng trong cổ họng, làm cách nào cũng nói không nên lời.

"Hả?" Hiệu trưởng đã đứng lên, nghe không được An Nhu nói cái gì, mới nhìn cô hỏi tiếp "Làm sao vậy?"

"Em không muốn đi." An Nhu nói những lời này vô cùng gian nan. Hai tay nắm chặt thư thông báo hơi hơi phát run "Em không muốn đi, em muốn ở lại Húc Dương tiếp tục học cho tới khi tốt nghiệp."

https://thuviensach.vn

Trong văn phòng, từ hiệu trưởng đến thầy tổng phụ trách, lại đến giáo viên chủ nhiệm lớp của An Nhu đều xuất hiện vẻ mặt khiếp sợ đồng loạt nhìn cô.

"Học sinh An Nhu, chúng tôi sẽ lập tức thông báo cho người nhà của em đến trường ngay, có gì em hãy bản thật kỹ với ba mẹ rồi quyết định sau."

Thái độ của An Nhu rất kiên quyết, ngay từ đầu, giáo viên chủ nhiệm còn muốn khuyên giải, nhưng thái độ bổng thay đổi nhanh chóng, ông nghiêm túc nhìn An Nhu. Sau đó ba người lần lượt rời khỏi văn phòng chỉ để một mình An Nhu ngồi tại nơi đó.

An Nhu ngồi một mình ở trong văn phòng. Cúi đầu, ngẩn người nhìn chằm chằm vào đầu gối.

Tuy rằng trong khoảng thời gian này thân thể đã khá hơn nhiều, nhưng nhìn An Nhu vẫn còn rất gầy yếu, mặc đồng phục học sinh to rộng, ngồi một mình ở trong văn phòng yên lặng không tiếng động, An Nhu cũng không biết bản thân muốn cái gì.

【 Sở tổng...】

An Nhu theo bản năng kêu Sở Hư Uyên, An Nhu nhìn thư thông báo trên tay.

【 tôi nhận được thư thông báo nhập học từ ngôi trường kia của cô chị họ, hiệu trưởng cùng các thầy cô muốn tôi đi làm học sinh trao đổi. (ôm chính mình không nói lời nào.jpg) 】

【Hửm? 】

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên lần này hồi phục rất mau, nghe An Nhu nói, tay người đàn ông đang cầm bút ký dừng một chút.

【 bọn họ muốn cô đi? 】

【 Ừ. 】

Cảm xúc của An Nhu vẫn rất thấp.

【 trường học cảm thấy làm học sinh trao đổi với ngôi trường đó thật không dễ dàng, còn có thể làm vẻ vang tên tuổi của nhà trường, nên muốn tôi đi. Tôi đã nói ra miệng rằng tôi không muốn, hiện tại bọn họ đi tìm người nhà của tôi ... Đãi ngộ phúc lợi của ngôi trường này vô cùng tốt, tôi ...】

【 Vậy tại sao cô lại không muốn đi? 】

Sở Hư Uyên trực tiếp cắt ngang An Nhu, chầm chậm hỏi, nhướng mày, trực tiếp hỏi cô.

An Nhu bị hỏi đến nghẹn họng.

【 tôi...】

Tại sao cô không muốn đi? Bởi vì cô sợ con người cùng chế độ nơi đó, sợ nhất là An Như Uyển cũng ở đó.

【 phúc lợi đãi ngộ vô cùng tốt, là học bổng? Tôi nghĩ hiện tại đó là con đường tốt nhất dành cho cô, so với tình trạng và tình huống của gia đình cô còn muốn tốt hơn, đúng không? 】

Sở Hư Uyên ngón tay nhanh chóng gõ gõ ở trên màn hình di động, dưới

https://thuviensach.vn

ánh sáng di động, mặt mày người đàn ông này càng lạnh nhạt càng xa cách.

【 năng lực của giáo viên thì sao? Có phải cũng rất tốt hay không? Dựa theo phản ứng của ban pãnh đạo trường cô, chắc cũng thuộc dạng đứng đầu, nói thật, tôi cũng tìm không ra lý do cô không muốn đi 】

Ngày thường, lúc nói giỡn hay nói chuyện phiếm với nhau, Sở Hư Uyên có thể không nói nhiều, nhưng một khi đề cập đến những câu hỏi liên quan đến lợi ích của An Nhu, hơn nữa còn là vấn đề yêu cầu thiệt tình cần giải thích, thái độ của Sở Hư Uyên cũng giống như đối xử với cấp dưới, trở thành lãnh khốc tổng tài, không chút lưu tình.

Nói nhiêu đó là đủ rồi. Sở Hư Uyên di chuyển tầm mắt, thần thái và sắc mặt vô cùng lạnh nhạt. Anh và An Nhu chỉ là đối tác, anh không phải nhà từ thiện, không có dư thừa tâm tư cùng sức lực để ý đến tâm lý của một cô bé.

An Nhu biết, Sở Hư Uyên là người ngoài cuộc, lời anh nói không sai. Đổi thành ai cũng đều sẽ cảm thấy đầu óc cô có nước vào, bỏ một nơi tốt như học viện DICE không học, một hai phải ở lại ngôi trường bình thường trong một thành phố nhỏ. Cơ hội một bước lên trời bị cô lãng phí bỏ qua.

【 tôi... Tôi sợ. 】

An Nhu dùng tay áo xoa nhẹ đôi mắt, nước mắt không biết cố gắng nhỏ giọt xuống váy đồng phục, lan tràn thành từng đốm màu xám.

【 tôi sợ người khác khinh thường tôi, tôi chưa, chưa bao giờ rời khỏi nơi này, cái gì cũng không biết, nhưng những người khác đều nói đó là điều tốt nhất với tôi, tất cả mọi người kêu tôi đi, sao tôi có thể biết làm cách nào mới tốt nhất cho bản thân mình kia chứ ... (oa! Một tiếng khóc thành chó con.jpg) 】

https://thuviensach.vn

Lần này, Sở Hư Uyên lại im lặng trong thời gian thật dài, im lặng đến mức tiếng khóc của An Nhu dần dần yếu ớt, mờ mịt ngẩng đầu muốn biết Sở Hư Uyên đi đâu, bên kia mới truyền đến âm thanh.

【Đừng khóc. 】

Dùng sức ngã ra phía sau ghế dựa, người đàn ông bực bội vò vò đầu tóc, giọng điệu không có hung dữ dọa người như lúc ban đầu.

【 tôi còn chưa nặng lời thì cô đã khóc, khóc cái gì mà khóc? 】

【lau khô nước mắt, hở chút là khóc chẳng ra sao? Có chuyện gì không thể nói đàng hoàng sao? 】

Sở Hư Uyên nhẹ mắng cô, tựa hồ có thể tưởng tượng đến bộ dáng đầy ủy khuất của cô gái nhỏ, giọng điệu không tự giác mềm mại vài phần.

【 tôi nói, lá gan của cô cũng thật đủ lớn, không có người dám khóc lóc ở trước mặt tôi, lá gan của cô từ đâu ra? 】

【 tôi ... Tôi...】

An Nhu không thích ứng kịp, phong cách và thái độ của Sở Hư Uyên thay đổi quá nhanh, nghe lời, xoa xoa nước mắt, còn có chút ngu ngơ.

【 Sở tổng, tôi, tôi không có lá gan này đâu ... (run bần bật.gif) 】

Sở Hư Uyên ước chừng im lặng mười giây, nếu ngày nào đó có anh bị tắc nghẽn cơ tim, khẳng định là bị con nhỏ này chọc tức.

【lau nước mắt chưa? Chút nữa giáo viên và người nhà cô sẽ có mặt lại đó

https://thuviensach.vn

đi? 】

Đổi đề tài, Sở Hư Uyên nhắc nhở cô.

【 người nhà của cô muốn tới, trong chốc lát nói chuyện, tình huống như thế nào nói cho tôi biết ngay. 】

【 tôi không ... muốn thay đổi sự lựa chọn của cô. 】

Im lặng trong chốc lát, Sở Hư Uyên thật sự lo lắng não cá vàng của An Nhu không thể hiểu ẩn ý của anh, không tiếp tục gõ chữ nữa, trực tiếp mở miệng nói.

【 côsuy nghĩ thật kỹ đi, làm ra quyết định lựa chọn tốt nhất cho bản thân, tôi cho rằng cô đã sớm hiểu rõ vấn đề này. 】

Lời nói Llần này không hề mang theo lạnh nhạt cùng khoảng cách, mà là giọng điệu bình thường của Sở Hư Uyên, là giọng điệu thường nói chuyện phiếm với An Nhu, bình tĩnh đáng tin có chút ấm áp.

An Nhu nắm chặt thư thông báo trên tay, trong lòng lập tức yên ổn.

【 ừm, Sở tổng, tôi sẽ suy nghĩ thật kỹ. 】

Một lần nữa xoa xoa đôi mắt, An Nhu nở nụ cười, nói tiếp.

【 Sở tổng, anh thật là một người tốt. (thành khẩn vẫy đuôi.gif) 】

Cô không có chú ý tới cảm xúc của bản thân đã bị giọng nói của anh trấn an, cũng không biết thái độ hiện tại của Sở Hư Uyên đối với đã rất dịu dàng so với những người khác, cô chỉ là đơn thuần cảm thấy Sở Hư Uyên giúp cô rất nhiều.

https://thuviensach.vn

Lại thêm một lần nhận được thẻ người tốt, Sở Hư Uyên nhìn di động, nhướng mày.

Ok, tuy rằng anh cũng không thích bị người khác coi như thượng đế, nhưng ngẫu nhiên phát thiện tâm, làm người từ thiện, vấn đề tựa hồ cũng không quá lớn.

Cạnh cửa truyền đến một tiếng vang nhỏ, An Nhu đứng lên, giáo viên chủ nhiệm dẫn theo cha mẹ cô đi vào trong văn phòng. Cùng đi vào có hiệu trưởng và thầy tổng phụ trách.

Nhìn thấy An Nhu, thần thái và sắc mặt của năm người đều có chút biến hóa.

"Ngồi đi." Vẫn là hiệu trưởng lên tiếng trước, sắp xếp chỗ ngồi cho cha mẹ An xong, An Nhu cắn cắn môi, cọ xát ngồi gần vị trí An Minh Lễ và Từ Tuệ Văn.

"Lần này cho mời phụ huynh là muốn nói về chuyện có quan hệ đến việc học sinh An Nhu nhận được thư thông báo nhập học từ học viện DICE"

Người mở miệng nói đến vấn đề này trước là giáo viên chủ nhiệm, giọng điệu rất dịu dàng lại mang theo sự kiên định không cho phép cự tuyệt "An Nhu nói không muốn đến học viện DICE, tôi hy vọng bậc làm cha làm mẹ như hai phụ huynh đây có thể nói cho em nó hiểu, cái nào mới có lợi cho bản thân."

Nghe xong, sắc mặt của An Minh Lễ và Từ Tuệ Văn đều thả lỏng một chút. Ngay từ lúc đầu, bọn họ nhân điện thoại từ nhà trường, vô cùng hoảng sợ, vội vàng chạy tới, còn tưởng rằng An Nhu phạm lỗi gì đó rất lớn, bị nhà trường xử phạt.

https://thuviensach.vn

An Minh Lễ vuốt vuốt hai tay đầy mồ hôi lên đầu gối, cười nói:

"Xin thưa với mấy thầy là, bản thân vợ chồng tôi cũng nhận thấy cơ hội này thực không dễ dàng mà có, tôi và mẹ của An Nhu đều cảm thấy đây là một cơ hội rất tốt ... Nếu có thể được mà nói, nhất định phải làm An Nhu đến học tại trường học này"

Trên người ông còn mặc nguyên bộ quần áo công nhân màu xanh, phía trên còn dính chút dầu nhớt, nói rõ ông mới từ phân xưởng chạy tới.

"Đúng vậy, chúng tôi đều nghĩ như vậy." Từ Tuệ Văn cũng đi theo nói, biểu tình bất an "Tôi cảm thấy chuyện này thật không dễ dàng, Nhu Nhu nhà chúng tôi khó có được cơ hội này, có thể đi thì tốt quá rồi"

Chủ nhiệm lớp cười cười, nhìn về phía An Nhu "An Nhu, cha mẹ em đều nói như vậy, em cũng biết, bọn họ nuôi em ăn học rất không dễ dàng, đầu năm nay, tùy tiện mua chút sách vở đã tốn rất nhiều tiền, càng đừng nói tới chuyện khác ... Nội nước học phí để học xong THPT cũng rất vất vả, em ...?"

https://thuviensach.vn

Chương 25: Chấp nhận đến học viện DICE

"Con đi." An Nhu thấp giọng nói.

"Cái gì?" Giáo viên chủ nhiệm lớp đang còn đĩnh đạc nói, tính toán nói càng nhiều để thuyết phục cô, ngẩn người giật mình, mới nhận ra ý tứ trong lời nói của An Nhu "Học trò An Nhu, em nói ... Em đi?"

"Em đi." Cô gái nhỏ gầy yếu, tay đặt ở đầu gối, dáng ngồi ngay thẳng, cúi đầu, bộ dáng dịu dàng ngoan ngoãn "Em sẽ đến học viện DICE."

Ngay giây phút đó, hiệu trưởng, giáo viên chủ nhiệm lớp, thậm chí cha mẹ An Nhu đều thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Thật tốt quá, học trò An Nhu, em có thể nghĩ như vậy thì tốt rồi." Ngay từ đầu, giáo viên chủ nhiệm lớp cho rằng còn cần tốn chút miệng lưỡi thuyết phục, thậm chí dùng thủ đoạn ép bức, giờ đã hoàn toàn yên lòng, vỗ thật mạnh lên bả vai An Nhu "Học trò An Nhu, em cứ yên tâm, lần này em làm học sinh trao đổi là làm vẻ vang thay trường học, trường học nhất định..."

Những lời nói kế tiếp, An Nhu không thể nào nghe xong. Cô uyển chuyển cắt ngang lời nói cua giáo viên, tỏ vẻ bản thân còn phải về phòng đi học, giáo viên quá kích động, chỉ có thể lôi kéo cha mẹ An tiếp tục giảng giải.

An Nhu đẩy ra cửa văn phòng, một mình lủi thủi bước đi ở trên hành lang.

【 Sở tổng, tôi tính xuất ngoại du học 】

https://thuviensach.vn

Vừa đi, An Nhu vừa nói chuyện với Sở Hư Uyên.

【 anh nói rất đúng, xuất ngoại du học mới là điều hiện tại tốt nhất cho tôi, cũng là con đường ra duy nhất 】

Đây không chỉ là ý nghĩ của chính An Nhu, phần lớn là do hoàn cảnh buộc cô không thể không làm như vậy. Nếu không, sao cô lại có thể lựa chọn đến nơi kinh khủng như thế? Giáo viên và thầy hiệu trưởng đều cảm thấy như vậy là đúng, cha mẹ An cũng nghĩ như vậy. Hiện tại An Nhu vẫn là vị thành niên, ngay cả quyền quyết định cũng không có, chẳng lẽ muốn lấy cái chết để đe dọa bọn họ?

Ồn ào đến như vậy cũng quá khó coi.

An Nhu nắm chặt tay, khe khẽ thở dài. Quanh quẩn khu phòng học là âm thanh giảng dạy của giáo viên cùng âm thanh lật sách của học sinh, ánh sáng đầu mùa đông ấm áp từ ngoài cửa sổ chiếu khắp hành lang.

【 nếu tôi đi, có phải sẽ không có ai có thể khống chế tôi được nữa, đúng hay không? 】

An Nhu dừng lại, nhìn con bướm đang bay múa tự do ngoài cửa sổ. Nó không phân biệt được kính pha lê trong suốt hay là bầu trời tự do ngoài kia, đang liều mạng đâm vào tấm kính cửa sổ.

【 nghĩ thế nào đều sự lựa chọn của cô 】

Sở Hư Uyên cũng không có trực tiếp trả lời vấn đề của An Nhu, chỉ là âm thanh của anh vẫn bình tĩnh như thường ngày.

【 cô lựa chọn điều bản thân cho rằng đó là cách tốt nhất, không hơn. 】

https://thuviensach.vn

【 ha ha, nghe anh nói như vậy, tôi cũng cảm thấy khá tốt 】

Không đạt được sự khẳng định từ Sở Hư Uyên, An Nhu cũng không nóng nảy, ngược lại nở nụ cười,

【cảm ơn anh nha Sở tổng, thật sự đó, anh nói đúng, tôi cũng cảm thấy hành vi trước đó của tôi không có lý trí. 】

Nổi bất an, lo âu thấp thỏm trong lòng nhiều ngày qua rốt cuộc đã bình tĩnh trở lại, An Nhu đi đến bên cửa sổ, nhón chân đẩy cửa ra, làm con bướm bay ra ngoài, khóe môi cong lên nụ cười nhạt đầy dịu dàng.

【 thật muốn đi nếm thử một chút ... 】

Trước kia An Nhu không biết rõ học viện DICE, sau lại nhìn đến phúc lợi chính sách của học viện DICE cũng động lòng phần nào. Nhà cô chu cấp cho cô học THPT cũng đủ khó khăn, huống chi nói đến chi phí học đại học, hơn nữa phía cha mẹ An ... An Nhu hiểu rất rõ, dựa vào cha mẹ An, thì bản thân cô tuyệt đối không có quyền lên tiếng.

Sau khi nói chuyện với Sở Hư Uyên, An Nhu cũng nhận ra và hiểu đến một đạo lý, hiện tại, cô không có bất kỳ thực lực nào để đi đấu tranh, đi lựa chọn.

【 ừ. 】

Nhìn đến quyết định cuối cùng của An Nhu, Sở Hư Uyên nhếch lên đuôi lông mày, do dự trong chốc lát, vẫn gõ một đoạn lời nói.

【 cô đã làm ra sự lựa chọn mà bản thân cô cảm thấy tốt nhất. 】

https://thuviensach.vn

Bình thường, Sở Hư Uyên ở công ty giao lưu với cấp dưới cũng sẽ không khen người, nếu có thì số lần thiếu đến đáng thương. Hiện tại anh chỉ muốn nói vài câu an ủi An Nhu, cũng không biết phải mở miệng từ đâu.

An Nhu cười ra tiếng, đóng cửa sổ lại, quay đầu trở về phòng học, mặc kệ tương lai sau này thế nào, hiện tại cô vẫn muốn tiếp tục học tập.

Vừa xoay đầu, An Nhu đã thấy có người đứng ở phía trước, cách cô không xa, trong tay xách theo quyển sách bài tập, không biết đã đứng đó bao lâu.

Là Từ Trình.

Nhìn đến người này, An Nhu giật mình ngẩn người một chút, anh ta đứng ở chỗ này đã bao lâu? Bản thân mình lại không phát hiện sự xuất hiện của anh ta.

Đối phương nhìn cô không nói gì, An Nhu ngây người trong thời gian ngắn, sau đó mắt nhìn thẳng, tính đi ngang qua người anh ta, nhưng lại bị phản ứng không thể hiểu được của Từ Trình làm cô nổi da gà, lông tóc dựng đứng, An Nhu thiếu chút nữa không nhịn xuống đá anh ta.

"Ê." An Nhu đã đi ngang qua đi, bóng dáng thoáng qua trong nháy mắt, Từ Trình đột nhiên mở miệng, "An Nhu."

"Có việc gì?" An Nhu ngừng lại, cô lùn hơn Từ Trình rất nhiều, 1 mét 5 hạt tiêu muốn so với Từ Trình 1 mét 8, thấp hơn người ta mấy cái đầu. Hiện tại chỉ có thể ngửa đầu nhìn chằm chằm Từ Trình.

Từ Trình và cô nhìn nhau, im lặng dời đi tầm mắt "Tôi ... Rất xin lỗi ... Mọi chuyện cho tới nay đều ... Rất xin lỗi." Giọng cậu ta rất thấp, cũng nói rất mau, nhưng An Nhu vẫn nghe thấy.

https://thuviensach.vn

Bị quỷ ám hả? Khi nào Từ Trình lại biết xin lỗi? An Nhu ngơ ngác nhìn Từ Trình, một hồi lâu mới phản ứng lại, có phải cô cũng cần phải phản ứng lại anh ta hay không?.

"Cậu không cần xin lỗi" An Nhu lắc đầu "Đều là chuyện quá khứ." Từ Trình là học sinh lớp bên cạnh, cả hai người cũng không chạm mặt nhiều, nhiều lắm chỉ có thể xem như một trong những người đứng xem bạo lực học đường mà thôi.

Muốn nói đến người An Nhu chán ghét nhất, tuyệt đối không phải Từ Trình. Nhưng cô cũng không muốn tiếp thu lời xin lỗi của Từ Trình. Không biết nhìn người, dung túng hung thủ ... Còn trách ngược lại cô?

Trả lời ngắn gọn một câu, An Nhu trực tiếp đ ngang người cậu ta. Từ Trình nói chưa hết lời, nói như vậy, thật sự đều xả ra hết mọi chuyện trước kia ra tới, bùn nhão không thể trét tường, từng cây gay một, đều đâm vào trong lòng An Nhu. Làm cô đau đớn.

An Nhu và An Như Uyển muốn đến học viện DICE làm học sinh trao đổi đã truyền khắp trường học, tin tức này là một quả bom trong ngành giáo dục đạo tạo ở thành phố này.

Hơn phân nửa học sinh trong trường đều hâm mộ ghen tị hận đối với An Nhu, còn có không ít người cảm thấy cô căn bản không xứng học tại học viện DICE, đối với An Như Uyển thì đều mang theo nụ cười chúc mừng.

Cho dù lần trước An Như Uyển lộ ra vết sẹo trên mặt, làm cô ta bị giảm fan, trực tiếp từ bị loại khỏi danh hiệu hoa hậu giảng đường, nhưng thời gian trôi qua, rốt cuộc cũng không có vết sẹo nào. Hơn nữa tính cách nhu nhược cùng thủ đoạn lấy lòng người đã thực mau ổn định lại số lượng fan bị sụt giảm đó.

https://thuviensach.vn

An Nhu nhìn từng đống người nhào tới chúc mừng cô ta, làm như thân lắm, nhìn nhìn đều là người ngoài lớp, quả thực không co gì để nói.

【 một đêm phất nhanh, thật sự một đêm phất nhanh. (một mình uống rượu say, say đem giai nhân thành đôi đối.gif) 】

An Nhu cảm thán với Sở Hư Uyên.

【 tôi thật sự chứng kiến tới rồi, thế gian rét lạnh cùng đáng ghê tởm. 】

【nói chuyện đàng hoàng 】

Ngay từ đầu, Sở Hư Uyên tính nói gì đó, nhìn thấy tin nhắn không đứng đắn của An Nhu, nháy mắt không có tâm tình để nói thêm cái gì nữa.

【 còn nữa, cái emoji đó là cái gì nữa ...】

Xuất phát từ tu dưỡng tốt đẹp của tổng tài, Sở Hư Uyên cũng không có nói những câu thô tục ra tới.

【cũng không thể trách tôi nha, đều là lỗi của hệ thống. (ăn Jinkela, sản lượng lúa mạch một ngàn tám.gif) 】

An Nhu thành khẩn nói, còn muốn an ủi tâm linh quá mức yếu ớt của Sở tổng, An Nhu vừa nhìn đến cái emoji chứa bản mặt của tên bệnh tâm thần nhảy tưng tưng đâm đầu vào bức tường, trực tiếp chết tại chỗ.

【 cái quỷ gì vậy?! Tiểu tiên nữ không thích mấy thứ này đâu !!! (lừa gạt anh đó nha, người ta chỉ thích cái này thôi đó nhoa ~.gif) 】

Hai người cùng lúc im lặng, khung thoại tin nhắn chỉ còn một đoạn đối thoại này, trên màn hình là emoji mang một gương mặt tươi cười vừa nhảy

https://thuviensach.vn

quyến rũ vừa phẩy khăn tay...

An Nhu ...

【 Không, tôi có thể giải thích anh từ từ... (gương mặt kinh ngạc hoảng hốt.gif) 】

Cái hệ thống ma quỷ này, chẳng lẽ gần đây nó uống nhầm thuốc lắc hả?! (ノ ‵□′)ノ ┻━┻

Bởi vì đi học chung tại học viện DICE, nên sáng sớm An Như Uyển đã tìm An Nhu, thương lượng với cô, hy vọng có thể sớm một chút đến học viện DICE tại thành phố A, cũng là thủ đô hiện tại của nước Z.

"Em có biết chị quen thân với một cô bạn tên là Văn Nhứ không?"

An Như Uyển cười cười, chậm rãi nói: "Nhà Văn Nhứ muốn cho cậu cấy đi trước đến thành phố A, làm quen với môi trường học và quen biết thêm nhiều bạn bè, để sau này ở trong học viện cũng có người quan tâm chăm sóc"

"Nhu Nhu, em đừng lo lắng, chị sẽ dẫn em đi gặp Văn Nhứ." Lời trong lời ngoài vô cùng thân thiết chân thành, quan tâm An Nhu như em gái ruột.

"Ừ." An Nhu ngửa đầu, nhìn An Như Uyển đứng ở trước bàn học của mình, cười cười "Phiền chị, chừng nào chị đi thì cứ mang em theo" Giọng điệu của cô rất bình tĩnh, thậm chí thái độ có thể nói là dịu dàng.

Vừa nhìn thấy An Nhu phản ứng như vậy, An Như Uyển giật mình ngẩn người một chút, rất mau, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

"Nhu Nhu, chị, aiiiiii, thực xin lỗi em, chị biết em không muốn đi, thôi, chị

https://thuviensach.vn

không nhiều lời nữa"

An Như Uyển đột nhiên khơi mào chuyện này ra, nét mặt tràn đầy áy náy "Chỉ tùy tiện nói lỡ mấy câu với Văn Nhứ ... Ai biết cậu ấy tự chủ trương trực tiếp báo danh dùm em, chị không nghĩ tới chuyện sẽ như vậy, em sẽ không giận chị đi?" Cô cẩn thận nhìn An Nhu, biểu tình rất khổ sở.

"Sẽ không."

Ra ngoài dự kiến của An Như Uyển, rất mau, An Nhu đã trả lời lại, ngửa đầu, tuy rằng nụ cười rất nhạt, nhưng xác thật là An Nhu không có bất kỳ phản ứng nào khác, cười, mở miệng nói "Em đã nghĩ thông rồi, đi mới là lựa chọn tốt nhất, chúng ta là chị em, nên chăm sóc lẫn nhau." Cô cố tình nhấn mạnh năm chữ cuối cùng, cũng không biết là có ý gì.

"Em có thể nghĩ như vậy thì tốt, chị chỉ sợ em trách Văn Nhứ, trách chị ..."

An Như Uyển cẩn thận đánh giá nét mặt của An Nhu, xác thật không thấy ra bất kỳ manh mối gì, chỉ có thể không cam lòng nhả ra "Vậy chị đi về trước đây, hai ngày này chị sẽ nói tỉ mỉ trong lúc ăn cơm ở nhà em."

An Nhu vẫn duy trì trạng thái mỉm cười nhìn An Như Uyển rời đi, chờ đến khi cô ta hoàn toàn xoay người, mới thu hồi nụ cười trên mặt.

Đây là chiêu đầu tiên Sở Hư Uyên dạy cho cô trong suốt hai ngày nay. Cũng là chiêu đơn giản nhất, khống chế cảm xúc cùng biểu tình trên gương mặt.

Trong khoảng thời gian này, đồng học tới chúc mừng quá nhiều, toàn những người học khác lớp, An Nhu chán ghét mấy người đó, toàn mấy đứa xu nịnh. Kể từ cái ngày An Nhu bị Từ Trình chặn ngang đường kia, hiếm khi trong lòng vững vàng bình tĩnh đối mặt với mọi việc như vậy.

https://thuviensach.vn

Sau khi Sở Hư Uyên đã biết, bắt An Nhu học cách khống chế biểu tình trên gương mặt. Cho dù trong lòng nghĩ như thế nào, mặt ngoài không thể phản ứng giống như đang nói cho người ta biết trong lòng mình nghĩ cái gì.

Chuyện này nghe nói thì cực kỳ đơn giản, loại người như An Như Uyển, thường xuyên trà trộn trong các trường hợp tụ hội, đương nhiên đã sớm tu luyện thành công, mấy người bình thường như bọn học sinh nhìn không ra cảm xúc của cô ta. Tuy rằng An Nhu có thể làm giống như vậy, nhưng là vẫn còn chút khuyết điểm.

【 có thể làm chị họ cô không nhìn ra thì tốt rồi 】

Sau khi Sở Hư Uyên nghe An Nhu hội báo như vậy, trả lời cho cô yên tâm.

【 cô muốn ở chung thật lâu với cô ta, điều cơ bản nhất chính là phải có năng lực tự bảo vệ mình. 】

Tuy rằng đây đều là chuyện riêng của An Nhu, nhưng nếu An Nhu tận tâm tận lực bảo vệ anh, Sở Hư Uyên cũng không bỏ qua nghĩa vụ hợp tác của mình. Mục đích của anh chỉ là làm An Nhu rèn luyện sức chịu đựng của bản thân mà thôi, không muốn An Nhu rèn luyện cho đã đời rồi bị người khác chơi xoay vòng vòng tìm không thấy Bắc - Nam.

Những lời này Sở Hư Uyên không nói với An Nhu, anh cũng không cảm thấy bản thân cần thiết nói.

Ví dụ như về 'Unmasking the face', khống chế biểu tình có rất nhiều loại, Sở Hư Uyên đã học xong toàn bộ rồi, hiện tại cũng chỉ chọn hai loại làm An Nhu học.

Không cần thiết học hết, dù sao con nhóc này chỉ cần học xong điều cơ bản

https://thuviensach.vn

nhất là đến nơi. Nếu chiêu đó vô dụng, thì cô cũng sẽ xin anh giúp đỡ.

【 ừ, tôi biết rồi. 】

An Nhu không biết Sở Hư Uyên tính toán như vậy, chỉ cảm thấy trong khoảng thời gian này, lòng dạ của cô dễ chịu rất nhiều.

【 cảm giác ... Cũng không phải rất khó, có thể làm được. 】

Chỉ cần chú ý biểu tình thì không thành vấn đề, An Nhu xoa xoa mặt, cảm thấy những cảm xúc bất an trước đó đã hoàn toàn biến mất. Tinh lực muốn phân tán một chút đặt vào việc khống chế biểu tình. An Nhu mới nhận ra, bản thân cũng không phải để ý đến thái độ của các đồng học như vậy.

Quả nhiên, An Như Uyển nhắc tới chuyện này khi đến ăn ở nhà An Nhu, còn nói bản thân đã tính toán đi chung với An Nhu, tìm Lý Văn Nhứ cùng đi đến thành phố A.

Trong khoảng thời gian này, trong nhà đều rất bận rộn vì chuyện đi học của An Nhu, thậm chí trường kỳ trực đêm như ba An cũng điều chỉnh thời gian, giữa trưa có thể ở nhà ăn cơm chung với An Nhu.

An Nhu không để ý tới bàn ăn có thêm vài người, cúi đầu ăn cơm, tự lo cho cái bao tử của mình. Bởi vì ba An ở nhà, nên bên ngoài quan hệ giữa An Nhu và An Như Uyển cũng có chút hòa hoãn, Từ Tuệ Văn thì ngậm miệng không nói gì. Ngay cả một người luôn luôn khắc nghiệt như Tào Lâm Tú đều có thể ngoài cười nhưng trong không cười tới nói tiếng chúc mừng với An Nhu.

Không chỉ có Tào Lâm Tú như vậy, mọi họ hàng xa gần của nhà họ An đều xuất hiện, nói tiếng chúc mừng với Tào Lâm Tú sau đó lại tới nhà An Nhu, cha mẹ An bận không thấy mặt mũi, nhưng cũng cảm thấy có chút vinh

https://thuviensach.vn

quang.

Dòng họ An chỉ là một gia đình bình thường trong thành phố nhỏ này, có thể ra hai người đến học viện DICE đi học, sau khi tốt nghiệp sẽ đi thẳng vào tầng lớp thượng lưu, những người có học thức. Sau này sẽ là con thuyền cho toàn gia tộc, có thể nói là người người thơm lây, nhà nhà thơm lây.

An Nhu ở bên này vội vàng chuẩn bị rời đi, Sở Hư Uyên cũng không có nói cho cô việc bản thân ngoài ý muốn gặp mặt một người nào đó.

"Có thể trà trộn vào được đây ... Thủ đoạn cũng không tệ." Sở Hư Uyên ngồi ở trên sô pha trong phòng khách biệt thự, đối diện cửa sổ sát đất chính là bờ cát và bờ biển rộng mênh mông, mắt hơi khép, nghĩ đến người con gái đêm qua đi ra ngoài ngoài ý muốn gặp được, người đàn ông cong khóe môi, không chút nào để ý, hiện ra nụ cười.

Đâu chỉ không tệ, hòn đảo này đề phòng nghiêm ngặt như vậy, lại còn bị người khác trộm trốn vào ... Nhìn dáng vẻ, người con gái kia còn rất trẻ? Chuyện này ... Rất có ý tứ.

Lặp lại hành động nhìn ngắm di động, Sở Hư Uyên bắt chéo hai chân, tư thê lười biếng, hơi khép hờ đôi mắt "Tra nhân vật khả nghi trên đảo, điều tra rõ mục đích xuất hiện của người kia."

Có thể lên được hòn đảo này đều không phải là nhân vật nhỏ, chỉ muốn biết, rốt cuộc người con gái đêm qua muốn làm cái gì.

Trước mắt tới xem, Sở Hư Uyên chỉ có thể phán đoán mục tiêu của đối phương không phải anh, nhưng nếu mục tiêu là kẻ thù của anh, thuận tay giúp một chút cũng chưa chắc không thể.

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc có thể trà trộn vào tận đây, hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút bản lĩnh đi?

https://thuviensach.vn

Chương 26: Xả hết ấm ức

Những chuyện xảy ra với Sở Hư Uyên ở bên kia, An Nhu một chút cũng không biết, cô cũng không biết lần này cô không có nhúng tay làm ảnh hưởng tới cốt truyện nhưng nó cũng đã xảy ra lệch lạc. An Nhu hiện tại đang ở trường học làm thủ tục cuối cùng để rời đi.

Đã gần đến cuối kỳ, thời gian khai giảng của học viện DICE là vào ngày 6 tháng 2 năm nay, nhưng là dựa theo ý của An Như Uyển, sau khi liên lạc với Lý Văn Nhứ, đại khái vừa ăn tết xong sẽ đi ngay. Bọn họ cần phải đi nhờ xe Lý Văn Nhứ, nhất định phải ăn tết xong là đi ngay.

Gần ăn tết rồi.

An Nhu bừng tỉnh, ý thức được sự thật này.

Cô tới thế giới này cũng sắp bốn năm tháng. Từ đầu bất an, sợ hãi, đến ngây ngốc tin tưởng An Như Uyển, lại tự tay xé xuống gương mặt nạ giả nhân giả nghĩa của đối phương, bị khi dễ đến tuyệt vọng...

Rồi đến quen biết Sở Hư Uyên ... Thời gian cũng không bao lâu.

Kỳ thi cuối năm là chuyện rất quan trọng, mà lần này, trường học đang thương lượng khẩn cấp sẽ mở tiền lệ. Sau khi chấm dứt đợt thi cuối kỳ, trường học sẽ đặc biệt triệu tập học sinh quay trở lại trường học lấy thành tích thi cuối kỳ, cũng sẽ đặc biệt mở một đại hội vui vẻ, để đưa tiễn An Như Uyển và An Nhu đến học viện DICE.

https://thuviensach.vn

Đặc biệt phá lệ vì hai học sinh, chuyện này chưa từng xảy ra trong lịch sử của trường THPT Húc Dương, cũng không khó hiểu khi biết An Nhu và An Như Uyển đến học ở đâu.

An Nhu nhìn chủ nhiệm lớp tươi cười đầy mặt ra lệnh cho cô và An Như Uyển phải viết bài phát biểu, để phát biểu trước toàn trường, làm toàn học sinh có kinh nghiệm học tập, trong lòng nói không nên lời đó là loại cảm giác gì.

Kỳ thi cuối năm này cho dù thi ra thành tích gì cũng đều không quan trọng, toàn trường không có người để ý đến chuyện này. Dù mọi người nghĩ như thế nào, mặt ngoài đều biểu hiện vui mừng vì hai học sinh may mắn này.

Không có người quan tâm An Nhu nghĩ như thế nào. Không có người quan tâm An Nhu có hạnh phúc hay không.

"Kỳ thi cuối năm này con không cần cố sức, thi cho có lệ là được, không cần thiết để ý làm gì"

Từ Tuệ Văn vừa thu xếp hành lý cho An Nhu, vừa thuận miệng nói: "Con đó, đến nơi phải hòa thuận với Như Uyển, hai đứa phải chăm sóc lẫn nhau, trường học cho con tiền thì cứ cầm, nếu không đủ thì gọi điện về nhà."

An Nhu cũng ngồi xổm trước vali, yên lặng thu xếp đồ vật. Nghe Từ Tuệ Văn nói những lời này, nàng mới có chút phản ứng.

"Không cần, trường học cho tiền trợ cấp đủ dùng, con không cần dùng đến tiền trong nhà"

"Như vậy sao được, đi đến thành phố lớn, vật dụng yêu cầu chuẩn bị còn nhiều. Hơn nữa con mới đến, quần áo chăn mền đều phải đổi mới, đừng để

https://thuviensach.vn

bị người khác khinh thường"

Từ Tuệ Văn trách cứ nói: "Đi theo Như Uyển học cách ăn mặc, nhớ kỹ chưa?"

"... Mẹ, trong nhà điều kiện như thế nào con rất rõ ràng"

An Nhu xếp áo bỏ vào trong vali mới mua: "Trong khoảng thời gian này, có nhiều khách khứa liên tục tới lui trong nhà, gia đình chị họ cũng thường xuyên tới ăn cơm, trong nhà cũng không còn nhiều tiền tiết kiệm ..."

Nghe An Nhu nói, Từ Tuệ Văn giật mình ngẩn người một chút, động tác tay dừng một chút, há miệng thở dốc, không nói chuyện.

An Nhu nói không sai.

Nhà bọn họ chỉ có một mình An Minh Lễ làm công nhân kiếm tiền, Từ Tuệ Văn chỉ nhận làm những việc lặt vặt, mỗi ngày mời khách ăn cơm chính là một đống tiền, còn chưa tính chi phí học tập cho An Nhu, nhà bọn họ là thật sự không dư giả được đồng nào.

"Tóm lại, con đừng lo lắng những việc này"

Từ Tuệ Văn im lặng trong chốc lát, cổ họng khô cằn nói: "Thiếu tiền cứ gọi về nhà."

An Nhu tuổi còn nhỏ, không hiểu biết những mối quan hệ từ phía bên ngoài, Từ Tuệ Văn thở dài, vẫn là không cần nói cho An Nhu biết.

Kỳ thi cuối năm không trì hoãn, thời điểm An Nhu từ trường thi ra tới đã xác định, nếu không có gì bất ngờ xảy ra cô có thể yên ổn ngồi ở vị trí nhất bảng.

https://thuviensach.vn

Dù là ở kiếp trước, thành tích này cũng đủ khiến An Nhu hạnh phúc trong rất nhiều ngày, nhưng là hiện tại, tâm trạng của cô lại vô cùng bình tĩnh.

Lúc đi ngang qua sân bóng rổ, An Nhu nhìn lướt qua chỗ bị bọn học sinh vây quanh, dừng một chút, rồi dừng lại luôn.

Ở sân bóng, mới vừa thi xong, Từ Trình và Ngụy Văn Kiệt đang chơi bóng rổ, hai người bọn họ vừa đẹp trai, thành tích lại tốt, đương nhiên sẽ có một đống fans girl. Hiện tại fans girl đã vây sân bóng rổ chật như nêm cối.

Trên sân bóng, Ngụy Văn Kiệt tiêu sái rót rổ, trong lúc vô tình nghiêng đầu thấy một cô bé đứng rất xa, đứng ở dưới bóng râm trên đường.

Một cô bé đã từng xanh xao vàng vọt, khô quắt gầy yếu, không biết khi nào đã đẹp lên rất nhiều. Cô rất trắng, gương mặt cũng thanh tú, hiện tại đứng yên cũng có vài phần xinh đẹp.

Trong lòng Ngụy Văn Kiệt hơi nhói, liếc nhìn bóng dáng An Nhu, không nói chuyện. Hiện tại anh đã có chút hối hận, lúc trước bản thân đối xử tệ bạc với An Nhu, cứ việc đánh chết anh cũng sẽ không thừa nhận.

An Nhu và Ngụy Văn Kiệt liếc nhìn nhau một cái, thì thấy đối phương xoay người tiếp tục chơi bóng, một câu cũng chưa nói. Nếu là trước kia, cho dù đối phương không xông tới nói những lời độc ác cũng sẽ hung dữ trừng cô.

An Nhu nhìn trong chốc lát, tiếp tục đi từ từ đến phòng học. Còn một chút đồ dùng cô cần phải lấy về, cô muốn hoàn toàn rời khỏi THPT Húc Dương.

【 Tổng giám đốc Sở, tôi có một ý nghĩ. 】 An Nhu đột nhiên ở trong đầu gửi tin nhắn cho Sở Hư Uyên, thái độ rất bình tĩnh.

https://thuviensach.vn

【ý nghĩ gì? Cô muốn làm cái gì? 】

【 tất cả mọi người có thể sống trong cảnh thái bình giả tạo, nhưng tôi không muốn. 】

Ở nhà ngây người một tuần, An Nhu cũng không có nghỉ ngơi tốt.

Từ lúc tin tức nhập học học viện DICE truyền ra tới, hơn nữa bản thân lại nghỉ ở nhà, người quen mỗi ngày tới cửa cũng nhiều vô số kể, trong tối ngoài sáng đều là nịnh hót lấy lòng.

An Minh Lễ và Từ Tuệ Văn cũng phiền, nhưng nghĩ đều là thân thích, mối quan hệ là phải có, cũng không tiện cự tuyệt, quà tặng thấp kém cũng thu không ít, mời khách ăn cơm tiêu dùng còn lớn hơn thường ngày.

Ở trong hoàn cảnh như vậy, An Nhu vẫn rất im lặng.

Thậm chí so phía trước còn im lặng hơn, một mình đọc sách hoặc là đi tiệm sách. Từ Tuệ Văn vội vàng chiêu đãi khách, cũng không rảnh quan tâm cô, chỉ dặn dò An Nhu không cần chạy bậy. Dù sao An Nhu có ở nhà hay không cũng không quan trọng, cô là công thần lớn nhất, cô muốn làm gì cũng không ai nói gì.

Cô im lặng làm như mọi chuyện không quan hệ với mình.

Đến ngày thành tích cuối kỳ ra tới, An Nhu quay về trường học lấy phiếu điểm, không chút nào ngoài ý muốn, dọc theo đường đi nhận được rất nhiều câu chúc mừng từ bạn học.

Thành tích đầu bảng, lấy loại này thành tích này vào học viện DICE cũng không có ai sẽ nói thêm cái gì, ít nhất âm thanh phản đối cùng nghi ngờ

https://thuviensach.vn

cũng thấp rất nhiều so với trước đó. Những người nói cô dựa vào cái gì vào học viện DICE, nhìn thấy An Nhu vứt ra nhất bảng toàn trường, một mảng lớn thành tích, rốt cuộc cũng câm miệng.

An Nhu hôm nay không có mặc đồng phục, mặc vào đồng phục của học việc DICE. Con mắt thẩm mỹ của cô cũng không tồi, chọn lựa áo khoác tuy rằng chất liệu bình dân, nhưng màu xanh lục đậm rất hợp với khí chất của cô. Dù cô biết bản thân cũng không đến mức xinh đẹp khiến ai cũng há hốc mồm, nhưng so với bộ dáng co rúm lúc trước đã là cách biệt một trời một vực.

"Nhu Nhu, chúng ta cần lên khán đài đọc diễn thuyết, đợi chị cùng nhau đi nha."

Nhìn thấy An Nhu ăn mặt tươm tất sạch sẽ, An Như Uyển hơi giật mình, ngón tay không tự giác sờ soạng một chút cái nón đang đội trên đầu của mình: "Bản thảo diễn thuyết đã chuẩn bị tốt chưa?"

"Chuẩn bị tốt."

An Nhu rất bình tĩnh, cong cong đôi mắt, như là cũng thực chờ mong: "Cảm giác thật hạnh phúc."

An Như Uyển nhạy bén ý thức được những lời này của An Nhu có chỗ nào đó không đúng. Nhưng cô nhìn trong chốc lát, thật sự từ biểu tình của An Nhu tìm không ra dấu vết gì, chỉ đành phải từ bỏ.

Vì làm An Nhu và An Như Uyển oanh liệt rời khỏi THPT Húc Dương, ban giám hiệu mời toàn bộ học sinh trong trường không nói, còn mời không ít những thầy cô có danh tiếng trong tỉnh thành, ngay cả phóng viên cùng đài truyền hình cũng mời đến, chuẩn bị truyền hình trực tiếp.

https://thuviensach.vn

An Như Uyển lên đài diễn thuyết trước.

Hiện tại xác định cô đã nằm trong danh sách học sinh của học viện DICE, không tháo nón ra chỉ là râu ria việc nhỏ, cũng không có người nói này nói nọ. An Như Uyển tươi cười xinh đẹp đứng ở trên đài cao, tự nhiên hào phóng nói chuyện, An Nhu đứng ở hậu trường lẳng lặng nhìn.

【 Tổng giám đốc Sở, tôi lập tức phải lên đài rồi 】 nhéo nhéo folder trong tay, An Nhu có chút khẩn trương.

【 tôi ...】

【 làm điều cô muốn làm】 Sở Hư Uyên trả lời rất ngắn gọn, cũng mang theo kiên định.

【 điều cô làm là chính xác. 】

An Như Uyển nói xong, thu hoạch một tràng vỗ tay lớn, khóe miệng theo quán tính nhếch lên mỉm cười kiêu ngạo, nghiêng đầu liếc nhìn An Nhu.

An Nhu đứng ở dưới bậc thang, trong tay cầm chặt bản thảo diễn thuyết. Chú ý tới ánh mắt An Như Uyển, hơi hơi buộc chặt hàm dưới, nhìn qua cô cùng khẩn trương.

Chuột cống chính là chuột cống, dù ăn mặc ngăn nắp sạch sẽ, cũng vẫn là chuột cống. An Như Uyển cong cong khóe môi, tự nhiên đi xuống đài, thuận đường vỗ vỗ bả vai An Nhu: "Cố lên, em phải làm tốt hơn chị đó nha."

Nghe xong câu này, không rõ là châm chọc hay là cười nhạo, An Nhu giật mình, cô nghiêng đầu, không biết tại sao lại rất muốn cười: "Ờ."

https://thuviensach.vn

Dưới ánh nhìn chăm chú của An Như Uyển, An Nhu bước lên đài cao, đứng ở trước microphone, không có mở ra folder.

"Chào các thầy cô, các bạn học, xin chào tất cả mọi người, em là An Nhu học lớp 11"

An Nhu một tay xách theo folder, một cái tay khác đỡ microphone, giọng có chút run run, lại rất kiên định: "Em tin tưởng tất cả mọi người đều quen biết em, nhưng không phải danh tiếng tốt."

Nghe xong đoạn lời nói đó, bọn học sinh đứng phía dưới ngay từ đầu còn có chút an tĩnh, ẩn ẩn có chút xôn xao lên, ngay cả thầy cô cùng ban lãnh đạo nhà trường cũng nhíu mày.

Giọng điệu này của An Nhu rõ ràng không đúng, rốt cuộc con bé muốn làm cái gì?! Không đúng, con bé muốn nói cái gì?

An Nhu không có để ý bất luận kẻ nào, cô một tay nắm cái giá cắm microphone, dùng sức nắm chặt.

"Em biết, có rất nhiều bạn bè ở đây đều biết em đã từng trải qua chuyện gì, bị đối xử ra sao, em cũng biết rất nhiều người đều rõ ràng, em đã từng chịu cảnh bạo lực học đường như thế nào"

Đây đều là những lời An Nhu muốn nói thật lâu.

Không phải đã qua đi thì không gọi bạo lực học đường, không phải tất cả mọi người im lặng lựa chọn quên đi thì sẽ không có người nhớ rõ. Không có người nói tiếng xin lỗi với An Nhu, không có người cảm thấy chính mình làm sai.

An Nhu có thể vì tiếp tục đến trường mà nhường nhịn, nhưng khi cô đã xác

https://thuviensach.vn

định rời khỏi rồi, cô không có cách nào tiếp thu toàn bộ bạn học, toàn bộ thầy cô cùng nhà trường đều chẳng quan tâm đến những chuyện trước kia cô gặp phải.

Trong lòng cô như nuốt phải một cây kim, cô cũng không có cách nào làm trường học vẻ vang, làm học sinh ngoan. Cứ việc đây là một chuyện ai ai cũng đều có lợi, nhưng cô làm không được ... Chính là làm không được.

Bên cạnh có người nói gì đó, nhưng An Nhu không có nghe.

Hiện tại cả người cô đều đang phát run, lại gắt gao nắm microphone, như là bắt lấy hy vọng duy nhất. Nước mắt làm mờ tầm mắt, An Nhu cũng không có nhìn sắc mặt bất kỳ ai.

Cô chỉ là phát ra run, an tĩnh kể lại chuyện bản thân đã từng bị mọi người coi thường, bị mọi người khi dễ, ngay cả thầy cô cũng chỉ là có lệ, bắt cô giao lưu nhiều với bạn học, đừng gây chuyện.

Ngay cả nguyên chủ mắc bệnh trầm cảm, thậm chí tự sát cũng chỉ là bị người khác cho rằng tranh thủ đồng tình, cho tới bây giờ, cô dùng thực lực xoay người, thái độ mọi người thay đổi long trời lở đất.

"Hôm nay tôi đứng ở chỗ này, tôi không muốn kể tên những người đó ra, cũng không muốn kể khổ."

An Nhu cúi đầu, dưới sự lặng dần dần của toàn trường, nói ra một đoạn lời nói cuối cùng: "Tôi chỉ muốn nói, nếu tôi có sai, xin cho pháp luật trừng phạt tôi, mấy người không một ai có tư cách thay trời hành đạo. Nếu tôi không sai, ai trong mấy người có thể chịu trách nhiệm với một sinh mạng?"

Nói xong câu đó, An Nhu ném xuống microphone cùng folder, nhân lúc tất cả mọi người chưa kịp phản ứng lại, trực tiếp chạy đến xe đạp đã để sẵn ở

https://thuviensach.vn

dưới khán đài, lưu loát đạp xe chạy.

Bởi vì là kỳ nghỉ đông, thời điểm An Nhu ra cổng trường không có bất kỳ ai ngăn cản, cô chạy một hơi đến con đê lớn nhất huyện thành mới dừng lại, xoay người xuống xe.

【 sở, tổng giám đốc Sở...】

Nước mắt đã bị gió thổi khô trong suốt dọc đường đi, An Nhu run run rẩy rẩy bị gió lạnh trên đập thổi, nhưng âm thanh nói chuyện với Sở Hư Uyên lại rất hưng phấn.

【 tôi, tôi đã nói ra! Tôi đã hoàn toàn nói ra hết rồi! 】

【 chạy ra khỏi trường? 】

Sở Hư Uyên bên kia hồi phục cũng thực mau.

【hiện tại ở đâu? 】

【 tôi ở trên đập lớn, có chút lạnh. 】

An Nhu đánh cái hắt xì.

【 đây không phải trọng điểm, tôi đã nói ra! 】

Thời điểm nói lời này, An Nhu run rẩy soạn từng chữ một.

Nhịn lâu như vậy, giống vật phẩm trang trí, bị trường học, đồng học đá qua đá lại ... An Nhu vẫn luôn kiềm chế được, đè nén cảm xúc. Cho đến khi cô dần dần trưởng thành trong loại áp lực này, bắt đầu nảy sinh ý tưởng lớn mật.

https://thuviensach.vn

Ý tưởng này ngay từ đầu chỉ là một ý niệm, sau đó, nhìn mọi người xung quanh từng người từng người mang mặt nạ lấy lòng cô, lại dần dần làm An Nhu tự tin hơn, khống chế không được nữa, đè nén cũng không được, phải hành động.

May mà cô còn có chút lý trí, trước khi hành động còn biết hỏi Sở Hư Uyên.

【 chạy khỏi nơi đó là tốt rồi, tạm thời đừng trở về, tìm một chỗ ngồi đợi, chờ đến tối lại trở về. 】

Sở Hư Uyên trực tiếp ra lệnh cho An Nhu, khóe miệng của anh cất chứa ý cười, tâm tình rõ ràng không tệ.

Nói thật, An Nhu chuyển biến nhanh như vậy, dù là Sở Hư Uyên cũng có chút ngoài ý muốn.

Tuy rằng cẩn thận ngẫm lại, đều ở tình lý bên trong. Nhưng là thấy An Nhu nhiều lần mềm oặt không có uy hiếp, Sở Hư Uyên cũng không nghĩ tới An Nhu có thể đưa ra loại ý tưởng điên cuồng này.

【 ừ, ừ, tổng giám đốc Sở, tôi, tôi thật sự đang rất hạnh phúc! 】

Giải thoát oán khí đã tích tụ lâu trong lòng, hiện tại An Nhu chỉ cảm thấy lòng tràn đầy vui sướng, thiếu chút nữa không cười to ba tiếng.

Ai bảo mấy người khi dễ tôi, hiện tại bị tôi khi dễ trở về! Thấy sao hả?!! Ha! Ha! Ha!

Sở Hư Uyên đè đè cái trán, thật sự không nhịn được, cười ra tiếng.

https://thuviensach.vn

Thật đúng là ... Nhìn tin nhắn là có thể nghĩ đến cô nhóc kia hiện tại diễu võ dương oai đắc ý, cô nhóc khờ khạo, không có thuốc nào cứu được.

【 đừng chỉ lo vui mừng mà đứng riết ở trên đê. 】

Sở Hư Uyên cười về cười, vẫn là nhắc nhở An Nhu.

【 cô tính đứng đó để trúng gió hay sao? Tìm chỗ nào đó an toàn ngồi đợi, bảo đảm cha mẹ cô tìm không thấy, đêm khuya lại trở về. 】

【 Ừ! Mọi chuyện đều nghe tổng giám đốc Sở nói! Tổng giám đốc Sở là đang quan tâm tôi lạnh hay không sao? Con người của anh siêu cấp tốt luôn! (tiểu bảo bối của em, vương miện nhường cho anh đội nè ~.gif) 】

https://thuviensach.vn

Chương 27: Đồng tình Sở Hư Uyên

Sau khi hệ thống tự động gửi icon emoji, An Nhu hoàn toàn mất đi Sở Hư Uyên. Không, là hoàn toàn mất đi Sở Hư Uyên tin tức.

【không thể trách tôi, tổng giám đốc Sở, anh ở đâu rồi 】

An Nhu run run rẩy rẩy giải thích.

【 là do hệ thống làm như vậy, không phải tôi làm đâu TT】

An Nhu cũng muốn khóc, cô làm sao mà biết hệ thống điên vào lúc này? Icon emoji động còn chưa tính còn tự động phát ra âm thanh? Nói lý, một icon emoji cao cấp như vậy, cô thật sự rất sợ hãi nha!

【...】

Sở Hư Uyên đã gửi một đoạn thật dài dấu ba chấm.

Ở trên đảo, tổng tài đại nhân đứng đầu tứ đại gia tộc đang trong tình trạng áp suất thấp, đen mặt thay áo sơmi ướt đẫm trên người, sau khi tắm rửa thay quần áo sạch mới nhìn thấy cái icon emoji kèm theo âm thanh kia, Sở Hư Uyên cần thiết thừa nhận, anh không đề phòng đã bị kinh sợ.

Đây không phải trọng điểm, trọng điểm là Sở Hư Uyên đang cầm ly rượu, một ngụm rượu trực tiếp tiêu sái phun ra ngoài, ướt nhẹp cái áo sơ mi mới thay.

https://thuviensach.vn

Phản ứng lớn như vậy, cấp dưới còn đang đứng hội báo công việc cho Sở Hư Uyên cũng bị kinh sợ, chỉ có thể trợn mắt há hốc mồm nhìn người đàn ông trước nay đều không thể bắt bẻ, lộ ra bộ dáng chật vật khó gặp.

Đen mặt làm thuộc hạ rời đi, Sở Hư Uyên cả người lạnh lẽo không ngừng phát ra. Không phải lần đầu tiên anh bị An Nhu hố, chỉ là lần sau càng bị hố thảm thiết hơn.

An Nhu không biết Sở Hư Uyên làm ra chuyện mất mặt như vậy, nhìn thấy Sở Hư Uyên không chịu nói chuyện, chỉ có thể u buồn thở dài.

Tổng tài sao, trái tim pha lê nghiêm trọng một chút cũng là có thể hiểu được, cái loại âm thanh nhõng nhẽo õng ẹo này cũng ăn không tiêu.

An Nhu mạnh mẽ chống đến đêm khuya, mới ra tới đạp xe, lắc lư về nhà. Cô nhát gan, một người đêm khuya về nhà cũng rất sợ hãi. Tuy rằng đều lựa chọn những đoạn đường an toàn, nhưng cũng chỉ dám cúi đầu đạp xe.

【 tổng giám đốc Sở, tôi sợ...TT】 trên đường phố quạnh quẽ không có bóng người, An Nhu một mình cưỡi xe, nhịn không nổi, trong đầu tiếp tục kêu gọi Sở Hư Uyên. Cũng không có cách nào, hiện tại An Nhu chỉ quen có mình Sở Hư Uyên, không gọi Sở Hư Uyên cô thật không biết mình còn có thể kêu ai.

【Cô chuẩn bị đi trở về? 】 Sau khi Sở Hư Uyên im lặng trong một thời gian dài, rốt cuộc chịu lên tiếng để ý tới An Nhu.

【 Đúng vậy, đang trên đường, sợ, chung quanh không ai, đèn có cũng như không...】

Nói chuyện với ai đó làm trong lòng An Nhu yên ổn một ít, cô tăng tốc độ

https://thuviensach.vn

nhanh hơn, có chút hối hận. Lúc trước một tiếng trống làm tinh thần hăng hái, chạy đến nơi xa xôi như vậy, giờ về mới mệt.

Sở Hư Uyên không nói chuyện. An Nhu cũng không để ý, đâm đầu chạy về phía trước, trong chốc lát, bên tai lại truyền đến tiếng piano đầy dịu dàng.

An Nhu chớp chớp mắt, phản ứng đầu tiên là những đợt gió lạnh thổi ập vào mặt chỉ là ảo giác. Nhưng hình như cũng không phải.

【tổng giám đốc Sở? Anh tự đàn piano cho tôi nghe sao? 】

An Nhu giật mình ngẩn người trong chốc lát, mới ý thức được âm thanh mà bản thân nghe được là bên phía Sở Hư Uyên truyền đến.

【Richard Clayderman, không phải cô nói muốn có người trò chuyện với mình hay sao? 】

Giọng Sở Hư Uyên lười nhác, còn mang theo không kiên nhẫn.

【 đàn cho cô nghe, nhanh chóng trở về nhà đi. 】

【 Cảm ơn tổng giám đốc Sở. 】

Có thể là do bị ăn mắng hằng ngày thành thói quen, An Nhu lại kỳ dị mà ngầm hiểu ý của Sở Hư Uyên, đôi mắt hoàn toàn sáng lên, An Nhu nhanh chóng tăng tốc độ, kèm theo tiếng đàn piano thoang thoảng bên tai, trong lòng cũng yên ổn không ít.

An Nhu còn chưa hoàn toàn chạy vào hẻm nhỏ, thì nhìn thấy một bóng dáng màu đen đang đứng ở ngay đầu hẻm nhỏ.

"Nhu Nhu!"

https://thuviensach.vn

An Nhu còn chưa chạy đến trước mặt người kia, thì nghe được một giọng nói quen thuộc.

Bóng người đứng yên lặng ở trong gió lạnh kia, nhìn thấy An Nhu lập tức phản ứng ngay, vội vàng chạy tới, giữa đường còn vị vấp lảo đảo vài cái bởi vì chạy quá nhanh. Cuối cùng chạy đến trước mặt An Nhu.

"Nhu Nhu, con, con đã trở lại?"

An Nhu dừng xe, xoay người xuống, đẩy xe, nhìn người phụ nữ chạy tới trước mặt mình, hơi giật mình một chút.

"Dạ, con đã trở lại." Chờ ở đầu ngõ hẻm chính là Từ Tuệ Văn. Bà bọc quần áo thật dày quanh người, nhưng toàn thân vẫn đông lạnh, sắc mặt tái nhợt sắp biến thành màu tím xanh.

"Trở về thì tốt, mẹ cũng kêu ba con trở về đây, ông ấy chạy tìm con ở bên ngoài suốt mấy tiếng rồi."

Từ Tuệ Văn nhẹ nhàng thở ra, lấy ra một cái điện thoại di động cũ kỹ, run run gọi cho An Minh Lễ, sau đó nhìn An Nhu đang đứng ngu người: "Đi thôi, đi về nhà trước."

Dọc theo đường đi, hai người cũng không lên tiếng nói chuyện. An Nhu cất xe, lấy ổ khóa khóa lại, đi lên thang lầu, móc ra chìa khóa mở cửa.

Thẳng đến khi bước vào trong nhà, An Nhu mới cảm giác được một chút hơi nóng, kéo xuống cổ áo cao tới tận mũi xuống. An Nhu nghe mẹ An cũng đi vào, đóng cửa lại.

"Ăn cơm chưa?"

https://thuviensach.vn

Ở một mảnh an tĩnh, vẫn là Từ Tuệ Văn mở miệng trước. Bà nhìn An Nhu đưa lưng về phía bà, do dự một chút: "Con chưa ăn cơm phải không? Để mẹ đi làm ..."

"Không cần, con không ăn."

An Nhu trực tiếp cự tuyệt: "Con không phải đói, con đi nghỉ ngơi trước" An Nhu cũng không biết nên đối mặt với cha mẹ An như thế nào, dứt khoát đi thẳng vào phòng ngủ.

"Con ... Con, Nhu Nhu."

Từ Tuệ Văn nghe An Nhu nói xong muốn chạy vào phòng ngủ, vẫn là không nhịn xuống, mở miệng nói: "Nhu Nhu, những lời hôm nay con nói ở trường học ... Mấy nhà đài truyền hình trong tỉnh đều phát sóng ..."

Buổi diễn thuyết kia của An Nhu sau khi phát sóng trực tiếp đã nhanh chóng gây ra ồn ào trong dư luận. Ban lãnh đạo nhà trường tức giận bao nhiêu không cần phải nói, cái nhìn của bọn học sinh đối với chuyện này như thế nào cũng không cần phải nói. Ngay cả các nhà đài truyền hình phát sóng trực tiếp nằm cũng trúng đạn.

Có một số đài truyền hình, dù không nổi tiếng nhưng cũng vẫn có người xem. An Nhu nói ra những lời này, đối với trường THPT Húc Dương, đối với thanh danh của An Nhu đều có tính chất huỷ diệt.

"Con biết."

An Nhu dừng bước chân, đứng lại. Cô cảm thấy những điều trước kia trong lòng chưa xác định, hình như một lần nữa đã quyết định rồi. Mẹ An vẫn là cái dạng này, không thay đổi, An Nhu cũng không trông cậy vào việc mẹ

https://thuviensach.vn

An thay đổi, đừng quan tâm những gì người khác nói, chỉ quan tâm suy nghĩ của cô. Nhưng cô đã thất vọng quá nhiều, nên giờ cũng chết lặng.

Đi đến phòng ngủ, An Nhu quay đầu, nhìn Từ Tuệ Văn, còn rất bình tĩnh mà nói.

"Mẹ, không cần mẹ nhọc lòng, con lập tức phải đến học viện DICE rồi, con không ở lại cái huyện thành này, không ai có thể nói con cái gì, như vậy là đến được rồi phải không?!"

An Nhu hiếm khi nói chuyện kiên quyết như vậy, cũng không nghe Từ Tuệ Văn nói, trực tiếp đóng cửa phòng.

Từ Tuệ Văn đứng ở ngoài cửa, nghe An Nhu nửa cứng nửa mềm nói xong đóng sầm cửa, một chút đường sống cũng không chừa. Bà ngẩn người đứng ở trong phòng khách trống rỗng, đột nhiên che lại mặt, cả người như già thêm vài tuổi, chậm rãi lê bước đi vào căn phòng kế bên phòng ngủ của An Nhu.

Chuyện này cứ như vậy đi qua.

An Nhu không trở về Húc Dương, đối với những tin tức trong trường cũng không có hứng thú. Hồ sơ học bạ đã lấy về, cũng không cần phải bị ban lãnh đạo nhà trường uy hiếp này nọ.

Từ Tuệ Văn và An Minh Lễ cũng không có nhắc lại chuyện này. Bọn họ vẫn luôn vội vàng chuẩn bị mọi thứ cho An Nhu lên đường đến học viện DICE. An Nhu cũng chỉ mơ hồ nghe từ trong miệng An Như Uyển, Từ Trình hình như đã tuyệt giao với Ngụy Văn Kiệt, cũng không biết là thật hay giả.

An Nhu sẽ rời đi khỏi huyện thành này ngay sau khi ăn tết xong, ăn cái tết

https://thuviensach.vn

này, cô cũng không quá vui vẻ. Đây là cái tết đầu tiên sau khi đến thế giới này, nhưng trong mắt, trong lòng An Nhu, một chút không khí tết cũng không có, ngược lại cô thường xuyên trốn đến hiệu sách gần trường để đọc sách.

Ngược lại, nhà họ An lại rất náo nhiệt, mỗi ngày đều chào đón khách khứa, ngày tết đầu năm, còn mời cả nhà An Như Uyển đến cùng nhau ăn cơm.

Ông bà nội của An Nhu đã qua đời sớm, dư lại chỉ có hai anh em An Minh Lễ và An Minh Hùng, quan hệ cũng không thân cận, sau khi An Nhu lớn hai nhà mới nói chuyện qua lại.

Có An Như Uyển ở, bữa cơm tất niên này An Nhu càng ăn không thoải mái, miễn cưỡng ăn cho có, thấy mọi người không chú ý, An Nhu chậm rãi đi về phòng ngủ, một lần nữa lật ra quyển sách về IT, tiếp tục đọc.

Đây là một thu hoạch trong lúc vô tình An Nhu tìm thấy ở hiệu sách. Vốn dĩ cô không để ý, tùy ý tìm vài quyển tiểu thuyết trinh thám lại phát hiện bản thân rất có hứng thú đối với IT.

Bởi vì vậy, An Nhu cũng thuận tay đi tìm một vài quyển sách căn bản về IT để xem, cô có chút ngoài ý muốn phát hiện năng lực học tập của mình đối với chuyên ngành này rất tốt. Ngay từ đầu còn cảm thấy IT là ngành nghề buồn tẻ, giờ đây càng đọc càng yêu thích.

Kiếp trước, lúc An Nhu còn học đại học, cũng từng học qua vi tính căn bản, nhưng khi đó cô không thấy hứng thú, chỉ thi cho có để lấy bằng nộp cho nhà trường. Hiện tại cầm một quyển IT chuyên về thuật số khó nhằn lại có thể đọc hiểu.

An Nhu không thể nghĩ được nguyên nhân nào khác ngoại trừ bản thân cô là thiết bị điện tử cao cấp, nên cô có thể đọc hiểu những thuật số cùng ngôn

https://thuviensach.vn

ngữ lập trình.

Thì ra năng lực này còn có thể được sử dụng như vậy?

Lần đầu tiên An Nhu nhận biết được chuyện này. Tuy rằng cô còn chưa khai thác hết những gì trong đầu mình, nhưng cũng mơ hồ phát hiện ra năng lực này, so với tưởng tượng của cô còn có ít hơn nhiều.

Một quyển cơ sở lập trình viên đã được cô đọc hơn phân nửa. An Nhu khép lại sách, dụi dụi mắt. Chờ về sau đến thành phố A lại mau một cái laptop, đến lúc đó luyện tập một chút. Tuy rằng cô đối với phương diện này cũng không hiểu lắm, nhưng cũng hiểu, thiên phú tốt như vậy không thể để mai mọt lãng phí.

【 tổng giám đốc Sở, năm mới vui vẻ. 】

Nhìn đồng hồ đã hơn 11 giờ, An Nhu nghĩ nghĩ, gửi tin nhắn chúc tết cho Sở Hư Uyên.

【 anh đang ở nhà xem chương trình chúc mừng năm mới sao? 】

Biệt thự trống trải, Sở Hư Uyên một thân một mình đang ngồi ở trong phòng làm việc xem văn kiện. Từ hội nghị gia tộc ở trên đảo trở về chính là như vậy, báo cáo tổng kết cuối năm cùng kế hoạch phát triển cho đầu năm tới rất nhiều, Sở Hư Uyên càng bận bịu hơn so với ngày thường.

Nhưng dù cho có bận như thế nào, ai làm tổng giám đốc đều sẽ chọn về nhà ăn cái tết hạnh phúc bên gia đình ấm áp, nhưng Sở Hư Uyên không giống như vậy. Anh được xưng là công tác cuồng cũng không phải nói bậy, dù là hôm nay là ngày tết, tổng giám đốc Sở vẫn làm việc như ngày thường, làm việc, làm việc lại làm việc.

https://thuviensach.vn

Màn hình di động sáng lên, Sở Hư Uyên nhìn thoáng qua câu hỏi vô cùng ngu ngốc trên màn hình di động, vẫn cố mà trả lời An Nhu.

【 năm mới vui vè, tôi đang làm việc. 】

【đang làm việc?!. 】

An Nhu hơi giật mình, lại nhớ tới thân thế của Sở Hư Uyên, chớp chớp mắt đã hiểu ra.

Ở trong tiểu thuyết có nhắc tới, thân thế của Sở Hư Uyên cũng không tốt, cha mẹ ruột đều qua đời từ sơm, mẹ kế khắt khe, còn có một đứa em cùng cha khác mẹ lúc nào cũng hăm he cái ghế chủ tịch. Cho dù là ngày tết, dựa theo tâm tính lãnh khốc của Sở Hư Uyên cũng sẽ không nguyện ý cùng bất kỳ kẻ nào giao lưu.

Chuyện này không quá khoa học.

An Nhu cũng biết, thân là người trong gia tộc lớn còn là người đứng đầu gia tộc, nói như thế nào cũng không có khả năng không có ai lui tới chúc tết. Nhưng Sở Hư Uyên sinh ra đã mang theo tính cách lạnh lùng không thích giao tiếp, anh ta tươi cười bắt tay với người khác mới là phi logic.

Không, Sở Hư Uyên không phải như thế. An Nhu cắn chặt môi. Một âm thanh thật nhỏ dưới đáy lòng phủ định những gì cố biết về cốt truyện về tính cách về con người Sở Hư Uyên.

Tính cách của Sở Hư Uyên là lạnh băng tàn khốc, An Nhu biết, ngay từ đầu anh cũng xác thật là cái dạng này. Anh đối xử với An Nhu cũng rất tàn nhẫn độc ác, chỉ nghĩ giết cô, nhưng hiện tại tổng giám đốc Sở vẫn còn giữ suy nghĩ đó sao?

https://thuviensach.vn

Sẽ nhắc nhở An Nhu đừng vội vàng hành động, sẽ ở cho cô ấm áp mỗi khi cô sợ hãi, sẽ đàn piano cho cô nghe khi cô cô đơn, cũng sẽ lo lắng cho cô nhắc cô vào tiệm tránh cái lạnh giá khi cô theo dõi Hà Văn Thiến.

Đánh giá con người qua những dòng chữ trong tiểu thuyết là không công bằng đối với Sở Hư Uyên.

【 tổng giám đốc Sở TT (ôm lấy cọ cọ.jpg) 】

An Nhu ngón tay giật giật, không tự giác gửi đi. Cô vẫn không biết tính cách hiện tại của Sở Hư Uyên ra sao. Nhưng ít nhất cô cũng biết, Sở Hư Uyên ở nhà một mình, giống như An Nhu, đang một mình trốn trong phòng, tránh né sự náo nhiệt ngoài kia.

Không phải là hoàn toàn thờ ơ lãnh cảm, mà là những người đó không làm cô thấy hạnh phúc, tham gia vào chỉ cảm thấy mệt mỏi, chi bằng ở một mình còn thấy vui hơn.

Có thể làm lơ mọi cảm tình chính là thần.

An Nhu ở chung với anh lâu như vậy, giờ cô mặc kệ Sở Hư Uyên rốt cuộc là người nào, cô cảm thấy một tiếng ' bạn bè ' là có thể nói rõ mối quan hệ hiện tại giữa hai người.

Sở Hư Uyên nhìn cái icon emoji giả vờ đáng yêu làm nũng ôm một cái, cau mày, thần sắc tràn đầy lạnh nhạt. Anh không biết An Nhu suy nghĩ cái gì, nhưng cũng không khó đoán, đồng tình, hay là thương hại? Cái loại con gái trong sáng này luôn luôn nghĩ như vậy.

Sở Hư Uyên không cảm thấy bản thân yêu cầu mấy thứ đó, anh thấy bản thân không đáng thương đến nổi cần một cô bé như An Nhu thương hại, khép mắt, Sở Hư Uyên cong môi, nụ cười hơi trào phúng.

https://thuviensach.vn

Hay là cảm thấy bản thân ngây thơ hồn nhiên lại đáng yêu, bằng vào mị lực cách không muốn trình diễn truyện cổ tích cô bé lọ lem ... Mấy cô bé đầy dã tâm ôm loại tâm tình ngu đần này cũng không thiếu. Trong khoảng thời gian Sở Hư Uyên trở thành chủ nhân của dòng họ Sở, anh từng chứng kiến hàng tá người ngu đần như thế.

Chính là bản thân anh vô cùng chán ghét phái nữ, nên anh không để ý đến mấy thủ đoạn ngu ngốc thiếu não đó.

Không chút để ý xoay tròn di động, thần sắc Sở Hư Uyên bình tĩnh đến đáng sợ.

Dù là ngây thơ, thông minh, hay là gợi cảm ... Anh đều không cần.

An Nhu không phải người mang theo mục đích dơ bẩn đó tiếp cận anh, nhưng cái suy nghĩ ngây thơ đó khiến anh rất chén ghét.

Màn hình di động lần thứ hai sáng lên, người đàn ông thu hồi suy nghĩ, cảm thấy có chút phiền chán. Anh không cần đồng tình, không cần ấm áp từ người khác, anh có tiền có thế, cần gì có đó, còn cần thứ ấm áp giả tạo đó sao?

Chỉ là ôm tâm lý ngay cả chính bản thân anh cũng không biết, Sở Hư Uyên như bị thần sai quỷ khiến, mở di động lên ... Anh, chỉ muốn nhìn xem cô muốn nói gì tiếp theo thôi, không hơn.

【 tổng giám đốc Sở, tôi cảm thấy anh cũng không có việc gì làm, tôi cũng không có việc gì làm, không bằng hai người chúng ta cùng ngồi xem chương trình liên hoan tiệc tối Tết Âm Lịch trên đài CCTV đi? (56 dân tộc 56 đóa hoa, 56 anh em đồng bào đều là người một nhà ~.gif) 】

https://thuviensach.vn

Chương 28: Cuộc trả thù nho nhỏ của tổng giám đốc Sở

Sau đó, ngay tại đây, Sở Hư Uyên vẫn luôn không muốn nhớ lại nguyên nhân gì làm anh đồng ý xem chương trình Mừng Xuân trên kênh CCTV với An Nhu.

Thật ra mà nói, Sở Hư Uyên không ngờ An Nhu có thể chấp nhất đến nước này.

Chỉ là khi Sở Hư Uyên nhìn thấy loạt tin nhắn emoji động cùng giọng nói đáng yêu kèm theo chút làm nũng của An Nhu ... Nó làm anh khó chịu, quá ồn, vô cùng ồn ào. Rốt cuộc không thể nhịn được nữa, đóng laptop.

【 Tổng giám đốc Sở? 】

Nhìn thấy màn hình chính giao diện trên lap cùng PC, biết là do Sở Hư Uyên tắt, giác quan thứ sáu nói cho An Nhu rằng Sở ác thần đang tức giận, cô chớp chớp mắt ... Rốt cuộc giờ mới thấy thấp thỏm.

【không phải cô nói muốn xem chương trình Mừng Xuân sao? Không biết tự mở xem sao? 】

Sở Hư Uyên lạnh như băng dùng giọng nói, bản thân ôm tay dựa vào ghế trên, chờ cô tự mở.

https://thuviensach.vn

【 aaa ... Tổng giám đốc Sở thật sự tốt bụng quá đi! o(≧v≦)o】

An Nhu không để ý giọng điệu của Sở Hư Uyên, tự mình mò mẫm sờ soạng mở lap và PC, chính đúng kênh phát chương trình Mừng Xuân, bật cameras lên xem.

Sở Hư Uyên nhìn lap cùng PC đồng loạt mở hết trước mắt mình, xoa xoa ấn đường. Từ lúc chào đời đến nay, anh chỉ xem qua chương trình Mừng Xuân có một lần duy nhất, tính thêm lần này, cộng lại chỉ có hai lần.

Tuy rằng ngày tết có thể thả lỏng, nhưng là so sánh giữa công việc với ngồi ở chỗ này xem chương trình Mừng Xuân với An Nhu ... Sở Hư Uyên cũng không biết cái nào sẽ tốt hơn một chút.

【... Sở ... Tổng giám đốc Sở ...】

An Nhu đang nhìn màn hình lap và PC, nụ cười trên mặt cứng đờ, lắp bắp nói.

【 tôi, ờ, tôi không thể sử dụng cameras để xem chính tôi ...(đau lòng ôm lấy cơ thể mập mạp của mình.jpg)】

Cô chỉ thấy gương mặt đẹp trai không góc chết của Sở Hư Uyên cùng phong cảnh phía sau anh thôi TT.

Sở Hư Uyên hơi híp mắt.

Đây là lần đầu tiên dưới tình huống bình thường An Nhu trực tiếp gửi giọng nói lại đây, thời điểm Sở Hư Uyên thường nghe được giọng nói của An Nhu, không phải đang khóc chính là khóc càng thảm thiết.

Giọng của cô gái nhỏ rất trẻ con, ủy khuất như một chú mèo con đi vào thế

https://thuviensach.vn

giới xa lạ. Sở Hư Uyên không có hứng thú đối với động vật, nhưng anh cảm thấy phương diện nào đó của động vật, còn tốt hơn con người nhiều.

Sương mù trong lòng tan đi không ít, Sở Hư Uyên lười biếng lấy di động qua, tùy ý đặt dựa vào tay cầm trên ghế: "Được rồi."

【 í ... Cảm ơn tổng giám đốc Sở! 】

Rất nhanh, An Nhu biết Sở Hư Uyên đang làm cái gì, dứt khoát mở cameras trên di động, nhìn màn hình lap cùng PC đang chiếu chương trình Mừng Xuân.

Ở góc độ này, An Nhu nhìn không thấy Sở Hư Uyên, chỉ có thể cảm giác được anh đang ở bên cạnh. Nhưng bởi vì không nhìn thấy, loại cảm giác ngượng ngùng này vô hình yếu đi rất nhiều, An Nhu cũng có thể nhìn chằm chằm vào màn hình lap hay PC của Sở Hư Uyên, nhìn MC quen thuộc của nhà đài, năm nào cũng nói câu chúc mừng năm mới đầu tiên trên TV.

An Nhu trùm chăm vòng quanh người, cuộn tròn vào góc giường.

Trước kia, nhà cô ăn tết đều không phải lạnh như vậy, TV mở ra không có ai xem, vì người lớn bận xếp sòng chơi mạt chược, An Nhu và các anh chị em họ cùng nhau đùa giỡn nói chuyện phiếm ... Dù sao không phải giống như bây giờ.

An Nhu lẳng lặng xem chương trình Mừng Xuân trên màn hình lap, hít hít cái mũi, xoa xoa đôi mắt, cô thật sự quá khổ sở mà.

Sở Hư Uyên im lặng một lát.

【... Cô khóc cái gì? 】

https://thuviensach.vn

Trước khi gặp và giao lưu với An Nhu, Sở Hư Uyên chưa từng tiếp xúc gần với bất kỳ giống cái nào. Anh cũng không biết thì ra phái nữ lại thích khóc đến như vậy ... Chưa từng thống kê qua, nhưng số lần Sở Hư Uyên nghe cô khóc cũng có trên ba bốn lần.

【 tôi ... Tim tôi đau quá. 】

Tâm trạng An Nhu đang khá xấu, nhưng cũng không muốn nói quá nhiều.

【 tôi chỉ là ... Chỉ là muốn khóc vậy thôi ...】

... Sở Hư Uyên không muốn nói chuyện nữa. Con mẹ nó ' Chỉ là muốn khóc vậy thôi ', xem cái chương trình Mừng Xuân đầy cũ rích còn có thể khóc? Sở Hư Uyên sắp buồn ngủ vì chán rồi, được chưa!

【nếu cô không muốn xem, chúng ta có thể không xem nữa. 】

Sở Hư Uyên hít sâu một hơi, thành khẩn kiến nghị.

【 hoặc là tìm những thứ khác xem. 】

Anh cảm thấy hiện tại mức độ nhẫn nại của anh đối với An Nhu đã càng ngày càng cao. Ví dụ như hiện tại, anh còn có thể đủ bình tĩnh để an ủi An Nhu, nói chuyện bình thường với cô ấy mà không phải trực tiếp chửi xong kêu người đó cút khỏi mắt anh.

Cuộc đời là một hồi tu hành, coi như bản thân hiếm khi lòi ra lòng tốt. Nghĩ đến bộ dáng An Nhu ủy khuất, Sở Hư Uyên tự bổ não tưởng tượng ra một con mèo con mềm như bông tới.

Hừm ... Cho mèo con nhiều chút kiên nhẫn chắc miễn cưỡng là có thể làm được.

https://thuviensach.vn

【 không, tôi muốn xem. 】

An Nhu còn chưa có ý thức được hiện tại cách bản thân nói chuyện với Sở Hư Uyên có bao nhiêu tùy ý, cô lau khô nước mắt, tiếp tục nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, âm thanh tinh tế từ di động tự động mở giọng nói truyền tới ...

【 tôi nhất định phải xem. (làm chúng ta cùng nhau lắc lư! Cùng nhau lắc lư!.gif) 】

【...】

Sở Hư Uyên im lặng, dựa sát người ra sau, cầm một quyển sách lên xem. Anh lười xem chương trình Mừng Xuân nội dung cũ rích năm nào cũng lập lại này. Nhưng An Nhu muốn xem thì tùy cô ấy vậy, dù sao cô ấy cũng vất vả suốt một năm làm công cho anh, yêu cầu chút chuyện nhỏ này cũng không quá phận.

Tuy rằng nếu đổi thành một người khác dám yêu cầu loại này với tổng giám đốc Sở, có khả năng anh sẽ trực tiếp đá nát trứng kẻ đó, rồi bắt người đó lăn khỏi trước mắt anh, nghĩa đen lẫn nghĩa bóng.

Sở Hư Uyên phát hiện có hiện diện của người khác gần mình, anh rất khó tập trung đọc sách. Chuyện này không thể trách anh, chủ yếu là tiếng khóc thút tha thút thít của An Nhu quá rõ ràng, giống như đang xem phim điện ảnh tình cảm hàn quốc không bằng.

Mỗi khi tính chất đặc biệt của An Nhu bật lên, đều xuất hiện một loạt emoji trên màn hình, bất kỳ màn hình nào đang mở diện.

Anh bị một loạt hình ảnh nhấp nháy trên màn hình hấp dẫn, ngẩng đầu

https://thuviensach.vn

nhìn, toàn một đám hình emoji động xanh đỏ tím vàng trắng đen loè loẹt, có vui mừng, có đau buồn, có thở dài, lại im lặng cúi đầu.

Anh thật sự không nên ôm chờ mong cái gì đối với chỉ số thông minh đó của An Nhu.

【 cô đủ rồi chưa? 】

Sau khi 30 phút trôi qua, Sở Hư Uyên khép lại sách, rốt cuộc không thể nhịn được nữa, lên tiếng hỏi:

【rốt cuộc tại sao cô khóc? 】

Tha thứ cho sự thiếu hiểu biết của anh.

Lần này anh thật sự không biết tại sao An Nhu khóc, chắc không phải xem cảnh tượng vui vẻ hạnh phúc trên màn hình cảm động đến khóc đi? Thiểu năng trí tuệ hả???

【 tôi ...】

Hình như là bị giọng nói hết kiên nhẫn của Sở Hư Uyên dọa tới, An Nhu hít hít mũi, lần này rốt cuộc ngừng khóc.

Một lát sau An Nhu mới sợ hãi lên tiếng, nhỏ giọng nói:

【 tổng giám đốc Sở, tôi chỉ là ... Tôi nghĩ bản thân ở có một mình chỗ này, còn phải xem chương trình Mừng Xuân trên máy tính, quá cô đơn, nên tôi không nhịn xuống được ... Đó là nước mắt đau lòng đó nha. (ánh mắt mẹ hiền chớp chớp.jpg) 】

【... Không không không, cái emoji này là do hệ thống tự ý bỏ vào, không

https://thuviensach.vn

liên quan gì đến tôi! Anh đừng mắng tôi!】

Sở Hư Uyên hít sâu hai lần, cảm thấy thật sự sớm hay muộn gì anh cũng phải bị kịch bản lỗi thời của An Nhu làm tức chết. Sao anh có thể tin tưởng mấy cái lý do vừa nghe đã biết rõ ràng là bịa ra? Xem anh là thằng ngu à?!

【 nếu là trước khi mở chương trình Mừng Xuân, cô nói như vậy có lẽ tôi sẽ tin.】

Sở Hư Uyên nhanh chóng gõ chữ, mạnh đến nổi muốn đâm thủng màn hình.

【 hiện tại cô cho rằng tôi sẽ tin?!】

Chắc tức dữ lắm, cho nên người như sĩ diện lúc nào cũng chú ý hình tượng như tổng giám đốc Sở cũng sẽ dùng dấu chấm than ... An Nhu rụt rụt bả vai, ngượng ngùng im miệng. Nếu còn nói dối nữa ... Nói không chừng cô sẽ lại chọc đến trái tim pha lê của tổng giám đốc Sở, không biết anh ta sẽ giận cô mấy ngày nữa.

Cô chân thành sám hối.

Đúng lúc này, chương trình Mừng Xuân trên máy tính cũng đã hết, An Nhu nhẹ nhàng thở ra, vội vàng đóng toàn bộ cửa sổ màn hình, trở về giao diện chính của máy, còn tri kỷ tự động shut down. Toàn bộ hành trình giữ vững yên lặng như gà, thái độ lấy lòng.

Sở Hư Uyên đán xem mười ngón tay vào nhau, dựa vào ghế trên, máy tính và di động đều một màu đen nhánh, giống như chuyện gì cũng đều chưa từng xảy ra vậy.

Một mảnh im lặng, Sở Hư Uyên giơ ngón tay thon dài thắp sáng màn hình

https://thuviensach.vn

di động, lại dừng một chút.

【 ra tới. 】

【 a? Tôi đang đâu, tổng giám đốc Sở có cái gì căn dặn ạ, xin mời ngài cứ việc nói! (anh là điện của em, anh là ánh sáng của em, là thần thoại duy nhất trong đời em ~.gif) 】

An Nhu thấy lần này sau khi Sở Hư Uyên giận cô, vậy mà còn muốn tìm cô nói chuyện ngay, vội vàng cho thấy thái độ trung thành của mình.

【... Cô vẫn đừng nên ra tới. 】

Sở Hư Uyên dừng một chút, có chút hối hận về hành động vô ý thức vừa rồi của bản thân.

【TT, tại sao anh lại muốn làm tổn thương trái tim nhỏ bé của tôi! Tổng giám đốc Sở, tôi chỉ còn là học sinh, tôi còn chưa có ... Chưa có ra xã hội nữa đó nha. 】

An Nhu thuận miệng thiếu chút nữa nói ra một câu "chưa thành niên", lại bị cô đè ép trở về.

Lần này Sở Hư Uyên là thật sự cười lạnh một tiếng.

【 ha, bộ cô thấy tôi ngu lắm hay là cô tự cho bản thân mình quá thông minh? Cô thật sự cho rằng bản thân cô giấu diếm rất giỏi hay sao? 】

【... Có ý gì! Tổng giám đốc Sở, anh nói cái gì vậy, tôi không hiểu cho lắm...Σ(⊙▽⊙ "a】

An Nhu nghe giọng điệu này của Sở Hư Uyên, trong lòng căng thẳng, lập

https://thuviensach.vn

tức có một loại dự cảm điềm xấu. Cô biết bản thân mình khẳng định giấu Sở Hư Uyên không được bao lâu, nhưng mà ... Nhưng mà cô cũng chưa có chuẩn bị tâm lý nha!

Nhìn thấy một đống emoji An Nhu vô tình gửi đến, Sở Hư Uyên khóe miệng nhếch lên, thiếu chút nữa không nhịn được, cười ra tiếng. Thật ra, anh không tính toán làm gì, nhưng một hai phải nói ra nguyên nhân là gì ... Thì, đại khái là do An Nhu vẫn luôn hố anh, hố nhiều đến mức Sở Hư Uyên muốn trả thù trở về mà thôi.

Nhưng tổng giám đốc Sở của chúng ta tuyệt đối không có khả năng thừa nhận bản thân có thuộc tính trẻ con này.

【 vậy cô giấu thật là giỏi, nói dối cũng không biết cách nói sao cho thật. 】

Sở Hư Uyên không nhanh không chậm gõ từng chữ một, tâm trạng khó chịu bị An Nhu nghẹn khuất cả đêm rốt cuộc giờ đã hoàn toàn thoải mái.

【 sinh viên năm nhất? Ờ? Cô có quá tự tin vào chỉ số thông minh của bản thân hay không? 】

An Nhu: ... Nghe xong giống như đang mắng cô, nhưng hình như nói có chút đạo lý...

【... Tổng giám đốc Sở, tôi có thể giải thích chuyện này ... 】

An Nhu nuốt nước miếng, giọng điệu của Sở Hư Uyên mơ hồ mang theo chút ý cười, nhưng An Nhu tự động chuyển hóa sang cười lạnh.

【 tôi chỉ là sợ anh cảm thấy tôi còn quá trẻ tuổi không đủ độ tuổi bình đẳng hợp tác, mới nói dối tuổi của mình, xin anh tha thứ, đây là lỗi của tôi,

https://thuviensach.vn

tôi đã sai, xin anh thứ lỗi cho kẻ hèn ngu ngốc múa rìu qua mắt thợ. 】

Soạn ra đoạn lời nói này, An Nhu mới phản ứng lại, thật ra Sở Hư Uyên cũng đã đoán sai, tuy rằng ở thế giới này cô là học sinh THPT, nhưng ở một thế giới khác thật sự là sinh viên đại học năm nhất không sai, Sở Hư Uyên nhìn không ra tâm lý tuổi của cô, chẳng lẽ còn đi trách cô hay sao? Quá bá đạo

An Nhu cự tuyệt thừa nhận nguyên nhân duy nhất làm tổng giám đốc Sở đưa ra phán đoán sai lầm chính là do cô quá ngu.

Sở Hư Uyên nhìn màn hình sáng lên, độ cong khóe miệng càng thêm kéo dài, nhưng anh cũng không có nói thêm gì nữa, nhàn nhã đứng lên rót một ly rượu, làm như không thấy đối với màn hình di động không ngừng sáng lên.

Người, đều có tâm lý trả thù, Sở Hư Uyên cũng không ngoại lệ. Ngẫu nhiên, anh cũng muốn cho An Nhu cảm nhận được thể nghiệm muốn đập bẹp người ở đầu dây bên kia nhưng không cách nào làm được.

An Nhu chờ mãi chờ mãi không thấy Sở Hư Uyên trả lời, cả người đều hoảng loạn lên. Sở Hư Uyên không biết, An Nhu rất rõ ràng bản thân rốt cuộc đã giấu diếm Sở Hư Uyên bao nhiêu chuyện, không nói cái khác, chỉ chuyện ở chung một thế giới thôi ... Đừng nói là Sở Hư Uyên cũng đã biết rồi đó?!

Trong lòng khẩn trương, An Nhu gửi từng tin nhắn qua đều là đá chìm đáy biển, đến cuối cùng, cô thậm trực tiếp mở cameras di động, là phòng làm việc ở nhà của Sở Hư Uyên, hiện tại trong phòng không có một bóng người.

... Người đâu?!

https://thuviensach.vn

Tự động di chuyển mắt camera, An Nhu không phát hiện bóng dáng của Sở Hư Uyên, ngược lại được một lần chiêm ngưỡng phòng làm việc tại nhà của Sở Hư Uyên.

Giống như những gì miêu tả trong tiểu thuyết, có rất nhiều sách, trên trần nhà treo một chùm chandelier đầy tinh xảo nhã nhặn.

An Nhu nằm ngửa nhìn ánh đèn ấm áp dịu dàng, không biết mấy cái tòn ten đó là kim cương hay là thủy tinh? Trong lòng tính toán giá trị của cái đèn chandelier này sẽ giúp cô no bụng trong bao nhiêu ngày... Thẳng đến khi một gương mặt đột nhiên không kịp phòng ngừa tiến vào tầm mắt cô.

Trong nháy mắt, An Nhu bị hình ảnh kia làm ngu người.

Quả thực ... Quá đẹp. Cô chưa từng gặp qua người nào đẹp như vậy. Lúc nãy không thấy gì, vì cô không dám mở mắt quan sát rộng của camera, nên hồi nãy chỉ nhìn thấy cái cằm của Sở Hư Uyên, giờ là toàn bộ gương mặt.

Chiếc di động mới này của Sở Hư Uyên được trang bị cameras rộng không góc chết, cả gương mặt của anh đều là gần trong gang tấc, như có thể giơ tay là chạm vào được vậy.

Biểu tình lười biếng, đôi môi hơi hơi cong lên, nét mặt cũng không có cao ngạo lạnh lùng như trên TV, môi không mỏng không dày, độ cong khóe môi khiến người khác muốn nhào lên cắn liếm thưởng thức ... Ai nói Sở Hư Uyên là tổng giám đốc bá đạo? Rõ ràng chính là cấm dục nha!!!

【 A? 】

Sở Hư Uyên lật qua di động, liếc mắt nhìn cameras sáng đèn trên di động, không chút để ý, đóng lại.

https://thuviensach.vn

【 sao không nói nữa? 】

Hiện tại tâm trạng của anh đang rất tốt, chỉ là dọa An Nhu chút cho hả giận thôi, không tính toán làm quá phận.

【 tôi ... Tôi ... (vì anh si vì anh cuồng vì anh loảng xoảng loảng xoảng vào nhà tù!.gif) 】

An Nhu cắn môi, mặt đỏ sắp phun máu, sau khi nhìn thấy cái hình emoji kia, tầm mắt càng thêm trốn tránh, không dám nói tiếp nữa.

【 tôi ... Tổng giám đốc Sở a a a a a a a! (xoay tròn! Nhảy lên!.gif) 】

Tất cả những gì cần nói đều chứa hết trong loạt âm thanh hò hét không màng tất cả của An Nhu. Nhanh chóng rụt đầu vào trong chăn, An Nhu dùng hai bàn tay bụm chặt gương mặt đang nóng lên của mình, chỉ cảm thấy cô vừa gặp phải B52 hay còn gọi là sắc đẹp của Sở Hư Uyên làm nổ tan xác rồi.

Nhìn thấy tiếng hét cùng loạt emoji đầy kích động kia của An Nhu, Sở Hư Uyên nhướng mày, cái gì cũng đều hiểu rõ.

Hứ, thật đúng là một con nhóc. Sở Hư Uyên nhếch lên khóe môi, cười cười, cảm thấy phản ứng của An Nhu quả thực rất thú vị.

Tuy rằng anh rất có tự tin đối với bề ngoài của bản thân, nhưng Sở Hư Uyên chưa từng nghĩ tới thì ra thật sự có người có thể vì gương mặt này của anh mà kích động đến loại tình trạng này. Ít nhất chưa từng có ai từng ngất xỉu ở trước mặt anh.

Nhìn mặt anh đã gần ngất xỉu, vậy ... Nếu đột nhiên anh nhỏ nhẹ nói lời

https://thuviensach.vn

quan tâm thì sao, Sở Hư Uyên nhếch lên khóe môi, gõ chữ.

【 Ừm? Không có việc gì đi? 】

Giọng điệu vô cùng dịu dàng hòa nhã, nghe mà sướng rân người.

【tôi cầu anh đó, cầu anh đừng nói chuyện nữa, tôi không muốn nghe, tổng giám đốc Sở, tôi sai rồi, tôi quỳ xuống xin lỗi anh ... (tình yêu anh dành cho em ~ em ở xá quá ~ nhận không tới ~.gif)】

Cả người An Nhu đều đang quay cuồng ở trên giường, không màn tất cà, trực tiếp bọc chăn lăn tới mép giường, cả người lẫn chăn đền lăn xuống giường.

Đầu cách chăn va chạm mặt sàn xi măng, An Nhu yên lặng ngồi dậy, rốt cuộc bình tĩnh lại.

Không đúng, hiện tại cô cũng đã nhận ra, Sở Hư Uyên đang đùa giỡn với cô ... Nói năng ấm áp dịu dàng kèm theo nụ cười chết người kia đều là đùa giỡn với cô?!

An Nhu hít sâu hai lần, phẫn nộ mắng ngược qua.

【 tổng giám đốc Sở, anh thật lá con nít quá đó! (bé không chơi chung với con nít ranh.gif) 】

【 không trẻ con bằng cô. 】

Ngôn ngữ của Sở Hư Uyên khôi phục ngắn gọn cùng lãnh đạm, vừa rồi anh thấy An Nhu nửa ngày không phản ứng còn đang tự hỏi có phải bản thân đã làm quá hay không ... Ai biết nhanh như vậy cô ta đã phản ứng lại đây.

https://thuviensach.vn

【 anh nói ai không trẻ con bằng ai? Anh mới trẻ con hơn so với tôi thì có, dù sao tôi cũng sẽ không ...】

An Nhu nghĩ đến hành động thẹn thùng vừa rồi của bản thân, cảm thấy vô cùng mất mặt, nổi giận đùng đùng tìm Sở Hư Uyên tính sổ.

【 anh còn uy hiếp người khác nha, thật ra anh căn bản không muốn làm gì tôi hết đúng hay không? Anh ... (bé bị dọa tới rồi ~ bé thực tức giận nha.jpg) 】

【 không muốn làm gì với cô? 】

Sở Hư Uyên hơi híp mắt, ngồi trở lại ghế trên, một tay chống cằm, không chút để ý gõ chữ.

【 cô là đang nhắc nhở tôi cô từng nói dối những gì với tôi sao? Muốn tôi đoán thử xem là điều gì không? Hửm? 】

【... Tổng giám đốc Sở, mấy lời vừa rồi không phải tôi nói, thật sự là vừa rồi đầu óc tôi có chút không thanh tỉnh mới vừa rớt xuống giường, bị đập choáng váng, hiện tại mới vừa khôi phục lại trí thông minh ... (kỹ thuật đâm đầu nhà tôi bảo đảm mạnh, bao anh vừa lòng, bao anh sảng.gif) 】

An Nhu dừng một chút, không còn mặt mũi nhìn cái emoji lấy gạch đập vào đầu kia.

Đời này của cô, hình tượng đều huỷ hoại ở trước mặt một anh chàng đẹp.

An Nhu càng nghĩ càng tuyệt vọng.

Dù là chỉ có thể nhìn xem cũng không thể sờ mó, nhưng mà, nhưng ... Bộ cô không cần mặt mũi sao!

https://thuviensach.vn

【... Năm mới vui vẻ, tổng giám đốc Sở ngủ ngon. 】

An Nhu tắt khung thoại, chậm rãi bò lên giường, nhắm hai mắt, làm bộ bản thân đã về với chúa trời, đã thoát ra khỏi hành tinh này.

https://thuviensach.vn

Chương 29: Rời khỏi

Khoảng thời gian An Nhu ở nhà không lâu lắm, sau tết một tuần sẽ rời khỏi nơi này chung với An Như Uyển.

Cô cũng không có gì để nhớ nhung, ở nhà suốt một tuần mỗi ngày đều là vùi đầu ở trong phòng, không quan tâm những chuyện xảy ra ở bên ngoài. Rốt cuộc chuyện cô gây ra tại THPT Húc Dương không phải chuyện nhỏ, vẫn nên tránh né cho tốt.

Sáng ngày rời khỏi đây đến học việc DICE, An Minh Lễ và Từ Tuệ Văn cùng cha mẹ An Như Uyển cùng nhau đưa hai đứa nhỏ lên xe lửa. Bọn họ phải đi một ngày xe lửa đến gặp Lý Văn Nhứ, sau đó lại cùng Lý Văn Nhứ bay đến thành phố A.

Bởi vì đi đến trong nhà người khác nhờ vả, hơn nữa nhà họ Lý ở thành phố H, chi phí tiêu dùng cũng không thấp, nên cha mẹ An Nhu và cha mẹ An Như Uyển đều không đi. Chỉ đưa hai đứa nhỏ đi, dựa theo An Như Uyển nói, sua khi tới thành phố A Lý Văn Nhứ sẽ cho tài xế đến xe đón.

Hiện tại cơ thể An Nhu vẫn còn yếu, sức lực lại nhỏ, một người mệt chết mệt sống xách theo rương hành lý lớn. Không những vậy, trước khi đi, Từ Tuệ Văn còn muốn nhét một đống quà nói là tặng cho Lý tiểu thư một chút đặc sản. An Như Uyển cũng không thoải mái, hai tay đều xách bao lớn bao nhỏ.

Nhưng hiện tại cha mẹ hai bên đều đã đi rồi, cô cũng lười giả vờ nữa,

https://thuviensach.vn

quăng hết bao túi cho An Nhu, bản thân thì chỉ đẩy vali của chính mình, dáng vẻ rất nhẹ nhàng.

An Như Uyển đi ở phía trước đi, An Nhu vừa kéo vali to đùng còn xách theo bao nilon lớn nhỏ, cố sức đi theo ở phía sau, dần dần có xu thế xa dần, nhưng thật An Như Uyển làm như không nhận thấy được, đầu cũng không quay lại, đi một nước.

"Thật là ..." Liếc mắt thấy An Như Uyển đi càng xa, An Nhu dứt khoát không nóng nảy, chậm rì rì đi ở phía sau. Cũng không phải chưa từng một mình ngồi xe lửa, An Như Uyển thật làm như cô là đồ nhà quê không bằng.

Nhưng ... Chỉ cần nghĩ đến lập tức gặp mặt Lý Văn Nhứ, An Nhu có chút đau đầu. Nguyên cốt truyện, An Như Uyển không có dẫn theo An Nhu.

Cô cũng tính toán sau khi vào học viện thì hoàn toàn phân rõ giới hạn với An Như Uyển, cô đến đó để học tập, không muốn xen vào cốt truyện.

Muốn nói đến cốt truyện, so với An Như Uyển, Lý Văn Nhứ là nhân vật càng thêm quan trọng trong nguyên tác. Khi đến học viện, tốt nhất là không nên có quan hệ hay giao lưu gì với bọn họ, An Nhu trong lòng yên lặng quyết định.

Lên xe lửa, An Nhu tìm được chỗ ngồi của mình, An Như Uyển đã sớm ngồi đúng vị trí của mình, đang nói cái gì đó với người đàn ông đeo kính râm bên cạnh, nhấp môi cười duyên, dáng vẻ rất ngoan ngoãn.

An Nhu cọ tới cọ lui đi qua, nhìn nhìn số ghế trên vé xe, lại nhìn người đàn ông mang mắt kính đang chiếm vị trí chỗ ngồi của cô, là của cô không sai.

"Nhu Nhu."

https://thuviensach.vn

An Nhu còn chưa kịp lên tiếng, thì lúc này giống như An Như Uyển mới phát hiện sự tồn tại của cô, cười vẫy vẫy tay: "Mau tới đây ngồi đi, đứng ở lối nhỏ làm cái gì."

"Không cần, chị cứ nói chuyện với vị tiên sinh này tiếp đi, em thấy hai người nói chuyện rất vui vẻ, em lại quấy rầy thì không biết điều rồi, phải không chị Như Uyển."

An Nhu nhìn người đàn ông kia, nói, "Vị tiên sinh này ... Nếu không chúng ta đổi vị trí chỗ ngồi, ngài thấy sao?"

"A, được, tốt..."

Người đàn ông mang mắt kính nghe An Như Uyển kêu An Nhu đến ngồi, anh còn có chút thất vọng, hiện tại nghe An Nhu vừa nói như vậy, lập tức thay đổi biểu tình, hưng phấn lấy ra vé xe trao đổi với cô, còn xung phong giúp An Nhu để hành lý.

An Nhu cười tủm tỉm nói lời cảm ơn, toàn bộ hành trình không có cho An Như Uyển cơ hội nói chuyện, sau khi sắp xếp xong hành lý, nhìn vị trí của mình cách vị trí chỗ ngồi của An Như Uyển đến bốn năm ghế, dựa vào ghế ngồi, lấy ra nước cùng đồ ăn vặt trong túi nilon. lúc này An Nhu mới vui rạo rực gửi tin nhắn cho Sở Hư Uyên.

【 tổng giám đốc Sở, tôi vừa mới chơi bà chị họ mình một vố đó, hahaha 】

【 chị ta lại muốn hố tôi, nhưng tôi không mắc mưu, tôi thật không rõ nha, mấy chiêu đó nhiều lắm chỉ làm tôi xấu hổ, tại sao chị ta một hai phải cố sức làm ra hành động đó ...】

Cho dù tính cách của An Nhu yêu đuối lại hướng nội, phải thực gian nan

https://thuviensach.vn

khó khăn lắm mới lên tiếng kêu người đàn ông kia đứng lên nhường chỗ. Cho dù An Như Uyển lại có thể mượn cơ hội biểu hiện sự rộng lượng tốt bụng của mình thì thế nào?

Nhiều lắm trong lòng An Nhu sẽ không thoải mái, lại không hình thành tổn thương tổn gì. Nhưng bởi vì lòng tiểu nhân muôn đời không thay đổi, An Như Uyển cũng không quên đào hố đẩy An Nhu vào.

An Nhu thở dài.

Hiện tại, tố chất tâm lý của cô đã mạnh hơn trước kia không ít, chút thủ đoạn nhỏ này của An Như Uyển căn bản không thể gây tổn thương tinh thần của cô ... Chỉ là cảm thấy phiền chán, không muốn để ý tới.

【vui sướng thành lập ở trên đau khổ của người khác, tôi cho rằng cô phải hiểu rõ đạo lý này kia chứ? 】

Sở Hư Uyên bình tĩnh trả lời rất nhanh: 【 đây không phải là một chuyện rất đơn giản sao? 】

【... Anh nói như vậy hình như cũng không sai. 】

An Nhu giật giật khóe miệng, ý anh nói là bản thân anh phải không?

【 tổng giám đốc Sở, ví dụ như hành động mấy ngày hôm trước của anh vậy phải không? 】

An Nhu không quên lôi chuyện cũ ra nói: 【chính là niềm vui của anh được thành lập ở trên đau khổ của tôi. 】

Sau chuyện đêm đó, An Nhu còn lo lắng đề phòng vài ngày, sau đó mới chậm rãi nghĩ ra, Sở Hư Uyên thật sự không có ý trách móc gì cô, anh ta

https://thuviensach.vn

thật sự cũng chỉ là thuận miệng nói chơi mà thôi.

Không có thật sự muốn biết cô là ai, cũng không có tính toán truy tìm vị trí hiện tại của cô, cũng không có làm ra bất kỳ hành động nào làm An Nhu bất an. Thật sự anh ta chỉ là đang đùa chơi với An Nhu.

Ai mà biết Sở Hư Uyên lại trẻ con đến như vậy, một người đàn ông trưởng thành cao to, còn là tổng giám đốc một tập đoàn lớn, lòng dạ lại hẹp hòi đến như vậy thật sự tốt sao? Lời này An Nhu không dám nói ra, chỉ dám chửi thầm ở trong lòng thôi.

Lần này Sở Hư Uyên không tính toán trả lời cô: 【hiện tại cô đang ở trên xe? 】

An Nhu không dấu diếm hành trình của bản thân với anh, tất cả đều nói cho Sở Hư Uyên biết.

【 đúng vậy, đang ngồi trên xe. 】

An Nhu thở dài, nói thật ở trên xe suốt một ngày thật sự nhàm chán muốn chết. Nay đã khác xưa, di động An Nhu còn không có tiền để mua lấy đâu ra laptop hay ipad để cô tiêu khiển cho qua thời gian, sách vở thì quá nặng không tiện mang theo. Cho dù trên tay còn có chút tiền cũng không dùng được vào việc gì.

Ủa, không đúng, hình như có nha.

Đột nhiên ý thức được thân phận đầy huy quang mà cao thượng của bản thân, ánh mắt An Nhu sáng lấp lánh lên.

【 tổng giám đốc Sở, anh đang làm cái gì vậy? (ngoan ngoãn.gif) 】

https://thuviensach.vn

Emoji rất phù hợp với tin nhắn, là một con chó con đáng yêu vẫy đuôi qua lại.

【 ở văn phòng, chút nữa còn có cuộc họp. 】

Sở Hư Uyên khác với loại tổng giám đốc bá đạo mà An Nhu hay đọc trong tiểu thuyết, anh thật sự rất bận, một lòng nhào vào công việc, không quan tâm bất kỳ chuyện gì ngoài lợi ích công ty. Nhưng, hiện tại anh trừ bỏ công việc còn có một sở thích khác, chính là nói chuyện phiếm với An Nhu.

【 ờ, tôi cảm thấy anh cũng quá vất vả. 】

An Nhu chớp chớp mắt, khóe miệng không tự giác nhếch lên cười, ánh mắt linh động.

【tổng giám đốc Sở, anh xem, chúng ta ... Thương lượng một chút được không? (chờ mong xoa xoa tay.gif) 】

Nửa tiếng sau.

Tầng cao nhất của cao ốc Thần quân, văn phòng Sở Hư Uyên. Cái nơi này luôn luôn bị liệt vào "cấm địa tử vong", không có mệnh lệnh bất luận kẻ nào cũng không dám dễ dàng bước vào nơi này, ở trong không khí lạnh băng đầy hơi thở chết chóc ... Đang tràn ngập sung sướng hơn nữa còn có hơi thở thiểu năng trí tuệ.

Sở Hư Uyên ngồi ở trước bàn làm việc, liếc nhìn di động anh đặt ở bên cạnh. Ngay lúc đầu, màn hình di động rất im lìm, hiện tại đã sinh động hơn rất nhiều.

Như hiện tại, trên màn hình di động xuất hiện nhiều khối ô vuông hoa mỹ màu sắc rực rỡ, còn sẽ tự động phát ra âm thanh hạnh phúc "Unbelievable!

https://thuviensach.vn

good!".

【... Cô không thể đổi sang một trò chơi khác được sao? 】

Sau khi Sở Hư Uyên chứng kiến An Nhu thua hơn 25 lần, rốt cuộc nhịn không được dùng máy tính bàn gửi tin nhắn cho cô.

Đồng ý cho phép An Nhu dùng di động chơi trò chơi là kết quả Sở Hư Uyên đã trải qua quá trình đấu tranh tư tưởng gắt liệt. Hiện tại, thân phận của An Nhu là thiết bị điện tử của anh, nếu phải nói rõ ... cũng tương đương với việc anh nuôi thú cưng, chút yêu cầu nhỏ này cũng không tính quá phận.

Nếu anh biết An Nhu thuộc loại trò chơi không hề có kỹ thuật cũng không có chỉ số thông minh, đánh chết Sở Hư Uyên cũng sẽ không đồng ý cho phép cô tùy ý tải trò chơi về di động của anh chơi.

【... Vốn dĩ rất khó nha, anh cho rằng đây là trò chơi trí tuệ bình thường sao! 】

An Nhu đã chết hơn mười lần cũng còn vịt cãi mỏ.

【 đây là trò chơi mở rộng trí tuệ nha! (Úm ba la xì bùa thần Hắc Ám, hồ biến, hắc ma biến thân.gif) 】

Sở Hư Uyên:... Tôi điên mới tin cô.

【 tránh ra. 】

Qua loa gõ hai chữ này, Sở Hư Uyên tự mình ra tay, An Nhu ngoan ngoãn buông tay không khống chế di động nữa, mở to mắt nhìn Sở Hư Uyên một lần nữa chơi cửa 25.

https://thuviensach.vn

【 tuy rằng chỉ số thông minh giữa người và người đều có sự chênh lệch, nhưng cái này cũng cần có trình độ cùng may mắn nha. 】

An Nhu đã sớm quên sạch sẽ Sở Hư Uyên lãnh khốc vô tình tàn nhẫn độc ác, An Nhu còn đang cãi chày cãi cối.

【 tổng giám đốc Sở, nếu anh thắng, chỉ là do bản thân anh may mắn thôi...】

Sở Hư Uyên căn bản không để ý tới An Nhu nói cái gì. Đại khái nhìn lướt qua cách thức chơi, sau đó anh trực tiếp chỉ chỉ mấy nơi trên màn hình, trò chơi tuôn ra một dải lụa pháo hoa đầy rực rỡ, xuất hiện hàng chử "stage clear".

【 thấy rõ ràng chưa? 】

Sở Hư Uyên nhàn nhạt nói.

【 sự thật chứng minh, bất luận là chỉ số thông minh hay là may mắn, tôi đều có đủ để nghiền nát cô. 】

【... ok ok ok, anh lợi hại nhất, tôi tiếp tục chơi đây, cài tĩnh âm cho anh ha 】

An Nhu bị dỗi không lời gì để nói, chỉ có thể chửi thầm hai câu ' Sở Hư Uyên lòng dạ hẹp hòi ' ở trong lòng.

【 anh chờ đó, hiện tại tôi chơi không giỏi, chờ đến lúc tôi level up, tôi sẽ đi ăn gà! (đại cát đại lợi, đêm nay ăn gà!.gif) 】

An Nhu chơi trò chơi này có thể thể nghiệm đến cảm giác chân thật hơn so

https://thuviensach.vn

với người bình thường rất nhiều lần. Bởi vì bản thân cô chính là thiết bị điện tử, cũng giống như tự mình thể nghiệm giả thuyết hoàn cảnh ... Ví dụ như trò chơi tuyệt địa cầu sinh, cô chơi nó hiệu quả còn kích thích gấp trăm lần.

【 ừm? Trong thế giới của cô cũng có trò chơi này sao? 】 Sở Hư Uyên không mặn không nhạt hỏi lại cô.

.....

Toàn bộ buổi sáng, Sở Hư Uyên được như ý nguyện hưởng thụ tới sự an tĩnh tuyệt đối, toàn bộ hành trình An Nhu đều an tĩnh như gà vùi đầu chơi game, nửa chữ cũng không nói, hoàn mỹ giả bộ biểu hiện giả dối "tiểu tiên nữ ưu nhã an tĩnh".

Thời gian chơi game cũng không phải gian nan như vậy, giữa trưa nấu gói mì gói ăn cho đở bụng, An Nhu tiếp tục vùi đầu chơi game, cô dùng trò chơi tống cổ thời gian, không tính tinh thông, nhưng cũng đủ nhẫn nại để chơi thật lâu.

Sở Hư Uyên giải quyết cơm trưa tại văn phòng công ty, 1 giờ rưỡi chiều triệu tập nhân viên chức cao đến phòng họp mở họp.

Từ điều này là có thể nhìn ra, cũng không phải là không có lý do gì tự nhiên lại có vô số người sợ hãi anh. Rốt cuộc tổng giám đốc là người nghiện công việc, ngày ngày làm gương tốt đều vùi đầu ở trong văn phòng từ sớm đến tối không nghỉ ngơi, tổng giám đốc còn như vậy thì mấy nhân viên thấp hơn làm như thế nào sống?

Thuận tay đặt di động vào trong túi, Sở Hư Uyên đi vào phòng họp, vẫn duy trì biểu tình ngàn năm không thay đổi, lãnh đạm tự phụ, hơi hơi gật đầu, ý bảo hội nghị có thể bắt đầu.

https://thuviensach.vn

Tuy rằng trong lòng bọn có chút bất mãn vì bị Sở Hư Uyên gọi đột ngột tới phòng họp, nhưng không một ai dám hó hé một lời ở trước mặt Sở Hư Uyên, người chủ trì cuộc họp đứng lên, ho khan một tiếng, bắt đầu nói về nội dung cuộc hợp hôm nay.

Đôi tay Sở Hư Uyên hợp thành hình tháp, không chút để ý nghe nhân viên hội báo. Trong lúc mọi người chú tâm nghe, không ai nhìn thấy tầm mắt anh luôn xẹt qua liếc nhìn di động trong túi tiền, mày nhíu nhíu, lại dời đi.

Trong giây phúc an tĩnh nhất khẩn trương nhất, đột nhiên truyền ra một giọng nói máy móc "Unbelievable!". Tuy rằng âm thanh không lớn, nhưng tại căn phòng hội nghị này cũng đủ nghe rõ ràng.

Trong nháy mắt, thời gian đều ngưng đọng.

Một đám tây trang giày da ngồi ở trong phòng hội nghị đều ngây ngẩn cả người, không ít người dáo dát nhìn xung quanh, rốt cuộc là ai có lá gan lớn như vậy, không biết vào phòng họp thì phải đặt chế độ tĩnh âm sao. Cũng có một vào người ngồi ở cạnh tổng giám đốc, giữ im lặng tuyệt đối, nhưng trong lòng đang gào hét

Nhất định là nằm mơ, không có khả năng, không tồn tại. Sao tổng giám đốc Sở có thể dùng loại âm thanh này làm tiếng chuông di động!

Trong không khí an tĩnh đến hít thở không thông, Sở Hư Uyên nhíu mày, vươn tay lấy di động từ trong túi ra, nhẹ nhàng tắt cửa sổ trên màn hình, gõ một đoạn tin nhắn, sau đó trực tiếp đặt di động ở trên bàn.

"Xin lỗi, lỗi của tôi, xin mời tiếp tục."

Giọng Sở Hư Uyên bình tĩnh ung dung, nhưng sau khi anh lên tiếng, hiển

https://thuviensach.vn

nhiên cũng gián tiếp thừa nhận âm thanh kia chính là phát ra từ di động của anh.

Trò chơi? Không có khả năng, đó chính là tiếng chuông di động? Đợi đã, tiếng chuông di động của tổng giám đốc Sở lại là cái này sao?! Quả thực chuyện này so với chuyện tổng giám đốc Sở không phải người trái đất mà là người sao hoả càng thêm đáng sợ!

Toàn bộ nhân viên trong phòng họp hóa đá.

Kế tiếp hội nghị diễn ra như thế nào, đại khái đã không còn người chú ý lắng nghe nữa ...

An Nhu không biết bản thân cô vô tình đã gây ra chuyện gì, Sở Hư Uyên tự nhiên tắt ngang trò chơi, còn cảnh cáo cô không thể lại mở ra chơi tiếp, An Nhu cũng chỉ biết méo miệng, nhìn nhìn đồng hồ, cũng gần tới rồi.

Xe lửa dừng trạm, ông anh mang mắt kính một đường trò chuyện vui vẻ với An Như Uyển thực nhiệt tình muốn kết bạn WeChat với An Như Uyển, hơn nữa còn nhân tiện giúp An Nhu lấy hành lý xuống.

"Nhu Nhu, em ngồi ở đó không có việc gì đi?"

An Như Uyển và An Nhu cùng xếp hàng xuống xe lửa, trên đường đi cô còn không quên nói chuyện châm chọc An Nhu, nhưng nét mặt và giọng nói lại dịu dàng đầy quan tâm: "Xin lỗi em nhiều nha, làm em ngồi ở bên kia một mình, một người quen cũng không có ..."

An Nhu trộm trợn mắt, nỗ lực khống chế biểu tình đừng dùng ánh mắt nhìn thiểu năng trí tuệ nhìn An Như Uyển.

"Không có việc gì, một mình ngồi rất thoải mái, chút nữa xuống xe lửa, chị

https://thuviensach.vn

làm ơn đi chậm chậm lại giùm em, chị đi quá nhanh em theo không kịp."

An Nhu khóe môi cong cong, đôi mắt cũng cong cong theo, trải qua sự dạy dỗ của Ác thần Sở Hư Uyên, biểu tình ủy khuất rất thật, An Như Uyển nhìn không ra bất kỳ manh mối gì.

"Ừ, chị biết rồi, Nhu Nhu, nhưng em cũng nhớ đi tìm tài xế nhà Văn Nhứ với chị đó nha." An Như Uyển nghe An Nhu nói mấy lời ủy khuất đó, tự nhiên tâm trạng lại vui hơn nhiều, nghĩ nghĩ lại dặn dò thêm.

"Chúng ta xem như là từ quê lên thành phố, sau này có chuyện gì còn phải dựa nhiều vào Văn Nhứ, em chú ý đừng nói hay làm gì phật lòng người ta, đâu, đặc sản dượng và cô chuẩn bị cho Văn Nhứ đâu, mau mau lấy ra, những gì chị nói em nghe rõ chưa?"

"Dạ, em biết, chị yên tâm." Lúc này An Nhu mới xoay mặt, đẩy vali đi xuống xe lửa, đi chung với An Như Uyển đến cổng ra vào.

Tài xế nhà Lý Văn Nhứ đang đứng chờ bọn họ ở trước cổng ra vào, An Như Uyển nhìn trái nhìn phải, khi thấy một người đàn ông giơ bảng tên, ăn mặc giống tài xế gia đình, hô hấp nhịn không được dồn dập đập thình thịch.

Đây mới là cuộc sống mơ ước của cô, ra cửa có xe đón đưa, mà không cần đi bộ hoặc là sử dụng giao thông công cộng giống như người bình thường. An Như Uyển bước nhanh đi qua, gương mặt hưng phấn có chút đỏ.

"Như Uyển."

An Như Uyển còn chưa đi đến gần, có một cô gái từ trong xe bước xuống, cô mặc áo khoác lông cừu, trong tay cầm một cái bịch nhỏ, cổ áo da lông trắng như tuyết càng thêm tô điểm dáng vẻ xinh xắn đáng yêu, lúc này người con gái đó đang nhìn An Như Uyển vẫy vẫy tay, cười, nói : "Mau tới

https://thuviensach.vn

đây, chờ cậu thật lâu nha."

Thực trùng hợp chính là, không biết là cố ý hay là vô tình, áo khoác của Lý Văn Nhứ và áo khoác của An Như Uyển đều là màu trắng, chỉ là một cái là áo lông cao cấp, một cái là áo len ngoài chợ.

Nét mặt An Như Uyển vặn vẹo trong nháy mắt, lại không có làm Lý Văn Nhứ phát hiện. Cô bước nhanh đến, thân thiết ôm Lý Văn Nhứ: "Văn Nhứ, đã lâu không gặp."

Chờ đến khi An Nhu lẹt đẹt kéo hành lý lại đây, An Như Uyển đã thân mật kéo tay Lý Văn Nhứ nói chuyện phiếm. Hai người nói nói cười cười, nhìn qua quan hệ rất tốt.

Nhìn thấy An Nhu đến gần, ánh mắt An Như Uyển sáng ngời, nhìn cô vẫy tay, nói: "Văn Nhứ, để mình giới thiệu với cậu, đây là An Nhu, là em họ của mình, con bé tuổi còn nhỏ, có chút sợ người lạ, cậu đừng để ý."

An Nhu đã đi tới, hôm nay cô mặc một chiếc áo khoác ngắn bình thường, phía dưới là quần jean xanh đậm, còn quàng một cái khăn choàng cổ. Tuy rằng không tươi đẹp động lòng người như An Như Uyển và Lý Văn Nhứ, nhưng cũng có vẻ xinh xắn đáng yêu.

Nhìn Lý Văn Nhứ, An Nhu lộ ra một nụ cười, có chút sợ hãi: "Chào chị, em là An Nhu."

Giọng của cô rất trong sáng đầy trẻ trung, bộ dáng ngoan ngoãn đáng yêu. Nhìn sơ giống như người qua đường, không có chút nào thu hút mắt người, cũng không phải loại con gái có thể đoạt nổi bật của người khác.

"Chào em, chị là Lý Văn Nhứ."

https://thuviensach.vn

Giọng Lý Văn Nhứ khá bình thường, ánh mắt liếc lên liếc xuống đánh giá An Nhu, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ là dặn dò tài xế: "Chú Vương, giúp An tiểu thư đặt hành lý ra phía sau đi, đủ người rồi, có thể chuẩn bị đi."

Thái độ của cô ta vẫn lễ phép, nhưng rõ ràng lạnh nhạt hơn nhiều so với thái độ với An Như Uyển.

"A, Nhu Nhu, không phải có quà tặng cho Văn Nhứ sao? Hiện tại lấy ra tới đi, chứ để chút nữa lấy ra tới có chút thất lễ nha." An Như Uyển cười nói, liếc liếc mắt nhìn mấy túi nilon nhà quê trên tay An Nhu.

An Nhu có chút giật mình, giống như không ngờ tới An Như Uyển sẽ nhắc tới chuyện này, có chút hoảng loạn lật đật đưa túi nilon giao cho người đàn ông trung niên đứng bên cạnh, động tác vụng về: "Dạ, đúng rồi, em, em có mang theo chút đặc sản quê nhà tặng cho Lý tiểu thư ... Chỉ, chỉ là vài món ăn quê rất bình thường, xin không cần ghét bỏ."

https://thuviensach.vn

Chương 30: Đến nhà họ Lý

Dưới cái nhìn chăm chú của An Như Uyển và Lý Văn Nhứ, An Nhu mò tay vào trong ba lô, cố sức tìm ra một bình thủy tinh nhỏ, sau đó dưới ánh mắt của hai người cẩn thận lại khiếp sợ yếu đuối cầm bình thủy tinh ở trong tay, đưa cho Lý Văn Nhứ.

"Lý tiểu thư, em cũng không biết chị thích cái gì ..."

An Nhu cúi đầu, giọng nói yếu ớt: "Nên, nên tự tay xếp ngôi sao tặng cho chị, đặt ở trong cái bình thủy tinh nhỏ này ... Tuy rằng không đáng giá bao nhiêu tiền, nhưng là cũng tấm lòng thành của em."

Nàng mở tay ra, giữa lòng bàn tay trắng nõn nhỏ gầy là một bình thủy tinh tinh xảo, bên trong là ngôi sao giấy năm cánh, được xếp từ những sợi giấy đầy màu sắc.

Nhìn thấy An Nhu giơ bình thủy tinh nhỏ ra, Lý Văn Nhứ có hơi giật mình: "... Cảm ơn."

Cô tiếp nhận bình thủy tinh trong tay An Nhu, bỏ vào trong túi xách nhỏ của mình, nhìn An Nhu cười cười.

"Vất vả em rồi, phần tâm ý này chị nhận, lần đầu tiên tới nơi này chắc em còn thấy khá xa lạ. Em cứ xem chị giống như Như Uyển, cứ đối xử với chị như chị gái là được, đừng khách sáo như vậy, cũng đừng quá lo lắng."

https://thuviensach.vn

Thái độ của cô ta vẫn còn rất kiêu căng, nhưng đã bớt lạnh nhạt hơn vừa rồi rất nhiều.

An Nhu chớp chớp mắt, trả lại cho Lý Văn Nhứ lộ một nụ cười, cảm kích nói: "Cảm ơn Lý tiểu thư."

Cô cẩn thận liếc liếc mắt nhìn An Như Uyển, quả nhiên phát hiện sắc mặt của chị ta rất miễn cưỡng.

Lý Văn Nhứ cũng không muốnnhiều lời, nhìn tài xế cất xong hành lý, ra lệnh cho tài xế mở cửa xe, bản thân dẫn đầu ngồi xuống, An Như Uyển theo sát đi vào, cuối cùng là An Nhu.

An Nhu dựa vào bên cạnh xe, nhớ lại lời dặn dò của Sở Hư Uyên, nên không có gửi tin nhắn nói cho anh về chuyện này.

Trên thực tế, những việc này An Nhu đã đoán ra từ sớm, cũng đã dò hỏi Sở Hư Uyên phải xử lí như thế nào. Tuy rằng An Nhu không có ý xấu, nhưng là cô cũng không ngu, có lẽ cha mẹ An là người tốt, nhưng An Nhu biết, bản thân Lý Văn Nhứ là đại tiểu thư con nhà giàu, sao sẽ hiếm lạ chút đặc sản quèn kia.

An Nhu cũng đọc qua tiểu thuyết, biết tính cách Lý Văn Nhứ cũng không phải người dễ ở chung, cô chính có tự mình hiểu lấy. An Như Uyển giả vờ "Đây đều là một mảnh tâm ý" rõ ràng chính là vì hố cô.

Nhưng An Như Uyển muốn hố cô, cũng phải hỏi xem An Nhu có muốn nhảy hay không?

May là cô lanh lợi, nhớ nguyên chủ có một bình thủy tinh đầy sao giấy nhỏ đặt lên bàn làm vật trang trí, trên thân bình dính đầy bụi, cô phải bỏ vào ca nước rửa sạch rồi phơi làm cho nó mới mới.

https://thuviensach.vn

Cũng không biết có phải do nguyên chủ xếp hay không, An Nhu vừa lải nhải xin lỗi nguyên chủ vừa bỏ vào ba lô đem theo lên đường, làm quà tặng cho Lý Văn Nhứ.

Sau khi hỏi qua Sở Hư Uyên, anh đồng ý với ý tưởng này của An Nhu.

Nếu Sở Hư Uyên đều nói như vậy, An Nhu cũng không lo lắng, trực tiếp dựa theo đó mà làm. Sự thật chứng minh, hiệu quả cũng không tệ lắm.

Mặc kệ Lý Văn Nhứ khinh thường An Nhu hay là nảy sinh đồng tình, An Nhu đều không để bụng. Hiện tại, cô xác thật ở vào thế yếu, bị người ta xem là con nhóc nhà quê ngu ngốc từ nông thôn mới lên không có học thức ... Coi như vậy đi.

An Nhu cẩn thận tuân theo nguyên tắc ít nói ít làm, không có việc gì kiên quyết không nói lời nào, không có chuyện gì tuyệt đối không không nhúng tay. Bên kia, Lý Văn Nhứ và An Như Uyển đã bắt đầu nói chuyện phiếm.

"Anh trai mình cũng học ở học viện, có anh ấy quan tâm, khẳng định sẽ nhẹ nhàng một chút ..."

Lý Văn Nhứ cười nói tiếp: "Chắc đến đó chúng ta cũng có thể nhìn thấy không ít người, mình nghe nói năm nay tiểu thư nhà họ Văn cũng tới học viện, cô ấy là một người rất thân thiện. Nếu đến lúc đó có thể học chung lớp thì tốt rồi."

"Sẽ cơ hội đó thôi, Văn Nhứ đừng lo ..."

An Như Uyển nhu nhu cười nói: "Khí chất của cậu tuyệt như vậy, người cũng xinh đẹp, khẳng định tiểu thư nhà họ Văn sẽ chú ý tới cậu. Hơn nữa tính cách của cậu còn tốt bụng như vậy, trở thành bạn bè không phải là việc

https://thuviensach.vn

khó, nhưng ... Xếp lớp ... Là tùy ý sao?"

"Ai, trách mình, mình quên không nói cho cậu biết."

Lý Văn Nhứ che miệng cười nói: "Giai đoạn đầu là tùy ý, sau học kỳ 1 sẽ dựa theo điểm số phân chia, từ khối A đến khối Z chia thành 26 lớp, dựa theo thành tích xếp hạng, thành tích không đạt sẽ vào khối Z ... Toàn bộ đều sẽ bị đuổi học."

"... Đuổi học?"

An Như Uyển trừng lớn đôi mắt, không cách nào che dấu biểu tình kinh ngạc từ trên gương mặt: "Học viện DICE còn sẽ đuổi học sao?"

Cô vẫn luôn cho rằng sau khi đi vào chính là đã ngồi ổn ...

Đúng vậy, không chỉ có đuổi học, tất cả còn dựa theo thành tích điểm số. An Nhu đầu dựa vào cửa kính xe, tận lực giảm bớt cảm giác. Cô vô cùng rõ ràng chế độ của học viện DICE, rốt cuộc một phần ba cốt truyện về nữ chủ Tô Hoàng có ở nơi đó.

Nói tới đây ... An Nhu hơi giật mình một chút, đột nhiên nhớ tới hiệu trưởng học viện DICE là nam chủ Sở Hư Uyên.

Tô Hoàng và Sở Hư Uyên chính thức quen biết nhau thông qua việc Sở Hư Uyên là hiệu trưởng của học viện DICE lên sân khấu trao giải thưởng cho học sinh xuất sắc nhất.

Nhưng gần đây An Nhu quá nên không có chú ý đến chuyện của nam nữ chủ. Cô cũng không thể trực tiếp hỏi, sợ bị Sở Hư Uyên phát hiện. Hiện tại cũng không biết tiến hành đến bước nào rồi ... Có lẽ ... Chắc là ... Không có chuyện gì đâu ha?

https://thuviensach.vn

"Ha ha ha, người mà mình ngưỡng mộ nhất chính là tổng giám đốc Sở, hiệu trưởng của học viện DICE."

Đầu bên kia không biết Lý Văn Nhứ nói cái gì với An Như Uyển mà lại che miệng, gương mặt đỏ ửng.

"Hiệu trưởng Sở năm nay mới 21 tuổi, cũng là người đứng đầu trong danh sách đàn ông độc thân kim cương trên thế giới ... Nghe nói ngày chúng ta nhập học anh ấy sẽ lên phát biểu vài câu, thật sự rất muốn gặp đến ánh ấy nha."

An Nhu nghe được tên của Sở Hư Uyên, cơ thể không tự giác căng thẳng. Nhưng là phản ứng khác thường của cô cũng không có bị hai người kia chú ý tới. Bởi vì phản ứng của An Như Uyển cũng không tốt hơn cô bao nhiêu.

"Hiệu trưởng Sở? Ý của cậu là ... Tổng giám đốc Sở Hư Uyên của tập đoàn Sở thị?"

An Như Uyển lấy lại bình tĩnh, cẩn thận khống chế được hô hấp đầy hỗn loạn của mình: "Chúng ta có cơ hội nhìn thấy anh ấy?"

Ở thế giới này, Sở Hư Uyên là nhân vật vô cùng nổi tiếng. Gia chủ của tứ đại gia tộc đều là người có danh tiếng, mà Sở Hư Uyên tuổi còn trẻ đã trở thành gia chủ, diện mạo còn vô cùng đẹp trai, còn là người đứng đầu trong danh sách đàn ông độc thân kim cương trên thế giới ... Là phái nữ thì ai ai cũng biết đến danh tính của anh.

Người ngưỡng mộ anh cũng rất nhiều.

"Đương nhiên là có cơ hội."

https://thuviensach.vn

Lý Văn Nhứ khẽ cười nói, liếc nhìn An Như Uyển: "Sao? Cậu tính làm quen tạo mối quan hệ? Như Uyển, cô cũng đừng nghĩ đến tổng giám đốc Sở làm gì, căn bản không có khả năng, trước không nhắc tới những chuyện khác ... Tính cách của tổng giám đốc Sở chính là loại hình cao ngạo lạnh lùng, đối với những người như chúng ta, nhìn đều sẽ không thèm nhìn một cái."

"Mình biết ..."

An Như Uyển cười dịu dàng, cũng không tức giận bởi vì lời nói của Lý Văn Nhứ: "Giá trị con người của tổng giám đốc Sở như vậy cao, người lại đẹp trai khí phách, người thích anh ấy nhất định rất nhiều. Văn Nhứ, mình không cơ hội nhưng cậu có nha, mình cảm thấy cậu thật sự rất xứng đôi với tổng giám đốc Sở nha."

An Như Uyển nhìn Lý Văn Nhứ nói rất chân thành.

"Không cần, mình không nghĩ đến chuyện này, mình chỉ cần gặp được tổng giám đốc Sở một lần ..."

Lý Văn Nhứ bị mấy câu nói nịnh bợ của An Như Uyển nói đến hỉnh mũi lên trời, lại gắng gượng tự kiềm chế lại, nói: "Nhưng gặp mặt vẫn là có khả năng, anh của mình là học sinh ưu tú của lớp, có khả năng đại biểu cho khối lớp lên sân khấu diễn thuyết."

"Nếu có thể lên sân khấu diễn thuyết, nói không chừng mình có thể lấy được chữ ký của tổng giám đốc Sở, hay là thấy mặt gì đó cũng được ... Như Uyển, đến lúc đó khẳng định mình sẽ không quên cậu, cậu cũng có thể thấy anh ấy nha."

Cô không có chút nào che dấu sự ưu việt cùng bố thí, khinh bỉ An Như Uyển thông qua lời nói.

https://thuviensach.vn

Lý Văn Như vênh váo tự đắc, sẽ giữ lại chút tính tình đại tiểu thư trước mặt những người có địa vị ngang nhau với cô ta, nhưng trước mặt An Như Uyển thì không có cố kỵ gì.

Tổng giám đốc Sở thật đúng là rất được hoan nghênh.

An Nhu nghe hai người kia nhỏ giọng bàn về Sở Hư Uyên, âm thầm thở dài. Đây là lần đầu tiên cô nghe người khác đánh giá về Sở Hư Uyên, hơn nữa còn ái mộ trắng ra mặt như vậy ... Cái này làm cho An Nhu có cảm giác không chân thật.

Trước kia chỉ cảm thấy Sở Hư Uyên không chân thật chỉ tồn tại trong đầu của cô, cũng không có cảm giác gì ... Hiện tại mới phát hiện ... Thì ra anh ta lại được hoan nghênh đến như vậy.

Mấu chốt nhất chính là, người khác chỉ có thể tưởng tượng gặp cũng không thể gặp được, còn An Nhu thì mỗi ngày đều có thể nhìn thấy, còn có thể nói chuyện phiếm, lại còn biết rõ tính cách của tổng giám đốc Sở nhà ta ... A hi hi.

An Nhu cắn môi, không tự giác nở nụ cười.

【 tổng giám đốc Sở, anh làm xong việc chưa? (mắt lấp lánh.jpg) 】

An Nhu không nhịn được, vẫn là lặng lẽ gửi tin nhắn cho Sở Hư Uyên.

【 ừ, có việc? 】

Thái độ của Sở Hư Uyên rất bình tĩnh, hơn nữa không có nói cho An Nhu biết hồi chiều nay cô đã gây ra chuyện gì.

https://thuviensach.vn

Cũng không phải chuyện gì to lớn, vì chút chuyện này mà so đo với cô thì keo kiệt. Nghĩ đến cái đám thuộc hạ trợn mắt há hốc mồm, Sở Hư Uyên nhếch nhếch lên khóe môi, cảm thấy khá thú vị.

【 không có việc gì, tôi chỉ là hỏi một chút thôi, tổng giám đốc Sở cứ tiếp tục làm việc đi ạ! (a hi hi hi hì hì hì hi.gif) 】

An Nhu tát một cái che lại mặt của mình, cũng không biết bản thân đang cao hứng cái gì nữa. Dù sao ... Dù sao chính là rất đáng giá để cao hứng nha, a ha ha ha!

Sở Hư Uyên: ... Đây là bản chất của thiểu năng trí tuệ?

An Nhu có chút say xe, phía trước còn đỡ, sau đó sắc mặt dần dần trắng xanh, chỉ có thể nhắm mắt dựa vào cửa kính xe giả vờ ngủ. Kiếp trước tuy có say xe, nhưng mà đi riết tự nhiên khỏi, còn ở chỗ này thì khác, gia đình cô quá nghèo, có xe đạp đi đã may lắm rồi, đây coi như là lần đầu cô đi xe khi vào thế giới này.

An Như Uyển cũng chịu không nổi, cô cũng hiếm khi ngồi xe, huyện thành nhỏ nào có nhiều xe hơi? Cố tình sắc mặt cô đã tái nhợt còn muốn gắng chống nói chuyện với Lý Văn Nhứ.

Lý Văn Nhứ làm như không nhìn thấy được, còn rất hứng thú mà lôi kéo cô ta nói chuyện phiếm.

Chờ đến xe rốt cuộc ngừng ở trước cửa nhà họ Lý, An Nhu mới vừa xuống xe, An Như Uyển đã theo sát phía sau, ngồi xổm trên mặt đất liều mạng thở hổn hển, ngăn chặn cơn buồn nôn sắp ói.

An Nhu nhìn thấy bộ dáng An Như Uyển chật vật như vậy, vỗ vỗ sinh lý muốn ói theo, lại lấy một bình giữ nhiệt trong ba lô ra cặp, một chút cũng

https://thuviensach.vn

không quan tâm đến An Như Uyển.

An Như Uyển đã làm quá nhiều chuyện sai trái, An Nhu thật sự là ... Không thể thuyết phục bản thân tha thứ cô ta. Tuy cô yếu đuối, nhưng không thánh mẫu.

Lý Văn Nhứ từ phía sau xuống xe, đứng ở bên cạnh An Như Uyển, nhìn cô chật vật ngồi xổm, trong mắt xẹt qua một chút ý cười đầy trào phúng, biểu tình trên mặt lại quan tâm: "Cậu không sao chứ? Có nghiêm trọng không? Muốn mình gọi bác sĩ cho cậu không? Bác sĩ tư nhân của nhà mình cũng ở gần đây thôi."

"Không cần, mình không sao, chút chuyện nhỏ này đừng làm phiền bác sĩ, đợi một lát thì tốt rồi."

Mặt An Như Uyển tái nhợt, miễn cưỡng cười nói, nhìn thấy Lý Văn Nhứ mặc một chiếc áo khoác lông màu trắng đầy quý tộc, ánh mắt sâu thẳm, nắm chặt tay đứng lên, làm như không có việc gì, vén vén tóc.

An Nhu nhìn thấy An Như Uyển đứng lên, cũng tự động nhét bình giữ nhiệt vào ba lô, vòng ra cốp xe giúp chú vương tài xế xách hành lý ra, toàn bộ hành trình an tĩnh lại ngoan ngoãn, hoàn toàn giống như một cô bé từ nông thôn núi sâu ra thành thị.

An Nhu đã đã nhìn ra, đừng nói An Như Uyển, Lý Văn Nhứ không có ý tốt ... Ở đâu có người bởi vì say xe mà kêu bác sĩ? Rõ ràng là chế nhạo ... Tuy rằng ngay từ đầu An Nhu không hiểu chuyện gì xảy ra giữa hai người này. Nhưng thông qua cốt truyện, cô cũng xem như biết tính cách của Lý Văn Nhứ ra sao.

Lý Văn Nhứ và An Như Uyển đều ăn mặc áo khoác trắng, nhưng rõ ràng vừa nhìn đã phân biệt được ai cao ai thấp, đứng chung một chỗ là biết ai

https://thuviensach.vn

quý tộc ai thấp hèn. Cho dù gương mặt của An Như Uyển đẹp hơn Lý Văn Nhứ vài phần nhưng so tiền tài thì không bằng.

Biệt thự nhà họ Lý ở vùng ngoại thành thành phố H, nhưng cũng không xa cho lắm, biệt thự chiếm địa diện tích cũng rất lớn, Lý Văn Nhứ và An Như Uyển song song đi vào bên trong, An Nhu yên lặng đi theo ở phía sau, xách theo túi du lịch cùng vali.

Nhìn qua rất giống tiểu tuỳ tùng bộ dáng. An Nhu trừu trừu khóe miệng, lựa chọn trầm mặc.

"Mẹ, con đã trở về."

Lý Văn Nhứ mở cửa, làm lơ người hầu đứng mở cửa, trực tiếp cởi ra áo khoác, thay giày đi vào trong nhà, khóe mắt liếc thấy An Như Uyển ngượng ngùng xấu hổ, mới chỉ chỉ: "Mợ Lý, đây là bạn của tôi, bà dẫn bọn họ vào đi."

"Văn Nhứ đã trở về rồi sao."

Một người đàn bà trung niên trực tiếp đi lên, ôm ôm Lý Văn Nhứ: "Đón bạn xong rồi sao con?"

"Dạ mẹ, hai cái người phía sau con đó."

Lý Văn Nhứ tươi cười sáng lạn ôm lại mẹ mình, tùy tay chỉ chỉ ra sau, An Như Uyển và An Nhu đang đợi người hầu lấy dép thay: "Là người mà con sẽ mang theo đến học viện cùng nhau đi học."

"Ừ."

Mẹ của Lý Văn Nhứ nhìn con gái của mình, trong mắt tràn ngập yêu

https://thuviensach.vn

thương: "Đến lúc đó ở học viện cũng xem như có hai người có thể giúp đỡ con, như vậy mẹ cũng yên tâm nhiều."

Nói xong mọi chuyện, người phụ nữ ăn mặc sang trọng quay đầu nhìn hai cô bé, nói: "Hai đứa đi một đường dài lại đây chắc rất vất vả? Nghỉ ngơi cho tốt, sau này Văn Như ở trong học viện còn muốn dựa vào hai đứa giúp đỡ."

Bà nói chuyện rất hòa đồng, nhưng là trong giọng nói có thể thấy được đầy khinh bỉ cùng cao ngạo.

"Phu nhân đừng nói như vậy, tụi con còn cần phải cảm ơn Văn Như nữa."

An Như Uyển cười cười, vượt qua thử thách tố chất tâm lý, cô không biểu hiện ra sự bất mãn vì bọ người lợi dụng làm cu li: "Phu nhân yên tâm, con và em gái nhất định sẽ giúp đỡ Văn Như hết sức có thể."

An Nhu đứng ở phía sau, vẻ mặt ngoan ngoãn giả bộ bản thân là người nội hướng. Quả nhiên, nhà họ Lý không giống người thường. Trước đó, An Như Uyển quảng cáo rùm hai người là tình chị em, nhưng lại không dám nói ở trước mặt Lý phu nhân ... An Nhu cảm thán một chút, tiếp tục im lặng nhìn bức tường hoa .

Lý phu nhân nói hai ba câu rồi đi ra ngoài, buổi tối mới trở về, chiêu đãi hai chị em nhà họ An dừng ở trên đầu Lý Văn Như, cô vẫy vẫy tay kêu người hầu sắp xếp phòng cho khách ở tạm, còn mời An Như Uyển đến phòng ngủ của cô ngồi nói chuyện phiếm.

"Trước đó từng nói cho cậu, không phải cậu rất muốn xem sao, vừa vặn lần này tới xem cho đã ghiền ..."

Lý Văn Như cười nói, cởi áo khoác màu trắng ra, mặc chiếc áo voan mỏng

https://thuviensach.vn

cùng với một chân váy chữ A ngắn, nhìn rất thanh xuân hoạt bát: "Đúng rồi, trong phòng có máy sưởi, hai người không cần mặc dày như vậy, Như Uyển, cậu gỡ nón và khăn choàng xuống đi, không nóng sao?!"

An Như Uyển dừng một chút, theo bản năng bắt giật giật cổ áo. Trước khi tới cô không biết nhà Lý Văn Nhứ có máy sưởi, chỉ nghĩ giữ cơ thể ấm áp nên bên trong mặc rất nhà quê: "Không cần, mình thấy có chút lạnh, mặc vậy cho ấm áp."

Lý Văn Nhứ liếc thấy trán cô đổ đầy mồ hôi, khóe môi nhếch lên cao, nụ cười đầy châm chọc, không nói nữa, nhưng An Nhu đứng ở phía sau lại trực tiếp cởi áo khoác bông ra, lộ ra một chiếc áo sơ mi mỏng.

"Lý tiểu thư, Như Uyển, em muốn về phòng trước nghỉ ngơi trong chốc lát ... Có hơi mệt mỏi."

An Nhu nhỏ giọng nói, cúi đầu: "Em buồn ngủ ..."

"Không sao, em mệt thì cứ đi nghỉ ngơi đi."

Lý Văn Nhứ không thèm để ý, vẫy vẫy tay, trực tiếp giữ chặt An Như Uyển: "Chị và chị Như Uyển của em tâm sự một chút, An Nhu, trong chốc lát nếu có người hầu tới gõ cửa, em chỉ cần xuống ăn cơm là được rồi."

An Nhu thưa dạ gật đầu, nhìn hai người đi xa, bản thân đẩy cửa vào phòng cho khách, lập tức rút về biểu tình yếu đuối trên gương mặt.

Thật là mệt chết đi được, nhìn hai chị em plastic đấu tới đấ lui ... An Nhu xoa xoa cái trán, cởi dép lê, ngồi xếp bằng ở trên giường lớn mềm như bông ... Như đang ở trên thiên đường.

Phòng dành cho khách của nhà Lý Văn Nhứ cũng thật tốt, ngay cả phòng

https://thuviensach.vn

ngủ kiếp trước của An Nhu cũng kém xa nhà họ Lý, càng đừng nói tới cái giường cứng còn hơn đá ở gia đình họ An.

【 tổng giám đốc Sở, anh giao nhiệm vụ tôi đều hoàn thành rồi, thật ra cũng không khó cho lắm, không khác biệt so với phân tích của tôi là mấy. 】

An Nhu rảnh không có chuyện gì nên tìm Sở Hư Uyên tranh công: 【 hơn nữa tôi giả vờ làm gái nhà quê vô cùng giống luôn! 】

Trước lúc An Nhu đi, Sở Hư Uyên đã từng dặn đi dặn lại nhiệm vụ nên làm trong hành trình, anh muốn cô chú ý quan sát cách nói chuyện giữa chị họ của cô và cô tiểu thư nhà giàu kia. Sau đó phân tích yếu tố trong đó, hơn nữa rơi chậm lại cảm giác tồn tại của bản thân, làm một món đồ trang trí đi kèm.

An Nhu hiểu ý của Sở Hư Uyên muốn nói gì, cô lập tức phải bước vào học viện DICE, không muốn bị chú ý tới, không muốn bị phiền toái quấn lên, thì phải tận lực rơi chậm lại cảm giác tồn tại, lại còn phải lanh lẹ hiểu ý nghĩa những câu từ của người xung quanh tránh gặp phải những kẻ ích kỷ thích gây chuyện.

Chuyện này đối với An Nhu tới nói không phải quá việc gì khó khăn. Tuy rằng kiếp trước bị cha mẹ bảo vệ rất tốt, bạn học ít nhất mặt ngoài cũng đều rất thích cô, An Nhu chưa từng chịu qua ủy khuất gì, nhưng từ khi đi vào thế giới này, cô cũng dần hiểu ra, không phải ai ai trên đời này cũng là người tốt.

Huống chi cô còn có vũ khí sắc bén là cốt truyện.

【 hình như cô có chút hiểu lầm về độ tuổi của bản thân. 】

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên đè đè cái trán, nhớ đến cảnh An Nhu chơi xếp hình khối, tự hỏi một chút lại gõ ra một hàng chữ.

【 dùng chỉ số thông minh tới nói, cô đánh giá quá cao bản thân mình. 】

... Ai nói tổng giám đốc Sở tà mị cuồng ngạo lại lạnh lùng?! Rõ ràng tên này vô cùng độc miệng, còn dồn hết lên trên người mình! An Nhu phẫn nộ đập chăn, dừng một chút muốn phản bác lại, trong lòng lại tự nhủ ... Không cần phải tức giận như vậy.

Ở trong mắt người khác, Sở Hư Uyên là cao ngạo lạnh lùng ít nói, chỉ có An Nhu biết, cái tên độc miệng này không phải như vậy.

Con nít, tâm lý chưa trưởng thành, mẫu giáo lớp lá, còn tìm đúng cơ hội là trả thù cô ngay, lòng dạ hẹp hòi, thù dai ... Nhưng nếu nói sang cách khác, bộ dáng này của Sở Hư Uyên cũng chỉ có mình An Nhu thấy được.

Tổng giám đốc Sở là cái dạng người này!!!

An Nhu ôm hai má, nhớ lại nhan sắc nhìn muốn động dục kia, gương mặt có hơi nóng lên. Thật sự anh ta rất đẹp trai ... Tuy tính tình không tốt lắm, nhưng cũng rất bình dân chân thật a ... A a a!

Không không không, làm như vậy là không đúng.

An Nhu vỗ vỗ gương mặt, cô chỉ xem Sở Hư Uyên là nam thần ... Không, không thể nào, Sở Hư Uyên là nam thần cái gì, nhóm thích trai đẹp không đáng tin!

... Nhưng có thể thưởng thức một chút sắc đẹp thế kỷ, còn có thể tiếp xúc gần gũi với nam thần cũng được nha.

https://thuviensach.vn

【 được rồi, được rồi, chỉ số thông minh của tôi thấp được chưa. 】

Trong lòng vui vẻ muốn bay lên, An Nhu cũng không có tâm tư dỗi trở về.

【 tổng giám đốc Sở, tôi có thể chơi trò chơi được không ~ (hạnh phúc phun bong bóng.gif) 】

【cô chơi đi. 】

Sở Hư Uyên chưa nói cái gì, lại chú ý tới phản ứng rõ ràng khác thường của An Nhu.

Dựa theo tính cách của An Nhu, cứ như vậy mà nhẹ nhàng cho qua? Bị cái gì kích thích sao?

An Nhu không biết trong lòng Sở Hư Uyên lại sinh ra hoài nghi, tâm tình vui vẻ bắt đầu chơi game. Dù sao Sở Hư Uyên cho phép cô chơi di động là được, chắc khi nào đó cô cũng nên mua một chiếc di động.

Chờ đến buổi tối, người hầu đúng giờ tới gõ cửa, kêu An Nhu xuống ăn cơm.

An Nhu đi xuống tới nhà ăn, không thấy Lý Văn Nhứ và An Như Uyển, lại thấy được một nam sinh ngồi ở trước bàn ăn, đang nói cái gì đó với Lý phu nhân.

Nhìn thấy An Nhu, nam sinh lộ ra biểu tình tò mò còn có chút giật mình: "Mẹ, cô bé này là ..."

Cậu ăn mặc một thân tây trang, thắt cà vạt, nhìn qua giống một nhân vật giỏi giang trong xã hội, nét mặt chưa thành niên lại biểu lộ cậu ta bất quá cũng mới mười bảy mười tám tuổi.

https://thuviensach.vn

Nam sinh lớn lên rất dễ nhìn, dựa theo ánh mắt An Nhu tới xem cách ăn mặc cùng thần thái cao hơn nhiều so với bọn Ngụy Văn Kiệt.

"À, đây là cô bạn Văn Nhứ mang về tới."

Lý phu nhân nhìn An Nhu, dừng một chút, cười nói: "Con lại đây ngồi xuống trước đi, con bé Văn Nhứ và chị của con chắc còn chưa có xuống ngay được, con ngồi đợi một chút."

"Dạ, cảm ơn phu nhân."

An Nhu ngoan ngoãn nói lời cảm ơn, ngồi xuống, tay đặt ở đầu gối, tận lực làm lơ ánh mắt tò mò của người đối diện. Cô biết đây là ai, hiện tại có thể xuất hiện ở nhà của Lý Văn Nhứ, chỉ có Lý Văn Viễn, anh trai của Lý Văn Nhứ.

Lý Văn Viễn không có nhiều suất diễn ở trong cốt truyện cho lắm.

An Nhu chỉ nhớ rõ có một người như vậy, hình như còn rất cưng chiều em gái, đối với những tình tiết khác đều không nhớ rõ. Trong quyển tiểu thuyết này, nữ chủ Tô Hoàng gặp được rất nhiều bạn cùng phái, bạn khác phái còn nhiều hơn, nhưng người còn thiếu suất diễn cùng cảm giác tồn tại hơn so với Lý Văn Nhứ ... An Nhu thiệt tình không nhớ rõ.

https://thuviensach.vn

Chương 31: Sở Hư Uyên đến học viện DICE

Lý Văn Viễn nhìn cô bé quê mùa đang ngồi cúi đầu đối diện mình.

Ăn mặc chẳng ra gì, bộ dáng cúi đầu hèn mọn yếu đuối, nhưng bề ngoài còn rất thuận mắt.

Trong lòng đánh giá như vậy một phen, Lý Văn Viễn cười cười, còn chưa nói gì thì một người đã chạy tới: "Anh, anh đã về!"

Lý Văn Nhứ chạy như gió tới, thân mật ôm ôm an trai của cô: "Làm việc vất vả rồi!"

"Ừ, mới xong công việc là từ công ty trở về ngay."

Lý Văn Viễn vỗ vỗ đầu em gái, tầm mắt dừng ở bóng dáng phía sau cô, hơi giật mình một chút: "Cô gái này là ... Bạn của Văn Nhứ?"

An Như Uyển mặc áo khoác màu trắng, đội nón nhung, tóc ướt dầm dề dán ở trên mặt, nhìn qua có chút chật vật, nhưng là một cô gái có diện mạo xinh xắn, nghe Lý Văn Viễn hỏi, cô hơi cắn môi cười cười.

"Đúng vậy, đây là Như Uyển, An Như Uyển, bạn tốt của em."

Lý Văn Nhứ cười nói, lại chỉ chỉ An Nhu đang ngồi ở bên kia: "Đó là An Nhu, em gái của Như Uyển, lần này cũng đến học viện chung với chúng ta."

https://thuviensach.vn

"Ờ, ngồi xuống ăn cơm đi, An tiểu thư cũng ngồi xuống đi." Tuy rằng Lý Văn Viễn có hơi giật mình nhưng không có nói thêm điều gì nữa, mà khách sáo tiếp đón hai người ngồi xuống ăn cơm.

Gương mặt An Như Uyển ửng đỏ, nhẹ nhàng trả lời xong ngồi xuống. An Nhu ngồi ở bên cạnh cô ta, cúi đầu thành thật ăn cơm.

Cô không có nhiều tâm tư giống như An Như Uyển, càng không có gì tâm tư đối với Lý Văn Viễn. Rốt cuộc loại cấp bậc đẳng cấp như Sở Hư Uyên cô đều gặp qua, An Nhu đang không ngừng tăng sức đề kháng đối với năng lực ngăn cản sắc đẹp.

Trên bàn cơm, anh em nhà họ Lý và Lý phu nhân đang nói đùa với nhau, An Như Uyển cũng nỗ lực gia nhập đề tài, chỉ có mình An Nhu chú ý đến từng lời nói đầy thâm sâu của người nhà họ Lý, yên lặng ngồi ăn cơm.

【 tổng giám đốc Sở, loại lời nói mang dao búa này thật sự là cần năng lực cao cấp nha ... 】

Ngồi nỗ lực học tập cách nói chuyện của mấy người kia, An Nhu cũng không quên gửi tin phát sóng trực tiếp chia sẽ cho Sở Hư Uyên xem màn trình diễn miệng lưỡi trên bàn cơm.

【 người có tiền đều nói như vậy hết sao? 】

Không chờ Sở Hư Uyên trả lời, An Nhu nghĩ nghĩ, lại bổ sung thêm một câu.

【 ừ ha, đúng là như vậy, không phải người có tiền nào cũng đều giống cái dạng này, đại đa số người có tiền đều không giống anh. 】

https://thuviensach.vn

【... Nói chuyện đàng hoàng, cô có ý gì hả? 】

Sở Hư Uyên mặt không cảm xúc gõ chữ.

【 nói nữa tắt di động. 】

Sở Hư Uyên trị không được An Nhu, nhưng anh vẫn có cách. Nếu anh tắt hết tất cả thiết bị điện tử, như vậy anh sẽ không bị An Nhu quấy rầy nữa.

Tuy Sở Hư Uyên không có khả năng vẫn luôn tắt di động tắt máy tính, nhưng anh rất có tự tin. Chỉ cần nửa ngày hoặc là một ngày thôi, An Nhu tìm không thấy anh cũng coi như là trừng phạt nghiêm trọng đối với cô ấy.

【... Anh thay đổi! Anh uy hiếp tôi! Tổng giám đốc Sở mà tôi quen đã không còn nữa! (chó con, cưng thay đổi!.gif) 】

An Nhu không hề nghĩ ngợi phẫn nộ gửi tin, gửi xong mới thấy hệ thống còn tri kỷ kèm theo hình emoji động, im lặng trong chốc lát.

【 xin lỗi ~ tôi sai rồi, tổng giám đốc Sở là người đẹp trai nhất, có tiền nhất trên thế giới này, vừa rồi đầu óc tôi không được minh mẫn lắm, đập đầu vào cục gạch tự nhiên thanh tỉnh ngay. 】

An Nhu không được bình tĩnh, gõ tùm lum.

Ăn xong cơm chiều, An Nhu tiếp tục giữ bộ dáng gái quê của mình, ngoan ngoãn quay trở về phòng dành cho khách, không có tham dự lời mời cùng đi quán bar của anh em nhà Lý Văn Nhứ và An Như Uyển. Cô quá biết rõ tính cách của Lý Văn Nhứ, tiểu thư được nuông chiều từ bé, ở trước mặt An Như Uyển đều dùng những từ ngữ khoe ra ta đây cùng thái độ khinh thường.

https://thuviensach.vn

An Nhu cũng không có hứng thú đưa mặt tới cửa để bị cô ta trào phúng.

Như bây giờ cũng bị người khác khinh thường, nhưng trong lòng mọi người lại có thể sinh ra một chút thông cảm. Gái quê mới vừa lên thành phố ngu ngơ một chút là chuyện bình thường, người ta nhìn chứ không trách.

Trong lòng An Nhu biết cứ giữ nguyên thái độ này sẽ sống yên qua ngày.

Đừng nói đến cái nơi hỗn loạn như quán bar, kiếp trước An Nhu chưa từng đến, kiếp này nếu không có người quen đi theo thì cô không dám đi.

Ngu người ở nhà họ Lý suốt ba ngày, An Nhu nhân cơ hội này mua di động và laptop, nhà họ Lý cũng không quan tâm đến hành động của An Nhu, cũng âm thầm cho phép ra cửa đi thoải mái. Đại khái hoàn toàn không để An Nhu vào mắt.

Đến nổi người luôn nghĩ bản thân mình giỏi lắm như Lý Văn Nhứ mà còn có một chút đồng tình đối với An Nhu, đi đến mấy cửa hàng hàng xa xỉ gọi An Nhu nhưng đều bị cô cự tuyệt cũng không một hai đòi cô đi theo cho bằng được, việc này đối với An Nhu tới nói là cầu mà không được.

Chờ đến ngày thứ ba, người hầu trong nhà Lý Văn Nhứ dọn dẹp săp xếp tốt mọi thứ, Lý Văn Nhứ và Lý Văn Viễn mang theo An Nhu và An Như Uyển cùng nhau leo lên máy bay bay đến thành phố A.

Quần áo anh em nhà họ Lý mặc trên người đều là hàng xa xỉ thương hiệu nổi tiếng. Mấy ngày nay, An Như Uyển và Lý Văn Nhứ cùng nhau đi shopping mua sắm rất nhiều, cũng trang trí bản thân từ đầu đến chân đều rực rỡ hẳn lên.

An Nhu cũng mua một ít quần áo mới ở thành phố H rồi, nhưng vì cố kỵ đến vấn đề sinh hoạt phí nên An Nhu không dám dùng quá nhiều.

https://thuviensach.vn

Trong nguyên tác cũng không có nói đến tình huống nữ chủ Tô Hoàng dùng đến tiền bạc. Dù sao không có khả năng thiếu là được.

Nhưng kiếp trước, lúc An Nhu đi học đại học cũng đã nếm trải cái cảm giác mong ngóng tiền sinh hoạt đầu tháng được cha mẹ gửi vào tài khoản, nên cô biết đi học xa nhà có rất nhiều nơi cần dùng đến tiền. Tiền sinh hoạt cũng chỉ có năm chục ngàn, mua xong di động và laptop tính còn không đến bốn chục ngàn, An Nhu không dám sài bậy bạ.

50,000 NDT = 166,438,400 VND

Trên máy bay, anh em nhà họ Lý ngồi ở phía trước, An Nhu và An Như Uyển ngồi ở phía sau. An Nhu không muốn để ý tới An Như Uyển, vừa lên máy bay thì nhắm mắt lại, lén lút mở di động của Sở Hư Uyên chơi game.

"Nhu Nhu, em đừng cẩn thận như vậy, khách sáo quá cũng không tốt."

An Như Uyển đã hoàn toàn vứt bỏ hết toàn bộ quần áo cô ta mang từ huyện thành đến, ăn mặc áo lông phối hợp váy dài nhìn rất có mùi vị nữ thần thanh xuân vườn trường, nhỏ giọng khuyên An Nhu: "Văn Nhứ rất tốt, em hãy trò chuyện nhiều hơn với cậu ấy, thân cận hơn một chút, không sao đâu, có chị ở đây mà."

Trong khoảng thời gian này, cả ngày An Nhu đều nằm ở trong phòng, chỉ xuất hiện khi ăn cơm. Trong lòng An Như Uyển bất mãn nhưng không thể nói cái gì, hiện tại thật vất vả mới tìm được cơ hội, đương nhiên muốn dạy dỗ lại An Nhu.

An Nhu mở to mắt, nhìn An Như Uyển.

Cô biết mấy ngày nay An Như Uyển bị Lý Văn Nhứ hành rất thảm, cho dù

https://thuviensach.vn

lúc còn học ở THPT Húc Dương, An Như Uyển cũng chưa từng bị ai đối xử tệ đến như vậy. Chị ta vẫn luôn được đối xử như là nữ thần, khi nào bị người khinh bỉ trực diện như vậy? Còn phải nuốt giận vào lòng, thật là làm khó cho chị ta.

Hiện tại đã gần tới học viện DICE, không bao lâu nữa nữ chủ sẽ ra tay đuổi An Như Uyển ra khỏi trường học. An Nhu tự hỏi một chút, bình tĩnh nhìn An Như Uyển tươi cười, trả lời: "An Như Uyển, mấy ngày nay chị cũng không vui vẻ gì ..."

Không chờ An Như Uyển lên tiếng, An Nhu tiếp tục nói bằng giọng rất nhỏ.

"Rõ ràng lúc còn ở Húc Dương có rất nhiều người cung phụng chị như nữ thần, nơi này không giống như vậy, em thật sự cảm thấy ... Thật không công bằng."

Loại lời nói nửa thật nửa giả này là những gì cô học được trong quá trình tá túc tại nhà họ Lý. An Nhu kéo bịt mắt lên, không để ý tới An Như Uyển.

Lúc còn ở Húc Dương, An Nhu vẫn luôn sợ An Như Uyển, bởi vì bạn học, thầy cô giáo, thậm chí ngay cả ba mẹ An Nhu đều đứng ở phía An Như Uyển, nhưng hiện tại An Nhu không nhu nhược giống như vậy nữa.

An Như Uyển rời khỏi trường THPT Húc Dương, tương đương tự làm suy yếu thực lực của mình, An Nhu không có lý do gì lại sợ hãi chị ta.

Nhưng điểm mấu chốt nhất thật ra không phải chuyện này ...

An Nhu chọc chọc gương mặt của mình, tự nhiên cảm thấy lổ tai có hơi nóng.

https://thuviensach.vn

Cô, cô bị Sở Hư Uyên cái người mang tiếng lãnh khốc vô tình, tổng giám đốc tàn nhẫn độc ác chửi mắng dạy dỗ. Mỗi lần An Nhu không phục sẽ phản bác lại ... Cứ tới tới lui lui như vậy, An Nhu phát hiện bản thân đã không còn sợ từ ngữ xúc phạm từ những người khác nữa, cũng không sợ phải tiếp xúc với người ngoài.

An Như Uyển nghe An Nhu nói xong, nửa ngày không lấy lại tinh thần.

Cô không ngờ An Nhu lại có lá gan nói chuyện với cô như vậy, không phải nó vẫn luôn vâng vâng dạ dạ cúi đầu trước cô sao? Nhìn An Nhu bịt mắt không để ý tới mình, An Như Uyển nắm chặt tay, hình như có chuyện gì đó đã vượt qua khống chế của cô.

Máy bay rất nhanh đã đến thành phố A, tuy rằng còn chưa đến ngày khai giảng, nhưng nhà họ Lý đã đặt sẵn khách sạn tại thành phố A cấp cho anh em Lý Văn Nhứ từ lâu, vị trí cách học viện không xa. Hai nha hoàn An Như Uyển và An Nhu đương nhiên cũng có thể thuận tiện hưởng ké phúc.

Thật sự là An Nhu chưa từng ở khách sạn nào xa hoa như vậy, không cần nhập vai, hình tượng nhà quê đã trực tiếp lòi ra, nhà họ Lý ra tay hào phóng, đều đặt phòng cho An Như Uyển và An Nhu, có nhân viên giúp mang hành lý vào phóng.

Lý Văn Nhứ đưa ra đề nghị đến học viện DICE tham quan một vòng để biết trước đường xá.

"Dù sao cũng đã đến đây, tụi mình đi nhìn xem trường học như thế nào, sau đó đi ăn cơm sau."

Lý Văn Nhứ kéo cánh tay Lý Văn Viễn, cười làm nũng: "Anh, anh đã học ở DICE hai năm, nhưng tụi em còn chưa thấy qua đâu."

https://thuviensach.vn

"Được được được, mang em đi."

Lý Văn Viễn là thiệt tình yêu thương Lý Văn Nhứ, anh An Như Uyển và An Nhu, cũng dò hỏi ý kiến hai người bọn họ.

An Nhu đồng ý đi.

Thật ra cô cũng muốn tham quan một chút học viện DICE trong quyển《người tình nhà giàu》 này, nơi này chiếm cứ một phần ba độ dài trong tiểu thuyết, mọi tình tiết đều diễn ta tại đây. Tác giả dùng rất nhiều bút mực miêu tả học viện có hoàn cảnh như thiên đường cùng chế độ vô cùng khắc nghiệt.

Ngay cả nữ chủ cũng không thoát khỏi khó khăn, chỉ sau khi lên làm hội trưởng hội học sinh mới thuận lợi tốt nghiệp.

An Nhu cũng tò mò tòa học viện này rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại.

Lấy kinh nghiệm kiếp trước của cô, thật sự là rất khó tưởng tượng có sự tồn tại của một ngôi trường xuất sắc nhất trên thế giới.

Sở Hư Uyên rời khỏi tập đoàn, dưới sự bảo vệ của vệ sỹ an toàn ngồi vào một chiếc xe trong đoàn xe mênh mông cuồn cuộn.

Làm người đứng đầu trong tứ đại gia tộc, có rất nhiều người mơ ước vị trí của Sở Hư Uyên, tốt xấu đều có. Mỗi lần Sở Hư Uyên đi ra ngoài, số lượng vệ sỹ theo bảo vệ cũng không phải con số nhỏ, an ninh cũng sẽ được tăng lên tới tối cao.

Hoặc là âm thầm lặng lẽ đi ra ngoài, hoặc là mênh mông cuồn cuộn đi. Nhưng hôm nay, nơi anh muốn đến cũng không thích hợp âm thầm lặng lẽ mà đi.

https://thuviensach.vn

"Đến học viện DICE." Ngồi ở ghế sau, người đàn ông cúi đầu sử dụng laptop tiếp tục làm việc, cũng không ngẩng đầu lên, cứ vậy mà ra lệnh cho tài xế.

Hành trình đều do nhóm bí thư phân chia ra sắp xếp, nhưng vì tính an toàn, thỉnh thoảng Sở Hư Uyên sẽ giữa đường tự thay đổi hành trình, như vậy sẽ bảo đảm hành tung của anh sẽ không bị tiết lộ.

Sở Hư Uyên là hiệu trưởng trên danh nghĩa của học viện DICE, tuy rằng anh không thích, nhưng từ phương diện, đến địa vị, tìm trong tứ đại gia tộc cũng chỉ có Sở Hư Uyên mới thích hợp với chức vụ này nhất.

Cũng bởi vậy, tuy rằng không thích, Sở Hư Uyên vẫn phải tiếp nhận nhiệm vụ này. Dù sao anh rất bận, học viện DICE lại theo chế độ tự trị, anh rất hiếm khi đặt chân đến học viện.

Nguyên nhân lần này phải đến học viện DICE một chuyến là vì hai ngày sau hiệu trưởng có bài phát biểu trước toàn thể học sinh mới, là ngày khai trường.

Sở Hư Uyên muốn đến học viện xem trước, xem xét nơi sinh hoạt sắp tới của học sinh mới, thật sự là những việc này không cần Sở Hư Uyên phải nhọc lòng, nhưng anh cũng phải tự mình đi.

Hơn nữa, học viện DICE khai giảng vào cuối mùa đông, không giống như những trường học khác khai giảng cuối mùa hạ. Sở Hư Uyên hơi giật mình một chút, tay khựng lại, laptop trên chân hơi lệch sang bên phải.

Không đúng, nếu vậy ... Mày hơi hơi nhăn chặt, Sở Hư Uyên gõ gõ vào màn hình di động, sau đó chỉnh lại laptop.

https://thuviensach.vn

Không nóng nảy, ngón tay giật giật, Sở Hư Uyên bình tĩnh đóng laptop, thân thể ngửa ra sau, dựa vào trên ghế, nhẹ nhàng khép hai mắt. Sở Hư Uyên giơ giơ lên khóe môi.

Chuyện chưa xác định, tạm thời gác lại cũng không có vấn đề gì.

Học viện DICE nằm ở vị trí rất lạ, nó không nằm ở bờ rìa thành phố A hay là ngoại thành, hoàn toàn ngược lại, nó chiếm địa diện tích to lớn, nằm giữa trung tâm thành phố A.

"Hiện tại chúng ta đang ở ngoại thành, học viện DICE nằm trong nội thành." Lý Văn Viễn vừa đi giải thích.

"Học viện DICE có rất nhiều cửa ra vào. Hơn nữa bên trong phân chia học sinh thành từng khu vực từng quốc gia. Trong đó, nơi nổi tiếng nhất nằm ở cửa Nam, học sinh nước mình được phép ra vào ở cửa này. Hiện tại chúng ta đang trên đường đến cửa Nam, đợi một lát sẽ tới ngay."

An Nhu có chút tò mò nhìn phố buôn bán nằm hai bên đường.

Nơi này cách học viện DICE rất gần, người tới tới lui lui đều là học sinh, có thể nhìn ra độ tuổi cũng ngang ngang như An Nhu. Mỗi người đều ăn mặc rất xinh đẹp, vui cười bước vào những cửa hàng ở hai bên đường, đừng nói tới những cửa hàng rực rỡ muôn màu nó toàn là thương hiệu nổi tiếng đầy xa xỉ.

Có thương hiệu An Nhu không biết đọc ra sao cho đúng, bởi toàn tiếng Anh, Đức, Pháp, Ý.

Thật là ... Không thể tưởng tượng. Kéo kéo vạt áo quê mùa của mình, An Nhu run bần bật.

https://thuviensach.vn

"Anh, tại sao con đường này lại gọi là con đường ước nguyện?"

Lý Văn Như chớp chớp mắt, kéo An Như Uyển, không biết nghĩ đến cái gì bật cười: "Có phải có quan hệ gì với hiệu trưởng Sở hay không?"

"Đúng vậy, có quan hệ."

Lý Văn Viễn dùng ánh mắt tán dương nhìn em gái mình, chỉ chỉ đài phun nước to lớn huy hoàng dài gần hai mươi mét nằm giữa con đường phía trước.

"Nơi này được xây lên tặng cho hiệu trưởng Sở."

"Có một thiết kế sư trẻ tuổi đề nghị tạc tượng cho hiệu trưởng Sở đặt giữa trung tâm đài phun nước, lại bị hiệu trưởng Sở cự tuyệt, mới có con đường ước nguyện suối phun dài đến hai mươi mét này. Thiết kế sư ngưỡng mộ hiệu trưởng Sở, nên mới đặt tên cho con phố này là con đường ước nguyện, ý muốn nói hoàn thành tâm ý của bản thân."

"Nhưng nói đến ... Mấy cửa hàng dọc hai bên con đường này có hai phần ba đều thuộc tập đoàn Sở thị, dư lại một phần ba là của những gia tộc cùng những thương hiện nổi tiếng trên thế giới."

Nhắc tới nơi này, Lý Văn Viễn dừng một chút, cũng khó kìm nén biểu tình hâm mộ: "Hiệu trưởng Sở thật sự là vô cùng vĩ đại, học viên đều rất ngưỡng mộ ngài ấy."

Danh tiếng của Sở Hư Uyên ở học viện DICE cao chót vót không ai có thể thay thế, nhưng anh lại chưa bao giờ lộ diện. Trừ bỏ một vài trường hợp tất yếu, học sinh mới có cơ hội nói chuyện với Sở Hư Uyên. Nhưng, chỉ có học sinh ưu tú đại biểu cho khối lớp và Hội Học Sinh thuộc giai cấp A mới có cơ hôi đó.

https://thuviensach.vn

Muốn đoạt được giai cấp A vào hội học sinh thì phải tranh đoạt cơ hội này với hơn mười ngàn học sinh, rốt cuộc có bao nhiêu khó khăn thật sự không cần nói tới.

"Ha ha, vậy đợi lát nữa chúng ta mua nhiều một chút, coi như là ủng hộ cho hiệu trưởng Sở."

Lý Văn Như cười nói, vươn tay xoa xoa mặt: "Anh, anh cứ yên tâm, anh ưu tú như vậy nhất định có thể nhìn thấy hiệu trưởng Sở, em yêu cầu không nhiều lắm, có thể có được chữ ký thôi là tốt rồi!"

An Nhu chớp chớp mắt, không tự giác liếc xem mớ tài liệu trong biển máy tính kia, toàn bộ đều có chữ ký của Sở Hư Uyên.

Hình như ... Nguyện vọng muốn có chữ ký là quá dễ dàng đối với cô.

An Nhu kéo kéo vuốt vuốt đầu ngón tay, tự nhiên rất muốn cười, lại không biết tại sao lại vui đến như vậy.

Trước lúc đến nhà họ Lý, An Nhu chỉ biết Sở Hư Uyên rất nổi tiếng, nhưng cô không ngờ rằng Sở Hư Uyên lại nổi đến nước này.

Từ Lý Văn Như đến An Như Uyển, thậm chí Lý Văn Viễn cũng ... An Nhu dừng một chút, có chút cứng đờ. Rốt cuộc có bao nhiêu người, bao nhiêu trai gái, trong tối ngoài sáng muốn dính chút quan hệ với Sở Hư Uyên?!

"Tới rồi, nơi này chính là cửa chính."

An Nhu còn đang ngây người, Lý Văn Viễn cũng đã dừng lại bước chân, anh chỉ chỉ vào cổng lớn phía trước.

https://thuviensach.vn

"Chờ một chút ... Đó là cái gì?"

Dù vẫn luôn rất bình tĩnh tự nhiên giới thiệu trường học, lần này trong giọng Lý Văn Viễn lại xuất hiện kinh ngạc.

An Nhu cũng nghe được âm thanh ồn ào, cô ngẩng đầu, còn chưa có kịp kinh ngạc cổng chính của học viện DICE xa hoa phô trương như thế nào, thì đã chú ý tới vị trí bị học sinh vây quanh, đoàn xe bị vây quanh ở chính giữa đang chậm rãi chạy vào trong.

"Đó là, đó là hiệu trưởng Sở ... Hiệu trưởng Sở đang ở trong xe!"

Lý Văn Viễn có phản ứng đầu tiên, anh rất kích động, lại cố gắng kiềm chế giọng nói: "Đúng rồi, học viện DICE không cho phép học sinh lái xe vào, duy nhất có đặc quyền chỉ có lãnh đạo cao cấp của học viện, mà người được một đoàn xe hộ tống thì chỉ có thể là hiệu trưởng Sở mà thôi."

Lý Văn Viễn giải thích cũng nhịn không được nhướng đầu sang bên kia xem, cho dù biết cái gì cũng đều nhìn không thấy.

An Nhu ngu người cả người.

Sở, Sở Hư Uyên...?!

Tại sao anh ta lại xuất hiện ở chỗ này?!

Nhìn đoàn xe phía trước bị học sinh vây quanh đang chậm rãi chạy vào trong trường học, An Nhu dừng bước, không chịu được tò mò bước hai bước về phía trước, nhón mũi chân thăm dò tình hình.

Mới nãy còn đang suy nghĩ nhớ tới, hiện tại đã xuất hiện ở trước mặt. Dù ngay giây phút này An Nhu cũng không biết làm sao.

https://thuviensach.vn

Cô chưa từng chân chính gặp mặt Sở Hư Uyên, hiểu biết tính cách của Sở Hư Uyên đều là do chậm rãi tích lũy trong thời gian ở chung này. Nhưng An Nhu lại chưa từng nghị đến chuyện hai người sẽ gặp mặt ở ngoài đời bao giờ, loại mặt đối mặt.

Xe chạy rất nhanh, một đoàn xe thật dài chưa tới lát chỉ còn lại có cái đuôi xe, học sinh vây xem cũng tản ra bớt, hiện ra cổng chính đề phòng đầy nghiêm ngặt.

An Nhu xoa xoa cái cổ nhức mỏi, hạ mũi chân đang nhón xuống, cũng không biết cảm giác này là mất mát hay là cái gì nữa.

An Nhu giật mình, đột nhiên ý thức được hành vi khác thường vừa rồi của bản thân, nghiêng đầu nhìn Lý Văn Nhứ và An Như Uyển, lại hết biết nói gì, nhìn hai người kia còn khoa trương hơn so với cô, còn nhìn theo phương hướng kia chưa hoàn hồn lại.

"Khụ khụ, hoàn hồn." Lý Văn Viễn cũng nhìn chằm chằm theo đoàn xe, sau khi xe mất hút mới phản ứng lại, nhìn sang hai nữ sinh bên kia, tự nhiên thấy hơi xấu hổ, nên ho một tiếng.

Lý Văn Nhứ và An Như Uyển mới chú ý tới hành động của bản thân, vội vàng khôi phục lại trạng thái bình thường: "Anh, là hiệu trưởng Sở, em không ngờ bản thân có thể nhìn thấy hiệu trưởng Sở!"

Lý Văn Nhứ vô cùng kích động: "Thật là may mắn!"

"Ai nói không phải kia chứ, có thể có cơ hội tận mắt nhìn thấy thấy hiệu trưởng Sở không nhiều lắm đâu."

Lý Văn Viễn cười cười, giọng điệu rất nhẹ nhàng: "Là chúng ta may mắn,

https://thuviensach.vn

trong lúc vô tình mới nhìn được."

"Đúng vậy, Văn Như may mắn lắm đó nha."

An Như Uyển cũng cười trêu ghẹo: "Vừa mới nãy còn nhắc mãi, hiệu trưởng Sở đã nghe thấy cậu nói nên mới tới, có muốn đi tạ lễ trước đài phun nước ước nguyện hay không?"

An Nhu: ...

Không được, mình muốn ói.

Ba người này đầu óc nước vào hết rồi hay sao mà đi tâng bốc Lý Văn Như?!

Sở Hư Uyên chưa từng bước xuống xe, cũng chưa từng chường mặt ra, chỉ thấy toàn xe là xe thôi! Ở đâu ra gặp được mặt mà mừng như đào được vàng thế kia, kinh tởm.

Bên kia, Lý Văn Như kích động đến độ lôi kéo An Như Uyển cùng anh trai cô ta đi shopping khắp con phố để chúc mừng, không ai để ý đến sự tồn tại của An Nhu. Rốt cuộc từ lúc bắt đầu, bọn họ ở một bên nói chuyện, An Nhu đều an tĩnh đứng ở phía sau, cố gắng hạ thấp cảm giác tồn tại nên không ai để ý đến cô.

Gái quê từ huyện nhỏ mới lên thành phố mà thôi, nói không chừng ngay cả tên tuổi của Sở Hư Uyên cũng chưa từng nghe qua, có cái gì đáng để chú ý?

Ba người nói nói cười cười, nhưng trong lòng lại tự cho An Nhu cái lý do, không kích động cũng không lên tiếng khi nghe bọn họ nhắc đến Sở Hư Uyên.

https://thuviensach.vn

An Nhu ngẩn người ra trong chốc lát, trong đầu nhiều lần do dự, rốt cuộc vẫn gửi tin nhắn cho Sở Hư Uyên.

【 tổng giám đốc Sở ... Hiện tại anh đang làm gì đó? 】

Vấn đề này rất kỳ quái, An Nhu hỏi xong cũng có chút hối hận, nhưng tin nhắn đã gửi cũng không thể rút về.

【 ở trên xe, muốn đi giải quyết chút chuyện nhỏ. 】

Sở Hư Uyên lại trực tiếp trả lời vấn đề của An Nhu, như đã thành thói quen, bởi An Nhu thường xuyên hỏi anh như vậy.

【 bên cô có chuyện gì sao? 】

Thật sự, thật sự gặp phải ... An Nhu ngẩn người đi theo sau đám người Lý Văn Nhứ, ngón tay hơi phát run.

Thật sự gặp được Sở Hư Uyên!

Sở Hư Uyên ngoài đời thật!

An Nhu cắn cắn môi, cưỡng ép bản thân bình tĩnh lại.

【 không có việc gì, tôi chỉ tùy tiện hỏi thôi, sợ anh xảy ra chuyện gì đó ... 】

An Nhu nghĩ nghĩ, châm chước nửa ngày mới soạn ra đoạn lời nói này.

【hiện tại tôi đang ở bên ngoài cùng chị họ và bạn của chị ấy, chuẩn bị ăn cơm, được rồi, không có chuyện gì tôi cũng không quấy rầy anh nữa, tổng

https://thuviensach.vn

giám đốc Sở cứ làm việc tiếp đi. 】

【...】

Sở Hư Uyên gửi lại một chuỗi dấu ba chấm, dừng một chút, tiếp tục gửi tiếp một hàng chữ.

【có phải cô gặp rắc rối gì rồi hay không? 】

An Nhu đọc hàng chữ này xong thì nghiêng đầu suy nghĩ.

Gặp rắc rối?

Có ý gì?

Hiện tại tim cô đập nhanh như trống trận chưa bình tĩnh lại đây nè, có tính là gặp rắc rối hay không?

【Tôi có thể gặp rắc rối gì cơ chứ? Tôi khi nào gặp rắc rối hả? 】

Trong lòng An Nhu có chút bực bội, theo thói quen phản bác cãi lại.

【 tôi vẫn luôn là một cô bé ngoan ngoãn nha! (siêu cấp đúng lý hợp tình.jpg) 】

【cô không gặp rắc rối thì được rồi. 】

Giọng Sở Hư Uyên rất bình tĩnh trả lời lại.

【 nhưng khoảng cách lần trước cô nói cụm từ ngoan ngoãn cùng sợ tôi xảy ra chuyện ... Đại khái là ở tuần trước, sau khi cô vui vẻ nhờ tôi giúp cô soạn ra kế hoạch đối phó với chị họ cô. 】

https://thuviensach.vn

【 cho nên, lần này cô lại muốn tôi giúp cái gì nữa? 】

Sở Hư Uyên vô cùng bình tĩnh gõ xong đoạn lời nói này, hoàn toàn không có tự giác rằng bản thân đang khi dễ một cô bé chưa thành niên.

Anh từng cảm thấy đối phó An Nhu cứ dựa theo kịch bản tới là đủ rồi, sau đó mới ý thức được ... Đối phó loại người có suy nghĩ chưa trưởng thành như An Nhu, là tuyệt đối không thể dựa theo kịch bản phải tùy cơ ứng biến.

Nếu là kịch bản bị An Nhu nhìn ra được, thì chẳng phải chỉ số thông minh của anh cũng bằng An Nhu sao?!

Sở Hư Uyên cười lạnh.

An Nhu: ...

Ừ hen! Hình như là như vậy, bản thân tự làm bậy có thể trách được ai ...

Sở Hư Uyên một câu làm An Nhu không còn lời nào để nói, cô im lặng trong chốc lát, thấy bản thân vẫn là nên yên lặng giả chết. Nếu là trước kia, An Nhu có lẽ sẽ không nói lý cãi lại hai câu, nhưng hiện tại ...

An Nhu chìm sâu vào trong im lặng, giả chết là cái cớ tốt nhất.

Là Sở Hư Uyên! Ngoài đời đó nha!

Hơn nữa có thể nhìn thấy sờ đến chạm vào, là người sống ... Giống như là nhân vật trong thế giới giả tưởng lập tức có thân thể vậy, loại có máy có thịt có nhịp tim ...

https://thuviensach.vn

Từ từ, nếu gặp anh ta thì mình phải làm sao bây giờ !!!!

https://thuviensach.vn

Chương 32: Tò mò đi tìm nơi nam nữ chủ gặp nhau

Loại tâm tư này của An Nhu không duy trì được bao lâu thì đã tan thành mây khói.

So với Sở Hư Uyên đang ở nơi xa, thì bọn An Như Uyển đang ở trước mắt này càng cần An Nhu phải phí tâm tư chú ý hơn một chút. Đến nỗi tổng giám đốc Sở ... A, vẫn là không cần suy nghĩ làm gì, dù có nhìn thấy Sở Hư Uyên cũng sẽ không nhận ra cô.

Lý Văn Nhứ đã bắt đầu lưu luyến hai bên cửa hàng xa xỉ, An Nhu chậm rì rì theo ở phía sau, trong chốc lát lại thấy An Như Uyển và Lý Văn Nhứ nói một câu gì đó, đang đi tới chỗ cô.

"Nhu Nhu, sao không thấy em mua cái gì hết vậy?" An Như Uyển mỉm cười đi tới muốn choàng lấy cánh tay An Nhu, nhưng bị An Nhu tránh né, lui về phía sau một bước.

"Không cần thiết, em không có gì muốn mua."

An Nhu lắc đầu nhỏ giọng nói, lui về phía sau thêm một bước nữa, nhìn Lý Văn Nhứ đang ở phía trước một tay xách một túi: "Chị ... Chị đi tìm Lý tiểu thư đi, hai người muốn mua gì thì cứ mua, đừng để ý đến em."

"Em thật sự không mua à?"

https://thuviensach.vn

An Như Uyển ra vẻ nghi hoặc, dừng một chút mới nói ra mục đích của bản thân: "Nhu Nhu, nếu em không mua ... Có thể ... Cho chị mượn một chút tiền được hay không?"

Lúc nói ra những lời này, bản thân An Như Uyển còn cảm thấy nhục nhã huống chi là người nghe.

Chỉ là hiện tại cô quá thiếu tiền, sinh hoạt phí của học viện DICE cũng chỉ vỏn vẹn có năm chục ngàn mà thôi, làm sao đủ để mua quần áo? Hiện tại đi dạo phố với Lý Văn Nhứ, An Như Uyển mới kinh ngạc phát hiện trên người mình đã hết sạch tiền.

An Nhu nghe xong có chút không thể tin được, cô ngẩng đầu nhìn An Như Uyển như muốn xác nhận lại.

An Như Uyển nhìn ánh mắt An Nhu, trong lòng càng thêm bực bội, lại không thể không dịu dàng dụ dỗ, nói: "Nhu Nhu, chúng ta ra tới là muốn giúp đỡ lẫn nhau."

"Tuy rằng hiện tại chị không có tiền, nhưng em hãy tin chị, khẳng định tháng sau chị có thể thăng cấp, đến lúc đó trả lại tiền cho em chỉ là chuyện nhỏ. Hơn nữa sau này em cũng có thể nhờ vả chị được, có qua có lại, em thấy được không?."

An Như Uyển nói thăng cấp chính là chỉ cấp bậc trong học viện DICE.

Mỗi tháng một lần, học viện DICE sẽ quyết định chuyển khối từ F đến A dựa theo điểm số. An Như Uyển và An Nhu xem như là dựa vào quan hệ mà được cân nhắc vào. Bởi vậy đầu vào cũng chỉ có thể nhận được trợ cấp dành cho khối F.

https://thuviensach.vn

Còn thân phận như Lý Văn Nhứ thì vào thẳng khối D.

Nhưng mà cũng không sao, An Như Uyển thực tự tin, chỉ dựa vào năng lực học tập của bản thân, thăng cấp không phải là việc khó.

"Em ... Cũng không có tiền, nếu không chị tìm Lý tiểu thư mượn thử xem?!" An Nhu dừng một chút, trực tiếp lên tiếng từ chối.

Cho An Như Uyển mượn tiền? Cô không có điên.

An Như Uyển giật mình, đại khái không nghĩ tới bản thân sẽ bị An Nhu dứt khoát lưu loát cự tuyệt.

Dừng một chút, nói tiếp: "Nhu Nhu, em nói vậy khác nào làm khó chị."

Cô ta nhíu mày, bộ dáng nhìn qua có vài phần đáng thương: "Tiền chị đem theo không đủ, em hiểu hoàn cảnh nhà của chúng ta mà, vì chị nằm viện tiêu không ít tiền ... Nên chị chỉ có thể phiền toái chú thím ..."

An Nhu cứng họng.

Cô không lường trước An Như Uyển lại ngang ngược mặt dày đến như vậy? Còn dám lấy cha mẹ An ra uy hiếp cô, đánh nhau méc người lớn, hành động trẻ con mất mặt này chị ta cũng có thể làm được sao?

"Nếu chị không còn tiền ... Thì có thể hỏi xin bác trai bác gái..."

An Nhu nhích lại gần cô ta, nhỏ giọng nói tiếp: "Nếu cha mẹ em muốn tiếp tế cho chị ... Chuyện này em quản không được."

Dựa theo hiểu biết của An Nhu về tài chính của ba An mẹ An, khẳng định trong tay bọn họ cũng không có bao nhiêu tiền. Nếu bọn họ nguyện ý cung

https://thuviensach.vn

cấp cho An Như Uyển, An Nhu sẽ không ngăn cản, nhưng cũng sẽ không bởi vậy mà bị uy hiếp.

An Nhu không sợ An Như Uyển lấy cha mẹ An ra uy hiếp mình.

Dù sao cho dù cô có nói cái gì thì cha mẹ An đều vẫn là sẽ làm theo ý mình, vô điều kiện cung cấp giúp đỡ cho nhà An Như Uyển. Vì cái gọi là 'anh em một nhà phải đùm bọc lẫn nhau', ông bà An từ nhỏ đã hun đấp cái tính nhẫn nhịn, làm gì cũng nhớ về anh cả, thiên vị đến mức quá đáng, bản tính này đã ăn sâu vào máu cha mẹ An.

An Nhu không thể thay đổi được, ngăn cản không được cũng quản không được, nhưng muốn uy hiếp cô thì cút đi, cô không tiếp. Dù sao cha mẹ An cũng làm cô thất vọng quá nhiều, cô không có nghĩ vụ làm một người con hiếu thảo noi theo gương cung phụng vô điều kiện cho gia đình Bác cả. Cô không ngu đến như vậy.

An Như Uyển thấy dọn ra cha me An cũng không được, vành mắt đỏ lên, xoay người đi thẳng về phía trước tìm Lý Văn Nhứ. An Nhu đi tò tò theo ở phía sau, mắt lạnh nhìn An Như Uyển nói cái gì đó với Lý Văn Nhứ.

Sau này cô sẽ tận lực ít giao tiếp với bọn họ, An Nhu không biết tương lai sẽ ra sao, nhưng cô biết, học viện DICE không phải địa bàn của An Như Uyển, càng không phải địa bàn của Lý Văn Nhứ. Nơi này không phải chỗ hai người đó muốn làm gì thì làm.

Cuối cùng An Như Uyển vẫn không thể kéo xuống thể diện tìm Lý Văn Nhứ mượn tiền. Trong lòng lại cáu giận An Nhu, còn đối với Lý Văn Nhứ thì chỉ tràn ngập hận ý.

Thứ tiểu thư nhà giàu cái gì cũng không biết làm, chỉ là một con khốn mất dạy mà thôi, còn không phải là do gia đình nó có tiền có thế, để cô xem nó

https://thuviensach.vn

hất mặt lên trời được bao lâu.

Nghĩ đến nhiều ngày nay bản thân bị Lý Văn Nhứ trong tối ngoài sáng nhục nhã. An Như Uyển cười không nổi nửa.

Nhưng hiện tại, việc gấp nhất vẫn là nghĩ cách kiếm được tiền tiêu sài ... An Như Uyển âm thầm quyết định trở về sẽ gọi cho cha mẹ đòi tiền.

An Nhu và bọn Lý Văn Nhứ cùng nhau dùng bữa tối, nghe anh em nhà họ Lý nói về kế hoạch sắp tới.

"Ngày mai tiểu thư nhà họ Văn sẽ tổ chức một bữa tiệc sinh nhật tại chỗ này, nhà của chúng ta có nhận được thư mời, bởi vì chỉ là một bữa tiệc nhỏ, cho nên vị tiểu thư kia muốn mời những người trẻ tuổi cùng thế hệ đến chung vui. Cho nên ý của cha là để cho hai anh em chúng ta đến tham gia."

Lý Văn Viễn nhìn em gái của mình cười cười, không hề kiêng dè sự có mặt của An Như Uyển và An Nhu.

"Tuy rằng không biết cụ thể sẽ có những ai tham gia ... Nhưng có thể đi để kết bạn với một vài người cũng là tốt."

"Thật sự sao? Anh, lần này thật sự để cho chúng ta đi sao?"

Lý Văn Nhứ trừng lớn đôi mắt, hiển nhiên cũng bị tin tức làm kinh sợ, nhưng vui mừng lại chiếm phần lớn, hớn hở cười nói: "Anh em mình có thể đi đó, thật là tuyệt quá!"

"Đúng vậy."

Tính cách của Lý Văn Viễn trầm ổn hơn Lý Văn Nhứ rất nhiều, tin tức quan trọng đến như vậy mà hiện tại anh ta mới nói ra.

https://thuviensach.vn

Dừng một chút, anh ta lại quay nhìn An Như Uyển và An Nhu, nói: "Thật xin lỗi hai vị An tiểu thư đây, ngày mai chúng tôi không thể chiêu đãi hai vị được, hai người có thể đi dạo xung quanh học viện để làm quen với hoàn cảnh sắp tới."

An Như Uyển cắn môi, im lặng một chút, còn đang tự hỏi làm cách nào để Lý Văn Nhứ dẫn cô theo, An Nhu đứng bên cạnh lại đột nhiên mở miệng:"Cảm ơn Lý tiên sinh, không cần chiêu đãi làm gì, chúng tôi cũng sẽ đi dạo xung quanh làm quen với hoàn cảnh, hai người còn có chuyện quan trọng cứ đi đi, đừng lo cho chị em chúng tôi."

An Như Uyển có hơi giật mình, như không nghĩ tới luôn luôn an tĩnh như An Nhu lại sẽ chủ động đoạt lời nói vào lúc này, ngay cả Lý Văn Viễn cũng có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại thái độ khách khí đầy lễ phép.

"Hai người có thể hiểu được là tốt rồi."

An Nhu không phải cố ý đoạt lời nói, cũng không phải cố ý đoạt nổi bật. Thật sự là ... Tại vì cô nhớ ra điểm mấu chốt trong cốt truyện.

Nếu An Nhu không có nhớ lầm, Tô Hoàng thừa dịp tiểu thư nhà họ Văn, Văn cẩn nhu tổ chức tiệc sinh nhật trộm thông tin cơ mật, không may bị phát hiện, lúc chạy ra bị thương, sau đó được Sở Hư Uyên âm thầm cứu giúp.

An Nhu có thể xác định như vậy, cũng là vì cô nhớ rõ tác giả từng nhắc đến anh em nhà họ Lý trong đoạn này, dù chỉ là ít ỏi vài câu.

Cốt truyện trong thế giới này chủ yếu là quay xung quanh nữ chủ Tô Hoàng, An Nhu có biết rõ cốt truyện ra sao thì cũng chỉ biết những chuyện

https://thuviensach.vn

xoay quanh nữ chủ Tô Hoàng, những nhân vật khác toàn bộ đều là tự mình bổ sung vào lấp chỗ trống.

Rốt cuộc cốt truyện đã chạy đến đây rồi!

Ý thức được hình như bản thân nắm giữ được tin gì đó rất quan trọng, An Nhu dưới kích động nhảy cẳng lên.

Bữa tiệc đó tuyệt đối không có khả năng có mặt An Nhu, An Như Uyển càng không có suất diễn, nhưng An Nhu có thể thề là cô không nhúng tay vào cốt truyện.

Chuyện cứ như vậy đã quyết định xong, đi chung với bọn Lý Văn Nhứ trở lại khách sạn, An Nhu nhào vào phòng nằm ổ trên giường.

Thì ra dưới tình huống mình không chú ý tới, cốt truyện đã phát triển như vậy rồi.

Tắm xong, ngồi xếp bằng ở trên giường lớn mềm mại, An Nhu vuốt cằm, chìm sâu vào trong suy nghĩ.

Quả nhiên cốt truyện sẽ tự phát triển mà không cần mình trộn lẫn vào, kế tiếp nam nữ chủ sẽ gặp nhau. Sau đó sẽ nảy sinh ra các loại gút mắt, anh yêu tôi, tôi không yêu anh, anh không yêu tôi, tôi lại yêu anh, chúng ta đều yêu nhau nhưng lại không thể ở bên nhau ... A, tại sao càng nghĩ càng thấy ngược.

An Nhu sờ sờ ngực, cảm thấy có chút ... Tâm tình phức tạp.

"Đây cũng là điều bình thường thôi."

An Nhu lầm bầm lầu bầu, ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào chùm đèn

https://thuviensach.vn

treo: "Thật vất vả mới tìm được một người bạn. Tuy rằng không tính là bạn thân, nhưng cũng là bạn bè bình thường ... Kết quả anh ta muốn yêu đương ... Hiazz, sau này từ từ phải ngưng liên lạc với nhau ... Mình đau lòng là điều bình thường nha."

Nói thật, mối quan hệ của cô và Sở Hư Uyên là gì ... Ngay cả bản thân An Nhu cũng không biết rõ. Nhưng là cô cảm thấy quan hệ giữa hai người không phải hợp tác suông. Nói như thế nào ta, ít nhất, ít nhất cũng là bạn bình thường, phải không?

An Nhu cúi đầu, đôi tay ôm lấy đầu gối, vùi đầu thật sâu chôn ở giữa hai chân.

Nghĩ đến sau này không thể mỗi ngày đều thưởng thức sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành của tổng giám đốc Sở, An Nhu chỉ cảm thấy rất buồn. Đương nhiên cũng không phải nói tổng giám đốc Sở yêu đương thì bọn họ không còn là bạn bè nữa, nhưng phải giữ vững khoảng cách đây là điều cơ bản nhất, không phải sao?

Tâm trạng của An Nhu rất buồn bực, Sở Hư Uyên cũng có thể nhận ra được.

Nhưng, chuyện này không chỉ rất quan trọng mà nghe xong còn vô cùng thiểu năng trí tuệ, hơn nữa vô cùng mất mặt, dù sao An Nhu cũng không muốn để cho Sở Hư Uyên biết.

Ngày diễn ra bữa tiệc, Lý Văn Viễn và Lý Văn Nhứ sáng sớm đã đi rồi. Mối quan hệ hiện tại giữa An Như Uyển và An Nhu đã không thể duy trì mặt ngoài như trước nữa. Từ cái hôm An Như Uyển tìm người nhà đòi tiền cũng đã dứt khoát không để ý tới An Nhu.

An Nhu ăn không ngồi rồi ở khách sạn mở laptop ra chơi trò chơi cho qua

https://thuviensach.vn

thời gian.

Lần này cô nhẫn tâm đứt ruột mua một trò chơi, giá cả có chút cao, trò chơi cũng cao cấp hơn xếp hình ô vuông, nhưng tính năng rất nhiều. Bởi vì An Nhu cũng nhận thấy được bản thân rất năng lực tại phương diện này, cô muốn nhân cơ hội này nhìn xem có thể học được cái gì hay không.

Ở trong phòng bắn giết hết một ngày, An Nhu cũng chưa ý thức được thời gian qua nhanh như vậy, bữa trưa là kêu nhân viên phục vụ đưa lên tận phòng, đây là lần đầu tiên An Nhu thể nghiệm loại đãi ngộ này.

Cũng không phải cô muốn làm như vậy, chỉ là An Nhu đã vô tình phát hiện ra, những cửa hàng quán ăn bên ngoài học viện DICE quả thực chính là giá trên trời ... Tùy tiện ăn một phần bò bít tết đã tốn hết mấy chục ngàn, ăn một bữa cơm chính thức hết mấy trăm ngàn.

Thiệt tình là An Nhu tiếp thu không nổi phong cách ăn uống sang chảnh giàu có đó.

Thời gian thực mau đã đến 6 giờ tối.

An Nhu nhìn mắt thời gian trên màn hình latop, không tự giác ngừng lại.

Thời gian này ... Chắc nữ chủ đã lẻn vào biệt thự cao cấp của Văn cẩn nhu, kế tiếp chính là trộm cơ mật sau đó bị phát hiện, Sở Hư Uyên ... Chắc là đang ở gần một cái hẻm nhỏ nào đó chờ cứu giúp nữ chủ rồi.

Đây chính là lần đầu tiên cô có khoảng cách gần với nơi xảy ra cốt truyện như vậy. An Nhu dừng suy nghĩ lại, hơi có áp lực, trong lòng lại có chút tò mò. Cô thật sự rất muốn tận mắt nhìn xem tình tiết này.

Nhưng không đi mới là tốt nhất.

https://thuviensach.vn

An Nhu im lặng suy nghĩ một lát, giống như bịt tai trộm vậy, lấy tay che lấp vị trí ngày giờ trên màn hình laptop.

Không xem, không xem, không thể đi, không thể đi, bản thân cô không thể tham dự vào cốt truyện được ...

7 giờ rưỡi.

Cô tắt latop, mang theo di động, ăn mặc áo hoodie màu đen, kéo nón xuống, đeo khẩu trang cầm theo thẻ từ rời khỏi phòng. An Nhu đứng ở trước gương hành lang, lần thứ hai xác nhận lại tạo hình của bản thân, nghĩ chắc sẽ không bị ai phát hiện, tay chân nhẹ nhàng xuống lầu.

Sự thật chứng minh, mấy chuyện vả mặt này rất có duyên với An Nhu, điều duy nhất không giống chính là người bị đánh vào mặt, còn An Nhu thì thích tự đánh vào mặt của mình. (tôi nào có cách nào tôi cũng rất tuyệt vọng a.jpg)

Chạy hai vòng trên trên đường cái, An Nhu mở ra bản đồ trên di động, bắt đầu định vị vị trí của bọn Lý Văn Nhứ. Thật ra An Nhu không rõ ràng lắm biệt thự của Văn Cẩn Nhu ở nơi nào, nhưng Sở Hư Uyên biết.

An Nhu lén lút tìm tin tức trong cơ sở dữ liệu của Sở Hư Uyên, chưa tới một phút đã tìm được. Nhìn đến tin này, An Nhu hít thật mạnh rồi thở dài một hơi.

Tổng giám đốc Sở quả nhiên đã chìm vào bể tình, nếu không, sao sẽ chú ý đến mấy bữa tiệc nhỏ tép riu như vầy. Rõ ràng chính là vì bảo đảm an toàn cho nữ chủ. Cái gọi là chán ghét giới nữ khẳng định cũng không tồn tại, nếu không, sao lại mang Tô Hoàng về nhà.

https://thuviensach.vn

Đối mặt với nữ chủ, mọi nguyên tắc đều có thể vỡ thành cặn bã.

Tâm tình càng thêm phức tạp, An Nhu buồn bã yểu xìu rời khỏi nơi này, đi ra bên ngoài khu dân cư tìm một chiếc xe taxi, định ra vị trí muốn đến.

Chỗ Văn Cẩn Nhu tổ chức tiệc là ở khu biệt thự cao cấp, trong lòng An Nhu biết rõ bản thân mình không có cửa đi vào trong, đến địa phương cần dừng cô trả tiền taxi. An Nhu nhìn trái phải quan sát hoàn cảnh xung quanh, tùy tiện tìm tìm mò mò, tìm được một kẽ hở nhỏ bên ngoài hàng rào khu biệt thự cao cấp nhanh chóng lách người vào trong.

Đứng ở khu hẻm nhỏ ló đầu ra bên ngoài nhìn xung quanh, An Nhu dậm dậm chân, cảm thấy bản thân giống như một con ngốc, vì muốn tận mắt chứng kiến cảnh nam nữ chủ gặp nhau đầy kinh điển mà phải đứng chịu đựng cái lạnh tê tái này.

"Ngốc thì ngốc đi, mình chỉ là tò mò, ra tới nhìn xem thôi ..."

An Nhu dừng một chút, trong đầu lại suy nghĩ.

Cô không biết Sở Hư Uyên đứng ở cái ngõ nhỏ nào cứu Tô Hoàng, nhưng cô khẳng định nó ở gần chỗ này, nhìn nhìn thời gian không sai biệt lắm, An Nhu tự động chọn bừa một vị trí.

Đã tới 8 giờ rồi, ngõ nhỏ vẫn im ắng, từ góc độ An Nhu đến xem, nhìn nhìn cửa biệt thự khu cao cấp cũng không có động tĩnh gì.

"... Sao vậy? Chẳng lẽ mình đã đoán sai?" An Nhu có hơi ngu ngơ, cẩn thận bước lên trước vài bước tránh né ánh đèn đứng trong bóng tối, lại mở di động ra xem thời gian, đúng 8 giờ mà, sao lại thế này...

Còn mấy câu nghi vấn nữa nhưng An Nhu không có nói ra. Ngón tay cô

https://thuviensach.vn

khắc chế không được run rẩy, đầu váng mắt hoa, cả người đều sắp ngất đi rồi, trời hôm nay quá lạnh.

Đúng lúc đó, An Nhu cảm giác được có vật gì đó lạnh lẽo đang dán ở trên cổ cô. Không gần cũng không xa, nhưng lông tơ trên cổ đều dựng thẳng lên, da gà nổi toàn thân.

"Đừng nhúc nhích."

Một giọng khàn khàn từ phía sau An Nhu truyền đến, cố tình thay đổi giọng, nghe có chút quái dị: "Chỉ cần cô không lộn xộn sẽ không làm cô bị thương."

An Nhu im lặng nuốt nước miếng.

Cô không cảm giác sai, trên cổ ... Là dao ...

Nhất định là dao a a a a!

Không không không không không không không không, từ đâu lòi ra tới ăn cướp vậy ... Mẹ ơi!

Cốt truyện quỷ quái gì vậy nè!!!!

"Yên tâm, tôi nhất định không lộn xộn, người anh hùng này, muốn cái gì cứ nói..." Tiền tài quan trọng mạng sống càng quan trọng, An Nhu dùng sức bấu vào lòng bàn tay, môi sắp bị cô cắn ra máu, liều mạng bình tĩnh lại mới đè nén nỗi sợ hãi, phản ứng đầu tiên là tìm Sở Hư Uyên xin giúp đỡ.

Không thể tìm Sở Hư Uyên, không đến lúc sống chết không thể tìm, tìm sẽ bị bại lộ ngay.

https://thuviensach.vn

An Nhu cũng không rõ ràng lắm Sở Hư Uyên sẽ đối đãi với danh tính thật của cô như thế nào, sẽ không xách cổ cô vào viện nghiên cứu đi? Hơn nữa hiện tại anh ta đang vội vàng cứu nữ chủ ... Tuy rằng có thể thuận tay cứu cô nhưng An Nhu không dám đánh cuộc ...

"Tôi không tính toán muốn mạng của cô, biết điều đi."

Người đứng ở phía sau An Nhu hiển nhiên không chú ý tới suy nghĩ vô cùng sinh động của cô, vẫn bình tĩnh nói: "Đưa di động cho tôi, ví tiền cũng đưa, áo khoác và quần áo trên người cũng cởi ra hết."

An Nhu: ...

【 tổng giám đốc Sở cứu mạng cứu mạng cứu mạng cứu mạng có người muốn sàm sỡ tôi! (một đống nước mũi một đống nước mắt.gif) 】

https://thuviensach.vn

Chương 33: Thay nam chủ cứu nữ chủ Tô Hoàng

Sở Hư Uyên còn chưa có trả lời, An Nhu chợt bình tĩnh lại.

Từ từ cốt truyện này phát triển không khoa học lắm nha ... An Nhu liếc mắt nhìn định vị GPS trên di động của tổng giám đốc Sở, trong lúc cấp bách tự động mở ra, cô nhìn nhìn lại há hốc mồm.

Định vị GPS trên di động của tổng giám đốc Sở cách nơi này xa đến ngàn cây số, không có khả năng tổng giám đốc Sở tới cứu nữ chủ mà để quên di động ở nơi nào đó. Không, Sở Hư Uyên không phải người như vậy ... Vậy thì ... An Nhu giật mình, ngu người toàn thân.

Cô biết người đứng sau lưng cầm dao chỉa vào cổ cô là ai rồi.

【hiện tại cô đang ở chỗ nào? Tình huống như thế nào? 】

An Nhu còn đang mờ mịt, trong đầu đã truyền ra giọng nói của Sở Hư Uyên, giọng nam vẫn lãnh đạm bình tĩnh như cũ, lại khó có thể che dấu sự nóng nảy trong đó.

【 gửi vị trí cho tôi! 】

【 đường Vân Thành khu Nam số 89 ...】

https://thuviensach.vn

An Nhu bị giọng điệu đầy lạnh lẽo của Sở Hư Uyên dọa cái gì cũng đều quên mất, khờ khạo mà trực tiếp nói ra vị trí hiện tại của bản thân, thậm chí không rảnh suy nghĩ Sở Hư Uyên đã phát hiện ra sự thật bọn họ ở chung một thế giới.

Mà hiện tại ... Cho dù trên cổ mình còn đặt một con dao tim An Nhu cũng đang đập nhanh như trống.

Sở Hư Uyên muốn tới! Muốn tới ... A a a ! Anh ta muốn tới!

"Nhanh lên." Người phía sau thấy An Nhu nửa ngày không có động tĩnh, nhịn không được giọng điệu có chút nôn nóng, dao trên tay cũng uy hiếp nhích lại gần cổ An Nhu.

Tô Hoàng?

Thật sự là nữ chủ Tô Hoàng?!

Dựa vào cái gì Sở Hư Uyên tới là có thể ôm Tô Hoàng đang hôn mê như ôm công chúa, đợi đến lượt cô thì lại bị dí dao vào cổ uy hiếp?

Không đúng, tại sao Tô Hoàng còn chưa có té xỉu, không phải cô ta té xỉu mới bị Sở Hư Uyên ôm vào lòng sao?

Bịch ...

Một tiếng động nhỏ vang lên, An Nhu dừng suy nghĩ, phát giác người đứng phía sau cầm con dao dí vào cổ cô không biết khi nào đã mềm mại ngã xuống đất.

An Nhu sờ sờ cổ của mình, rốt cuộc hoàn toàn thở ra một hơi, toàn thân mềm nhũng dựa vào trên vách tường, không biết lúc nào chân mềm không

https://thuviensach.vn

còn chút sức lực.

Tính cách của nữ chủ Tô Hoàng không khác biệt cho lắm so với Sở Hư Uyên ... Căn bản sẽ không tốt tính ...

Đợi đã, điều quan trọng nhất hiện tại chính là cô phải làm sao bây giờ?

Đột nhiên ý thức được hiện tại bản thân đã an toàn, có thể trốn chạy ... An Nhu dừng một chút, cứng người lại rồi.

【hiện tại tình huống bên cô như thế nào rồi? 】

Sở Hư Uyên vẫn tiếp tục gửi tin nhắn cho cô, giọng điệu bình tĩnh.

【 hỏi người đó muốn cái gì, tận lực chuyển sang tiền tệ, nói cho người đó cô là người của tập đoàn Sở thị, ổn định tinh thần người đó, sau đó giao cho tôi ...】

【ờ, đã không có việc gì nữa rồi. Tôi ... Tôi đã an toàn. 】

An Nhu giật mình, không biết nên nói như thế nào với Sở Hư Uyên.

Nhưng hiện tại cô biết bản thân không thể tiếp tục ngu người ở nơi này. An Nhu rất rõ ràng, nếu thật sự dựa theo cốt truyện, Tô Hoàng sẽ được Sở Hư Uyên mang đến nơi an toàn, nhưng chưa nói đến mấy người theo đuổi bắt phía sau nha.

Gọi điện thoại kêu xe cứu thương?

Tuyệt đối không kịp.

Một lần nữa nhìn thoáng qua nữ chủ đang nằm trên mặt đất, An Nhu có

https://thuviensach.vn

chút do dự, vẫn là dùng hết dũng khí chạy ... Để nữ chủ ở lại nơi này có khả năng 50% sẽ bị nhà họ Văn bắt được 50% còn lại sẽ được Sở Hư Uyên cứu.

An Nhu ... Cô không thể không đánh cuộc cái khả năng này sẽ xảy ra.

Còn chưa có giơ chân chạy, thì chân An Nhu đã bị người nằm dưới đất kia tóm chặt.

Toàn thân đều cứng ngắt, An Nhu theo bản năng muốn nhấc chân đá, lại bị ánh mắt của người đang nằm trên mặt đất làm sợ hãi.

"Cứu tôi."

Người con gái nằm bò trên mặt đất ngẩng đầu cầu xin An Nhu, người đó đại khái cũng bằng tuổi An Nhu, dưới màn đêm chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt rất sáng, bên trong chứa đựng đầy thống khổ cùng bất khuất.

"Cứu ... Tôi. Cầu xin cô, cứu tôi."

Đây là nữ chủ Tô Hoàng, lưng cõng huyết hải thâm thù, từ trong địa ngục bò ra tới, ý nghĩa sinh tồn chỉ là vì báo thù.

Thật ra, theo nguyên tác cô ta sẽ được nam chủ cứu thoát khỏi lần tử kiếp này, nhưng có lẽ là bởi vì An Nhu, nên hiện tại cô có thể sống sót hay không cũng không biết. An Nhu cũng không quên vừa rồi Tô Hoàng là như thế nào cầm dao uy hiếp cô, cô cũng không biết rốt cuộc Tô Hoàng có thể giết cô hay không?

Nhưng cô biết, nguyên tác viết nhân thiết của Tô Hoàng không chính cũng không tà nhưng lại không phải loại coi mạng người như cỏ rác, cũng nhớ rõ bản thân đã chảy bao nhiêu nước mắt vì con đường báo thù đầy gian khổ của Tô Hoàng.

https://thuviensach.vn

Nếu nói những việc này đều không quan trọng, nếu nói An Nhu thật sự có thể tàn nhẫn nhìn một người chết ở trước mặt cô ...

Tô Hoàng cũng là người Sở Hư Uyên yêu cả đời trong nguyên tác, nguyện ý vì người con gái này mà chết. Tuy rằng hiện tại sự thật không giống như thế.

An Nhu để tay lên ngực tự hỏi, cô có dám đánh cuộc khả năng này hay không?

Đậu má nó khả với chả năng, căn bản không có thời gian để cô do dự, An Nhu khom lưng nâng Tô Hoàng dậy, cảm giác ướt át ... Đó là máu tươi.

Toàn thân An Nhu đều đang run rẩy, nhưng vẫn cắn răng nhanh chóng cởi áo khoác choàng lên người Tô Hoàng, bản thân chỉ mặc một bộ đồ mỏng, nửa đỡ nửa ôm Tô Hoàng rời khỏi ngõ nhỏ.

Chắc đời này cô cũng chưa dũng cảm được như vậy.

Từ một quần chúng vô danh vì tò mò mà bị bắt trở thành diễn viên chính, ngay tại giây phút này An Nhu vô cùng tuyệt vọng.

An Nhu thông qua di động của Sở Hư Uyên đã mò được đường ra, cô cố ý tìm những góc tối che khuất, sau khi thoát khỏi nơi đó, cô đi thêm một đoạn tới nơi an toàn lại gọi taxi.

【 an toàn? Vậy hiện tại cô đang ở nơi nào? 】

Sở Hư Uyên vẫn đang gửi tin nhắn cho An Nhu nhưng cô lại trực tiếp làm lơ.

https://thuviensach.vn

【cô đứng yên tại nơi đó đừng di chuyển. 】

Tuy bước chân An Nhu có hơi chậm, nhưng cô lại vẫn cắn răng đỡ Tô Hoàng đi về phía trước.

Cô nhìn thấy tọa độ của Sở Hư Uyên đã dừng lại trước cổng khu biệt thự cao cấp, hình như anh mang theo rất nhiều người lại đây, cũng là thật sự nghĩ tới cứu cô ... Nhưng An Nhu lại không dám nói cho Sở Hư Uyên biết ...

Cô không tín nhiệm Sở Hư Uyên.

An Nhu không quên, ban đầu Sở Hư Uyên là muốn giết cô.

Có thể là do ngay từ đầu muốn tàn nhẫn độc ác giết mối họa, đối lập với hiện tại ... An Nhu cũng không có dũng khí nói hết cho Sở Hư Uyên. Tuy rằng cô biết, dựa theo chỉ số thông minh của Sở Hư Uyên, anh ta nhận ra cũng là chuyện sớm hay muộn thôi.

【 có nghe hay không? Cô dừng lại, ở tại nơi đó, cô chạy cái gì? 】

Sở Hư Uyên đã xuống xe, đang cầm di động liên lạc với An Nhu, giọng điệu đã vô cùng âm trầm.

An Nhu run lên, dưới chân lại càng đi càng nhanh.

Cô xem Sở Hư Uyên là bạn, còn có chút hảo cảm ... Hiện tại, An Nhu cũng không thể không thừa nhận, có thể là do cô tiếp xúc với người khác quá ít, hoặc là do vầng sáng của nam chủ quá lớn ... Dù sao cô có hảo cảm với Sở Hư Uyên.

Giống như nghĩ lén lút mạo hiểm tính mạng tới liếc nhìn Sở Hư Uyên một

https://thuviensach.vn

cái, muốn tận mắt nhìn thấy con người thật ngoài đời của anh ta trông như thế nào. Thế cho nên đầu óc nóng lên nhào tới nơi này, tuy rằng cô không muốn tới cho lắm, cũng thiếu chút nữa rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Nhưng thật sự tâm đề phòng cũng phải có, ví dụ như cô rất có năng lực lập trình, nhưng An Nhu một chữ cũng không nói cho Sở Hư Uyên biết.

Cô cũng hiểu được phải đề phòng Sở Hư Uyên ... Làm gì cũng phải chừa một con đường lui cho bản thân.

Càng đi càng nhanh, An Nhu lau mồ hôi trên mặt, cô không biết bản thân bắt đầu khóc lúc nào.

Thật là mất mặt, không biết cố gắng, khóc cái méo gì mà khóc!

Nói thật là cô cũng muốn tín nhiệm Sở Hư Uyên, nhưng Sở Hư Uyên không có bất kỳ chỗ nào có thể làm cô hoàn toàn tín nhiệm! Nếu Sở Hư Uyên vẫn muốn lợi dụng cô, lấy chỉ số thông minh của cô là căn bản nhìn không ra!

Một đường chạy nhanh rời khỏi nơi đầy nguy hiểm này, cuối cùng An Nhu đã đi đến trên đường lớn, gọi taxi, liếc nhìn định vị của Sở Hư Uyên, tìm một phòng khám nhỏ, nói địa chỉ cho tài xế taxi. Lúc này cô mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

【tổng giám đốc Sở, tôi đã an toàn rời khỏi nơi đó, không cần tìm tôi làm gì nữa.】

An Nhu dừng một chút, run run rẩy rẩy gửi tin nhắn cho Sở Hư Uyên, cơ thể phát run nhưng suy nghĩ vẫn bình tĩnh.

【 cảm ơn anh nhiều lắm, sau này ... Sau này tôi sẽ càng thêm tận lực bảo

https://thuviensach.vn

vệ an toàn giúp anh.】

Cùng giây phút đó, những người đứng cạnh Sở Hư Uyên trước cổng khu biệt thự cao cấp khu trực tiếp tiến vào địa ngục băng giá. Người nào đó xanh mặt nhìn nội dung tin nhắn rất ngắn gọn trên màn hình di động, sắc mặt âm trầm xưa nay chưa từng có.

【cô nghĩ nếu bản thân chạy thoát thì tôi sẽ tìm không thấy cô phải hay không?】

Sở Hư Uyên nhẹ giọng nói, lần này anh từ bỏ gõ văn bản tin nhắn, mà là trực tiếp nói với An Nhu.

【 chỉ cần cô tồn tại trên thế giới này, cô cảm thấy tôi tìm không thấy cô?】

Lần này miệng lưỡi cơ hồ là không thèm che dấu uy hiếp.

【được rồi được rồi, tôi biết là bản thân chạy không thoát ...】

An Nhu đã bất chấp tất cả, dù sao đã đắc tội với anh, muốn ra sao thì ra.

【 nhưng là vấn đề là ... Tổng giám đốc Sở, anh tìm tôi làm cái gì?】

Vỗ vỗ gương mặt làm bản thân bình tĩnh lại, An Nhu không nhịn xuống hỏi Sở Hư Uyên.

Hiện tại cô càng thêm hoài nghi Sở Hư Uyên rắp tâm bất lương, tại sao anh ta lại muốn tìm được cô đến như vậy?

Bắt cô làm thí nghiệm?

https://thuviensach.vn

Cũng không có khả năng là bởi vì tình yêu ...

An Nhu giật giật khóe miệng, như là một chậu nước lạnh đổ lên đỉnh đầu, hoàn toàn tỉnh lại.

Mẹ nó chứ, tình yêu quỷ gì!

Sao Sở Hư Uyên có thể coi trọng cô, chỉ bằng bọn họ nói chuyện phiếm qua lại mà nảy sinh ra tình cảm?

Anh em à, chuyện đó không tồn tại.

An Nhu chỉ là thuận miệng hỏi, thật ra cũng không tính toán nghe đến câu trả lời của Sở Hư Uyên, nhưng lần này Sở Hư Uyên lại đứng yên tại chỗ chìm vào suy nghĩ.

Dừng lại hành động kêu người tìm ra vị trí của cô, Sở Hư Uyên đứng ở trước xe, biểu tình khó hiểu.

Vấn đề hiện tại đã thực sáng tỏ, nah muốn gặp cái con nhóc kia, tại sao? Bắt lại tống vào phòng thí nghiệm?

Sở Hư Uyên cau mày, đứng tại chỗ thật lâu, cũng không có trả lời vấn đề của An Nhu.

Mọi chuyện hình như trở nên có chút không thích hợp.

【Chuyện này tạm thời đặt sang một bên. 】

Đầu óc hoàn toàn bình tĩnh lại, Sở Hư Uyên lại khôi phục thành một tổng giám đốc Sở bình tĩnh lạnh lùng.

https://thuviensach.vn

【hiện tại cô tính làm cái gì? 】

Liếc mắt thấy người của nhà họ Văn đang tìm kiếm xung quanh, Sở Hư Uyên trực tiếp xoay người ngồi lên xe, ném cục diện rối rắm này để lại cho bí thư giải quyết.

【Đang chuẩn bị đi trở về. 】

An Nhu cũng không ngờ, một giây trước còn tức giận với Sở Hư Uyên, giây tiếp đã nhẹ giọng trò chuyện, tuy trong lòng còn lo sợ bất an nhưng vẫn phải trả lời.

【 đã an toàn, trở về ngủ. 】

Ngủ giống gì mà ngủ, cô nghĩ bản thân phải thức suốt đêm canh nữ chủ.

Haizz, tôi phải tìm chỗ trị thương cho vợ tương lai của anh đây này, hỏi gì mà lắm thế!

Đau khổ chi tiền trả taxi, An Nhu tiếp tục đỡ Tô Hoàng, đi đứng loạng choạng đỡ Tô Hoàng đến phòng khám nhỏ.

【 tổng giám đốc Sở, tôi cảm thấy cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp chùa ... 】

Thật vất vả mới tìm được phòng khám, An Nhu nhìn bác sĩ trị thương cho Tô Hoàng, bản thân thì ngồi ở trên chiếc ghế dài cao cấp, rốt cuộc cảm thấy hoàn toàn an tâm, nói chuyện cũng không giữ cửa nữa.

【 tôi nói nha, anh rồi sẽ cảm ơn tôi thôi. 】

Trời xanh ơi, dính vào chút cốt truyện đã mệt muốn đứt hơi, cô thề sau này

https://thuviensach.vn

sẽ không nhúng tay vào cốt truyện nữa, tuyệt đối sẽ không tò mò.

Trời đã khuya, An Nhu xoa xoa thái dương đau muốn chết của mình, cảm thấy bản thân trước chưa từng mệt mỏi đến như vậy.

An Nhu không biết hiện thực hai người đó có yêu từ cái nhìn đầu tiên hay không, nhưng cô xác định, lúc xem tiểu thuyết, Tô Hoàng chính là mẫu người của Sở Hư Uyên.

Nếu thật sự có khả năng người Sở Hư Uyên yêu là Tô Hoàng, An Nhu không lý nào không giúp anh ta cứu người này, một hai phải nói, thì là tại vì Sở Hư Uyên cũng từng giúp An Nhu rất nhiều lần, cô giúp lại cũng là điều đương nhiên.

Muốn cho tên kia thích người khác ngoài nữ chủ ... Khó khăn à nha, với cái bản tính thối hoắc lạnh lùng đó của anh ta là tuyệt đối không có khả năng.

Bảo cô lấy cuộc đời của Sở Hư Uyên ra đánh cuộc? An Nhu không làm được.

Bộ tiểu thuyết《 người tình nhà giàu 》 dài hơn trăm chương, trong đó bảy tám chục chương đều miêu tả mối tình tuyệt đẹp của hai người bọn họ, cứ việc hiện tại không giống nhau, cốt truyện có hơi trật đường rây.

Nhưng nếu không để hai người đó gặp nhau, lấy tính cách đó của Sở Hư Uyên thì đời này đừng mong anh ta sẽ thiệt tình thích ai đó, như vậy cô cũng thật xin lỗi một tác phẩm lớn dài hơn trăm chương này.

【cô cảm thấy tôi sẽ cảm ơn cô sao? Cho dù người cô cứu là ai cũng không có cửa đâu.】

Sở Hư Uyên rất thông minh, nháy mắt đã hiểu ra ẩn ý của An Nhu, giọng

https://thuviensach.vn

của anh vẫn có chút cứng đờ, nhưng tốt hơn so với phía trước nhiều.

【 phải không, có lẽ đi. 】

An Nhu dựa vào ghế trên, thầm nghĩ:

Bà đây đang cứu vớt hạnh phúc cả đời của nhà ngươi đó.

Sau đó cô cúi đầu xuống, hơi choáng váng.

【tổng giám đốc Sở ... Nếu sau này anh muốn cảm ơn, vậy tôi có thể xin anh một đặc ân khen thưởng được không? 】

Cực cực khổ khổ một hồi cái gì cũng không có được, tuy rằng là cứu người, nhưng trong lòng An Nhu vẫn có chút không cam lòng.

【nếu thật sự có một ngày như vậy, cô muốn khen thưởng cái gì? 】

Sở Hư Uyên mi mắt hơi giơ giơ lên, cũng không cự tuyệt.

Anh không tin những gì An Nhu nói, anh chỉ muốn biết An Nhu muốn cái gì.

【 tôi muốn ... Tôi muốn tổng giám đốc Sở ... Anh ...】

An Nhu dừng một chút, thở dốc, đè đè cái trán, vỗ nhẹ nhẹ hai bên má.

【 tôi muốn tổng giám đốc Sở giới thiệu cho tôi làm quen với nhiều người có địa vị cao trong tập đoàn của anh! Nói không chừng sẽ có ai đó coi trọng tôi thì sao, ha ha ha ha ...】

【 dã tâm rất lớn?! 】

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên không có tức giận, anh cong môi cười khẽ ra tiếng, dừng một chút mới nói.

【 có thể, nếu cô làm tôi vừa lòng, khen thưởng chính là điều này. 】

【thật sự sao? 】

【 ừ, cô tới tìm tôi, tôi sẽ đưa tận tay cô giấy thông hành. 】

【ờ, hay là thôi đi, có duyên gặp lại. 】

Dì bách sĩ trung niên của phòng khám nhỏ rất có trách nhiệm, sau khi An Nhu đem Tô Hoàng đến trị thương, do dự một chút vẫn ngồi đó chờ tình huống của cô ta ổn định, nhìn thấy cô ta muốn chuyển tỉnh mới trộm rời đi.

An Nhu cũng không quên chia cho Tô Hoàng một ít tiền, cô quá đau lòng, nhưng mạng người quan trọng, coi như giúp đỡ thì giúp đến cùng đi.

Thật vất vả mới xử lý tốt chuyện của Tô Hoàng, An Nhu yên lặng chuồn ra khỏi phòng khám nhỏ kêu taxi trở về khách sạn, nghĩ lại chuyện xảy ra cả đêm hôm quan cô chỉ cảm thấy đau đầu.

Đi ra ngoài một lần, quần chúng vô danh tò mò biến thành diễn viên chính, cốt truyện phát triển trật đường rây.

Từ đâu ra tự tin cảm thấy chỉ cần đến nhìn cảnh nam chủ cứu nữ chủ là an toàn?

An Nhu ủ rũ vỗ chát chát lên trán.

Nói thật, lúc con dao đặt ở trên cổ, An Nhu thiếu chút nữa đau tim mà chết.

https://thuviensach.vn

Vẫn là quá khinh thường, xem nhẹ cốt truyện không để ở trong lòng.

"Haiz, nhưng à nếu thật sự có thể lý trí phân tích lợi và hại, mình cũng làm không được nha ..."

An Nhu xoa xoa bả vai, nhỏ giọng thở dài: "Coi như làm chuyện tốt đi ... Tốt xấu gì cũng cứu một mạng người."

https://thuviensach.vn

Chương 34: Sở ba tuổi lại giận lẫy

Thời điểm An Nhu trở lại khách sạn thì trời đã khuya, dùng thẻ khóa từ mở cửa phòng, An Nhu tay chân nhẹ nhàng trở về phòng của mình mà không làm bọn Lý Văn Nhứ biết.

Đám người An Như Uyển chắc là cũng không ngờ nửa đêm An Nhu lại chạy ra ngoài, rốt cuộc dọc theo đường đi An Nhu đều biểu hiện mặt ngoài ngoan ngoãn yếu đuối, không ai sẽ cảm thấy An Nhu có gan lén trộm đi ra ngoài.

Về phòng tắm rửa qua loa thay quần áo, An Nhu vùi đầu lên gối thì ngáy o o ngủ ngay lập tức, thật sự là cô quá mệt mỏi, sáng mai còn phải ra ngoài đi dạo với bọn Lý Văn Nhứ, nghĩ lại đã đau đầu.

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc đang dùng điểm tâm sáng ở khách sạn, quả nhiên An Nhu nghe được anh em Lý Văn Nhứ và Lý Văn Viễn đang nói cái gì đó.

Nhìn thấy An Nhu tới, hai người không hẹn mà dừng cuộc nói chuyện, không muốn đem chuyện ngày hôm qua xảy ra ở biệt thự cao cấp nhà họ Văn nói ra.

An Nhu biết, cô cũng chỉ cười cười, tỏ vẻ sợ hãi ngồi đối diện anh em Lý Văn Nhứ dùng điểm tâm sáng, chôn đầu lo ăn không nói lời nào.

Không trong chốc lát, An Như Uyển mới chậm rãi tới muộn, An Nhu chú ý

https://thuviensach.vn

tới, hình như tinh thần của chị ta không tốt lắm, hốc mắt có quầng thâm, gắng gượng nở nụ cười xin lỗi với anh em Lý Văn Nhứ.

"Hai ngày này chắc là có thể đến chỗ báo danh giành cho học sinh mới sẵn tiện lãnh chút đồ vật, sau đó làm quen đường lối trong trường học."

Thấy bọn họ đều tới, Lý Văn Viễn ho nhẹ một tiếng, nói: "Học sinh mới báo danh ở trước cổng Nam, trong chốc lát để anh mang mấy đứa đi, nhớ phải đem theo hộp đen đựng đồ vật."

Học viện DICE không để trong lòng mấy cái đặc quyền dành cho sinh viên mới, dù là con cái trong tứ đại gia tộc cũng muốn tuân theo chế độ học viện, những học sinh khác thì càng không cần phải nói.

Toàn bộ hành trình An Nhu đều an tĩnh ngoan ngoãn, thật ra cô cũng không hiểu biết học viện DICE cho lắm, những gì cô biết đều thông qua tình tiết của nữ chủ Tô Hoàng, hơn nữa cô còn phải đi con đường của riêng mình.

Tuy rằng cũng vì vậy có thể sẽ thay đổi con đường của nữ chủ Tô Hoàng trong cốt truyện, nhưng dù sao An Nhu cũng phải sống, không phải sao.

Ăn xong bữa sáng, Lý Văn Viễn mang theo bọn họ đi xếp hàng báo danh.

Từ hôm nay trở đi, học viện DICE sẽ có rất nhiều người đến báo danh, hơn nữa không quan tâm thân phận cao thấp, tất cả mọi người đều yêu cầu phải xếp hàng.

An Nhu phát hiện bọn họ tới còn rất sớm, tuy rằng cũng có xếp hàng, nhưng không có nhiều người. Cảnh tượng này tốt hơn nhiều so với cảnh sinh viên mới đến báo danh ở kiếp trước mà cô từng chứng kiến.

【 sinh viên mỗi năm đều có thật nhiều người ... Học viện này thật được

https://thuviensach.vn

hoan nghênh. 】

An Nhu nói chuyện phiếm với Sở Hư Uyên, một chút cũng không có che dấu bản thân đang ở đâu.

Ngày hôm qua, trong lúc rối loạn không phản ứng kịp đã lỡ khai ra vị trí hiện tại của bản thân. Sau đó An Nhu ý thức được cô đã bại lộ khá nhiều thông tin. Cô nói bản thân đang ở nước ngoài, vậy sao có thể chạy đến đường Vân Lộ trong nước? Dù bay cũng không nhanh như vậy.

Lại liên hệ đến chuyện gần đường Vân Lộ, so sánh với lời nói trước đó của An Nhu, rằng cô rời khỏi nơi kia đến nơi khác nhập học, xung quanh khu vực này không phải chỉ có duy nhất một cái trường học thôi sao.

An Nhu tự nhận bản thân không thông minh mà còn nghĩ ra, huống chi người có IQ cao ngất ngưởng như Sở Hư Uyên.

【 Hửm? Cô không tính nói dối tiếp? 】

Giọng Sở Hư Uyên từ trong đầu truyền đến, lười nhác, nhưng không có kèm theo tức giận.

Ngay từ đầu, tuy rằng có chút đáng ngờ nhưng Sở Hư Uyên lại không hoài nghi An Nhu sẽ tới học viện DICE.

Đại khái là quá quen thuộc, mà cách An Nhu nói chuyện lại quanh co lòng vòng ... Nhưng nói đến cùng, Sở Hư Uyên rõ ràng bản thân không ý thức được, anh sẽ không đem loại sai lầm này đổ thừa cho người khác.

Chỉ vì anh quá khinh địch, lúc nào cũng nghĩ An Nhu rất ngốc, không dám lừa anh, nhưng sự thật chứng minh, cô ấy lừa anh quá thảm..

https://thuviensach.vn

【 tổng giám đốc Sở à, sao mỗi khi anh mở miệng nói chuyện đều không thú vị gì hết vậy. 】

Nhận ra được thái độ Sở Hư Uyên trước sau như một, lá gan An Nhu cũng lớn lên.

【khẳng định anh biết tôi hiện tại đang đâu, không thể gạt được anh cái gì, có cái gì hay mà giấu nữa chứ. (đại ca xin nhận tiểu đệ một lạy.gif)】

【Từ khi nào học được giọng điệu đó? Nói chuyện cho đàng hoàng vào. 】

Sở Hư Uyên không thể tiếp thu nổi giọng điệu soi mói đó của An Nhu, đè đè cái trán.

【 cô cảm thấy tôi sẽ không đi tìm cô sao? 】

【Tìm tôi làm cái gì? 】

Trong lòng An Nhu biết rõ ràng, nếu Sở Hư Uyên thật sự muốn tìm cô cũng không phải không tìm được, ít nhất hiện tại đã có vị trí, nên cũng dứt khoát thành khẩn với anh.

【 tổng giám đốc Sở ơi, cứ như vậy không phải cũng rất tốt sao? Có chuyện gì anh kêu tôi lúc nào khẳng định tôi sẽ đến lúc đó, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ thật tốt.】

【 hơn nữa tôi còn có thể giúp anh làm gián điệp thương nghiệp nữa nha. 】

An Nhu phát huy đầy đủ tư duy, nói hết ưu điểm của bản thân ra.

【 anh quản lý trường học chắc rất mệt hen? Tôi có thể trộm mách lẻo ... À,

https://thuviensach.vn

không, là đưa ra kiến nghị có lợi cho trường học.】

Vì nhân vật có khả năng tồn tại nguy hiểm như Sở Hư Uyên mà từ bỏ học viện DICE. An Nhu thật sự cảm thấy không đáng.

An Như Uyển mà cô còn có thế trị được ... Không lý nào bởi vì Sở Hư Uyên mà từ bỏ con đường học tập tốt như vậy.

【cô lo học cho tốt đi.】

Sở Hư Uyên không trả lời câu nói của An Nhu, dừng một chút, nói tiếp.

【học viện DICE rất tốt, ở chỗ này cô sẽ học được rất nhiều thứ.】

【 tôi cũng cảm thấy vậy, cảm ơn ân tình tổng giám đốc Sở không giết.】

Tâm trạng của An Nhu bổng nhiên vui vẻ, cô đi theo dòng người xếp hàng bước lên phía trước, đưa thẻ đen ra, nhìn đối phương rà quét đồng tử cùng vân tay của mình, sau đó cho cô một cái túi xách xinh xắn.

【tổng giám đốc Sở, thật ra lúc nào cũng nghĩ cách che giấu gạt anh tôi cũng cảm thấy rất mệt mõi nha.】

An Nhu bảo đảm bản thân tạm thời an toàn mới hoàn toàn mở lòng, vừa mở ra túi xách xem bên trong có gì, vừa thành khẩn thẳng thắn với Sở Hư Uyên.

【 bởi vì chỉ số thông minh của tôi không đủ dùng, nên mỗi lần lừa anh đều đặc biệt áy náy, thật xin lỗi anh nhiều nha, trong lòng lúc nào cũng sợ bị phát hiện. (bảo bảo cũng siêu cấp ủy khuất đó nha.jpg)】

【Hửm? Cô cũng biết chỉ số thông minh của mình không đủ dùng?】

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên cười lạnh, ngay từ đầu tâm trạng hơi chút hòa hoãn một lần nữa bị thổi bùng lên.

【 cô cũng biết mấy lời nói vụng về kia của cô không lừa gạt được tôi? Biết tôi không tiếp thu sự lừa gạt? 】

Loại cảm giác này thật kỳ diệu.

Sở Hư Uyên tay chống đầu, sắc mặt thay đổi, thật ra anh không phải là một người có thể chịu đựng được sự phản bội, hoặc là lừa gạt. Anh cũng không thích đứng ở lập trường người khác tự hỏi, bởi vì không cần thiết.

Nhưng là cô bé này lúc nào cũng ủy khuất, thái độ lại rất thẳng thắn thành khẩn, lại làm một người nghiêm túc như Sở Hư Uyên anh có chút muốn cười, thậm chí cảm thấy ... Tâm tình cũng không có khó chịu giống như trong tưởng tượng.

【 tôi đương nhiên đã biết. 】

An Nhu dừng một chút, nghe ra ý tứ của Sở Hư Uyên giống như thu sau tính sổ, cẩn thận nói.

【 tổng giám đốc Sở, mỗi lần lừa gạt anh tôi đều đặc biệt khổ sở, nước mắt mau chảy ra rồi nè, anh cũng nghe thấy tôi khóc mà, trái tim thật sự giống như bị dao cắt, đau lòng sắp chết rồi, cơm cũng ăn không vô, ngủ cũng ngủ không tốt, xanh xao vàng vọt, anh thương tâm thống khổ, tôi so vơi anh còn thương tâm thống khổ gấp ngàn lần ...】

Nói xong lời cuối cùng, trong đầu An Nhu nhớ tới mấy quyển tiểu thuyết tình cảm nhão nhoẹt cô từng đọc qua. Gập ghềnh lập lại lời thoạt mà nói ra với Sở Hư Uyên.

https://thuviensach.vn

【... Nói chuyện đàng hoàng. 】

Sở Hư Uyên im lặng một lát.

【 cô đang đọc kịch bản sao? 】

【 không có không có, tôi không dám, không phải vậy, tôi căn bản không dám ... 】

An Nhu vội vàng tỏ lòng trung thành, nói năng lộn xộn, vừa lấy đồ vật trong túi ra nhìn nhìn, nhích người đến nơi ít người chờ bọn An Như Uyển.

【 tôi chỉ là muốn cảm ơn tổng giám đốc Sở dạy dỗ mình trong thời gian qua thôi, nguyện ý ... Ai da, đậu má nó! 】

Ở trong đầu quá chú ý vuốt mông ngựa, An Nhu không cẩn thận va chạm với người khác.

Thấy hoa mắt, túi xách trong tay An Nhu theo lực va chạm trực tiếp rớt xuống mặt đất, bị người đụng vào lôi kéo giữ trọng tâm cho cơ thể, lung lay hai cái đã đứng vững vàng.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, là tôi đi đường không chú ý, thực xin lỗi ..." An Nhu lấy lại tinh thần liên tục xin lỗi, cúi người nhặt túi xách cùng đồ vật rơi tứ tung trên đất, nhưng người đối diện lại không hề phản ứng.

【? 】

Cùng lúc đó, Sở Hư Uyên thấy sau khi An Nhu gửi câu nói kia nửa ngày cũng không nói chuyện nữa, đợi trong chốc lát vẫn là gửi dấu chấm hỏi cho An Nhu.

https://thuviensach.vn

【 chờ một chút nha tổng giám đốc Sở, hiện tại tôi đang có việc, đợi chút rồi nói chuyện với anh sau. 】

Trong lòng sốt ruột, An Nhu không có tâm tư gì tiếp tục nói chuyện phiếm với Sở Hư Uyên.

【 chờ một chút, xong việc tìm anh nói tiếp. 】

Nói xong đơn phương cắt đứt liên lạc.

Sở Hư Uyên giật mình, sau một lúc lâu mới ý thức được An Nhu làm cái gì, sau đó chìm vào im lặng.

Anh cũng phát hiện ra một vấn đề rất nghiêm trọng.

"Con nhóc này ..."

Người đàn ông bắt chéo chân, lười biếng dựa lưng vào ghế ngồi, khóe môi hơi mang ý cười, lại cảm thấy không tốt lắm, tự vuốt phẳng suy nghĩ: "Dám cắt ngang liên lạc với anh? Ha, ai cho cô ta lá gan đó."

An Nhu nhanh chóng nhặt túi xách cùng đồ vật rơi tứ tung lên, trong lòng không yên, người đối diện không có phản ứng gì, An Nhu càng nói giọng càng nhỏ. Cô nói nhiều như vậy mà đối phương cũng không có phản ứng, không phải là nhân vật nào đó không thể trêu vào đi? Nếu là tính tình không tốt thì càng không xong ...

Có chút ngẩn người, An Nhu cúi đầu nhặt lên một tờ giấy, chỉ nhìn thoáng qua cái tên, tay run rẫy, tờ giấy một lần nữa bay tà tà xuống mặt đất.

Nhìn thấy bộ dáng này của An Nhu, người kia rốt cuộc cũng ngồi xổm

https://thuviensach.vn

xuống, phụ An Nhu một tay nhặt đồ vật. Cô ta tùy ý nhặt tờ giấy An Nhu làm rơi xuống lên, bỏ vào trong túi xách.

An Nhu nhẹ nhàng nuốt nước miếng, cúi đầu, lặng lẽ nhìn nữ sinh ngồi xổm đối diện với cô.

Đây là ... Nữ chủ Tô Hoàng?

Làm nữ chủ bộ tiểu thuyết Mary Sue《 người tình nhà giàu 》 này, dù thân thế nhấp nhô cuộc sống đầy gian khổ, nữ chủ cũng nhất định phải là người xuất sắc nhất trong tiểu thuyết.

Môi không son mà hồng, mi không vẽ mà cong, da thịt trắng mịn như tuyết, đôi mắt sáng ngập nước giao chuyển giữa ngây thơ và quyến rũ. Cho dù biểu tình lạnh nhạt cũng không thích để ý đến người khác, cũng được tôn xưng là khuynh quốc khuynh thành.

Trong tiểu thuyết, nói nữ chủ Tô Hoàng đứng trong TOP 10 người phụ nữ đẹp nhất trên thế giới đều không quá.

Đẹp như vậy đương nhiên sẽ có một vài điều xui xẻo. Bởi vì gương mặt đẹp quá đáng này của mình mà sau khi cha mẹ nữ chủ Tô Hoàng qua đời, cô cũng gặp phải rất nhiều chuyện không tốt. Cho nên giai đoạn đầu cô che giấu dung mạo, thẳng đến khi vào học viện DICE, có thế lực nhất định trong tay mới gỡ mặt nạ xuống, trực tiếp làm cho toàn trường nổ tung.

An Nhu nhìn gương mặt bình thường không thể bình thường hơn đang ở trước mắt này, trợn tròn mắt vài giây. Nếu không phải biết ở học viện DICE, chỉ có một người duy nhất tên là Tô Hoàng cũng chính là nữ chủ, thì cô không biết người trước mắt là ai luôn nha.

An Nhu thật sự rất bội phục năng lực ngụy trang của nữ chủ.

https://thuviensach.vn

Lời nói tiếp việc trước mắt, ngày hôm qua Tô Hoàng còn nằm ở phòng khám nhỏ, bị rất nghiêm trọng, hôm nay đã tới khai giảng, còn bị cô đụng phải một chút, thật sự không có vấn đề gì sao ... Trong lòng nghĩ như vậy, An Nhu cầm hai cái túi xách đứng lên.

"Thực xin lỗi, là lỗi của tôi, thực xin lỗi."

An Nhu xin lỗi Tô Hoàng, hoàn mỹ che dấu sự hoảng loạn trước đó của bản thân.

An Nhu không muốn gặp Sở Hư Uyên, An Nhu càng không muốn đụng đến Tô Hoàng.

"... Không sao."

Tô Hoàng cũng không để trong lòng, tiếp nhận túi xách từ trong tay An Nhu: "Là mình không nhìn đường nên mới đụng vào bạn."

Giọng của cô rất dịu dàng, nói chuyện cũng nhỏ nhẹ, làm An Nhu có ấn tượng tốt với cô.

"Không phải, là lỗi của tôi ..."

An Nhu gãi gãi đầu, cảm thấy tâm tình đang vô cùng hoảng loạn nhưng lại không thể biểu hiện ra ngoài: "À ... Nếu ... không ngại thì tôi xin phép đi trước, thật xin lỗi, bên kia còn có người đang đợi tôi ..."

"Không ngại."

Người con gái lễ phép đang đứng trước mắt này, nhìn An nhu dịu dàng mìm cười, lắc đầu: "Bạn mau đi đi."

https://thuviensach.vn

An Nhu gật đầu, tận lực khống chế biểu tình cùng động tác của bản thân, yên lặng đi về hướng bọn Lý Văn Nhứ.

Sau khi đi qua hội hợp, An Như Uyển nhìn thấy cô lại giả mù sa mưa giả vờ quan tâm, thật kỳ lạ, trong lòng An Nhu lại có chút cảm giác thả lỏng. An Như Uyển có đáng sợ như thế nào, mang ra so sánh với Tô Hoàng đều không phải một cấp bậc.

"Không có việc gì, chính là không cẩn thận va chạm vào người khác, sau đó nói hai ba câu làm quen thôi."

An Nhu nhỏ giọng nói, bộ dáng không muốn nói thêm: "Thực xin lỗi, làm mọi người chờ tôi, thật sự không có việc gì."

Nhìn thấy bộ dáng yếu đuối ủ rũ cụp đuôi của An Nhu, bọn Lý Văn Nhứ cũng không hỏi nhiều.

Nghĩ cũng nghĩ ra, va chạm vào người khác tại học viện DICE này ... Lấy tính cách và thân phận của An Nhu, người kia sẽ buông tha cho nó sao?

Khẳng định sẽ bị các loại từ ngữ châm chọc nhục mạ, gặp phải người có tính tình càng ác liệt, cũng có khả năng sẽ mắng càng khó nghe.

Muốn nhân cơ hội chế nhạo nhưng lại để ý xung quanh nên bọn Lý Văn Nhứ cũng không có ai đồng tình tâm quan tâm An Nhu.

【tổng giám đốc Sở ...】

Yên lặng đi theo phía sau, An Như Uyển và Lý Văn Nhứ đang nói giỡn với nhau, An Nhu càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, đi hỏi Sở Hư Uyên:

https://thuviensach.vn

【vừa rồi tôi không cẩn thận đụng vào người khác. 】

【 Hửm? Lúc cô đang nói chuyện với tôi? 】

Giọng Sở Hư Uyên khá bình tĩnh, giống như cũng đã quên mất bản thân vừa bị Anh Nhu đối đãi như thế nào.

【 Đúng vậy, là lúc đó ... 】

An Nhu có chuyện đè nặng trong lòng, không tự giác thảo luận với Sở Hư Uyên.

【 trước đó tôi từng gặp qua người kia, hình như cô ấy không nhớ tôi, nhưng tôi lại ...】

Khung thoại đột nhiên bị cưỡng chế đơn phương ngắt kết nối.

An Nhu giật mình một chút, đang gửi một nửa tin còn một nữa nằm trong khung soạn thảo, giữa đường gửi không đi. Ủa, hổng lẻ di động xảy ra vấn đề gì? Không đúng, giác quan của cô rất tốt, cô cảm giác được ... Là phía tổng giám đốc Sở ...

An Nhu ngây người, lặng lẽ mở lại kết nối.

【 tổng giám đốc Sở ... Làm sao vậy? 】

Cô cũng quên mất vừa rồi chính cô cũng ngắt kết nối dưới tình huống như vậy.

Đáp lại cô lại là một lần ngắt kết nối nữa.

https://thuviensach.vn

An Nhu: ...

Cô không tin, An Nhu tiếp tục lặp đi lặp lại mở kết nối rất nhiều lần. Bên kia, Sở Hư Uyên cũng vô cùng rãnh rỗi lặp đi lặp lại động tác tắt khung chat. Ban đầu, An Nhu còn chuyển thể giọng nói sang dòng chữ tin nhắn, đến cuối cùng dứt khoát lên tiếng phát ra giọng nói.

【 dù sao anh cũng phải nói cho tôi lý do làm anh tức giận là gì?! 】

Sau khi tắt năm sáu lần, cuối cùng Sở Hư Uyên không tắt nữa, cũng trả lời lại bằng giọng nói.

【 không có gì, chỉ muốn cho cô có cơ hội nếm mùi bị người khác ngắt kết nối ngang ra sao thôi. 】

Giọng bình tĩnh nói như nước chảy mây trôi, rất có phong thái của đại hiệp.

【 cái quái gì vậy? Tôi khi nào ... Ồ ... Ý. 】

An Nhu dừng một chút, nhớ lại, ngọn lửa nhỏ lập tức dập tắt hơn phân nửa.

【 là tôi không đúng, tôi xin lỗi, nhưng tổng giám đốc Sở ơi, anh cũng không thể ... (làm thế giới tràn ngập hoà bình tràn ngập tình yêu.gif) 】

Giống như một cô gái chưa lớn ... Một đoạn lời nói cuối cùng An Nhu không có can đảm nói ra, sợ Sở Hư Uyên từ đâu chạy tới đạp chết cô.

【 đương nhiên còn có một nguyên nhân khác. 】

Sở Hư Uyên liếc mắt emoji bán đứng tâm trạng hiện tại của An Nhu, cũng không tức giận, ngược lại tiếp tục bình tĩnh nói.

https://thuviensach.vn

【 tôi đang rất bận, không muốn bị cô quấy rầy, đợi tôi làm xong chuyện tự nhiên sẽ trả lời cô. 】

Một bụng lửa không chỗ nào phun ra được, đang ngồi trong văn phòng anh cũng ngượng ngùng kêu cấp dưới vào xả giận. Loại cảm giác nghẹn khuất này đối với người như anh càng không thoải mái.

Sở Hư Uyên thản nhiên uống trà, tâm tình vô cùng tốt, là thái độ chiến thắng khi trả được thù.

【...】

Đại khái là ở chung với Sở Hư Uyên đã lâu rồi, dù anh không nói rõ ra, An Nhu cũng rất thần kỳ hiểu được ý tứ trong lời nói của anh.

【... (anh đáng yêu nhất anh ngoan nhất anh là cục cưng bé nhỏ đang học mẫu giáo.gif)】

An Nhu gửi dấu ba chấm ý muốn nói cô hiện không có chuyện gì muốn nói với anh.

Sở Hư Uyên: ...

Anh muốn đạp chết con nhóc đó ...

An Nhu nhìn khung chat lại lần nữa yên lặng ngắt kết nối.

Ngay cả PC cùng laptop, TV trong phòng làm việc của tổng giám đốc Sở cô cũng đều không thể kết nối được, chứng tỏ đầu bên kia đã ngắt nguồn điện ...

Tính tình còn trẻ con hơn mấy đứa nhỏ học lớp lá !!!

https://thuviensach.vn

Góc của ad:

Sở Hư Uyên: bảo bảo ủy khuất, nhưng bảo bảo không nói ...

An Nhu: Ngoan, thương thương ...

https://thuviensach.vn

Chương 35: Con gái? Thú cưng?

Tuy rằng việc gặp được Tô Hoàng làm trong lòng An Nhu có chút không yên tâm, nhưng nghĩ lại hình như bản thân mình cũng không có làm cái gì sai trái.

An Nhu cũng tự an ủi mình rằng không sao, không có gì.

Học viện DICE sắp khai giảng, toàn bộ lực chú ý của An Nhu đều đặt vào chuyện này.

Ngày đó, ngoài nhận được túi đồ giành cho học sinh mới, còn có thẻ học sinh, bản đồ học viện, mã kích hoạt thẻ, cùng vị trí ký túc xá biệt thự và một vài thứ khác.

Học viện DICE cũng không phải là trường học bình thường, nên ký túc xá khác xa những ký túc xá của những trường đại học bình thường khác.

Không phải những tòa ký túc xá xây dựng như chung cư, một phòng ba bốn người, mà toàn bộ học sinh đều được ở trong những biệt thự riêng, mỗi người một căn, chỉ là tách ra niên cấp, khu nước Z ở sau cửa chính, cũng là khi chiếm diện tích rộng lớn nhất.

An Nhu nhớ vị trí biệt thự của mình. Tuy rằng bản đồ khu cư trú được đánh dấu rất nhỏ, cũng rất khó phân biệt, nhưng đối với An Nhu tới nói là không thành vấn đề. Hiện tại dung lượng đại não của cô rất kinh khủng, nhớ mấy thứ này đều chỉ là việc rất nhỏ.

https://thuviensach.vn

Trừ bỏ cái này, An Nhu cũng nhớ được tên lớp và vị trí lớp, trước mắt cô học ở lớp số 56, vừa mới vào học kỳ 1, tất cả đều là tùy ý phân chia lớp, sau học kỳ mới bắt đầu chia lớp dựa theo thành tích học tập. Ở trong trí nhớ của An Nhu, cái lớp này không có một nửa quan hệ với Tô Hoàng, càng cách xa bọn An Như Uyển.

Đây là kết quả tốt nhất mà An Nhu từng nghĩ đến. Rời xa những người này, cô mới có thể sống sót.

An Nhu đang hoạch định kế hoạch cuộc sống tương lai của bản thân, thì bọn An Như Uyển đã tới đây, ồn ào muốn xem An Nhu được phân chia đến lớp nào. An Nhu không lay chuyển được bọn họ, cũng đưa tờ giấy vào lớp cho bọn họ nhìn xem, hai người kia đều có chút thất vọng.

"Nhu Nhu, sao em cách chị xa quá vậy."

Nhìn vị trí lớp và vị trí biệt thự riêng của An Nhu, An Như Uyển khá là thất vọng, lại không có biểu hiện ra tới, ngược lại an ủi: "Cũng không sao hết, em cứ cố gắng lên, chờ đến khi bắt đầu học kỳ 1, em hãy đăng ký tham gia nhiều hoạt động, cố gắng học tập thật giỏi, học kỳ sau chúng ta sẽ có cơ hội ở bên nhau."

An Nhu cách bọn họ khá xa, An Như Uyển và Lý Văn Nhứ lại trùng hợp phân chia vào cùng một lớp, ngay nơi ở cũng gần nhau. Nói thật, hiện tại An Như Uyển đang rất bực bội.

"Ừ."

An Nhu cúi đầu, nói: "Em sẽ nỗ lực."

Nỗ lực đánh chết cũng không học chung một lới với hai người.

https://thuviensach.vn

Nếu là theo chế độ tích điểm tổng, chỉ học tập thôi thì cô chắc chắn bản thân sẽ đạt thành tích, nhưng nếu cộng thêm thành tích hoạt động ngoại khóa ... Trong lòng An Nhu biết rõ ràng.

Cô không có năng lực về phương diện này, nên không thể làm thật tốt. An Nhu không có thử qua, nhưng cũng biết không đơn giản.

Đối chuyện An Như Uyển để bụng về chuyện không ở gần An Nhu, thì Lý Văn Nhứ lại hoàn toàn không quan tâm, nói xong trực tiếp lôi kéo An Như Uyển đi mất hút. Chỉ thông báo thời gian địa điểm đến lớp báo danh cho An Nhu.

Lý Văn Nhứ không để trong lòng những gì mẹ cô nói, muốn cô phải biết lung lạc lòng người, lợi dụng hai chị em nhà họ An làm tay sai cho mình.

Nhưng theo quan sát của cô thì An Như Uyển có thể làm tay sai cho cô nhưng An Nhu quá khờ khạo. Cho dù cô nói cái gì cũng ngu ngơ không hiểu, chắc cũng không làm nổi tay sai. Hơn nữa, cô có đủ tự tin bản thân có năng lực khống chế toàn cục, không cần nhiều người giúp đỡ như vậy.

Nếu An Nhu biết Lý Văn Nhứ nghĩ gì, cô tuyệt đối sẽ vỗ tay bạch bạch bạch. Không ngờ giả dạng làm một con khờ từ quê mới lên thành thị lại có được chỗ tốt như vậy, kết quả tốt hơn so với trong tưởng tượng của An Nhu nhiều.

Mấy ngày kế tiếp, An Nhu cũng đi ra ngoài mấy lần, chủ yếu là nhìn xem tình huống và mua một ít dụng cụ học tập. Thật sự là cô chưa từng học qua ngôi trường nào quý tộc như học viện DICE, chỉ có thể suy đoán chắc cũng cần đến tập vở và bút viết như bao ngôi trường khác.

Còn việc tại sao cô không hỏi Sở Hư Uyên? Trong tình huống bình thường,

https://thuviensach.vn

An Nhu không hề nguyện ý áp dụng cách làm này, vì một khi hỏi, cô sẽ bị anh ta khi dễ trí thông minh của mình.

Thật ra trong túi cũng không có quá nhiều tiền, hơn nữa trước đó cô còn thay Tô Hoàng trả tiền viện phí. Hiện tại An Nhu là thật sự nghèo. Có mấy lần Lý Văn Nhứ mời cơm, tuy rằng trong lòng An Nhu cũng rụt rịt, nhưng vẫn uyển chuyển từ chối không đi.

Nếu không phải tính cách nhà quê cô diễn quá thành công, không chừng hiện tại An Nhu đã bị Lý Văn Nhứ nhớ thương rồi. Như vậy cọ tới cọ lui, cũng đã đến lúc nhập học.

【tổng giám đốc Sở, ngày mai đã là khai giảng rồi. 】

Nằm xấp trên giường lớn khách sạn, An Nhu vừa chơi game ở trên máy tính, vừa vui rạo rực báo cáo với Sở Hư Uyên.

Học viện DICE khai giảng.

Dựa theo lưu trình, ngày mai An Nhu phải đến xem ngôi biệt thự của bản thân trước, sau đó làm quen đường đi từ biệt thự đến lớp học, xem con đường nào nhanh nhất. Ba giờ chiều tập trung tại lễ đường tham gia nghi thức nhập học của học sinh mới là hết ngày.

【 ừ, tôi biết. 】

Sở Hư Uyên mở ra máy tính, một tổng giám đốc luôn luôn kiêu căng lạnh lùng hiện tại lại đang phá lệ chơi game với An Nhu.

【 cô có thể chuyên tâm một chút hay không? Gần chết rồi kìa. 】

【 trách tôi sao hả? 】

https://thuviensach.vn

An Nhu không để ý tới Sở Hư Uyên, đưa bông băng cầm máu sau đó trở tay bắn chết một người, chậm rì rì nói.

【tổng giám đốc Sở, tôi đã cố gắng hết sức. 】

Trên màn hình xuất hiện dòng chữ "Đại cát đại lợi. Đêm nay ăn gà", An Nhu đạt được vị trí đầu bảng.

Gần đây An Nhu thay đổi trò chơi, không có việc gì thì cũng sẽ bắn bắn giết giết ăn gà.

Tên game là Tuyệt Địa Cầu Sinh: Trốn chạy khỏi cái chết. An Nhu thích chơi loại trò chơi kích thích này, phía trước còn hay mở máy tính của Sở Hư Uyên ra chơi, sau khi bị người có lòng dạ hẹp hòi này dỗi hai An Nhu cũng đã từ bỏ, tự lấy laptop của mình ra chơi.

Mà cái người lòng dạ hẹp hòi nào đó, phía trước còn dùng những từ nghiêm túc chính nghĩa nói bản thân không chơi trò chơi, mặt sau thì đã trở thành đồng đội của cô. Mấu chốt nhất chính là, anh ta còn chơi không giỏi bằng An Nhu.

Tổng giám đốc không gì làm không được, điểm này phía trước An Nhu thừa nhận, nhưng hiện tại không thừa nhận.

Tuy rằng kỹ thuật của tổng giám đốc Sở cũng không tệ, nhưng so với tốc độ đại não của An Nhu thì còn hơi kém, An Nhu cũng khó tin, rằng có ngày bản thân lại nghiền áp khinh bỉ Sở Hư Uyên thông qua trò chơi này.

【...】

Sở Hư Uyên đánh một chuỗi dấu ba chấm.

https://thuviensach.vn

Với anh mà nói, trò chơi chính là thứ tống cổ thời gian. Anh chỉ là cảm thấy chút hứng thú đối với trò chơi này mà thôi. Trong trò chơi có thể mời người khác làm đồng đội của mình, xuất phát từ tâm lý mới lạ, Sở Hư Uyên mới hiếm khi nếm thử chơi một chút.

Thật ra anh cũng chỉ là người mới chơi, không thể bảo đảm bản thân sẽ bao trọn công kích từ bốn phía. Nhưng sự thật so với suy nghĩ của anh còn muốn tàn khốc.

Ai biết con nhóc kia lại có năng lực ở phương diện này kia chứ.

Tắt trò chơi, Sở Hư Uyên chìm vào suy nghĩ cuộc đời. Anh lại lần nữa hoài nghi, rốt cuộc bản thân làm cách nào có thể chịu đựng An Nhu đến tận bây giờ. Chẳng lẽ không phải là lập tức cho người tìm ra rồi đưa đến phòng thí nghiệm đi mới là bước đi chính xác nhất sao?

【 còn chưa nói xong đâu, tổng giám đốc Sở, ngày mai tôi sẽ nhìn thấy anh đó, anh có cảm nghĩ gì không? (vì anh siêu đẹp trai đến bóng đèn cũng phát nổ ~.jpg) 】

Trong lòng biết rõ ràng quỷ hẹp hòi lại muốn tức giận, An Nhu liên tục nói sang chuyện khác. Ngẫu nhiên chọc một chút, dây dưa một chút thì An Nhu dám, nhưng là hoàn toàn làm tổng giám đốc Sở tức giận ... An Nhu vẫn là biết đúng mực.

【nói chuyện đàng hoàng. 】

Sở Hư Uyên đè đè cái trán, cảm thấy có đôi khi An Nhu thật sự quá tùy ý ... Làm anh rất khó chịu.

【 tôi nhớ rõ lúc ban đầu cô rất sợ tôi, sao hiện tại lại không sợ? 】

https://thuviensach.vn

An Nhu biết Sở Hư Uyên đã thoát khỏi nhóm, tự chuyển sang chế độ một người chơi.

Cô cũng có chút ngoài ý muốn, Sở Hư Uyên sẽ hỏi ra vấn đề này. Tự hỏi trong chốc lát, An Nhu vẫn chọn câu trả lời tiêu chuẩn.

【tổng giám đốc Sở, tôi cảm thấy nguyên nhân này không ở trên người tôi mà nó nằm ở trên người của anh. 】

【sở dĩ tôi như vậy, còn không phải đều là do anh dạy ra sao? (tôi siêu đáng yêu anh có thích tôi hay không.gif) 】

An Nhu tạm dừng một chút.

Hình như không đúng lắm.

Ý của cô chính là ... Đúng thật là Sở Hư Uyên đối với cô khá tốt, không tính những lúc lên cơn.

【... Tôi không phải có ý này. 】

An Nhu im lặng trong chốc lát, có chút gian nan giải thích.

【ý của tôi là, bởi vì anh là người tốt, còn chăm sóc tôi, sau đó tôi không biết tại sao mà bản thân đã không còn sợ anh như lúc đầu nữa, tóm lại chính là khen anh là người tốt, không có ý gì khác ...】

Trước lúc nói giỡn p không chú ý, ngay từ đầu cũng chỉ là một câu rất tùy ý, hệ thống cho thêm cái emoji thì đã chuyển sang nghĩa khác. Trong lòng An Nhu biết rõ ràng, bản thân có chút cảm giác với Sở Hư Uyên, tự nhiên nhìn thấy cái emoji kia thì trong lòng có vài phần chột dạ.

https://thuviensach.vn

【 không sao, tôi hiểu ý của cô. 】

An Nhu còn đang lắp bắp nỗ lực cãi lại, lại cảm thấy càng nói càng bôi càng đen, Sở Hư Uyên đã vô cùng ban phát lòng tốt mà trả lời An Nhu.

【... Anh thật sự hiểu sao? (bằng cấp tôi không cao bằng anh, anh đừng gạt tôi đó nhoa.gif) 】

An Nhu ngừng giải thích, trong lòng nhẹ nhàng thở ra đồng thời lại có chút hoài nghi. Không thể trách cô, thật sự là Sở Hư Uyên có quá nhiều quá khứ đen tối, hai người chưa từng nghiêm túc nói chuyện qua.

【 ừ, rốt cuộc nuôi cô lâu như vậy, tôi dạy ra tính cách đó cũng là bình thường. 】

Giọng Sở Hư Uyên rất dịu dàng.

【 lần đầu tiên nuôi thú cưng, nếu có chỗ nào thiếu sót, kính xin thông cảm. 】

Lần này An Nhu giật mình ngẩn người một hồi lâu mới phản ứng lại, Sở Hư Uyên quải cong mắng cô. Nhưng mà, nhưng mà ... Dù mắng chửi người giọng nói cũng rất quyến rũ nha. Hơn nữa trong lòng còn có chút hạnh phúc là sao? Không có thuốc nào cứu được nữa rồi.

Sở Hư Uyên một tay chống cằm, nghĩ đến bộ dáng nói lắp của cô nhóc đầu bên kia ngay tại giây phút này, anh cười khẽ ra tiếng.

Thật ra anh nói chính là sự thật.

Hiện tại Sở Hư Uyên đã hiểu ra tâm trạng trước giờ của bản thân.

https://thuviensach.vn

Dù sao cô nhóc kia cũng là anh nhìn lớn lên, cũng là Sở Hư Uyên chứng kiến từ một cô nhóc tự ti thay đổi thành một cô nhóc hoạt bát, rộng rãi.

Sở Hư Uyên hoàn toàn hiểu rõ ý của câu nói kia của An Nhu, nói là anh dạy ra, thật đúng là không thể nói gì khác. Cũng đã trãi qua mấy tháng, loại tình cảm này, đại khái chính là nuôi thú cưng, hoặc là nói đó là cảm giác nuôi con gái? Sở Hư Uyên càng nghĩ càng khẳng định chính là loại này.

Như vậy thì rất khó làm.

Trước đến nay, Sở Hư Uyên chưa từng thử tiếp cận người nào, dù là trên mạng, hay là trong hiện thực.

Có lẽ phản ứng đầu tiên là bóp chết, nhưng đến lượt An Nhu thì Sở Hư Uyên lại không cảm thấy như vậy. Thậm chí còn hứng thú dạt dào nhìn cô thay đổi từng ngày.

Cảm thấy rất mới lạ, không hơn.

Anh sẽ không sợ hãi bất kỳ thay đổi nào, đương nhiên chuyện này cũng nằm trong đó. Lại nói tiếp, cũng là do con nhóc kia quá may mắn.

Nhìn tin nhắn thoại An Nhu gửi lại đây, Sở Hư Uyên thái độ lười nhác. Nếu anh thật sự đích thân xác định năng lực, mặc dù An Nhu không hiểu rõ ràng lắm, nhưng với giá trị con người hiện tại của An Nhu cũng đủ kiêu ngạo khắp học viện DICE.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Tổng giám đốc tập đoàn Sở thị Sở Hư Uyên, thân là người đứng đầu trong tứ đại gia tộc, cũng là người duy nhất không có huyết mạch trực hệ hoặc là

https://thuviensach.vn

người thân để ý. Dưới tình huống này, cho dù An Nhu là con gái nuôi của Sở Hư Uyên, hoặc nói giỡn là thú cưng. Tóm lại, chỉ cần dính đến tên tuổi của anh thì cuộc đời cô cũng đã chuyển sang một giai cấp khác.

Sang ngày hôm sau, An Nhu đi đến trường học thì đã hoàn toàn đem chuyện ngày hôm qua quăng ra sau đầu.

Quả thực mất mặt, không thay đổi mà, mỗi lần bị Sở Hư Uyên trêu chọc cô đều không thể cãi lại dù là một câu.

An Nhu càng nghĩ càng tức, xách theo vali đi chung với bọn Lý Văn Nhứ vào trường học, chọn một chiếc xe nhỏ, loại thường thấy trong sở thú hay sân golf, vừa vặn ngồi được bốn người.

Học viện DICE rất lớn, phương tiện giao thông thay cho việc đi bộ là xe ô tô nhỏ được trường học thống nhất cung cấp cho học sinh sử dụng miễn phí, chỉ cần xẹt thẻ học sinh là xe tự động hiện lên bản đồ chạy đến lớp hoặc đến biệt thự, trên đường không cần bất kỳ thao tác nào từ con người.

An Nhu cách khu biệt thự của bọn An Như Uyển khá xa, cũng bởi vậy An Nhu sẽ là người xuống xe trước, dựa theo sơ đồ biệt thự thực mau đã tìm được nơi thuộc về cô, An Nhu rà quét quá đồng tử cùng vân tay, mở cửa gỗ sang trọng bước vào bên trong biệt thự.

Biệt thự không lớn, bởi vì trần nhà khá cáo nên độ cao biệt thự bằng một căn nhà lầu ba tầng, phong cách rất quý tộc, An Nhu đi vào nhìn nhìn, sắp xếp đồ vật đâu vào đấy, An Nhu khá hài lòng đối với nơi ở mới.

Nhìn một cái là biết khác xa nơi cô vừa mới xuyên qua. An Nhu cảm thấy mỹ mãn đối với hoàn cảnh hiện tại, dứt khoát nằm ở trong phòng đọc sách xem lại sách vở.

https://thuviensach.vn

Nói tới nói lui, An Nhu cũng không tính toán tốt nghiệp khi vừa hoàn thành học kỳ 1, trực tiếp biến khỏi nơi này. Học viện DICE tổng cộng có năm năm học, nếu biểu hiện xuất sắc trong năm năm này có thể tiếp tục đào tạo sâu. Mục tiêu cuối cùng của An Nhu là có thể hoàn thành xuất sắc trong năm năm học này là bước vào đào tạo sâu.

Điều này cô cũng chưa nói cho Sở Hư Uyên biết.

Học viện DICE áp dụng chính sách thành tích khóa ngoại cộng với thành tích học tập. Thành tích học tập thì không cần phải nói, nhưng trong lòng An Nhu là suy xét đến phần mềm, đến phương diện hoạt động ngoại khóa chứ phần cứng thì vô tư.

Hoạt động ngoại khóa của học viện DICE rất nhiều.

Như khóa thực hành, học đi đôi với hành, học cái gì thực hành cái đó.

Như khóa thực tập nhận biết, muốn có thêm kiến thức thì xin mời vào đây.

Như hoạt động đoàn đội, gồm các môn võ thuật, mỹ thuật, ngâm thơ, cờ vua, cờ vây ... cùng với những hoạt động do Hội Học Sinh tổ chức nhằm tích điểm cho những ai không biết chọn cái gì.

An Nhu nhìn nửa ngày, cảm thấy cũng chỉ có hoạt động đoàn đội mới có thể cứu được cô ... Vì năng lực xã giao của cô cũng không phải rất tốt.

Hoạt động đoàn đội cũng phân quá nhiều mục nhỏ, An Nhu lật vài tờ thì hoa cả mắt, nhìn giới thiệu nói vài ngày sau có đoàn đội Carnival, An Nhu nghĩ nghĩ, tính toán khi đó lại đi nhìn thử xem. Rốt cuộc không thể trực tiếp chọn cái gì bản thân cảm thấy hứng thú, nếu muốn tích điểm, còn cần phải chọn cái nào bản thân mình am hiểu.

https://thuviensach.vn

Ở trong phòng ngây người không bao lâu, An Nhu nhìn thấy chuông trong phòng sách vang lên, nhắc nhở dưới lầu có người đang ấn chuông cửa.

Là bọn An Như Uyển sao?

Hơi giật mình, An Nhu có chút nghi hoặc, cô nhớ rõ bọn An Như Uyển trong chốc lát muốn đi dạo phố, nhưng chưa nói muốn kêu cô theo. Nhưng dù sao cũng đã ở dưới lầu ấn chuông cửa, An Nhu chỉ đành cất bước đi xuống.

Nhìn thoáng qua màn hình CAM trước cửa, An Nhu dừng một chút.

Tại sao ... Là nữ chủ Tô Hoàng?!

Người đã đến còn đứng ở trước cửa, không mở cửa cũng không được.

An Nhu hít sâu một hơi, mở cửa ra.

Nữ sinh đứng ngoài cửa có hơi giật mình, sau đó hiện ra sắc mặt đầy kinh ngạc.

"Không ngờ lại là cậu ... Chào cậu."

Cô ta cười cười, đặt một cái rổ vào trong tay An Nhu.

"Cậu còn nhớ rõ mình không? Mình là Tô Hoàng, ờ, chính là người ngày hôm đó va chạm với cậu đó."

https://thuviensach.vn

Chương 36: Cốt truyện lại trật đường rây, nữ chủ ghét nam chủ?

Nói không nhớ rõ là xạo, An Nhu khô cằn cười cười: "À, ờ ... Nhớ rõ, chào bạn Tô Hoàng."

"Cũng là có duyên, không ngờ chúng ta lại là hàng xóm với nhau."

Tô Hoàng cười nói với An Nhu: "Có để ý mình đến chào hỏi không? Xin lỗi đã làm phiền, nhưng mình có mang theo quà chào hỏi nè."

"... Không ngại."

An Nhu lắc đầu, không biết rốt cuộc thái độ Tô Hoàng đối với cô như thế nào, trong lòng cũng có chút phòng bị, chỉ đành nghiêng người hé ra một lối đi nhỏ: "Mời vào."

Cũng thần kỳ, cứ như vậy mà làm hàng xóm với Tô Hoàng ... An Nhu có hơi đau đầu, đây là duyên phận quỷ gì đây.

Một giây trước cô còn đang trong tâm trạng vui rạo rực cho rằng rời xa bọn An Như Uyển cuộc sống của cô sẽ một ngày tốt lên, cũng không có dính dáng gì đến nữ chủ Tô Hoàng. Ai dè, ngay sau đó sự thật đã vả vào mặt cô, nói cho cô, cô không học chung lớp với Tô Hoàng, nhưng lại là hàng xóm kế bên.

https://thuviensach.vn

Trong lòng An Nhu vô cùng rối rắm, thái độ Tô Hoàng đối với cô lại rất thản nhiên, hào phóng ngồi ở phòng khách trên sô pha: "À, mình còn không biết tên của cậu là gì, xin tự giới thiệu thêm một lần nữa, mình tên là Tô Hoàng, còn cậu?"

"An Nhu."

An Nhu dừng một chút, bổ sung thêm: "Nhu là Nhu trong gạo nếp mềm mại."

Thái độ của cô đối với Tô Hoàng cũng thật cẩn thận, tuy rằng bộ dáng hiện tại của Tô Hoàng cực kỳ vô hại, nhưng An Nhu lại biết người này là cùng một cấp bậc, cùng chỉ số thông minh với Sở Hư Uyên.

"An Nhu sao, nghe thật là đáng yêu."

Tô Hoàng chớp chớp mắt, đặt giỏ tre lên trên bàn trà nhỏ trước mặt: "Đây là quà gặp mặt tặng cho hàng xóm mới, một chút quà nhỏ thôi, hy vọng cậu có thể thích."

Cô bé ngồi ở trên ghế sô pha đối diện hình như có chút bất an, giật giật thân thể. Tô Hoàng hơi hơi híp mắt, che dấu biểu tình khác thường rất khá. Diện mạo thanh tú vô hại, con ngươi đen nhánh, nhìn ngây thơ mờ mịt như là một con thú nhỏ đầy vô tội sống trong rừng rậm vậy.

Giống như là một đóa hóa trưởng thành ở trong nhà ấm, như một bông hoa trắng nhỏ mảnh mai, thật dễ dàng làm người khác buông xuống cảnh giác. Tô Hoàng ở trong lòng ước lượng một phen, bề ngoài lại bình tĩnh không thay đổi sắc mặt.

"Cảm ơn cậu, khách khí rồi." An Nhu căng da đầu tiếp nhận giỏ tre, dò hỏi Tô Hoàng có thể mở ra hay không. Sau khi được đến câu trả lời khẳng định

https://thuviensach.vn

từ Tô Hoàng, cô mới mở giỏ tre lên, lộ ra điểm tâm nằm ở phía dưới, được gói gém kỹ càng rất đẹp, là được làm thủ công.

"Đây đều là mình tự tay làm, cũng không biết cậu có thích hay không."

Dường như cảm thấy có chút ngượng ngùng, Tô Hoàng xấu hổ cười cười, nét mặt bình thường đạm mạt dịu dàng như chị gái nhà kế bên: "Nhu Nhu, a, mình ... Mình có thể gọi cậu như vậy hay không?"

"... Có thể." An Nhu gian nan trả lời, trong lòng lại không ngừng gia tăng sự hoài nghi tới đỉnh điểm.

Cô không nhớ rõ trong nguyên tác Tô Hoàng có thói quen giao tiếp với hàng xóm, thậm chí trong tiểu thuyết còn chưa từng nhắc tới một câu nào về hàng xóm xung quanh nữ chủ. Tô Hoàng cũng sẽ không chủ động tới cửa chào hỏi một hàng xóm nào.

Nhưng loại vấn đề này An Nhu cũng không có khả năng đi hỏi Sở Hư Uyên. Cô cũng rõ ràng, theo tình hình hiện tại, nếu đi theo cốt truyện, chắc chắn Sở Hư Uyên đã từng chạm mặt với Tô Hoàng, chỉ là không biết sao lại xảy ra tình huống ra lệch lạc nghiêm trọng này ...

Hiện tại đi hỏi Sở Hư Uyên, rõ ràng chính là nói cho anh ta mình có biết Tô Hoàng. Loại chuyện ngu ngốc này đánh chết An Nhu cũng không dám làm.

Tại loại giây phút mấu chốt này, tư duy của An Nhu chuyển động nhanh chóng, trong lúc nói chuyện phiếm với Tô Hoàng cũng nỗ lực giữ vững trấn định.

Ngược lại Tô Hoàng càng nói chuyện với An Nhu càng vui vẻ, nhân vật cô sắm vai là một đứa trẻ sinh ra trong một gia đình bình dân, may mắn được quý nhân đưa vào, có nhiều điểm tương đồng với hoàn cảnh của An Nhu,

https://thuviensach.vn

hai người nói chuyện cũng rất hợp ý.

"Sau này chúng ta có thể cùng nhau cố gắng."

Tô Hoàng cười nhạt nói: "Mình cũng là vừa tới học viện, không có quen biết ai hết."

An Nhu thầm nghĩ, không hổ là nữ chủ Tô Hoàng, nói dối không nháy mắt. Nếu không phải sớm biết tính cách của Tô Hoàng, nói không chừng An Nhu sẽ tin, nhưng biểu tình cũng thành thật, gật đầu: "Ừ, mình cũng vậy, cũng không quen biết nhiều người, mọi người đều là hàng xóm, sau này giúp đỡ lẫn nhau nha."

Nếu còn có cơ hội ...

An Nhu ở trong lòng âm thầm thề, nhất định phải rời xa Tô Hoàng.

Dù sao chỉ là hàng xóm mà thôi, bình thường không vùi đầu ở biệt thự, bọn họ cũng đâu có học chung lớp, chắc Tô Hoàng cũng không rãnh đến nổi mò qua tìm cô.

Nếu Tô Hoàng thật sự cố ý tưởng đó, cô muốn tránh cũng tránh không thoát.

An Nhu giật giật khóe miệng, thật sự không muốn nghĩ đến cái khả năng này.

Nói trở về, rốt cuộc tại sao Tô Hoàng lại muốn kết bạn với cô?

Cô đều tiêu hao gần hết của cải để cưu Tô Hoàng, chỉ vì làm Tô Hoàng hiểu rỏ bản thân cô không có giá trị lợi dụng và một chút trợ giúp nào cho sự nghiệp báo thù to lớn của cô ta!

https://thuviensach.vn

Tuy rằng đồng tình hoàn cảnh Tô Hoàng gặp phải, nhưng An Nhu cũng rất hiểu rõ ràng bản thân mình có mấy cân mấy lượng, cho nên ... kệ mịa nó đi, nghĩ nhiều mệt não.

Sắp đến giữa trưa, dưới sự đề nghị của Tô Hoàng, An Nhu không thể không nguyện ý, gật đầu đồng ý đi ăn cơm trưa chung với cô ta. Tuy rằng trong biệt thự cũng có phòng bếp, trong bếp cũng có đầy đủ dụng cụ nấu ăn, nhưng là tủ lạnh rỗng tuếch, còn cần đi siêu thị mua nguyên liệu về trữ.

An Nhu đã ghi vào đầu những đường đi nước bước, các ngóc ngách trong trường nên chỉ cần nói ra địa điểm là cô biết nó nằm ở đâu. Tô Hoàng chọn căn tin Lâm Uyển khu Z, hai người leo lên xe ô tô tự động điều khiển đi qua.

Đến lúc này, An Nhu mới có thời gian nhàn rỗi định vị vị trí của Sở Hư Uyên.

【tổng giám đốc Sở ... Anh đã đến học viện! 】

Sau khi An Nhu nhìn ra vị trí hiện tại của Sở Hư Uyên đang ở đâu, cô kinh ngạc, bị chấn động không nhỏ.

【 anh không ở công ty sao? 】

An Nhu coi như quen biết Sở Hư Uyên trong một thời gian khá, cũng rất rõ ràng bản tính của người này, chính là một kẻ nghiện công việc. Cả ngày vùi đầu trong văn phòng, hiện tại còn bị cô chèo kéo lôi đi chơi game, trước đó Sở Hư Uyên căn bản không có bất kỳ yêu thích gì ngoài công việc, sinh hoạt đơn điệu đến đáng thương.

【 ừ, đến trước xem xét. 】

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên không chút nào ngoài ý muốn An Nhu sẽ biết vị trí của anh, dừng một chút.

【 có cảm thấy thực kinh hỉ hay không? 】

Đương nhiên, Sở Hư Uyên sẽ đến sớm như vậy cũng có công lao của An Nhu trong đó. Lúc đầu, anh không hiểu rõ tình cảm anh dành cho Anh Nhu là gì, nhưng mấy ngày trở lại đây, anh đã biết đó là thứ gì, nên giờ, An Nhu đã có chút ảnh hưởng của đối với anh ...

Hiện tại, chẳng qua là anh muốn chứng thực tình cảm này mà thôi.

Học viện DICE đối với Sở Hư Uyên chỉ là một nơi bình thường trong lịch trình làm việc, không có bất kỳ ý nghĩa gì. Hiện tại, nơi này lại tồn tại một người làm Sở Hư Uyên có ấn tượng khắc sâu.

【... Tôi rất vui nha, vô cùng vui luôn. 】

An Nhu trợn trắng mắt nói dối, ô tô dừng lại, mở cửa xe xuống xe.

【tổng giám đốc Sở, anh đã ăn cơm chưa? 】

Thật ra cô cũng không phải để ý đến như vậy, cũng chỉ là thuận miệng hỏi.

【 còn chưa có, cô đang ở căn tin? 】

【... Không có, tôi vừa mới chuẩn bị ra cửa tìm chút nguyên liệu về nấu cơm, nên nghĩ đến anh thôi, tiện đường hỏi thăm một chút. Tổng giám đốc Sở, anh cũng nhanh ăn cơm đi, đừng để bao tử trống, không tốt cho sức khỏe đâu. 】

https://thuviensach.vn

An Nhu đã đi vào căn tin, mặt không đổi sắc nói dối, nhìn căn tin, à không trông giống nhà hàng sang trọng hơn là căn tin. Bên trong trang trí theo kiểu thức Châu Âu, cửa sổ thủy tinh, đèn chùm chandelier đầy sang chảnh ...

An Nhu cảm thấy... Bản thân thật sự giống như nhà quê lên thành phố.

"Chọn món trước đi, sau đó tìm vị trí ngồi." Tô Hoàng nhìn An Nhu cười nói.

Tạm dừng một chút lại nói tiếp: "Tâm trạng hiện tại của cậu rất tốt? Đã đói bụng, muốn ăn ngay?"

Giọng điệu trêu chọc, lời ra nói lại đầy ẩn ý.

Vừa rồi, từ lúc còn ở trên xe, Tô Hoàng đã chú ý tới, từ lúc gặp cô, An Nhu đều ở trong trạng thái đề phòng. Nhưng lại rất khác với tâm trạng hiện tại, cô không thể hình dung nó như thế nào, nhưng Tô Hoàng hoàn toàn có thể phát giác, An Nhu đã bớt đề phòng cô, đã dần thả lỏng với cô.

Cảm giác tâm tình đang rất tốt. Tại sao lại chuyển biến nhanh như vậy?

An Nhu hơi giật mình, cô gắng che dấu cảm xúc của bản thân.

Sức quan sát của Tô Hoàng quá sắc bén. Hơn nữa, cô cũng không biết Tô Hoàng nói những lời này rốt cuộc là có ý gì ...

"A ... Có sao? Đúng thật là khá đói bụng, muốn ăn chút gì đó ..."

Tô Hoàng cũng không có truy hỏi. Đúng là cô cảm thấy rất hứng thú đối với An Nhu, nhưng cũng không tính toán dọa người chạy mất dép: "Vậy đi nhanh thôi, nhanh nhanh chọn món kẻo hết món ngon bây giờ ..."

https://thuviensach.vn

Nhìn Tô Hoàng chủ động tách ra chọn món, lúc này An Nhu mới hạ xuống bức tường đề phòng. Thật sự là cô không có cách nào khống chế tốt cảm xúc của bản thân đối với Tô Hoàng.

Nhớ đến Sở Hư Uyên bên kia, An Nhu không chút nào ngoài ý muốn phát hiện Sở Hư Uyên còn đang sử dụng laptop xử lý văn kiện.

Hừ, thiếu chút nữa bởi vì người này mà bị phát hiện!

An Nhu xoa xoa gương mặt, lấy dĩa đi chọn món, gan to dám trực tiếp shut down laptop của Sở Hư Uyên bên kia.

【tổng giám đốc Sở, đến giờ ăn cơm rồi. (siêu cấp đúng lý hợp tình.gif) 】

An Nhu trực tiếp tạo một dòng chữ logo to chạy ngang màn hình laptop đen ngòm, sau đó chạy mất dép. Đương nhiên cũng không quên save toàn bộ dữ liệu lại, cô không muốn bị anh bóp chết, cũng không muốn bị anh giận, vẫn là làm tổng giám đốc Sở tự bình tĩnh trong chốc lát.

Sở Hư Uyên: ...

An Nhu không thèm phân tâm đi quan tâm tình hình bên kia của Sở Hư Uyên, ngồi ăn một bữa cơm trưa đầy quý tộc với Tô Hoàng. An Nhu cảm thấy mỹ mãn xoa xoa cái bụng nhỏ tròn trịa của mình, tâm trạng rất tốt, còn đồng ý cùng ngồi xe dạo quanh sân trường với Tô Hoàng.

Học viện DICE là học viện quý tộc, hoàn cảnh bên trong được xanh hoá nên phong cảnh đều rất tốt. Ít nhất đối An Nhu tới nói, không hề thu kém so với một vài cảnh kiếp trước cô từng nhìn qua. An Nhu từ cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài, thật lòng cảm thấy cuộc sống trong học viện cũng không tệ cho

https://thuviensach.vn

lắm.

Ở trên xe còn bớt thời giờ nghỉ ngơi trong chốc lát, An Nhu bị Tô Hoàng đánh thức, gần đến ba giờ, bọn họ cần đến lễ đường làm lễ.

Xoa xoa đôi mắt, An Nhu ngáp một cái, nhìn Tô Hoàng ngượng ngùng cười: "Thực xin lỗi, ngủ thiếp đi một lát, còn phiền cậu đánh thức tôi dậy."

Cũng không thể trách cô, ban đầu An Nhu còn lo lắng Tô Hoàng làm cái gì đó với mình, nhưng nghĩ lại ở đây là trường học, hơn nữa bản thân cô có thói quen ngủ trưa, nên cũng không biết khi nào ngủ thiếp đi.

Tô Hoàng lắc đầu: "Không sao, cậu ngủ thật sự rất ngon ... Khá tốt."

Trong đôi mắt đen nhánh là ánh sáng khó lòng giải thích, Tô Hoàng cười: "Đồ vật đều đã mang theo, chúng ta trực tiếp đến lễ đường đi."

Cô cũng không ngờ An Nhu sẽ ở trên xe ngủ ngon đến như vậy.

Đối với Tô Hoàng tới nói, chuyện này cơ hồ là không có khả năng.

Nhìn An Nhu không hề đề phòng nghiêng đầu ngủ, Tô Hoàng giật mình một hồi lâu mới cười ra tiếng.

An Nhu một chút cũng không biết, sau khi cô ngủ Tô Hoàng lại bổ não nghĩ vu vơ bao nhiêu chuyện. Cô cầm bọc nhỏ trong tay, lúc này mới chậm nửa nhịp ý thức được bản thân sắp gặp được Sở Hư Uyên.

Là một Sở Hư Uyên sống ... Sẽ cử động, còn có thể nói ...

A.... A, có chút khẩn trương làm sao đây?!

https://thuviensach.vn

Trước đó đầu óc nóng lên, mạo hiểm chạy đến xem cốt truyện, dù là nguy hiểm cũng nhất quyết đi liếc dòm tổng giám đốc Sở một cái là có thể nhìn ra tới ... Thật ra sâu tận trong lòng An Nhu rất muốn được trông thấy Sở Hư Uyên ở ngoài đời.

Đương nhiên, cô không hề muốn bị Sở Hư Uyên nhận ra tới, cô chỉ nghĩ đứng ở một chỗ rất xa rất xa liếc mắt dòm Sở Hư Uyên một cái.

Hiện tại rốt cuộc có cơ hội, hơn nữa hoàn toàn có thể ẩn giấu ở trong đám người lén lút hoa si (không phải) ... An Nhu dừng một chút, nhịn không được nở nụ cười.

Sở Hư Uyên! Còn sống! Sắp gặp mặt rồi!

... Hì hì hì.

Tổng giám đốc Sở đẹp như vậy ... Rốt cuộc có thể nhìn thấy người thật, con tim thiếu nữ đều sắp nhảy ra ngoài rồi!

Đương nhiên là An Nhu không phủ nhận bản thân có chút cảm giác đối với Sở Hư Uyên, a a ai lại không có cảm tình đối với tổng giám đốc Sở kia chứ? Nhưng cô không muốn mặt đối mặt loại này, chỉ cần đứng từ rất xa xem một cái là đã thỏa mãn con tim thiếu nữ của cô rồi.

Dòm một cái cũng đâu có phạm pháp, quả thực quá tuyệt vời.

Vẫn duy trì nụ cười thần bí đi chung với Tô Hoàng đến lễ đường, tìm được một vị trí ngồi xuống, tuy cách xa sân khấu nhưng có tầm nhìn tốt.

Trong lòng An Nhu vẫn luôn xao động bất an.

Cô thừa biết nếu không khống chế cảm xúc hiện tại của bản thân thật dễ

https://thuviensach.vn

dàng sẽ bị Tô Hoàng nhìn ra tới, nhưng cô không còn cách nào khác, cô không thể khống chế được cảm xúc trong lòng lẫn biểu cảm bên ngoài. Hiện tại cô đang rất hưng phấn!

"... Nhu Nhu, cậu rất hâm mộ hiệu trưởng Sở? Nhìn cậu kích động như vậy kìa." Tô Hoàng đã sớm nhận ra sự khác thường của An Nhu, càng ngày càng rõ ràng nhìn ra bằng mắt thường, An Nhu căn bản không có che dấu biểu cảm.

"Đương nhiên rồi, hiệu trưởng Sở là thần tượng của mình nha."

An Nhu cười nói, ỷ vào chung quanh có nhiều người, cô đúng lý hợp tình nói ra thành tiếng: "Ai mà không sùng bái hiệu trưởng Sở kia chứ?"

Nói xong, An Nhu mới ý thức được người đứng trước mặt cô ... Là nữ chủ.

Từ từ ... Hình như cô có thể nhìn thấy phản ứng của Tô Hoàng!

Đầu óc An Nhu trong nháy mắt trở lại bình thường, lại hỏi: "Tô Hoàng, cậu không sùng bái hiệu trưởng Sở sao?"

Thời gian này rõ ràng nam nữ chủ đã có tình cảm với nhau. Mặc kệ là tình tiết nhất kiến chung tình có bao nhiêu không khoa học, trên thực tế, nam nữ chủ nhất kiến chung tình đều là giả thiết!

Sức quan sát của An Nhu đặt không đúng chỗ. Cho nên cô không nhận ra được bản thân hiện đang dùng giọng điệu vô cùng nhiệt tình giới thiệu Sở Hư Uyên với Tô Hoàng.

Cơ thể Tô Hoàng cứng đờ cùng sắc mặt chán ghét khi nghe nhắc đến Sở Hư Uyên, An Nhu cũng không nhận ra được sau khi bản thân hỏi ra loại vấn đề này thì không khí xung quanh Tô Hoàng đã hạ thấp vài độ.

https://thuviensach.vn

Căn cứ vào sự kiện nào đó ngẫu nhiên chạm mặt, hoặc là nói đã từng có ngắn ngủi gặp gỡ ... Thật ra Tô Hoàng có ấn tượng vô cùng kém đối với Sở Hư Uyên.

Cũng không tính là căm ghét, chỉ là không ưa người này mà thôi.

Cô cũng là người kiêu ngạo.

Hiện tại người cô không ưa, đang bị người cô có cảm tình khen ngợi ... Trong lòng Tô Hoàng càng chán ghét Sở Hư Uyên hơn.

"Cũng bình thường."

Thật sự là không thể trái với lương tâm nói ra bản thân sùng bái Sở Hư Uyên, Tô Hoàng nhẹ nhàng bâng quơ nói: "Rốt cuộc hiệu trưởng Sở cách chúng ta xa như vậy, không có cảm tình cũng bình thường."

An Nhu dùng toàn bộ EQ đi phân biệt Tô Hoàng nói chính là nói thật hay là nói dối.

Sau đó cô không thể không phát hiện ra một sự thật.

Dựa theo EQ ít ỏi của cô và sức quan sát ba cọc ba đồng của mình tới xem ... Lúc Tô Hoàng nhắc tới Sở Hư Uyên, thái độ thật sự vô cùng lãnh đạm. Hơn nữa còn rất lạnh lùng, giống như kẻ thù vậy.

Không, không, không, cốt truyện rốt cuộc chạy bay tới nơi mô rồi?!

An Nhu ngửa đầu thở dài, dùng sức tát nhẹ vào hai bên má ở trên mặt mình. Thật sự là khác hoàn toàn với nguyên tác cốt truyện!

https://thuviensach.vn

Hiện tại cô một chút cũng không thèm vặn cốt truyện trở lại đường rây. Hoàn toàn không, một chút cũng không ... Mệt quá, bỏ luôn!!!

Nói kiến chung tình đâu? Đều là gạt người!

An Nhu còn ở đang suy nghĩ rốt cuộc nơi nào xảy ra vấn đề ...

Liên tục có nhiều người đi vào lễ đường, người cũng đã tụ tập đông đủ, dưới âm thanh nói chuyện ồn ào, trên màn hình lớn phía trước hiện ra bụi gai hoa hồng LOGO chính thức của học viện DICE.

Nghi thức nhập học của học sinh mới bắt đầu rồi.

https://thuviensach.vn

Chương 37: Lựa chọn CLB

An Nhu cũng không có tâm tư nghĩ đến chuyện về nữ chủ, quay đầu nhìn màn hình lớn, trên màn hình hiện ra bóng người trên sân khấu phía trước mắt kia.

Cũng không thiếu người đứng ở trên sân khấu, có nam có nữ, đều mặc đồng phục có huy hiệu của học viện DICE, nhưng nhiều người như vậy đứng ở trên sân khấu làm chi, đừng nói nhiêu đó người thay phiên làm MC đó nha, đếm đếm số lượng người, An Nhu đã hiểu, đây là *Thập Tam Tịch được đặc cách trong Hội Học Sinh.

*Thập Tam Tịch: mười ba người có quyền lực, lấy từ Tịch ở sau câu, ví dụ: Nhất Tịch, Nhị Tịch ... Nói chung là mười ba tên tay sai của Hội trưởng Hội Học Sinh.

Học viện DICE thực hành theo chế độ học sinh tự trị, tất cả mọi việc đều dựa vào Hội Học Sinh duy trì trật tự

Hội Học Sinh cũng không phải mỗi năm mỗi bầu chọn, bên trong là những mối quan hệ phức tạp, là những nhân tài được lựa chọn kỹ lưỡng, xem học viện DICE là nơi bọn họ thực hành công việc quản lý tập đoàn trong tương lai.

Thầy cô giáo trong học viện đều là do người trong Hội Học Sinh mời về dạy, quy định cùng những công trình xây dựng, tu sửa trong học viện cũng đều nằm trong quyền hành của Hội Học Sinh. Học viện DICE có thể huy

https://thuviensach.vn

hoàng rực rỡ như ngày hôm nay một phần đều nhờ vào Hội Học Sinh.

Trừ bỏ Sở Hư Uyên, người mang danh nghĩa hiệu trưởng này, thì Thập Tam Tịch và Hội trưởng Hội Học Sinh là những người có nhiều quyền lực nhất trong học viện.

Muốn vào Hội Học Sinh cũng không phải là dễ dàng, theo An Nhu biết, ngoại trừ học lực, gia thế cũng chiếm phần quan trọng, mà Thập Tam Tịch trong Hội Học Sinh đều có gia thế khủng.

Một hai phải hình dung thì nói đại khái chính là năng lực toàn bộ đều thuộc cấp bậc *S (An Nhu đối với điều này tương đối hoài nghi). Hơn nữa, mười ba người trong Hội Học Sinh có mười người thuộc tứ đại gia tộc, chỉ có ba người là thuộc gia tộc nhỏ.

Có ai là người bình dân từng lọt vào Hội Học Sinh? Không có, đừng thắc mắc.

*S: super = siêu việt, hơn người.

Những chức vị khác trong Học Sinh Hội lại dễ xin vào hơn, khi nào đạt tới điều kiện cho phép đều có tư cách xin gia nhập. Đứng đầu là Hội trưởng Hội Học Sinh sau đó là Thập Tam Tịch những vị trí còn lại mỗi năm tranh cử một lần, người tranh cử không giới hạn niên cấp.

An Nhu không cẩn thận đọc hết quyển lịch sử hình thành học viện DICE, thật ra cô cũng không quan tâm đến cái Hội Học Sinh tự trị đó cho lắm. Nhưng cô biết, nữ chủ Tô Hoàng làm cách nào bước vào Hội Học Sinh, trở thành một trong Thập Tam Tịch, cuối cùng đảm nhiệm chức Hội trưởng Hội Học Sinh.

Nếu không sao có thể là nữ chủ Mary Sue kia chứ, cho dù thân thế có gian

https://thuviensach.vn

nan nhấp nhô còn bị toàn bộ nữ sinh ghen ghét hoặc bị kẻ thù chém giết, Tô Hoàng vẫn có thể dựa vào thủ đoạn của bản thân leo lên cái ghế Hội trưởng Hội Học Sinh, hoàn toàn thống trị học viện DICE.

An Nhu liếc mắt người bên cạnh có dung mạo bình thường không thể bình thường hơn của nữ chủ Tô Hoàng, yên lặng thở dài, thuật dịch dung quá tuyệt vời.

Hiện tại cốt truyện chạy tùm lum, không biết số phận nam nữ chủ về đâu, cũng không biết Tô Hoàng có còn muốn đi tranh cử vào Hội Học Sinh nữa hay không, dựa vào năng lực và sắc đẹp của bản thân trở thành truyền kỳ mới trong lịch sử học viện DICE.

Vài người đứng trên sân khấu hiển nhiên đều đã quen với trường hợp như vậy, cũng không phải lần đầu tiên nghênh đón học sinh mới, vài người rất tự nhiên mà quay sang nói chuyện ngay trên sân khấu nghiêm trang, còn đùa giỡn với những học sinh mới đứng dưới khán đàn.

An Nhu quan sát một lát, ở trong đầu đã tự phân loại cấp bậc của những người đứng trên sân khấu. Cô đều không quá để ý đến những người khác, nhưng lại chú ý đến người nhuộm tóc đỏ đầy chói mắt kia, anh ta là Hạ Dương, một trong những người được xem là bạn của Sở Hư Uyên.

Lần trước ở kho hàng, An Nhu chính là nhắn tin nhờ anh ta đi cứu Sở Hư Uyên.

Nhưng quả thật là hình tượng chênh lệch quá lớn so với tiểu thuyết. Trong tiểu thuyết, Hạ Dương nhuộm một quả đầu Hanamichi vô cùng đẹp trai, nhưng hiện thực ... Chỉ biết câm nín mà quay mặt sang chỗ khác.

Đây là phiên bản Hanamichi thất bại!!!

https://thuviensach.vn

An Nhu không cảm thấy hứng thú đối với Hội trưởng Hội Học Sinh và Thập Tam Tịch cho lắm. Dù sao cũng cách cô rất xa, nhiều lắm là nữ chủ Tô Hoàng đang đứng kế bên thôi, cô chỉ cần hăng hái đứng ở bên cạnh phất cờ hò reo trợ uy cũng khá tốt.

An Nhu rất có tự giác tự mình hiểu lấy.

Bởi vậy, toàn bộ lễ đường cũng chỉ có An Nhu và Tô Hoàng nhìn bình tĩnh nhất, thậm chí An Nhu còn cúi đầu xoa xoa đôi mắt, lúc ở trên xe cô còn chưa ngủ đã giấc, còn hơi buồn ngủ.

Những người đó thay phiên cầm mic nói cái gì, An Nhu không chú ý nghe, đến khi nghe đến cụm từ "Hiệu trưởng", cô mới tỉnh người hẳn ra.

Sở Hư Uyên đến rồi!

Thật sự là Sở Hư Uyên!!!

An Nhu ngẩng đầu là có thể thấy không ít vệ sỹ mặc tây trang màu đen không biết xuất hiện khi nào đã đứng vây xung quanh sân khấu, thân làm chủ nhân nhà họ Sở, dù học viện đã là nơi tương đối an toàn, nhưng an toàn của Sở Hư Uyên cũng là quan trọng nhất, được đặt lên hàng đầu.

Đôi mắt trợn to, An Nhu ngửa đầu nhìn chăm chú vào màn hình, rất khó nói cảm giác tâm tình hiện tại của cô như thế nào.

Cô nắm chặt lòng bàn tay, ngay từ đầu, xung quanh còn có người nhỏ giọng ồn ào. Hiện tại cũng đã ngừng lại, như bị không khí cảm nhiễm, toàn bộ lễ đường đều chìm trong im lặng đầy nghiêm trang.

Một người từ sườn sân khấu, không nhanh không chậm đi lên, tùy ý gật đầu chào người Hội Học Sinh, sau đó đứng ở giữa bọn họ.

https://thuviensach.vn

An Nhu ngây người ngẩng đầu nhìn người đàn ông cao, lớn đẹp trai không góc chết đang đứng thẳng trên sân khấu kia. Màn hình phát họa ra hình ảnh chân thật của anh, ngay cả một cái nhăn mày cũng xem rất rõ ràng.

Đây là Sở Hư Uyên, là chủ nhân trẻ nhất trong tứ đại gia tộc, cũng là người chỉ bằng vào vẻ bề ngoài là có thể làm hàng triệu con tim thiếu nữ nhảy ra ngoài.

An Nhu chưa từng gặp qua người nào đẹp như vậy.

*Ngũ quan đẹp, động tác nhướng mày cũng đẹp, khóe môi hơi cong tự mang khí thế cũng làm người khác cam tâm tình nguyện quỳ xuống gấu quần của anh ... Sắc đẹp tuyệt nhất trên trần đời!

*Ngũ quan: Lông mày, mắt, tai, mũi, miệng.

Tô Hoàng đứng bên cạnh chạm chạm vào cánh tay cô một chút, khẽ cười nói: "Sao vậy? Ngớ người rồi sao?"

An Nhu dừng một chút, lúc này mới nhớ tới nữ chủ đang ngồi cạnh mình.

Đương nhiên nữ chủ người ta không có cảm giác gì với Sở Hư Uyên rồi. Rốt cuộc sắc đẹp của Tô Hoàng cũng không thua kém chút nào so với Sở Hư Uyên. Người ta là đại mỹ nhân nha.

"Ừ, ờ ..."

An Nhu nhỏ giọng nói, có chút ngượng ngùng thừa nhận bản thân mê trai, nhìn lướt qua phản ứng của mọi người xung quanh lại cảm thấy đúng lý hợp tình, cãi lại: "Đâu phải chỉ có mình mình ngớ người đâu, cậu xem, không phải bọn họ đều ngớ người hết sao."

https://thuviensach.vn

An Nhu nói không sai, những người này có lẽ cũng đều nhìn thấy Sở Hư Uyên thông qua báo đài tin tức, nhưng trực tiếp được nhìn thấy người thật lại khác, có rất nhiều thiếu nữ gương mặt đỏ hồng như gặp được tình lang, giống như An Nhu vậy.

Tô Hoàng nhìn một vòng xung quanh, đè đè thái dương: "Ừ, mình đồng ý là cậu nói đúng, sắc đẹp lầm người ..."

Vốn dĩ An Nhu không muốn cười, nhưng khóe môi vẫn cứ tự động cong lên, không nghẹn lại được, trực tiếp cười ra tiếng.

Sở Hư Uyên nhìn bọn học sinh dưới khán đài, tư thế vẫn luôn bình tĩnh ung dung.

Thật sự là anh quá quen với loại cảnh tượng này, nhìn nhiều học sinh đứng dưới khán đài, anh dùng giọng điệu bình tĩnh đọc bài phát biểu hoan nghênh chào đón học sinh mới đến với học viên DICE.

Từ đầu tới cuối cũng chưa cho thêm một biểu tình nào, bộ dáng thành thạo lãnh đạm mà cấm dục.

An Nhu ngồi ở phía dưới, chậm rãi ôm hai bên má. Toàn thân đều sắp nổ banh rồi.

Cô gặp qua rất nhiều bộ dáng của Sở Hư Uyên, giận lẫy lẫn nhau, cùng nhau nói chuyện phiếm, nụ cười sung sướng khi thấy cô chơi ngu, hay cười lạnh lùng chế giễu, rất nhiều, rất nhiều hình ảnh khác của Sở Hư Uyên, An Nhu đều gặp qua.

Người khác chưa thấy qua một mặt khác nào của Sở Hư Uyên, nhưng An Nhu đã gặp qua toàn bộ, là tận mắt chứng kiến, không, là thông qua màn

https://thuviensach.vn

hình chứng kiến.

Nguyên nhân chính là vì gặp qua, cho nên mới càng thêm cầm giữ không được đó, được chưa?!

An Nhu nặng nề ngã ngửa đầu ra sau, lưng dựa ghế, dùng sức đấm đấm trước ngực hai cái.

A a a, tim ơi, sao mày chạy nhanh dữ, chịu không nổi, chịu không nổi rồi!

Ờ ha, mình có thể mở di động của anh ta mà.

Đột nhiên nhận ra bản thân đã vô tình khóa hết tất cả thiết bị ... An Nhu im lặng một lát, trong lòng tự nhiên bình tĩnh lạ thường, thầm lặng mở khóa. Vừa mở chưa đến hai giây, đã nghe được giọng của Sở Hư Uyên vang lên trong đầu.

【 Ê? Cô đâu rồi? Cô khóa hết thiết bị của tôi? 】

Giọng của Sở Hư Uyên đến câu cuối cùng cũng đã nhiễm vài phần kinh ngạc.

Anh chưa bao giờ nghĩ tới việc An Nhu lại dám khóa hết thiết bị thông tin của anh. Hôm nay anh có một cuộc họp online rất quan trọng, nhưng vì cô ta mà phải dời sang ngày khác.

Lần này giọng Sở Hư Uyên nguy hiểm hơn rất nhiều.

【 có lá gan, thật giỏi. 】

Trong giọng mang theo chút ý cười, nghe xong, không biết sao lại làm người lạnh cả sống lưng.

https://thuviensach.vn

An Nhu: Hiện tại tôi có chút lâng lâng, hãy để tôi bình tĩnh một chút. A, đúng rồi, mình làm cái gì vậy ta?

Người già rồi, nên trí nhớ cũng không được tốt cho lắm ...

Đương nhiên chuyện cũng không ngừng ở đây.

An Nhu che che ngực, cảm thấy cả người đều không ổn.

Ai có thể nói cho cô. Nếu một người dùng loại giọng điệu này nói chuyện với người khác, mà người đó lại không tức giận còn thấy vui là sao ...

Không phải, không đơn giản chỉ là cảm tình bình thường?!

Nếu chỉ có cảm tình bình thường, thì tại sao cô lại cảm thấy hạnh phúc vui sướng đến như vậy?!

(ノ ‵□′)ノ ⌒┻━━┻

【tổng giám đốc Sở! Tôi vừa mở hết thiết bị điện tử của anh lên rồi á! Anh có việc gì tìm tôi sao?】

Xoa xoa cái trán không có một giọt mồ hôi, An Nhu ở trong đầu gửi tin nhắn cho Sở Hư Uyên.

【vừa rồi ngủ một giấc, nên không biết sao lại thế này, đầu váng mắt hoa, chắc là người già rồi, cũng không biết bản thân đã làm cái gì, hehehe. (cả đời này của anh ngoại trừ nhảy múa ngoài quảng trường cũng không còn gì khác để theo đuổi ~.gif) 】

Đang ở trên sân khấu phát biểu động viên học sinh mới, Sở Hư Uyên hơi

https://thuviensach.vn

dừng lại nhịp điệu.

Anh cảm giác được di động trong túi đang rung rung, mà có thể liên lạc được với anh thì chỉ có một người trước mắt mà thôi, trừ bỏ con nhóc ăn gan hùm mật gấu kia thì không có người khác.

Hiện tại người này chắc đang ngồi ở phía dưới, lẫn vào trong đám học sinh mới?

Như là vừa nhớ ra chuyện gì đó thú vị, Sở Hư Uyên hơi hơi cong lên khóe môi.

Anh bình tĩnh cắt bớt bài phát biểu mười phút còn lại phân nửa thời gian, làm một cái kết cục hoàn mỹ, hoàn toàn nhìn không ra là đã chém hơn nửa từ trong đó.

Phía dưới, một đám học sinh sắc mặt đỏ bừng đầy kích động, vỗ tay như sấm.

Sở Hư Uyên đi sang một bên ngồi xuống nhường sân nhà cho những người trong Hội Học Sinh phát biểu tiếp, bản thân lấy di động ra, mở màn hình, nhìn nội dung trong khung tin nhắn.

Phía dưới, không một ai nói cái gì đối với hành vi của Sở Hư Uyên. Ngược lại, một đám hưng phấn khe khẽ nói nhỏ, hành vi của hiệu trưởng Sở thật bình dân, thật gần gũi.

Thần tượng làm gì đều đẹp trong mắt fan, kể cả đánh rắm cũng thơm.

Ở học viện DICE, Sở Hư Uyên là thần tượng của toàn thể học sinh trong học viện, là truyền kỳ của truyền kỳ.

https://thuviensach.vn

Muốn nói phản ứng lớn nhất trong đám học sinh, ngoại trừ An Nhu cũng không còn người nào khác.

Khi cô nhìn thấy Sở Hư Uyên lấy di động ra cúi đầu bấm bấm gõ gõ, An Nhu chỉ cảm thấy tất cả máu trong cơ thể đều chạy thẳng đến trên mặt mình. Cả gương mặt đều đỏ rực, nóng rần lên, An Nhu cảm thấy mắt cô có vấn đề rồi.

Không phải cô chưa từng nghĩ tới, lúc bản thân nhìn thấy Sở Hư Uyên sẽ phản ứng ra sao, cũng từng nghĩ tới bản thân sẽ đặc biệt khẩn trương. Rốt cuộc đã gặp qua rất nhiều lần, nhưng mà cũng không làm được méo gì.

Tim đập nhanh hơn ngựa chạy, mặt nóng muốn cháy, nhìn đâu đâu cũng toàn màu hồng, thỉnh thoảng còn có vài hình ảnh trái tim bay trong không trung là sao?!!!

【 cô đang ngồi ở phía dưới? 】

Sở Hư Uyên không trả lời An Nhu mà hỏi ngược lại, anh còn làm một động tác nhìn thoáng qua phía dưới khán đài, thân thể An Nhu cứng đờ, yên lặng rụt rụt đầu xuống.

【 nhìn thấy tôi phát biểu rồi phải không? 】

【Ừm, ờ ... Đúng vậy, đương nhiên là thấy rồi. 】

An Nhu rụt cả người thành một đống. Tuy rằng biết khoảng cách xa như vậy, Sở Hư Uyên sẽ nhìn không thấy cô, nhưng cô đang trong cơn hoảng loạn nha, đâu có nghĩ nhiều được như vậy.

【tổng giám đốc Sở, quá đẹp trai, thật sự. 】

https://thuviensach.vn

Đây là An Nhu thiệt tình thực lòng khích lệ, cô không thuộc loại người thích chạy theo thần tượng. Cho dù kiếp trước bị bảo vệ thực tốt, trong mắt cô chưa từng thấy ai đặc biệt đẹp trai, người duy nhất làm cô cảm thấy đẹp đến mức muốn phun máu mũi chỉ có mình Sở Hư Uyên.

Sở Hư Uyên cười khẽ một tiếng.

【 tôi được bầu đứng đầu trong danh sách người đàn ông độc thân toàn cầu, không cảm ơn sự khích lệ từ cô chắc là không sao, phải không? 】

Anh lại nói tiếp.

【 cô thật sự không tính toán ra gặp mặt? 】

Hỏi ra những lời này, Sở Hư Uyên và An Nhu đồng thời giữ im lặng trong một thời gian.

An Nhu theo bản năng lại rụt đầu xuống thấp hơn nữa. Giống như bị hất một thao nước lạnh, An Nhu trực tiếp bị tưới lạnh thấu tim.

Người đẹp nhìn sướng mắt, mạng sống càng quan trọng.

An Nhu cảm thấy Sở Hư Uyên rất tốt, cũng cảm thấy hai người nói chuyện phiếm thật sự rất vui, nhưng mà ... Cô sợ nha.

Giờ phút này, tuy Sở Hư Uyên không làm cái gì, nhưng ai có thể bảo đảm hành động ngay sau đó của anh ta?

【 ha ha ha, sau này luôn có cơ hội gặp mặt mà ... 】

An Nhu làm bộ cười hai tiếng, thái độ nhìn như tự nhiên, trên thực tế lại cân nhắc từng câu từng chữ.

https://thuviensach.vn

【tổng giám đốc Sở, không phải đều đã nói rồi sao, anh cứ coi tôi như đàn em của anh là được, gặp mặt làm gì cho phiền, anh còn không có trả tiền lương cho tôi nữa kìa. (đi theo đại ca lăn lộn giang hồ, đại ca ăn thịt em ăn canh.gif) 】

Lần này đến lượt Sở Hư Uyên nửa ngày không nói chuyện.

An Nhu trong lòng khẩn trương, lại ngẩng đầu nhìn người đang cúi đầu xem di động trên màn hình lớn, lại phát hiện, không biết từ khi nào Sở Hư Uyên đã rời khỏi sân khấu, hiện tại chỉ có người của Hội Học Sinh đứng trên đó phát biểu.

【 lương tháng 500,000, hơn một trăm bộ bất động sản trên toàn thế giới tùy cô lựa chọn, còn có yêu cầu gì khác, tùy tiện nói, tôi chiều hết. 】

500,000 CNY ≈ 1,658,961,000 VND (1 tỷ 658 triệu 961 ngàn đồng)

Giọng Sở Hư Uyên bình tĩnh ung dung.

【loại cấp bậc tiền lương này đủ thuê cô chưa? 】

An Nhu trợn tròn mắt.

【 từ từ ... Tiền lương? Đây là tiền lương anh trả cho tôi? 】

Cô biết điều này nghe xong thật mơ màng, đổi thành người khác, nếu nói với An Nhu như vậy, khẳng định cô sẽ cảm thấy đối phương đang lừa gạt cô, nhưng nếu người đó là Sở Hư Uyên ...

Cô thật sự không phân biệt được, liệu có phải anh ta đang trêu chọc cô hay không nữa.

https://thuviensach.vn

【 ừ, phát tiền lương cho cô đó. 】

Sở Hư Uyên nhàn nhạt nói.

【 nếu cảm thấy không đủ, còn có thể bàn bạc lại. 】

Ngồi vào trong xe, Sở Hư Uyên kêu tài xế trực tiếp chạy đến khu biệt thự dành riêng cho hiệu trưởng. Hiện tại anh còn chưa muốn rời khỏi học viện DICE nhanh như vậy.

Không thể không thừa nhận, câu nói vừa rồi ngay cả chính bản thân Sở Hư Uyên cũng không ngờ sẽ nói ra tới.

Anh chưa chải vuốt rõ ràng cảm tình của mình đối với cô nhóc kia.

Sở Hư Uyên lại không biết bản thân có thật sự muốn đi gặp người đó hay không. Tuy rằng nói xem cô nhóc là con gái nuôi, hoặc là thú cưng, Sở Hư Uyên cũng cảm thấy hai người gặp mặt cũng không phải là chuyện gì tốt.

Sở Hư Uyên chán ghét phái nữ, ai cũng biết.

Cô nhóc kia ... Cho dù không để trong lòng, nhưng cô nhóc đó cũng vẫn là giống cái.

Sở Hư Uyên không thể xác định sau khi anh nhìn thấy người thật, có phá hư cảm tình hiện tại anh dành cho cô nhóc đó hay không?

Không ngờ, Sở Hư Uyên anh cũng có ngày rối rắm vì phụ nữ như vậy? Không, con nhóc miệng còn hôi sữa, còn ngu như vậy không được tính là phụ nữ.

https://thuviensach.vn

Dưới loại tâm lý này, Sở Hư Uyên suy xét đến mấy ngày, cũng tạm thời không có làm ra bất kỳ hành động gì khác. Chỉ cần dựa theo mớ tin tức anh sưu tập được từ trước đến nay, muốn điều tra ra thông tin về An Nhu cũng chỉ là chuyện trong một giây.

An Nhu đè đè cái thái dương.

Cô không nghĩ tới việc cầm tiền lương từ trong tay Sở Hư Uyên, đối phương khả năng không để bụng chút tiền ấy, nhưng một khi cô cầm tiền, nhất định phải chuyển khoản, như vậy không phải tự mình đưa tới cửa, lạy ông tôi ở bụi này sao?!

Không, không, không!!! Giai cấp tư sản tấn công bằng tiền tài vật chất, An Nhu mày trăm triệu lần đừng động tâm nha! Động là chết không kịp ngáp đó mày!

【tổng giám đốc Sở, đừng nhắc đến chuyện tiền lương nữa được không, mọi người đều là anh em trong nhà cả mà ... Không phải, ý của tôi là, chúng ta giúp đỡ lẫn nhau cũng khá tốt mà, nói đến chuyện tiền bạc cũng quá khách sáo rồi.】

An Nhu lại lần nữa thành khẩn, giả dối cự tuyệt, tưởng tượng cảnh từng tờ tiền xuất hiện ở trước mắt đang mọc cánh bay đi, đau lòng muốn chít rồi.

【 khỏi trả tiền lương, cần tiền lương làm quái gì, ngài có chuyện gì cần làm, đương nhiên tiểu nữ sẽ làm theo đạo nghĩa anh em, sẽ không chối từ. (đi theo đại ca lang bạc giang hồ, đại ca đi trước, ta đi theo sau.gif)】

Hệ thống *666, kho emoji của nó chắc nhiều lắm, không những dùng hình ảnh chibi, phim hoạt hình mà còn dùng cả hình ảnh trong phim ảnh nữa.

*666: tùy theo trường hợp, nhưng thường là khen, vd: mày thật là 666 –

https://thuviensach.vn

mày thật là trâu đó con – mày thật là tuyệt vời ... Từ 666 ở đây nghĩa là nói: hệ thống thật là trâu bò (ý chửi đó nha).

Sở Hư Uyên không trả lời An Nhu, giống như không có hứng thú nói tới chuyện này.

An Nhu lo lắng đề phòng đợi trong chốc lát, cũng không rõ ràng lắm rốt cuộc tổng giám đốc Sở có từ bỏ cái ý nghĩ đáng sợ này hay chưa?!

"Nhu Nhu, đi thôi, cậu đang suy nghĩ cái gì mà ngẩn người vậy?"

Tô Hoàng nắm chặt cổ tay cô bạn đang ngồi ngẩn người bên cạnh mình, dịu dàng cười nói: "Xem cậu kìa, hồn cũng chưa về xác nữa hả, sao rồi, bị sắc đẹp của hiệu trưởng Sở câu mất hồn luôn rồi?"

"Hả? Không có vụ đó đâu."

Nhắc tới cái tên của người nào đó, An Nhu nháy mắt hoàn hồn, có hơi bất đắc dĩ mà cười cười: "Đang suy nghĩ về chuyện khác ... À, Tô Hoàng, mới vừa nãy mình có nghe nói ngày mai các câu lạc bộ sẽ bắt đầu mở đợt đăng ký thành viên mới phải không?"

"Ừ, bắt đầu từ ngày mai, kéo dài trong một tuần, cứ từ từ bình tĩnh lựa chọn, phải vào câu lạc bộ nào bản thân thích mà còn có lợi cho thành tích."

Tô Hoàng vẫn luôn đối xử với An Nhu rất dịu dàng, thấy cô không muốn nhiều lời, cũng phối hợp thay đổi đề tài: "Ngày mai cùng đi tham quan không?"

"Được đó." Lần này An Nhu cười tươi sảng khoái đồng ý.

Thật ra cô khá rối rắm khi đối diện với Tô Hoàng, cảm giác rất phức tạp.

https://thuviensach.vn

Nhưng, vì An Nhu không cảm giác được ác ý từ trên người Tô Hoàng, nên cũng không bài xích tiếp xúc gần với cô ta.

Chắc là bởi vì vùi người trong loại trường THPT như Húc Dương lâu rồi, nên An Nhu đã luyện ra giác quan nhạy bén, rất mẫn cảm. Ai đối xử tốt với cô, cô nhìn là biết, ai muốn lợi dụng, hãm hại làm điều xấu với cô, cô liếc mắt là phát hiện ngay.

Sở Hư Uyên vẫn luôn im lặng, không làm ra hành động truy tìm An Nhu. Trong lòng An Nhu suy xét thật lâu, mới cảm thấy chắc anh ta đã cho qua chuyện này. Nói đến cùng, nếu Sở Hư Uyên lòng mang ác ý, kiên trì tìm cô, khẳng định là muốn diệt trừ cô.

Nhưng anh ấy đâu có làm ... Như vậy đủ để nhận ra, con người Sở Hư Uyên không xấu, chỉ là tình cảnh ép anh ấy phải độc ác thôi.

Biết lừa gạt tổng giám đốc Sở là không nên, An Nhu cũng thật chột dạ, nhưng cô đâu còn cách nào khác, cô nhát gan sợ chết nha.

Câu lạc bộ mở cửa chào đón thành viên mới trong suốt một tuần. An Nhu nghĩ nghĩ, không có mặc đồng phục của học viện DICE, mà mặc quần áo của mình.

Học viện DICE rất cởi mở trong vấn đề đồng phục. Tuy rằng học viện đều phát đồng phục bốn mùa trong năm cho từng học sinh, nhưng ngoại trừ những ngày quan trọng giống như ngày hôm qua đều không yêu cầu học sinh cần thiết mặc đồng phục thường xuyên.

Tuy rằng An Nhu rất thích đồng phục của học viện cũng cảm thấy rất tiện, nhưng vẫn là thôi đi.

Đi chung với Tô Hoàng đến căn tin ăn bữa sáng, An Nhu đếm đếm số dư

https://thuviensach.vn

trong thẻ ATM của mình, số không ngày càng ít dần, u buồn thở dài. Tháng này cần phải ăn mặc tiết kiệm lại, bằng không có khả năng căng không đến cuối tháng.

Thật ra cô cũng đã tiết kiệm tiền tiêu vặt, nhưng chi phí nơi này lại cao đến dọa người. Hơn nữa, trước đó cô còn trả tiền viện phí cho Tô Hoàng, còn để lại một số tiền cho cô ta. Hiện tại, trên người An Nhu thật sự không còn dư bao nhiêu.

Đến nỗi mở miệng xin tiền người nhà ... An Nhu không hề nghĩ đến.

Phải nói thật lòng, là cô vô cùng chán ghét cha mẹ hiện tại, cũng bởi vì bọn họ có ân dưỡng dục nguyên chủ và cô trong một thời gian. Cho nên cô không làm ra hành động gì gọi là bất hiếu với họ.

Cho tới nay, dù cô có phản kháng chống đối lại hành động cung phụng chu cấp vô điều kiện cho nhà của An Như Uyển cũng như không, lúc nào cũng bị bọn họ mắng nhiếc, trầm trọng hơn là bỏ đói.

Bởi vậy cô không muốn dựa vào bọn họ, những gì bọn họ cho cô, cho nguyên chủ, ngoài việc chu cấp ăn học, cũng không còn lại gì.

Tình cảm?!

Ha, địa vị của cô trong lòng họ còn không bằng một tiếng nói của An Như Uyển, lấy đâu ra tình cảm mẹ con, cha con ở đây. Họ có thể nghe lời An Như Uyển ép nguyên chủ tự sát thì đã không có tư cách làm cha mẹ rồi.

Không có cha mẹ ruột nào dùng hết tiền chu cấp cho cháu gái, bỏ mặc con gái ruột, để nó đi theo làm nha hoàn con ở cho cháu gái. Một bữa cơm, mua cá thịt cho cháu gái, dành cơm trắng cải xanh nước tương cho con gái ruột.

https://thuviensach.vn

Nuôi cháu gái thon thả nuột nà, còn con gái mình suy dinh dưỡng nặng ... Bỏ tiền mua quần áo giày dép mới cho cháu gái, còn con gái mình dùng lại đồ thừa của người ta, còn không được lành lặng, may vá tùm lum ...

Thậm chí còn muốn cái gì cũng phải nhường cho chị họ, chị họ nói một cô không được nói hai, không được cãi lại. Nói toàn bộ nhà họ An đều nhờ vào chị ta, cô không được làm trái ý, ha. Thật là buồn cười gì đâu !!!

Loại cha mẹ bất công, không phân biệt đúng sai phải trái này, nói một tiếng bất hiếu, là cô, An Nhu không cần. Sau này có tiền, cô sẽ chu cấp cho bọn họ đủ dùng, không dư không thiếu, ngoài ra muốn tình cảm, không có.

Bởi vì cô biết, nếu cô dây dưa với bọn họ, chắc chắn họ sẽ giúp gia đình An Như Uyển rút sạch ruột của cô, cô đâu có ngu đi nuôi cả gia đình An Như Uyển như cha mẹ An.

Tốt nhất dùng tiền bạc nói chuyện, thiếu gặp mặt, đây là điểm mấu chốt cô dành cho cha mẹ An rồi.

Thật ra, cha mẹ An cũng cảm thấy có thể cung cho An Nhu ăn học đã là tốt lắm rồi, đừng đi ra ngoài làm mất mặt họ là được.

Cái logic này nghe xong có bao nhiêu là buồn cười.

Trên thực tế, thật sự là An Nhu không có năng lực phản kháng cha mẹ An.

Lúc trước, nếu cô phản đối quá kịch liệt, có khả năng bọn họ sẽ không cho cô đi học tiếp, sẽ dùng hết tiền của cung cho An Như Uyển đi học, nên cô không thể không cúi đầu.

An Nhu rất rõ ràng, nếu bản thân muốn có tiếng nói trong trước mặt cha mẹ An thì cô không thể xòe tay xin tiền bọn họ.

https://thuviensach.vn

Không để Tô Hoàng nhìn thấy cô đang rối rắm về phương diện tiền bạc, An Nhu ăn xong bữa sáng với cô ta thì ngồi xe tự động đi tham quan các câu lạc bộ.

Vì nghênh đón học sinh mới, toàn bộ các câu lạc bộ trong học viện DICE đã sớm phát bản chỉ dẫn ở khắp nơi nơi. Tuy rằng mỗi câu lạc bộ trong học viện DICE cũng không thiếu người gì, nhưng bởi vì mời chào càng nhiều học viên sẽ nhận được một khoản tiền tài trợ từ Hội Học Sinh.

Từ ngoài cổng tòa nhà hoạt động dành riêng cho các câu lạc bộ, An Nhu thấy được vô số cái tên muôn hình muôn vẻ của các câu lạc bộ khác nhau.

Cái gì mà CLB khiêu vũ hiện đại, rồi CLB văn học ... Mấy CLB này trường nào cũng có, cô không cần tham quan chi nữa, còn có những CLB khá xa lạ như CLB nghiên cứu khoa học kỹ thuật, hoặc là CLB nghiên cứu biến động thị trường kinh tế, càng cao siêu hơn là CLB chính trị - quân sự.

Từ tầng thứ nhất dạo đến tầng năm sáu, An Nhu cũng đã rất mệt, trực tiếp tìm một cái ghế dài ngồi xuống: "Mình chưa tìm thấy nơi nào thích hợp, còn cậu thì sao?"

Tuy rằng đều hiểu được đôi chút nội dung hoạt động trong các CLB, nhưng An Nhu cũng không biết CLB nào thích hợp với mình.

Mấy CLB này không giống với những gì cô biết, tưởng bình thường trường nào cũng có, nhưng nội dung hoạt động lại khác xa ...

Kiếp trước, bởi vì bản thân An Nhu học múa từ nhỏ, có chút căn bản nên tham gia đăng ký vào CLB múa. Sau khi vào CLB, mỗi ngày đều sướng như tiên, ăn nhậu chơi bời còn nhiều hơn tập múa. Nhưng CLB tại học viện DICE lại khác, vì gắn liền với thành tích học tập, nên An Nhu không thể

https://thuviensach.vn

tùy tiện chọn lựa được.

Lúc nãy, đi ngang qua lớp múa cô đã sợ hết hồn, quá trình luyện múa không khác gì trường múa chuyên nghiệp, ai ai cũng nghiêm túc, còn phải tập mỗi ngày, còn phải điểm danh ... Quá áp lực, cô tiêu thụ không nổi, cho qua luôn.

CLB văn học còn ghê hơn, chỉ đọc và phân tích bản gốc, không chấp nhận bản phiên dịch sang tiếng Trung, và phải đọc và phân tích bằng thứ tiếng đó. Lúc đi ngang, cô còn nghe bọn họ thảo luận bằng tiếng Đức, hình như tranh cãi điều gì đấy.

Cô là người tự biết mình biết ta, xin thứ lỗi, tri thức của kẻ hèn không uyên bác đến như vậy. Tiếng Trung học còn chưa xong, làm thế quái nào đọc làu làu tiếng Đức được ...

"Mình cũng chưa biết nữa."

Dọc theo đường đi, Tô Hoàng cũng không nhìn đông nhìn tây tò mò giống như An Nhu, nên hiện tại cũng chỉ đành cười cười, nói: "Nhu Nhu, cậu chọn trước đi, mình còn cần chút thời gian xem xét."

"Mình cũng chưa chọn được ... Chờ mình một chút nha."

An Nhu xoa xoa cái trán, không chú ý tới những lời kỳ quái này của Tô Hoàng.

Cô biết, Tô Hoàng sẽ chọn CLB *dương cầm, một đường vượt mọi chông gai tại cái CLB này, cuối cùng trực tiếp trở thành nhà dương cầm nổi tiếng trên toàn thế giới.

*dương cầm: đàn piano.

https://thuviensach.vn

Lý luận giả thiết này quá điêu, bởi vì Tô Hoàng văn võ song toàn, không riêng gì đàn dương, mà cái gì cũng có tài năng.

Trở thành nhà dương cầm nổi tiếng trên toàn thế giới cũng chỉ là do cô ta buồn chán quá, tìm thứ gì vui vui chơi đùa giết thời gian thôi.

【tổng giám đốc Sở, theo anh thì CLB nào của học viện DICE sẽ tốt cho tôi? 】

An Nhu suy nghĩ trong chốc lát, khiêm tốn thỉnh giáo ý kiến của Sở Hư Uyên.

【 không phải, theo anh thì CLB nào dễ lấy thành tích nhất? 】

Không phải tham gia CLB thì mọi chuyện đều may mắn suông sẽ, mỗi năm các CLB đều phải tham gia các cuộc thi trên toàn thế giới. Bắt buộc phải đoạt giải, không thì sẽ bị giải tán.

An Nhu đau đầu nhất, chính là cái gì cô cũng không biết, dù vào một CLB có lịch sử huy hoàng, nhưng không tham gia thi đấu, thì sẽ không lấy được thành tích.

【 chọn chỗ nào cô thấy thích hợp nhất với ưu điểm của cô là được. 】

Sở Hư Uyên lại rất bình tĩnh, anh có nghĩ tới việc An Nhu sẽ đến tham gia CLB dành cho những học viên mới, đây là bước đi cần thiết ...

【 nơi cô có thể phát huy ưu thế của bản thân. 】

【 ưu thế ... Chơi mạt chược? Tôi chơi mạt chược rất giỏi nha. 】

https://thuviensach.vn

An Nhu giật giật khóe miệng, không chút để ý nói bậy bạ với Sở Hư Uyên. Nhưng đúng thật là cô chơi mạt chược rất giỏi, không địch thủ nha.

【 để tôi từ từ nghĩ lại, cảm ơn tổng giám đốc Sở nhiều. 】

Nghiêm túc nghĩ lại, không phải bản thân mình không có ưu thế gì.

Bị Sở Hư Uyên nhắc nhở một câu, An Nhu nhớ tới kỹ năng IT lập trình của mình, chần chờ không biết có cần đến tham quan CLB IT thử xem hay không.

CLB IT cũng không phải là một CLB bình thường, không bằng nói thật ra nó đứng hàng thứ ba trong bảng xếp hạng mười CLB nổi tiếng nhất trong học viện DICE.

Muốn tham gia phải thông qua phỏng vấn làm bài kiểm tra mới được vào, bởi vậy số lượng học viên rất ít, xét duyệt khó khăn rất lớn. Ngay từ đầu, An Nhu đã loại trừ những CLB nằm trong TOP 10. Nhưng sau khi được Sở Hư Uyên nhắc nhở, cô lại do dự.

"Tô Hoàng, đến CLB IT nhìn thử xem."

An Nhu im lặng trong chốc lát, vẫn làm ra quyết định, nhìn Tô Hoàng nói: "Mình muốn tham quan thử xem, rồi quyết định."

Dù sao mỗi người có thể chọn tham gia ít nhất ba CLB khác nhau, cái này không thể đem lại thành tích thì còn cái khác, có thứ để sơ cua cũng tốt hơn hai tay trống không. Hơn nữa, tham quan nhìn thử xem, cũng không nhất định có thể thông qua.

Đi trước nhìn tình huống cái đã.

https://thuviensach.vn

Xe hơi màu đen lặng yên không một tiếng động dừng lại ở dưới lầu khu hoạt động các CLB, đỗ vào bãi xe riêng của tòa nhà, chiếc xe này không khác gì những chiếc xe khác, không đáng chú ý.

Hai người từ trên xe bước xuống. Trong đó, một người đội mũ Beret, mặc áo khoác màu đen, còn mang khẩu trang, che kín mít. Một người khác tuy rằng không làm khoa trương như vậy, nhưng cũng đội mũ lưỡi trai che kín nửa gương mặt.

Tuy rằng hình tượng này có chút quái lạ, nhưng học viện DICE có hàng trăm hàng ngàn học sinh, nhân viên cũng hàng chục ngàn người, hóa trang như vậy thật sự cũng không gây chú ý cho lắm.

Sở Hư Uyên ngửa đầu nhìn tòa nhà này trong chốc lát.

Anh biết ... Hiện tại An Nhu đang ở trong đó.

Cong khóe miệng mỉm cười mà ngay cả bản thân anh cũng không biết. Anh chỉ biết, hiện tại tim anh đang đập rất mau, anh có chút bình tĩnh, cũng có chút không bình tĩnh. Anh không biết tâm trạng hiện tại là gì ...

Nhưng anh biết ... Anh muốn gặp An Nhu ...

Anh muốn gặp cô bé hay làm anh tức giận, hay làm anh giận dỗi, còn hay ... Làm anh cười ...

Góc của ad: Hai bữa nay tâm trạng ad không tốt, vì lại thêm 1 bé mèo của ad ra đi không về, buồn quá, chả làm được gì. Nhưng sáng nay ẻm về rồi, mừng quá, nên có tâm trạng edit lại, và đầu cũng bớt nhứt (ad bị viêm xoang nên đầu rất hay nhứt).

Một chương này bằng 3 chương bộ "Sau khi xuyên sách tự nhiên có thêm

https://thuviensach.vn

đứa con trai".

Chương sau, chương 38, Sở Hư Uyên sẽ gặp mặt An Nhu, gặp trong thầm lặng. Vì anh lén đến nhìn cô bé thú cưng của anh mà ...

https://thuviensach.vn

Chương 38: Mèo con ngu ngốc nhà anh

Thời điểm An Nhu và Tô Hoàng cùng nhau đi đến lầu hai khu CLB IT, cũng đã có không ít người có mặt tại đây.

Dù sao cũng là CLB nằm trong TOP 10 của học viện DICE, không ít người nhìn đến vị trí này mà đến phỏng vấn, mấy thứ như lập trình máy tính đối với một số người tới nói là rất khó, nhưng đối với những người dùng thực lực để vào học viện DICE thì lại không hoàn toàn làm khó được.

An Nhu đứng tại chỗ do dự trong chốc lát, vẫn là Tô Hoàng nhìn ra cô không kiên định, cười khuyên cô đi vào thử, còn thay An Nhu cầm số báo danh trở lại.

"Cũng phải thử một lần xem, Nhu Nhu, nếu thật sự cậu có năng lực thì hãy thử một chút cũng không sao." Từ trước đến nay, Tô Hoàng nói chuyện đều rất thành thật từ tốn, làm người nghe như tắm mình trong gió xuân, chỉ cảm thấy thoải mái.

"Mình và cậu cùng nhau tham gia hen."

Tô Hoàng đưa số báo danh cho An Nhu, trên tay còn cầm một tờ phiếu.

"Tóm lại cứ tham gia trước đi, phỏng vấn xong lại nói sao, lỡ trúng tuyển thì sao, đâu có biết trước đươc." Âm thanh của cô rất dịu dàng, nhưng giọng điệu lại không cho phép cự tuyệt.

https://thuviensach.vn

Thật ra, An Nhu cũng rất muốn tham gia, nhưng khi nhìn thấy Tô Hoàng cũng cầm số báo danh trên tay, cô giật mình một chút. Mà Tô Hoàng lại biểu hiện quá mức tự nhiên, cho nên An Nhu cũng không nghi ngờ gì, cô điền xong thông tin trên giấy tham gia phỏng vấn.

"Được rồi, kế tiếp chỉ cần chuẩn bị tinh thần phỏng vấn là được." Tô Hoàng và An Nhu đều nộp lại giấy, Tô Hoàng nhìn An Nhu nhẹ nhàng cười.

Có rất nhiều người tham gia phỏng vấn, mỗi lần làm bài thi phỏng vấn đều cần khá nhiều thời gian. Sau khi bọn An Nhu nộp lại giấy tờ, tự nhiên sẽ có người gửi tin nhắn về thời gian thi phỏng vấn cho bọn họ.

"Cậu còn có nơi nào muốn đi nữa không?" Tô Hoàng thân mật kéo cánh tay An Nhu, cười hỏi cô.

Cốt truyện này không đúng cho lắm nha.

An Nhu bị Tô Hoàng lôi kéo đi dạo ở lầu hai, tự dưng cảm thấy trong người có chút khó chịu.

Khi nào cô và Tô Hoàng quan hệ tốt đến như vậy?

An Nhu thật sự xác định trước đó Tô Hoàng không tính toán chọn CLB IT, chẳng lẽ là muốn vào chung một CLB với cô?

Ý nghĩ này quá kinh khủng, An Nhu vừa nghĩ đến trong lòng đã nháy mắt cự tuyệt.

Lại nói tiếp, chưa chắc gì đã qua cửa ải lập trình số liệu, có khả năng Tô Hoàng chỉ muốn làm cô vui mà thôi.

Trong lòng chưa tâm sự, nên khi dạo ở lầu hai An Nhu cũng không quá chú

https://thuviensach.vn

ý, không biết từ lúc nào đã đi tới căn phòng lớn nằm cuối dãy.

"Xin chào hai chị gái xinh đẹp, có muốn tham gia vào CLB của chúng tôi hay không?!" An Nhu còn đang chìm trong suy nghĩ, bị hoảng sợ bởi một giọng nói đột nhiên vang lên.

"Hả, cái gì?"

An Nhu giật mình một chút, có chút mơ màng khi nhìn đến căn phòng rộng lớn nằm ngay trước mặt không có bao nhiêu người này.

"Kêu ... Chúng tôi sao?" Từ lúc bước vào tòa nhà này, An Nhu chưa gặp qua người trong CLB nào nhiệt tình đến như vậy, bởi vậy nên cô ngẩn người một hồi lâu.

"Đúng vậy, kêu hai người đẹp đó."

Nam sinh tóc đen chạy chậm lại gần, đưa cho An Nhu một tờ quảng cáo CLB: "Có muốn vào trong tham quan CLB của chúng tôi hay không? CLB của chúng tôi cũng rất lợi hại nha."

Nam sinh chạy tới diện mạo rất xuất sắc, nụ cười tươi như ánh sáng mặt trời, nhìn qua rất dễ mến, dễ dàng sinh ra cảm tình.

An Nhu theo bản năng nhìn lướt qua người nam sinh kia. Tuy rằng hành lang không có nhiều người, nhưng cũng có không ít người vây quanh nam sinh này, nữ sinh chiếm đa số.

Hiện tại, nhìn người nam sinh này chạy tới trước mặt cô, một đống nữ sinh bên kia cũng chỉ là cười khẽ nói chuyện, thật sự không có ai lại đây gây chuyện.

https://thuviensach.vn

Lại nói trở về vấn đề chính, thật sự không thể so sánh CLB này với những CLB kia ... Sao người trong CLB lại ít như vậy?

An Nhu cúi đầu nhìn bảng tóm tắt kèm nội quy và thành viên trong CLB, giật giật khóe miệng.

Trách không được không có ai tham gia, CLB Game ... Chỉ là một CLB Game bình thường, như vậy bảo sao chẳng có ai trong học viện DICE nguyện ý tham gia. Không có học viên nào ngu ngốc mò vào một CLB chỉ biết chơi mà không thể làm ra thành tích!

"Ha ha, đừng xem thường CLB của chúng tôi mới vừa thành lập chưa tới hai năm, coi vậy chứ CLB Game của chúng tôi rất lợi hại nha."

Không biết có phải người nam sinh này chú ý tới ánh mắt phức tạp của An Nhu hay không, mà cười gượng giải thích.

"Tuy CLB chỉ mới thành lập, cũng có ít người tham gia thật, nhưng em thử tưởng tượng, nếu thật sự có thể tiếp tục phát triển, như vậy tất cả chúng ta đều trở thành cấp bậc nguyên lão rồi ... Thu hút học viên tham gia cũng càng dễ dàng ..."

"Anh gì... À, học trưởng gì ơi."

An Nhu không thể không lên tiếng kêu anh ta dừng nói, cô yên lặng nhìn nam sinh trước mặt: "Xin hỏi một chút, CLB của các anh đã thành lập được bao lâu rồi? Và có bao nhiêu thành viên?"

An Nhu một chút đều không tin lời nói của nam sinh này. Dùng sắc đẹp dụ dỗ cô là vô dụng, chủ yếu là An Nhu đã nhìn ra lời nói của nam sinh đẹp trai này rất có vấn đề.

https://thuviensach.vn

"Khụ khụ, cũng chưa tới mấy năm ..."

Nhắc tới chuyện này, nam sinh hiển nhiên càng xấu hổ, gãi gãi đầu.

"À ... Chắc là đã hơn một năm gì đó, tụi anh cũng có nỗ lực phát triển CLB lớn mạnh, nhưng ngặc nỗi trong học viện DICE rất ít người thích chơi game."

"Mà tụi anh thuộc tầng lớp ăn tạp, chơi mọi thể loại, nên gọi chung là CLB Game ... Còn vụ thành viên ... Ờ, CLB đang trong giai đoạn mở rộng, nên hiện tại cũng không có bao nhiêu người."

Một loạt lời nói hàm hàm hồ hồ, chắc là thật sự không có mấy người thật.

"Không nói chuyện này nữa, hai học muội có cảm thấy hứng thú với CLB của tụi anh không? Nếu không đi vào nhìn xem xem?."

"CLB của tụi anh cũng có đại thần đó nha, chơi được rất nhiều trò chơi. À, hai học muội đi vào xem náo nhiệt cũng được. Dù sao không cũng đâu có mất mát gì, đúng không, hai đứa coi như thả lỏng giải trí đi, ha ha."

"Nếu biết chơi thì chơi hai ba ván càng tốt." Nói tới đây, nam sinh đã chuyển sang giọng cầu xin.

Anh cũng không còn cách nào, CLB quá ít người, dù tính kế cưỡng ép gia nhập cũng không có bao nhiêu. Mấu chốt là năm nay nếu CLB Game không tuyển đủ người sẽ bị cưỡng chế giải tán.

Những thành viên trong CLB đêu bỏ cuộc, nhưng đội trưởng lại chết cắn không chịu nhả ra ... Anh đều quỳ muốn nát gối đây nè, nói khô miệng nứt môi mà không có ai chịu tham gia, thậm chí sử dụng mỹ nam kế cũng chào thua!!!

https://thuviensach.vn

An Nhu nhìn chằm chằm vào mắt anh ta trong chốc lát.

Nói đến cùng, An Nhu cũng không tính toán tham gia CLB Game. Không phải cô không nghĩ, mà là vừa nghe tên CLB là thấy không đáng tin cậy rồi. Tuy rằng CLB Game ở những trường học khác có khả năng rất nổi tiếng, nhưng An Nhu biết rõ, học viện DICE là ngoại lệ.

Đây là đạo lý rất đơn giản, học viện DICE khẳng định không thiếu học sinh thích chơi game, nhưng nơi này áp lực cạnh tranh rất lớn, CLB Game cũng không thể trợ giúp cho thành tích của bọn họ. Nói khó nghe một chút, là ai nguyện ý mê muội mất cả ý chí vì sở thích bỏ cả tương lai?

An Nhu thừa biết bản thân cô thường xuyên mê muội mất cả ý chí, nhưng muốn cô đăng ký tham gia vào CLB Game ... Thôi bỏ đi.

"Nhu Nhu, vào đó nhìn xem thử nha." Tô Hoàng thấy An Nhu nửa ngày không nói chuyện, nhẹ nhàng cho ý kiến.

"Dù sao cũng đang rảnh, chúng ta đi vào xem một chút cũng không sao đâu."

Tô Hoàng nhẹ giọng nói, giọng nói mềm nhẹ càng hiện ra tính tình tốt đẹp của cô: "Chúng ta còn phải đợi phỏng vấn, đi quá xa cũng không tốt."

"Vậy đi thôi."

Tô Hoàng đều nói như vậy, An Nhu tạm thời cũng không nghĩ ra lý do cự tuyệt, dứt khoát đồng ý vào trong nhìn thử xem.

"Bravo! Chân thành cảm ơn hai em gái nha!"

https://thuviensach.vn

Lại mời chào được thêm hai người, nam sinh lộ ra nụ cười càng thêm sáng lạn. Lúc này, An Nhu mới phát hiện, anh ta cười lên trên má còn có lúm đồng tiền ...

A, thật muốn chọc chọc quá.

Không, không, không, kiềm chế bàn tay tội ác của mình. An Nhu bình tĩnh, lại suy nghĩ Tô Hoàng muốn làm cái gì. Cô ta sẽ không có lòng tốt và kiên nhẫn đến như vậy, An Nhu cũng coi như là người hiểu biết Tô Hoàng, tính cách không khác tổng giám đốc Sở cho lắm.

Nghĩ nửa ngày cũng không thể hiểu nổi Tô Hoàng muốn gì, An Nhu cũng chỉ có thể từ bỏ chỉ số thông minh của bản thân.

Vốn dĩ, Tô Hoàng cũng là cấp bậc BOSS lớn như Sở Hư Uyên, nếu dễ dàng làm cô nhìn ra cô ta muốn làm gì, thì cô ta đã không phải là nữ chủ Mary Sue.

Trong lòng lén lút an ủi chính mình một phen, An Nhu đứng gần đám nữ sinh kia, nghe bọn họ nhỏ giọng nói giỡn.

Người nam sinh vừa rồi lại đây chèo kéo tên là Hạ Tử Quy ... Phản ứng đầu tiên của An Nhu chính là con rùa lớn, phản ứng thứ hai là hình như cô chưa từng nghe nói qua người này ...

Hình như chưa từng xuất hiện qua trong cốt truyện? Ừ, có thể PASS rớt tính nguy hiểm.

Tuy rằng trong CLB Game cũng có một vài bạn nữ, nhưng chân chính biết chơi trò chơi đều là nam sinh, các nữ sinh phần lớn đều đang lôi kéo nam sinh tên Hạ Tử Quy nói chuyện phiếm, nghe anh ta giải thích các quy tắc trò chơi và nội quy của CLB.

https://thuviensach.vn

An Nhu yên lặng rời xa một bọn họ.

Cho dù cô không biết danh tính và gia thế của đám nữ sinh đó đó, nhưng cô biết học sinh ở học viện DICE toàn là con cái nhà giàu, nghe mấy người này phát ra những từ ngữ là biết, cô và bọn họ không phải người một thế giới.

Có thật nhiều từ ngữ cô nghe không hiểu, còn có nhiều thương hiệu cô chưa từng nghe tới, còn có những từ ngữ ám chỉ và hành động không giống người thường kia, cô quan sát mà như lọt vào trong sương mù ... An Nhu run bần bật.

Tô Hoàng chú ý tới động tác nhỏ của An Nhu, cười khẽ ra tiếng, chủ động nhích tới gần An Nhu: "Nhu Nhu, cậu biết chơi game sao?"

"Biết, nhưng là chơi không được tốt."

An Nhu quay đầu quan sát CLB Game, thì thấy có hai nam sinh đang ngồi ở trước dàn máy tính được trang bị như dân Game chuyên nghiệp, đang PK với nhau, kỹ thuật ... Ủa, thật bình thường nha, còn thua cả cô.

An Nhu không xem là người nghiện trò chơi, nhưng là hiện tại cô có ưu thế, trò chơi chơi cũng không tệ ... Nói như vậy là khiêm tốn lắm rồi.

"Chúng ta lên chơi một ván được không?" Tô Hoàng đề nghị với An Nhu, còn làm nũng, nắm cánh tay An Nhu quơ qua quơ lại.

"Chơi game?"

Lần này An Nhu là hoàn toàn ngây ngẩn cả người, cái cốt truyện này đã chạy cách xa đến hàng ngàn cây số mịa nó rồi.

https://thuviensach.vn

Tại sao nữ chủ tự dưng lại muốn chơi game với cô?

Tô Hoàng ở trong nguyên cốt truyện căn bản chưa từng đụng tới game nha!

"Ừ, mình thấy cũng hay hay, vả lại hình như mình thấy được người quen."

Tô Hoàng cong môi cười lên: "Muốn gặp người đó một lát."

Lúc cô cười như vậy, thiếu chút dịu dàng, nhưng càng có rất nhiều ý muốn chỉnh người.

An Nhu nhìn thấy Tô Hoàng lộ ra loại mỉm cười này, bả vai run lên, cô hoàn toàn đã nhìn ra ... Nụ cười này cực kỳ tương tự với tổng giám đốc Sở!

An Nhu chìm vào im lặng, nhanh chóng sửa sang lại suy nghĩ.

Trong lúc cô không biết gì, Tô Hoàng đã gặp mặt ai sao?

Rõ ràng Tô Hoàng vẫn luôn kè kè bên cạnh mình mà, cũng đâu có thấy cô ấy gặp người nào khác ...

Không đúng, không hổ là nữ chủ. Cho dù chỉ là tùy tiện dạo một chút cũng có thể kích phát che dấu cốt truyện!

An Nhu có hơi giật mình kinh ngạc vì cốt truyện lao nhanh như tên bắn, sau đó chính là quỳ xuống đất, bái phục vầng sáng của nữ chủ quá mạnh.

Nếu Tô Hoàng yêu cầu làm hành động này đế tiếp diễn cốt truyện, An Nhu cũng không thể cự tuyệt, nói một tiếng với Hạ Tử Quy, anh ta nghe xong ngược lại có hơi kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

"Hai em xác định sao? Chính là muốn PK PUBG? Không phải Thiện Nữ U Hồn hay Liên Minh sao? Thật ra Thiện Nữ U Hồn cũng được ..."

PUBG là một trò chơi hiện đang rất nổi, cũng chính là trò mà gần đây An Nhu thường chơi, hơi giống với game CS nhưng khác là đây là game độc lập đầu tiên, nên vừa mới phát hành đã thu hút hàng triệu game thủ, và không hạn chế độ tuổi chơi.

Bối cảnh của PUBG dựa theo một bộ phim nổi tiếng của Hollywood, là game bắn súng mang tính cạnh tranh sống còn thông qua loại phương thức bắn, ăn gà, nhặt súng, rương, chạy.

Tối đa một trăm người sống mái trên một hòn đảo, có thể chơi solo hoặc lập team, số lượng tối thiểu là 4 người. Trong cả hai trường hợp, cá nhân hay team nào còn sống cuối cùng trên đảo là người chiến thắng.

"Đúng vậy, chơi trò này."

An Nhu có chút khẩn trương, tuy rằng mỗi lần chơi cô đều mang theo tổng giám đốc Sở ăn gà cướp trang bị rất nhẹ nhàng, nhưng đây là lần đầu tiên cô chơi game ở trước mặt mọi người.

"Trực tiếp bắt đầu chơi luôn sao? Hình thức team 2 người."

"Được, hình thức team 2 người ..."

Nhìn thấy An Nhu kiên trì, Hạ Tử Quy cũng không nói gì nữa, chỉ chỉ vào nhóm người đang ngồi chơi game kia, nói: "Hai đứa đấu với bọn họ, thắng hết đám đó lại PK với tụi anh sau."

An Nhu không có ý kiến, ngồi vào trước máy tính với Tô Hoàng, cầm con chuột, tiến vào phòng được CLB Game chuẩn bị sẵn, bắt đầu chơi.

https://thuviensach.vn

Đại khái là đội hình hai nữ hiếm thấy, lúc này mới có người chú ý, tụ tập vây xem.

Trò chơi bắt đầu, nhảy dù tiến vào bản đồ nhỏ, có 105 người, muốn đoạt được danh hiệu đệ nhất, phải diệt sạch người trên đảo, yêu cầu cũng không thấp.

Sở Hư Uyên đi khắp các CLB ở lầu hai. Người đàn ông đeo khẩu trang dựa vào một góc tường, lười nhác nhìn một rừng người đang chen chúc xin tham gia vào các CLB. Người rất nhiều, nhưng Sở Hư Uyên lại không có nhìn được người anh muốn tìm.

"Sở, Sở tiên sinh ... Hay là kêu bảo vệ lại đây?"

Hứa Thái Thiên đứng ở cạnh Sở Hư Uyên vẫn luôn lo lắng ngó trái ngó phải, sợ thân phận Sở Hư Uyên bị người phát hiện.

Cho dù đeo khẩu trang mang kính râm, thần thái của Sở Hư Uyên cũng khó có thể che dấu. Chỉ là xung quanh sợ hãi khí thế lạnh lùng phát ra từ người đàn ông kia, nên không có ai có lá gan bước đến chào hỏi, nhưng lại có nhiều người đang âm thầm lén lút đánh giá.

Hứa Thái Thiên chết cũng không nghĩ tới tổng giám đốc Sở lại đột nhiên lựa chọn không mang theo bất kỳ vệ sỹ nào ra tới.

Phải biết rằng, tổng giám đốc Sở từ trước đến nay đều là một người an phận, không giống những tổng giám đốc khác ... À, lời này có chút thất lễ ... Nhưng Hứa Thái Thiên cũng chỉ nói ở trong lòng mà thôi.

Nhưng đúng là toàn thời gian Sở Hư Uyên đều vùi đầu vào công việc, là một tổng giám đốc nghiện công việc mà không phải là một tổng giám đốc

https://thuviensach.vn

tùy hứng.

Tuy rằng Hứa Thái Thiên làm việc vất vả, nhưng cũng may mắn chính là anh không cần giống những thư ký khác, phải nhúng tay xử lý việc riêng của tổng giám đốc. Cho đến ngày hôm nay, anh bị Sở Hư Uyên kêu lên, lại không phải vì xử lý công việc mà là việc riêng.

Hóa trang như ăn trộm, đi theo Sở Hư Uyên đến nơi nhiều người ... Tâm trạng hiện tại của Hứa Thái Thiên đang kề cận nổ tung. Cho dù học viện DICE cũng đủ an toàn, nhưng nếu thân phận Sở Hư Uyên bị phát hiện, bị rất nhiều học sinh vây quanh cũng là hình ảnh khó có thể tưởng tượng. Vì nó có thể vô tình gây ra thương tích nghiêm trọng cho Sở Hư Uyên.

Theo Sở Hư Uyên cùng nhau ra tới, Hứa Thái Thiên bao vây kín mít chỉ dám nhỏ giọng nói chuyện, nhìn dáo dát xung quanh, vẫn luôn lo lắng thân phận Sở Hư Uyên bị người phát hiện.

Sở Hư Uyên lại không để ý đến tâm tư của Hứa Thái Thiên, vẫn lười biếng dựa vào trên tường, nhìn trong chốc lát mới lên tiếng: "Đi thôi."

Anh xác thật không thấy được cô nhóc của anh.

Sở Hư Uyên vẫn là có tin tưởng đôi mắt của mình, anh nhìn không thấy chính là không có mặt ở đây.

Từ bên cạnh đi qua, Sở Hư Uyên đi đến thang máy ... Không tìm được người muốn tìm, tâm tình của anh đang rất tệ, hoặc là nói anh rất khó hình dung tâm tình hiện tại của bản thân ...

Muốn moi vị trí từ trong miệng cô nhóc kia không phải là một việc khó, nhưng việc làm Sở Hư Uyên chân chính rối rắm chính là, rốt cuộc tại sao anh lại lén đến gặp người ta.

https://thuviensach.vn

Cho dù chưa từng gặp phải loại tình huống này, Sở Hư Uyên cũng không tự đại đến mức cho rằng bản thân sẽ không bao giờ bị loại chuyện giống như thế này gây bối rối.

"Qua kia nhìn thử xem."

Bước chân vừa chuyển, Sở Hư Uyên lại xoay người đi ngược hướng với thang máy.

Anh có chút không cam lòng khi đến rồi mà cứ như vậy rời đi.

Cong khóe môi, *cười như không cười.

*cười như không cười: nụ cười nhạt, và có chút khinh bỉ kèm theo ánh mắt thờ ơ (các bạn tìm mấy clip của Vương Nhất Bác là biết cười như không cười nó ra sao, cậu nhóc này thường xuyên triển lãm nụ cười này nha, nhất là những lúc đứng phỏng vấn cạnh Tiêu Chiến, khi nghe mấy bạn nữ thả thính).

Sở Hư Uyên đứng ở trước bản đồ chỉ dẫn lầu hai nhìn trong chốc lát, hướng tới phương hướng, xác định đi qua xem thử.

Hứng thú yêu thích của con mèo ngốc kia nói đoán trúng cũng không dễ đoán, mà nói không dễ đoán cũng không hoàn toàn đúng. Ít nhất ở trong ấn tượng của Sở Hư Uyên, An Nhu để lộ ra những thứ bản thân cảm thấy hứng thú thật ra rất ít.

Nói không chừng đi một vòng có thể gặp được thì sao?

Còn chưa bước vào khu vực kia, Sở Hư Uyên đã nghe được bên trong có nam sinh hưng phấn kêu "666!" .

https://thuviensach.vn

Anh dừng chân một chút, chuyển hướng, trực tiếp đi vào từ cửa hông.

Khu này chỉ có một CLB đang làm hoạt động tuyển chọn, cũng bởi vậy, Sở Hư Uyên nhìn thấy rất rõ ràng, một đám người đang vây quanh hai dàn máy tính chuyên dụng giành riêng để chơi game. Càng ngày càng có nhiêu người bu lại.

Không có gì ngoài ý muốn, Sở Hư Uyên nhướng mày, đè ép mũ thấp xuống, thay đổi góc độ đi đến gần hai dàn máy tính kia, vừa vặn, người đang ngồi chơi game đột nhiên phát ra giọng nói.

"Mau, mau, mau, nhanh lên, né, né, bắn chết nó ... Lấy Police shirt đi, Mk 14 có muốn hay không? Tất cả đều cho cậu hết đó, chúng ta là quan hệ gì kia chứ, đừng khách sáo!" Giọng nữ ngọt ngào, còn mang theo chút non nớt ... Sau đó là ... vô cùng, vô cùng đặc biệt ... Quen thuộc.

Đối với Sở Hư Uyên tới nói, trình độ quen thuộc đại khái chính là nghe cái giọng nữ này khóc nức nở, nghe rất nhiều lần là khác.

Ngón tay Sở Hư Uyên nhéo vành nón cứng đờ.

Con mèo ngốc kia lại dám tính toán tặng Police shirt cho người khác?

Giỡn với anh sao?

Lúc anh và con nhóc đó lập team 2 người chơi, con nhóc đó chưa bao giờ tặng anh thứ gì ... Mk 14 cũng cho?!

Ngẩng đầu lên nhìn, Sở Hư Uyên cũng không biết tâm tình hiện tại của bản thân ra sao. Nếu nói tâm tình anh đang rất phức tạp, không nghĩ tới tùy tiện đi một chút là có thể gặp được người muốn gặp ... Mà, tâm tình hiện tại

https://thuviensach.vn

càng thêm phức tạp.

Có người đang chơi game PUBG, team 2 người, còn là hai nữ sinh.

Gần như là nhìn lướt qua, Sở Hư Uyên đã nhận ra, ai là mèo con ngu ngốc nhà anh.

Cột tóc đuôi ngựa, mặc áo hoodie over size màu trắng, trên mặt còn lộ ra tươi cười ngây thơ ngu ngốc, còn đang cười tủm tỉm nhỏ giọng nói cái gì đó với nữ sinh ngồi bên cạnh ... Dung mạo coi như thanh lệ, chỉ có đôi mắt đen nhánh là hấp dẫn ánh mắt người khác nhất.

Đương nhiên mấy điều đó đều không quan trọng.

An Nhu thành công bắn chết người chơi thứ hai mươi chín, đi đến sờ soạng cái rương, nhanh chóng thay đổi băng đạn cho súng ngắm. Hơn nữa, còn vô cùng hào phóng tặng hơn phân nửa vật tư cho Tô Hoàng.

Police shirt, Mk 14, hộp y tế, thứ tốt đều tặng cho Tô Hoàng, An Nhu thì lấy phần còn dư lại.

Tô Hoàng chính là con gái nha, phải bảo vệ thật tốt! Ôm loại tâm lý này, An Nhu cầm súng ngắm lên, lại bắn chết một người chơi nữa ở nơi xa, trong sân còn dư 35 người chơi.

Sở Hư Uyên đứng ở góc tường, im lặng nhìn cô nhóc đang hết sức chăm chú chơi game kia.

Không khác gì mấy so với trong tưởng tượng của anh ... Không bằng nói ... Trong ấn tượng của anh, người kia đại khái nên là cái dạng này. Đã rộng rãi hơn nhiều so với lần đầu quen biết anh, nhưng vẫn là con mèo nhát gan.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt đen nhánh hơi cong cong, Sở Hư Uyên còn chưa có kịp cười nhẹ ra tiếng, thì đã nghe An Nhu nói.

"A a a, không kịp cứu cậu rồi!"

Đồng đội bị bắn chết, An Nhu tìm chỗ né tránh, thấy nhân vật của Tô Hoàng đã chết, dừng một chút, nói: "Cậu yên tâm, mình nhất định vì cậu giết sạch dân trên đảo! Mình sẽ trả thù thay cho cậu! Cậu cứ yên tâm nhắm mắt đi!"

Giết sạch dân trên đảo, chính là lấy năng lực của bản thân bắn chết toàn bộ người chơi. Lời này nói ra có chút ngông cuồng. Nhưng là từ trong miệng cô nàng nhìn nhỏ xinh như An Nhu nói ra tới, chỉ cần người hiểu biết về trò chơi sẽ không có ai hoài nghi tính chân thật lời nói của cô.

Sở Hư Uyên khóe miệng cong lên lại chậm rãi vuốt phẳng.

Anh liếc mắt nhìn sang nữ sinh ngồi bên cạnh An Nhu, người mà cô luôn mỉm cười dịu dàng còn nhỏ giọng nói chuyện kia, nhíu nhíu mày.

Người này từ đâu ra? Sao trước nay anh chưa từng nghe An Nhu nhắc tới.

Dù là trước đó nói tặng trang bị, hay là hiện tại nói giết sạch dân trên đảo ... Thực rõ ràng, quan hệ giữa An Nhu và người nữ sinh này rất tốt.

Ít nhất, theo Sở Hư Uyên biết đến, lúc anh và mèo con ngu ngốc nhà anh lập team 2 người chơi, từ trước đến nay anh cũng chưa từng được hưởng thụ loại đãi ngộ này từ An Nhu.

Police shirt?

Không cho, anh không biết tự đi mò tìm hả?

https://thuviensach.vn

Mk 14?

Nghĩ cũng đừng nghĩ, tôi chơi tốt hơn anh, nó nằm trong tay tôi có giá trị hơn người vừa nhảy xuống chưa tới ba giây đã thành rương đồ hộp như anh.

Ký ức đen tối ùa về, tất cả đều được Sở Hư Uyên lưu trữ trong bộ nhớ thiên tài của anh.

"Hứa Thái Thiên, điều tra thông tin về nữ sinh đang chơi game cho tôi."

Sắc mặt khôi phục bình tĩnh, Sở Hư Uyên hơi nâng cằm, chỉ dẫn từ xa: "Tôi muốn toàn bộ thông tin về hai người kia. "

Ý của câu này chính là, muốn điều tra sạch sẽ mọi thông tin về hai nữ sinh kia, nói không khoa trương, chính là ngay cả thời gian kinh nguyệt cũng không buông tha.

"Dạ, Sở tiên sinh."

Hiểu rõ, không thể nghi ngờ mọi chỉ thị từ Sở Hư Uyên, chỉ có thể gật đầu chấp hành.

Hứa Thái Thiên nhẹ giọng trả lời, ngẩng đầu cẩn thận nhớ kỹ diện mạo của An Nhu và Tô Hoàng. Nhưng nhìn từ chất liệu quần áo cùng cách ăn mặc cũng không phát hiện ra có cái gì đặc biệt ... Nhưng Hứa Thái Thiên sẽ không nghi ngờ mệnh lệnh của Sở Hư Uyên.

An Nhu không hề ngoài ý muốn hoàn thành lời nói hùng hồn khi nãy của cô, bắn chết 35 đầu người và còn là người chơi tồn tại cuối cùng trên đảo, tổng hợp điểm trở thành đệ nhất bảng.

https://thuviensach.vn

Hoạt động cánh tay đầy nhức mỏi, An Nhu cong đôi mắt cười tươi, vươn tay vỗ vỗ bả vai Tô Hoàng.

"Bạn ơi, mình đã báo thù cho bạn rồi đó!"

Cô cũng là chơi game mở ra tấm chắn đề phòng. Nếu là ngày thường, đánh chết An Nhu cũng không dám nói chuyện như vậy với Tô Hoàng.

"Ừ, chúng ta đã thắng."

Tô Hoàng bị An Nhu vỗ vai mới hoàn hồn, cười duỗi tay ôm An Nhu: "Nhu Nhu thật là lợi hại."

An Nhu cười ôm gương mặt, còn chưa nói gì thì Hạ Tử Quy đã ném con chuột vọt lại đây.

"A a a, hai đứa thật sự rất lợi hại! Hoan nghênh hai học muội gia nhập CLB Game!"

Rốt cuộc đã xuất hiện người có thực lực như đội trưởng yêu cầu, còn là con gái, hạnh phúc muốn khóc quá má ơi!

"Ủa, từ từ, bọn em còn chưa nói muốn gia nhập ..."

Lần này An Nhu cảm thấy có chút mơ hồ, cô chỉ ngứa tay chơi một ván mà thôi, không tính toán gia nhập CLB Game nha! Chỉ có ba sự lựa chọn, gia nhập CLB Game thì có chỗ tốt gì kia chứ?

"Học trưởng Hạ, đội trưởng CLB có ở chỗ này không? Em muốn gặp người đó." Tô Hoàng cười hỏi, không có trả lời Hạ Tử Quy.

https://thuviensach.vn

"Muốn gặp đội trưởng? Có thể nha, hiện tại mang hai đứa đi ngay, đi đi đi."

Hạ Tử Quy cũng sảng khoái đồng ý, trực tiếp đẩy hai người đi sâu vào trong CLB: "Đội trưởng đang chơi game ở phía trong, cậu ấy không thích trường hợp này nên không ra tới ..."

An Nhu thức thời, im lặng là vàng.

Hiện tại cô mới biết, người mà Tô Hoàng muốn gặp là ai, cũng không tính toán phá hư kế hoạch của Tô Hoàng. Bởi vì nguyên cốt truyện không có tình tiết này ... Thật ra, An Nhu cũng không biết danh tính thật sự của người mà Tô Hoàng muốn gặp, chỉ biết là đội trưởng CLB Game.

Cốt truyện này hoàn toàn bay ra khỏi nhận biết của cô rồi ...

An Nhu bị động bị đẩy vào trong, vừa di chuyển vừa liếc mắt đám người trong CLB. Nữ sinh chiếm đa số, ánh mắt nhìn cô và Tô Hoàng đều không có ý tốt.

Ghen ghét những ai giỏi hơn mình cũng là điều bình thường thôi.

Ánh mắt xoay chuyển, An Nhu nhìn ra phía cửa hông cửa, chỉ nhìn thấy bóng dáng hai người đàn ông đi ra. Trong đám người mặc đồng phục học sinh, thì khí thế và cách ăn mặc của hai người kia rõ ràng không thuộc về nơi này.

Một trong hai bóng dáng kia làm An Nhu cảm thấy có hơi quen mắt.

...

Người nhà học sinh tới xem tình hình con cái nhà mình chọn CLB nào sao?

https://thuviensach.vn

Chương 39: Gia nhập CLB

An Nhu và Tô Hoàng cùng nhau đi đến phòng nghỉ phía sau CLB, Hạ Tử Quy vừa dẫn đường vừa giới thiệu: "Đội trưởng của tụi anh hiện tại đang ở phòng nghỉ, cậu ấy chính là người thích ở nhà, có khả năng không biết cách nói chuyện, lát nữa có gặp mong hai học muội đừng chấp nhặt cậu ấy làm gì..."

Nói nói đã tới trước cửa phòng nghỉ, Hạ Tử Quy dừng một chút, không nói chuyện.

Vốn dĩ, An Nhu đã không có hứng thú gì với người gọi là đội trưởng, chờ đến khi đẩy cửa phòng nghỉ ra, An Nhu càng không thể không lảm nhảm.

Đầu tóc rối bời, gọng kính đen to lớn, ăn mặc nhìn rất kỳ lạ, làm An Nhu nhớ tới Harry Potter. Nhưng Harry Potter cũng còn đẹp hơn anh ta.

Mấu chốt nhất chính là, An Nhu chưa từng đọc qua dòng nào trong cốt truyện có mặt nhân vật này. Rốt cuộc bề ngoài đặc biệt như vậy, dù thế nào cũng sẽ có ấn tượng.

"Hạ Tử Quy, tôi đã nói là đừng tùy tiện dẫn người vào rồi mà." Đội trưởng CLB Game cúi đầu chỉ lo chơi trò chơi, âm thanh lạnh nhạt trách móc vang lên, thậm chí đầu cũng không nâng lên.

Tô Hoàng lại bình tĩnh tự nhiên, đi qua chào hỏi: "Học trưởng, đã lâu không gặp."

https://thuviensach.vn

Giọng Tô Hoàng dịu dàng, đội trưởng rốt cuộc bỏ được ngẩng đầu nhìn cô trong chốc lát, có giật mình một chút, lộ ra biểu cảm do dự.

Xem ra là thật sự quen biết ... An Nhu đứng ở bên cạnh yên lặng làm phông nền, không tự giác cúi đầu nhìn di động.

Tuy rằng đi chung với Tô Hoàng tới tìm người, nhưng An Nhu cũng không quá nguyện ý trộn lẫn vào việc riêng của Tô Hoàng. Tuy cô có đau lòng về hoàn cảnh của Tô Hoàng, nhưng cũng chỉ là như thế. Dù sao Tô Hoàng cũng rất lợi hại, không cần An Nhu trợ giúp làm gì.

Nhưng hiện tại cũng quá đột nhiên, cô không biết nên làm cách nào tránh xa nữa ...

An Nhu cắn cắn môi, còn đang suy nghĩ cái cớ hợp tình hợp lý rời khỏi nơi này thì di động đột nhiên run lên, nhắc nhở cô có tin nhắn đến.

Là tin nhắn phỏng vấn của CLB IT, nửa tiếng sau sẽ bắt đầu.

Đây chính là cứu tinh của cô lúc này.

An Nhu nói một tiếng với Tô Hoàng, sau đó trực tiếp rời đi. Tuy rằng số báo danh của hai người gần kề nhau, nhưng hình như thời gian phỏng vấn lại tách ra trước sau.

CLB It nằm ở khu trung tâm của lầu hai, An Nhu vừa nhận được tin nhắn là phóng đến ngay lập tức, nên lúc tới nơi còn rất sớm, đành ngồi đợi nhóm người đến trước phỏng vấn xong.

【tổng giám đốc Sở, tôi sắp phỏng vấn rồi. 】

https://thuviensach.vn

Ngồi ở chỗ này chờ quá nhàm chán, An Nhu nhịn không được muốn nói chuyện phiếm.

Sợ quấy nhiễu Sở Hư Uyên nên dè chừng hỏi thêm.

【hiện tại anh còn đang làm việc sao? 】

Mấy chuyện giống như thế này An Nhu hỏi đều lười hỏi, rốt cuộc tổng giám đốc Sở nhà cô là một người nghiện công việc, không có thời gian đi làm chuyện khác.

【 ở văn phòng. 】

Sở Hư Uyên trả lời lại, dừng một chút lại nói.

【 cô ở học viện thế nào rồi? 】

【 Ờ? Khá tốt. Hiện tại còn chưa có khai giảng, không quen được nhiều bạn học, chỉ quen được một cô bạn hàng xóm thôi. 】

An Nhu không tính toán bại lộ quá nhiều tin tức về Tô Hoàng, cô đã nhận ra được giữa hai người kia từng xảy ra chút vấn đề gì đó.

【 hàng xóm còn khá tốt với tôi, mấy ngày nay đều đi chung với nhau. 】

Ít nói ít sai, An Nhu xem như rõ ràng, người ta là thần tiên đánh nhau, một người phàm như cô không cần xen vào, chỉ cần làm quần chúng nhìn nhìn thôi. Không cần kéo chân sau đã tốt lắm rồi.

【 phải không? 】

Sở Hư Uyên khẽ cười một tiếng, nghe là biết tâm tình của anh tốt hơn lúc

https://thuviensach.vn

nãy một chút.

【 làm không tồi. 】

Ngay từ đầu, bởi vì mèo con cái gì cũng không nói cho anh biết, nên thấy khó chịu gì đâu. Bây giờ thì cảm giác nặng trĩu tích tụ trong lòng đã biến mất hết một nửa.

Đan chéo hai chân, Sở Hư Uyên đã tìm được lý do cho tâm trạng hiện tại của bản thân.

Dù sao cũng là cô nhóc được anh nuôi dạy, lúc đầu, cho dù anh không muốn xem chương trình Mừng Xuân nhưng cô nhóc này lại cưỡng chế bật phát sóng trực tiếp ép anh xem hết chương trình đó. Hiện tại cũng không phải An Nhu nói không muốn gặp thì anh phải chiều theo.

【 lần sau chơi PUBG ... 】

Sở Hư Uyên quơ chân qua lại.

【cho tôi khẩu Mk 14. 】

【??? không có vụ đó đâu tổng giám đốc Sở của tôi ơi!!! 】

Nhắc tới trò chơi, An Nhu bật sang chế độ nghiêm túc. Sở Hư Uyên cơ hồ có thể từ mấy dấu chấm hỏi liên tiếp này nhìn ra biểu tình ngu ngốc hiện tại của An Nhu.

【tổng giám đốc Sở, sao anh có thể nhẫn tâm đoạt đồ vật của một cô gái yếu đuối mong manh được? Mọi người chơi bằng bản lĩnh đi. (lớn lên đẹp xinh đẹp lại có tiền là lỗi của tôi sao?.gif)】

https://thuviensach.vn

Lời này An Nhu nói đúng lý hợp tình, hiện thực là hiện thực, trò chơi là trò chơi. Một người đàn ông trưởng thành như Sở Hư Uyên sao lại không biết xấu hổ muốn đoạt đồ vật của một cô gái bé bỏng như cô? Nói nữa, kỹ thuật tuyệt đỉnh cùng vận may trong trò chơi là lỗi của cô sao?

Sở Hư Uyên im lặng một lát, nhịn nửa ngày mới không hỏi An Nhu "hàng xóm mà cô mới vừa quen cô cũng có thể tặng trang bị cho người ta, vậy tại sao không tặng cho tôi", suy xét những lời này quá hạ giá, Sở Hư Uyên nhắm mắt lại, không thể nhịn được nữa khóa nguồn.

Trách cô sao?!

An Nhu một lời không hợp lại bị khóa nguồn, cô ngu người trong chốc lát ... Quả thực không thể không mắng tổng giám đốc Sở được mà, đúng là không thể nói lý.

Mỗi lần nói không lại cô đều tắt nguồn, thật không hổ là tính cách cấp bậc nhà trẻ.

Sở Hư Uyên không để ý tới cô, An Nhu cũng mặc kệ, cô cúi đầu chơi game nông trại vui vẻ, ngồi chơi một lát thì nhận thấy được hình như có cái gì đó không đúng.

An Nhu hơi nâng đầu, lặng lẽ nhìn thoáng qua, mới phát hiện có hai nữ sinh ngồi gần cô đang thì thầm cái gì đó, lâu lâu còn nhìn An Nhu chỉ chỉ trỏ trỏ. Tuy động tác biên độ rất nhỏ, nhưng An Nhu lại nhạy cảm cảm giác được bọn họ không có thiện ý với cô. Không những vậy, mà còn mang theo rất nhiều châm chọc và cười nhạo.

Ngón tay chơi game cứng lại, trong lòng An Nhu có chút không thoải mái, tạm dừng trò chơi, nhìn nhìn hai bên. Vừa nhìn cũng có chút há hốc mồm.

https://thuviensach.vn

Xung quanh cô ai nấy cũng đều cầm Ipad hoặc là trực tiếp cầm sách vở trong tay, An Nhu mắt tinh còn nhìn thấy trên màn hình Ipad toàn là đề thi, hoặc là đang yên lặng đọc sách, còn có vài người túm tụm lại thảo luận đề bài phỏng vấn, cầm di động chơi game giống như An Nhu ... Đích xác là không có ai.

An Nhu chớp chớp mắt, đột nhiên sinh ra một loại cảm giác sợ hãi, học sinh dở ngồi giữa một đống học sinh giỏi. Cô biết CLB IT nằm trong TOP.3, nhưng cũng không nghĩ tới chỉ đến đăng ký gia nhập CLB thôi mà cũng cần chuẩn bị nhiều như vậy.

Ngay từ đầu, An Nhu cũng chỉ tính toán thử xem, được thì vào, không thì thôi.

Nhìn thấy An Nhu nhìn đông nhìn tây, hai nữ sinh kia từ khe khẽ nói nhỏ âm thanh dần dần tăng lớn, hơn nữa từ ngữ còn rất rõ ràng, An Nhu đều có thể nghe thấy.

"Xem cô ta kìa, không có chuẩn bị gì hết, bộ tính thi cho vui sao, thật đúng là người tới từ trường học nhà quê mà, thiếu kiến thức."

"Văn Huyên à, cậu đừng nói như vậy, nhìn quần áo là biết xuất thân bình dân rồi, cậu còn chờ mong loại người này có thể có tự giác cùng kiến thức à."

Phản ứng đầu tiên của An Nhu không phải phẫn nộ, mà là hiểu ra mọi chuyện ... Thì ra người không có tố chất ở nơi nào đều có. Từ THPT Húc Dương đến học viện DICE, dù là trường học quý tộc cũng có không ít loại người không lễ phép này.

Ở THPT Húc Dương nghe quá nhiều loại lời nói này, An Nhu cũng không thèm để ý nữa. Hiện tại cô đang lo lắng vấn đề thi phỏng vấn lần này, đúng

https://thuviensach.vn

là cô không có chuẩn bị gì cả, cũng không biết có thể thông qua hay không?!

Lại ngồi trong chốc lát, thì bỗng có một nữ sinh mặc đồng phục học viện đến trước mặt bọn họ, sắp xếp đi vào phỏng vấn.

An Nhu cũng đi theo, còn chưa kịp đánh giá hoàn cảnh bên trong, lại nhìn thấy một người nam sinh mặc đồng phục học viện đứng gác thi ở bên trong, vỗ vỗ đầu nữ sinh vừa rồi lên tiếng khinh bỉ cô.

"Văn Huyên, cố lên."

"Dạ, em đã biết rồi anh."

Nữ sinh Văn Huyên kia sửa giọng khắc nghiệt trước đó thành giọng nói giỡn, ngoan ngoãn mỉm cười với người nam sinh cô gọi là anh kia: "Em khẳng định không thành vấn đề."

Thì ra là có quan hệ.

An Nhu yên lặng dời đi tầm mắt, đứng lẫn trong nhóm phỏng vấn, nghe nam sinh kia thông báo quy tắc phòng thi.

Thi theo hình thức lập trình trên máy tính, quy tắc rất đơn giản, chính là lập trình một chương trình gì đó trên máy tính là được, nói là nói như vậy, nhưng mỗi người mỗi đề khác nhau, khẳng định cũng không phải viết mấy dòng lập trình đơn giản.

An Nhu nghe xong, người nam sinh kia nói xong, có chút mê mang. Cô còn chưa biết trình độ của bản thân như thế nào nữa nha ... Dù sao cứ ngồi vào máy thi thôi, cũng đâu có mất mát gì.

https://thuviensach.vn

"Học trưởng, nếu có người không biết ... Có phải hắn là nên trực tiếp rời khỏi nơi này hay không? Đừng lãng phí thời gian của CLB nha." Một nữ sinh cười duyên nói, chỉ là lời nói lại không dễ nghe như vậy.

An Nhu nhìn nữ sinh nói chuyện kia, chính là người vừa rồi kêu học trưởng là anh. Hiện tại có nhiều người nên cũng thay đổi xưng hô. Nhưng là anh em à, cô nói xong lời này còn nhìn tôi cười là có ý gì?

An Nhu yên lặng di chuyển ời tầm mắt, không muốn nhìn cô ta nữa.

Nhìn động tác này của cô ta, người khờ đều biết cô ta nói về ai.

An Nhu tức giận, nhưng lại không có cách nào phản bác. Lỡ như cô không biết, trực tiếp rời khỏi là được, không cần lãng phí thời gian của bản thân ở nơi này ...

"Ừ, nếu xác định bản thân làm không được thì có thể trực tiếp rời khỏi, không cần lại lãng phí thời gian."

Ngườ học trưởng kia gật gật đầu, lúc này biểu tình cũng rất nghiêm túc: "Dựa theo số báo danh mà ngồi theo thứ tự, chuẩn bị bắt đầu."

An Nhu ngồi vào trước máy tính, hoạt động bàn tay và ngón tay. Muốn nói gian lận, An Nhu làm tốt nhất. Cô có thể xin tổng giám đốc Sở giúp đỡ, nhưng không có việc gì quan trọng An Nhu cũng không muốn làm phiền Sở Hư Uyên.

Cô cũng không sợ, thân là thiết bị điện tử chẳng lẻ viết không được vài ba cái lập trình sao?!

Mở máy tính, màn hình hiện lên đề thi, An Nhu nhìn nhìn, chìm vào im lặng.

https://thuviensach.vn

Nói thật, đề thi này cô chưa từng nhìn thấy qua. Cô cũng không biết có thể làm tốt hay không. Lần đầu tiên tham gia thi phỏng vấn, nên có chút khẩn trương.

Lại lần nữa đọc kỹ đề thi, An Nhu bắt đầu tìm đọc tư liệu trong đầu. Bản thân cô cũng được xem là máy tính, chắc là cũng sẽ không quá khó khăn.

Vừa tra tư liệu, vừa viết số liệu, tốc độ đương nhiên chậm, chờ An Nhu hoàn thành xong bài thi, cô ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, trong phòng đã đi hết một nửa.

Yên lặng có chút há hốc mồm 囧, An Nhu nhấn nút OK nộp bài thi, đứng lên rời khỏi phòng, mới bước ra ngoài thì đã nhìn thấy Tô Hoàng, đối phương đang đứng ở trước cửa chờ cô.

"Nhu Nhu, làm bài thế nào?" Nhìn thấy An Nhu đi ra, Tô Hoàng cười xoa nhẹ đầu tóc của cô.

"Ừm, cũng được."

An Nhu hàm hồ trả lời, cô cũng không có ngốc hỏi Tô Hoàng về chuyện đội trưởng CLB Game: "Cậu muốn vào thi sao? Mình ở bên ngoài chờ cậu nha."

Nếu hai người là cùng nhau tới, An Nhu cũng ngượng ngùng bỏ Tô Hoàng lại rời đi trước.

"Ừ, mình sẽ ra nhanh thôi."

Tô Hoàng cười cười, lại nói tiếp: "Nhu Nhu, mình đã tham gia CLB Game rồi, đội trưởng nhờ mình hỏi cậu xem cậu có muốn tham gia vào CLB luôn

https://thuviensach.vn

hay không?!"

"Có tới ba sự lựa chọn lận mà, nên mình thấy thêm CLB này vào cũng không có gì không tốt."

Tô Hoàng nói thêm: "Hơn nữa đội trưởng của CLB Game cũng rất có năng lực, đi theo chơi chơi có khi điểm số còn cao hơn mấy CLB khác ..."

An Nhu có hơi giật mình.

Thật ra cô có thể cảm giác được thái độ Tô Hoàng đối với mình rất tốt. Trước kia là không nghiêng không lệch, không mang theo ác ý cũng không có thiện ý. Hiện tại nói chuyện càng rõ ràng, là mang theo thiện ý.

Đây là lần đầu tiên Tô Hoàng thể hiện rõ thiện ý với cô.

"Ừ, cũng được, vậy mình cũng gia nhập đi."

An Nhu suy xét một chút, vẫn là tiếp nhận ý tốt của Tô Hoàng. Tuy rằng An Nhu không hiểu tại sao, nhưng cũng biết, có thể quen biết với nữ chủ khẳng định không phải là người thường. Loại phương thức phán đoán này cũng là tính năng An Nhu mới có.

Nhìn Tô Hoàng đi vào phòng thi, An Nhu ngồi ở khu chờ, trong lòng hiện tại nhẹ nhàng hơn nhiều.

Thật ra đề thi lập trình An Nhu cảm thấy cũng không có khó lắm. Mặc kệ kết quả có như thế nào, ít nhất cũng không làm khó dễ được cô. Ngược lại cũng nhờ nó mà cô đã chứng minh được bản thân cô đích xác có năng lực trời cho hơn người ở khoảng lập trình máy tính.

Tuy rằng có thể lựa chọn ba CLB khác nhau, nhưng nói là nói như vậy, nộp

https://thuviensach.vn

lên trên cũng chỉ có thể báo một CLB. Có ba sự lựa chọn là vì đề phòng không kiếm được thành tích ở CLB, học sinh có thể chuyển sang CLB khác.

Còn thiếu một CLB nữa, An Nhu suy nghĩ nửa ngày vẫn là lựa chọn chừa lại.

CLB trong học viện DICE không phải muốn vào là vào được ... An Nhu nghĩ nghĩ, xác định bản thân không có sở trường gì đặc biệt.

Trong lúc ở bên ngoài chờ đợi, kết quả cũng ra tới, An Nhu không hề ngoài ý muốn nhận được tin nhắn chúc mừng thông qua, dựa vào tin nhắn này có thể nhận huy hiệu cài áo riêng của CLB IT.

Lúc An Nhu đến lấy huy hiệu cài áo, tình cờ làm sao cô lại nhìn thấy cô nàng ăn nói khắc nghiệt kia. Cô ta đang đứng nói nói cười cười với người học trưởng kia, còn giúp anh ta phát huy hiệu cài áo.

Nhìn thấy An Nhu đến lấy huy hiệu, sắc mặt người nữ sinh tên "Văn Huyên" kia có chút cứng đờ, nhìn kỹ lại tin nhắn trên di động của An Nhu rồi nhìn lại thông tin danh sách trúng tuyển trên Ipad của CLB, biểu tình càng khó coi.

"Đây là thật sự là điểm số của cô sao? Hay là cô giúp người khác nhận huy hiệu?" Cô ta dùng ánh mắt bắt bẻ hoài nghi nhìn An Nhu, lại hỏi thêm một lần.

"Là của tôi, tên An Nhu cũng chỉ có mình tôi thôi."

An Nhu chớp chớp mắt, vẻ mặt ngây thơ: "Tôi còn có thể giúp ai nhận huy hiệu? Đề thi đơn giản như vậy, sao có thể không thông qua kia chứ."

https://thuviensach.vn

Nhìn đến sắc mặt khó có thể tiếp thu của nữ sinh kia, An Nhu vẫn duy trì nụ cười trên mặt, còn giả vờ giật mình hoảng sợ với câu hỏi của cô ta, tiếp nhận huy hiệu còn không quên nói lời cảm ơn.

Vốn dĩ cô đã quên người nữ sinh này, ai biết đối phương lúc này lại nhảy ra tới, không nói cái gì quả thực vô cùng xin lỗi bản thân mình.

【tổng giám đốc Sở, chuyện của tôi đã xong xuôi hết rồi, mấy ngày kế tiếp đều không có việc gì để làm, vô cùng rãnh rỗi. 】

An Nhu cẩn thận bỏ huy hiệu vào trong túi tiền, sau đó đặt vào trong ba lô, vui vẻ gửi tin nhắn báo tin cho Sở Hư Uyên.

Tuy rằng nhớ rõ không thể nói cho anh ta biết bản thân cô có năng lực về mảng lập trình, nhưng những lúc vui vẻ như vậy vẫn là muốn tìm người nào đó chia sẻ một chút. Trừ bỏ Sở Hư Uyên, hình như cô không có người nào khác có thể chia sẻ.

【 ừ, chúc mừng. 】

Nghe giọng Sở Hư Uyên, hình như tâm trạng hiện tại của anh không tồi.

【chơi game không? 】

Lần này không đợi An Nhu lên tiếng, Sở Hư Uyên tiếp tục nói.

【 lần này không chơi team hai người, team bốn đi. 】

Bốn người làm thành một tổ đội hoàn mỹ.

【tổng giám đốc Sở, từ đâu nhảy ra thêm hai người nửa vậy? (tổn thọ nha,

https://thuviensach.vn

địa vị chính cung nương nương khó giữ được rồi!.jpg) 】

https://thuviensach.vn

Chương 40: Vì là người thân quen nên mới nói giỡn

Lần nào cũng bị icon emoji của hệ thống hố, giờ đây An Nhu đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Dù sao cũng không phải lần đầu tiên, mỗi lần đều bị icon emoji làm sợ run người, hiện tại An Nhu cũng không để trong lòng, chỉ cần tổng giám đốc Sở không cho là thật là được.

Sở Hư Uyên sẽ coi đó là thật sao?

Rõ ràng điều này không tồn tại.

An Nhu rất chắc chắn.

Tổng giám đốc Sở người ta hiếm khi có hứng thú muốn lập team bốn người, An Nhu cũng ngượng ngùng không cho anh mặt mũi. Sau khi trở về biệt thự lập tức mở máy tính, làm một thiếu nữ đủ tư cách nghiện internet.

Hai người mà Sở Hư Uyên kéo tới lập team An Nhu không quen biết, nhưng cô thật cơ trí lụt lọi một chút thông tin cá nhân của Sở Hư Uyên, nhìn lướt qua lịch sử trò chuyện.

An Nhu tỏ vẻ thật sự bản thân cô cũng không có muốn hành động như vậy, nhưng ai bảo cô là thiết bị điện tử của Sở Hư Uyên kia chứ. Trong đầu vừa

https://thuviensach.vn

nghĩ, thì đã nhìn thấy được lịch sử trò chuyện của Sở Hư Uyên.

【 nhóm nói chuyện phiếm: Gia tộc đại viện 】

【 Sở Hư Uyên: Ai biết chơi PUBG? Nhanh chóng báo danh, cần hai người biết chơi. @ Ông nội nhỏ nhà họ Hạ @ Anh trai nhà họ Văn @....】

【 Ông nội nhỏ nhà họ Hạ:... Anh Sở? Mẹ nó, ai dám trộm tài khoản của anh? Thằng nào chán sống? Anh Sở căn bản không chơi game nha! 】

【 Sở Hư Uyên:... Hạ Dương, tôi không thích vô nghĩa. (giọng nói) 】

【 Ông nội nhỏ nhà họ Hạ: Tâu móa! Thật sự là anh Sở?! Anh Sở cũng chơi game hả? Ây da, sở thích không tồi, em tới em tới, em chơi trò này được sáu tháng rồi đóa nha! 】

【 Anh trai nhà họ Văn: Anh Sở bắt đầu chơi trò chơi khi nào vậy? Em cũng chơi trò này, tìm chút hứng thú yêu thích thôi ...】

Phía sau phần lịch sử trò chuyện ... Quả thật An Nhu không dám em tiếp.

Cô biết trong nguyên tiểu thuyết Sở Hư Uyên có tham gia một nhóm chat riêng, nhưng là dựa theo tình tiết miêu tả, người trong này đều rất cao ngạo lạnh lùng ...

Không nói cái khác, chỉ riêng kẻ lỗ mãng Hạ Dương kia, vì thái độ ban đầu đối với Tô Hoàng cũng không được tốt, dám kiêu căng làm giá trước mặt nữ chủ, rốt cuộc sau này bị chị vả mặt chan chát.

Ngay từ đầu, An Nhu chút sợ hãi đối với những người, cũng không thích tiếp xúc với bọn họ, không ngờ bọn họ cũng có khía cạnh bình dân như vậy.

https://thuviensach.vn

Xét đến cùng, người nói chuyện là Sở Hư Uyên cho nên mới lễ phép như vậy.

Hạ Dương ID là ông nội nhỏ nhà họ Hạ, thật dễ biết. Một người khác là Quân Tử Như Ngọc, ID này An Nhu không quen biết, nhìn lịch sử trò chuyện chắc là Hạ Dương sau đó kéo vào.

An Nhu suy nghĩ trong chốc lát, cũng không biết trong đám bạn của Sở Hư Uyên ai xứng với cái ID này.

"Anh Sở, anh yên tâm, bốn chúng ta mà hợp lực khẳng định thắng."

Giọng Hạ Dương tùy tiện vang lên trong kênh đội ngũ, dừng một chút, anh lại nói: "Anh Sở ơi, à ... Không biết huynh đài mã số này là ai a?"

An Nhu chơi game là trực tiếp dùng năng lực thiết bị điện tử thông minh của mình đăng nhập tương tự với dùng suy nghĩ đăng nhập, căn bản không có tạo ID, mà là một dãy con số.

Sở Hư Uyên không để ý tới việc Hạ Dương nói nhiều, trực tiếp mở trò chơi. An Nhu suy nghĩ một chút, cân nhắc tâm tình hiện tại của Sở Hư Uyên, dùng chương trình thay đổi giọng.

"He he, tiểu đệ xin chào Hạ huynh, tại hạ là bạn của tổng giám đốc Sở, anh có thể kêu tôi là Nặc."

An Nhu cố tình chỉnh giọng nghe tục tằng một chút, nghe không khác gì nam tử hán đại trượng phu vai u thịt bắp. Việc này đối với người khác tới nói khó mà làm được, nhưng đối với An Nhu tới nói thì chỉ là chuyện nhỏ.

"... Cô đang làm cái gì ..." Vừa vào kênh đội ngũ, Sở Hư Uyên rốt cuộc mở

https://thuviensach.vn

miệng nói câu đầu tiên.

"Tổng giám đốc Sở, đội ngũ vẫn phải có giao lưu, tôi cũng không phải người hay ngượng ngùng, nên khẳng định sẽ nói luyên thuyên ..."

Cố ý sử dụng giọng con trai Đông Bắc, còn rất nặng.

An Nhu không nín được muốn cười: "Hạ huynh, anh nhìn xem, trong chốc lát chúng ta nên nhảy hướng nào? Ngay chính đảo được không?"

"Không nhảy ngay chính đảo."

Vẫn luôn im hơi lặng tiếng không nói, Quân Tử Như Ngọc rốt cuộc cũng mở miệng, giọng của anh ta thật lạnh nhạt, âm thanh giống như ngọc thạch va chạm vào nhau, cũng rất êm tai: "Đi đến phía tây bến cảng."

Vài người cùng nhau thương lượng, cuối cùng vẫn là quyết định đi nhảy phía tây bến cảng, từ đầu tới đuôi Sở Hư Uyên cũng chưa lên tiếng, cũng hoàn toàn không có thời gian đế anh nói chuyện.

Cốt truyện này hình như có chút khác xa so với trong tưởng tượng của anh.

Mày nhẹ nhàng nhăn lại, nét mặt người đàn ông tràn đầy tối tăm. Anh vẫn ngồi ở trong văn phòng, tuy rằng thời gian này bộ phận lớn công nhân đều đã tan tầm, nhưng đối với Sở Hư Uyên tới nói lại không phải như thế.

Chỉ là thường xuyên ở lại văn phòng xử lý báo cáo, đổi thành ngồi ở văn phòng chơi game. Đối với Sở Hư Uyên tới nói, đây còn là lần đầu anh phá lệ làm việc riêng.

Sự thật chứng minh, Sở Hư Uyên vẫn là Sở Hư Uyên, loại dự cảm điềm xấu này cuối cùng đã trở thành sự thật.

https://thuviensach.vn

"Ngọa tào 666! Nặc huynh thật lợi hại, thêm bạn tốt, thêm bạn tốt. Sau có chơi trò chơi nhớ kêu tiểu đệ một tiếng nha!"

Hạ Dương hưng phấn đập bàn, cả người đều kích động. Học viện DICE toàn mọt sách, ít người chơi game, anh có thể tìm ra được một đồng đội cũng đã là quý hiếm lắm rồi, mà loại đùi vàng như là Nặc huynh đây, chính là đại thần trong đại thần, đùi này cần thiết ôm.

"Ok, không thành vấn đề."

An Nhu hứng thú bừng bừng bắn chết một mem, cười trả lời Hạ Dương: "Ê, cái kia, AUG A3 là của tôi, ai còn có đồ uống không chia cho tôi một chút, kết bạn đi, kết bạn đi, sau này cùng nhau chơi!"

An Nhu cũng bắn rất vui, kỹ thuật của Sở Hư Uyên tạm chấp nhận, Hạ Dương tưởng bánh bèo ai dè rất lợi hại, còn có cái người không biết tên Quân Tử Như Ngọc huynh, ba người tụ ở bên nhau giống như thổ phỉ vào thôn, trực tiếp mở ra hình thức đi ngang.

"Được rồi, kết cục này quá tuyệt, tiểu đệ xin *cam bái hạ phong!"

*cam bái hạ phong: bái phục, kèm theo chút kính trọng, có lúc người ta còn cúi chào bái phục.

Hạ Dương cũng cười nói: "AUG A3 sao, để đệ nhìn xem ... Cho huynh cho huynh hết đó!"

Có hai cái lảm nhảm tồn tại, toàn bộ kênh giao lưu đều tràn đầy không khí vui vẻ.

Cái người có ID Quân Tử Như Ngọc lại nói chuyện rất ít, cho đến phút cuối

https://thuviensach.vn

cùng kết thúc một ván trò chơi mới yên lặng gửi lời mời kết bạn đến An Nhu.

An Nhu thuận tay đồng ý, hoàn toàn không nhận ra sự im lặng bất bình thường đến từ Sở Hư Uyên, tiếp tục hô to gọi nhỏ chơi game, xếp hạng cũng nhanh chóng bay lên.

Xung quanh không ai quản, ngày hôm sau cũng không làm gì, An Nhu cùng vài người bọn họ vẫn luôn chơi tới rồi đêm khuya mới dừng lại, còn là Sở Hư Uyên mở miệng nói không chơi trước.

"Không sao, không sao, tổng giám đốc Sở có chuyện cứ xuống trước, tụi này tiếp tục chơi hai ván nữa."

An Nhu vẫn chơi không đã ghiền, không để trong lòng tiếp tục nói: "Tới tới tới, đừng dừng, tiếp tục chạy! A a a a ..."

"Đã trễ thế này, cũng nên nghỉ ngơi ..."

Giọng Sở Hư Uyên vẫn rất bình tĩnh, nhưng trong lời nói ẩn giấu nguy hiểm ai cũng nghe ra tới: "Không phải sao?"

... Đến, đây là khúc nhạc dạo đầu mang tên tức giận.

An Nhu nháy mắt đã hiểu, vội vàng dối trá vô cùng phụ họa Sở Hư Uyên, bọn họ Hạ Dương bên kia cũng không ngốc, một đám ồn ào nói buồn ngủ.

Nhóm người này đều có trong mình năng lực kỹ thuật diễn cấp bậc đế vương.

An Nhu trong lòng hung dữ mắng chửi một trận, sau đó tắt máy tính, đá rơi dép lê ra khỏi chân, nằm lên trên giường mềm mại.

https://thuviensach.vn

【 Tổng giám đốc Sở, sao hôm nay anh lại hứng thú muốn lập team chơi game vậy? 】

An Nhu ôm gối lăn một vòng, sau đó mới gửi tin nhắn cho Sở Hư Uyên.

【 anh hiện tại đang ở đâu? Văn phòng, nhanh về nhà đi, đã trễ thế này rồi. 】

【... Hôm nay đả làm một quyết định sai lầm, là lỗi của tôi. 】

Sở Hư Uyên cũng không có đáp lại sự quan tâm từ An Nhu, ngược lại nói sang chuyện khác. Giọng của anh lạnh lạnh nhạt nhạt, nhưng thật ra ẩn giấu đầy băng tuyết.

Sở Hư Uyên có ý tìm người chơi với An Nhu sao? Sao có thể!

Anh chỉ là muốn tìm người đến đoạt trang bị với An Nhu mà thôi ... Rốt cuộc lúc hai người bọn họ cùng nhau chơi, trước nay An Nhu chưa từng nhường bất kỳ trang thiết bị nào cho anh. Liên tưởng đến những từ ngữ hùng hồn An Nhu nói hôm nay ...

Tổng giám đốc Sở thật sự không vui nha.

Sở Hư Uyên cũng không nghĩ tới, lập team không đoạt được trang bị, mà còn tạo điều kiện cho con nhóc ngu ngốc đó nói nói cười cười kết thêm bạn tốt.

【 sao cô không đi đoạt trang bị của bọn họ? 】

Trong lòng tích tụ từ chiều đến giờ, Sở Hư Uyên đi ra cao ốc, một tay giũ áo khoác, mặc vào, một tay còn lại cầm một túi tài liệu ngồi vào xe, cũng

https://thuviensach.vn

không quên hỏi An Nhu.

【 lúc hai người kia hết máu cô cũng đi cứu. 】

【 a? Đội nhóm hợp tác không phải chơi như vậy sao?! 】

An Nhu bị Sở Hư Uyên hỏi ngẩn người, lại quay cuồng một vòng.

【 chỉ là chơi game thôi mà, có cần nghiêm túc đến vậy không. 】

【... Lúc cô chơi game với tôi không phải như thế. 】

Căng hàm dưới, Sở Hư Uyên nắm chặt túi tài liệu trong tay, trong đó là toàn bộ điều tra báo cáo về người tên An Nhu.

An Nhu, An Nặc, mèo con ngu ngốc chính là mèo con ngu ngốc, cũng không biết thay đổi họ.

Nghĩ đến phần điều tra báo cáo toàn diện kia, Sở Hư Uyên cười lạnh một tiếng.

Con nhóc ngốc nghếch, đồ ngốc, con nhóc khờ khạo, tiểu thiểu năng trí tuệ.

【 hả ...】

An Nhu cuối cùng đã hiểu ra Sở Hư Uyên không đúng chỗ nào. Các

Trực tiếp xoay người ngồi dậy, An Nhu gãi gãi đầu tóc lộn xộn của mình, giọng điệu lần này mềm không ít.

【 tôi chỉ là, nói giỡn với anh thôi ... Lần nào anh bị thương mà tôi không cứu? Tuy rằng nói giỡn muốn lái xe cán anh, nhưng tôi cũng không có cán

https://thuviensach.vn

nha, còn nữa, có nhiều lúc anh không chịu nói chuyện, cũng không chịu thương lượng với tôi, không phải tôi cũng chạy theo anh bén bị bắn thành tổ ong hay sao ...】

Nói nói, An Nhu thật hết chỗ nói với anh rồi.

Trái tim của Tổng giám đốc Sở thật là làm bằng pha lê mà, muốn theo ý của anh ta thật là quá khó khăn.

Nói giỡn cũng giận, dỗ anh ta, anh ta càng giận, chẳng lẽ thật sự muốn cô lên mạng tìm kiếm 1001 phương pháp dỗ người sao? An Nhu chui đầu vào trong chăn.

【 Tổng giám đốc Sở, bởi vì tôi thân quen với anh nên mới nói giỡn, tôi không biết anh không thích ứng việc này ... 】

An Nhu còn đang lắp bắp giải thích.

【nếu anh thật sự không thích, sau này tôi sẽ không nói giỡn với anh nữa, lỗi của tôi, anh đừng nóng giận nữa nha. (mềm fufu cười.jpg) 】

Giờ phút này An Nhu nhìn không thấy biểu tình của anh, cô cũng không biết bản thân đang nói gì, chỉ giải thích theo bản năng.

Ngay từ đầu, không khí xung quanh người đàn ông đều ngưng kết thành băng, thật kỳ tích, không khí đổ dần hòa hoãn xuống, cho đến cuối cùng hoàn toàn từ trời đông giá rét tới xuân về hoa nở.

【... Không cần, tôi đã hiểu ý của cô. 】

Sở Hư Uyên châm chước gõ chữ.

https://thuviensach.vn

【 cô ... Cứ tiếp tục như vậy là được, à, tôi xin lỗi. 】

Đoạn lời nói cực kỳ thuận lợi đánh ra, thuận lợi đến mức ngay cả bản thân Sở Hư Uyên còn đều giật mình.

Đây là lần đầu tiên trong đời Sở Hư Uyên thật lòng khiểm điểm bản thân. Tính cách của anh rất kiêu ngạp, thời niên thiếu còn đỡ, nhưng sau khi ở trên địa vị cao thì càng thêm tâm cao khí ngạo, căn bản không muốn cùng bất kỳ kẻ nào giao lưu.

Dù sao sai lầm vĩnh viễn không ở trên người của anh, dù sao sai vĩnh viễn đều là người khác.

Lâu như vậy, Sở Hư Uyên cũng chưa từng hoài nghi quan điểm của bản thân.

Hiện tại nếm thử một chút, cách một cái màn hình, Sở Hư Uyên đột nhiên cảm thấy, chuyện này cũng không phải khó làm như vậy.

【 ủa, hả? Anh không tức giận là tốt rồi. 】

An Nhu chớp chớp mắt, còn có chút chưa kịp phản ứng lại rốt cuộc tổng giám đốc Sở hiểu cái gì. Một thời gian dài chơi game cô cũng mệt nhọc, ngáp một cái.

【 tôi đi ngủ trước đây, tổng giám đốc Sở cũng nghỉ ngơi sớm một chút nha. 】

Không biết khi nào, loại câu nói chúc ngủ ngon này đã trở thành thói quen của An Nhu.

【 ừ, ngủ ngon. 】

https://thuviensach.vn

Tâm trạng xưa nay chưa từng bình thản giống như bây giờ, anh gửi lại lời chúc, Sở Hư Uyên nhìn chằm chằm màn hình trong chốc lát, tắt màn hình di động.

Quả nhiên ... Khóe miệng ngậm một chút ý cười.

Sở Hư Uyên đè đè cái trán, cười ra tiếng.

anh cảm thấy, bản thân đối với An Nhu như đang nuôi con gái, hoặc là cháu chắc trong nhà, có lẽ cũng là một chuyện tốt.

Người luôn yêu cầu giao lưu với người khác, tìm kiếm một đối tượng thân mật quan tâm mình cũng chỉ là bản năng của con người. Sở Hư Uyên không để ý điều này, chỉ là, hiện tại anh cảm thấy, có người luôn ở bên cạnh, còn có thể nói chuyện bất cứ lúc nào cũng không tệ.

Tuy rằng ngay từ đầu sẽ cảm thấy bực bội, hiện tại ở chung lâu rồi anh lại cảm thấy khá tốt. Đặc biệt là dưới tình huống nào đó.

Nếu tiếp nhận người này, anh giúp đỡ người đó nhiều hơn một chút cũng không phải là không được.

Mở túi tài liệu ra, Sở Hư Uyên nhìn trong chốc lát, đã xem xong toàn bộ những gì An Nhu trải qua trong cuộc đời, từ lúc cô sinh ra cho đến nay, nét mặt một lần nữa khôi phục bình tĩnh ung dung.

An Nhu một giấc ngủ dậy, ngủ sảng khoái, cô lướt lướt di động thì nhìn thấy tin nhắn Tô Hoàng gửi tới, mời An Nhu đi dạo xung quanh vườn trường, thấy An Nhu lâu không trả lời, còn gửi thêm mấy dấu chấm hỏi liên tiếp.

https://thuviensach.vn

Tin nhất là hỏi giữa trưa hôm nay An Nhu có muốn cùng nhau ăn cơm trưa hay không?

An Nhu cắn môi suy tư trong chốc lát, vẫn là hung hăng tâm uyển chuyển từ chối Tô Hoàng mời.

"Dù sao cũng là nữ chủ Tô Hoàng ... Ở chung một chỗ áp lực quá lớn, tim bé bỏng chịu hông có nổi."

An Nhu gãi đầu, nhảy nhót đi thay quần áo: "Thôi, mình muốn giúp cũng giúp không được, tự Tô Hoàng cũng có thể xử lý tốt."

"Đi đâu đây ta ... Hay là đến thư viện nhìn thửxem." Đột nhiên nhớ tới bản thân chưa chuẩn bị sách học, An Nhu trong lòng có chút lo lắng, tính toán tìm một chỗ tìm sách giáo khoa.

Chương trình học và sách giáo khoa ở Học viện DICE khác xa trường THPT Húc Dương cùng những chương trình học mà An Nhu biết, An Nhu cũng không biết bản thân có theo kịp hay không?!

Tuy rằng cô đối với bản thân, không phải, là đối với năng lực trí nhớ thiết bị điện tử của bản thân rất có tin tưởng, nhưng muốn hiểu rõ nội dung chương trình học, thông hiểu tất cả cũng không phải là chuyện đơn giản.

https://thuviensach.vn

Chương 41: Bổ sung thêm kiến thức

An Nhu ngồi xe tự động định vị tới thư viện, học viện DICE có rất nhiều thư viện, An Nhu lựa chọn khu gần nơi ở của mình nhất. Nhưng điều làm An Nhu trợn mắt há hốc mồm chính là ... Bên trong đã kín hết chỗ.

Tuy rằng trên bản đồ có ghi chú thư viện nhỏ, nhưng khi bước vào lại không hề nhỏ, toàn người là người.

"Đừng đùa chứ, chăm chỉ như vậy sao ..." An Nhu há hốc mồm, dù là trường đại học kiếp trước cũng chưa từng gặp qua tính huống giống thế này, cũng có nhiều người vào thư viện, nhưng còn chưa có khai giảng mà đã liều mạng học như vậy rồi sao?

Không ai có thể trả lời vấn đề này của An Nhu.

An Nhu nhìn một dàn học sinh ngồi chật kín chỗ trên ghế dài, sách, vở, laptop để đầy trên bàn dài, giữa những kệ sách cũng có học sinh ngồi trên mặt đất học tập, vì thư viện đã hết chỗ, cảm nhận sâu sắc được thế nào là học sinh xuất sắc.

Một đứa học dở xen lẫn trong một đám học sinh xuất sắc phải làm như thế nào?!

Còn có thể làm sao bây giờ!

Học thôi!

https://thuviensach.vn

An Nhu giãy giụa trong chốc lát, vẫn là yên lặng cúi đầu đi vào, cẩn thận tránh né người ngồi dưới đất, gian nam di chuyển trong thư viện đông đúc, mò tới khu dành cho học sinh năm nhất.

Đè đè cái trán đau nhức, An Nhu không thích những nơi đông người, cảm thấy rất ngợp, có chút thiếu ô xy.

Cô đi tới giữa kệ sách, ngẩng cổ lên nhìn bìa sách, có rất nhiều chủng loại khác nhau.

An Nhu nhìn trong chốc lát, mới miễn cưỡng phân biệt ra chương trình học tập, thì ra không chỉ riêng toán học khác người, mà là toàn bộ các môn học đều khác người.

Toán học thuộc cao đẳng, xác suất luận, phục biến hàm số, một loạt chủ đề này kiếp trước An Nhu cũng chưa học qua.

Đúng vậy, làm dân khoa văn, còn là sinh viên đại học chuyên văn, dù là kiếp trước, An Nhu cũng chưa bao giờ động não tính qua một con số nào ... Hiện tại kiếp này lại ...

Đáng lẽ phải là toán cấp 2, toán cấp 3, sao tự nhiên vọt thẳng lên toán học cao đẳng là sao?!

(ノ ‵□′)ノ ⌒┻━━┻

Trèo thang lên lấy sách, An Nhu rút ra một quyển toán học cao đẳng, lại bò xuống dưới, cẩn thận cuộn người ngồi trong một góc cạnh kệ sách, yên lặng mở ra nhìn nhìn.

Sau mười phút ... An Nhu bình tĩnh khép quyển sách cao siêu đó lại.

https://thuviensach.vn

【 a a a ... Tổng giám đốc Sở, nơi này là nơi quỷ quái gì vậy? Tại sao lại trực tiếp học toán học cao đẳng?! Tôi không biết giải toán cao đẳng nha. TT (đau lòng ôm lấy cơ thể mập mạp của mình .gif) 】

An Nhu thừa nhận, bản thân chỉ có năng lực giải toán cấp ba, vì chịu ảnh hưởng từ thiết bị điện tử nên làm đầu óc rộng mở, có thể gặp qua là không quên được, nhưng điều này cũng không đại biểu cô không cần học tập thêm kiến thức.

Có thể tiếp thu là một chuyện, đại não phân tích là một chuyện, An Nhu có thể hiểu rõ lại là một chuyện khác. Tuy rằng học nhanh hơn người bình thường gấp trăm lần, nhưng nếu muốn đuổi kịp tiến độ, vẫn là yêu cầu thời gian, còn có mấy ngày nữa là lên lớp, sao mà kịp.

【 đừng ồn ào, cô rối chuyện gì? 】

Giọng Sở Hư Uyên có vài phần bất đắc dĩ.

【 làm sao vậy? Ờ, không biết cách giải toán cao đẳng? 】

Bị An Nhu ồn ào một hồi. Sở Hư Uyên bị cô quấy rầy cũng không có dỗi trở về, còn có thể giữ bình tĩnh nói chuyện, giọng điệu cũng không có chút lạnh lẽo nào, đây coi như đã là kỳ tích, mặc dù An Nhu cũng không có nghe ra được.

【 cũng không phải là không biết, nhưng chênh lệch quá lớn ...】

An Nhu cầm sách trong tay nhìn trong chốc lát, lại bò thang đi tìm quyển sách khác.

【cái gì cũng đều không biết, đừng nói là vừa vào đã bị đào thải rồi đó

https://thuviensach.vn

nha? Nhục lắm à! 】

【 chỗ nào không hiểu? Đề nào? 】

Sở Hư Uyên không để ý An Nhu bĩu môi lầm bầm làu bàu, dứt khoát hỏi thẳng.

【 đề ... Tôi đang đi tìm đây nè. 】

An Nhu không đuổi kịp suy nghĩ của tổng giám đốc Sở, còn đang bò bò thang đi tìm đề toán học.

【 a, thật là nhiều, đều là những quyển tôi xem cũng chưa xem qua ... Đây đều là cái quỷ gì? 】

Trừng to mắt nhìn một đám sách trước mặt, nào là hình thức và lễ nghi, cách đi đứng đúng cách, quy tắc trên bàn ăn ... An Nhu hoàn toàn ngu người.

Lại lần nữa cầm di động nhìn thời khoá biểu thêm một lần nữa, An Nhu tìm được rồi. Thì ra ngoài chương trình học bắt buộc mỗi tuần, còn có những môn khác ... Trời, còn muốn học môn xã giao, môn tâm lý học? Cách giao tiếp tạo mối quan hệ???

Mấy môn đó không bắt buộc yêu cầu phải học, cũng không yêu cầu học sinh đến lớp điều đặn, nhưng lại cộng điểm dồn vào thành tích. Nếu muốn nhận học bổng đào tạo sâu của học viện DICE, An Nhu không thể không nỗ lực học tập, mở mắt là học, nhắm mắt cũng phải học.

【 tôi thật khờ, thật sự, chỉ đơn giản cho rằng chương trình học ở đây khác đôi chút chương trình học cấp ba ở nơi khác, tôi không nghĩ tới nó còn có nhiều thứ khác thường đến như vậy ...】

https://thuviensach.vn

An Nhu đặt mông ngồi ở trên sàn gỗ của thư viện, cảm thấy cuộc sống này thật không có hy vọng.

【 đây chẳng phải là bắt tôi phải đi con đường cấp bật giai tầng học sinh xuất sắc của xuất sắc sao? 】

An Nhu cần thiết thừa nhận, cô tới học viện DICE một nửa là bởi vì bất đắc dĩ, một nửa là muốn học thêm kiến thức. Nhưng là cô cũng chỉ cho rằng nơi này không khác gì chương trình đại học Thanh Hoa ... Nhưng nó lại khác một cách không bình thường.

Độc giả quyển《 Người tình quý tộc 》cũng không có ai sẽ cảm thấy hứng thú đối với chương trình dạy học trong học viện DICE. Thông thường chỉ để ý đến tình tiết nữ chủ vả mặt trong trường học, các loại tình tiết ngược luyến tình thâm, ngược chết đi sống lại ...

Không có độc giả nào quan tâm đến cái phông nền tên là học viện DICE, có cụ thể bao nhiêu chương trình học, cũng ít người đọc thắc mắc đến những môn học khác thường ...

【...】

Lần này Sở Hư Uyên không nói chuyện, chỉ gõ một chuỗi dấu ba chấm, sau một lúc lâu mới nói.

【 tôi cho rằng cô đã tìm hiểu kỹ học viện DICE rồi mới đồng ý vào học. 】

Mang danh là một ngôi trường siêu cấp trong thế giới này, danh tiếng của học viện DICE là nổi tiếng trên toàn cầu, chương trình học tập đương nhiên khác xa những ngôi trường bình thường khác. Từ chế độ sinh hoạt, đến căn

https://thuviensach.vn

tin ... Đều bị vô số trường học cạnh tranh khác bắt chước.

Chỉ có môn học là họ không thể bắt chước được.

【... Tôi không biết. (tuyệt vọng.jpg)】

Bò từ thang bò xuống dưới, An Nhu đã ôm một chồng sách thật dày, chầm chậm cẩn thận tránh né biển người đi đến trước cửa thư viện, xẹt thẻ mượn sách.

【 lúc này có bổ sủng thêm kiến thức cũng không kịp, quá nhiều. 】

Đi tới cửa, nơi đó đã học sinh đứng một hàng dài, xếp hàng chờ đến lượt bản thân đăng ký mượn sách. An Nhu ôm một chồng sách cao cao, vừa đứng xếp hàng chờ, vừa nói chuyện phiếm với Sở Hư Uyên Trong lúc vô tình, tầm mắt xẹt qua bóng dáng người đứng trước mặt.

Hình như có hơi quen mắt.

An Nhu nhìn chằm chằm vào người đó trong chốc lát, nghĩ ra, người này chính là đội trưởng Clb Game ngày đó, người có cái đầu còn tổ quạ hơn harry potter!

【 cô trở về đọc thêm sách, muôn bổ sung thêm kiến thức cũng không phải là chuyện khó khăn. 】

Sở Hư Uyên còn ở căn dặn thêm.

【 nếu có chỗ nào không hiểu, cô có thể hỏi tôi. 】

An Nhu còn chưa kịp hoảng sợ vì tổng giám đốc Sở kiếm khi từ thiện lên tiếng muốn dạy cô, thì thấy nam sinh có cái đầu tổ quạ hơn harry potter

https://thuviensach.vn

quay đầu lại nhìn cô. Vì bị ánh mắt cực nóng của An Nhu nhìn chăm chú vào, làm anh ta không chịu nổi, quay đầu lại tính cảnh cáo.

Đôi mắt dưới lớp kính cận đen dày cợm kia chứa đầy nghi hoặc, im lặng nhìn chằm chằm An Nhu trong chốc lát, nam sinh hơi hơi nhíu mày: "Cô là ..."

Giọng này nghe có hơi quen tai, hình như là từng nghe qua ở đâu đó. Đây là suy nghĩ đầu tiên của An Nhu khi nghe nam sinh kia lên tiếng.

"À, cô chính là người tham gia vào CLB Game chung với nữ sinh kia, phải không?" Nam sinh nhìn chằm chằm An Nhu nhìn trong chốc lát, rốt cuộc nghĩ ra.

Giọng như ngọc thạch va chạm vào nhau, An Nhu rất hiếm khi nghe được giọng nam dễ nghe như vậy, nên rất ấn tượng với giọng nói này, vừa nghe là nhớ ra ngay.

Người anh em à, thì ra huynh là Quân Tử Như Ngọc sao!

An Nhu lập tức nghĩ ra, đây là người anh em trong tổ hợp bốn người tối qua, còn chung tay ăn gà giật súng với cô! Vừa rồi An Nhu chỉ cảm thấy quen tai, hiện tại nghe anh ta nói một câu dài như vậy, nên mới nghĩ ra.

Nhìn cô bé còn chưa cao đến 1m60 ngây ngốc nhìn chằm chằm vào anh, cũng không có lời nào để nói, nhíu nhíu mày: "Cô là thành viên mới của CLB? Có chuyện tìm Hạ Tử Quy mà nói, đừng tìm tôi."

"Ờ, được." An Nhu sờ sờ cái mũi, yên lặng dời tầm mắt, tiếp tục giả vờ là vách tường sách, rõ ràng đội trưởng CLB Game này không thích cô, An Nhu cũng không muốn làm phiền người khác.

https://thuviensach.vn

Nhưng lại đặc biệt muốn nói một câu ...

Người anh em à, ngày hôm qua lúc huynh tìm tôi cứu cánh không phải là cái thái độ này nha!

Quân Tử Như Ngọc lễ phép ngoan ngoãn kia đã không còn nữa rồi!

【 Ê? Cô ở đâu vậy? 】

Sở Hư Uyên đợi nửa ngày cũng không thấy An Nhu trả lời, dừng một chút, tiếp tục gõ chữ.

【ở đây ở đây, vừa rồi xếp hàng mượn sách. 】

An Nhu cũng không sợ bại lộ vị trí của bản thân, học viện DICE nhiều khu thư viện như vậy, tổng giám đốc Sở chẳng lẽ còn rảnh đến nổi tìm từng khu một.

【 ây da, trở về ráng học thôi, cũng thật là quá nhiều mà. 】

Sở Hư Uyên nhướng mày.

Hiện tại anh đang ngồi ở trong phòng hiệu trưởng học viện DICE. Bởi vì một vài nguyên nhân không thể nói, nên địa điểm làm việc của anh chuyển từ cao ốc Thần Quân, đến học viện DICE.

Thực hiển nhiên, An Nhu không có thói quen lúc nào cũng mở ra định vị GPS xem Sở Hư Uyên đang ở nơi nào, bằng không hiện tại cô có thể nhìn thấy ... Sở Hư Uyên dùng một ngón tay nhấn hai cái lên bàn phím, trên màn hình máy tính đã hiện ra ra toàn bộ CAM theo dõi của học viện DICE, lại nhấn hai cái, màn hình xuất hiện CAM toàn bộ thư viện khu Z.

https://thuviensach.vn

Không bao lâu, Sở Hư Uyên đã tỏa định vị trí hiện tại của An Nhu.

Thật sự là ở thư viện, cô gái nhỏ cố hết sức ôm một chồng sách lớn, còn nhìn người phía trước đến phát ngốc.

Sở Hư Uyên quay ngược lại thời gian trên CAM, thì thấy An Nhu nói nói gì đó với ngườ nam sinh đứng phía trước, sau đó cô gái nhỏ có chút ủ rũ lui về phía sau một bước, tâm trạng không được tốt.

Sở Hư Uyên phóng to gương mặt của nam sinh kia lên, nhìn thoáng qua, hơi hơi nhíu mày.

Sao hai người bọn họ lại quen biết nhau?!

Tổng giám đốc Sở không ý thức được, hành vi hiện tại của bản thân rất giống theo dõi bắt ghen, anh nhìn An Nhu không hề hay biết bản thân bị theo dõi, xẹt thẻ xong ôm chồng sách rời khỏi thư viện. Sở Hư Uyên tắt màn hình theo dõi.

Một tuần vèo cái đã trôi qua, An Nhu không muốn nhớ lại tuần lễ địa ngục đó.

Trình độ giáo dục của trường THPT Húc Dương kém quá xa, suốt tuần An Nhu đều vùi người trong phòng, không phải đọc sách chính là làm bài tập, sau đó lại quau trở lại đọc sách. Hoặc là tìm đọc những tài liệu thông tin có liên quan đến học viện DICE, bớt chút thời gian rảnh còn có thể chơi hai ván.

Tô Hoàng tới tìm An Nhu vài lần, nhưng mỗi lần đều bị An Nhu cự tuyệt. Tô Hoàng cũng biết An Nhu đang làm cái gì, cổ vũ An Nhu cố lên, sau đó không còn đến quấy rầy An Nhu nữa, lâu lâu sẽ tới cửa tặng bánh tự làm hay chút trái cây.

https://thuviensach.vn

An Nhu thật lòng không muốn nhận, nhưng tại đây phương diện này cô quá non nớt, nói không lại Tô Hoàng, cũng chỉ có thể tiếp thu, bản thân lại phải bớt thời gian học tập mua gì đó trả lễ lại.

【 Tổng giám đốc Sở, đề này tôi không hiểu ...】

Nhanh chóng chuyển hóa đề bài thành văn bản gửi cho Sở Hư Uyên.

Nếu một hai phải nói rõ có thành tựu gì trong suốt một tuần này, thì chắc là thái độ của Sở Hư Uyên đối với cô.

Tổng giám đốc Sở luôn luôn dùng giọng lạnh lùng đầy ghét bỏ nói chuyện với cô, nay đã đỡ đi phần nào. Tuy rằng vẫn đối còn chút ghét bỏ, chút lạnh lùng, nhưng là ít nhất anh nguyện ý giảng bài cho An Nhu.

Không đúng, phải là Sở Hư Uyên chấp nhận nguyện ý giảng bài cho An Nhu!

Dùng lời lẽ của Sở Hư Uyên nói tới nói.

【 mỗi ngày làm việc thiện tích đức, tấm lòng lương thiện hơn 20 năm này của tôi đã dùng hết ở trên người của cô. 】

Lời này trước kia Sở Hư Uyên cũng từng nói qua, nhưng rõ ràng là hành động lần này mới chân chính là việc thiện.

Nhưng An Nhu cũng không vô dụng đến mức chuyện gì cũng đều tìm anh, chỉ có khi nào bản thân thật sự không biết mới tìm đến Sở Hư Uyên.

【 làm như vậy. 】

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên không nhiều lời, làm An Nhu mở cameras xem, anh vừa giảng vừa viết ra đáp án.

【 hiểu chưa? 】

【 ồ ồ, hiểu hiểu rồi! Tôi nghĩ đã lâu cũng không hiểu! Thì ra là như vậy!】

Đề bài khó giải rốt cuộc cũng giải được, An Nhu đắc ý vênh váo trực tiếp gửi nụ hôn cho Sở Hư Uyê.

【 cảm ơn tổng giám đốc Sở (づ￣ 3￣)づ】

... Hình như có chút quá đáng.

Dựa theo trái tim pha lê kia của tổng giám đốc Sở, rất khó nói có nổi cơn hay không ...

An Nhu dừng một chút, sáng suốt lựa chọn nói sang chuyện khác.

【 Tổng giám đốc Sở, buổi tối ăn gà không? 】

Vì biểu đạt lòng biết ơn của bản thân đối với tổng giám đốc Sở, An Nhu trừ bỏ quan tâm chăm sóc cuộc sống thường ngày của Sở Hư Uyên (nịnh bợ), cũng càng thêm tích cực mang Sở Hư Uyên chơi ăn gà.

Cái gì mà Mk 14, súng ngắm AWM, đều là chuyện nhỏ, chỉ cần tổng giám đốc Sở muốn, An Nhu không nói hai lời cho ngay.

Nhưng mà, Sở Hư Uyên cũng không cảm kích.

【 cô còn muốn lập tổ bốn người? 】

https://thuviensach.vn

Giọng Sở Hư Uyên lạnh nhạt.

【 đừng lo chơi game, học tập đi, sắp khai giảng rồi. 】

Miệng lưỡi sắc bén, giống như phụ huynh lo lắng con cái trước thềm khai giảng không bằng.

Nghĩ gì đâu, cô đâu là gì với tổng giám đốc Sở.

An Nhu giật giật khóe miệng, không thể hiểu nổi suy nghĩ kỳ lạ của Hư Uyên.

Tự nhiêu chuyển đổi tính tình, làm cô thích ứng không kịp.

Bị cái gì kích thích vậy???

https://thuviensach.vn

Chương 42: Người đặc biệt

Sở Hư Uyên kiên quyết không chịu chơi game với An Nhu, cũng không cho An Nhu tìm bọn Hạ Dương, An Nhu cũng không có cách nào khác, chỉ có thể héo héo mở ra một quyển bài tập bắt đầu làm.

【 tôi thật sự làm không nổi nữa ... 】

Không bao lâu sau, An Nhu không thể nhịn được nữa, khép lại sách vở.

【 Tổng giám đốc Sở, nếu anh lại ép tôi nữa, tôi có thể ói ra hết à nha. 】

【 là tôi ép cô sao? 】

Giọng Sở Hư Uyên nhẹ nhàng nhàn nhạt, nghe không ra vui buồn.

【 đây là chuyện của cô, không phải của tôi, là tôi ép cô sao? 】

【... Thực xin lỗi, tôi sai rồi, tôi không nên nói như vậy. 】

An Nhu nghiến răng nghiến lợi xin lỗi.

【 Tổng giám đốc Sở, anh tha thứ cho tôi nha. (tránh ra tránh ra! Bà đây không chơi với thằng ngốc!.gif) 】

【a a a, Tổng giám đốc Sở, đây là hệ thống tự làm, không có nửa phần quan hệ với tôi đâu nha. 】

https://thuviensach.vn

An Nhu không chút nào chột dạ, trợn mắt nói dối.

【 chắc nó chập mạch chỗ nào rồi, lâu lâu lại nổi lên mấy cái emoji gì đâu không à, cũng không biết là sản phẩm thấp kém từ công ty nào, không phải lỗi của tôi à nha? 】

Sở Hư Uyên im lặng một lát.

【:) 】

Hoàn mỹ dùng một ký hiệu bày ra biểu tình của mình, đủ để biết tâm trạng hiện tại của tổng giám đốc Sở không tính là tốt lắm. An Nhu cũng sẽ không ngốc cho rằng ký hiệu này của Sở Hư Uyên là ông mặt trời mỉm cười.

Lại lần nữa phải cõng tội vì cái emoji ngốc nghếch của hệ thống. An Nhu khép lại sách vở, đi xuống lầu rót ly nước trái cây uống. An Nhu còn khá thích cuộc sống độc thân một mình này, dù sao tốt hơn nhiều so với trước đó.

【 lại đây, tổ 2 người. 】

An Nhu đang ở dưới lầu, vừa uống nước trái cây vừa xem tin tức, thì nghe được giọng Sở Hư Uyên.

【??? Tổng giám đốc Sở, không phải anh không cho tôi chơi game sao? 】

An Nhu cắn cắn ống hút, chớp chớp mắt, vẻ mặt ngây thơ hỏi lại.

Cô biết, bản thân tổng giám đốc Sở cũng muốn chơi, những lúc này mới nhớ tới cô. Hừ!

https://thuviensach.vn

【tổ 2 người. 】

Sở Hư Uyên đan chéo chân, ngón tay không chút để ý di chuyển con chuột.

【 lại đây. 】

Chỉ là đột nhiên ý thức được, nuôi con gái cũng không thể quá gắt như vậy, thả lỏng một chút cho cô nhóc ngu ngốc đó có thời gian nghỉ ngơi. Tự động đóng vai nhân vật phụ huynh, tổng giám đốc Sở cảm thấy bản thân mình nghĩ rất có đạo lý.

Đây cũng coi như là anh chột dạ, hoặc là muốn chơi trò chơi thôi, ngoài ra không có bất kỳ lý do gì, cho dù có, cũng chỉ là một chút, có thể xem nhẹ cho qua.

【 được, được đó, đi ăn gà thôi. 】

An Nhu đã quá quen đối với tính tình của Sở Hư Uyên, coi như đang dỗ cậu bạn chưa trưởng thành, duỗi người một cái, sau đó bước nhanh lên lầu.

【 không gọi bọn Hạ Dương sao? Bọn họ chơi cũng khá tốt, tổ 4 người thiên hạ vô địch nha! 】

【lo chơi phần của cô đi, đừng làm ảnh hưởng đến người khác. 】

Giọng Sở Hư Uyên lạnh nhạt.

【 bọn Hạ Dương cũng rất bận. 】

Biết An Nhu rất rành mọi thông tin về anh, Sở Hư Uyên cũng lười nghĩ cách lừa cô.

https://thuviensach.vn

【 biết rồi, tìm anh chơi là được đúng không. 】

An Nhu cầm ly nước trái cây lên lầu.

【 đi đi, tôi mang anh ăn gà no căn luôn. 】

Vùi đầu ở biệt thự suốt một tuần, An Nhu cũng không biết sau khi cô ra ngoài nhìn thấy ánh mặt trời thì nước mắt rơi như mưa.

Tổng giám đốc Sở là một ông chủ tốt, cũng là một ông chủ vô cùng nghiêm khắc, một tổng giám đốc nghiện công việc.

Cái khác không nói, An Nhu nhờ anh giảng dạy, thật sự là đi dạo từ địa ngục trở về nhân gian.

Một ngày nghỉ cuối cùng, An Nhu đến thư viện trả sách, sau đó lên xe ngắm cảnh đi dạo trong chốc lát.

Học viện DICE rất lớn, nhưng đa phần là học sinh nước Z, học sinh nước ngoài chỉ chiếm cứ một phần nhỏ, nhưng dù là như vậy, An Nhu cũng không có cách nào một ngày dạo xong khu Z, chỉ là nhìn sơ sơ khu dành cho học sinh mới.

Cơ sở trong trường rất hoàn thiện, ngôi trường này trên cơ bản đã tương đương với một thành phố nhỏ, An Nhu còn thấy được bảng thông báo tuyển dụng, cũng ghi nhớ lại.

Tuy rằng trước nay cô chưa từng đi làm thêm, nhưng cũng phải lo lót con đường tương lai trước, nếu đến lúc đó sinh hoạt phí không đủ cô cũng biết cách kiếm tiền bù vào.

An Nhu ngồi ở trước bàn học, suy nghĩ những việc bản thân cần phải làm,

https://thuviensach.vn

sau đó viết ra một tờ giấy. Hoàn toàn biên soạn thành một tờ kế hoạch tương lai, An Nhu nhìn từng việc nhỏ trong đó, cảm thấy ... Hay là trở về THPT Húc Dương.

Đây đương nhiên cũng chỉ là câu oán giận, An Nhu xoa xoa cái trán, sắp xếp lại đống sách vở thật dày mấy ngày này cô vùi đầu học.

Học viện sẽ không phát sách giáo khoa cho mỗi học sinh, sách giáo khoa đều là phân chia theo lớp học đã đặt sẵn trên bàn ở trong phòng học, chỉ cần đem theo vỡ hay laptop vào phòng ngồi xuống là được.

An Nhu học phòng 56, Tô Hoàng là phòng 34, Lý Văn Nhứ và An Như Uyển đều nằm ở phòng 10.

An Nhu thực vừa lòng vì phát hiện bản thân có thể tránh né cốt truyện và nhân vật trong sách.

Tuy rằng đây mới chỉ là học kỳ 1, còn chưa chia lớp. Tô Hoàng và những nhân vật mấu chốt khác trong cốt truyện cũng đều tiếp xúc qua, cũng thành công hấp dẫn sự thù ghét từ An Như Uyển, sau đó không biết sao lại diễn thành Lý Văn Nhứ chán ghét cô.

Cũng không biết hiện tại nữ chủ Tô Hoàng có còn hành động giống trong sách hay không?!

Dù sao cũng không có quan hệ gì với An Nhu. Sớm tắm rửa lên giường nằm, An Nhu lấy di động của Sở Hư Uyên chơi nông trại. Di động của cô cũng có nông trại, nhưng khẳng định dung lượng không đủ, cũng không thể chơi sướng tay, nên An Nhu thuận tay lấy di động của Sở Hư Uyên ra chơi.

8 giờ tối, Sở Hư Uyên đang ở văn phòng xử lý công việc, giờ này anh cũng không có rời khỏi văn phòng, mà là cần cù chăm chỉ làm việc. Sở Hư Uyên

https://thuviensach.vn

không có nhiều sở thích, có thời gian rảnh rỗi còn không bằng dùng hết vào trong công việc.

Di động bên cạnh đủ loại màu sắc, thỉnh thoảng vang lên âm thanh lên cấp, lúc thư ký gõ cửa đi vào thì nghe được âm thanh này.

"Chuyện gì?"

Giương mắt nhìn người con gái gương mặt còn ngây ngô trước mặt, Sở Hư Uyên liếc mắt một cái, sắc mặt lạnh lùng: "Đồ vật để lại, đi ra ngoài."

"A! Dạ ... Đúng vậy ... Được."

Cắn cắn môi, người con gái đó có chút hoảng loạn ngăn chặn bản thân thất thần, cẩn thận bước lên, đặt một chồng giấy tờ lên trên bàn làm việc, khóe mắt lại liếc trộm di động của Sở Hư Uyên.

Một bàn tay thon dài che lại màn hình di động. Người con gái đó giật mình, đầu nâng lên, sắc mặt nháy mắt tái nhợt: "Tổng giám đốc Sở ... Xin ... Xin lỗi, em không phải cố ý ..."

Cô tên là Lý Thành Viện, chính là thư ký thực tập lần trước bị Hứa Nghiên răn dạy. Nếu lần này không phải thừa dịp Hứa Nghiên không ở trộm tiến vào ... Lắc đầu, Lý Thành Viện gắt gao cầm nắm chặt tay.

Cô chỉ là muốn nhìn tổng giám đốc Sở mà thôi, dù sao đưa giấy tờ, ai đem vào cũng được mà.

Chỉ là không ngờ người có địa vị cao như tổng giám đốc Sở cũng sẽ bình dân cũng sẽ chơi game! Sắc mặt không tự giác đỏ vài phần, Lý Thành Viện có chút thất thần, tự nhiên cô có cảm giác tổng giám đốc Sở càng đẹp trai, có thể được người như anh thích chắc rất hạnh phúc.

https://thuviensach.vn

"Đi ra ngoài, không có lần sau."

Sở Hư Uyên có chút phiền chán vẫy vẫy tay, giọng lạnh lùng: "Tôi cũng không có cho phép người khác bước vào, cô thay ai vào đưa cái này? Có cần tôi phạt chung luôn không?"

Đôi mắt đầy nước mắt, bộ dáng yếu đuối đáng thương chỉ làm Sở Hư Uyên càng chán ghét. Rất giống bộ dáng mẹ kế hoa sen trắng của anh, quả nhiên đàn bà đều giống nhau.

Nghe ra Sở Hư Uyên là thật sự muốn xử phạt, Lý Thành Viện không dám nói thêm cái gì, cũng chỉ có thể hốt hoảng rời đi dưới khí thế lạnh băng đầy sát khí của người đàn ông cao ngạo kia, kế hoạch tự tạo cho bản thân tính cách tự nhiên hào phóng, dịu dàng động lòng người gì gì đó, tất cả đều chạy không còn chút bóng dáng.

Quả nhiên, tổng giám đốc không phải người dễ dàng bị hạ gục.

Đóng cửa lại, Lý Thành Viện xoa xoa khóe mắt đầy nước mắt, thay bằng sắc mặc kiên định. Nhưng cô không sợ, cô là thật lòng thích tổng giám đốc, cô cũng thật lòng muốn thành đôi với tổng giám đốc, tổng giám đốc khẳng định sẽ cảm nhận được!

Sở Hư Uyên nhìn người thư ký không hề quen thuộc kia hốt hoảng chạy ra ngoài, bực bội đè đè cái trán. Di động bên tay lại vẫn vang lên âm thanh thông báo đầy vui vẻ, Sở Hư Uyên vươn tay, trực tiếp tắt trò chơi.

Chơi cái gì chơi, bây giờ còn có tâm trạng để chơi.

Sở Hư Uyên đứng lên, bực bội bất an bước qua lại trong văn phòng. Anh cũng đã nhận ramvấn đề của anh.

https://thuviensach.vn

Sau khi nhìn An Nhu vài lần không có sinh ra cảm xúc phản cảm, Sở Hư Uyên cho rằng chứng ghét phụ nữ của mình đã khá hơn nhiều, không ngờ vẫn còn nghiêm trọng như vậy. Là không thể tiếp thu người khác tiếp cận anh sao? Chỉ có thể đứng xa xa nhìn?

Hoặc là nói, còn có một loại khả năng.

Động tác dạo bước không tự giác chậm lại, nét mặt Sở Hư Uyên rất rối rắm.

Là ... Bởi vì An Nhu đặc biệt sao?

Nếu có thể, Sở Hư Uyên cũng không muốn nhận ra điểm này.

Đang chơi ngon lành thì bị tổng giám đốc Sở tắt đi, An Nhu ngớ người một chút, cũng không biết tổng giám đốc Sở lại lên cơn giật kinh phong gì nữa, dứt khoát moi di động của bản thân ra, lên mạng xem xem chút tin tức rồi tắt đèn ngủ, ngày mai bắt đầu lên lớp rồi, phải làm trò ngoan.

【...】

Trong khi An Nhu nhắm mắt lại, trong đầu đều là đề toán cao đẳng, mơ màng sắp ngủ, thì Sở Hư Uyên đã gửi một chuỗi dấu ba chấm lại đây.

【tổng giám đốc Sở, có việc căn dặn? (có việc khởi tấu không có việc gì bãi triều.gif)】

An Nhu lập tức bị bừng tỉnh, xoa xoa đôi mắt, có chút đau tim. Sở Hư Uyên động kinh giữa đêm cũng không phải một hai lần, An Nhu tỏ vẻ người thật khó hầu hạ, may mắn đã thành thói quen.

https://thuviensach.vn

【... Không có việc gì. 】

Vẫn là một chuỗi dấu ba chấm, xứng với một câu nói ngắn gọn đầy giả tạo.

An Nhu trở mình, ngáp một cái.

Sở Hư Uyên cũng không biết tại sao, khi nào bản thân nghĩ không ra manh mối sẽ đi tìm An Nhu.

Có lẽ là bởi vì cô nhóc này là học trò của anh, hoặc là tất cả ngọn nguồn ... Đều nằm ở trên người An Nhu. Mặc kệ nói như thế nào, Sở Hư Uyên theo bản năng lần mò tìm tới An Nhu.

【 không có việc gì thì tôi đi ngủ trước đó. 】

An Nhu cũng ý thức được cảm xúc của Sở Hư Uyên có chút không đúng, nhưng cô thật sự rất buồn ngủ, hơn nữa ngày mai còn có một ngày học dài, nói không chừng còn phải giao lưu làm quen với bạn học mới gì gì đó nữa ...

So sánh thì việc dỗ dành trẻ vị thành niên để sau đi.

【 Tổng giám đốc Sở, tôi ngủ trước, có việc ngày mai nói sau, ngủ ngon! (ngủ ngon nha tiên nữ nhỏ bé của tôi.gif) 】

Làm như vậy có khả năng hơi qua cầu rút ván, nhưng hiện tại đầu An Nhu quá mơ hồ, cũng không nghĩ nhiều.

【... Ngủ? 】

Sở Hư Uyên im lặng trong chốc lát, không nói chuyện, sau đó, từ đầu dây bên anh truyền ra âm thanh không tính rất lớn, nhưng lại rất chói tai, hoàn

https://thuviensach.vn

toàn có thể sử dụng làm tiếng chuông thức dậy rời giường.

An Nhu: ...

【 Tổng giám đốc Sở, rốt cuộc anh muốn làm cái gì? 】

An Nhu không thể nhịn được nữa, cũng không cần lại nhịn, xoay người từ trên giường ngồi dậy, ôm gối, oán niệm mọc lan tràn.

【 ngủ cũng không cho ngủ??? (tôi nói cho anh biết nha, anh làm như vậy rất dễ bị người khác đánh đó.gif) 】

【...】

Sở Hư Uyên im lặng mà chống đỡ.

Anh cũng không biết nói cái gì nữa, cũng không thể nói bởi vì anh thấy con nhóc ngu ngốc đó bỏ mặc anh cứ như vậy mà ngủ đi làm lòng anh thực khó chịu? Làm một tổng giám đốc có lẽ phép căn bản không cho phép Sở Hư Uyên nói loại lời nói này.

Hiện tại nghĩ lại bản thân anh có chút giống với bệnh nhân tâm thần, sờ sờ cằm, Sở Hư Uyên bình tĩnh bước ra cao ốc Thần Quân, bắt đầu nhớ lại bản thân anh hồi xưa.

【 cô biết tôi có chuyện chưa nói, vậy mà còn muốn ngủ. 】

Sở Hư Uyên tự hỏi một lát, quyết định đánh đòn phủ đầu.

【 Con nhóc ngu ngốc, cô thật là không có lương tâm, hừm! 】

Lần này anh gửi giọng nói, giọng cười như không cười, thật là có vài phần

https://thuviensach.vn

nghe không ra vui hay buồn.

An Nhu giật mình trong chốc lát.

【... Tổng giám đốc Sở, anh đừng tưởng tôi thiếu kiến thức nên lừa gạt tôi nha. 】

Cô lập tức ngửa ra sau, ngã thật mạnh trở về trên giường, nửa điểm cũng không thèm quan tâm Sở Hư Uyên tức là thật sự tức giận hay giả vờ.

【 rõ ràng là anh không cho tôi ngủ, còn đổ lỗi cho tôi? Hiện tại đã hơn mười một giờ, không phải trước đó ngài từng nói, học sinh đúng 10 giờ lên giường ngủ sao, miệng vàng lời ngọc nha. 】

Nếu không phải chính mình cơ trí, thiếu chút nữa đã bị tổng giám đốc Sở hố thảm rồi!

An Nhu cọ cọ thú bông pikachu trong lòng ngực, thái độ đối với Sở Hư Uyên cực kỳ tùy tiện. Không tùy tiện còn có thể làm sao bây giờ, tổng giám đốc Sở còn có thể nhảy dựng lên tìm tới cửa đánh cô được sao.

Sở Hư Uyên không cần nhảy dựng lên đánh cô, nhưng dựa theo chiều cao 1m86 của tổng giám đốc Sở vào 1m59 của Am Nhu, thì dù An Nhu có nhảy dựng lên cũng không nhất định có thể đánh tới đầu tổng giám đốc Sở, mặc dù hiện tại cô còn chưa hiểu rõ ràng chuyện này.

【...】

Hiện tại cô nhóc ngu ngốc thật không dễ lừa.

Sở Hư Uyên một lần nữa chìm vào yên lặng, ý thức được chuyện này thật sự không xong.

https://thuviensach.vn

Mèo con trước kia thường khóc chít chít meo meo với anh, chỉ nghe giọng anh thôi đã run như mèo mắc mưa, giờ đã không thấy đâu nữa.

Hiện tại thay bằng một con nhóc bá đạo, anh nói một câu dám cãi lại hai câu, còn không xem anh ra gì.

【 được rồi, tổng giám đốc Sở à, sao anh trẻ con quá vậy? 】

【 anh sao vậy? Có chuyện gì khó khăn cần tôi giúp sao? 】

An Nhu theo bản năng cãi lại, nửa ngày không chờ đến câu trả lời của anh, tự nhiên lương tâm trào dâng, rốt cuộc cũng dò hỏi Sở Hư Uyên làm sao vậy.

Thật là trẻ con, An Nhu cũng xem như sống chung mấy tháng với Sở Hư Uyên, chút chuyện nhỏ này cô thừa biết, tất cả chỉ vì cô ngủ trước anh ta nên anh ta mới kiếm chuyện với cô thôi, quá hiểu rồi ...

Cái gì mà tính tình tàn nhẫn độc ác, cái gì mà lạnh lùng vô tình ... Hoàn toàn có thể đổi thành, tính trẻ con, lòng dạ hẹp hòi, thích ghi thù, tính toán chi li.

Cũng không biết có phải tổng giám đốc trên đời này đều như vậy hay không?!

【 không có gì. 】

Sở Hư Uyên một lần nữa nói câu này, câu từ cứng ngắc trả lời lại.

【 cô đi ngủ đi. 】

https://thuviensach.vn

... Thật sự tức giận rồi.

Cô, biết, ngay, mà!!!

An Nhu không tiếng động thở dài, biểu tình giống như cô giáo nhìn thấy một học sinh tiểu học vô cớ gây rối, tràn ngập tang thương.

An Nhu cảm thấy, hình như cô đã dùng toàn bộ kiên nhẫn đời này lên trên người cậu bạn nhỏ họ Sở này.

Sở Hư Uyên đến cuối cùng cũng không có nói cho An Nhu anh bị làm sao, An Nhu khuyên can mãi mới coi như vuốt lông cọp nằm xuống, mặc khác cô thật sự có lòng nhưng không có sức. Đứng ở góc độ của An Nhu tới nói, cô thật sự là đoán không được nguyên nhân lý do gì làm tổng giám đốc Sở phiền lòng.

Gia tài bạc triệu, giàu nứt đố đổ vách, con cưng của ông trời, fans nữ xếp hàng vòng quanh trái đất, loại người này vừa sinh ra đã là bá chủ, loại phàm nhân như cô mà đòi đấu với anh ta ... Chặc, thật nhục khi nói một câu, không có đường sống.

Sáng sớm, rất sớm, An Nhu đã thức dậy. Tuy rằng ngày hôm qua bị Sở Hư Uyên làm ầm ĩ hơn 12 giờ đêm, Sở ba tuổi còn có chút lương tâm, nhìn thấy thời gian không còn sớm cũng thúc giục An Nhu ngủ, hơn nữa vẫn luôn nghỉ ngơi đều độ, An Nhu cũng không cảm thấy chóng mặt.

Mở tủ quần áo, chọn một bộ coi được mặc vào, An Nhu thở dài nhìn nhìn tủ quần áo không tính nhiều của mình. Tuy rằng nhìn nhiều hơn đôi chút so với lúc ở nhà, không nói hiện tại, chỉ so với kiếp trước thật sự là một trời một vực, còn thua cả tủ quần áo của ba cô ... Muốn kiếm đồ mặc đi học thật khó khăn.

https://thuviensach.vn

Chọn một chiếc áo hoodie dài tay, một chiếc áo sơ mi trắng cổ cao, một chiếc váy đen xếp ly, mang giày sneaker, An Nhu bỏ thẻ học sinh vào một cái túi nhỏ, sau đó bỏ vào ba lô, chà xát đôi bàn tay lạnh lẽo của mình.

Rời khỏi phòng ngủ, mới vừa đẩy cửa biệt thự ra, An Nhu đã thấy được một bóng người đứng bên ngoài hàng rào hoa viên nhỏ, trước cửa biệt thự của cô. Nghe được động tĩnh, người đó quay sang, nhìn An Nhu tươi cười: "Chào buổi sáng Nhu Nhu."

"... Chào buổi sáng."

An Nhu đi ra, đẩy cửa hàng rào tre: "Tô Hoàng, tại sao cậu lại ở đây? Không đi học sao?"

Hiển nhiên Nữ chủ không phải ngẫu nhiên có mặt ở chỗ này, rõ ràng là nằm vùng nha.

"Đi chứ, nhưng là muốn đi chung với cậu."

Tô Hoàng tươi cười dịu dàng, duỗi tay đưa cho An Nhu một túi giấy: "Đây là bữa sáng mình làm đó, không biết cậu có ăn sáng chưa, nhưng mình vẫn cứ muốn đưa cho cậu."

An Nhu đúng là chưa có ăn sáng.

Cô không có bình tĩnh như Tô Hoàng, cũng không có tài năng bếp núc. Rốt cuộc đời trước cộng với đời này, An Nhu chưa từng học nấu ăn, ngay từ đầu cô tính toán đi căn tin giải quyết cái bụng đói, nhưng Tô Hoàng đã nhiệt tình như vậy An Nhu cũng không tiện cự tuyệt, chỉ có thể chấp nhận.

"Cảm ơn cậu nhiều nha, phiền cậu quá rồi, thật ra cậu cũng không cần chuẩn bị cho mình làm gì đâu."

https://thuviensach.vn

An Nhu mở ra túi giấy, bên trong là sandwich nóng hầm hập cùng với một chai sữa tươi, còn tri kỷ kèm theo khăn giấy: "Thật sự không cần như vậy, cậu làm mình ngại quá."

"Không có việc gì đâu, chúng ta là bạn tốt mà."

Tô Hoàng cười mi mắt cong cong, chớp chớp mắt, đột nhiên nói: "Huống chi, Nhu Nhu cũng giúp mình rất nhiều nha."

Lời này nói không đầu không đuôi, An Nhu giật mình một chút, chợt nhớ lại những gì cô làm cho Tô Hoàng, ý tứ này chính là ... Nữ chủ có thiện ý với mình sao? Còn muốn làm bạn với mình?

Không cho An Nhu có nhiều thời gian nghiền ngẫm, Tô Hoàng lôi kéo An Nhu lên xe, định vị địa điểm, kế tiếp mặt không đổi sắc nói chuyện phiếm với An Nhu, chậm rãi chuyển từ đề tài này sang đề tài khác.

Tại phương diện này, An Nhu không phải đối thủ của Tô Hoàng. Vài lần tưởng chuyển sang vấn đề khác đều bị Tô Hoàng cười có lệ đi qua, một hai lần như vậy An Nhu cũng từ bỏ, chỉ số thông minh của cô mà đòi lên võ đài đấu với nữ chủ, khác nào một chiêu *K.O.

*K.O: Knock Out, một cú đo ván, hạ gục ngay tại chỗ.

An Nhu ăn bữa sáng ở trên xe, chờ đến khu lớp học cũng không tính trễ, thậm chí còn rất sớm.

Khu lớp học giành cho học sinh mới không còn trống rỗng như trước, mà đã có không ít học sinh đi từng tốp vào bên trong, An Nhu nhìn những gương mặt tuổi xấp xỉ mình tới tới lui lui, không tự giác nắm chặt lòng bàn tay, lòng bàn tay tràn ngập lạnh lẽo.

https://thuviensach.vn

"Làm sao vậy? Không thoải mái sao?"

Tô Hoàng cũng ngẩng đầu nhìn tòa nhà hoành tráng đến mức không thể bắt bẻ, tràn ngập hơi thở tri thức, lại nhạy cảm nhận ra sự khác thường của An Nhu, duỗi tay sờ sờ trán của cô: "A... Có chút lạnh, làm sao vậy?"

"Không sao, chỉ là ngủ không đủ giấc thôi, nên tinh thần không được tốt lắm."

An Nhu lui ra phía sau một bước, tránh né Tô Hoàng đụng chạm, lại giữ nụ cười rất tươi: "Chúng ta vào thôi, còn không biết phòng học ở nơi nào nữa kìa."

Tô Hoàng nhìn An Nhu trong chốc lát, mới gật gật đầu: "Không ngủ được là tật xấu, tối hôm nay cậu hãy ngũ sớm một chút, con gái thức khuya không tốt lắm đâu."

"Mình biết, chỉ có một lần này thôi."

An Nhu cười cười, nhìn khu lớp học: "Đi thôi, tìm phòng học thôi nào."

Vừa rồi, An Nhu không nghĩ quá nhiều, nhưng khi cô đối diện tầm mắt của Tô Hoàng, trong nháy mắt An Nhu nhớ tới những lời dạy dỗ của Sở Hư Uyên.

【 tầm mắt cần phải luôn vững vàng, khống chế được độ cong của khóe miệng cùng với chân mày, tận lực giữ cho thật tự nhiên, nhớ miệng phải luôn uốn lượn cong lên ...】

Giọng Sở Hư Uyên lạnh nhạt trầm ổn, đối với tình huống vừa rồi của An Nhu mà nói, cô chỉ là lại làm theo bản năng thôi.

https://thuviensach.vn

Khó có thể miêu tả ... Chỉ là, làm theo lời anh dạy, khiến cô thấy an tâm.

Quả nhiên là cô vẫn có bóng ma tâm lý đối với lớp học. Sóng vai với Tô Hoàng đi lên bậc thang khu lớp học, An Nhu theo bản năng tránh né, không va chạm vào người khác, cũng không để người khác va chạ vào mình.

Ngây người mấy tháng ở trường Húc Dương, tuy rằng cuối cùng là xé rách mặt rời đi, nhưng trong lòng An Nhu rất khó tiêu tan mọi chuyện từng xảy ra nơi đó. Tuy rằng cô cũng tận lực tránh nhớ tới, bình thường cảm thấy không có gì, tới khi cần phải đối mặt ... Lại cảm thấy có áp lực vô hình đè lên người cô, làm cô cảm thấy khó chịu.

【 Tổng giám đốc Sở ...TT】

Vừa mới qua một khúc cua bậc thang, An Nhu càng thêm uể oải, bản thân cô cũng chưa chú ý tới tư động kết nối với Sở Hư Uyên.

【 làm sao vậy? Ở khu lớp học? 】

Sở Hư Uyên vừa nhìn thấy trạng thái hiện tại của An Nhu thì đã phát hiện cô có chút không khỏe, còn lý do gì, cũng quá dễ đoán.

【 ừ, đang tìm lớp. 】

Tô Hoàng dừng lại nghiên cứu địa hình, An Nhu đứng ở bên cạnh lại có chút mất hồn mất vía.

【 Tổng giám đốc Sở, bạn học ở đây có giống Húc Dương không? Có hòa đồng không? Tôi chào hỏi có để ý tới tôi không? Có ...】

Biết rõ nơi này không phải Húc Dương, An Nhu lại lo lắng nơi này sẽ trở

https://thuviensach.vn

thành một cái Húc Dương thứ hai. Mặc kệ tương lai thế nào, hiện tại An Nhu không có cách nào vượt qua bức tường này.

【 sẽ không, cô lo lắng cái gì? Bây giờ còn có ai có thể nhắm vào cô nữa sao? 】

Sở Hư Uyên khẽ cười một tiếng, cảm thấy rất thú vị, lại cảm thấy đã thật lâu anh chưa từng nhìn thấy bộ dáng An Nhu nhát gan như vậy ... Có chút đáng yêu.

【 cô đã không phải là cô trong quá khứ, không cần sợ. 】

Sở Hư Uyên hiếm khi dịu dàng an ủi người khác, anh sắp bị chính mình làm cảm động rồi.

An Nhu cúi đầu, tiếp tục đi theo Tô Hoàng.

Cô là biết nơi này không giống Húc Dương, hiện tại An Nhu cũng không giống An Nhu trước kia, sẽ không dễ dàng bị người khác ức hiếp, cũng sẽ không dễ dàng bị người khác đánh chửi, cô đã không còn sợ hãi An Như Uyển.

Cô đã không phải là cô trong quá khứ, cái gì cũng không biết, chỉ biết khóc, bị mọi người nhằm vào cũng không phản, nằm im chịu trận.

Cô bây giờ mạnh hơn nhiều, cô biết lên tiếng xin giúp đỡ, cô đã biết cách đánh trả, hơn nữa cô cũng không phải kẻ yếu, cái gì cũng không biết như trước.

【 hơn nữa ... 】

Sở Hư Uyên khẽ nhếch đuôi lông mày, chống cằm, một tay ở trên bàn phím

https://thuviensach.vn

nhanh chóng nhấn nhấn gõ gõ, dưới ánh nắng sáng, ngũ quan tuyệt đẹp của người đàn ông có vẻ hết sức dịu dàng.

【 cô còn có tôi. 】

Sở Hư Uyên nói lời này không chút để ý, cũng không cảm thấy bản thân anh cho cô hứa hẹn gì, giống như anh chỉ là thuận miệng nói ra.

【 đừng quên, lúc ban đầu chúng ta đã từng làm giao dịch, nhớ rõ chưa? 】

Giọng Sở Hư Uyên vững vàng, An Nhu nghe vào trong tai giống như là bùa hộ mệnh.

【theo giao dịch, cô bảo vệ an toàn cho tôi, còn tôi, bảo đảm cuộc đời này của cô bình an trôi chảy. 】

https://thuviensach.vn

Chương 43: Muốn tách Tô Hoàng ra khỏi An Nhu

Gọng Sở Hư Uyên khá là lạnh nhạt, An Nhu nghe được lại nhịn không được bật cười.

【 tốt, cảm ơn tổng giám đốc Sở, tôi cũng còn đỡ ... Dù sao có những lời này của anh là tôi an tâm nhiều rồi. 】

Sở Hư Uyên nói chuyện cuồng vọng, An Nhu lại biết anh không phải tùy tiện nói chơi, đối với Sở Hư Uyên, An Nhu chưa bao giờ hoài nghi những lời hứa hẹn của anh. Anh thuộc loại người nói được làm được.

【... Ngoan. 】

Sở Hư Uyên im lặng một lát, châm chước gọ ra chữ này.

【 Tổng giám đốc Sở, anh xem tôi là cái gì? Ngoan? 】

An Nhu không để ở trong lòng, hiện tại cảm giác của cô đã tốt hơn một chút, cũng có tinh thần và sức lực trêu chọc Sở Hư Uyên.

【 thú cưng nhà anh sao? (vẫy đuôi.gif) 】

【 thật vui vì cô đã nhận ra giá trị thật sự của bản thân. 】

https://thuviensach.vn

Ngay từ đầu, khóe môi của Sở Hư Uyên thoáng kéo cong lên, người đàn ông không chút để ý đứng ở trước cánh cửa sổ bằng kính dài sát đất của tầng cao nhất tòa cao ốc.

【 thú cưng của tôi ơi ~ cô muốn làm chó hay mèo? Mèo được không. 】

Bài trừ rớt loại so sánh không thỏa đáng này, cô nhóc kia có đôi khi thật đúng là giống như một bé mèo con. Sở Hư Uyên hơi thất thần nghĩ, nhõng nhẽo, yêu khóc, tùy hứng, có đôi khi còn sẽ làm nũng. Không chút nào áy náy tự tạo cho An Nhu đủ loại ưu điểm, khóe môi Sở Hư Uyên nhếch lên độ cong vui vẻ.

【 không có việc gì, vinh hạnh của tôi. 】

An Nhu không để ý những lời nói khắc nghiệt của Sở Hư Uyên, đương nhiên cô biết tổng giám đốc Sở không nói giỡn, cũng cười trả lời.

【 có thể làm mèo nhà tổng giám đốc Sở cũng khá tốt, không phải còn có cách nói phận làm con sen sao? Tổng giám đốc Sở, vậy anh có hiểu như thế nào là phận làm con sen không? (bổn thiếu nữ biết đáp án nhưng bổn thiếu nữ quá đáng yêu, dù biết cũng không nói đâu nha, mắc cỡ chết được.gif) 】

Phận làm con sen ... Đương nhiên chính là phận hót phân nha.

An Nhu biết, cô cảm thấy chắc có lẽ Sở Hư Uyên cũng biết, người này rất thông minh, nói chuyện không cần quá nghiêm túc, không liên quan gì đến việc cô hay nhút nhát lúng túng mỗi khi đến môi trường mới.

【 ... 】

Sở Hư Uyên trực tiếp không để ý tới An Nhu.

https://thuviensach.vn

Thật là lá gan càng lúc càng lớn.

Khớp xương ngón tay rõ ràng đang gõ gõ lên cửa sổ, Sở Hư Uyên quét mắt nhìn ảnh ngược của bản thân trên tấm kính cửa sổ, không dễ phát hiện hiện tại tâm trạng của anh đang rất vui vẻ.

Sở Hư Uyên hoàn toàn không để ý tới An Nhu, An Nhu cũng không có tìm Sở Hư Uyên, đi chung với Tô Hoàng đến từng tầng lầu từng tầng lâu một kiếm lớp học. Tuy rằng có thể trực tiếp đi thang máy, nhưng là học sinh quá nhiều, lại yêu cầu chậm rãi quen thuộc đường đi, còn không bằng tự mình chậm rãi đi tìm.

"Hình như nơi này là lớp học của cậu thì phải?!" Tô Hoàng đột nhiên ngừng lại, chỉ cánh cửa gỗ trước mắt, quay sang nói với An Nhu.

"Để mình xem lại, ừ, đúng rồi, là lớp của mình, lớp 56." An Nhu không để ý tại sao Tô Hoàng lại biết cô học lớp nào, nhìn nhìn con số trước cửa lớp, cô có chút khẩn trương nhìn vào bên trong.

Có rất nhiều bạn học trong lớp, có một ít đang ngồi trên ghế, còn có tốp ba tốp năm nói chuyện phiếm, trong lớp không có một người nào chú ý tới sự có mặt của An Nhu, nhìn cũng giống như những lớp học bình thường khác.

"Được rồi, vậy cậu còn không mau vào đi, mình đã hiểu sơ đồ lớp học rồi, cũng biết lớp của mình nằm ở đâu, cậu đi vào đi, mình cũng phải đi đây."

Tô Hoàng dịu dàng cười cười, vỗ vỗ bả vai An Nhu: "Cố lên, thời gian nghỉ giữa trưa tụi mình cùng đến căn tin ăn cơm rồi tâm sự chuyện lớp mới nha."

An Nhu hơi giật mình, còn không có hiểu rõ tại sao Tô Hoàng có thể tự

https://thuviensach.vn

nhiên nói ra câu "thời gian nghỉ giữa trưa tụi mình cùng đến căn tin ăn cơm rồi tâm sự chuyện lớp mới", thì đã nhìn thấy Tô Hoàng cười vẫy tay chào mình, sau đó nhẹ nhàng rời khỏi.

... Cô cảm thấy hình như lại bị nữ chủ hố tiếp một đợt.

An Nhu giật giật khóe miệng, có chút bất đắc dĩ. Cô nghiêng đầu, từ ngoài cửa nhìn vào trong phòng học.

Chỗ ngồi là mỗi người một bàn một ghế, mỗi bàn đều rất lớn, trong hộc bàn đều là sách giáo khoa cần học trong ngày, còn có ở điện ở trên chân ghế để tiện sử dụng laptop, phía sau vách tường lớp học còn có một loạt ngăn tủ, chắc là để học sinh đặt những vật phẩm cá nhân.

Lớp học này khác xa những lớp học khác cô từng nhìn thấy, nhưng cũng có chỗ tương tự.

An Nhu không đứng ở ngoài cửa lớp bao lâu, hít sâu trực tiếp đi vào, cô tới không sớm cũng không muộn, bàn ghế trống cũng không còn nhiều. An Nhu chọn một vị trí ngoài rìa giữa lớp, nằm gần cửa sổ, xẹt thẻ lên góc cạnh bàn, chỗ ngồi tự động hiện ra thông tin cá nhân của cô.

Từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài, có thể nhìn thấy hàng cây hoa anh đào rợp bóng mát nổi tiếng Z, hoa anh đào nở rộ chào mùa hạ vô cùng xinh đẹp, đương nhiên, lúc chưa nở hoa cũng rất đẹp.

*Hoa anh đào thường nở cuối tháng ba cho đến hết tháng tư.

An Nhu vào lớp không làm cho bất ai chú ý. Cô không có người quen, càng không phải nhân vật nổi tiếng gì, bạn học trong lớp đương nhiên cũng sẽ không chủ động tìm cô làm quen.

https://thuviensach.vn

An Nhu tạm thời cũng không biết làm cách nào để chào hỏi bạn bè trong lớp, dứt khoát ngồi tại chỗ, lấy sách bài tập ra làm tiếp. Giai đoạn trước học bù một đợt, cuối cùng cũng đã theo kịp tiến độ chương trình trong học viện, nhưng vẫn còn có rất nhiều chỗ chưa hiểu, cần chậm rãi học tập tiếp.

Giờ này phút này, An Nhu rất cảm ơn hệ thống trong đầu, tuy rằng từ trước đến đều hố thảm cô, phương diện khác cũng chẳng ra gì, nhưng lại có năng lực xử lý còn nhanh hơn so với máy tính. Ít nhất cũng lập chút công trạng tại phương diện học tập.

Bởi vậy trong một tuần cô cũng xem như đuổi kịp tiến độ chương trình học.

Đợi trong chốc lát, giáo viên chủ nhiệm lớp cũng đã vào, nhìn thấy giáo viên, trong nháy mắt An Nhu không thể không cảm thán loại này tiểu thuyết Mary Sue này vẫn còn có chỗ rất tốt.

Ít nhất giáo viên học viện DICE đều rất đẹp trai.

"Thầy là giáo viên chủ nhiệm phụ trách lớp 56, Arthur Mogan." Người đàn ông khá trẻ tuổi, người nước ngoài tóc vàng mắt xanh, tươi cười sáng lạn chào hỏi mọi người trong lớp.

"Mọi người gọi thầy là Arthur là được, từ hôm nay trở đi thầy chính là giáo viên chủ nhiệm của lớp các em, hy vọng thầy trò chúng ta có thể cùng nhau trải qua quảng thời gian vui vẻ trong học kỳ 1 này."

Tóc vàng lóa mắt, đôi mắt màu xanh lam như màu nước biển, nụ cười còn chói hơn ánh sáng mặt trời, còn mang theo chút thẹn thùng. Anh ta mới vừa nói xong, thì toàn bộ học sinh trong lớp đều nhỏ giọng cười vang, không ít nữ sinh đều biểu hiện ra sự hứng thú.

Tuy rằng là người nước ngoài, nhưng tiếng Trung của Arthur lại rất tốt,

https://thuviensach.vn

không hề nghe ra khẩu âm của người nước ngoài, hoàn toàn là giọng tiêu chuẩn.

An Nhu chống cằm, cảm thấy bản thân còn rất mê trai.

Cô không phải người ham mê sắc đẹp, nhưng mà thầy giáo đẹp đến trình độ cấp độ cao như thế này, đều là ước mơ của toàn thể nữ sinh, bất kể là thời đại nào.

Mặc kệ người khác có ước mơ hay không, An Nhu chỉ nhớ lại mấy ông thầy đầu hói bụng bia ở trường THPT Húc Dương, vẫn là cảm thấy thầy giáo trẻ, đẹp trai, tóc vàng mắt xanh đang đứng trước mặt cô càng dễ nhìn, có lẽ sẽ học tốt hơn.

【 Tổng giám đốc Sở, trường học thật là quá tuyệt vời. 】

An Nhu vui rạo rực chia sẽ với Sở Hư Uyên, một chút cũng không thèm quan tâm trước đó Sở Hư Uyên còn lười để ý đến chuyện của cô, vô cùng ra vẻ khoan dung độ lượng.

【 mời thầy giáo đẹp trai về trường dạy, cảnh đẹp ý vui, tạo động lực đến lớp, tổng giám đốc Sở, nếu hằng ngày anh mà nhìn thấy người đẹp chắc tâm trạng cũng cảm thấy vui vẻ hơn hen? (mắt sáng lấp lánh.gif) 】

【... Nông cạn. 】

Sở Hư Uyên nghẹn trong chốc lát mới đánh giá ánh mắt của An Nhu.

【 ham mê sắc đẹp, không cảm thấy mất mặt sao? 】

【 mất mặt cái gì nha, người đẹp chính là phải dùng ánh mắt để thưởng thức. 】

https://thuviensach.vn

An Nhu thực ngay thẳng, nói ý kiến của bản thân.

【 Tổng giám đốc Sở, lớn lên đẹp chính là để bản thân và người khác ngắm nhìn nha, bộ tâm trạng của anh không cảm thấy vui vẻ khi mỗi ngày nhìn thấy gương mặt của mình trong gương sao? 】

An Nhu tự đánh giá diện mạo của mình cũng thuộc dạng thanh tú, nếu trang điểm một chút có lẽ cũng là một hot girl, nhưng tuyệt đối không tính là sắc đẹp tuyệt đỉnh.

Nói gì thì nói, cô vẫn rất giỏi về mảng thưởng thức cái đẹp, những thứ đẹp thường làm tâm trạng vui vẻ, cớ gì không nhìn.

Sở Hư Uyên im lặng một lát, cố gắng cưỡng ép bản thân, kiềm chế xúc động đổi chủ nhiệm lớp cho An Nhu thêm một lần nữa.

Trong một đống cấp dưới toàn là nhân tài của mình, anh tự tay chọn lựa kỹ càng ra một người có thể giúp ích cho An Nhu, ra lệnh đến học viện làm giáo viên chủ nhiệm lớp của An Nhu, Sở Hư Uyên lại không suy tính đến vấn đề nhan sắc.

Chuyện này còn yêu cầu suy xét sao?

Trước đó, Sở Hư Uyên chỉ là tính toán chọn cho An Nhu một giáo viên thích hợp, trong lòng nghĩ không nên làm mèo con ngốc có áp lực quá nhiều trong việc học. Dù sao mèo con ngu ngốc đó anh cũng đã nuôi lâu như vậy, đã nói sẽ bảo vệ con nhóc ngốc nghếch đó cả đời trôi chảy, Sở Hư Uyên không muốn thất hứa.

An Nhu còn không biết tổng giám đốc Sở vì cô có thể thuận lợi học tập ở học viện DICE, lần đầu tiên trong cuộc đời động tay chân làm việc riêng.

https://thuviensach.vn

Chỉ là theo trực giác biết Sở Hư Uyên lại tức giận.

Thôi bỏ đi, cô vĩnh viễn đều không được biết nguyên nhân lý do gì làm Sở Hư Uyên tức giận, nhưng mà tính cách của tổng giám đốc đều khó chịu như vậy sao.

Làm đàn em cũng không dễ dàng nha.

Ở trong đầu câu được câu không nói chuyện với Sở Hư Uyên, vừa quấy rầy anh, vừa lắng nghe thầy Arthur nói chuyện. Thầy ấy cũng không có nói nhiều, chỉ nói đại khái những yêu cầu mục tiêu cần lớp đạt được trong học kỳ 1, ngoài ra nhắc lại một vài điều cần chú ý đã có trong sổ tay học sinh.

Lúc đầu, An Nhu ỷ vào việc bản thân đã rất hiểu biết học viện DICE thông qua quá trình trưởng thành của nữ chủ Tô Hoàng trong tiểu thuyết, nên không có xem qua sổ tay học viện.

Cô vùi đầu ở biệt thự suốt một tuần, vừa bổ sung thêm kiến thức vừa đọc sổ tay học viện DICE, sau đó đã hoàn toàn hiểu biết và nắm rõ tất cả các thông tin cần thiết trong học viện.

Arthur không nói những lời không có ý nghĩa, trực tiếp tuyên bố, sau khi kết thúc một ngày học, học sinh toàn lớp phải ở lại để bỏ phiếu chọn ủy ban lớp. Sau khi căn dặn rõ ràng thì bắt đầu học tiết toán. Arhtur không những là giáo viên chủ nhiệm lớp, mà anh còn là thầy giáo dạy môn toán.

"Được rồi, các bạn học, hiện tại bắt đầu lên lớp thôi." Nụ cười tươi rói như ánh mặt trời, Arthur mặt không đổi sắc lướt học sinh ngồi ở phía dưới, thực mau đã tỏa định mục tiêu của chính mình.

Một cô bé mi thanh mục tú, nhìn qua giống như một động vật nhỏ bé đáng yêu.

https://thuviensach.vn

Anh tới nơi này đảm nhiệm vai trò chủ nhiệm lớp chính là vì cô bé đó? Có chút bất đắc dĩ, lắc lắc đầu, Arthur thật sự đoán không ra ý nghĩ của ông chủ nhà mình.

Một cựu sinh viên xuất sắc sau khi tốt nghiệp học viện DICE trở thành IT chuyên nghiệp, nhân tài trong nhân tài, cũng là một trong những cấp dưới được Sở Hư Uyên tín nhiệm nhất.

Trước nay Arthur chưa từng nghĩ tới có ngày bản thân lại tiếp nhận một nhiệm vụ muôn hình muôn vẻ như vậy, đây chắc có lẽ là chuyện kỳ lạ nhất trong những nhiệm vụ boss giao cho anh.

Bảo vệ một cô bé tên là An Nhu, bảo đảm cô bé có thể an ổn bình an đi học ở học viện, mỗi tuần còn phải viết báo cáo hơn mười ngàn chữ trở lên về sau đó còn tự mình giao cho Sở Hư Uyên.

Đây quả thực là chuyện làm anh không thể tưởng tượng được.

Từ nhỏ anh học chung với Sở Hư Uyên, được boss phát hiện tài năng, bồi dưỡng chu cấp trong quá trình học tập, tính ra anh đã đi theo boss Sở hơn mười năm. Mối quan hệ giữa hai người là ông chủ và người làm công, cũng bạn bè.

Arthur quá hiểu rõ tính tình của Sở Hư Uyên, chán ghét phái nữ đến độ chỉ vừa nghe thôi sắc mặt đã thay đổi. Cũng không biết rốt cuộc là tình huống như thế nào mới làm boss Sở thay đổi tính tình.

Arthur nhịn không được lại nhìn cô bé ngồi ở bên cửa sổ thêm lần nữa, anh lắc đầu bó tay. Đây là lần đầu tiên boss Sở giao một mệnh lệnh như vậy cho anh đi làm.

https://thuviensach.vn

Chỉ sợ bất kỳ ai cũng không thể tưởng được tầm quan trọng của cô bé này đối với boss Sở.

Trong một buổi sáng, An Nhu gặp được bốn giáo viên, trừ bỏ giáo viên chủ nhiệm Arthur ra những giáo viên khác đều có nhan sắc không được cao lắm, nhưng cũng xem như xuất sắc.

Thái độ chuyên nghiệp, nói chuyện rất lễ phép, tạo cảm giác rất tốt cho học sinh. An Nhu nghiêm túc học xong một buổi sáng, cảm thấy cũng không tệ.

Đến nỗi làm quen bạn học mới trong lớp ... An Nhu tạm thời còn chưa có nghĩ đến, tính cách của cô cũng không xem như hướng ngoại, cô không quá nguyện ý chủ động chào hỏi giao lưu với người khác, những bạn học khác cũng không để ý đến cô.

Thời gian nghỉ trưa không dài, trong tình huống bình thường, hầu hết học sinh đều sẽ không lựa chọn trở lại khu biệt thự. Sau khi học xong tiết thứ tư, An Nhu dọn dẹp lại đồ vật trên bàn, đi ra phòng học, còn đang do dự có cần đi tìm Tô Hoàng cùng nhau ăn trưa hay không.

Dựa theo quỹ đạo nguyên tác, hiện tại Tô Hoàng đang được mọi người trong lớp chú ý đến vì tướng mạo quá mức xuất sắc, kế tiếp chính là hóa giải một ít thủ đoạn nhỏ, sau đó đảo ngược tình thế, vả mặt chan chát.

Nhưng mà hiện tại Tô Hoàng chỉ là một bộ dáng bình thường, nữ chủ người ta còn dịch dung chưa trở về gương mặt thật. An Nhu cũng không thể nghĩ ra được, với bộ dáng này của Tô Hoàng thì có thể làm ai ngứa mắt.

Chẳng lẽ nữ chủ tính toán tồn tại không có tiếng tăm gì trong học viện DICE cho đến khi tốt nghiệp?

Nữ chủ thay đổi con đường báo thù rồi sao, đó là huyết hải thâm thù nha?!

https://thuviensach.vn

"Nhu Nhu, mình tới tìm cậu đi ăn trưa đây."

An Nhu đang đứng ngây người ở trước cửa lớp thì lại nghe được giọng của Tô Hoàng, giọng tới trước người tới sau. Tô Hoàng đang đứng trên thang cuốn tự động thấy bóng dáng An Nhu, nhanh chân chạy xuống, tươi cười choàng tay An Nhu: "Đi ăn cơm thôi, mình đói rồi."

"Ừm."

Tô Hoàng đã chủ động tìm tới cửa, An Nhu dù rối rắm cũng không tiện từ chối, chỉ đành tay choàng tay với Tô Hoàng cùng nhau đến căn tin, trên đường đi còn nghe Tô Hoàng nói chuyện: "Nhu Nhu, lớp học thế nào? Giáo viên và bạn học thế nào?"

Mấy chuyện này không cần giấu giếm gì, An Nhu cũng nói theo tình hình thực tế, dừng một chút suy nghĩ, mới thử hỏi: "Tô Hoàng, còn cậu thì sao?"

Thấy biểu tình của Tô Hoàng trước sau như một, giống như không có xảy ra chuyện gì không tốt.

"Mình hả? Cũng khá tốt."

Tô Hoàng kéo tay An Nhu, vẫn giữ nụ cười mỉm tâm trạng cũng rất tốt, nói: "Có xảy ra chút mâu thuẫn nhỏ với vài người, nhưng đã giải quyết ngay sau đó rồi."

Đôi mắt đen nhánh lắng đọng lại một tầng lạnh lẽo, Tô Hoàng dịu dàng mỉm cười, chuyện hoàn toàn không có nhẹ nhàng như cô nói. Mỗi lớp học đều sẽ có một vài đứa ngu xuẩn, Tô Hoàng cũng không phải người yếu đuối dễ bị người khác ức hiếp, đương nhiên là dằn mặt ngay tại chỗ.

https://thuviensach.vn

Những việc này Tô Hoàng không tính gạt An Nhu, chỉ là không muốn nhắc tới. Cô hiếm lắm mới tìm được một người bạn tốt như vậy, cô không muốn nhanh như vậy đã làm đối phương sợ cô.

"Vậy cậu không sao chứ?" An Nhu buột miệng thốt ra, nhìn Tô Hoàng có chút lo lắng.

Cô biết bản tính của Tô Hoàng, một chút cũng không cảm thấy nữ chủ hung dữ như vậy có cái gì không đúng, ngược lại còn cảm thấy như vậy mới là chân chính Tô Hoàng.

Trong cốt truyện có một tình tiết nữ sinh tát Tô Hoàng một cái, có phải là chuyện này không? An Nhu không nghĩ quá nhiều, chỉ là lo lắng theo bản năng.

"Không có việc gì, chỉ một chút tranh cãi nhỏ thôi, mình đã giải quyết ngay sau đó rồi, cậu đừng lo." Tô Hoàng tươi cười càng thêm dịu dàng, nhẹ nhàng bâng quơ nói sang chuyện khác.

"Đúng rồi, mình cũng đã đậu vào CLB IT rồi đó, hình như hai ngày sau có một cuộc thi đấu giành riêng cho thành viên mới, cậu có tham gia không?"

Tô Hoàng tham gia CLB âm nhạc giống như nguyên cốt truyện, nhưng chỉ khác là cô ấy cũng tham gia vào CLB Game và IT, cùng chung CLB với An Nhu. Hai CLB này không có trong nguyên tác.

"Chắc mình sẽ tham gia." An Nhu không do dự, đồng ý ngay, trong lòng bởi vì Tô Hoàng nói sang chuyện khác còn mơ hồ nhẹ nhàng thở ra.

Tuy rằng hiện tại cô bị nữ chủ quấn lên, nhưng An Nhu cũng không muốn tham dự vào cuộc sống lên xuống phập phồng của Tô Hoàng. Nữ chủ có vầng sáng Mary Sue có thể dỗi thiên dỗi địa, cô có cái gì?

https://thuviensach.vn

Một cái đầu trẻ con, tính cách không ổn định, suy nghĩ thì như trẻ lớp lá sao? An Nhu nghĩ đến thuộc tính của bản thân như bị thiên lôi đánh khét lẹt. Hình như mấy thuộc tính trên đều là câu cửa miệng của tổng giám đốc Sở mỗi khi mắng cô thì phải.

【 mèo con ngu ngốc. 】

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

An Nhu chớp chớp mắt, mới nghe ra đây là giọng của Sở Hư Uyên.

【... Tổng giám đốc Sở, anh đừng tự tiện đặt nick name cho tôi được không? Nói chuyện đàng hoàng không được sao? 】

An Nhu có chút bất đắc dĩ, đi đến căn tin, tùy tiện tìm chỗ đứng xếp hàng.

【 tìm tôi có chuyện gì sao? 】

【hiện tại cô ở chung với ai? Hàng xóm của cô? 】

Giọng Sở Hư Uyên lại rất lạnh lẽo, đứng ở trong văn phòng hiệu trưởng, không khí xung quanh người đàn ông tràn đầy tối tăm.

【 quan hệ giữa cô và người đó rất tốt? 】

Ngày đó vừa thấy An Nhu chơi game với người kia, Sở Hư Uyên đã ra lệnh cho thủ hạ đi tra xét toàn bộ thông tin về hai người.

Thông tin về An Nhu tra được ra ngay, nhưng về người tên "Tô Hoàng" kia, Sở Hư Uyên phải tốn chút sức lực mới tra ra được. Hôm nay mới vừa nhận được báo cáo, Sở Hư Uyên nhìn qua loa một lần, thì hoàn toàn phóng ra áp

https://thuviensach.vn

suất thấp.

Tô Hoàng, hay còn có cái tên khác là Phượng Hoàng.

Nếu là người bình thường, Sở Hư Uyên đương nhiên không quen biết. Nhưng người này Sở Hư Uyên nhận thức. Không chỉ quen, mà anh còn biết dựa theo chỉ số thông minh của mèo con ngu ngốc kia, dù có mười An Nhu cũng không phải đối thủ của Tô Hoàng.

Nghĩ đến lúc anh còn ở trên đảo, nẫng tay trên món đồ mà Tô Hoàng muốn, sau đó còn có mấy lần gặp mặt không thoải mái. Sở Hư Uyên không thể ngăn chặn khí lạnh phóng ra xung quanh.

Loại nhân vật thuộc cấp độ nguy hiểm này, tại sao lại muốn làm bạn với An Nhu?!

Hơn nữa quan hệ còn tốt như vậy!

Càng nghiêm trọng hơn là mục đích của cô ta là gì?

Sở Hư Uyên bắt đầu suy xét các loại âm mưu, tâm trạng kém tới cực điểm.

Ấn tượng của Sở Hư Uyên đối với Tô Hoàng rất tệ. Tuy rằng ngay từ đầu có chút thưởng thức đối với người có bản chất tương tự với mình. Nhưng không bao lâu sau, loại thưởng thức này đã chuyển hóa thành đồng loại tương khắc, tràn ngập địch ý.

Anh biết bản chất của Tô Hoàng và anh là cùng một loại người, điều này làm anh vô cùng không thoải mái.

【 à, quan hệ còn tạm được. 】

https://thuviensach.vn

An Nhu còn không biết nam nữ chủ đã phát triển mối quan hệ trở thành kẻ thù, cô cũng đã nhận ra giọng điệu của tổng giám đốc Sở đang rất nguy hiểm, thật cẩn thận trả lời.

【 chỉ là hàng xóm bình thường thôi nha, quen sơ sơ à. 】

Ủa khoan, cái này hình như không đúng lắm. Sao giọng điệu của anh ta như bắt ghen vậy?!

An Nhu xếp hàng lấy phiếu ăn, trong lòng có dự cảm không tốt.

Tại sao tổng giám đốc Sở lại đột nhiên cảm thấy hứng thú với Tô Hoàng như vậy?

Từ lần đầu tiên An Nhu phát hiện cốt truyện chạy trật đường rây, thì sau đó cô không quan tâm đến nữa, chỉ cảm giác được Tô Hoàng rất chán ghét Sở Hư Uyên, còn thái độ phía Sở Hư Uyên thì cô không rõ lắm.

An Nhu có tự mình hiểu lấy, cũng dứt khoát không xen vào cốt truyện.

Không phải, hiện tại tổng giám đốc Sở mới cảm thấy hứng thú với hàng xóm của cô, nguyên nhân lớn nhất cũng chỉ có thể là bởi vì anh ta đã nhận ra cô?!!!!

Đột nhiên ý thức được vấn đề này, tay An Nhu run lên, khây thức ăn thiếu chút nữa rơi xuống.

Không không không không, cô còn chưa có chuẩn bị tốt danh tính bị bại lộ.

Sở Hư Uyên đen mặt, tên đáng chết nào sắp xếp cho hai người bọn họ trở thành hàng xóm?! Thì chợt nhớ ra, học viện có hệ thống phân chia dựa theo số thứ tự, mới cưỡng chế đè ép cơn giận xuống.

https://thuviensach.vn

Mở ra camera theo dõi tìm vị trí hiện tại của An Nhu, Sở Hư Uyên thực mau đã tìm thấy.

Ha hả, hiện tại mèo con ngu ngốc kia còn dững dưng ngồi ăn chung với nhân vật nguy hiểm kia, nhìn thấy An Nhu cười nói chuyện với người khác, sắc mặt và tâm trạng của Sở Hư Uyên ngày một kém.

【... Tổng giám đốc Sở, anh đừng làm tôi sợ. 】

An Nhu thấy Sở Hư Uyên nửa ngày không nói chuyện, trong lòng càng không yên.

【 anh làm sao vậy? Làm ơn nói một câu đi nha TT.】

Hiện tại lá gan của An Nhu lớn không ít, chỉ khi đối mặt với cơn giận của Sở Hư Uyên là cô tay chân luốn cuốn không biết làm sao bây giờ. Ngày thường nói giỡn về nói giỡn, An Nhu chưa thấy Sở Hư Uyên tức giận đến như vậy bao giờ.

Huống chi chuyện này còn quan hệ đến việc cô bị rớt áo choàng, An Nhu càng nghĩ càng lo lắng.

Sở Hư Uyên không trả lời.

Di động đặt trên bàn, màn hình lúc sáng lúc tối, sắc mặt người đàn ông đứng ở trước cửa sổ sát đất âm u lại nặng nề. Vừa rồi, trong nháy mắt Sở Hư Uyên chợt nhận ra ý nghĩ của anh có bao nhiêu đáng sợ.

Anh muốn mang An Nhu lại đây, ngăn cản mèo con tiếp xúc với Tô Hoàng. Nếu không phải An Nhu kịp thời gửi tin nhắn, có lẽ anh đã ra lệnh cho thuộc hạ làm như vậy rồi. Đôi tay đặt ở phía sau lưng nắm chặt thành

https://thuviensach.vn

quyền, sắc mặt Sở Hư Uyên càng khó coi, như đang tự hỏi điều gì.

Trong lòng An Nhu có tâm sự, nên ăn cũng không ngon miệng.

Cô lén lút mở định vị trên di động của Sở Hư Uyên, kinh hoảng phát hiện Sở Hư Uyên đang ở văn phòng hiệu trưởng học viện DICE.

Đừng nói là mình đã bị anh ta phát hiện rồi nha?!

Trong lòng chợt lạnh, An Nhu nghĩ ra muôn ngàn tình huống khi chẳng may cô bị tổng giám đốc Sở bắt được, chắc là không đến mức tống vào phòng thí nghiệm. Nói như thế nào cô và anh ta cũng đã quen nhau lâu như vậy, cũng không biết tổng giám đốc Sở muốn làm cái gì nữa.

【 Tổng giám đốc Sở TT, anh nể tình tôi cực khổ cần cù chăm chỉ làm việc cho anh lâu như vậy, nếu tôi chịu đòn nhận tội, ngài có thể tha thứ cho tôi hay không? Không không không, tha thứ gì đó cho qua đi hen, ngài cho tôi thêm mấy ngày để chuẩn bị tâm lý, tôi tôi tôi tôi hiện tại thật choáng ... (nhét đầu vào trong tủ lạnh làm nguội lại tâm trí.gif) 】

【... Cô nghĩ cái gì vậy? 】

Sở Hư Uyên mới vừa cầm di động lên, thì nhìn thấy một tin nhắn dài từ mèo con ngu ngốc, chân mày giật tưng tưng.

【đi học đàng hoàng, chuyện chịu đòn nhận tội chờ cô học xong về nhà hãy nói. 】

Sở Hư Uyên hiểu rất rõ thời gian lên lớp của An Nhu. Lúc này là giờ nghỉ trưa, mèo con ngu ngốc này không lo nghỉ ngơi, lo ở chỗ này cãi cọ với anh?!

https://thuviensach.vn

【... Tổng giám đốc Sở, rốt cuộc anh cũng lên tiếng! 】

An Nhu cắn đũa, lập tức nở nụ cười.

【 ừ ừ, đợi tôi về nhà lại nói tiếp! 】

An Nhu cũng không biết tại sao bản thân lại lập tức vui vẻ hẳn lên, nhưng nghe giọng của tổng giám đốc Sở đã không có cảm xúc gì khác, ngay cả cảm giác nguy hiểm trước đó cũng đã biến mất không thấy đâu, anh ta đã bình thường trở lại. Làm cô giật cả mình, tổng giám đốc Sở thật là ...

"Làm sao vậy? Nhìn cậu rất vui vẻ."

Tô Hoàng vẫn luôn chú ý đến cảm xúc của An Nhu, thấy cảm xúc của cô đột nhiên thay đổi, cười mở miệng trêu ghẹo.

"A? Cái này ..."

An Nhu giật mình, ngây ngốc sờ soạng khóe môi, lúc này mới cảm giác được, không biết bản thân đã bật cười từ khi nào.

"Ờ, chọc tức một người rất tốt, hiện tại đã làm hòa với anh ấy, nên thấy vui thôi." An Nhu nghĩ nghĩ, thoải mái hào phóng nói ra.

https://thuviensach.vn

Chương 44: Ra gặp mặt đi!

Thấy An Nhu cười vui vẻ như vậy, Tô Hoàng cũng giật mình một chút.

Cô rất ít khi nhìn thấy An Nhu vui vẻ, cô bé thanh tú, hay thẹn thùng, ngẫu nhiên mới hiện ra nụ cười ấm áp như vậy.

"Phải không, nhìn cậu rất vui vẻ nha."

Tô Hoàng cong mắt nở nụ cười, dùng chiếc đũa gõ gõ chén: "Ăn cơm thôi, cơm nước xong còn phải chợp mắt nghỉ ngơi nữa kìa." Cô nhạy bén nhận ra vấn đề trong lời nói của An Nhu, lại không thể nghĩ ra nguyên nhân.

An Nhu bậm môi cười một chút, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Rốt cuộc chuyện cô là thiết bị điện tử thật ra cũng đủ kinh thiên động địa, người bình thường đều sẽ không nghĩ theo chiều hướng này, An Nhu mới dám thoải mái hào phóng nói ra như vậy.

Thời gian nghỉ giữa trưa thật ngắn, An Nhu và Tô Hoàng ăn cơm xong đã gần hết giờ, nhanh chóng trở lại lớp học, trong phòng học đã ngồi rải rác một vài người, nhưng đều rất yên lặng.

An Nhu đi đến bàn học của mình, từ trong ba lô lấy ra một quyển sách lập trình cô mượn từ thư viện, lật ra đọc.

Tuy rằng Sở Hư Uyên rất lợi hại, nhưng anh cũng không phải dân IT chuyên nghiệp, An Nhu có rất nhiều chỗ không hiểu, dù có hỏi thì Sở Hư

https://thuviensach.vn

Uyên cũng không nhất định biết.

Hơn nữa cô cũng cố ý che giấu năng lực hơn người của mình tại phương diện này, nên có rất nhiều vấn đề dù không biết cũng không mở miệng hỏi Sở Hư Uyên, sợ anh ta biết.

Từ trưa học đến chiều, lúc lên lớp An Nhu học rất nghiêm túc. Cô phát hiện, sau khi bản thân trải qua những ngày địa ngục vùi đầu học tập bổ sung kiến thức với tổng giám đốc Sở thật sự có hiệu. Đã tiêu hóa hết những chương trình học khó nhai kia, cũng không tồn tại tình huống nghe mà không hiểu, tổng thể xem như qua cửa.

Đợt thi It dành cho thành viên mới An Nhu không nghe ai nhắc đến, ngay cả trong tiểu thuyết cũng không có viết, nhưng cô vẫn muốn đến tham gia thử xem. Không quan tâm thứ hạng, đây cũng là một cơ hội để cô kiểm tra thực lực hiện tại của bản thân.

Buổi chiều tan học rất sớm, 5 giờ rưỡi đã tan học, kế tiếp chính là thời gian hoạt động của các câu lạc bộ, ngày đầu tiên khai giảng không có hoạt động, dựa theo yêu cầu của thầy giáo chủ nhiệm, sau khi bọn họ ăn xong cơm chiều, sẽ quay trở lại lớp tiến hành bình chọn ban cán bộ lớp.

"Chúng ta hãy nhanh chóng tiến hành bình chọn ban cán bộ lớp thôi, bạn nào cảm thấy hứng thú có thể giơ tay báo danh, sau đó là màn diễn thuyết ngẫu hứng nào ~" Arthur cười vui vẻ, hòa đồng nói chuyện với học sinh trong lớp.

Ngồi phía dưới, các bạn học sinh đều bắt đầu nhỏ giọng thảo luận, khác xa loại thích ở một mình như An Nhu, phần lớn học sinh trong lớp đều nói chuyện phiếm với nhau, lúc này cũng đang nhỏ giọng bàn bạc cái gì đó.

Không có ai đến làm quen với An Nhu cũng là có nguyên nhân. Cô không

https://thuviensach.vn

có tiếng tăm gì, gia cảnh cũng không có giúp ích gì cho những bạn học quý tộc cùng lớp, nhìn chất liệu quần áo trên người là biết xuất thân ra sao.

Hơn nữa bản thân cô cũng không hòa đồng, không ai rảnh rỗi đến mức quan tâm đến một dân thường như cô.

"Được rồi, hiện tại có thể giơ tay theo thứ tự!"

Tính cách của Arthur rất dễ chịu, tựa như ánh mặt trời, nhẹ nhàng tập trung sự chú ý của cả lớp, anh nhìn thoáng qua ngồi cô bé ngồi ở gần cửa sổ, không dễ phát hiện mà nhẹ nhíu mày, nhìn qua tình huống có chút không xong.

Hình như cô bé tổng giám đốc Sở yêu cầu bảo vệ này không biết cách giao lưu với người khác.

Là do tính cách hay là nguyên nhân gì khác?!

Arthur không biết nhiều thông tin về An Nhu, nhưng anh có thể biết một phần nào thông qua việc phán đoán hành vi cử chỉ của cô bé kia ... Anh cảm thấy tình hình không lạc quan cho lắm.

Anh đi theo Sở Hư Uyên nhiều năm như vậy, đã sớm biết tổng giám đốc Sở thích nuôi dưỡng nhân tài, mỗi người xung quanh Sở Hư Uyên đều là nhân tài trong nhân tài ... Loại tình huống giống như vậy ... Anh thật đúng là chưa bao giờ gặp qua.

An Nhu không giơ tay, nhưng lại vui lòng ngồi nhìn một vài bạn trong lớp tự tiến cử bản thân, đứng lên bục giảng chuẩn bị thuyết trình, làm lớp học sôi nổi sinh động hẳn lên. An Nhu nhận ra, năng lực thuyết trình của bọn họ thuộc trình độ cấp bậc đứng đầu, điểm này An Nhu làm không được, dù là kiếp trước hay kiếp này.

https://thuviensach.vn

Học sinh ở học kỳ 1 chỉ là học tạm, lên học kỳ 2 mới chính thức phân ban.

An Nhu nghe được những bạn học bên cạnh bàn tán, nói Từ Thiên Thành là con trai cưng của Tỉnh Trưởng tỉnh E, hoặc Văn Mẫn Chi là con gái rượu của Thị Trưởng Tỉnh Q, còn nữ sinh tên là Vương Duyệt Ngọc, xuất thân từ một gia tộc lâu đời của thành phố A.

[*Chức vụ cụ thể bên chính phủ TQ:

Đứng đầu là lãnh đạo quốc gia tối cao – Chủ tịch nước.

Lãnh đạo hành chính – Thủ tướng.

- Tỉnh trưởng chính phủ nhân dân (Thủ trưởng trực hạt thị, cả nước có 4 thành phố trực thuộc trung ương, tức 4 thành phố chính của TQ: Bắc Kinh – Thiên Tân – Thượng Hải – Trùng Khánh).

- Thị Trưởng chính phủ nhân dân thành phố trực thuộc trung ương (thủ trưởng hành chính tỉnh, TQ có 22 tỉnh, 22 thị trưởng.)

- Chủ tịch chính phủ nhân dân khu tự trị (Thủ trưởng hành chính Khu tự trị, TQ có 5 khu tự trị: Ninh Hạ - Nội Mông Cổ - Quảng Tây – Tân Cương – Tây Tạng.)

- Đặc khu trưởng đặc khu hành chính (Trưởng quan đặc khu hành chính: Hongkong - Đài Loan.)]

Những người này nhanh chóng được các bạn học trong lớp chủ động tới tìm nói chuyện làm quen, thậm chí là nịnh bợ lấy lòng, thực mau đã liên kết tạo thành những đoàn nhóm riêng, bao gồm lớp trưởng vừa mới được bầu chọn ra.

https://thuviensach.vn

Trong mắt An Nhu, những người này đều rất lợi hại, khí chất của Vương Duyệt Ngọc cũng không phải xuất sắc nhất lớp, nhưng cô ấy lại trở thành lớp trưởng lớp 56.

An Nhu nhìn những bạn học khác lên bụt tự giới thiệu về bản thân và những lời bàn tán xung quanh, mơ hồ cảm thấy bản thân đã mở ra cánh cửa thời đại mới. Thì ra còn có cách giao lưu kết bạn loại này ... Run bần bật.

Trừ những người đó ra, An Nhu còn nhìn thấy nữ sinh mở miệng trào phúng cô lúc đến phỏng vấn tại câu lạc bộ IT, tên là Từ Văn Huyên, biểu hiện lúc thuyết trình cũng rất xuất sắc, chỉ có vài người phía dưới trầm trồ khen ngợi.

An Nhu có thể đoán được, khẳng định là Từ Văn Huyên không quen được nhiều bạn trong lớp, hoặc là gia cảnh không lọt vào mắt xanh những người khác.

Những việc này trước kia An Nhu không hiểu, cô chưa từng tiếp xúc qua loại tình huống này. Cho dù là ở trường THPT Húc Dương, người lợi hại nhất cũng chỉ như cô chị họ An Như Uyển của cô. Hiện tại ngồi học trong cái lớp này, An Nhu cũng hiểu rõ rất nhiều chuyện.

Tại đây, họ kết bạn theo kiểu lợi dụng lẫn nhau, chỉ kết bạn với những ai có gia cảnh có thể giúp ích được cho gia đình mình và tương lai của họ. Dù người đó có học giỏi đến đâu, nhưng không có gia cảnh khủng cũng không ai muốn kết bạn.

【 Tổng giám đốc Sở, ban cán bộ là làm cái gì vậy? Tôi không muốn tham gia chút nào. 】

An Nhu nghĩ nghĩ, gửi tin nhắn Sở Hư Uyên. Cô không có ai để hỏi ý kiến,

https://thuviensach.vn

cũng chỉ đành tìm tổng giám đốc Sở nói chuyện phiếm thôi.

Còn cuộc đối thoại không có kết quả giữa trưa kia ... Tuy rằng An Nhu vẫn để ở trong lòng, nhưng cô cũng khá cởi mở.

Đối thủ là Sở Hư Uyên, cấp bậc boss lớn, dựa theo chỉ số thông minh của cô muốn đấu tay đôi?!

Câu trả lời chính là chết không toàn thây.

Xem ý tứ hiện tại của tổng giám đốc Sở, hình như cũng không tính toán xử lý cô, vậy ... Hãy hạnh phúc mà chấp nhận mất trí nhớ có chọn lọc, quên đi.

【 cô không muốn tham gia? 】

Một lát sau Sở Hư Uyên mới trả lời, giọng điệu cũng rất tùy tiện.

【 nếu không muốn tham gia cũng không sao. 】

Bên trong văn phòng, người đàn ông ngồi dựa ở trên ghế sô pha nhẹ nhàng chơi cờ vây. Trước mặt anh là một hủ cờ đen, quân cờ trắng đen đang chém giết kịch liệt.

Mỗi khi tự hỏi vấn đề quan trọng, hoặc là trước khi ra quyết định gì đó quan trọng, Sở Hư Uyên đều sẽ ở nơi này chơi một ván cờ, tự chơi cờ với bản thân, cũng không ảnh hưởng đến suy nghĩ của anh.

【 tôi thật lòng không muốn, còn phải làm công cho tổng giám đốc Sở nữa nha, không có thời gian. 】

Hiện tâm trạng của An Nhu đang rất tốt, vì nhận được sự đồng ý từ Sở Hư Uyên, trong lúc nhất thời không thể kiềm nén được.

https://thuviensach.vn

【 Tổng giám đốc Sở, hai ngày trước chặn lại không ít công kích đâu nha, tôi bớt chút thời gian đã tìm được ngọn nguồn, để gửi cho anh nha. 】

An Nhu nói làm công cho Sở Hư Uyên là sự thật, không phải nói dối cho qua.

Cô thân là thiết bị điện tử của Sở Hư Uyên, không tính di động, chỉ mỗi máy tính thôi, mỗi ngày cô đều chặn không ít công kích từ hacker, chưa tính An Nhu còn phải báo cáo định kỳ nguồn gốc của sự công kích đó cho Sở Hư Uyên, để anh ta xem xét tình huống, đưa ra giải pháp xử lý.

Cũng nhờ đó An Nhu mới biết, làm tổng giám đốc cũng không dễ dàng gì.

Có đôi khi cũng thấy vui vui, vì nếu không phải cô bảo vệ đồng bọn, thì chắc hiện tại tổng giám đốc Sở đã bại lộ rất nhiều thông tin cơ mật cho đối thủ rồi. Đây cũng coi như là công lao của cô.

【 đúng vậy, cô đang làm công cho tôi. 】

Sở Hư Uyên khẽ cười một tiếng, đột nhiên không nói chuyện nữa, dần dần chìm vào im lặng.

【 làm sao vậy? 】

An Nhu chớp chớp mắt, không rõ tại sao tổng giám đốc Sở đang nói lại không phát ra âm thanh gì nữa.

【 anh đang làm việc sao? Mở họp? Vậy tôi không quấy rầy anh nữa ...】

Loại tình huống này không phải chưa từng xảy ra, An Nhu cũng thực mau nghĩ ra lời giải thích hợp lý nhất, không tập trung lắng nghe thầy giáo đứng

https://thuviensach.vn

trên bục giảng nói chuyện, An Nhu cúi đầu mở ra sách toán làm bài tập.

Kiến thức cần hấp thu quá nhiều, không thể lười biếng được.

【trước đó cô từng nói phải chịu đòn nhận tội với tôi, còn nhớ rõ không? 】

Không phải Sở Hư Uyên đang họp nên đột nhiên im lặng không nói lời nào, mà là anh đang suy nghĩ. Trong âm thanh mang theo ý cười không chút để ý, ngón tay thon dài nhẹ nhàng đặt xuống một viên cờ, sắc mặt tràn đầy vui vẻ.

Nếu An Nhu nhìn đến dáng vẻ này của Sở Hư Uyên, đảm bảo chưa kịp nói lời nào, thì phản ứng đầu tiên chính là xoay người bỏ chạy. Người đẹp cười lên khẳng định là rất đẹp, tổng giám đốc Sở cười lên cũng rất đẹp, nhưng là cười vô cớ thì ... Chỉ làm người lạnh cả xương sống thôi.

【... Nhớ rõ. (người anh em à, xin đừng cười.gif) 】

An Nhu không tự giác nuốt nước miếng, cô khó có thể hình dung ra tiếng cười vừa rồi của Sở Hư Uyên. Dù sao chính là, vừa ngứa ngáy vừa nhồn nhột, tạo ra cảm giác xúc động muốn nhào lên cắn xé miệng anh ta ... Dù sao chính là ... Muốn làm cái đó đó với anh ta.

Phi phi phi, cả ngày đều suy nghĩ cái gì đâu!

Đột nhiên vỗ vỗ đầu của mình, An Nhu thật phỉ nhổ bản thân cô. Một con người đàng hoàng chính trực như cô sao lại có suy nghĩ đen tối như vậy?!!

Cô là một tiên nữ nhỏ nhắn vô cùng thuần khiết nha!!!

Sở Hư Uyên không biết An Nhu đang chột dạ, ngón tay lại nhẹ nhàng đặt

https://thuviensach.vn

một viên cờ lên trên bàn cờ.

【 vậy cô muốn chịu đòn nhận tội với tôi như thế nào? 】

Nói thật, Sở Hư Uyên cần thiết thừa nhận, rằng ngay từ đầu bản thân anh cũng không biết gì nhiều về An Nhu.

Nhưng loại tình cảm này lại lặng yên không một tiếng động từ từ lớn dần trong lòng anh, cảm giác này không tệ ngược lại còn rất thú vị. Sở Hư Uyên ngồi ở địa vị cao lâu như vậy, cũng không phải người bảo thủ không chịu thay đổi cái mới.

Anh rất vui lòng chấp nhận loại thay đổi này, hơn nữa còn cảm thấy có ý tứ. Nếu cuộc đời tựa như một dòng nước yên lặng không hề thay đổi, vậy cũng quá không thú vị.

Ánh mắt đen nhánh thâm trầm không thấy ánh sáng, Sở Hư Uyên thả lỏng cơ thể, nghiêng người dựa lưng vào ghế sô pha.

【... Tổng giám đốc Sở, đừng nói là anh thật sự muốn tôi cầm một bó hoa mận gai đến gặp anh nha? (đại ca đại ca, tiểu đệ biết sai rồi. gif) 】

An Nhu trợn tròn mắt, sao cô có thể dễ dàng chịu đòn nhận tội như vậy kia chứ?!

Lúc trước chỉ là tùy tiện nói chơi cho vui miệng thôi, tại lúc đó cô hoài nghi Sở Hư Uyên đã lột áo choàng không rắn chắc của mình ... Hiện tại chẳng lẽ thật sự phải tự đưa tới cửa ăn đòn sao?!

Dù sao mình cũng không dám đối mặt với anh ta nha, sợ anh ta nhai mình thành bã.

https://thuviensach.vn

An Nhu chống cằm im lặng suy nghĩ cách đối phó.

Đầu bên kia, Sở Hư Uyên cười một tiếng, nói một câu gì đó, An Nhu nghe rõ ràng.

Sau đó trong đầu cô trống rỗng, suy nghĩ gì cũng đều bay hết trơn, chỉ cảm thấy trước mắt mình là một chùm pháo hoa đang nổ bùm bùm. Mỗi một lần pháo hoa nổ mạnh đều chạy một hàng chữ "An Nhu, mày là đồ ngốc."

Đương nhiên Sở Hư Uyên sẽ không dùng từ thô tục như vậy.

Trên thực tế, chỉ cần không bị người nào đó chọc tức quá mức thì Sở Hư Uyên đều có thể giữ vững lý trí của một tổng giám đốc. Anh chỉ là bỗng dưng nổi lên hứng thú, muốn nói chuyện bằng miệng với An Nhu mà thôi.

【 An Nhu, bớt chút thời gian ra gặp mặt đi, coi như đó là hình phạt chịu đòn nhận tội. 】

Sở Hư Uyên nói những lời này có bao nhiêu bình tĩnh, có bao nhiêu nhẹ nhàng bâng quơ, An Nhu nghe vào tai không thua gì tiếng sấm sét kèm âm thanh bom nguyên tử hủy diệt địa cầu.

Bị lột mất áo choàng rồi, cái đầu đất ngu đần này, mày khờ quá khờ, nghĩ sao mà có thể đo chỉ số thông minh với Sở Hư Uyên!!! Đây là ý nghĩ đầu tiên trong đầu An Nhu.

Liệu có bị đưa vào phòng thí nghiệm hay không?! Cô phải đàm phán như thế nào với tổng giám đốc Sở đây?! Lợi thế đâu?!! Có chút khó khăn, hay là trực tiếp xin tha?!! Đây là ý nghĩ thứ hai trong đầu An Nhu.

Đợi chút, hình như còn có con đường sống để đàm phán ... Cô cảm thấy cần thiết cứu giúp bản thân một chút! Đây là ý nghĩ thứ ba trong đầu An

https://thuviensach.vn

Nhu.

【 Tổng giám đốc Sở, anh nghe tôi giải thích. 】

An Nhu dùng một phút đồng hồ để hoàn hồn, khiếp sợ qua đi mới ý thức được bản thân bị dọa đến mức làm rớt cây bút đang nằm trong tay hồi nào không hay. Cô dừng một chút, lựa chọn từng câu chữ thích hợp gửi qua đầu bên kia.

【 tôi không tính toán gạt ngài, tôi chỉ là quá kinh ngạc, không phản ứng kịp thôi. Tổng giám đốc Sở, ngài quá lợi hại, đã biết tôi là ai rồi nha. (anh chú quá đẹp trai cho nên sợ dọa chú em chạy mất dép.gif) 】

Emoji động rác rưởi, chỉ biết kéo chân sau! An Nhu trong lòng hung hăng mắng chửi một trận, tiếp tục soạn một bài luận văn nhỏ gửi cho Sở Hư Uyên.

【 con người mà, ai cũng thích giữ lại cho bản thân chút cảm giác thần bí, ngài nói có đúng hay không? Ngài nói thẳng ra như vậy, chẳng khác nào lột sạch quần áo kẻ hèn, vậy đâu còn thú vị nữa, đúng không?! Cuộc đời mà, phải có chút kinh hỉ mới sống động, không có kinh hỉ cuộc sống sẽ không còn thú vị nữa đâu nha. (anh hùng ~ tới đấu tay đôi với chị đi bấy bì.gif) 】

An Nhu: ... Không thể nói tiếp nữa, nói một hồi sẽ bị hệ thống ngu ngốc nó hố chết banh xác!

An Nhu lắp bắp giải thích một đống lớn, Sở Hư Uyên lại không hề có chút động tĩnh nào. Cô vốn đang định giải thích cho thật hoàn mỹ, kết quả mới nói có một đoạn nhỏ thôi đã bị cái emoji động hố đồng đội đó chọc không thể nhịn được muốn cười.

https://thuviensach.vn

Đến cuối cùng cũng không thể nhịn xuống, An Nhu tuyệt vọng lại tự sa ngã phát ra một tràng tiếng cười chế nhạo thật dài, thật to, còn được hệ thống yêu thương ưu ái đính kèm theo một loạt icon emoji động, trực tiếp gửi thẳng qua đầu dây bên kia.

Hệ thống rác rưởi, hủy hoại cuộc đời thanh xuân của ta, đoạt tiền tài của ra, cắt đứt tiền đồ của ta!

【... Cô khẩn trương cái gì. 】

Sở Hư Uyên vừa mới thoát khỏi suy nghĩ từ ván cờ ra tới, thì nhìn thấy được di động bị spam, toàn những từ anh không thể hiểu được.

Hơi giật giật khóe miệng, Sở Hư Uyên cũng không biết trong đầu An Nhu nghĩ cái gì. Vừa rồi rốt cuộc đã nói ra một quyết định quan trọng, Sở Hư Uyên hơi ngẩn người vài phút đành chơi cờ lấy lại tinh thần, lúc đầu óc tỉnh táo quay trở lại hiện thực thì nhìn thấy mấy dòng tin nhắn spam của An Nhu.

Spam còn chưa tính, cuối cùng còn dứt khoát ... Gửi giọng cười qua luôn?!!! Nhìn dòng tin nhắn cuối cùng kia, một hàng emoji động ôm bụng cười to lăn qua lăn lại ... Lần đầu tiên trong cuộc đời mình, Sở Hư Uyên có một loại cảm giác không biết phải phản ứng như thế nào.

【 tôi không hề khẩn trương nha. 】

An Nhu lập tức thề thốt phủ nhận.

【 tôi chỉ là đột nhiên không kịp đề phòng thôi. 】

An Nhu biết bản thân sớm muộn gì cũng phải gặp Sở Hư Uyên, nhưng không phải lúc này! Sớm như vậy đã gặp ... Cũng không phải không tin

https://thuviensach.vn

tổng giám đốc Sở, nhưng đề phòng một chút cũng tốt mà.

An Nhu gãi gãi đầu, tự mình đào hố chôn mình.

【 ừ, cô không khẩn trương. 】

Không khẩn trương cho nên chữ "Ngài" ngày thường không bao giờ nói ra miệng giờ đây đều dùng trong từng câu nói một? Sở Hư Uyên nhướng mày, không đâm thủng.

Tâm trạng hiện tại của Sở Hư Uyên không tính kém, nên cũng không cần thiết một hai phải trêu chọc An Nhu cho bằng được, gọn gàng dứt khoát.

【 bớt thời gian gặp mặt đi. 】

Đây là lần thứ hai Sở Hư Uyên lặp lại những từ này, cũng không có chút nào không kiên nhẫn. Tuy rằng thường ngày anh không chấp nhất đến như thế, nhưng chuyện này lại khác.

【... Gặp mặt!!! 】

An Nhu yên lặng lặp lại một lần nữa, dừng một chút, thật cẩn thận đích thân xác nhận.

【gặp mặt rồi thì sao? Ngồi xuống tâm sự?!! Thật ra tôi cảm thấy không cần thiết, có gặp mặt hay không cũng không ảnh hưởng gì đến mối quan hệ của chúng ta, thật sự đó. Đứa em gái này của anh vĩnh viễn đều là bề tôi trung thành. (cha chú vĩnh viễn vẫn là cha của chú.gif) 】

【... Emoji là do hệ thống tự cho vào, không liên quan đến tôi. 】

Thật sự sự là không liên quan đến tôi nha! An Nhu cứng đờ chuyển hóa suy

https://thuviensach.vn

nghĩ thành dòng chữ tin nhắn gửi qua.

An Nhu cũng không biết tâm trạng hiện tại của bản thân như thế nào, nhưng cô biết việc gặp mặt này không thể diễn ra, trong lòng cô có chút lo sợ. Tự nhiên không thể hiểu được đòi gặp mặt là sao?

Cô còn nhớ rõ, lúc đầu Sở Hư Uyên còn tìm giết cô, tuy rằng cốt truyện đã thay đổi, nhưng cô lại cảm thấy có chút mất phương hướng.

Sở Hư Uyên cười nhạo một tiếng.

Hiện tại anh không biết bản thân nên phản ứng như thế nào. Người muốn gặp anh quá nhiều, một bữa ăn chung với anh còn có thể được bán với giá trên trời, đổi thành mèo con ngu ngốc không biết trong đầu cả ngày suy nghĩ cái gì, còn cò kè mặc cả bộ dáng không tình nguyện, bị ép bức!!!

Ai cho con nhóc đó lá gan?!!!

Sở Hư Uyên bị chọc tức đến phát ra tiếng cười.

【 được, chúng ta đều rõ ràng, tôi nên chịu một nửa trách nhiệm bóng ma tâm lý của cô. 】

Sở Hư Uyên chậm rì rì nói, anh cũng nhiều ít đoán được nguyên nhân An Nhu xù lông, có chút bất đắc dĩ, cũng cảm thấy chỉ số thông minh của An Nhu đã không có thuốc nào cứu được.

【 gặp mặt, ăn cơm, nói chuyện phiếm, không hơn. 】

Cong môi, Sở Hư Uyên dừng một chút, tay trái lại đặt một quân cờ lên bàn cờ.

https://thuviensach.vn

【 cô còn muốn làm cái gì nữa? 】

... Tôi còn có thể làm cái gì, chẳng lẽ đè anh ra ngủ hả!

An Nhu bổ não ra một loạt hình ảnh 18+, nhanh chóng ho hai tiếng giảm bớt xấu hổ.

【 không có gì, cứ theo ý của anh đi, thôi được rồi, gặp mặt đi. À, tổng giám đốc Sở, anh từng hứa với tôi sẽ vụ tiền lương ... (chờ mong xoa xoa tay.gif) 】

Nói hai ba câu vui đùa hòa hoãn không khí, An Nhu chà xát tay, mới phát hiện không biết khi nào lòng bàn tay đã lạnh băng.

【 cô chọn thời gian địa điểm gặp mặt đi. 】

Tâm trạng của Sở Hư Uyên không tồi, anh vẫn luôn lo lắng rốt cuộc có cần thiết phải xác nhận thân phận với An Nhu hay không?! Hiện tại anh thật sự đã làm như vậy, không hiểu sao tâm trạng của anh lại rất tốt.

Tuy rằng vui vẻ trên nỗi sợ của người khác không hay ho gì cho lắm, nhưng nghĩ đến bộ dáng An Nhu bị dọa sợ co người xù lông ... Sở Hư Uyên híp híp mắt, cười khẽ ra tiếng.

Thật sự giống như một con mèo.

An Nhu hiện tại đã hoàn toàn bình tĩnh lại, tổng giám đốc Sở cũng không có ý tính toán với cô, hình như cũng không có ý đồ gì khác, chỉ đơn thuần là mời cấp dưới ăn một bữa cơm, gặp mặt nói chuyện bình thường thôi.

【 Tổng giám đốc Sở, khi nào anh bình dân như vậy, tôi thật sự tiếp thu không nổi. 】

https://thuviensach.vn

An Nhu nói một cách rất chân thành.

【 phiền anh lần sau có nói cái gì làm tôi hoảng sợ thì hãy xi nhan trước dùm cái! Người già cả chịu không nổi kinh ngạc hoảng sợ đâu. 】

【 còn muốn báo trước? 】

Sở Hư Uyên có chút muốn cười.

【 tôi chỉ nói chuyện giống như thường ngày thôi, cô sợ cái gì? 】

Hình như cũng có đạo lý, hoàn toàn không thể cãi lại.

An Nhu im lặng một lát, căm giận tắt máy.

Dọa nạt người khác hay lắm sao, đây là trò đùa thấp kém nhất cô từng thấy ... Đúng là học sinh tiểu học mà, gọi anh là Sở ba tuổi không sai!

Đến nỗi chuyện gặp mặt?!!!

Để lần sau nói tiếp, An Nhu tỏ vẻ hiện tại cô cũng không phải rất muốn nói chuyện với Sở Hư Uyên. Xác định thái độ tổng giám đốc Sở trước sau như một, lá gan An Nhu cũng to lên lúc nào không biết.

Cuộc bình chọn đã hoàn thành, An Nhu nhìn một dàn ban cán bộ đứng trên bục giảng, tùy ý vỗ tay theo mọi người trong lớp. Cô chỉ cần thành thật làm dân chúng nhỏ bé là được, những việc này quá phức tạp, trộn lẫn không tới.

Arthur không có giữ học sinh ở lại lâu trong lớp, sau khi ban cán bộ lớp mới được bình chọn ra chào hỏi mọi người trong lớp thì tuyên bố giải tán ngay, chỉ là không có bao nhiêu người rời khỏi lớp, phần lớn đều ngồi ở lại

https://thuviensach.vn

làm bài tập.

Đều là trường học quý tộc, nhưng học viện DICE không phải là nơi chỉ cần đến cho có mặt. Lần đầu tiên An Nhu cảm nhận được tính chất nghiêm trọng việc bản thân quay trở về học lại chương trình THPT, bài tập cao như núi, sách vở chồng chất.

Trong lớp chỉ có duy nhất bàn học của An Nhu xem như trống trải, ngoài những quyển sách giáo khoa trường học phát chỉ chỉ có hai ba quyển sách, những bạn học còn lại trong lớp đều xếp đầy sách vở trên bàn.

Bổ sung kiến thức từ cơ sở đi lên, An Nhu làm bài tập cũng nhẹ nhàng một chút, làm xong bài tập còn có thời gian rảnh đọc sách. Sau cuộc bình chọn không bao lâu An Nhu cũng nhận được tin nhắn thông báo của câu lạc bộ IT, mời tất cả những thành viên mới đến tham gia cuộc thi IT tổ chức cuối tuần này.

An Nhu trả lời tin nhắn, đồng ý tham gia.

Giải nhất là tiền thưởng, đến mười ngàn lận nha, giải ba cũng là tiền thưởng, nhưng chỉ có ba ngàn, may mắn thì có thể đoạt được giải thưởng ưu tú cũng không tồi, tuy chỉ có hai ngàn ... Trong lòng âm thầm quyết tâm, sau khi tan học nhất định phải đến thư viện mượn thêm sách về đọc.

"Chào bạn." An Nhu đang vùi đầu đọc sách ghi nhớ kiến thức, thì nghe bên cạnh có người nhỏ giọng nói chuyện với mình.

An Nhu không phản ứng kịp người kia nói với mình hay là ai khác, có chút giật mình, cô ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một nữ sinh đang đứng trước mặt cô nở nụ cười rất tươi. Không phải người xa lạ, cũng coi như có quen biết.

"... Chào bạn."

https://thuviensach.vn

Tại sao Từ Văn Huyên lại nói chuyện với cô? Một thời gian dài không có tiếp xúc với bạn học làm An Nhu không được tự nhiên, nhưng vẫn lễ phép trả lời.

"Ờ, ngày đó thật xin lỗi, trách oan bạn. Hy vọng bạn đừng để ý."

Từ Văn Huyên đứng gần cạnh bàn An Nhu, khom lưng nhỏ giọng nói: "Mình tên Từ Văn Huyên, còn bạn?"

"An Nhu. Bạn có chuyện gì sao?"

An Nhu khẽ nhíu mày, không làm lộ ra bản thân không được tự nhiên. Cô khá mẫn cảm đối với thiện ý cùng ác ý từ người khác, nên có thể cảm nhận được Từ Văn Huyên không có thiện ý đối vơi cô. Muốn nói ác ý ... Còn chưa tới mức đó.

"Không có chuyện gì."

Cô ta không nghĩ tới An Nhu sẽ hỏi trực tiếp như vậy, Từ Văn Huyên cứng đờ một chút, tiếp tục nói: "Không phải hai ngày sau sẽ diễn ra cuộc thi IT giành cho người mới sao, bạn có đến tham gia không?"

Nhìn thấy An Nhu gật đầu, Từ Văn Huyên tươi cười càng chân thành một chút: "Thật hả, mình cũng tham gia nè. Tuy rằng chúng ta cũng xem như là đối thủ cạnh tranh, nhưng có rất nhiều người tham gia nha, hay là hai chúng ta bắt tay hợp tác đi, cùng nhau luyện tập học tập lẫn nhau, bạn thấy sao?"

An Nhu im lặng một chút, không vội trả lời Từ Văn Huyên.

Thật ra là cô không biết nên làm như thế nào khi gặp phải loại tình huống này?!

https://thuviensach.vn

Nếu là kiếp trước, An Nhu sẽ lựa chọn đồng ý, rốt cuộc đều là bạn học, dù cho trước đó có chút mâu thuẫn, cọ xát tranh cãi cũng là chuyện bình thường trong trường học, đối phương cũng đã xin lỗi, An Nhu cũng không so đo làm gì.

Nhưng An Nhu lại có chút do dự.

Sau khi học mấy tháng ở THPT Húc Dương, An Nhu rút ra được rất nhiều bài học, có thể nói trường học cũng là trường đời bản thu nhỏ.

Không thể dễ dàng tin tưởng người khác.

Nếu lúc ban đầu không dễ dàng tin lời An Như Uyển nói, bản thân cô cũng sẽ không rơi vào loại kết cục này. Nhưng cũng nhờ đó mà cô thoát khỏi cha mẹ An, quen biết với tổng giám đốc Sở.

Góc của ad:

Sở Hư Uyên: Anh rất thích nhìn bộ dáng xù lông của em, nào mèo con ngu ngốc, mau mau xù lông cho anh nhìn cái coi.

An Nhu: kíu với, mẹ ơi, ở đây có biến thái ...!!!!

Sở Hư Uyên: Em không muốn?! Tốt thôi, anh có cách làm em tự xù.

An Nhu: ... !!!

https://thuviensach.vn

Chương 45: Trả tiền

"Không cần, trình độ của tôi cũng không tốt, còn cần phải luyện tập nhiều hơn."

An Nhu nghĩ nghĩ, vẫn là uyển chuyển từ chối lời mời của Từ Văn Huyên. Vốn dĩ bọn họ cũng không có quen biết gì đừng liên quan với nhau thì sẽ tốt hơn. Tuy rằng An Nhu không thèm để ý đến hành động và lời nói đầy khinh thường ngày đó của Từ Văn Huyên, nhưng trong lòng vẫn có chút không thoải mái.

An Nhu cự tuyệt uyển chuyển lại kiên quyết, Từ Văn Huyên ngẩn ra một chút, giật giật môi muốn nói cái gì đó, cuối cùng nhìn vẻ mặt mờ mịt của An Nhu, dậm một cái xoay người đi.

【 Tổng giám đốc Sở, có phải tôi đã làm sai hay không? 】

An Nhu còn có chút ngốc, cô hoàn toàn không có cảm nhận được ý của Từ Văn Huyên. Tuy rằng cũng ý thức được trực tiếp cự tuyệt như vậy là không được tốt lắm, nhưng sau khi cẩn thận suy nghĩ, An Nhu vẫn lựa chọn cự tuyệt.

Sở Hư Uyên đọc xong đoạn tin nhắn thật dài của An Nhu gửi lại đây.

【 điều này yêu cầu tự cô đến phán đoán. 】

Anh cũng không có trực tiếp nói cho An Nhu làm như thế nào, tốt và không

https://thuviensach.vn

tốt, đây đều là chuyện mà chính bản thân An Nhu cần tự đưa ra quyết định.

An Nhu giật mình, có chút thất vọng, nhưng cô có thể hiểu tại sao Sở Hư Uyên lại làm như vậy.

Cô cần phải tự mình làm ra quyết định, không phải lúc nào tổng giám đốc Sở cũng luôn giúp cô, cũng có lúc anh ấy giúp không được.

【 tôi cảm thấy tôi làm như vậy là không sai. 】

An Nhu cúi đầu, tiếp tục làm bài tập, còn có tâm trí nói chuyện phiếm với Sở Hư Uyên.

【 tôi cảm thấy cô ta có âm mưu gì đó với tôi, nhưng tôi lại không biết nguyên nhân lý do gì cô ta làm như vậy, cự tuyệt là quyết định đúng đắn nhất. 】

Sở Hư Uyên cười khẽ một tiếng, không đánh giá suy nghĩ này của An Nhu là đúng hay sai.

【Cô đã làm ra lựa chọn rồi, còn nghĩ nhiều như vậy làm cái gì? 】

Sở Hư Uyên cũng có suy nghĩ giống như An Nhu, anh tính toán mài giũa lại tính cảnh giác của cô.

Lúc này lại không giống như trước kia, nếu nói trước kia là câu mệnh lệnh đầy thô bạo trực tiếp ép An Nhu chấp hành, hoàn toàn sẽ không giải thích lý do cho cô ấy biết. Hiện tại Sở Hư Uyên đã dần dần thay đổi thái độ của bản thân và phương pháp giáo dục.

An Nhu yêu cầu học được cách sinh tồn ở học viện DICE.

https://thuviensach.vn

Cô ấy không quen biết hoàn cảnh, chuyện gì không hiểu đều phải tự suy nghĩ, tự phán đoán làm ra quyết định, mặc kệ đúng hay sai, Sở Hư Uyên đều không tính toán sửa lại quyết định của cô ấy.

Cô nhóc nhỏ này quá yếu, yếu tới nổi người nào cũng đều có thể hại cô ấy.

Sở Hư Uyên khép hờ mắt, biểu tình nhàn nhạt.

Anh không hy vọng quá nhiều vào cô, nhưng ít nhất cũng phải có năng lực cơ bản để tự bảo vệ bản thân.

Còn việc trong quá trình này xảy ra chuyện gì, gặp phải chuyện gì khó nhằn ... Không còn có anh sao?

Chuyện này không cần thiết nói cho An Nhu. Ngón tay nhẹ nhàng lướt trên bàn phím, Sở Hư Uyên đột ngột dời đề tài.

【 chọn thời gian gặp mặt đi. 】

【 hả ...?!!】

An Nhu không chú ý tới tổng giám đốc Sở đã thay đổi đề tài, cô vẫn đang ngẩn người, nghe anh nói xong cũng có chút giật mình, lần này thật sự nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này.

【cuối tuần sau đi, có thể chứ? 】

An Nhu im lặng một lát, thật cẩn thận nói.

【cuối tuần này tôi phải tham gia thi đấu giải giành cho người mới tại câu lạc bộ IT, tôi cần phải chuẩn bị một chút ... Tổng giám đốc Sở, anh cho tôi chút thời gian để xây dựng tâm lý đi. 】

https://thuviensach.vn

An Nhu đã không còn phản cảm hay hoảng sợ chuyện gặp mặt này nữa, không còn suy nghĩ nhiều như trước. Gặp mặt mà thôi, chắc là tổng giám đốc Sở chỉ muốn tận mắt gặp thiết bị điện tử sống của mình trông như thế nào thôi, An Nhu vẫn là rất rộng lượng nguyện ý thỏa mãn chút tâm nguyện nhỏ này của Sở ba tuổi.

Nói là nói như vậy, nên khẩn trương vẫn sẽ khẩn trương.

Khiếp sợ qua đi thì sẽ bình tĩnh lại, sau khi bình tĩnh tư duy càng kéo càng một đi không trở lại. Chỉ cần nghĩ đến gương mặt lạnh lùng cấm dục đẹp không góc chết, sắc đẹp có một không hai trên đời này của tổng giám đốc Sở kia ... An Nhu cảm thấy chân tay đều đang run rẫy rã rời.

Cũng phải thích ứng thôi chứ biết làm sao giờ!!!

An Nhu tự tát bản thân, che lại gương mặt đỏ rực.

Tại sao trí nhớ của cô lại tốt như vậy, tốt đến mức nhớ rõ từng biểu cảm một trên gương mặt của tổng giám đốc Sở ngày đó, còn mang theo chút lười biếng tùy ý, cô đều nhớ rất rõ rõ ràng, lại còn có có thể xuất hiện trong đầu cô mỗi lúc cô nghĩ đến, hình như cô đã vô tình quay lại thì phải.

Một tuần này, thay vì nói là xây dựng tâm lý, không bằng nói là luyện tập cách chống lại nhan sắc của tổng giám đốc Sở, miễn cho đến lúc đó khẩn trương đến mức nói lắp, hoặc là gương mặt đỏ bừng ... Như vậy cũng quá mất mặt.

Sở Hư Uyên tự hỏi một lát, trực tiếp đồng ý.

【 được. Ba giờ chiều chủ nhật, cô đến văn phòng hiệu trưởng tìm tôi. 】

https://thuviensach.vn

【... Ba giờ chiều chủ nhật??? Tổng giám đốc Sở, hình như có gì đó sai sai nha, tôi nói là cuối tuần sau ...】

Phản ứng đầu tiên của An Nhu chính là cự tuyệt, muốn gặp mặt nhanh như vậy sao? Cô còn chưa có biết bản thân nên mặc váy hay đầm, mang giày nào, kiểu tóc ra sao nữa đâu!

【 ngày đó cô có làm việc sao, cô có đi học sao? 】

Sở Hư Uyên nhẹ nhàng bâng quơ cắt ngang lời nói của An Nhu, giọng nói không cho phép cự tuyệt.

【chủ nhật này gặp, cô thi vào thứ bảy, kết quả sẽ có ngay tối hôm đó. 】

Chút tin tức nhỏ này không làm khó Sở Hư Uyên. Tuy rằng anh không hiểu biết cách thức hoạt động của các câu lạc bộ trong học viện DICE, cũng không có hứng thú, thậm chí ngay cả chức vụ hiệu trưởng cũng chỉ tồn tại trên danh nghĩa, nhưng muốn biết được chút chuyện này cũng rất đơn giản.

An Nhu nghĩ nghĩ, thật ra cô muốn gặp vào cuối tuần tới, nhưng kỹ xảo miệng lưỡi lại thua xa Tô Hoàng, chứ đừng nói là Sở Hư Uyên. Tùy tiện nói hai câu đã bị lọt hố, sau đó tự sa ngã cảm thấy chủ nhật này gặp cũng không sao.

Gặp mặt mà thôi, chính là ăn chung bữa cơm với cấp trên, vô cùng bình thường, chỉ cần phát huy trạng thái dỗi trời dỗi đất như ngày thường được ... Đến lúc đó rồi nói sau.

Ở lớp tự học đến lúc trong lớp không còn ai mới ra tới, An Nhu ngẩng đầu nhìn bóng đêm bên ngoài, nhẹ nhàng thở ra một hơi. Nói tóm lại, ngày đầu tiên đi học không tệ.

https://thuviensach.vn

Tuy rằng không có quen bạn mới, nhưng An Nhu cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Cô đã sớm biết học viện DICE là dạng trường học gì, không ăn qua thịt heo cũng gặp qua heo chạy, bản thân không thể kết bạn được cũng là điều rất bình thường.

Sau khi trải qua chuyện ở THPT Húc Dương, An Nhu cảm thấy hiện tại có thể bình an đi học đã cảm thấy mỹ mãn.

An Nhu trở lại biệt thự, theo bản năng nhìn nhìn đống biệt thự bên cạnh kia, tối đen không có chút ánh sáng nào.

Ở trong lòng nhớ lại đoạn cốt truyện này, An Nhu không có gì ngoài ý muốn, chiều nay Tô Hoàng không có đến tìm mình thì An Nhu đã biết.

Buổi tối ngày đầu tiên khai giảng, Tô Hoàng rời khỏi trường học xử lý sản nghiệp riêng của bản thân, sau đó đã xảy ra một chút gút mắt với một vai ác BOSS nho nhỏ không quan trọng, không hề ngoài ý muốn vả mặt chan chát.

"Mary Sue nữ chủ chính là nữ chủ ..." Bất đắc dĩ cảm thán một câu, An Nhu quét vân tay mở cửa vào biệt thự. Cho nên nói Tô Hoàng căn bản không cần cô giúp đỡ, bản thân Tô Hoàng cũng dư sức xử lý mọi nhân vật từ ác nhỏ đến ác lớn.

Vào phòng, An Nhu rửa mặt xong cũng không có tâm trạng học tập tiếp. Cùng phần lớn người không giống nhau, trước nay gia đình An Nhu không có bắt buộc con cái một hai phải lấy cho bằng được giấy khen, chỉ cần tốt nghiệp là được.

Bởi vì được nuôi dạy như vậy, nên tư tưởng cam nguyện làm người bình thường này đã ăn sâu vào tiềm thức của cô. An Nhu cảm thấy bản thân có thể đuổi kịp tiến độ là được, muốn nhiều hơn cũng không được, cô không

https://thuviensach.vn

thích thúc ép bản thân mình quá.

Mở ra Pubg, An Nhu còn đang lãnh khen thưởng thì nhận được lời mời chơi chung của Quân Tử Như Ngọc.

Trực tiếp chọn đồng ý, An Nhu vào phòng.

"Anh em, đội 2 người? Kêu ông nội nhỏ Hạ cùng tổng giám đốc Sở không?" Cô không quên dùng công cụ thay đổi giọng, điều chỉnh giọng của bản thân thành ông chú tục tằng vùng Đông Bắc.

Chuyện này đối với An Nhu tới nói là tập mãi thành thói quen.

Tuy rằng ngày thường cũng chơi với tổng giám đốc Sở nhiều, lập tổ đội 4 người với bọn Hạ Dương cũng nhiều, nhưng tích cực nhất phải nói đến Quân Tử Như Ngọc.

Trên cơ bản, chỉ cần An Nhu online, đối phương đều ném một lời mời lại đây, giống như là lúc nào cũng tại tuyến. Lúc trước An Nhu chưa biết, nhưng hiện tại đã biết người này chính là trưởng CLB Game, cũng có thể hiểu được vì sao đối phương lại si mê trò chơi đến như vậy.

"Tùy cậu." Lúc Quân Tử Như Ngọc không chơi game, giọng điệu rất lạnh nhạt.

"Ông nội nhỏ nhà họ Hạ có khả năng không rảnh." Anh chơi chung với Hạ Dương từ nhỏ đến lớn, quan hệ giữa hai người rất tốt, nên rất rành lịch trình hằng ngày của tên kia.

"Được rồi, vậy chúng ta lập tổ hợp 2 người thôi."

Tính tính thời gian, giờ này chắc tổng giám đốc Sở còn đang làm việc, An

https://thuviensach.vn

Nhu trực tiếp đồng ý: "Chơi hai ván thôi, bắt đầu đi."

An Nhu cũng không thèm để ý đến thân phận của Quân Tử Như Ngọc, có thể quen với Tô Hoàng thì không phải là người bình thường, chút tố chất tâm lý này An Nhu vẫn phải có.

Chơi game mà, ngay cả cấp bậc cao cấp như tổng giám đốc Sở cô còn có thể nói chuyện phiếm, huống chi Quân Tử Như Ngọc chỉ là đội trưởng CLB Game.

Bắt tay với Quân Tử Như Ngọc mở ra hình thức càn quét, An Nhu còn chưa có chơi hết hai ván đã nghe Sở Hư Uyên nói.

【 cô đang chơi game? 】

Bàn tay giữ chuột của An Nhu run lên, bỏ lỡ cơ hội giết kẻ địch.

"Khụ khụ khụ." Ho nhẹ hai tiếng, An Nhu dừng một chút, ổn định tinh thần tiếp tục bắn giết.

【 đang chơi, lập tức thoát ngay, phải ngủ sớm, sáng ngày mai còn đi học nữa. (tôi chính là một người chính trực.jpg) 】

Tổng giám đốc Sở không thích chơi game, An Nhu rất rõ ràng điều này, cô dùng máu và nước mắt để học được bài học quý giá này. Rằng, kỹ thuật chơi game của tổng giám đốc Sở tuy rằng cũng khá tốt, nhưng lòng dạ lại tiến triển trái ngược với kỹ thuật chơi.

Mỗi khi tổng giám đốc Sở hứng thú lên sẽ kéo An Nhu chơi game, nhưng khi An Nhu trộm chơi một mình thì anh ta lại nói "Không thể ảnh hưởng đến việc học".

https://thuviensach.vn

Thật là con người hai mặt.

An Nhu thật ghét bỏ khía cạnh trẻ con này của Sở Hư Uyên, mắc bệnh Trung Nhị, nhưng suy xét đến tình hình trước mắt, hai người cũng xem như là bạn bè, An Nhu miễn cưỡng có thể chịu đựng được một chút, chỉ một chút chút chút thôi.

【 thêm tôi. 】

Sở Hư Uyên lạnh nhạt nói, thái độ của anh cũng không có thay đổi nhiều ít, ở góc độ An Nhu có thể thấy được, anh đã mở giao diện game trên màn hình máy tính.

【 tổ 2 người. 】

【...】

An Nhu im lặng một lát, quyết định nói đúng theo tình hình thực tế.

【 tôi đang chơi tổ hợp 2 người với Quân Tử Như Ngọc, hay là cả ba chúng ta chơi tổ hợp ba người nha, được không tổng giám đốc Sở? 】

Tuy rằng đội trưởng CLB Game rất khó ở chung trong hiện thực, nhưng tính cách trong game lại không tệ lắm. Trước nay An Nhu muốn kéo người nào vào anh ta cũng không có ý kiến. Đương nhiên, nếu cô có muốn kéo hay không thì dù có ý kiến cũng thành không ý kiến.

【...】

Lần này đổi sang Sở Hư Uyên gửi một chuỗi dấu ba chấm.

An Nhu sớm hiểu rõ tính cách của Sở Hư Uyên, thấy tin nhắn này lập tức

https://thuviensach.vn

đã biết trong lòng anh ta nghĩ cái gì, cũng đoán được câu tiếp theo anh ta sẽ nói là cái gì.

【 Tổng giám đốc Sở, tôi chỉ chơi 2 bán, không ảnh hưởng đến việc học tập của Quân Tử Như Ngọc, mới về nhà đến nhà không bao lâu, thả lỏng một chút là điều bình thường mà ...】

Sau khi giết chết người cuối cùng trên đảo, An Nhu trực tiếp offline, nói một tiếng với Quân Tử Như Ngọc rồi rời khỏi phòng game.

【 hơn nữa cũng không phải không mang theo anh chơi chung, tổ hợp ba người chơi cũng được mà? 】

An Nhu còn đang trong quá trình ổn định lửa giận chồng chất của Sở ba tuổi, thì chú ý tới hệ thống theo dõi nhắc nhở dưới lầu có người ở gõ cửa.

Good, cứu bồ tới!

【 có người tìm tôi, nói chuyện với anh sau nha. 】

Suy xét đến trạng thái vi diệu trước mắt, An Nhu chào Sở Hư Uyên xong trực tiếp chạy.

Mặc áo ngủ lông xù xù, bước xuống lâu, An Nhu nhìn màn hình hệ thống theo dõi, ngoài ý muốn lại không ngoài ý muốn nhìn thấy Tô Hoàng đứng bên ngoài.

Ngoài ý muốn là lúc này đã gần 11 giờ mà Tô Hoàng còn đến tìm cô, không ngoài ý muốn chính là người tới là Tô Hoàng.

An Nhu dừng một chút, chậm rại mở cửa, một luồng gió lạnh từ bên ngoài ập vào người cô, làm cô cuốn áo khoác, đứng tại chỗ dậm dậm chân: "Tô

https://thuviensach.vn

Hoàng? Trễ như vậy cậu lại đây làm gì? Nhanh nhanh vào trong đi."

Biệt thự mở hệ thống sưởi ấm vừa phải, tuy đã cuối mùa xuân, nhưng bên ngoài vẫn còn rất lạnh.

Ngoài cửa, Tô Hoàng mặc áo khoác gió màu đen, cách ăn mặt khác ra hình tượng dịu dàng ban ngày, Tô Hoàng mặc quần áo màu đen bó sát như dân đi phân khối lớn nhìn rất ngầu. Ngay từ đầu gương mặt còn có chút lạnh lùng cứng nhắc, sau khi nhìn thấy An Nhu thì dần dần thay đổi thành nét mặt dịu dàng.

"Nhu Nhu."

Dẫn Tô Hoàng vào phòng khách, An Nhu rót một ly trà sữa nóng cho cô ta: "Trong nhà không có gì ngoài trà sữa, cậu đừng có mà ghét bỏ nha."

"Không chê đâu mà lo."

Tô Hoàng tươi cười cầm lấy cái ly, uống hai hớp, cười dịu dàng nói: "Cảm ơn."

"Không cần cảm ơn, chuyện nhỏ thôi mà."

An Nhu mặc bộ đồ ngủ thú liền thân màu trắng, đỉnh đầu còn có hai cái lổ tai thỏ đang gục xuống, cô ngồi vào sô pha đối diện Tô Hoàng, không biết phải nói cái gì nữa.

Tô Hoàng cũng không có ý định mở miệng, chỉ là miệng nhỏ một hớp lại một hớp uống cạn ly trà sữa nóng, An Nhu dựa vào trên sô pha, chậm rãi có chút mơ màng buồn ngủ.

【 Ai tới tìm cô sao? 】

https://thuviensach.vn

An Nhu nửa khép mắt sắp ngủ đến nơi, trong đầu đột nhiên truyền đến giọng của Sở Hư Uyên.

【 anh làm tôi giật mình ...】

Trong giây lát bị bừng tỉnh, An Nhu có chút tức giận mắng một câu, nhưng vẫn là thành thật công đạo.

【hàng xóm đến chơi. 】

【... Không phải đã dặn đừng gặp người đó sao? Cô ta rất nguy hiểm. 】

Sở Hư Uyên trầm giọng nói, biểu tình đang bình tĩnh cũng dần trở nên u ám khó coi.

Sở Hư Uyên cũng không phải cố ý làm An Nhu giật mình, chỉ là sau khi nhìn thấy tin nhắn của An Nhu, anh lấy quyền hạn của hiệu trưởng, muốn thâm nhập vào hệ thống camera theo dõi biệt thự An Nhu đang ở.

Sau đó mới nhớ ra, vì bảo vệ quyền riêng tư của học sinh, nên khu cư trú không có lắp đặt máy theo dõi.

An Nhu chống cằm, tuy biết Sở Hư Uyên nói không sai, nhưng cô cũng phải tin vào cảm giác của bản thân.

【 Tổng giám đốc Sở, tôi biết Tô Hoàng rất nguy hiểm, nhưng hiện tại cô ấy đối với tôi rất tốt, tôi cũng không lý do gì rời xa cô ấy. 】

An Nhu cảm thấy Tô Hoàng không tốt cũng không xấu, nhưng cô biết Tô Hoàng có thiện ý với mình, còn vui lòng kết bạn với cô. Hơn nữa bản thân Tô Hoàng là nữ chủ, An Nhu cũng không thể tùy tiện cạch mặt ngay được.

https://thuviensach.vn

Lần này đổi thành Sở Hư Uyên im lặng.

Vứt bỏ loại cảm giác địch ý đối với đồng loại không nói, hiện tại Sở Hư Uyên cũng phát hiện, anh tìm không ra lý do làm An Nhu rời xa Tô Hoàng. Trên thực tế, từ đầu đến cuối Tô Hoàng không có làm ra hành động nào gây nguy hiểm đến an toàn của An Nhu, thậm chí còn âm thầm giúp đỡ An Nhu nhiều lần.

【 tự cô nhìn làm. 】

Sở Hư Uyên im lặng suy nghĩ một lát tìm không ra lý do, lạnh lùng ném xuống những lời này sau đó không hé răng, anh vẫn không có một chút cảm tình nào với Tô Hoàng, nhưng điều đó cũng không đại biểu anh tính toán từ bỏ dễ dàng như vậy.

Nếu An Nhu không thể làm ra quyết định, như vậy anh đành phải nghĩ ra cách nào đó xuống tay thật nhanh chóng mới được.

An Nhu nghiêng đầu, trong lòng biết rõ ràng tổng giám đốc Sở lại tái phát tính chất lòng dạ hẹp hòi, nhưng Sở Hư Uyên cũng là vì tốt cho cô, điểm này An Nhu vẫn là phân biệt ra được, cũng nghĩ cách sờ sờ vuốt lông làm anh tạm thời bình tĩnh.

An Nhu đang nghĩ đợi chút nữa đi lên phòng kéo theo anh chơi 2,3 ván dỗ cậu bạn nhỏ ba tuổi này, vẫn luôn an tĩnh uống trà sữa, rốt cuộc Tô Hoàng đã có động tác tiếp theo.

"Nhu Nhu, giữa trưa hôm nay cậu nói cần tìm việc làm thêm, sao vậy, tiền không đủ dùng sao?" Tô Hoàng đột nhiên mở miệng, đề tài lại là điều An Nhu không nghĩ tới.

https://thuviensach.vn

"Hả? À, ừ, có một chút, rốt cuộc tháng đầu tiên, nên có rất nhiều thứ cần tiêu tiền." An Nhu dừng một chút, mới nhớ tới lời nói hồi trưa của mình, nhìn Tô Hoàng ngượng ngùng cười cười.

An Nhu tính tính chi phi ăn uống đi lại cùng phí sinh hoạt cá nhân hằng ngày, đưa ra kết luận không mấy lạc quan. Năm chục ngàn nhìn thì rất nhiều, cao hơn gấp mười lần so với sinh hoạt phí học đại học kiếp trước của An Nhu, nhưng chủ yếu là tiền cơm của học viện DICE rất mắc, tùy tiện ăn một bữa cơm ở đây bằng mười cái hamburger.

"Sao vậy? Cậu cũng tính toán đi làm sao?"

An Nhu dừng một chút, cười nói: "Mình có chụp lại mấy thông tin tuyển dụng, nếu cậu cần cứ nói, mình gửi cho cậu."

Tô Hoàng lắc đầu, duỗi tay vào trong áo gió lấy ví tiền, rút ra một tấm thẻ ngân hàng: "Mình không cần, mình tới là vì trả lại tiền cho cậu."

An Nhu cười rất mất tự nhiên, giờ thì đã cứng lại luôn rồi.

May mà cô còn nhớ rõ cách tổng giám đốc Sở từng dạy mình, thực mau đã khôi phục lại bộ dáng mỉm cười: "Trả tiền? Không cần đâu, mình cũng không thiếu tiền lắm ..."

An Nhu nói năng cẩn thận, trong đó cũng có chút ý đồ dò hỏi.

Tô Hoàng đứng lên, tươi cười dịu dàng, đặt thẻ ngân hàng lên trên bàn trà, hơi hơi đẩy về phía An Nhu, sau đó đứng thẳng người, nhìn An Nhu nói: "Sao lại không trả cho được, rõ ràng là mình mượn tiền của cậu mà, trả tiền là chuyện sớm hay muộn thôi, mật mã là sáu số một."

"Thật ra mình vẫn luôn muốn trả lại cho cậu, nhưng là trên người mình

https://thuviensach.vn

cũng không có nhiều tiền ..." Nói nói, Tô Hoàng hiện ra biểu tình xin lỗi, giữ kín miệng không nói ra chuyện xảy ra vào buổi tối ngày đó.

"Hai ngày nay mới có chút đầu vào, nên bây giờ mới tới trả tiền lại cho cậu ..."

An Nhu biết Tô Hoàng nói "đầu vào" là cái gì. Nếu bỏ qua sự trợ giúp từ nam chủ Sở Hư Uyên, thì sự thật là trong túi Tô Hoàng không có nhiều tiền, bằng không ngày đó An Nhu cũng sẽ không để lại tiền chữa bệnh và tiền đi lại.

Nhưng Tô Hoàng lại rành về phương diện đầu tư hơn An Nhu, ngay từ đầu trong túi không tính nhiều tiền, chưa đến mấy ngày đã kiếm được một số tiền lớn, đủ để cô ấy sống hết năm nay, còn có thể dư dả trả tiền lại cho An Nhu.

"Tiền đã trả, mình cũng phải về thôi. Cậu ngủ sớm đi, chúc cậu ngủ ngon." Tô Hoàng nhìn An Nhu cười tủm tỉm, xoay người bước ra ngoài, vạt áo gió màu đen uốn lượn theo độ cung rất xinh đẹp, cô ấy đi rất nhanh, An Nhu còn đang há hốc mồm, hoàn toàn không kịp đi theo đưa tiễn.

Cửa được đóng từ bên ngoài, An Nhu còn vùi người ở trên sô pha, cả người chìm vào mê cung của sự im lặng.

"Tuy rằng đã sớm biết Tô Hoàng nhận ra mình, nhưng mình cũng không nghĩ tới cô ấy lại quyết đoán chọc thủng như vậy ..." An Nhu lẩm bẩm tự nói, cô rất rành bản tính của Tô Hoàng, đối phương tiếp cận cô là có mục đích riêng.

An Nhu cũng đã chuẩn bị tâm lý đối đầu với việc này. Nhưng điều duy nhất không nghĩ tới chính là Tô Hoàng không hành động giống như người thường. Chuyện vốn được ẩn giấu thì lại đột nhiên trực tiếp nắm lôi ra,

https://thuviensach.vn

hoàn toàn KO, làm An Nhu trực tiếp ngu người.

Tâm trạng hiện tại của An Nhu rất phức tạp, nhìn tấm thẻ ngân hàng trên bàn trà im lặng một lát, căn cứ dựa theo tâm lý không lấy cũng uổng, cầm thẻ ngân hàng lên, dùng di động tra xét số dư của thẻ.

Không nhiều không ít, chỉ gấp mười lần số tiền lúc trước An Nhu để lại cho Tô Hoàng. Việc này cũng đủ chứng minh chuyện Tô Hoàng vừa nói chính là về ngày đó.

【 cô ta tìm cô làm cái gì? 】

Sở Hư Uyên không kiên nhẫn gõ gõ bàn phím, chau mày.

【 đừng nói là chỉ đơn giản tìm cô nói chuyện phiếm? 】

Đều là một loại người, Sở Hư Uyên xem như cũng hiểu biết bản tính của Tô Hoàng, đối phương sẽ không vô duyên vô cớ đến tìm An Nhu.

【 Tổng giám đốc Sở, tôi có một vấn đề không biết có nên nói hay không. 】

An Nhu ngồi ở trên sô pha, bình tĩnh trả lời.

Tâm trạng hiện tại của cô vô cùng khó có thể hình dung, nhưng An Nhu biết, chuyện này bản thân giấu không được tổng giám đốc Sở, cũng hào phóng nói hết ra.

Hiện tại cốt truyện đã chạy trốn không còn chút bóng dáng, An Nhu cũng không rõ ràng dòng chảy của quyển tiểu thuyết này sẽ phát triển như thế nào?! Tương lai đã không thể đoán trước được nữa, đã quá tầm với của cô rồi.

https://thuviensach.vn

Hoặc là nói, tiềm thức của cô đã dần quên nơi đây chỉ là một tiểu thuyết, là thế giới giả tưởng, cô cũng bất chấp tất cả, muốn ra sao thì ra, không quan tâm đến mạch truyện nữa.

【 làm sao vậy? 】

Sở Hư Uyên phản ứng thực mau.

【 nói. 】

【 bởi vì một nguyên nhân nào đó, tôi từng cho Tô Hoàng mượn một chút tiền, hiện tại cô ấy trả lại cho tôi gấp mười lần. 】

An Nhu sờ sờ cằm, đột nhiên cảm thấy vấn đề này không có gì đáng để hỏi ý kiến của Sở Hư Uyên.

【 tôi cảm thấy nhận nhiều tiền như vậy không tốt lắm, nhưng cô ấy đã đưa cho tôi, tôi cũng không thể trả ngược trở về, hay là cứ nhận đại? (heo Bội Kỳ đang vô cùng hưng phấn.gif) 】

【... Nhìn bộ dáng nông cạn của cô kìa. 】

Sở Hư Uyên cười nhạo một tiếng, không chút nào lưu tình mở ra hình thức trào phúng.

【 cô ta trả lại cho cô bao nhiêu? Tôi cho cô gấp mười lần. 】

Chỉ có chút tiền lẻ đã bị người ta là lừa bắt đi mất, chỉ số thông minh thuộc hàng thiểu năng trí tuệ này của mèo con ngu ngốc thật sự không cứu nổi rồi.

https://thuviensach.vn

Nếu sau này cũng bị người khác dễ dàng lừa gạt bắt cóc như vậy ... Sở Hư Uyên chỉ cười lạnh một tiếng.

【... Anh đứng nói giống như nhà giàu mới nổi ... Ừ, anh vốn dĩ chính là dân nhà giàu mà. 】

An Nhu đen mặt.

【vấn đề không phải tiền, mà là tấm lòng, thôi, anh sẽ không hiểu đâu. (bạn học nhỏ ngoan ngoãn ngồi nhìn thôi nha, bởi vì thế giới của người lớn cưng không hiểu đâu.gif) 】

【 nếu tôi tặng giá trị con người của mình cho cô thì sao? 】

Sở Hư Uyên gõ xong những lời này, tay dừng lại.

An Nhu chìm vào im lặng, sau đó quyết đoán vứt bỏ tiết tháo.

【 vậy phải suy nghĩ theo cách khác, giá trị con người của tổng giám đốc Sở quá cao, chỉ một phần mười thôi tôi đã cảm thấy mỹ mãn lắm rồi! (em gả cho anh nha tổng giám đốc đại nhân thân yêu!.gif) 】

https://thuviensach.vn

Chương 46: Quyết định đột ngột

An Nhu nhìn chằm chằm vào emoji hệ thống tự thêm vào, không để ở trong lòng. Cô cũng biết ý nghĩa của hình emoji này là gì ... Nói giỡn, dù cô có muốn gả gấp cho tổng giám đốc Sở, thì cũng phải được tổng giám đốc Sở gật đầu nguyện ý cưới mới được nha.

Hiện tại nói chuyện phiếm với Sở Hư Uyên khá nhiều, An Nhu cũng đã có thói quen hệ thống thường cho thêm vào icon emoji vào để hố cô, cũng sẽ không còn giật mình như lúc đầu. Ờ đó, đúng là cô có thứ tình cảm kia với tổng giám đốc Sở, nhưng chuyện này cũng không nhất định phải nói ra.

Đầu bên kia, Sở Hư Uyên lại như bị mắc kẹt, không trả lời An Nhu.

An Nhu đợi trong chốc lát thấy Sở Hư Uyên cũng không nói chuyện, cô ngáp một cái, ngủ lúc nào không hay.

Ở khoảng cách rất xa An Nhu, ngoại thành thành phố A, khu biệt thự cao cấp, nhà họ Sở.

Người đàn ông ngồi trong phòng làm việc im lặng nặng nề nhìn màn hình di động chậm rãi chuyển tối, cho đến khi màn hình hoàn toàn đen hẳn, anh cũng không có làm ra bất kỳ hành động nào khác.

Trên thực tế, Sở Hư Uyên đã nhận ra được có chỗ nào đó không đúng. Anh cũng không phải là một người không cẩn thận khi mở miệng nói chuyện, sự thật cũng không cho phép anh làm như vậy, nhưng là vừa rồi ...

https://thuviensach.vn

Anh lại trực tiếp nói ra lời mà không hề trải qua suy xét nghĩ ngợi, anh cũng không phải là một người có tính cách thích nói giỡn.

Anh ngồi suy nghĩ lại cuộc đối thoại vừa rồi, cảm thấy rất vi diệu. Ngón tay nhẹ nhàng đan xen thành hình tháp, Sở Hư Uyên hơi híp mắt. Hình như chuyện còn thú vị hơn so với tưởng tượng của anh.

Đầu óc An Nhu cứ mơ mơ hồ hồ trải qua mấy ngày cuối tuần này. Tô Hoàng không nhắc lại chuyện tối ngày đó, vẫn hành động thân mật với An Nhu.

An Nhu cũng ngượng ngùng nhắc lại, lúc trước như thế nào giờ vẫn giữ như vậy. May mắn Tô Hoàng cũng không có gì khác thường, cho nên An Nhu cũng không tiện tránh né.

An Nhu vẫn không quen được bạn nào trong lớp, cô không rên một tiếng vùi đầu học tập, không bị cô lập, cũng không có người đến kiếm chuyện.

Từ sau ngày đó, thái độ Từ Văn Huyên đối với An Nhu vẫn là rất không tồi, còn chủ động tìm An Nhu nói chuyện vài lần, nhưng An Nhu không thích dính dáng gì với cô ta, cũng miễn miễn cưỡng cưỡng ứng phó cho qua.

【 thật ra có nhiều lúc tôi không biết bọn họ đang nói cái gì. 】

An Nhu thở dài, oán giận nói cho Sở Hư Uyên nghe.

【mối quan hệ của bọn họ nhìn rất tốt, nhưng trên thực tế lại không phải như thế. (mặt ngoài anh em thân thiết, sau lưng lại cất giấu một con dao.jpg) 】

https://thuviensach.vn

【 cô có thể hiểu ra đạo lý này đã giỏi lắm rồi.】

Thái độ Sở Hư Uyên còn túy ý hơn so với An Nhu, theo thói quen ký tên lên giấy tờ, anh trực tiếp nói ra tiếng với An Nhu.

【 chậm rãi học, xem hiểu để biết đề phòng tránh né. 】

Ngay từ đầu, Sở Hư Uyên không yêu cầu cao đối với An Nhu. Trên thực tế, không có ai hiểu biết tính cách của cô nhóc này hơn anh.

Trước kia có lẽ không phải có ý tưởng này, nhưng hiện tại, thành thật mà nói, anh cũng không muốn An Nhu luyện ra tính tình giống anh.

Thái độ Sở Hư Uyên quá dịu dàng ngoài dự đoán, An Nhu cũng càng thêm làm càn, tâm tư của cô cũng không có đặt quá nhiều vào việc kết bạn trong lớp, ngay cả việc thi đấu vào ngày thứ bảy này An Nhu cũng chưa có chuẩn bị gì.

Hiện tại tràn ngập trong đầu óc của cô đều là sự kiện gặp mặt kia.

Ngày gặp tổng giám đốc Sở phải mặc cái gì, màu nào tươi sáng một chút ... Áo khoác màu xanh đậm hình như cũng không tồi ... Tóc cột cao hay là xõa xuống? Bản thân cô không biết cách trang điểm nên chắc sẽ có chút phiền toái, tại sao còn chưa đến khóa dạy lễ nghi, có mới quỷ biết tư thế lễ nghi của bản thân có đạt hay không...

Mọi việc như thế diễn ra, trong đầu toàn những ý tưởng lung tung rối loạn, đã hoàn toàn chiếm cứ tư duy của An Nhu trong suốt mấy này nay.

Thật ra cô cũng không có khẩn trương về chương trình học và cuộc thi IT kia cho lắm. Rốt cuộc chương trình học đã bổ túc xong, còn đuổi kịp tiến độ, chuyện này không thành vấn đề, còn về cuộc thi IT, An Nhu cũng

https://thuviensach.vn

không muốn đoạt giải nhất nhì, chỉ muốn thi thử xem trình độ của bản thân tới đâu.

Tuần lễ khai giảng đầu tiên, tất cả các câu lạc bộ đều còn chưa có bắt đầu hoạt động, chờ đến tuần thứ hao mới có thể triển khai. An Nhu theo quán tính, mỗi ngày vùi đầu ở phòng học đến 9 giờ tối mới trở về biệt thự.

Mấy buổi tối gần đây Tô Hoàng cũng rất ít tới tìm An Nhu, hình như cô ấy cũng có rất nhiều chuyện cần làm, còn bận hơn cả An Nhu.

Tuần đầu tiên không sóng không gió cứ vậy trôi qua, ngày thứ bảy, An Nhu đúng giờ tới CLB IT.

"Nhu Nhu, cố lên." Tô Hoàng cười vỗ nhẹ bả vai An Nhu.

Cô không có báo danh tham gia cuộc thi lần này, Tô Hoàng nói với An Nhu một lý do rất thuyết phục, rằng cô ấy phải tham gia CLB âm nhạc, không thể nghỉ được, An Nhu cũng sẽ không hỏi nhiều những việc này.

Tô Hoàng là đến cổ vũ cho An Nhu. Tuy rằng An Nhu cự tuyệt, nhưng Tô Hoàng lại cố chấp hơn so với tưởng tượng của cô, nhất định phải đến cổ vũ cho An Nhu bằng được, An Nhu nghĩ nghĩ cũng tùy cô ấy.

An Nhu đứng với Tô Hoàng đợi ở khu chờ, cô thấy Từ Văn Huyên, nhưng so với An Nhu chỉ có mình Tô Hoàng, thì Từ Văn Huyên có không ít người vây xung quanh. Nhìn dáng vẻ cô ấy rất được hoan nghênh trong CLB IT.

"Cậu quen sao?" Tô Hoàng chú ý tới tầm mắt của An Nhu, cười hỏi.

"Không tính quen... Chỉ là bạn học cùng lớp." An Nhu dời tầm mắt, không có nói cho Tô Hoàng biết chuyện giữa cô và Từ Văn Huyên. Tuy rằng Từ Văn Huyên có ý muốn làm quen với cô, nhưng An Nhu không thích tính

https://thuviensach.vn

cách của cô ta, nên cũng không để ý tới.

"An Nhu."

Thấy An Nhu không chào hỏi mình, Từ Văn Huyên thiếu kiên nhẫn chủ động đi tới, nhìn An Nhu cười nói: "Bạn cũng tới rồi sao, vậy người đứng nhất lần này không ai khác ngoài bạn rồi, còn mình thì chắc chắn đứng thứ ba đó, không biết ai đoạt giải hai nữa ."

An Nhu giật mình một chút, còn không có ý thức được ý nghĩa sâu xa của những lời này thì Tô Hoàng đứng bên cạnh đã cười thay cô tiếp lời.

"Lúc này nói ra kết quả cũng quá sớm, bản thân Nhu Nhu cũng còn chưa biết, nhưng bạn học này hình như rất nắm chắc, khẳng định sẽ đoạt được giải ba ... Chúc mừng trước nha."

Cô chưa nói tới trình độ của An Nhu tốt hay không tốt, cô thay An Nhu cự tuyệt lời nói xỉa xối của Từ Văn Huyên, ngược lại còn giẫm lên Từ Văn Huyên một chân. Nếu An Nhu lỡ lời thừa nhận hay từ chối, chứng tỏ bản thân An Nhu quá mức kiêu ngạo hoặc là quá mức khiêm tốn.

Từ Văn Huyên biết tính cách của An Nhu, hay sợ sệt thoái nhượng lời nói, lần này cô không nghĩ tới người bên cạnh sẽ mở miệng nói thay cô ta, biểu tình có chút thay đổi: "Bạn học, bạn là bạn của An Nhu...?"

"Tôi là bạn của cậu ấy, tới cổ vũ tinh thần."

Tô Hoàng tươi cười dịu dàng, cho dù là tướng mạo vô cùng bình thường, nhìn qua cũng dễ dàng làm người có cảm tình: "Bạn cũng là bạn của Nhu Nhu? Lần thi đấu này cũng phải cố lên nha."

Không duyên không cớ bị dán nhãn "bạn của An Nhu", Từ Văn Huyên cắn

https://thuviensach.vn

răng, nhưng cô lại không thể cãi lại Tô Hoàng, chỉ có thể cười cười, quay đầu nhìn An Nhu: "An Nhu, cố lên nha, khẳng định bạn sẽ giành giải thôi, không sao đâu."

"Không đâu, trình độ của mình không bằng bạn."

Lần này An Nhu phản ứng thực mau, vẻ mặt chân thành: "Trước tiên chúc mừng Văn Huyên đoạt được giải ba nha, còn mình thì đến cuối ngày mới biết kết quả."

Lời này của An Nhu đầy ẩn ý, nhưng cố tình biểu tình quá chân thành, nhìn không ra chút nào đang làm bộ làm tịch.

Bị hai người bốp bốp vả mặt lại không làm được gì, Từ Văn Huyên rốt cuộc chịu ngừng nghỉ, miễn cưỡng cười một chút xoay người đi.

"Nhìn dáng vẻ, cô bạn mới này của cậu thật không thân thiện đâu nha."

Tô Hoàng cười lắc đầu, giọng điệu lại rất bình thường, cô liếc mắt nhìn An Nhu đang mờ mịt không biết chuyện gì đang xảy ra, cười gõ cái trán của cô: "Vừa rồi bị dọa choáng váng?"

"À, hả? Không có."

An Nhu lắc đầu, cô chỉ là không nghĩ tới Tô Hoàng sẽ trực tiếp thay cô chặn lại: "Cảm ơn cậu nhiều nha."

Cho tới bây giờ, An Nhu mới có chút cảm giác hoảng hốt vì được quan tâm che chở, Tô Hoàng khi nào đối xử với cô tốt như vậy? Không phải Tô Hoàng cũng là một nhân vật tàn nhẫn độc ác lòng dạ hiểm độc trái tim màu đen sao? Chuyện này thật không khoa học!

https://thuviensach.vn

"Chuyện nhỏ thôi."

Tô Hoàng lại nói rất nhẹ nhàng bâng quơ, hai mắt sáng lên nhìn vào cửa phòng thi, đẩy An Nhu một phen: "Nhanh chân vào phòng thi đi, cố lên."

Nhìn An Nhu rời khỏi tầm mắt của mình, nụ cười trên mặt Tô Hoàng mới dần phai nhạt xuống, ngón tay khẽ vuốt khóe môi. Cô cũng không phải một người tốt, chuyện này cũng không đại biểu cô không phân biệt rõ thiệt tình giả ý.

Sự thật là cô rất thích kết bạn với loại người đơn giản như An Nhu.

An Nhu còn đang đắm chìm trong lời cổ vũ của nữ chủ Tô Hoàng, sau đó phát triển thành hạnh phúc nhưng lại rất khó dùng lời nói để miêu tả tâm tình phức tạp hiện tại của bản thân. Cho đến khi ngồi vào trong phòng thi mới nhớ đến bản thân phải bắt đầu làm bài, thời gian đã chạy từ lúc cô bước vào phòng thi.

【 chuẩn bị thi? Đã bắt đầu rồi? 】

An Nhu còn đang trong quá trình nhập thông tin cá nhân vào máy tính thì trong đầu truyền đến giọng của tổng giám đốc Sở.

【 ừ, đã bắt đầu rồi. 】

An Nhu giật mình vì được anh quan tâm.

【 không có việc gì không có việc gì, chỉ là một cuộc thi nhỏ thôi, không quan trọng gì. 】

Thu hoạch lớn nhất vào ngày hôm nay không phải là kết quả cuộc thi, mà là đạt được sự giữ gìn bảo vệ từ nữ chủ Tô Hoàng.

https://thuviensach.vn

Điều này rất khó nha, vì nữ chủ thích làm việc một mình, trong nguyên tác cô không có bạn bè gì hết, chỉ có lợi dụng được và kè thù. Rất đáng giá đốt pháo chúc mừng bản thân trở thành người bạn đầu tiên của nữ chủ.

【 ừm. 】

Sở Hư Uyên cũng không có ý trách cứ An Nhu, trên thực tế anh cũng không cảm thấy việc An Nhu quá mức thả lỏng tâm trạng có cái gì không tốt, dừng một chút, nói thêm.

【 cô đi thi một mình hay đi chung với Tô Hoàng? 】

Sao giống phụ huynh điều tra xem con mình ra ngoài chơi với ai, bạn tốt hay bạn xấu quá vậy?!

An Nhu ở trong lòng yên lặng chửi nhẹ một chút, rốt cuộc không có dũng khí nói ra, đặc biệt là sau khi bị cởi áo choàng.

【 Tô Hoàng không thi, nhưng đi theo cổ vũ. 】

An Nhu nghĩ nghĩ, bổ sung thêm.

【 cô ấy đối xử với tôi khá tốt. 】

Cho nên tổng giám đốc Sở hãy ngưng thuyết âm mưu của anh lại giùm tôi cái được không?!

Dựa theo những hiểu biết của An Nhu đối với Tô Hoàng, tính cách cô ấy nhìn dịu dàng nhưng thật ra lại rất lạnh lùng cao ngạo, nguyện ý ra tay giữ gìn cô đã chứng minh Tô Hoàng xác thật có ý tốt với cô.

https://thuviensach.vn

【 cô ta làm cái gì? 】

Sở Hư Uyên gọn gàng dứt khoát nắm giữ từ ngữ trung tâm, nhạy bén nhận ra được trong lời nói của An Nhu tràn đầy tín nhiệm đối với Tô Hoàng.

Bực mình xoay bút máy trong tay, sắc mặt Sở Hư Uyên lạnh nhạt ký tên lên hợp đồng, lại xác định các mục thu mua hiệp ước.

Chuyện này cũng không phải không thể nói ra, hơn nữa nếu tổng giám đốc Sở muốn tra tùy tiện một lời nói cũng sẽ đều tra ra tới. An Nhu nghĩ nghĩ, nói hết rất cả mọi chuyện cho tổng giám đốc Sở nghe Tô Hoàng đã giữ gìn bảo vệ cô ra sao, trong lòng lại hy vọng tổng giám đốc Sở đừng phản cảm với Tô Hoàng nữa.

Hiện tại cốt truyện đã chạy không thấy bóng dáng đâu, An Nhu cũng phát hiện tình huống thực tế của nam nữ chủ đang vô cùng ác liệt... Không không không, chắc là cô vẫn có thể cứu giúp được một chút!

Nếu cấp bậc big boss như hai người nhìn không thuận mắt nhau, thì nhân dân toàn thế giới đều sẽ bị tai ương. An Nhu không hề dùng từ ngữ khoa trương, bởi vì nó sẽ xảy ra như vậy.

【... Thích. 】

Sau khi nghe An Nhu nói xong, Sở Hư Uyên im lặng nặng nề trong một lát, muốn nói cái gì lại chưa nói ra tới, chỉ gửi một từ đơn, tạm dừng trong chốc lát, rồi nói tiếp.

【 lo làm bài thi đi, sau khi thi xong lại nói. 】

Phản ứng gì vậy?

https://thuviensach.vn

An Nhu muốn hỏi Sở Hư Uyên cũng không tìm được cơ hội để hỏi, vì đúng thật là bên này đã bắt đầu làm bài thi rồi, cũng đành tạm thời gác lại chuyện àny, chuyên tâm mở ra thư mục làm bài thi.

Sở Hư Uyên ngồi trong văn phòng chốc lát, đột nhiên ngừng hành động trong tay, khép một chồng báo cáo lại. Anh không thích Tô Hoàng, đây là điều đương nhiên, ai cũng sẽ không thích một người quá giống bản thân mình, cho dù quá khứ của Tô Hoàng cực kỳ tương tự với anh.

Kết quả một người như vậy, lại thiệt tình che chở An Nhu ... Sắc mặt hoàn toàn lạnh xuống, Sở Hư Uyên im lặng suy nghĩ một lát, gọi Hứa Thái Thiên tới, ra lệnh cho anh đình chỉ kế hoạch nhắm vào công ty Hoang Quyền, đó là công ty dưới danh nghĩa của Tô Hoàng.

Có lẽ có thể đổi sang một phương thức nhẹ nhàng khác.

Nhưng trước đó, anh còn có chuyện khác cần làm.

Sở Hư Uyên đứng lên tiếp nhận áo khoác vest từ trong tay Hứa Nghiên, biểu tình lạnh nhạt: "Cô có thể tan làm về trước."

Lại nhìn sang Hứa Thái Thiên: "Đi thôi, tôi muốn đi ra ngoài."

Hứa Nghiên cắn cắn môi, gương mặt xinh đẹp trang điểm tinh xảo lúc này có thêm vài phần yếu ớt đáng thương. Nhưng cô biết tính cách của Sở Hư Uyên, đối phương đích xác càng tín nhiệm phái nam một chút... Đây cũng là chuyện cô không thể thay đổi.

An Nhu là người cuối cùng rời khỏi phòng thi. Cô học được rất nhiều kiến thức, cho nên đối mặt với loại đề thi này càng không biết xuống tay từ đâu, suy xét vài loại số liệu, cuối cùng mới lựa chọn một cái An Nhu cho rằng thích hợp nhất.

https://thuviensach.vn

Đến nỗi thi viết lập trình càng không thể làm khó dễ An Nhu, cho dù cô chưa đọc hết quyển lập trình IT cấp 2, nhưng cũng có thể viết rạch ròi, bảo đảm giống y như trong sách tham khảo, một chữ cũng không kém.

Bấm nút nộp bài thi trên máy tính, An Nhu đẩy cửa rời khỏi phòng thi đi đến khu chờ kết quả, cũng chính là lễ đường phía trước, liếc mắt một cái đã nhìn thấy được Tô Hoàng. Đây là một lễ đường không tính là nhỏ của học viện DICE, trong chốc lát kết quả ra tới sẽ trực tiếp phát giải thưởng ngay tại đây.

An Nhu chạy đến bên cạnh Tô Hoàng, tâm trạng đang rất tốt, ngồi xuống nói chuyện phiếm với cô ấy, Tô Hoàng cũng không hỏi An Nhu làm bài thi như thế nào, còn có nhiều thí sinh ở ở bên cạnh nên phải thu lại tính tình, sắc mặt bọn họ nhìn không giống nhau.

Có người sầu lo, có người rạng rỡ, còn có người chẳng quan tâm đến kết quả.

Bài thi được thầy cô của khối IT trực tiếp chấm điểm, sau đó các đàn anh trong CLB mới tiến hành phát giải, An Nhu và Tô Hoàng cùng đi ăn cơm chiều, chờ đến lúc trở về thì đã thấy lễ đường đầy ấp, nhìn đâu đâu cũng đều là người, trên sân khấu cũng có người đang chuẩn bị.

"Không phải nói 8 giờ mới bắt đầu sao? Tại sao hiện tại đã chuẩn bị trao giải rồi." An Nhu lôi kéo Tô Hoàng chạy đến vị trí trống ngồi xuống, trong tay còn xách theo trà sữa. Ổn định chỗ ngồi xong, An Nhu liếc mắt sang người bên cạnh, có chút xấu hổ muốn giấu trà sữa đi.

Ậy, thật là mất mặt, đây là cuộc thi giữa những thành viên mới, tại sao xung quanh không có một ai cầm đồ ăn uống hết vạt, ngay cả một chai nước suối cũng không có...

https://thuviensach.vn

"Không sao, cậu cứ uống tiếp đi." Tô Hoàng liếc nhìn thấy động tác nhỏ đáng yêu của An Nhu, cắn ống hút nhìn cô cười cười, không bỏ trà sữa ly trong tay xuống.

Tại vì An Nhu không biết cuộc thi lần này quan trọng ra sao. Tâm trạng của cô luôn rất ổn, nhưng tâm trạng hiện tại của những học sinh có mặt tại đây không phải như thế.

Cuộc thi này được xem như là cuộc tuyển chọn đầu vào của rất nhiều tập đoàn nổi tiếng, cũng có ý nghĩa rõ ràng rằng CLB IT rất được coi trọng, những học sinh đoạt được giải sẽ được học viện bồi dưỡng riêng, sau khi tốt nghiệp sẽ được tuyển thẳng vào những tập đoàn lớn.

Ngoại trừ những người thuộc con cháu trực hệ của tứ đại gia tộc là không thèm để ý đến mấy việc này, còn lại những người khác thì đều vô cùng coi trọng.

An Nhu nhìn thấy Tô Hoàng không có bỏ ly trà sữa xuống, nghĩ một mình Tô Hoàng làm như vậy cũng không tốt, hơn nữa cũng không thể làm cô bạn của mình bị chỉ trích, dứt khoát cầm ly trà sữa lên, ôm trọn trong tay lòng bàn tay, chút chút lại cắn ống hút uống một miệng đầy trà sữa.

Đã tới tám giờ, chính thức bắt đầu đoc kết quả và trao giải. MC mặc lễ phục trang trọng đứng trên sân khấu mỉm cười tuyên bố bắt đầu.

Hai MC đều là thành viên đạo cội trong CLB IT, bọn họ cũng rất xuất sắc ở phương diện làm MC, nói mấy câu đã làm không khí sôi nổi hẳn lên. Bọn họ cũng không thừa nước đục thả câu, nói nhảm hai ba câu thì tiến vào chủ đề ngay, bắt đầu tuyên đọc danh sách đoạt giải cuộc thi lần này.

Giải thưởng ưu tú rất nhiều, nhưng không có An Nhu.

https://thuviensach.vn

Giải ba, ít người hơn một chút, cũng không An Nhu, giải nhì... An Nhu đã không có tâm trạng để nghe tiếp, quá dong dài, nếu không có trà sữa chắc cô đã ngáp lên ngáp xuống. Cô lén lút soạn tin nhắn trong đầu gửi cho tổng giám đốc Sở.

【 Tổng giám đốc Sở, ngày mai chúng ta gặp mặt như thế nào đây? Văn phòng hiệu trưởng sẽ có người canh gác, tôi không thể ngang nhiên bước vào trong được đâu. 】

An Nhu có chút lo lắng.

【 hơn nữa tôi không có lý do gì đến tìm anh nha. 】

Phía trước chỉ rối rắm vụ gặp mặt quên mất vụ địa điểm, hiện tại An Nhu mới nhớ tới, cô chưa từng bước đến khu văn phòng hiệu trưởng, cũng không biết đường đi ... Hơn nữa loại học sinh bình thường như cô cũng không có đủ tư cách đi vào văn phòng hiệu trưởng!

Sở Hư Uyên một lát sau mới trả lời An Nhu.

【 nói sau đi, cô chỉ cần lo tập trung tham gia trao giải là được. 】

Còn khuyên mình tập trung tham gia trao giải?! Không giống tác phong của tổng giám đốc Sở chút nào hết nha!!

Đứng ở trong phòng chờ, người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai ung dung cài nút tay áo làm bằng đá quý, nút áo đá quý màu xanh lục đậm rất hợp với bộ tây trang trên người anh, hoàn mỹ phụ trợ ra thân hình cao lớn thẳng tắp.

Tùy tay tiếp nhận một tấm thiệp vàng từ người bên cạnh đưa qua với tư thế rất cẩn thận, khóe môi Sở Hư Uyên nhẹ nhàng cong lên: "Phiền toái dẫn

https://thuviensach.vn

đường."

https://thuviensach.vn

Chương 47: Gặp mặt

An Nhu không nghe được câu trả lời của Sở Hư Uyên cũng không quá để ý, ngược lại quay sang nói chuyện phiếm với Tô Hoàng. Mỗi lần tổng giám đốc Sở không muốn nhiều lời An Nhu cũng có thể đoán được đối phương đang mở họp hoặc là tâm trạng không được tốt, chờ thêm lát nữa lại nói sau.

Giải nhì tuyên bố ra tới, vẫn không có An Nhu.

Tuy An Nhu biết nhưng cũng không để ý. Nhưng dù sao trong lòng cô vẫn là có chút thất vọng, ban đầu cho rằng còn có thể đoạt được giải thưởng ưu tú, hiện tại ưu tú cũng không có, như vậy tiền cũng không có.

May mắn có Tô Hoàng hữu nghị chi viện tài chính, An Nhu mới không túng quẩn đến nỗi đi làm thêm kiếm tiền.

Giải nhì tuyên bố xong, kế tiếp đến giải nhất.

An Nhu không để ở trong lòng, nhưng lại cảm thấy hai MC nam nữ đứng trên sân khấu thật là cảnh đẹp ý vui, trai đẹp nữ xinh, nhìn nhìn bổ mắt, lại chú ý tới sắc mặt hai MC không biết tại sao lại thay đổi từ bình thường sang đỏ hưng phấn.

"Làm sao vậy?" An Nhu hơi giật mình, thì nhìn thấy hai MC chụm đầu nói nhỏ ngay tại loại trường hợp này, sau đó biểu tình đều trên mặt trở nên rất vi diệu.

https://thuviensach.vn

"Ha!!!"

Tô Hoàng chống cằm ngồi ở bên cạnh An Nhu, trong tay còn xách theo một ly trà sữa, cô cười như không cười nhìn hai MC ứng biến nói hai câu gì đó trên sân khấu rồi sau đó vội vàng đi xuống: "Đã xảy ra một vài chuyện rất thú vị thôi."

Hai MC ngưng tuyên đọc danh sách đoạt giải lại chụm đầu ghé tai nói nhỏ với nhau trước rất nhiều ánh mắt học sinh, nhưng từ bộ dáng hai người vội vàng chạy chậm xuống sân khấu là nhìn ra được chuyện tình không đúng rồi, học sinh ngồi bên dưới còn đang chờ đợi tuyên bố giải nhất đều nhỏ giọng bàn tán ầm lên.

"Hình như là có chuyện gì đó đã xảy ra."

Biểu tình hoảng hốt của hai MC quá rõ ràng, từng động tác biểu tình đều hiện rõ ở trên màn hình lớn, tất cả mọi người đều thấy được, An Nhu cũng phân biệt được biểu tình của hai người đó gồm khiếp sợ và hạnh phúc: "Chắc là có chuyện gì đó rất kinh hỉ."

"Đúng không." Tô Hoàng liếc mắt nhìn An Nhu, cười vỗ vỗ đầu của cô.

"Nhưng mình luôn cảm thấy biến số xuất hiện đột ngột không phải lúc nào cũng tốt."

An Nhu nghe ra được Tô Hoàng không có hứng thú, còn chưa nói ra miệng thì khóe mắt lại nhìn thấy có người bước lên trên sân khấu. Cô quay đầu nhìn, kinh ngạc phát hiện người cầm mic không phải hai MC trước đó. Đổi thành đội trưởng CLB IT ~ Hạ Thanh Viễn ~ một trong Thập Tam Tịch của Hội Học Sinh.

https://thuviensach.vn

An Nhu biết người này.

Tuy rằng lấy thân phận hiện tại của cô là không gặp được Hạ Thanh Viễn, nhưng sau này Tô Hoàng sẽ có chút quan hệ với Hạ Thanh Viễn, quan hệ giữa Hạ Thanh Viễn và Hạ Dương còn có chút phức tạp, làm rối thêm mối quan hệ giữa anh ta và Tô Hoàng.

Trọng điểm là, trừ phi có trường hợp trọng đại, nếu không Thập Tam Tịch của Hội Học Sinh sẽ không xuất hiện ... Vậy tại sao lại xuất hiện tại lễ trao giải của một cuộc thi nhỏ bé như vầy? An Nhu cũng sẽ không cảm thấy đối phương có kế hoạch xuất hiện tại trường hợp này ngay từ đầu.

Hạ Thanh Viễn là trưởng CLB IT, không ít người đều gặp qua anh ta, nam sinh đẩy đẩy mắt kính khung vàng, nhìn xuống phía dưới khán mắt kính khung vàng đang ầm ĩ bàn tán một chút cũng không thèm để ý.

"Chào tất cả các bạn, tôi là trưởng câu lạc bộ IT, Hạ Thanh Viễn."

Hạ Thanh Viễn mở miệng, giọng bình tĩnh: "Thật ra tối không cần phải xuất hiện ở chỗ này, nhưng là lần này trao giải này có chút nho nhỏ biến động, cho nên..."

"... Hình như anh ta rất kích động thì phải?" An Nhu nghe Hạ Thanh Viễn dùng giọng dõng dạt đứng trên cao nói xuống, biểu tình khá là bình tĩnh, nhưng An Nhu lại ngoài ý muốn nghe được âm thanh trong giọng nói của anh ta không giống bình thường, có chút hưng phấn.

"Có thể không kích động sao."

Tô Hoàng cười nhạo một tiếng, nét mặt dịu dàng có rất chút tan vỡ, nhưng là cô cũng không có để An Nhu nhìn thấy: "Thật là muốn rời khỏi nơi này... Ngồi lại toàn nghe cái gì không đâu à."

https://thuviensach.vn

Giọng của cô rất lười biếng, mang theo chút oán giận. An Nhu chưa từng thấy qua bộ dáng này của Tô Hoàng, nhưng cô biết khẳng định là Tô Hoàng biết cái gì.

Còn đang suy nghĩ có cần tìm tổng giám đốc Sở thương lượng một chút về tình huống này hay không, An Nhu cắn cắn ống hút, thì nghe thấy Hạ Thanh Viễn cố tình cường điệu một câu.

"Cho nên, giải nhất của cuộc thi lần này sẽ do hiệu trưởng Sở Hư Uyên tự mình trao giải, mọi người vỗ tay hoan nghênh!" Hạ Thanh Viễn ra vẻ trấn định nói xong một câu cuối cùng, đi đầu vỗ tay lên, cơ thể cũng né sang đứng một bên, nhường ra vị trí chính giữa sân khấu.

"Khụ khụ khụ khụ khụ!" An Nhu sặc trà sữa trong cổ họng, giây tiếp theo chính là điên cuồng ho khan.

Cho dù chật vật như vậy An Nhu cũng không nhịn được ngẩng đầu lên xem, sặc ra nước mắt nhìn lên sân khấu cao, người đàn ông mặc âu phục màu đen nhẹ nhàng bình tĩnh từ bên cạnh đi lên, đứng ở giữa sân khấu nhìn xuống phía dưới.

"Nhu Nhu, sao lại không cẩn thận như vậy."

Tô Hoàng xoa nhẹ đầu tóc An Nhu, vội vàng giúp cô thuận khí, trong giọng nói có chút bất đắc dĩ: "Làm sao vậy? Không có việc gì đi? Lại uống thêm hai nước miếng, đúng rồi, từ từ chậm rãi thôi."

An Nhu tiếp nhận chai nước khoáng từ tay Tô Hoàng, uống lên hai ngụm mới ngừng ho khan, dùng đầu ngón tay hủy diệt nước mắt bị sặc ra tới, lắc đầu: "Không có việc gì, mình hơi bất cẩn chút thôi..."

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên xuất hiện hiển nhiên là điều mà bọn học sinh ở đây cũng chưa từng nghĩ đến, nhìn thấy thần tượng của mình xuất hiện, phản ứng của phần lớn học sinh cũng không tốt hơn gì so với An Nhu, âm thanh kinh ngạc cùng âm thanh hút không khí vang lên hết đợt này đến đợt khác ở lễ đường, còn có không ít người phóng ra ánh mắt cuồng nhiệt thậm chí là tiếc nuối.

Ai sẽ nghĩ đến, từ trước đến nay thần long thấy đầu không thấy đuôi, Sở Hư Uyên người mang danh nghĩa hiệu trưởng lại sẽ xuất hiện tại trường hợp nhỏ bé như vậy? Sớm biết rằng có cơ hội được tiếp xúc gần với tổng giám đốc Sở khẳng định sẽ cố gắng làm bài thi!

Liều chết cũng muốn đoạt được vị trí đứng đầu!

Trong lúc nhất thời, phía dưới khán đài tràn ngập kinh ngạc cùng tiếc nuối.

An Nhu đã thuận khí, cô vỗ vỗ ngực, nhanh chóng quét mắt nhìn người đàn ông có nhan sắc tuyệt thế đang đứng trên sân khấu cao kia, lại nhanh chóng di dời tầm mắt.

Quả thực là có độc mà, tại sao tổng giám đốc Sở không nói cho cô biết trước rằng anh ta sẽ xuất hiện ở chỗ này?!

Đổi thành bất kỳ người bình thường nào cũng đều sẽ cảm thấy Sở Hư Uyên xuất hiện ở chỗ này thật không thích hợp!!!

Chuyện này tương đương với việc nhà giàu số một thế giới ngồi ăn ở quán ăn ven đường đều không khoa học! Không đúng, so với việc này còn không khoa học!

Sở Hư Uyên không có hứng thú nhìn phản ứng của học sinh phía dưới sân khấu, người đàn ông cong môi, khí thế được mài giũa lâu dài ở thương trường rất dễ dàng khống chế toàn lễ đường, đĩnh đạc mà nói, bộ dáng lạnh

https://thuviensach.vn

nhạt trầm ổn.

Cho dù Thập Tam Tịch đứng bên cạnh cũng rất xuất sắc, nhưng đứng trước mặt Sở Hư Uyên cũng bị che đậy ảm đạm không còn chút ánh sáng.

"Cho nên, hôm nay tôi đến đây để trao giải cho người đoạt giải nhất."

Sở Hư Uyên vẫn duy trì độ cong của khóe môi, giọng nhẹ nhàng, giơ lên tấm thiệp vàng trong tay: "Được rồi, để xem người đoạt giải nhất hôm nay là ai?!"

Thong thả ung dung mở ra tấm thiệp, rút ra một tờ giấy màu vàng từ bên trong, cho dù là được chế tạo gấp gáp bởi sự yêu cầu của Sở Hư Uyên nhưng cũng làm rất tinh tế xinh đẹp, rất phù hợp với ngón tay thon dài như ngọc của người đàn ông, rõ ràng từng khớp xương.

Sở Hư Uyên khép hờ đôi mắt, khóe môi hơi hơi cong lên, không có chút nào ngoài ý muốn đọc ra dòng chữ trên tờ giấy nhỏ: "Chúc mừng bạn An Nhu năm nhất lớp 56, đạt được giải nhất cuộc thi lần này."

Giọng của anh lạnh lùng lại vững vàng, âm thanh pha lẫn trong đó người khác nghe không hiểu, nhưng An Nhu lại nghe hiểu, trải qua trăm ngàn lần nói chuyện phiếm với Sở Hư Uyên, cô quá rành!!!

An Nhu tỏ vẻ, tại một giây này, cô trở thành đối tượng vừa hâm mộ ghen tị lại vừa hận trong mắt mọi người nơi đây, nhưng thật ra tại giây phút này, cô chỉ muốn ngất xỉu chuồn khỏi nơi này ngay lập tức.

Không phải không muốn gặp tổng giám đốc Sở, nhưng tuyệt đối không phải ở trường hợp này nha, còn trước mắt nhiều người như vậy, cô có thể khống chế được bản thân không phát run sao?!

https://thuviensach.vn

Vấn đề khó giải nhất thế kỷ.

Trong vài giây ngắn ngủn này, An Nhu chỉ cảm thấy đại não trống rỗng. Mẹ ơi, xấu hổ quá, hôm nay cô không có chú ý tới hình tượng, vì nghĩ thi xong rồi về, đi thi thì cần gì mặc đẹp, nên chỉ mặc rất đơn giản.

Áo hoodie màu xám cùng quần sọt ngắn màu đen, đầu còn chưa gội, cũng chỉ là cột cao thành đuôi ngựa, có phải hơi quê mùa hay không...

Khoan cái đã, Sở Hư Uyên là cố ý đi!

Lập tức bắt được bản chất vấn đề, An Nhu nghiến răng nghiến lợi, tên khốn! Đồ độc tài! Thiểu năng trí tuệ!

"Nhu Nhu, đi lên nhận giải kìa."

Tô Hoàng cười đẩy An Nhu một chút, nhẹ giọng nói: "Không có việc gì, không cần sợ."

Tuy rằng cô ấy nói như vậy, nhưng trong giọng nói lại không có bao nhiêu giật mình kinh ngạc, thậm chí còn không cảm thấy Sở Hư Uyên xuất hiện tại trường hợp này có gì không đúng.

Thấy An Nhu chậm chạp không đứng lên, xung quanh đã có người khe khẽ nói nhỏ, còn có đám người bu xung quanh Từ Văn Huyên biết hai người có chút quen biết, lúc này giả vờ không tồn tại là không có khả năng.

"Ê, ê, hình như là cô bạn kia của cậu kìa?"

Vẻ mặt nữ sinh ngồi ở cạnh Từ Văn Huyên vô cùng khiếp sợ, chọc nhẹ bả vai Từ Văn Huyên: "Đó không phải..."

https://thuviensach.vn

Đó không phải là học sinh bình dân ngày đó chúng ta châm chọc qua lúc phỏng vấn sao? Nhìn thấy sắc mặt của Từ Văn Huyên càng thêm âm trầm. Người nữ sinh kia sáng suốt nuốt những lời này xuống bụng.

Từ Văn Huyên đoạt giải hai, nếu không có bị An Nhu chặn đầu trên thì giải nhất nhất định thuộc về cô ta.

An Nhu đã ổn định tinh thần, cũng chú ý tới hai người bên kia. Cơ thể cô cứng đờ một hồi lâu, chỉ cảm giác được Tô Hoàng đang xoa nhẹ bả vai của cô, mềm nhẹ lại kiên định đẩy cô rời khỏi ghế ngồi.

Người đàn ông đứng trên sân khấu không biết sao ánh mắt cũng tỏa định ở nơi này, cười như không cười nhìn chằm chằm vào mắt An Nhu.

Cặp mắt đen nhánh vẫn xinh đẹp như sao trời, đây là lần đầu tiên An Nhu mặt đối mặt với Sở Hư Uyên. Đối phương còn tỏ vẻ đã nhận ra cô.

Vừa mới rồi ở trong đầu còn chửi mắng tổng giám đốc Sở, dùng các loại câu thô tục lăn qua lộn lại mắng Sở Hư Uyên chục lần, giờ gặp được người thật, An Nhu nháy mắt túng quẩn. Cô mạnh mẽ chống đỡ tinh thần bước từng bước đi lên, ra vẻ bình tĩnh nhỏ giọng nhờ bạn học nhường đường, hai chân nhũn ra như đi trên mây.

Chuyện này qua thật lâu thật lâu lúc sau, An Nhu đều nhớ rõ từng có một màn như vậy trong đời mình, chỉ là khi đó cô đã có thể nhẹ nhàng mắng chửi Sở Hư Uyên ngay trước mặt anh, tỏ vẻ "Bổn cô nương nắm tay nhà người đi vào nấm mồ hôn nhân cũng không có khẩn trương bằng lúc đó".

Sau đó bị Sở Hư Uyên cười lạnh một tiếng, bắt đầu công việc dỗi lẫn nhau hằng ngày, sau đó là một loạt âm thanh ái muội khiến người nghe đỏ mặt chảy máu mũi, phần thắng luôn luôn thuộc về tổng giám đốc Sở.

https://thuviensach.vn

Hạ Thanh Viễn rốt cuộc cũng chú ý người đoạt giải nhất lần này là ai. Anh cũng sẽ không ngây thơ cho rằng tổng giám đốc Sở lại đây là vì quá rảnh, không có việc gì tìm việc làm. Rất có thể là muốn bồi dưỡng đối phương, nhận vào làm thuộc hạ của bản thân.

Những chuyện này Hạ Thanh Viễn cũng không rõ ràng lắm. Đừng nói giỡn, nếu anh có thể hiểu được tâm tư của tổng giám đốc Sở thì anh đã không chỉ là một học sinh bình thường. Nhưng là anh biết, mục tiêu của tổng giám đốc Sở chính là tập trung vào người giành giải nhất lần này.

Chuyện này thật đúng là ngoài ý muốn, người đoạt giải nhất là một người không lệ thuộc vào bất kỳ gia tộc danh giá nào, mà chỉ là học sinh bình dân. Đổi mới lịch sử của học viện DICE.

Nhưng dù hiện tại có là bình dân nhưng tương lai thì không biết được? Rốt cuộc có một trong tứ đại gia tộc duy trì thì tương lai không thể là một người bình thường được.

Khi nhìn thấy người nữ sinh kia đi đường còn có chút khiếp đảm, cả người như đang bay đi lên tới, Hạ Thanh Viễn cười cười, chủ động bước lên chỉ dẫn học sinh mới tên "An Nhu" này: "Bạn học này, mời bạn đi sang phía bên này."

Giọng của anh rất dịu dàng, khí chất cũng là nho nhã thân thiết.

Thật ra An Nhu không sợ trường hợp này, không bằng nói hiện tại đầu óc cô đã trống rỗng, cô căn bản không chú ý đến những việc khác. Được Hạ Thanh Viễn dẫn đường đứng cạnh Sở Hư Uyên, An Nhu còn trộm liếc nhìn Sở Hư Uyên một cái, người đang đứng cách cô chưa tới một mét.

An Nhu vóc dáng hơi nhỏ con, nói tóm lại chính là lùn, tổng giám đốc Sở cao hơn An Nhu mấy cái đầu, đừng bao giờ đi so sánh một người cao hơn

https://thuviensach.vn

1m80 với một đứa còn chưa tới 1m60.

Tuy là trộm liếc nhưng cái gì cũng nhìn không tới, An Nhu chỉ có thể nhìn thấy cổ tay áo nạm đá quý màu xanh lục đậm chiết xạ ánh sáng chiếu chiếu làm mắt cô hơi lóa.

Đúng là sự thật rồi, cô có cái nhìn khác về trình độ khoe giàu của thế giới này, An Nhu có chút ngẩn người. Hiện tại cô muốn gửi hai ba câu nhắn cho tổng giám đốc Sở, nhưng rò ràng là đối phương không có khả năng lấy di động ra đọc, cũng càng khó giao lưu... Tráng sĩ, muốn giết muốn xẻo hãy nói một câu đi!

"Bạn học An Nhu, chúc mừng."

An Nhu còn đang ngây người, Sở Hư Uyên đã mở miệng ra trước, biểu cảm của người đàn ông không có chút nào thay đổi, vẫn là nụ cười mười điểm kia, anh đưa giấy khen cho An Nhu, cúi đầu nhìn mèo con ngu ngốc của anh, thì ra mèo con của anh nhỏ nhắn đến như vậy, đầu còn chưa tới ngực của anh.

"Đây là phần thưởng, chúc mừng em trở thành người đứng nhất cuộc thi lần này."

... Hình như còn rất bình thường.

Đừng nói là nhận ngay tại đây đó nha?

An Nhu dừng một chút, tận lực khống chế hành động của bản thân, làm như trấn định tự nhiên giơ hai tay tiếp nhận phần thưởng từ tay của Sở Hư Uyên, theo bản năng ấn một chút. Cứng cứng, là một tấm thẻ, hay là tiền thưởng.

https://thuviensach.vn

Tô Hoàng đan chéo hai chân, sau khi An Nhu đi tự nhiên phát tán ra khí thế đại tỷ, cười nhạo một tiếng, nghiêng đầu híp híp mắt, ánh mắt đầy nguy hiểm.

Cô nhìn rất rõ ràng, thái độ Sở Hư Uyên dịu dàng hơn ngày thường rất nhiều, ánh mắt còn toát ra chút cưng chiều.

Ngày thường An Nhu tiếp xúc với Sở Hư Uyên trong trạng thái dịu dàng quá nhiều nên mới không nhận ra được, ngoại trừ An Nhu thì không có người nào trong lễ đường này không phát hiện ra thái độ bình dị gần gũi của hiệu trưởng Sở đối với cô, đây quả thực là kỳ tích.

Cho dù không phải người thuộc tứ đại gia độc, nhưng cũng là thái độ coi trọng. Tất cả mọi người rõ ràng đều nhận ra điều này.

"Cảm ơn hiệu trưởng Sở."

An Nhu vẫn luôn không dám đối diện với Sở Hư Uyên, hơi co người lại như đang cúi người 90 độ, có chút trạng thái đề phòng, chỉ cần Sở Hư Uyên có hành động gì khác thường cô sẽ co giò bỏ chạy ngay: "Tôi sẽ tiếp tục nỗ lực, không phụ lòng trường học bồi dưỡng."

Tiêu chuẩn khách sáo, miệng đầy lý do thoái thác, có thể dưới tình huống như vậy mà còn nhớ tới nói lời khách sáo đã tính không tồi.

Sở Hư Uyên cười ra tiếng, âm thanh rất nhỏ. Hạ Thanh Viễn đứng còn có hơi xa, anh đè thấp âm lượng một chút, cũng chỉ có cô nhóc mèo con đứng trước mặt anh mới nghe thấy.

Con tim An Nhu vừa mới hạ xuống một chút, thì nghe được đối giọng nói lười biếng chứa đầy ý cười của người đàn ông đứng trước mắt này: "Sao vậy? Ngày thường không phải dỗi rất vui vẻ sao? Nhìn thấy người thật lại

https://thuviensach.vn

co rút người như vậy? Hửm! Mèo con ngu ngốc!!!"

Giọng điệu của anh không chút để ý, nhưng âm sắc trầm thấp, dù là đang mắng cô cũng rất có lực hấp dẫn, gợi tình muốn chết.

An Nhu: ...

An Nhu thiếu chút nữa quay đầu bỏ chạy, bật nút rơi vào trạng thái người sống đừng lại gần, cắn chết không chịu trách nhiệm.

Cũng may Sở Hư Uyên không tính toán dọa hư cô, nhẹ nhàng bâng quơ nói một câu cho vui, người đàn ông nhẹ nhàng khống chế toàn trường, làm An Nhu đứng trên sân khấu cao cao hưởng ứng nhiệt liệt vỗ tay của mọi người phía dưới, choáng choáng váng váng trở lại vị trí chỗ ngồi.

Mọi chuyện kế tiếp diễn ra như thế nào An Nhu không biết, trên cơ bản trong óc của cô đều có chút trống rỗng.

Nhéo phần thưởng ở trong tay, cô không có tâm trạng nghe trên sân khấu nói tiếp cái gì. Trên thực tế trong đầu cô đang tập trung suy nghĩ, sau đó tổng kết một câu.

Quả nhiên tổng giám đốc Sở chính là tới hố cô!

Cô biết trước mà!!!

"Nhu Nhu, hoàn hồn."

Tô Hoàng nhẹ nhàng lay nhẹ cơ thể An Nhu sau khi một bạn học cuối cùng đến nói câu chúc mừng, có chút bất đắc dĩ nhéo nhéo mặt An Nhu: "Hồi —— hồn, còn chưa tỉnh nữa hả?"

https://thuviensach.vn

"Tỉnh tỉnh."

Bị người dùng bàn tay lạnh lẽo nhéo mặt, An Nhu giật mình một cái, hoàn toàn bừng tỉnh, cười cười ngượng ngùng nhìn Tô Hoàng: "Xin lỗi, chúng ta về thôi!"

Nghi thức trao giải đã kết thúc, Sở Hư Uyên cũng chỉ là tới đi ngang sân khấu, một giây đồng hồ cũng không dừng lại lập tức rời đi. Bộ dáng này của anh càng chứng minh suy nghĩ của mọi người.

"Ờ, nhưng mà mình còn muốn đi ra ngoài xử lý chút chuyện, đến giao lộ phía trước tụi mình tách ra hen."

Tô Hoàng nâng cổ tay lên nhìn đồng hổ, sau đó nói ra lời xin lỗi: "Xin lỗi nha Nhu Nhu, không đi về chung với cậu được."

"Không sao đâu, không có việc gì, mình tự về được mà."

An Nhu vội vàng cự tuyệt, cô cũng không có bắt ép một hai Tô Hoàng phải đi chung với cô: "Mình có thể về nhà một mình mà, cậu đi ra ngoài nhớ chú ý an toàn, trở về sớm nha, đừng về khuya, trời tối nguy hiểm lắm."

Góc của ad:

Tổng giám đốc Sở: Không ngờ mèo con ngu ngốc lại nhỏ nhắn đáng yêu đến như vậy, hừm, không biết ôm vào lòng cảm giác sẽ ra sao nhỉ?!

An Nhu: Tôi chỉ mới có 17 tuổi thôi à, cầm thú!!!

https://thuviensach.vn

Chương 48: Mèo con ngu ngốc rơi vào bẫy rập của Sở ba tuổi

An Nhu chào Tô Hoàng, vội vội vàng vàng tìm xe, mở cửa đi lên, lưu loát trốn vào. Bấm định vị khu biệt thự, An Nhu ghé vào trên cửa sổ vẫy vẫy tay chào Tô Hoàng, xe đã có định vị, bắt đầu lăn bánh.

"Thật đúng là..." Hoàn toàn nhìn không thấy bóng dáng của thiếu nữ tóc đen nữa, lúc này An Nhu mới nằm trên ghế, sờ sờ giải thưởng nằm trong túi.

Tấm thiệp màu vàng rất nhỏ, bên trong cứng cứng chính là thẻ ngân hàng. Đây là tiền thưởng giải nhất của An Nhu trong cuộc thi lần này.

Phát tài !!! Gương mặt không tự giác cười tươi, nhưng trong chớp mắt lại yên lặng cứng đơ. Tuy rằng tiền thưởng quan trọng ... Nhưng chuyện quan trọng hơn chính là ... Tại sao tổng giám đốc Sở lại ở nơi đó?!

Nhớ tới phản ứng co rúm của mình, An Nhu tát một cái lên mặt, tự sa ngã không tiếng động quay cuồng trong phạm vi nhỏ. Thiệt tình là chưa thấy qua người nào ngu hơn mình mà, rõ ràng trước kia miệng mồm cũng rất lợi hại, nhưng khi nhìn thấy người thật lại co súc thành một cục, mặt đều ném sạch sẽ.

"Vẫn là quá ngây thơ rồi."

https://thuviensach.vn

Hai mắt không tiêu cự, An Nhu bỗng mất hết tự tin: "Mình sai rồi, mình cho rằng bản thân có thể trò chuyện vui vẻ với tổng giám đốc Sở, cho rằng bản thân sẽ không sợ hãi, nào ngờ..."

An Nhu cự tuyệt nhớ lại hình ảnh hai chân nhũn ra, lung la lung lay bước lên sân khấu, đầu cũng không dám ngẩn lên, tiến hành giao lưu câu được câu không với Sở Hư Uyên. Thật ra mà nói, trình độ kinh hoảng này còn khẩn trương hơn đoạt giải xổ số đặc biệt trong ngày.

An Nhu cự tuyệt nói chuyện với Sở Hư Uyên, bao gồm các thông tin khác.

Hiện tại cô thật sự không muốn nhìn thấy gương mặt của người kia, tất cả chỉ vì thú vui có hơi ác của tổng giám đốc Sở.

Không bao lâu đã đến trước khu biệt thự, An Nhu mở cửa xuống xe, còn chưa có phản ứng lại đây, thì đã trực tiếp đâm vào trong lòng ngực một người đàn ông.

Hơi thở rất thanh đạm, An Nhu không nhận ra mùi hương này, rất dễ ngửi, chất liệu vải dệt dán ở trên má cũng rất mềm mại, thật thoải mái, thiếu chút nữa An Nhu đã cọ cọ mấy cái.

Đương nhiên điều này không phải trọng điểm, ngã trọn vào trong lòng ngực người này, còn là một bộ ngực đàn ông rắn chắc, An Nhu đơ người trong chốc lát mới phản ứng lại.

"Thật xin lỗi..."

Còn chưa có ý thức lại đây rốt cuộc là lỗi của bên nào, An Nhu đã theo bản năng xin lỗi, cả người chật vật lui về phía sau, còn không quên nói thêm: "Thật sự rất xin lỗi, tôi không phải cố ý!"

https://thuviensach.vn

Đây cũng không phải lỗi của An Nhu, mà là người đàn ông này đứng quá gần chỗ đậu xe, trực tiếp ngăn chặn cửa xe nên cô mới nhào vào lòng, An Nhu cũng không có chú ý tới điểm này.

Một đôi tay vững vàng đỡ cánh tay An Nhu, nhẹ nhàng ổn định cơ thể cùng chân tay luống cuống của nữ sinh trước mắt: "Hừ, cô không thể ngẩn đầu lên nhìn mặt sao?"

Giọng điệu có chút nhàn nhạt ghét bỏ, cũng là giọng nói An Nhu vô cùng quen thuộc.

An Nhu lại cứng người thêm lần nữa.

Cô run rẩy ngẩng đầu, một đôi mắt đen nhánh trừng to như quả nho, giống như động vật nhỏ bị chấn kinh: "Sở, tổng giám đốc Sở...?"

Từ từ thì ra còn không có xong sao?!

Sở Hư Uyên lại chặn ở trước cửa nhà cô?!

Đôi mắt nhanh chóng quét đống biệt thự nhỏ quen thuộc ở phía sau Sở Hư Uyên, An Nhu chìm vào im lặng. Suy nghĩ làm cách nào mới có thể tránh né tình huống xấu hổ này mà không mất lễ phép cút vào nhà?

Người đàn ông rứng ở trước mặt An Nhu vẫn mặc nguyên bộ bộ tây trang ở lễ đường, đẹp trai cao lớn lạnh lùng lại không mất vẽ lịch sự cao ngạo, môi mỏng hơi bậm vào nhau, anh hơi khép hờ đôi mắt nhìn An Nhu.

Thật sự là bị sự xuất hiện của anh dọa đến quá mức chịu đựng sao?!

Cô bé hay dỗi trời dỗi đất trong di động với anh hiện tại vẫn còn trong trạng thái mờ mịt, đề phòng nhìn anh, chị kém không cuộn thành một trái

https://thuviensach.vn

cầu, toàn thân xù lông như mèo con, chỉ làm người muốn khi dễ thêm.

An Nhu vẫn luôn tự cho là hành động không ai biết, lén quan sát biểu tình của Sở Hư Uyên. Tuy rằng thông qua cổng thông tin cảm thấy Sở Hư Uyên là một người rất hiền hoà dễ nói chuyện. Khụ khụ, ngoại trừ tính trẻ con thù dai, coi như bỏ qua không tính, nhưng hiện tại gặp mặt hình như không phải như vậy.

Nhan sắc của người đàn ông đứng trước mặt vẫn vô cùng xuất sắc, mắt đen nhánh chiếm hết ánh sáng của sao trời đêm, cho dù là gương mặt không biểu cảm cũng làm con tim người khác lay động...

... Cái quỷ gì vậy! Quay trở về vấn đề chính đi mày, con mê trai kia!!!

"Khụ khụ khụ, cảm ơn tiên sinh, à, ờ, đã trễ thế này, anh mau trở về nghỉ ngơi đi, tôi cũng cần phải vào nhà." An Nhu mò không ra tâm tình hiện tại của Sở Hư Uyên, cũng không muốn trêu chọc sếp lớn, nói xong lòng bàn chân như được bôi dầu tính toán lách người qua bên cạnh Sở Hư Uyên chạy trốn.

Người đàn ông vẫn luôn đứng tại chỗ không nhúc nhích nhướng mày, cũng không ngăn cản động tác của An Nhu, chỉ là lúc cô bước được 2 bước, anh thuận tay nhéo nón áo hoodie của An Nhu. Sức lực không lớn, nhưng cũng đủ làm chú lùn nhỏ con này chạy không được.

An Nhu còn đang âm thầm may mắn, hiện tại bị Sở Hư Uyên kéo lấy nón cổ áo, ngu người trong một cái chớp mắt, ý thức được bản thân bị người kéo giữ lại, cô miễn cưỡng nghiêng đầu nhìn thoáng qua, mẹ ơi, nón bị người nào đó túm chặt không bỏ.

"... Tổng giám đốc Sở, đừng khinh người quá đáng nha!"

https://thuviensach.vn

Sau khi dùng sức chạy hai lần không thoát, phát hiện bản thân đứng tại chỗ quơ quơ hai chân chạy không ra bước nào giống như một con ngốc, An Nhu phẫn nộ, quay đầu, miệng lưỡi ngày thường sử dụng trong di động đã quay trở lại: "Anh nắm nón của tôi làm gì? Làm gì hả? Khi dễ một chú lùn rất thú vị hay sao?"

An Nhu tỏ vẻ bản thân đang rất tức giận, 1m55 cũng nhỏ xinh đáng yêu lắm có biết không!!! Cô nhảy dựng lên cũng không nhất định có thể đánh tới đầu của Sở Hư Uyên! Quá tức giận, nắm nhược điểm của người khác là người xấu! Dỗi cũng tìm không ra lý do chính đáng!

Sở Hư Uyên:... Khụ.

"Không có gì, chỉ là cô làm bộ không quen biết tôi làm tôi thật bối rối."

Nhẹ nhàng bâng quơ buông ra tai thỏ của An Nhu, Sở Hư Uyên còn có lòng tốt phủi hai cái giùm cô: "Đi vào rồi nói? Ở bên ngoài rất lạnh."

Quay đầu nhìn thì thấy mèo con ngu ngốc đang trừng to mắt căm giận nhìn anh. Hai đôi mắt đen nhánh nhìn nhau trong chốc lát, cuối cùng vẫn là An Nhu đầu hàng trước.

"Cho anh nè, nước trái cây đó, không có độc đâu." An Nhu đặt một ly nước trái cây đến trước mặt Sở Hư Uyên, tức giận nện thật mạnh lên trên bàn trà.

Sự thật chứng minh, Sở ba tuổi vẫn là Sở ba tuổi, An Nhu mặt ngoài không nói cái gì, nhưng trong lòng vẫn là nhẹ nhàng thở ra, nói chuyện cũng tìu ý hơn so với trước có.

Sở Hư Uyên liếc mắt nhìn thấy gương mặt căm giận của cô nhóc nhỏ,

https://thuviensach.vn

không cần đoán cũng biết hiện tại trong cái đầu nhỏ đó đang suy nghĩ cái gì, cong cong khóe môi, Sở Hư Uyên lười so đo với con nít, cầm lên ly nước trái cây uống hai hớp.

An Nhu ngồi ở trên ghế sô pha đối diện Sở Hư Uyên, cả người sắp vùi trọn vào trong ghế sô pha đơn đầy mềm mại, lâu lâu còn liếc nhìn tổng giám đốc Sở ngồi đối diện, bộ dáng an tĩnh nhàn nhã.

Cứ như vậy mà gặp mặt, một chút chuẩn bị cũng không có.

Bĩu môi, An Nhu có chút thất thần, hơn phân nửa đêm anh ta còn muốn nói cái gì? Tuy rằng ngày mai không có tiết, nhưng cô cũng không muốn hai người mắt to trừng mắt nhỏ... Thật ngu ngốc nha.

Nhưng cũng phải nói trở về, vị trí này của tổng giám đốc Sở chính là chỗ Tô Hoàng ngồi ngày hôm qua ... An Nhu phát tán một chút tư duy, sợ cười ra tiếng.

Có thể nói là vô cùng vinh hạnh khi được đón tiếp hai bog boss trong hai đêm liền.

Sở Hư Uyên không muốn nói gì, An Nhu nhàm chán lấy di động ra, làm trò trước mặt Sở Hư Uyên mở trò chơi nông trại, tay còn chưa có bắt đầu thu hoạch, An Nhu đã cảm nhận được một tầm mắt.

Ngón tay cứng một chút, An Nhu giả vờ ho khan hai tiếng, nhanh mắt liếc sang phía đối diện, là Sở Hư Uyên, đúng vậy, anh ta đang nhìn mình.

Ngượng ngùng tắt di động, An Nhu lại ngồi trong chốc lát, rốt cuộc nhịn không được: "À, tổng giám đốc Sở, anh tìm tôi có chuyện gì sao?"

Nếu không có việc gì thì đừng dùng loại ánh mắt làm tim người muốn rớt

https://thuviensach.vn

ra ngoài này nhìn tôi... Anh có biết ánh mắt này của anh làm tôi liên tưởng đến cái gì không ... Tôi thật là một cô bé hư hỏng mà, tất cả là tại anh hết đó.

"Hửm?"

Âm thanh nghi vấn rất nhỏ, hai chân đan chéo, người đàn ông dựa nghiêng trên trên sô pha, tư thế còn nhàn nhã ung dung hơn trong nhà mình: "Không có việc gì thì không thể tới tìm cô sao?"

"... Không có việc thì tìm tôi làm cái gì?"

An Nhu thật sự mệt tim, dứt khoát nói thẳng: "Tổng giám đốc Sở, tôi chỉ là một nhân viên nhỏ bé, ngài xem cũng xem qua, đã trễ thế này, ngài không tính trở về sao?"

Bị An Nhu ra lệnh đuổi khách trắng trợn như thế, Sở Hư Uyên kinh ngạc, cười nhạo một tiếng: "An Nhu, cô là người thứ nhất ra lệnh đuổi tôi đó."

Trong trí nhớ của Sở Hư Uyên, từ lúc mười lăm tuổi khi anh trở thành chủ nhân của nhà họ Sở, không có một ai dám nói loại lời nói này với anh nữa. Mọi người nhìn thấy anh đều là cung kính lấy lòng.

Mèo con ngu ngốc xù lông lại trùng lập với ấn tượng cô nhóc tự xưng là thiết bị điện tử sống của anh.

Không xong là lời thoại của tổng giám đốc bá đạo!!!

An Nhu im lặng trợn mắt, cảm thấy lời này thật trẻ con lại có chút xấu hổ, giống như là "Hừm, đúng là phụ nữ, cô là người thứ nhất dám cự tuyệt tôi", dù biết khẳng định Sở Hư Uyên không phải có ý này.

https://thuviensach.vn

"Đúng vậy, mọi việc luôn có lần đầu tiên, rất bình thường."

Thái độ An Nhu rất có lệ: "Tôi cũng là lần đầu tiên nhìn thấy con người cao cấp như tổng giám đốc Sở đây, chậm rãi thích ứng, như nhau thôi."

Nhìn Sở Hư Uyên không giống như lời đồn trong truyền thuyết "Tàn nhẫn độc ác máu lạnh vô tình", ấn tượng của An Nhu đối với Sở Hư Uyên sống này rốt cuộc cũng trùng khớp với Sở ba tuổi trẻ con thiểu năng trí tuệ kia, không tự giác khôi phục lại hình thức không sợ trời không sợ đất cũng không sợ tổng giám đốc Sở.

Không cần co rúm làm gì, nhào lên, không sợ anh nữa rồi, ha ha ha ha ...

"Học hành như thế nào?"

Sở Hư Uyên không tiếp tục đề tài này nữa, rốt cuộc anh cũng nguyện ý hành xử giống như ngày thường, bắt đầu nói chuyện phiếm với An Nhu: "Quan hệ với bạn học thế nào?"

"... Còn đỡ, cũng khá tốt."

An Nhu chớp chớp mắt, cảm thấy phong cách này nháy mắt chuyển biến thành cuộc trò chuyện đứng đắn nghiêm túc giữa học sinh và phụ huynh. Tuy rằng cảm giác có chút không đúng nhưng vẫn trả lời: "Ở trên lớp rất tốt, bạn bè sao ... Hừm, không có ai đến gây chuyện ... Cảm ơn tổng giám đốc Sở giành thời gian chỉ dạy bổ túc cho tôi..."

Chú ý tới An Nhu đã tháo gỡ cảnh giác với mình, ngón tay Sở Hư Uyên nhẹ nhàng xoay xoay nút tay áo, tư thế tùy tính, hơi khép hàng mi dài tạo thành một mảnh cái bóng rất đẹp dưới mí mắt.

Thật là một chuyện không thể tưởng tượng được, sau khi nhìn thấy An Nhu

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên đã ý thức được, bản thân cũng không chán ghét cô nhóc nhỏ yếu này. An Nhu ngoài đời cũng không khác biệt quá lớn so với trong ấn tượng, thậm chí dưới trò đùa ác ý của Sở Hư Uyên, càng giống méo con bị dọa đến cong người xù lông.

Nhưng Sở Hư Uyên vĩnh viễn cũng sẽ không thừa nhận, lúc ở trên sân khấu, cố ý làm cô nhóc bị kinh hoảng hai mắt ướt dầm dề khóc không ra nước mắt là anh, cảm thấy nón tai thỏ của An Nhu thật đáng yêu muốn giật lại rồi xoa hai cái cũng là anh, ngay cả chiều cao chênh lệch giữa hai người ... Cũng làm tâm tình Sở Hư Uyên biến tốt.

Lúc nhìn thấy hình ảnh cô nhóc như vậy anh chỉ muốn cười.

Ở An Nhu xem ra, trừ bỏ ngẫu nhiên động kinh, Sở Hư Uyên vẫn là một đối tượng dễ nói chuyện phiếm. Anh không nhắc đến chuyện khác, chỉ dùng thái độ ung dung nói chuyện với An Nhu, có đôi khi An Nhu cũng sẽ dỗi hai câu, hai người nói chuyện phiếm vẫn là rất nhẹ nhàng vui vẻ.

Chờ đến khi An Nhu ý thức được bản thân đã hoàn toàn bị Sở Hư Uyên nắm mũi đi, chính là lúc Sở Hư Uyên nhắc đến Tô Hoàng.

"Tô Hoàng thật sự rất tốt."

An Nhu thái độ rất thành khẩn, tận lực kéo ấn tượng giùm đồng bọn của mình: "Tính cách rất dịu dàng."

Đâu chỉ là tính cách, rõ ràng chính là bản thể Mary Sue nha! Bên ngoài dịu dàng, bên trong âm hiểm, chỉ dịu dàng dễ nói chuyện đối với người bản thân tín nhiệm, đối với kẻ địch lại lãnh khốc vô tình ... An Nhu thật sự rất thần tượng loại hình chị đại này.

"Ừ, có lẽ đi."

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên cong cong khóe môi, hiếm khi không trực tiếp cãi lại An Nhu, nhưng câu nói tiếp theo đã phá hỏng tất cả: "Dựa theo đầu óc của cô, tốt nhất vẫn nên cẩn thận một chút càng tốt."

Giọng điệu y chang lúc trò chuyện thông qua di động, tràn đầy trào phúng khinh bỉ.

... Một lời không hợp thì mở ra hình thức trào phúng, quả nhiên vẫn là không thể nói chuyện bình thường được lâu mà.

An Nhu âm thầm mắng vài câu, kiên định rút về hết những lời khen ngợi tổng giám đốc Sở thành thục ổn trọng, lúc đó khẳng định là cô bị sắc đẹp quyến rũ, không thể cho là sự thật: "Tổng giám đốc Sở, anh tới ... Là muốn gặp tôi nói chuyện phiếm sao?"

An Nhu ngẩng đầu nhìn Sở Hư Uyên, lần này cô nói chuyện rất nghiêm túc. Cũng không phải là không có việc gì tìm cô đi, ban đầu An Nhu cho rằng chỉ là trông thấy mặt làm thỏa mãn lòng hiếu kỳ của tổng giám đốc Sở, hiện tại xem ra không phải như vậy.

Nghe An Nhu nói, lần này Sở Hư Uyên lại không có ứng phó cho qua, anh hơi híp mắt, sắc mặt hơi hơi thay đổi, đuôi lông mày nơi khóe mắt mang theo độ cong tối tăm.

"Không có gì, chỉ là cảm thấy nếu đã quen biết lâu như vậy, tới cửa chào hỏi một chút là việc nên làm."

Giọng nói khá lạnh nhạt, Sở Hư Uyên cười một tiếng, nói: "Rất kỳ lạ sao?"

Tôi rất muốn nói kỳ lạ, nhưng lại không đành lòng nói ... Làm sao bây giờ...

https://thuviensach.vn

An Nhu trợn mắt há hốc mồm nhìn Sở Hư Uyên ngồi phía đối diện, nháy mắt thần thái chuyển sang chế độ tổng giám đốc dịu dàng.

Đối phương hiện tại có chút hạ mình ... Gặp quỷ chứ, cô không nghĩ dùng từ ngữ này, nhưng tổng giám đốc Sở chính là từ một tổng giám đốc bá đạo đầy sinh động hạ mình trở thành tổng giám đốc dịu dàng!

"... Không kỳ lạ."

Cuối cùng khuất phục dưới sắc đẹp tuyệt đối của Sở Hư Uyên, An Nhu gian nan nói, tương đương trái với lương tâm: "Nói chuyện với nhau rất bình thường, thật bình thường, không sao, tôi hiểu."

Cũng không biết là cường điệu lặp lại nhắc nhở Sở Hư Uyên, hay là bản thân.

Thật là quá thảm, rất khổ sở.

An Nhu chìm vào tuyệt vọng, cô biết sắc đẹp là một loại vũ khí vô hình, cô đâu có biết loại vũ khí này còn sẽ tiến hóa ... Cho dù Sở Hư Uyên không nói cái gì, gần như là chỉ thay đổi khí chất một chút, đổi thành ai cũng chịu không nổi nha!

"Vậy cảm ơn ý tốt của cô."

Sở Hư Uyên cong môi cười cười, thái độ ôn tồn lễ phép, quả thực không giống đại ma vương ngạo kiều vừa rồi: "Sau này tôi cũng sẽ thường xuyên tới thăm hỏi, có người nói chuyện phiếm cũng không tồi."

Giống như đã nắm bắt được kỹ xảo mới.

https://thuviensach.vn

Sở ba tuổi cũng không có ý thức được bản thân hành động như vậy thật sự đã phá hủy hình tượng, hiện tại tổng giám đốc Sở chỉ cảm thấy rất thú vị. Anh chưa từng thấy qua dáng vẻ này của An Nhu, cũng chưa từng sử dụng chiêu này đi lăn lộn người khác, hiện tại thử dùng một chút, hiệu quả rất không tồi.

Ngay cả mèo con ngu ngốc ngày thường dỗi trời dỗi đất không xem anh ra gì, cũng biến thành mèo con đáng yêu, đưa bụng ra cho anh sờ sao!!!

Nâng ly nước lên uống một hớp ngăn cản nụ cười bên môi, tâm trạng Sở Hư Uyên hiện đang rất vui.

https://thuviensach.vn

Chương 49: Xin chúc mừng! Bạn đã rơi vào lưới tình

An Nhu bị Sở Hư Uyên mang đi vòng quanh hố thêm một đợt, đối với một gương mặt đầy phạm quy như vậy, có dỗi cũng mắng không ra lời.

Sau đó còn bị Sở Hư Uyên hố, dẫn anh ta vào phòng học chơi game, Sở Hư Uyên dùng máy tính của An Nhu, An Nhu thì sử dụng bản năng thiết bị điện tử của mình dùng máy tính của Sở Hư Uyên, muốn cái gì cho cái đó ... Thẳng cho đến khi ngay cả AWM của cho anh ta, An Nhu mới ý thức được bản thân không thể cứ sống sa đọa như vậy.

"Tổng giám đốc Sở."

An Nhu vừa chơi game, vừa có thời gian nhàn rỗi nói chuyện phiếm với Sở Hư Uyên, vùi người ở trên sô pha nhỏ trong phòng đọc sách, An Nhu lấy hết can đảm nhìn người đàn ông ngồi ở sau bàn học của mình.

Bậm môi, biểu tình bình tĩnh, tay cầm con chuột xương đốt ngón tay hiện ra rõ ràng rất đẹp, không nói lời nào cũng mang theo sức quyến rũ gợi cảm. Nếu không bị cái dạng này Sở Hư Uyên cấp lừa mất ... Thỉ chỉ có quỷ.

An Nhu khẽ cắn môi, một tiếng trống làm hăng hái thêm tinh thần: "Tổng giám đốc Sở, anh không thể bắt tôi nhường AWM cho anh nha, đây là tôi ... Tìm được ..."

https://thuviensach.vn

An Nhu giương mắt nhìn qua, Sở Hư Uyên cái gì cũng chưa nói, An Nhu lại từ ánh mắt nặng nề im lặng kia của đối phương nhìn ra ý tứ cự tuyệt.

"... Quá nhiều trang thiết bị cũng không hay lắm nha."

Bị hố một đường, có ngốc cách mấy thì cũng nên có tiến bộ, An Nhu đỡ trán, kiên quyết không nhìn Sở Hư Uyên nữa: "Tổng giám đốc Sở, cái khác không nói, nhưng không tồn tại trong trò chơi đâu nha."

AWM? MK 14? Mấy thứ này sao có nói cho là cho được! Hộp y tế cũng không thể cho nha, như vậy thì bản thân còn thừa cái quỷ gì nữa! Cho dù là tổng giám đốc cũng không thể đòi hỏi như vậy!... Đương nhiên giả vờ mất mát càng là phạm quy!

Sở Hư Uyên khẽ cười một tiếng, giọng điệu nghe không ra buồn vui, tay lại thao tác nhân vật trực tiếp mặc áo cảnh sát, tay vác MK 14 trốn đến phía sau thân cây.

"Phải không? Lần trước cô chơi với Tô Hoàng nói như thế nào, 'áo cảnh sát cho cô, MK 14 cũng cho cô, muốn cái gì đều cho cô hết', chẳng lẽ không phải cô nói sao, hả?!"

Thái độ Sở Hư Uyên không nhanh không chậm, thậm chí mang theo chút cảm giác xem kịch vui, nhưng anh ta có thể thuận miệng nói ra mấy điều này, chứng minh anh vẫn là vô cùng mang thù vụ đó. Lần đầu tiên Sở Hư Uyên nhìn thấy An Nhu, thái độ đối phương đối với Tô Hoàng ra sao, Sở Hư Uyên nhớ kỹ như in.

An Nhu suy nghĩ trong chốc lát mới nhớ tới rốt cuộc là chuyện xảy ra khi nào, sau đó biểu tình của cô trở nên rất phức tạp.

"... chuyện xa xưa như vậy ngài còn nhớ rõ hả."

https://thuviensach.vn

Có chút không biết nói gì hơn, mặt cũng đen dần xuống, An Nhu giật giật khóe miệng, lại cảm thấy chỉ số thông minh của bản thân đã chịu vũ nhục: "Thì ra khi đó ngài đã nhìn thấy tôi! Tôi nói mà ..."

Tại sao sau đó tổng giám đốc Sở lại một hai phải đoạt đồ vật của cô?!

"Nữ sinh yếu ớt là yêu cầu bảo vệ."

An Nhu nghĩ nghĩ, vẫn là nghiêm túc trấn an Sở ba tuổi: "Anh nhìn là biết Tô Hoàng căn bản không biết chơi, tôi đương nhiên muốn che chở cậu ấy, đúng không?"

Sở Hư Uyên nhẹ nhàng nhìn cô một cái, cười như không cười: "Bảo vệ? Lấy cái gì bảo vệ? Năng lực chiến đấu của cô ta mạnh hơn so với tưởng tượng của cô nhiều, mèo con ngu ngốc à."

Giọng của anh lười biếng, lại không che dấu chán ghét trong đó.

An Nhu hơi giật mình, đột nhiên nhớ tới, hình như Sở Hư Uyên có chứng bệnh ghét nữ giới.

chứng bệnh ghét nữ giới này, trừ bỏ mất đi hiệu lực đối với Tô Hoàng, nhưng nó tồn tại với tất cả nữ giới khác nha, hơn nữa dựa theo miêu tả trong tiểu thuyết, chứng bệnh này khá nghiêm trọng.

Kháng cự tiếp xúc với tất cả phái nữ, nghiêm trọng hơn chính là trực tiếp ra tay đá bay ... Giả thiết này đặt ở tiểu thuyết cảm thấy rất đáng yêu, nhưng áp dụng trong thế giới chân thật lại không thể làm người khác tiếp thu.

An Nhu cũng biết nguyên nhân tại sao Sở Hư Uyên lại mắc chứng bệnh ghét phái nữ, trong cốt truyện có đề qua ít ỏi vài câu, lúc Sở Hư Uyên còn

https://thuviensach.vn

chưa phải là chủ nhân nhà họ Sở, thật ra thời gian đó của anh ta rất gian nan.

Cha của Sở Hư Uyên cưới vợ mới sau khi mẹ của anh ấy mất không lâu sau đó, họ có những đứa con mới, nhưng những người này lại không tôn trọng Sở Hư Uyên, đương nhiên bọn chúng đều không hề đối xử tốt với anh.

Nghĩ cũng biết, Sở Hư Uyên dù lợi hại thông minh đến đâu thì cũng chỉ là một đứa trẻ mà thôi, vẫn phải nghe theo lời người lớn trong nhà, đi theo vận mệnh bị người ức hiếp. Từ nhỏ đã bị mẹ ruột bỏ mặc, sau đó lại đấu trí đấu dũng với mẹ kế cùng đám con của bà ta.

Bởi vậy, với Sở Hư Uyên tới nói, anh ấy cảm thấy toàn bộ phái nữ đều làm chán ghét như mẹ kế và dàn em kế của anh, xinh đẹp, mưu mô xảo quyệt, nói dối như cuội, là con người sống hai mặt.

Thật ra đây cũng không được xem là tình tiết quan trọng gì ở trong tiểu thuyết, ai sẽ để ý kia chứ? Chỉ là hiện tại cô gặp Sở Hư Uyên bằng xương bằng thịt, An Nhu mới ý thức được chuyện này ảnh hưởng ghê gớm đến tâm lý của tổng giám đốc Sở như thế nào.

An Nhu cắn môi, hiện tại cô có thể hiểu được tâm trạng của Sở Hư Uyên, cho nên cô mới biết câu nói vừa rồi của bản thân nói sai rồi. Ít nhất cô không thể nói như vậy ở trước mặt Sở Hư Uyên.

"Thôi được rồi, tôi rút lại lời nói kia."

An Nhu thở dài, ngón tay lại rất nhanh nhẹn gở súng ngắm AWM trên người quăng cho anh: "Chơi game thôi mà, tôi sẽ cứu Tô Hoàng, cũng sẽ cứu anh, hai người đều là bạn của tôi hết."

Cô dùng từ mơ hồ lòng vòng, chẳng qua chỉ là đổi thành chữ "bạn" mà thôi.

https://thuviensach.vn

Kỳ thật nam nữ không có gì khác nhau, người có lòng dạ độc ác thì nữ có, nam cũng có.

An Nhu cũng không cảm thấy kết bạn còn cần quan tâm đến nhân tố giới tính. Nhưng muốn thay đổi tổng giám đốc Sở thì thôi bỏ qua đi hen, nhiệm vụ này quá lớn, quá gian khổ, xin thứ lỗi làm không được. Cô chỉ hy vọng bản thân có thể chung sống hoà bình trong phạm vi cho phép với Sở Hư Uyên.

Nghe An Nhu bổ sung giải thích, Sở Hư Uyên cười một tiếng, không nói gì, nhanh chóng nhấn chuột, hiếm khi An Nhu không chuyên tâm, nhân dịp này anh bắn chết người chơi cuối cùng trên đảo.

Hơn 12 giờ đêm, hai người lại chơi thêm trong chốc lát, Sở Hư Uyên rốt cuộc nhả ra, nói muốn đi.

An Nhu thở ra nhẹ nhàng một hơi thật dài từ sâu trong lòng.

"Tổng giám đốc Sở nhanh trở về đi, không còn sớm nữa đâu." Giọng của An Nhu rất chân thành, cũng đủ tư cách quan tâm từ một người bạn.

Trong lòng thấp thỏm đã làm tốt khả năng tổng giám đốc Sở yêu cầu ở lại qua đêm, ngay cả phòng dành cho khách cô cũng đã chuẩn bị, hiện tại đối phương nói muốn đi, cô nghe mà mừng muốn chết.

Hơn nữa An Nhu cũng chưa từng chiêu đãi người nào đến nhà mình chơi, bởi vì không có ai muốn kết bạn với cô, nên cô không biết cách ở chung với bạn ra sao, tạm thời xem như là đã biết đi. Nếu nói cấp trên thì quá kinh tủng rồi, bạn thôi, bạn thôi.

"Ừ."

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên liếc nhìn An Nhu, rất rộng lượng quyết định làm bộ không phát hiện niềm hạnh phúc đầy may mắn trong mắt cô, anh đứng lên: "Thư ký đã đến, làm phiền, tối hôm nay thật sự rất vui."

"Không không không, không có gì."

Loại tính cách co rúm này của An Nhu mỗi khi thẹn thùng thật sự là không cứu nổi, xua xua tay với Sở Hư Uyên, cô giống như cái đuôi nhỏ đi theo phía sau Sở Hư Uyên xuống lầu: "Tối hôm nay tôi cũng rất vui..."

À! Ừ đó, đúng là có chút trái lương tâm.

Sở Hư Uyên tới phòng khách, nâng cổ tay nhìn đồng hồ, khẽ nhíu mày: "Cô đi lên rửa mặt vệ sinh cá nhân rồi đi ngủ đi, để tự tôi ra ngoài là được, khỏi đưa."

"Hả? Như vậy ... Không tốt ..."

An Nhu yếu ớt lên tiếng phản kháng, nhưng sau khi bắt gặp tầm mắt của Sở Hư Uyên thì yên lặng sửa miệng: "Vậy tôi đi lên rửa mặt đây, tổng giám đốc Sở cứ trực tiếp đi ra ngoài hen."

Sở Hư Uyên có chút bất đắc dĩ đè đè huyệt thái dương.

"An Nhu, cô sợ tôi đến như vậy sao?" Nhìn An Nhu cuộc thành một cục, chọc một chút còn sẽ xù lông, hiếm lắm Sở Hư Uyên mới phát ra chút lương tâm hỏi.

An Nhu trong lòng điên cuồng gật đầu, đúng vậy đúng vậy, khí thế này không phải người bình thường nào cũng có thể thừa nhận, nhưng bên ngoài lại chính trực lắc đầu: "Có đâu, tôi không sợ tổng giám đốc Sở chút nào, tôi

https://thuviensach.vn

chỉ cảm thấy..."

"Đổi xưng hô đi."

Một tay cắm vào trong túi quần, dựa nghiêng vào cầu thang xoắn ốc làm bằng gỗ, giọng người đàn ông hiếm khi dịu dàng cất tiếng nói: "Đừng gọi anh là tổng giám đốc Sở nữa."

Bởi vì chúng ta không phải quan hệ cấp trên cấp dưới.

An Nhu không có mẫn cảm đối với xứng hô như Sở Hư Uyên, không bằng nói cô cảm thấy gọi là gì đều không khác biệt, chỉ cần không phải gọi "ông xã" "cục cưng" là được.

An Nhu nghĩ nghĩ, trả lời: "... Vậy ... Tôi phải gọi ngài là gì đây? Sở Hư Uyên? Hiệu trưởng Sở? Sở tiên sinh?"

Sở Hư Uyên nâng lên hàng mi dài cong, nghe đến xưng hô cuối cùng, trong mắt nhanh chóng hiện lên một chút ánh sán: "Gọi anh là Sở tiên sinh đi."

"Ờ, tốt, Sở tiên sinh."

An Nhu thành thành thật thật gật đầu: "Sở tiên sinh, tôi chỉ là không quá thích ứng thôi, không biết ..."

Tôi không biết làm cách nào nói chuyện giao lưu với bạn bè, còn là con trai.

Ở phương diện giao hữu này, An Nhu cũng không cao hơn so với Sở Hư Uyên bao nhiêu.

Ở thế giới cũ, An Nhu không cần nghĩ cách bằng hữu kết bạn với người

https://thuviensach.vn

khác, cô được cha mẹ bảo vệ rất tốt. Dù đi học sớm hay tan học trễ, cha mẹ đều đưa đến cổng trường, đón đến tận lớp, quan hệ với bạn học cùng lớp rất tốt, chỉ là không có bạn thân thôi.

Đi vào nơi này thì càng không cần phải nói tới, THPT Húc Dương đã tạo ra bóng ma tâm lý rất lớn cho An Nhu, không thể dễ dàng hủy diệt trong sớm mai. Nói đến vấn đề trước mắt, người tiếp cận An Nhu, người An Nhu tín nhiệm, xếp hạng thứ nhất chính là Sở Hư Uyên, xếp hạng thứ hai là Tô Hoàng.

Tuy rằng Sở Hư Uyên còn có rất nhiều lịch sử đen tối trong quá khứ, nhưng là tổng thể mà nói, vẫn là một người bạn rất đáng tin cậy.

Hừ! Cô còn ghi thù vụ anh ta muốn tìm giết cô, còn nhiều lần đe dọa nữa, hãy đợi đấy, có ngày ta sẽ trả thù!!!

"Không sao, chậm rãi học thì tốt rồi." Rõ ràng là dựa vào đầu cầu thang, anh đứng dưới, cô đứng trên, nhưng Sở Hư Uyên cao hơn một cái đầu so với An Nhu, hơi chút rút đi sự lạnh nhạt, Sở Hư Uyên không tiếng động giảm bớt khí thế của bản thân xuống.

Cô bé ngửa đầu nói chuyện với anh, Sở Hư Uyên giật giật ngón tay, cuối cùng vẫn là đi theo bản tâm, duỗi tay xoa nhẹ đầu tóc An Nhu hai cái.

Rất mềm mại, cũng rất ấm áp, như là động vật nhỏ yếu bất lực cần che chở.

"Em lên phòng rửa mặt rồi đi ngủ đi, anh ở phòng khách chờ một chút rồi đi."

Không đã ghiền, Sở Hư Uyên cố ý nhưng làm như vô tình lại lần nữa xoa nhẹ hai cái, còn vuốt nhẹ tóc của cô, lúc này mới nhìn An Nhu nói: "Khỏi cần xuống đưa anh, ngủ đi."

https://thuviensach.vn

Hôm nay có hơi chút phóng túng, Sở Hư Uyên trong lòng tự kiểm điểm, tâm trạng vốn dĩ có chút hưng phấn khi lại đây, tuy biết đã rất trễ nhưng lại rũ An Nhu chơi game, không cẩn thận chơi quá đà, thật là không phù hợp với chức trách phụ huynh.

"... À, ừ." Không thể hiểu được, sau khi bị tổng giám đốc Sở sờ đầu giết một phát, An Nhu thiệt tình cảm thấy đối phương là xem cô như thú cưng ... Thôi, bỏ qua, tha thứ cho anh đó.

Cọ cọ cọ leo lên lầu thang, An Nhu đứng ở trên cầu thang cao, nhìn xuống dò xét Sở Hư Uyên, ho khan hai tiếng: "À ... Tổng giám đốc Sở? Không phải, Sở tiên sinh, tôi đi rửa mặt nghỉ ngơi trước đây, ngài cũng trở về nghỉ ngơi sớm."

Nhìn người đàn ông đứng phía dưới biểu cảm không sao cả xua xua tay, An Nhu nhanh chân chạy thẳng lên lầu hai, trở lại phòng, trực tiếp nhào vào trên giường điên cuồng lăn hai vòng.

Thật ... Đây là vô ý thức tán tỉnh sao?!

An Nhu cắn góc chăn, trong chốc lát mới phản ứng lại đây, phụt phụt phụt, nhổ ra. Cho dù là như vậy thì sao, ai bị anh ta quyến rũ kia chứ ... Ừ thì có chút chút, lổ tai giấu trong tóc mai đỏ âu.

Cảm giác tình huống này có chút không đúng, như là đi vào cõi thần tiên, nhanh chóng bật dậy đi tắm rửa rồi thay quần áo ngủ, mặc một bộ đồ ngủ hình thú liền quần hình con thỏ đi ra, An Nhu vẫn giữ nguyên biểu tình hoảng hốt.

".... Trái tim thiếu nữ thật là mềm yếu à." An Nhu đấm đấm vào lồng ngực của mình, có chút hận sắt không thành thép.

https://thuviensach.vn

"Mày nhảy cái gì mà nhảy, bộ tính nhảy lambada hả? Cho dù tùy tiện đổi nam hai, nam ba, nam bốn, nam năm, mày nhảy tao không có ý kiến, nhưng người này là ..."

Thật là chuyện lớn không ổn rồi.

Nói đến cùng, đều là lỗi của Sở Hư Uyên.

An Nhu kêu rên một tiếng, chỉ cảm thấy trái tim không kiên định, tình cảm của cô giành cho anh ngày một UP↑ UP↑ điên cuồng dâng trào lên.

Nếu bạn cảm thấy một người trẻ con, trung nhị, lòng dạ hẹp hòi, thích ghi thù ... Nếu bạn biết tất cả khuyết điểm của người đó, hơn nữa còn không có ma diệt cảm tình, mà chỉ thấy đáng yêu muốn chết, vậy thật sự bạn đã xong đời ... Đó chính là điềm báo ... Xin chúc mừng! Bạn đã rơi vào lưới tình.

【 anh đi rồi, nghỉ ngơi sớm, chúc em ngủ ngon. 】

Sở Hư Uyên vô cùng đáng tin cậy phát huy khí thế hai mét tám của bản thân, ra khỏi biệt thự, ngồi trên xe thì gửi tin cho An Nhu ngay.

Cho đến khi anh đã nhấn gửi tin, Sở Hư Uyên mới giật mình, sau đó bật cười.

Hừ, đúng thật là ... Bị mèo con ngu ngốc nuôi dưỡng thành thói quen?!!!

https://thuviensach.vn

Chương 50: Thái độ thay đổi

Ngày hôm sau tới gần giữa trưa An Nhu mới thức dậy, bởi vì đến rạng sáng cô mới ngủ nên dậy có hơi trễ, cô liếc mắt nhìn thấy một cái hộp to bằng cái laptop của mình nằm trơ trọi trên bàn trà, là đồ vật Sở Hư Uyên để lại.

Một hộp quà được đóng gói rất đẹp, dòng chữ trên sợi ruy băng An Nhu không quen biết, còn có một tấm thiệp nhỏ kẹp vào ruy băng.

【 cảm ơn sự chiêu đãi, đây là quà đáp lễ. 】

Chữ viết xinh đẹp có lực, không có ký tên, An Nhu biết đây là nét chữ của Sở Hư Uyên.

"... Cái gì vậy ta ..." An Nhu ôm hộp quà trong tay, xoay xoay nhìn trái nhìn phải trong chốc lát, mở ra nhìn thử xem, bên trong là bốn hộp chocolate được sắp xếp ngay ngắn.

"... Chocolate?"

An Nhu hơi giật mình, không nghĩ tới quà đáp lễ của Sở Hư Uyên lại bình dân như vậy, nhưng trong lòng vẫn rất vui vẻ pha lẫn chút hạnh phúc: "Đã lâu không được ăn rồi."

Sau khi đi vào thế giới này, An Nhu đã hoàn toàn từ bỏ mấy thứ như chocolate, đồ ăn vặt, trà sữa ... Chủ yếu là do nghèo, không có tiền.

https://thuviensach.vn

Tổng giám đốc Sở tặng chocolate khẳng định là hàng cao cấp, An Nhu cất hộp quà vào trong ngăn tủ, lấy ra một hộp, mở hộp ra, bóc một viên bỏ vào miệng, nhai nhai nếm nếm, thật là rất ngon.

【 cảm ơn chocolate của tổng giám đốc Sở nhiều nha, ăn rất ngon. 】

Nghĩ nghĩ, An Nhu vẫn là gửi tin cho Sở Hư Uyên, không nhận được câu trả lời của phương, An Nhu cũng không để ý, An Nhu thay đổi quần áo, chuẩn bị đến thư viện đọc sách làm bài tập.

Chương trình học của học viện DICE rất nặng, cô còn phải tham gia CLB IT, cho dù An Nhu có hệ thống gian lận đi chăng nữa thì cũng phải cố gắng học tập.

"Anh Sở!"

Một người con trai tóc đỏ chạy chậm lại đây, cười hì hì nói: "Hôm nay sai có hứng thú tới cưỡi ngựa vậy? Còn tưởng rằng không có cơ hội hẹn được anh ra đây nữa chứ."

"Vừa lúc không có việc gì, ra thả lỏng một chút." Sở Hư Uyên cất di động vào trong túi, không chút để ý đi vào trường cưỡi ngựa.

"À, đúng rồi, anh Sở, anh quen người anh em tên nặc khi nào vậy?"

Hạ Dương giống như trùng theo đuôi, đi theo phía sau Sở Hư Uyên: "Khi nào giới thiệu cho tụi em quen nhau đây? Cảm giác tính cách cũng không tệ lắm."

Nói là nói như vậy, nhưng trong lòng Hạ Dương lại tò mò gần chết.

Nhóm bọn họ đều là đi theo Sở Hư Uyên lớn lên, cũng là nhìn Sở Hư Uyên

https://thuviensach.vn

từ đại thiếu gia nhà họ Sở trở nên nghèo túng, đến lúc trở thành chủ nhân nhà họ Sở.

Lúc trước Sở Hư Uyên tranh đoạt gia sản nhà họ Sở với bà mẹ kế, là Hạ Dương cầm đầu một đám người đứng về phía Sở Hư Uyên.

Giúp nhiều ít không nói đến, nhưng ít nhất Sở Hư Uyên vẫn còn nhớ đến phần ân tình này.

Ông nội của Hạ Dương vô số lần ấn đầu Hạ Dương nói "Đây là lựa chọn chính xác nhất mà thằng nhóc ranh này đã làm", cũng có thể chứng minh con người Sở Hư Uyên đối với địch nhân lãnh khốc còn đối với người một nhà lại rất dung túng.

Nhưng cuộc sống của Sở Hư Uyên rất đơn giản không khoa trương, khác xa hoàn toàn bọn con nhà giàu có thói ăn chơi trác táng làm ầm ĩ cả ngày như bọn Hạ Dương, Sở Hư Uyên chân chính là kẻ nghiện việc, bất cứ khi nào Hạ Dương tìm anh, đều là ở văn phòng.

"Tối hôm qua em đến công ty tìm anh Sở, lại phát hiện anh không có ở văn phòng."

Hạ Dương cất giấu không được tò mò, theo sát hỏi Sở Hư Uyên: "Anh Sở đi ra ngoài chơi sao?"

"Chỉ là bạn trên mạng, anh cũng không quen biết." Sở Hư Uyên hơi hơi nhíu mày, biểu tình bình tĩnh, mặt không đổi sắc nói dối.

"Sau có gặp sẽ dẫn đến cho mấy đứa làm quen." Chỉ hy vọng mấy đứa đừng bị dọa là được.

Đối với vế phía sau vấn đề mà Hạ Dương đưa ra, Sở Hư Uyên không có trả

https://thuviensach.vn

lời.

"Hả, cái gì? Anh Sở kết bạn trên mạng?"

Tùy tiện gãi đầu, Hạ Dương cười nói: "Không giống không giống, cảm giác sau khi anh Sở kết bạn trên mạng khí thế toàn thân đều khác với lúc trước, nói sao ta?!!!"

Sở Hư Uyên nhìn anh một cái không nói chuyện.

"Đừng nhìn em như vậy, là thật sự không giống nhau."

Hạ Dương cười to nói: "Hay là là bị người bạn trên mạng đó ảnh hưởng? Thay đổi rõ rệt luôn nha"

Làm anh em với Sở Hư Uyên nhiều năm như vậy, cũng chỉ mình Hạ Dương là có mối quan hệ tốt nhất với Sở Hư Uyên, trước mặt Sở Hư Uyên cái gì cũng đều dám nói.

"Hơi thở con người" phát ra từ trên người Sở Hư Uyên cũng là do Hạ Dương phát hiện ra. Nếu so sánh với quá khứ là một trời một vực, không phải, phải nói là bây giờ trong ảnh mới giống một con người.

Người con trai tóc đỏ gãi gãi đầu, nhìn Sở Hư Uyên, người hiện tại không muốn nói thêm một câu nào nữa, cười chạy đi lên nói: "Anh Sở ~ Đợi em với, hiếm khi ra tới chơi, chúng ta chơi tận hứng đi."

An Nhu ngồi một ngày ở thư viện, nhưng lại không dễ chịu chút nào. Nguyên nhân tại vì tổng giám đốc Sở nên mọi người trong thư viện ai ai cũng dùng ánh mắt đánh giá cô ... Quá nhiều tầm mắt bắn lại đây, làm cô rất căng thẳng.

https://thuviensach.vn

"Quả nhiên vẫn là có ảnh hưởng ..." An Nhu đè đè huyệt thái dương, trong lòng thầm mắng Sở Hư Uyên. Nếu có điều kiện, hiện tại cô càng muốn đét mông Sở ba tuổi, đánh một trăm cái cho chừa cái tật.

Nội đoạt giải nhất cuộc thi IT thôi cũng đã làm mọi người để ý, chuyện này cũng là ngoài dự kiến của An Nhu, nhưng hiện tại chuyện càng không xong chính là được hiệu trưởng Sở Hư Uyên tự tay trao giải khích lệ.

Mặc kệ nguyên nhân trong đó là cái gì, An Nhu thi được giải nhất, hơn nữa còn được Sở Hư Uyên đích thân khen thưởng, chuyện này càng làm mọi người thắc mắc về thân phận của An Nhu. Hạ Thanh Viễn biết hiệu trưởng Sở sẽ không vô duyên vô cớ đến trao giải như vậy, tất nhiên những học sinh khác cũng đều nghĩ ra.

Tuy rằng An Nhu không hiểu tâm lý mọi người, nhưng cô có thể cảm giác được có một số người đến làm quen chào hỏi cô với thái độ nịnh nọt, miễn cưỡng ứng phó cho qua nhưng cũng rất ảnh hưởng đến tâm trạng học tập của cô.

Đến nỗi tại sao lại có sự thay đổi này, An Nhu cũng có thể đoán ra được.

Ở thư viện ngây người một buổi sáng, An Nhu không còn tâm tình học tập tiếp, dứt khoát thu dọn đồ vật, mượn sách tính toán về nhà xem. Phần lớn bạn học không có tiến lên ngăn cản chào hỏi, nhưng An Nhu vô cùng mẫn cảm với ánh mắt của người khác đối với mình, cảm nhận được ánh nhìn chăm chú từ người khác, cô thật sự thấy không thoải mái.

An Nhu rất muốn hỏi Sở Hư Uyên chuyện này, nhưng là cô nghĩ nghĩ lại thôi.

Cô vẫn còn chút nghi vấn, đúng thật là người thường xuyên nói chuyện phiếm với cô chính là Sở Hư Uyên, nhưng bò đi tấm mặt nạ này lại không

https://thuviensach.vn

đáng tin cho lắm, suy cho cùng anh ấy vẫn là Sở Hư Uyên, một tổng giám đốc Sở lạnh lùng độc ác, làm việc không có tình cảm.

"Anh Sở lại muốn làm việc tiếp sao?"

Đây là lần thứ một trăm linh một lần Sở Hư Uyên lấy di động ra nhìn, quét hai mắt lại tắt máy, Hạ Dương nhịn không được, hỏi ra tiếng: "Ra tới chơi phải chơi cho đã, công việc để tối nay xử lý sau cũng không có việc gì nha."

Bọn họ đang chậm rì rì cưỡi ngựa, những người này đều là người Sở Hư Uyên quen, quan hệ giống như bạn bè bình thường, nhưng nhìn vào, vẫn là ẩn ẩn nhận thấy Sở Hư Uyên cầm đầu.

"Cậu cho rằng tổng giám đốc Sở giống cậu sao!!!"

Người con trai cưỡi ngựa bên cạnh không nhẹ không nặng đạp Hạ Dương một chân, anh ta không dám nói chuyện với Sở Hư Uyên, nhưng lại khá quen thuộc với Hạ Dương: "Tổng giám đốc Sở công việc nhiều, ai mà rảnh như cậu."

"An Như Kiệt, nói năng cho cẩn thận đó ..."

Hạ Dương cũng không hỏi Sở Hư Uyên, ngược lại đùa giỡn với An Như Kiệt: "Em trai của cậu là cái hũ nút, ngược lại cậu lại là thằng ba hoa lảm nhảm, hai anh em nhà cậu đều có độc hả?!"

Dẫn đầu đi trước, người đàn ông cách nửa thân ngựa không chú ý phía sau đang nói gì, anh cúi đầu lại nhìn màn hình di động, nhíu nhíu mày, cất ngược vào túi áo.

Ngày thứ hai, trên đường đến lớp, Tô Hoàng vỗ vỗ đầu An Nhu, muốn nói

https://thuviensach.vn

cái gì lại thôi: "Nhu Nhu, cậu ... Quen hiệu trưởng Sở sao?"

An Nhu dừng một chút, nhìn Tô Hoàng: "... Xem như có quen, cũng không thân."

Cô biết bản thân giấu không được con mắt của Tô Hoàng, nên nói chuyện hơi mơ hồ: "Nhưng cũng chỉ trong mối quan hệ quen biết mà thôi."

"Chỉ là quen biết thôi sao?"

Tô Hoàng nhướng mày, nghĩ đến thư mời đặt ở trong văn phòng của mình, không hỏi nữa: "Vậy cậu vào lớp đi, có chuyện gì thì nhớ kêu mình một tiếng, biết chưa?"

An Nhu có thể nhìn ra tới Tô Hoàng không có khả năng nhìn không ra, cô cũng biết Sở Hư Uyên làm như vậy sẽ mang đến hậu quả như thế nào.

Thật là cảm động, bạn tốt có khác.

Tô Hoàng nhớ đến cuộc hẹn trước mắt, kéo cánh tay An Nhu, tươi cười đầy ẩn ý. Nếu cô đoán không sai, vị tổng giám đốc Sở này rất quan tâm đến Nhu Nhu, người đến không có ý tốt, muốn gặm bé ngoan của cô đi.

"Ừm, biết rồi."

An Nhu biết, Tô Hoàng là lo lắng cô có chuyện, sợ cô xử lý không tốt bị người ức hiếp, cười nói: "Vậy hẹn gặp cậu vào giữa trưa nha, mình vào lớp đây."

Năm tiết đầu thật sự không xong, ít nhất đối với An Nhu mà nói chính là như thế này. Nếu nói bạn học nhìn trộm có thể làm lơ, nhưng Từ Văn Huyên chủ động tìm tới An Nhu lại chống đỡ không được.

https://thuviensach.vn

"Xin lỗi, bạn học Từ, mình ..."

An Nhu nhìn Từ Văn Huyên cười đến rực rỡ xinh đẹp, cố gắng hết sức không cần cự tuyệt trắng ra như vậy: "Thật sự là giữa trưa mình đã có hẹn, nên không thể đi ăn chung với mấy bạn được."

"Hiazz, Thật sự không đi chung với tụi này sao? An Nhu, lần này cậu làm cả lớp vẻ vang, tụi này cũng chỉ muốn chúc mừng cậu thôi." Vương Duyệt Ngọc cũng ra tiếng, nhìn An Nhu khách sáo dịu dàng nói.

Ngón tay An Nhu tự nhiên lạnh lẽo, trái tim cũng khẩn trương co bóp lại.

Lớp học này của cô đã hình thành các phe nhóm rất rõ ràng, nhóm lớp trưởng Vương Duyệt Ngọc có nhiều người nhất, tiếp theo chính là lớp phó Từ Thiên Thành, bọn Hà Văn Mẫn cũng có nhóm riêng, trừ những người đó, chỉ có mình An Nhu là độc lập không theo phe nhóm.

Từ Văn Huyên và Vương Duyệt Ngọc có quan hệ rất tốt, cả ngày nói nói cười cười như bạn thân, hai người đều là tiểu thư nhà giàu.

Hiện tại bị hai người kia tìm tới cửa, trong lúc nhất thời An Nhu cũng không biết nên phản ứng như thế nào. Không biết tại sao cô vẫn luôn cảm thấy nếu bản thân xử lý không tốt sẽ tái hiện lại hoàn cảnh lúc còn ở trường THPT Húc Dương.

【 Sở tiên sinh... Trong lớp có người muốn ăn cơm trưa chung với tôi, làm sao bây giờ!!! (nhà ngươi tránh ra! Mèo ta đây cũng không phải là một con mèo tùy tiện! gif)】

Đã thật lâu chưa trò chuyện với Sở Hư Uyên, hiện tại phản ứng đầu tiên của An Nhu lại là tìm kiếm sự giúp đỡ từ Sở Hư Uyên.

https://thuviensach.vn

【... Cô không muốn đi? Không muốn thì cự tuyệt. 】

Sở Hư Uyên nhanh chóng trả lời:

【 không sao. 】

Sở Hư Uyên chưa nói nguyên nhân tại sao, cũng không có giải thích nhiều, An Nhu lại không hề lý do tín nhiệm anh.

"Xin lỗi, thật sự là có hẹn."

An Nhu bất đắc dĩ cười cười, trên gương mặt ưa nhìn đều là hoảng sợ yếu đuối: "Rất xin lỗi, thật ra tôi cũng chỉ là may mắn thôi."

Không nghĩ tới An Nhu lại không biết điều tiếp tục cự tuyệt, Vương Duyệt Ngọc nhíu mày, bị người bên cạnh giật tay áo.

"Ừ thôi cũng được, nếu thái độ của bạn An Nhu vẫn như vậy, chắc là càng thích học tập một mình? Tụi này không quấy rầy bạn học nữa." Từ Văn Huyên vẫn giữ nụ cười trên môi, nói nói, lôi kéo Vương Duyệt Ngọc đi.

... Ý là không hợp đàn sao? An Nhu hoảng hồn một hồi lâu, cảm nhận được ác ý từ trên người Từ Văn Huyên.

【 cự tuyệt chưa? 】

An Nhu còn đang suy nghĩ thì Sở Hư Uyên lại gửi tin đến nữa, như vẫn luôn đang chờ câu trả lời từ cô.

【 ừ, cự tuyệt. 】

https://thuviensach.vn

An Nhu nằm vào trên bàn, càng nghĩ càng không thể nhịn được, gửi tin hỏi tiếp.

【 nhưng tôi có cảm giác bọn họ không vui cho lắm. (bảo bảo trong lòng thực sợ hãi.gif) 】

【 không sao. 】

Từ chất giọng của Sở Hư Uyên, rõ ràng có thể nghe được tâm trạng của anh đang rất vui sướng.

【 không cần lo lắng, sẽ không có ai dám làm gì em. 】

Trên thực tế, đúng là tâm trạng đang rất vui sướng. Sở Hư Uyên gõ bàn phim ảo trên màn hình di động, sắc mặt không có một nữa nghiêm túc như ngày hôm qua, ngược lại còn mang theo ý cười, nhìn qua hết sức trong sáng.

【 ờ. 】

An Nhu còn không biết trạng thái hiện tại của Sở Hư Uyên.

【 cảm ơn Sở tiên sinh. 】

Cô nằm vào trên bàn, chu chu miệng, có chút không biết nói cái gì với anh nữa.

【sau này nếu còn gặp phải mấy chuyện này cứ tìm anh. 】

Thái độ Sở Hư Uyên lại bình tĩnh hơn mới nãy nhiều, nói chuyện cũng hết sức ung dung.

https://thuviensach.vn

【 anh sẽ dạy em làm như thế nào, giống như ngày hôm nay. 】

Nhẫn nại suốt hai ngày, giờ Sở Hư Uyên mới nhẹ nhàng mà thở dài, có chút bất đắc dĩ.

Thật sự là anh không có biện pháp gì đối với tính cách hiện tại của An Nhu, muốn dạy mèo con ngu ngốc dựa dẫm vào anh, không thua gì giằng co với một gia tộc lâu đời, hệ số khó khăn cao.

Căn cứ vào tính cách lễ phép của một tổng giám đốc bá đạo nhưng có lý trí, Sở Hư Uyên tuyệt đối không có khả năng chủ động nói thẳng ra.

【... Hả? 】

An Nhu trừng lớn đôi mắt, giật mình ngồi bật dậy, có chút nói lắp.

【 Sở tiên sinh, hình như không tốt lắm đâu, phiền anh quá ...】

Tuy trong lòng An Nhu vẫn còn oán giận Sở Hư Uyên, nhưng là vui về vui, thật ra vẫn là chú ý đúng mực.

【 ừ? Cùng có lợi mà thôi, tại sao lại không tốt? 】

Trong giọng Sở Hư Uyên hàm chứa ý cười, nghe vào tai không cảm thấy gì.

【 hơn nữa cái này phiền toái là do tôi gây ra. 】

【... Anh cũng biết! 】

An Nhu đỡ trán, oán khí cô nghẹn mấy ngày rốt cuộc nhịn không được phải ói ra.

https://thuviensach.vn

【 Sở tiên sinh, tại sao tối đó lại xuất hiện ở lễ đường? 】

【 rất khó đoán sao? 】

Giọng Sở Hư Uyên bình thường lạnh nhạt, như đang trần thuật một sự thật.

【 bởi vì anh muốn gặp em, sự thật không phải rất đơn giản sao? 】

An Nhu trượt tay, trực tiếp nện mặt lên trên bàn. May mắn có sách vở giảm xóc, cũng không có gây ra đau đớn hay trầy xước.

【... Đừng có mà tùy tiện nói những lời như vậy. (anh em à, tôi nói với anh nè, tán tỉnh con gái người ta anh phải phụ trách đó nhoa.gif) 】

An Nhu có tinh thần nhưng đã kiệt sức, chỉ nghĩ may mắn hiện tại Sở Hư Uyên không ở trước mặt cô, bằng không mất mặt muốn xỉu.

【 anh chỉ là muốn gặp thiết bị điện tử sống của mình như thế nào thôi, đúng không, nói như vậy là được, cần gì dùng từ ngữ làm người khác hiểu lầm, tội lỗi lắm đó. 】

【 Hửm? 】

Liếc mắt nhìn thấy tin An Nhu gửi tới, nụ cười trên môi Sở Hư Uyên hơi cứng đơ, nhưng giọng điệu lại không có thay đổi.

【 chuyện là lỗi của anh, an không suy nghĩ chu đáo, chuyện kế tiếp anh cũng sẽ xử lý tốt. 】

【 a... Cảm ơn! 】

https://thuviensach.vn

An Nhu cũng không có rối rắm cách đây phấy phút cô còn chửi rủa người ta, hiện tại cô chỉ cảm thấy ... Hình như Sở Hư Uyên có chút không giống ngày thường.

【 khụ khụ, Sở tiên sinh, hỏi như vậy có hơi thất lễ, nhưng ... Tâm trạnh của anh đang rất tốt phải không? 】

Căn bản không khoa học nha, khi nào Sở Hư Uyên dễ nói chuyện như vậy? An Nhu không nhớ ra khi nào đối phương lại thích giúp đỡ mọi người như vậy.

【... Đã nói là bồi thường. 】

Sở Hư Uyên một tay chống cằm, có hơi ngẩn người gõ chữ: 【đó là sai lầm của anh, anh sẽ giải quyết, đây là chuyện anh nên làm. 】

Không, không phải như thế.

Cho dù là chuyện anh nên làm cũng không phải ăn nói dễ dàng như vậy.

Con ngươi đen nhánh đầy âm u, ngón tay người đàn ông khẽ nhúc nhích, biểu tình có chút phức tạp. Hình như anh hiểu sai cái gì rồi thì phải.

Trong đầu An Nhu tự động phát lại lời nói kia của Sở Hư Uyên, cô nghe một lúc lâu mới hoàn hồn. Tiếp theo, khóe môi không thể khắc chế mà cong lên. Người này ... Rõ ràng chính là tiểu vương tử ngạo kiều mà!

【 Sở tiên sinh, cảm ơn anh. 】

An Nhu cong cong đôi mắt, tâm tình dần tốt lên, lúc này rốt cuộc cô đã hoàn toàn thoát khỏi bóng ma của Sở Hư Uyên.

https://thuviensach.vn

【 nói cái nè, vẫn luôn không chú ý tới, hình như cơ sở thuộc tính của Sở tiên sinh chính là ngạo kiều nha. 】

【 ha hả. 】

Sở Hư Uyên cho lại hai chữ, lười đi để ý An Nhu.

Thực không tồi, ít nhất tổng giám đốc Sở cũng biết dùng loại từ ngữ này tỏ vẻ trào phúng, An Nhu cũng không nghiên cứu làm cách nào để kích thích một tổng giám đốc cao ngạo lạnh lùng học được cách biểu tình trào phúng bằng hình thức câu chữ...

Sau khi từ chối bọn Từ Văn Huyên, hình như chuyện cũng không ảnh hưởng gì đến An Nhu, buổi chiều An Nhu lại nhận được tin nhắn từ CLB, nội dung là ngày giờ CLB chính thức hoạt động.

Hơn nữa là hai tin liền kề, gồm tin của CLB It và tin của CLB Game. Nếu không phải nhận được tin nhắn, An Nhu thiếu chút nữa đã quên bản thân còn tham gia CLB Game. Hai CLB hoạt động cũng không giống nhau, đều yêu cầu có mặt vào ngày thứ hai, thời gian còn xảy ra xung đột.

Thời gian xảy ra xung đột là chuyện bình thường. Tuy rằng học sinh có thể cùng lúc tham gia ba CLB, nhưng cũng phải tham dự chỗ này bỏ chỗ kia. Tại phương diện này, quy định của học viện DICE cũng coi như khắc nghiệt.

Nếu bởi vì tham dự một CLB nào đó mà bỏ bên còn lại, có bị gạch tên khỏi CLB hay không thì đó là quyền của CLB, trường học không nhúng tay vào.

"... Thật là không biết chọn bên nào."

An Nhu trả lời theo thứ tự nhận tin, lại chưa suy nghĩ kỹ xem bản thân nên

https://thuviensach.vn

chọn bên nào bỏ bên. CLB IT cũng tốt, nhưng An Nhu lại ấn tượng cũng khá tốt đối với An Như Ngọc, trưởng CLB Game. Dù sao cũng là đồng bọn chơi game một thời gian, An Nhu vẫn là có chút cảm tình.

"Nhu Nhu, chút nữa cũng đến CLB IT sao? Mình và cậu cùng đi nha." Buổi tối tan học, Tô Hoàng có mặt đúng giờ trước cửa lớp An Nhu, chờ cô đi ra.

"Tô Hoàng, còn CLB âm nhạc của cậu thì sao?"

An Nhu do dự một chút, cô nhớ rõ cốt truyện quan trọng nhất nằm ở CLB âm nhạc: "Hình như CLB Âm nhạc cũng hoạt động vào ngày hôm nay thì phải?"

An Nhu cũng phát hiện Tô Hoàng không có hứng thú đối với CLB IT, đối phương chỉ cảm thấy hứng thú với hai CLB còn lại, muốn đến CLB IT chắc là muốn đi chung với cô.

Thật ra mà nói, vẫn là rất cảm động nha.

Cảm động, hơn nữa được cưng chiều mà hoảng hốt. Khi nào quan hệ giữa cô và Sở Hư Uyên cùng Tô Hoàng tốt như vậy ...

"Không có gì, ngày đầu tiên mà, chủ yếu là đến CLB làm quen một chút thôi."

Tô Hoàng xua xua tay, bước lên choàng tay vào cánh tay An Nhu: "Đi thôi, ngày đầu tiên đến trễ cũng không tốt."

An Nhu bị Tô Hoàng lôi đi, lời nói cũng chưa kịp nói. Nhưng trong lòng cô cũng có chút chột dạ, thân phận đứng nhất cuộc thi, hơn nữa Sở Hư Uyên giữa đường động kinh... Nói đến cùng cũng đều do Sở Hư Uyên mà ra!

https://thuviensach.vn

An Nhu dự đoán không hề sai.

Tới CLB IT, còn chưa có đi vào, An Nhu đã có thể cảm nhận được ánh mắt bốn phương tám hướng tia vào người cô.

Có thân thiện, có ác ý, còn lại là tò mò tìm hiểu... An Nhu duy trì biểu tình trên nét mặt, chỉ cảm thấy... Muốn xỉu.

"Ngẩn người làm gì? Ngồi xuống đi."

Tô Hoàng cười tủm tỉm lôi kéo An Nhu ngồi xuống, từ đầu tới đuôi đều là rất thân thiết lôi kéo An Nhu, tay không rời khỏi người An Nhu: "Đừng lo lắng, chắc cũng nói vài câu giới thiệu bình thường thôi."

... Quả nhiên vẫn là chị đại tốt nhất!

Góc của ad:

Sở Hư Uyên: Gọi là Sở tiên sinh đi!

[Sở tiên sinh nghe giống vợ gọi chồng, thân thiết, ừ, được đó]

https://thuviensach.vn

Chương 51: Gặp lại An Như Uyển

An Nhu trong lòng đã có chuẩn bị về thái độ của những người chung quanh, cũng không cần nói nhiều, bên cạnh còn có Tô Hoàng nói chuyện phiếm với cô, trong lúc vô tình cũng phân tán lực chú ý.

Đợi không bao lâu, có hai người từ phía trước đi tới, trước ngược cài huy hiệu CLB IT, mặc đồng phục học viện.

"Hoan nghênh mọi người đến gia nhập CLB IT của chúng tôi."

Một nữ sinh cột tóc đuôi ngựa tươi cười xinh đẹp, giọng nói cũng rất hoạt bát: "Từ hôm nay trở đi, mọi người chính là thành viên trong câu lạc bộ, tự giới thiệu một chút, chị là Viên Nhu, hiện đang học năm hai, là người phụ trách thành viên mới lần này."

"Hà Văn Chi, năm ba, cũng là người chịu trách nhiệm các thành viên mới ... Mấy đứa cứ gọi anh là học trưởng Hà." Nam sinh đứng ở bên cạnh trầm ổn hơn rất nhiều, biểu tình dịu dàng.

An Nhu vừa nghe hai người kia đọc quy định câu lạc bộ, vừa ngẩn người. Các câu lạc bộ ở nơi này không giống mấy câu lạc bộ mà An Nhu từng tham gia ở kiếp trước, có quy củ, có tổ chức, thậm chí giống như một xã hội thu nhỏ, mỗi người mỗi việc, phân công rõ ràng, tùy thời có thể bị đào thải.

Tuy rằng dẫn dắt thành viên mới vất vả một chút, nhưng có không ít thành

https://thuviensach.vn

viên cao cấp trong CLB IT vẫn nguyện ý làm. Một phương diện có thể mở rộng mạng lưới quan hệ, phương diện khác chính là có thể tích điểm thông qua công việc này.

"Cũng không nhiều lắm, chỉ có nhiêu đó thôi, còn có cái gì muốn hỏi nữa không? Có thắc mắc cứ mạnh dạn hỏi, chị và học trưởng Hà sẽ trả lời." Vỗ vỗ tay, Viên Nhu tươi cười sáng lạn, khóe mắt liếc hai nữ sinh không thu hút ngồi ở vị trí chính giữa.

Cũng chỉ là nhìn thoáng qua mà thôi, trong lòng thở dài. Viên Nhu biết nữ sinh nhỏ nhắn ưa nhìn kia, tuy nhìn bề ngoài vô hại nhưng lại chính là người đoạt giải nhất cuộc thi thành viên mới lần này, còn được chủ nhân nhà họ Sở để mắt.

Còn nữ sinh tên Tô Hoàng ngồi bên cạnh cũng không phải nhân vật tầm thường. Đối với những người thuộc tầng lớp quý tộc như bọn họ, cũng không khó tra ra thông tin về Tô Hoàng, nhưng dù dùng mạng lưới nào cũng không tra được quá khứ của cô ta, có thì cũng chỉ là những công tích vĩ đại ở lớp học.

Thái độ của Viên Nhu nhiệt tình thân thiết, tính cách Hà Văn Chi cũng tốt bụng, thành viên mới nghe hai người nói xong lập tức đặt câu hỏi ngay, cũng được đến đáp án vừa lòng.

An Nhu không có gì muốn hỏi, thật ra cô cũng khá quen thuộc với quy trình của các câu lạc bộ, đơn giản chính là huấn luyện, tham gia thi đấu, đoạt giải, tích điểm... Nếu vận khí tốt, tham gia hai ba cuộc thi là có thể kiếm đủ điểm cho cả học kỳ sau.

Sau khi đoạt được giải nhất, bản thân An Nhu rốt cuộc cũng có tự giác, không nói khoa trương, hiện tại hình như cô rất lợi hại nha.

https://thuviensach.vn

Cụ thể lợi hại đến tình trạng gì, không có người nói cho cô biết, nhưng An Nhu vẫn luôn tự nhận bản thân mình là học sinh dở, đến bây giờ vẫn cảm thấy thật không thể tưởng tượng được, cô như vậy mà đoạt giải nhất.

【 ê. 】

An Nhu còn đang ngẩn người, bất thình lình giọng của Sở Hư Uyên lại vang lên trong đầu.

【... Sở tiên sinh, anh không thể nói chuyện đàng hoàng được sao? 】

An Nhu khinh bỉ ra mặt.

【 ê cái gì mà ê? Tôi có tên. 】

Từ sau khi An Nhu nhận ra Sở Hư Uyên không trách cứ gì cô, ngược lại còn phát ra thiện ý, thì bắt đầu từ ngày đó cô đã khôi phục lại thái độ đối xử như ngày thường với Sở Hư Uyên.

Nghĩ lại cũng không có gì là không tốt, có Tô Hoàng làm bạn, có Sở Hư Uyên làm bạn, trên người cô cũng không có gì đáng giá để hai vị cấp bậc Boss này tính kế... Dưới sự phù hộ của bọn họ, cô muốn thuận lợi tốt nghiệp học viện DICE rồi ra nước ngoài đào tạo sâu sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Trong đầu nghĩ như vậy, cảm thấy tiền đồ phía trước vô cùng sáng lạn.

【 mèo con ngu ngốc? Con nhóc thiểu năng trí tuệ? 】

Kỹ năng trào phúng của Sở Hư Uyên cũng chạy đến mãn điểm.

【 anh cảm thấy xưng hô này tương đối thích hợp với em. 】

https://thuviensach.vn

【... Đại ca khờ? Thằng mất trí? 】

An Nhu lạnh nhạt mặt.

【tôi cảm thấy xưng hô này cũng tương đối thích hợp với anh đó. (tui không thèm nghe tui không thèm nhìn, bé bì không nói chuyện với thiểu năng trí tuệ.gif) 】

Tưởng cô sẽ không phản kích sao? Nếu Sở Hư Uyên đã tỏ vẻ sẽ không động vào cô, đương nhiên An Nhu cũng không khách sáo mà dỗi ngược trở về.

Sở Hư Uyên tươi cười dừng một chút, ngũ quan cực độ tuấn mỹ của người đàn ông hiện ra bối rối, nhưng là thực mau, biểu cảm hoang mang này đã bị anh giấu đi.

【 anh có chuyện tìm em. 】

Sở Hư Uyên mở ra folder trước mặt, cúi đầu xem một lần danh sách các thành viên cấp cao trong CLB IT.

【hiện tại em đang ở CLB IT sao, có cần yêu cầu hỗ trợ gì không? 】

Sở Hư Uyên đã đáp ứng An Nhu sẽ giải quyết cục diện rối rắm do anh gây ra, nói được thì làm được, lập tức tìm kiếm biện pháp mới.

Âm thầm che chở cũng không thực tế, Sở Hư Uyên hiểu rất rõ việc này, vẫn là có rất nhiều nơi anh không thể chú ý đến. So sánh lợi – hại, nếu có thể ở bên ngoài trợ giúp một ít cho An Nhu, làm cô ấy có thể đạt tới trình độ giẫm một chân làm rung chuyển núi, anh cũng rất vui lòng làm anh hùng trong thầm lặng.

https://thuviensach.vn

Còn vụ bồi thường, Sở Hư Uyên cho An Nhu cái lý do chính là bồi thường, nhưng thật ra cũng không hoàn toàn là như thế này. Loại người như anh, một khi đã làm sai chuyện, bản thân không chỉ thừa nhận lỗi lầm, hơn nữa còn buông lời hứa hẹn chịu trách nhiệm, điều này đã là kỳ tích rồi.

Vươn tay, Sở Hư Uyên nhìn khớp xương ngón tay rõ ràng của mình, mặt trên như còn lưu lại chút mềm mại từ sợi tóc của cô, ngày đó anh vuốt loạn tóc đen mềm mại của cô, xúc cảm đó vẫn còn ấn tượng đến tận bây giờ.

"Thật sự không giống nhau." Như là đang nói với chính mình, lại như là nói cho ai đó nghe, Sở Hư Uyên thở dài, biểu tình hiếm khi rối rắm phức tạp.

【 hỗ trợ cái gì? 】

An Nhu ngơ ngác, còn chưa có tự giác nhận ra bản thân hiện tại là "người big boss coi trọng".

【 Sở tiên sinh tính toán làm cái gì hả? 】

【 ờ, đang tính xem có cần tìm một người lãnh đạo thích hợp cho em hay không? 】

Sở Hư Uyên cũng không có gạt An Nhu.

【thân phận hiện tại của em quá thu hút chú ý, như vậy chỉ có hai con đường có thể đi. 】

【 thứ nhất, chính là chậm rãi yên lặng chịu đựng, không thể làm lộ ra năng lực IT hơn người của bản thân, thậm chí là trong học tập, như vậy có thể sẽ tránh né được rất nhiều phiền toái. 】

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên là thật sự suy nghĩ vì An Nhu.

【 thứ hai, chính là phơi bày ra toàn bộ năng lực trời cho của em, trở thành trực hệ anh. 】

Cho dù An Nhu lựa chọn lối đi nào trong hai con đường này, Sở Hư Uyên đều có thể giúp cô xử lý tốt mọi chuyện kế tiếp. Sắc mặt bình thường cầm quyển《 Làm cách nào giao lưu với con trẻ 》đặt lên kệ sách, người đàn ông xoay người đứng ở trước cửa sổ sát đất.

Phải để An Nhu có quyền lực tự lựa chọn, dạy An Nhu có năng lực tự xử lý mọi chuyện. Nuôi dạy con cái tuyệt đối không thể cưng chiều mất lý trí, còn muốn nuôi dưỡng con bé trở thành một nhân tài ưu tú. Sở Hư Uyên nhớ rõ nội dung trong quyển sách dạy cách nuôi con kia, còn nắm vững chắc tinh túy trong đó.

An Nhu trợn tròn mắt, hệ số khó khăn của vấn đề này có chút lớn à nha!

Cô biết, thân phận hiện tại của cô rất thu hút sự chú ý, nhưng cô còn chưa nghĩ tới tình trạng này.

【 Sở tiên sinh... Lực lượng mà anh kiêu gọi cũng quá mạnh. 】

lúc này An Nhu mới phát hiện hình như bản thân qua xem nhẹ thân phận địa vị của Sở Hư Uyên, chỉ là nhận giải thưởng từ tay Sở Hư Uyên mà thôi, cư nhiên di chứng lại nghiêm trọng đến mức yêu cầu Sở Hư Uyên tự mình ra mặt giải quyết.

An Nhu hiểu sai ý anh, nhưng Sở Hư Uyên không có sửa đúng.

【 hình như em có chút hiểu lầm về anh thì phải? 】

https://thuviensach.vn

Giọng Sở Hư Uyên bình tĩnh, lại không khó nghe ra ngạo khí bên trong lời nói.

【 anh thân là chủ nhân nhà họ Sở, từ trước đến nay chưa từng đặc biệt chắm sóc cho ai, cũng không có tự mở miệng ngỏ lời mời về làm trực hệ của anh, thân phận này rất chịu sự chú ý. 】

Trực hệ hiện tại trong tứ đại gia tộc có thể moi ra cả một đống, toàn là đám con riêng, giống như Sở Hư Uyên, trên không chịu sự chỉ huy của trưởng bối, dưới không có hậu bối tin tưởng, trong giới quý tộc cũng được coi như là hàng hiếm.

... Vậy thật đúng là cảm ơn ngài nhiều lắm!!!

An Nhu mắt trợn trắng, cảm thấy ngứa miệng kinh khủng, rất muốn mắng người. Tuy thân phận này nhìn sơ rất tuyệt, nhưng hệ số nguy hiểm là UP ↑ UP↑ UP↑. Nghĩ đến cuộc sống một thân một mình của Sở Hư Uyên cũng không dễ dàng gì, An Nhu kiềm nén không phọt ra oán niệm trong lòng.

【em có thể chọn một trong hai con đường này. 】

Giọng Sở Hư Uyên nhàn nhạt, giống như bản thân anh cũng không có chút ý đồ nào trong đó.

【 đây là lựa chọng của riêng em. 】

Nói là nói như vậy, nhưng nếu Sở Hư Uyên thật sự nghĩ như vậy thì chỉ có nước tận thế sắp tới. Đơn giản mà nói, Sở Hư Uyên hy vọng An Nhu lựa chọn con đường thứ hai. Đến nỗi nguyên nhân, cũng không khó đoán, không phải sao?

【 để tôi nghĩ lại. 】

https://thuviensach.vn

An Nhu có chút mơ hồ, vấn đề này hơi khó chọn, An Nhu cũng hiểu ý của Sở Hư Uyên, thật ra cô đã rất cảm kích Sở Hư Uyên nguyện ý trợ giúp cô đến như vậy.

【 ừm, cho em thời gian một ngày, suy nghĩ kỹ rồi trả lời cho anh biết em chọn con đường nào. 】

Giọng Sở Hư Uyên rất nhạt, dừng một chút, rồi nói tiếp.

【... Cứ như vậy đi. 】

Rõ ràng gõ một đoạn rất dài, nhưng Sở Hư Uyên nhìn trong chốc lát, biểu tình đông lạnh xóa hết toàn bộ. Anh không muốn tạo áp lực cho An Nhu.

An Nhu đỡ cái trán, hơi uể oải ỉu xìu. Lại nói tiếp, mỗi lần giống như vậy, người khác đều lựa chọn xong rồi đẩy cô vào, ngược lại, quyền lựa chọn lần này được đặt trọn vào trong tay cô, An Nhu lại bắt đầu do dự.

Thật sự là không dễ dàng.

An Nhu cắn môi, nghĩ.

Con đường thứ nhất, dựa theo chỉ số thông minh của bản thân sơ sẩy không cẩn thận sẽ dễ dàng bị bại lộ, còn sẽ gây thêm nhiều phiền phức cho Sở tiên sinh, có lẽ quan hệ cũng sẽ nhạt dần, giống như phế vật... Lúc nào cũng cần người khác đứng ra bảo vệ.

Con đường thứ hai, chính là sẽ gia tăng mối quan hệ với Sở Hư Uyên.

Nhà họ Sở chỉ có một mình Sở Hư Uyên, nếu An Nhu đáp ứng, cũng chính là bằng lòng trở thành người gần gũi với Sở Hư Uyên nhất.

https://thuviensach.vn

hệ số nguy hiểm cao, lúc nào cũng đề phòng người khách yếu hại, còn mối quan hệ tín nhiệm đầy yếu ớt giữa cô và Sở Hư Uyên.

"... Cả hai con đường đều không thể chọn." An Nhu nhỏ giọng thì thầm, như là làm nũng cũng như là oán giận, trong ánh mắt đen nhánh tất cả đều là sương mù. Cô cũng không biết bản thân mình muốn cái gì, nhưng hiện tại trong lòng cô rất không thoải mái.

Không liên quan đến vấn đề lựa chon, trong lòng An Nhu rõ ràng, không phải việc này làm cô tức giận, mà là...

"Nhu Nhu, cầm lấy."

Tô Hoàng chú ý An Nhu đang ngẩn người, không nói thêm gì, chỉ đưa thời khóa biểu vào trong tay cô: "Đây là thời khóa biểu chương trình huấn luyện của CLB IT, sẽ bắt đầu vào tháng sau, cậu có đi không?"

"Hả, ừ ... Chắc là sẽ đi."

An Nhu nghĩ nghĩ, đúng thật là cô cần có chuyện gia chỉ dạy thêm về phương diện này: "Chắc là sẽ tham gia, còn cậu thì sao?"

"Mình không tham gia."

Tô Hoàng lắc đầu, làm bộ không phát hiện biểu cảm nhẹ nhàng thở ra của An Nhu, cười tủm tỉm nói: "Trùng thời gian huấn luyện với bên CLB Âm nhạc, nhưng cũng không sao, mình thích âm nhạc hơn, náo nhiệt không gây nhàm chán."

Nói đến đây, ánh mắt Tô Hoàng sắc bén đầy châm chọc mỉa mai, An Nhu biết ý của Tô Hoàng là gì.

https://thuviensach.vn

Cho dù Tô Hoàng không nói rõ ràng, An Nhu cũng biết. Hiện tại Tô Hoàng đã và đang giằng co với các học trưởng học tỷ trong CLB âm nhạc, kế tiếp chính là vui sướng vả mặt... Tự nhiên cảm thấy cuộc đời của đối phương xuất sắc thú vị hơn nhiều so với mình.

"Ừ, cũng khá tốt. Đến lúc đó chúng ta đều phải cố lên." Tuy rằng nói như vậy có chút mặt dày, nhưng An Nhu cũng không muốn Tô Hoàng vì cô mà ở lại CLB IT.

Rốt cuộc đây là năng lực trời cho hiếm thấy, An Nhu không muốn lãng phí năng lực này. Tuy rằng cô còn chưa biết bản thân mình có thể làm được cái gì, nhưng dù sao cũng phải thử xem như thế nào.

Ngày đầu tiên câu lạc bộ hoạt động nên cũng không có chuyện gì quan trọng, trừ bỏ kế tiếp cần phải lựa chọn tham gia hay không tham gia chương trình huấn luyện lập trình, sau đó là từng thành viên mới đứng lên giới thiệu bản thân.

Sau khi chấm dứt, Viên Nhu để lại phương thức liên lạc riêng của mình, sau đó tuyên bố giải tán.

"Muốn đến phòng học tự học hay là về nhà?"

Tô Hoàng đưa cho An Nhu một ổ bánh mì ngọt nhỏ: "Ngồi đã lâu cũng đói bụng rồi, hay là chúng ta đi ăn khuya đi?"

Thật là chị gái dịu dàng đáng tin cậy... An Nhu xé mở ổ bánh mì ngọt nhỏ, trong lòng yên lặng cảm thán.

"Đi thôi!"

https://thuviensach.vn

Tuy rằng ăn khuya là kẻ địch của phái nữ... Nhưng cô nhịn không được!

Hai người liếc nhau, phụt một tiếng ôm nhau cười.

Tô Hoàng xoa nhẹ đầu An Nhu, nắm tay đối phương đi thẳng về phía căn tin. Nghĩ lại chuyện ngày mai phải gặp mặt người nào đó, dù Tô Hoàng có bình tĩnh đến đâu, nhưng mỗi khi nhớ đến người nào đó, lại tức nghiến răng, như muốn cắn đứt cổ họng ai đó.

Dù sao cũng là một cô gái tốt như vậy, lại dễ dàng bị tên họ Sở kia lừa đến tay, cũng mệt tên đó dùng thời gian đầu óc nghĩ cách tha con gái người ta về tổ, thật là tiện nghi cho tên đó quá mà.

Hai người bọn họ đến căn tin gần nhất, đẩy cửa kính ra, An Nhu còn chưa nói lời nào, vừa nhấc mắt thì đã nhìn thấy một bóng người quen thuộc, trực tiếp ngây ngẩn cả người.

"Ủa, không phải là Nhu Nhu sao!"

Nữ sinh cũng thấy An Nhu, tươi cười dịu dàng đi tới: "Học tập thế nào? Ừm... Chị không nghe được chút tin tức nào về em hết á, nghĩ chắc tại em bận nên cũng không quấy rầy em, em sẽ không trách chị chứ?"

An Như Uyển tươi cười dịu dàng, tự tin hơn nhiều so với một tháng trước.

Cô ta sẽ nghĩ như vậy cũng là đương nhiên, may mắn được học chung một lớp với Lý Văn Nhứ, trong lớp cũng không có nhà ai giàu hơn Lý Văn Nhứ, do đó An Như Uyển cũng được thơm lây, được nhiều người đi theo sau lưng nịnh bợ lấy lòng.

Dưới sự khéo léo của bản thân, cô ta dần dần dung nhập vào thế giới của xã hội thượng lưu, An Như Uyển hoàn toàn quên mất người em họ của mình.

https://thuviensach.vn

Cô ta cũng không đoàn người nịnh bợ kia bàn tán chuyện một người tên là An Nhu vừa đoạt được giải nhất thành viên mới của CLB IT.

An Nhu nhìn An Như Uyển tự nhiên hào phóng, trong lòng tự nhiên thấy chán ghét: "Đã lâu không gặp, An Như Uyển."

Từ rất sớm, cô đã không che giấu sự đề phòng và thái độ lạnh nhạt của bản thân đối với An Như Uyển, nên gọi thẳng tên cô ta không cần sợ mích lòng.

An Như Uyển không nghĩ thấy An Nhu, An Nhu càng thêm không nghĩ thấy An Như Uyển.

"Ủa, đây không phải là An tiểu thư sao!"

Tô Hoàng cười cắt ngang lời An Như Uyển tính nói, nhìn An Như Uyển cười nói: "An tiểu thư, đã lâu không gặp."

"Cô là..."

Lúc này, An Như Uyển mới di chuyển ánh mắt về phía nữ sinh tướng mạo bình thường đang đứng bên cạnh An Nhu, cô ta căn bản không để ở trong lòng, liếc mắt nhìn Tô Hoàng, sắc mặt trở nên tái nhợt: "Là... Cô? Tại sao cô lại ở chỗ này?"

Cuộc sống ở trường học cũng không phải hoàn toàn thuận lợi, đương nhiên An Như Uyển cũng bị vài việc làm suy sụp một chút, một trong số đó chính là người trước mặt này tạo ra.

Sở Hư Uyên đứng ở văn phòng hiệu trưởng, im lặng nhìn một màn này.

Nhìn sơ qua là biết Tô Hoàng rất giữ gìn An Nhu, vào lúc mấu chốt cũng chủ động đứng ra bảo vệ. Dưới loại tình huống này, Sở Hư Uyên cũng

https://thuviensach.vn

không thể nói Tô Hoàng có ý đồ làm hại An Nhu.

Nhớ đến phương án hợp tác với công ty Hoang Quyền bị anh ném vào trong ngăn kéo, Sở Hư Uyên giật giật ngón tay. Đúng thật là không thích hợp, nhưng phương pháp tốt nhất hiện tại chính là hợp tác với Tô Hoàng.

"... Thật không phải là phương pháp làm người vui vẻ mà." Sở Hư Uyên cực độ không muốn giao tiếp làm việc chung với người mình ghét, khẽ nhíu mày, nhưng đã nhanh chóng che giấu.

Cho dù hiện tại An Nhu chưa đưa ra sự lựa chọn, nhưng vẫn phải âm thầm bảo vệ.

https://thuviensach.vn

Chương 52: Lại giận tiếp

Tô Hoàng động tác lưu loát hơn nhiều so với An Nhu, ở trước mặt cô muốn múa mồm múa mép, dù là An Như Uyển cũng không có cửa.

Gần như là chỉ nói mấy câu, Tô Hoàng đã rất nhẹ nhàng bốn lạng đẩy ngàn cân, hoàn toàn làm lơ kỹ năng bạch liên hoa của An Như Uyển.

An Nhu còn có chút giật mình, đã bị Tô Hoàng lôi kéo đi rồi, đối với An Như Uyển đáng đứng đằng sau khi không chút nào để vào mắt.

"Người kia là chị họ của mình."

An Nhu bị Tô Hoàng lôi kéo đi mua ăn khuya, nghĩ nghĩ, quyết định mở miệng giải thích với Tô Hoàng: "Quan hệ giữa mình và chị ta không được tốt, nhưng lại tới học viện DICE cùng với nhau."

Gặp được An Như Uyển đương nhiên không phải một việc làm người vui vẻ, An Nhu cũng không muốn nghĩ ngợi nhiều. Hiện tại cô vẫn còn bóng ma tâm lý đối với An Như Uyển, nói tới độc ác, cô thật sự muốn nhìn kết cục cuối cùng của An Như Uyển.

"Đã nhìn ra."

Chớp chớp mắt, sắc mặt Tô Hoàng không chút nào ngoài ý muốn: "Mình và cô ta cũng có chút va chạm... Nhưng đều là chuyện nhỏ."

https://thuviensach.vn

"Nhưng mà ..."

Tô Hoàng chọn xong món, xoay người vỗ vỗ đầu An Nhu: "Cậu cũng phải học được chút kỹ năng tự bảo vệ bản thân, bằng không nếu gặp phải một người cố ý quấy rầy cậu, thì cậu phải làm sao bây giờ?!"

Đúng là Nhu Nhu nhà cô rất đáng yêu, tính cách của An Nhu lại không thích hợp ở tại trường học này. Tô Hoàng muốn thay đổi chút tính cách của An Nhu, chỉ là lúc nào biết nên mạnh mẽ, và lúc nào biết bản thân nên tỏ ra yếu đuối.

Hoặc là ra sức đôi đầu, hoặc là chấp nhận làm bụi bậm tầng chót nhất. Đối với Tô Hoàng, trên lưng còn gánh vác mục tiêu báo thù tới nói, cô hiểu nhiều hơn so với An Nhu.

"Ừ... Mình biết rồi."

An Nhu gãi gãi đầu, cũng có chút bất đắc dĩ, lại nhìn Tô Hoàng cười rất thiệt tình: "Mình sẽ học cách tự bảo vệ bản thân."

Sinh tồn, thích ứng, đại khái chính là như vậy đi.

【 Sở tiên sinh, anh hy vọng tôi làm như thế nào? 】

An Nhu vừa ăn khuya, vừa nói chuyện với Sở Hư Uyên. An Nhu trong lòng đã có quyết định, cô chỉ là muốn biết Sở Hư Uyên nghĩ như thế nào thôi.

【 chuyện hồi sáng? 】

Sở Hư Uyên im lặng một lát.

【 đây là sự lựa chọn của em, anh sẽ không can thiệp. 】

https://thuviensach.vn

Nếu lựa chọn can thiệp, Sở Hư Uyên cũng có rất nhiều biện pháp. Nhưng riêng chuyện này, Sở Hư Uyên không tính toán tạo áp lực tâm lý cho An Nhu.

【... Vậy anh hy vọng tôi làm như thế nào? 】

An Nhu vờ như không nghe ra được giọng điệu lạnh nhạt của Sở Hư Uyên, vẫn cố chấp hỏi anh vấn đề này.

【 không phải anh hy vọng. 】

Giọng Sở Hư Uyên bình tĩnh.

【 An Nhu, em có thể tự làm ra lựa chọn của chính mình. 】

Ngụ ý chính là: Cô không phải con nít, lựa chọn đơn giản như vậy cũn làm không được sao?!

【 tôi...】

Tôi cũng không phải có ý này! An Nhu càng nghe tức giận, cái tật xấu này của anh cần phải sửa lại, nói thật khó như vậy sao? Hay là vẫn coi cô là con ngốc? An Nhu chỉ muốn nghe anh thừa nhận một câu mà thôi.

Bang, đập mạnh chiếc đũa trong tay lên trên bàn, An Nhu dừng một chút, mới nhớ tới Tô Hoàng còn ngồi ở phía đối diện.

"Làm sao vậy?" Tô Hoàng giương mắt nhìn cô, An Nhu thở phì phò, biểu tình rất buồn bực.

"... Không có việc gì ..."

https://thuviensach.vn

An Nhu đè đè cái trán, cười cười, nói: "Nghĩ tới một vài chuyện không tốt thôi."

Cô đã thực hành rất tốt phương diện khống chế biểu tình, hiện tại nói chuyện với Tô Hoàng cũng không có chút nào lộ ra sơ hở.

An Nhu và Sở Hư Uyên chìm vào rùng mình. Nguyên nhân thực không thể hiểu được, nhưng kết quả chính là như vậy.

Muốn nói rùng mình cũng không phải, một hai phải nói chính là hai người nói chuyện với nhau tương đối ít hơn rất nhiều so với trước đó, ngay cả những câu nói chào bình thường hằng ngày càng không có.

An Nhu trong lòng ảo não, cũng không biết cách nào giải quyết không khí xấu hổ hiện tại này, có đôi khi cô cố ý tạo bầu không khí sôi động một chút cũng bị Sở Hư Uyên đóng băng, bản thân Sở Hư Uyên cũng rất ít nói chuyện.

Nói là giận dỗi cũng không hẳn vậy, rốt cuộc An Nhu biết tại sao bản thân lại tức giận, nhưng nghĩ lại, lại cảm thấy không cần thiết.

Sở Hư Uyên ở đầu bên kia thì càng không biết đối phương đang suy nghĩ cái gì. Cho dù An Nhu có ý đồ làm không khí sôi động cũng động không nổi, giống như anh chỉ chờ An Nhu ra quyết định lựa chọn, nhưng An Nhu lại không muốn mở miệng.

"Thích làm gì thì làm."

An Nhu dọn dẹp một vài món đồ chuẩn bị đến CLB Game, cũng không biết phải mở miệng nói chuyện làm lành với Sở Hư Uyên như thế nào nữa. Có lẽ ban đầu chỉ là giận dỗi, đến lúc sau lại trở thành xấu hổ, Sở Hư Uyên

https://thuviensach.vn

không lên tiếng trước, An Nhu cũng đành tự ủy khuất chính mình.

Mọi nhân viên trong tòa nhà Thần Quân gần nhất lại bắt đầu điên truyền tâm trạng của tổng giám đốc của bọn họ đang vô cùng không tốt, đừng dại mà trêu chọc.

Tâm trạng thật sự là rất rất xấu.

Sở Hư Uyên đen mặt, nhanh chóng xử lý giấy tờ. Mấy ngày nay anh cũng chưa trở về nhà, mỗi ngày đều ở văn phòng nhào đầu vào công việc, di động sáng lại tắt, mỗi lần Sở Hư Uyên đều quét mắt liếc một cái, trả lời đơn giản hai câu rồi tắt.

5 giờ rưỡi chiều, An Nhu sắp bắt đầu tham gia hoạt động đầu tiên tại CLB Game, còn Sở Hư Uyên thì đến cuộc hẹn theo lịch trình.

Đã một ngày một đêm anh chưa chợp mắt, nhưng tinh thần của Sở Hư Uyên nhìn không ra mỏi mệt, gần như là chỉ xem sắc mặt, còn thật sự ra sao thì không ai biết. Người đàn ông đứng lên, lấy tây trang trên giá áo mặc vào, ra khỏi phòng, bước lên xe tới nơi hẹn.

Tô Hoàng đã nói với cô hôm nay có chuyện riêng nên sẽ không đến CLB Game, bởi vậy An Nhu mới đi một mình, đẩy ra cửa câu lạc bộ, An Nhu lại chỉ nhìn thấy hai người.

"Xin chào, em là... Thành viên mới đúng không? Tên là An Nhu?"

Hạ Tử Quy rất có ấn tượng với An Nhu, nên nhìn một cái là nhận ra ngay, vỗ tay chào đón, tươi cười sáng lạn nói: "Em là thành viên mới đến cùng Tô Hoàng đúng không?!"

Người này cũng quen biết với Tô Hoàng? Chắc anh ta cũng là người có

https://thuviensach.vn

thân phận? Phản ứng đầu tiên của An Nhu chính là cái này, nhưng là ở trong trí nhớ của cô thật sự không có chút bóng dáng của nhân vật tên Hạ Tử Quy này, cũng chỉ có thể tạm thời từ bỏ.

"Dạ, đúng vậy."

An Nhu gật đầu, nhìn căn phòng trống rỗng, nói đúng ra là chỉ có hai người, có chút mờ mịt: "À, xin hỏi những thành viên còn lại đâu rồi ạ?"

"A? Ha ha ha, cái này..."

Hạ Tử Quy cười gượng hai tiếng, thật cẩn thận liếc mắt nam sinh đang nằm chơi game ở phía sau, đầu cũng không nâng, nói: "À, bởi vì CLB Game yêu cầu đầu vào quá cao, nên không có ai thông qua..."

"Vậy thành viên mới năm nay, chỉ có hai người là em và Tô Hoàng thôi sao?" An Nhu cũng đen mặt, cô không ngờ CLB Game lại không đáng tin cậy đến nước này, mệt cô còn đẩy chương trình học bên CLB IT để chạy sang bên này.

"Khụ khụ khụ, chỉ là lúc ban đầu thôi, làm ra thành tích thì chúng ta mới có cơ hội mở rộng game thủ, hai đứa sẽ trở thành cấp bậc nguyên lão, thực có lời nha."

Hạ Tử Quy ho khan hai tiếng, vội vàng lấy ghế cho An Nhu, ý bảo cô ngồi xuống: "Em có muốn uống trà không? Hay là có muốn ăn cái gì không?"

"Hạ Tử Quy!"

Ở bên kia, nam sinh có cái đầu tạo hình trước sau như một, không giờ nhìn lại còn tệ hơn trước, tạo hình của Harry Potter đẹp hơn anh ta nhiều, đang ngẩng đầu nhìn, nhíu nhíu mày, giọng điệu lạnh lùng: "Có việc nói thẳng,

https://thuviensach.vn

đừng nói lòng vòng vô nghĩa."

Từ đầu tới đuôi, một ánh mắt anh ta cũng lười nhìn An Nhu, chuyên tâm chơi game, Giống như là ở thư viện ngày đó, ngẫu nhiên gặp được nhau, cô lại bị anh ta trực tiếp làm lơ.

"Nghiêm túc như vậy làm gì, hiếm khi có thành viên mới, phải ra vẻ một chút chứ."

Hạ Tử Quy cũng đã quen với tính cách điên điên khùng khùng của An Như Ngọc, đi lấy bánh và trà sữa cho An Nhu: "Con gái mà, ai cũng thích uống trà sữa nóng, cầm, uống chút cho ấm áp cơ thể đi rồi chúng ta chậm rãi nói sau."

An Nhu tiếp nhận trà sữa, nói lời cảm ơn với Hạ Tử Quy, tầm mắt lại không tự giác liếc nhìn trưởng câu lạc bộ có cái đầu ổ quạ. Đây này chính là người mỗi tối đều chơi game với mình? Phong cách khác biệt cũng quá lớn nha!

Nhưng chuyện cô chính là anh chàng Đông Bắc to con còn chưa tính bại lộ, xoa xoa đôi mắt, An Nhu vô cùng ngoan ngoãn lắng nghe Hạ Tử Quy giảng giải sự tích cùng với tiền đồ vĩ đại phát triển đầy huy hoàng của CLB Game.

Một căn phòng VIP, hai người ngồi một bên.

"Đã lâu không gặp, tổng giám đốc Sở." Cô gái mặc váy dài màu đen, trang điểm tinh xảo, nhan sắc tuyệt đẹp, thuộc hàng quốc sắc thiên hương, có một phần gợi cảm, cô ta cong khóe môi, thái độ rất không tốt đối với người đàn ông ngồi đối diện.

"Không biết hôm nay tổng giám đốc Sở định ngày hẹn tôi là vì chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

Không nghe được Sở Hư Uyên trả lời, Tô Hoàng cũng không thèm để ý, cô chống cằm, trên gương mặt kiều diễm tràn ngập biểu tình hứng thú: "Hình như anh cũng không muốn gặp tôi cho lắm, đương nhiên, tôi đây cũng không muốn nhìn thấy anh."

Nói quá thẳng thắng, kết hợp những lần đối địch trước kia, tính ra ân oán giữa bọn họ không phải chỉ gặp mặt hợp tác một hai lần là cho qua hết được. Tô Hoàng cũng không cảm thấy bản thân nói sai cái gì. Dù sao đã sớm nhìn không thuận mắt, che che giấu giấu cũng không thú vị.

"Tô Hoàng, hôm nay cô có thể ngồi ở chỗ này nói chuyện với tôi, cô cũng nên hiểu rõ nguyên nhân vì sao."

Sở Hư Uyên rốt cuộc mở miệng, trong giọng điệu không hề có chút nhẹ nhàng khi nói với An Nhu, mà là lạnh lùng mạnh bạo: "Chúng ta hợp tác đi."

Sở Hư Uyên yêu cầu một người đủ mạnh ở trong học viện để bảo vệ An Nhu. Anh vốn là người mắc chứng bệnh đa nghi nặng, tuy rằng không phải chuyện xấu, nhưng là ở đại đa số thời điểm đều rất phiền toái. Người anh có thể tín nhiệm quá ít, mà người anh có thể tán thành cũng càng ít hơn.

"Đừng nói giỡn chứ, tổng giám đốc Sở."

Tô Hoàng nghe Sở Hư Uyên nói xong thì trực tiếp cười ra tiếng, không chút khách sáo trào phúng trở về: "Nếu không phải Nhu Nhu, anh cho rằng tôi sẽ chấp nhận lời mời của anh sao?"

Biết là người bị Sở Hư Uyên nhằm vào sẽ không có lợi, nhưng Tô Hoàng cô sẽ sợ anh ta sao?

https://thuviensach.vn

Hai người này ghét đối phương ra mặt, gặp nhau lúc nào cũng đối chọi gay gắt.

Tô Hoàng đã sớm không quen nhìn Sở Hư Uyên, cô quá rõ ràng đối phương là loại người nào, không khách sáo nói thẳng ra mặt, người này căn bản không nên có bất kỳ liên quan gì đến An Nhu.

Hai người liếc nhìn nhau, trong đôi mắt đen nhánh nặng nề, gần như là lập tức đã hiểu rõ ý tứ của đối phương.

Được thôi, nể mặt người nào đó, bọn họ có lẽ có thể tạm thời gác lại địch ý.

"Cho nên, đại khái chính là như vậy, anh đưa cho em mấy phần tài liệu này, em nhìn thử xem, hay lắm đó, vậy em có tính tham gia hay không?!" Hạ Tử Quy in ra một chồng giấy tờ điều lệ của cuộc thi Game sắp diễn ra, đưa cho An Nhu, để cô quyết định chọn có muốn tham gia thi đấu hay không.

"Chờ một chút, bộ mấy anh không tham gia sao?" An Nhu nghe Hạ Tử Quy nói một lần, cảm giác duy nhất trong đầu chính là, không đạt được thành tích gì trong quá khứ, nhưng tương lai sau này có khả năng sẽ sáng tạo ra kỳ tích, mà cái gọi là sáng tạo ra kỳ tích đó điều yêu cầu An Nhu tự đi nỗ lực.

Năng lực kích động của Hạ Tử Quy đích xác rất tốt, nếu không phải An Nhu được Sở Hư Uyên rèn luyện suốt mấy tháng nay, nói không chừng cô cũng sẽ bị lừa dối bởi những từ ngữ hoa lệ của anh ta.

Toàn bộ hành trình An Nhu đều lạnh nhạt mặt nghe Hạ Tử Quy vẽ vời, dù nói cách mấy cũng không có hiệu quả, tình cảm mãnh liệt đến mấy cũng bằng không, An Nhu đều thờ ơ tất.

https://thuviensach.vn

"Anh sẽ tham gia, nhưng người kia thì không nhất định."

Hạ Tử Quy vừa nói vừa chỉ chỉ người đang nằm dài chơi game kia, biểu tình bất đắc dĩ: "Đội trưởng không thích mấy vụ này, nhưng nói không chừng năm nay sẽ đi thì sao?"

Từ đầu tới đuôi đều xứng với danh hiệu trạch nam hoàn mỹ, đầu cũng chưa nâng, đẩy đẩy kính đen: "Để tính sau."

Anh ta không có phủ quyết, nhưng thái độ cũng coi như không được thân thiện.

"À, vậy, em tham gia hai cái này nha, chắc là không có vấn đề gì phải không?!" An Nhu nghĩ nghĩ, trực tiếp làm trò trước mặt Hạ Tử Quy chuẩn bị điền thông tin vào giấy tham gia thi đấu.

An Nhu rất có cảm tình với Hạ Tử Quy, đến nỗi người có chức danh là đội trưởng kia ... Tuy rằng làm người khá lập dị, nhưng nghĩ lại, đối phương chính là Quân Tử Như Ngọc, người tối nào cũng chơi game chung với cô, trên game đối xử với cô rất tốt rất tốt nha, nên An Nhu cũng không chán ghét anh ta.

Quan trọng nhất chính là, An Nhu muốn dựa vào chính năng lực của bản thân, muốn lấy cái giải thưởng nâng cao điểm thành tích. Bản thân cô chính là thiết bị điện tử, phát huy tốt chức năng của mình, trò chơi gì đó cũng không hề làm khó được cô.

"Em quyết định tham gia thật hả? Có muốn luyện tập gì đó trước hay không? À, em có chỗ nào không hiểu cứ hỏi nha, đừng ngại." An Nhu cứ như vậy sảng khoái đồng ý cái rụp, Hạ Tử Quy kích động lên lập tức vỗ vỗ bả vai An Nhu.

https://thuviensach.vn

"Cũng không cần đâu ạ."

An Nhu lắc đầu, cầm bút điền thông tin: "Em chọn hai cái bản thân cảm thấy hứng thú, tham gia thử xem ra sao."

"Từ từ." An Nhu còn chưa nói hết lời, đã bị cắt ngang. Một bàn tay thon dài như tượng ngọc đè lại cây bút của An Nhu, cản trở động tác ghi chép của cô.

"... Có chuyện gì vậy?" An Nhu dừng một chút, bó tay ngẩng đầu nhìn.

"Thực lực của cô như thế nào?"

Nam sinh đầu ổ gà nhíu mày nhìn An Nhu, dưới kính đen là đôi mắt là màu đen rất thuần túy: "Nếu không được, thì không cần đi, mất mặt."

Lời này nói, một chút cũng không khách sáo.

An Nhu:... Tức giận nha, người trong câu lạc bộ này bị cái chứng gì vậy?!

"Kỹ thuật thế nào, đến lúc đó sẽ biết."

An Nhu xoay người sang chỗ khác, cúi đầu nhanh tay điền xong nội dung, giao cho Hạ Tử Quy: "Em lựa chọn hai cái này, đến lúc đó phiền anh thông báo cho em biết ngày giờ thi đấu là được, cảm ơn."

Rõ ràng lúc chơi game Quân Tử Như Ngọc đáng yêu như vậy, tính cách dễ thương ơi là dễ thương, kết quả đổi thành người này ... Thật là một tên khó ở chung?

Tối hôm đó, An Nhu mang theo cảm xúc vào trong game.

https://thuviensach.vn

Cứu anh? Mơ đi cưng, không có khả năng, cho dù cứu, cũng cần phải chìa lợi ích ra rồi cứu, MK 14 hả, không cho, áo cảnh sát sao, quăng cho kẻ địch cũng không cho anh!!!!

Cố tình Quân Tử Như Ngọc lại trở thành một cậu bé đáng yêu có tính tình vô cùng tốt, đối với hành vi tùy hứng của An Nhu tỏ vẻ tiếp thu toàn bộ, không phàn nàn cũng không mắng chửi.

Đến cuối cùng An Nhu đành ngượng ngùng ngừng cuộc chiến một phía.

Chơi tính tình thì chơi tính tình đi, nhưng là hố đồng đội, đồng đội còn không biết tại sao mình bị hố thì rất là vô tội, An Nhu lại đánh thêm mấy ván, lúc này mới nói một tiếng với Quân Tử Như Ngọc, bản thân muốn offline.

Đã hơn 12 giờ đêm, An Nhu nhìn thời gian, tự nhiên nghĩ tới mỗi khi cô chơi game với mấy người kia, đều sẽ bị Sở Hư Uyên tìm được dỗi một hồi. Cho dù hai ngày nay hai người không có liên lạc gì với nhau ...

"... Dù sao hiện tại cũng không có quản mình, mình thích chơi thì chơi thôi, sợ gì." Trong lòng cũng không thể nói là tức giận hay là buồn bực, An Nhu lẩm nhẩm lầm nhầm mắng mấy câu oán giận.

https://thuviensach.vn

Chương 53: Tức nước vỡ bờ

An Nhu cũng không có đặt quá nhiều tâm tư vào Sở Hư Uyên, vốn dĩ chương trình học tại học viện DICE đã rất vất vả, An Nhu còn phải rút thời gian tham gia hai câu lạc bộ, nên cũng không còn tinh thần sức lực nhớ đến Sở Hư Uyên.

Dù sao nhìn dáng vẻ này, thái độ của Sở Hư Uyên cũng không để ý gì mấy, trong lòng An Nhu hiện vô cùng khó chịu, nhưng cũng đánh chết không mở miệng làm hòa trước.

Trong CLB IT, đại khái là có ánh sáng giải nhất bao phủ, không ít người có thái độ không thể nói là thân thiện đối với An Nhu, nhưng là cũng chỉ là bảo trì trung lập, họ không phán đoán ngay, nhưng cũng sẽ không đắc tội.

Mấy thủ đoạn khéo đưa đẩy đó phải nói là quá sức đối với An Nhu, nhưng may mắn là An Nhu nỗ lực học tập, nên đã cẩn thận phân tích ra được.

An Nhu tự phân tích, trong lòng đã có chút đề phòng, cũng không thèm để ý ánh mắt của người khác, lo chuyên tâm hấp thu tri thức mà câu lạc bộ cung cấp. Năng lực trời cho tại phương diện này của cô vô cùng mạnh, hơn nữa khắc khổ nghiêm túc, không bao lâu sẽ biết trình độ hiện tại của bản thân.

"Bạn An Nhu rất lợi hại nha." Viên Nhu tươi cười ngọt ngào nói, thái độ đối với An Nhu cũng rất thân thiện.

https://thuviensach.vn

"Trong những thành viên mới, em là người có tiến bộ lớn nhất đó."

Ở phương diện máy tính, cần nhất chính là năng lực trời cho, khi nhìn thấy An Nhu tiến bộ lên từng ngày, cho dù là Viên Nhu cũng không thể không cảm thán hai câu. Có vài người, thật sự là trời sinh ăn bát cơm này.

Nếu nói, ngay từ đầu bởi vì thân phận của An Nhu vẫn còn quan trọng với cô, thì hiện tại Viên Nhu càng thiên hướng mượn sức. Đương nhiên, cô vốn dĩ chính là người như vậy, tính cách chưng lửng giữa chừng, không đứng thành hàng.

An Nhu cũng đã nhận ra Viên Nhu giúp mình rất nhiều, nhưng là cô cũng có thể cảm giác được, tuy rằng có chút mịt mờ, nhưng khẳng định đối phương không che dấu muốn mượn sức của cô làm gì đó.

"Cảm ơn chị Viên." Không tính toán thiệt hơn, An Nhu thẹn thùng cười cười, thuận thuận lợi lợi nhận phiếu ưu đãi từ Viên Nhu, như vậy An Nhu có thể tới nơi này bất kỳ khi nào để luyện tập học tập thêm kiến thức mà không cần dựa theo thời khóa biểu của câu lạc bộ.

Tính ra, toàn bộ thành viên mới trong CLB IT, người có thể nhận được phiếu ưu đãi đều đếm được trên đầu ngón tay, mà An Nhu còn là một học sinh xuất thân từ gia đình bình thường thì càng hiếm.

Chuyện này cũng không có gì không tốt, An Nhu nghĩ rất rộng, đúng là rất vất vả, nhưng tiến bộ vượt bật có thể nhìn thấy được bằng mắt thường.

Thật ra mà nói, An Nhu cũng không muốn khoa trương như vậy, nhưng mới tập tễnh làm quen với thuật toán máy tính, lúc ban đầu cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng không biết, cũng không thể vì vậy mà không tiếp thu chỉ dạy từ người khác.

https://thuviensach.vn

An Nhu còn nhớ rõ không thể làm lộ trí nhớ hơn người của mình, nhưng trừ lần cái đó ra, thì cô cũng chỉ là một người thường, có thể chậm rãi học những kiến thức mới, còn tránh xảy ra xung đột với những người xung quanh đã là điều không dễ với cô.

Thứ sáu, lại vùi đầu ở CLB IT, đến gần 10 giờ mới trở về, An Nhu duỗi cái eo lười, tắt máy tính của câu lạc bộ, cảm giác đã lâu chưa nói câu nào với Sở Hư Uyên.

Thật ra cũng không có lâu lắm, đại khái cũng mới có một tuần mà thôi. Nhưng là so sánh với trước đó, khi hai người không có gì giấu giếm lẫn nhau, lúc này không nói lời nào làm cô càng dày vò, càng nhớ tới Sở Hư Uyên hơn.

An Nhu thở dài, không biết đối phương đang tức cái gì giận cái gì, cũng không biết tại sao cô lại tức giận. Sau khi dọn dẹp xong, An Nhu nói một tiếng với các thành viên trong câu lạc bộ, rời khỏi nơi này trở về biệt thự.

Đã gần 10 giờ, rất nhiều học sinh học viện DICE đều tập trung ở khu tự học, cũng có một ít lưu luyến tại các địa điểm ăn chơi, bản tính An Nhu rất trạch, nghĩ mãi cũng không nghĩ ra đi nơi nào xả stress, dứt khoát đi thẳng về nhà chơi game.

11 giờ tối, An Nhu ngồi ở trước máy tính, đột nhiên nhận được điện thoại, cô giật mình trong chốc lát, mới cúi đầu nhìn màn hình di động, xác nhận là ba mẹ An gọi tới.

Từ Tuệ Văn và An Minh Lễ...?

Đã thật lâu không nói chuyện với người nhà họ An, An Nhu chần chờ trong chốc lát mới chuyển máy: "A lô, ba mẹ?"

https://thuviensach.vn

"Ờ? Là Nhu Nhu à? Con học hành ở đó thế nào? Lâu như vậy cũng chưa gọi điện thoại về nhà lần nào..." Giọng Từ Tuệ Văn từ đầu dây bên kia vang vọng ra, bà ta tựa hồ có chút bất an, nhưng âm thanh lại vẫn rất vui vẻ.

"Cũng được, dù sao chính là rất bận, cường độ học tập nơi này rất lớn, mẹ gọi điện cho con có chuyện gì sao?"

An Nhu hàm hàm hồ hồ trả lời, ấn tượng hiện tại của cô đối cha mẹ An vẫn còn rất kém, cho dù có nói chuyện đàng hoàng với nhau thì thái độ cũng không có thai đổi gì, vẫn trước sau như một, vô cùng lạnh nhạt.

"Ờ, trong trường học không có việc gì là tốt, con có yêu cầu gì cứ nói, mẹ thấy Như Uyển cũng thường xuyên gọi điện thoại về nhà... Đúng rồi, khoảng thời gian trước Như Uyển nói thấy con, mẹ nghe con bé nói với mẹ nó rằng con sống khá tốt... Con có chỗ nào không hiểu hay muốn ra ngoài kết bạn nhớ hỏi chị họ của con, con bé thông minh, biết cách giao tiếp kết bạn hơn con nhiều, nhớ nghe lời chị họ, đi ra ngoài với chị con đừng để con bé bị mất mặt..."

Từ Tuệ Văn không đợi An Nhu nói gì, lại nói tiếp: "Đúng rồi, ba của con cũng rất lo lắng cho con, dặn con nhớ ngoan ngoãn đi theo chị họ con học..."

An Nhu ném rớt dép lê, giẫm chân trần lên trên ghế, cả người cuộn tròn lại, thật ra cô vô cùng không thích nghe ba chữ An Như Uyển phát ra từ trong miệng Từ Tuệ Văn. Nhưng cô không biết bản thân có thể làm cái gì để ngăn cản việc này.

Nếu oán giận hữu dụng, nếu phản kháng hữu dụng, thì nguyên chủ đã không bị buộc đến tự sát, cô cũng sẽ không bị buộc đến chạy thoát khỏi trường THPT Húc Dương.

https://thuviensach.vn

"Mẹ gọi cho con chính là vì nói cái này? Nếu không có chuyện gì khác thì con cúp máy đây, con còn có rất nhiều bài tập để làm." Lấy lại bình tĩnh, An Nhu tách đề tài ra, giọng rõ ràng lạnh nhạt hơn nhiều.

"A, từ từ, chờ một chút, đương nhiên không phải chuyện này."

Nghe An Nhu nói muốn cúp máy, lúc này Từ Tuệ Văn mới nói đến vấn đề chính: "Không phải sắp đến sinh nhật của con hay sao? Mẹ và ba con đã thương lượng, sinh nhật ngày đó cả nhà dẫn con đi ăn một chén mì, đừng tốn tiền quá, ăn chén mì tượng trưng sinh nhật là được rồi."

"Sinh nhật của con?" An Nhu ngây ngẩn cả người.

"Đúng vậy, ngày mai chính là sinh nhật của con."

Từ Tuệ Văn không chú ý tới giọng điệu kỳ lạ của An Nhu, vẫn tỏ ra quan tâm nói: "Lúc con còn ở nhà ba mẹ đều sẽ nấu mì cho con, hiện tại ở bên ngoài cũng đừng quên ăn mì..."

Không phải sinh nhật của cô, An Nhu lập tức hiểu rõ, sinh nhật của cô là vào ngày 5 tháng 5, hiện tại mới tháng ba, ngày sinh nhật này thuộc về ai không cần nói cũng biết. Là sinh nhật của nguyên chủ.

Chính là cô ấy đã qua đời, đã biến mất khỏi thế giới này, và, cô ấy cũng sẽ không bao giờ có ngày sinh nhật của mình nữa, mà ngày sinh nhật của An Nhu hiện tại, cũng không còn nữa.

"Ăn mì? Mì gì? Mì gói đúng không?"

An Nhu không thể khắc chế bản thân thêm nữa, giọng của cô chua chát hẳn lên, một cái tay ôm chặt lấy đầu gối, tay khác nắm chặt di động: "Không phải lúc ở nhà con thường xuyên ăn cái này sao? Con ngửi mùi thôi cũng

https://thuviensach.vn

đã muốn ói rồi, mẹ có biết không? Bởi vì nhịn đói thường xuyên nên đã mắc bệnh đau dạ dày, mẹ có biết không? Con mắc bệnh trầm cảm nặng, mẹ có biết không?"

Tâm trạng áp lực từ lúc ngừng liên lạc với Sở Hư Uyên, áp lực đến từ các phương diện khác, thậm chí còn không thể không học cách nhanh chóng trưởng thành để có thể đối mặt với những chuyện bên trong học viện DICE... Cho dù là An Nhu, cũng thừa nhận không nổi.

Cuộc gọi này của Từ Tuệ Văn chính là dây dẫn cho tất cả mọi việc.

"Ăn không no ... Không phải đã chết rồi sao? Đã chết! Cắt cổ tay! Ăn không no! Trầm cảm!" Cảm xúc hiện tại của An Nhu đang vô cùng kích động, lung tung lau nước mắt, âm thanh bén nhọn, cô không phải là nguyên chủ! Ăn cái gì mà ăn! Nguyên chủ đã chết rồi, đã chết rồi!!!

Đầu bên kia hình như bị càm xúc không khắc chế được của An Nhu thét chói tai dọa tới rồi. Một hồi lâu, Từ Tuệ Văn mới lên tiếng: "Nhu Nhu... Con làm sao vậy? Cảm xúc của con không tốt lắm? Có phải con chịu kích thích gì hay không? Con đừng dọa mẹ mà, đi tìm chị họ của con ngay đi, con bé sẽ giúp đỡ con..."

"Giúp đỡ? Con và An Như Uyển đều xé rách mặt còn muốn giúp đỡ cái gì?"

An Nhu cười lạnh, gương mặt ưa nhìn luôn luôn giữ sắc mặt dịu dàng ấm áp, vào giờ phút này thế nhưng lạnh nhạt đến dọa người: "Con nói cho mẹ nghe, con không có khả năng tha thứ cho chị ta, từng việc làm, từng hành động chị ta làm với con, con không có khả năng quên! Còn có hai người nữa!"

Tự cho là đúng, tự coi là đã đối xử tốt với tôi, tự cho phương pháp yêu

https://thuviensach.vn

thương đó chính là tối đối với nguyên chủ, xem mọi phản kháng, ý kiến của nguyên chủ đều trở thành trẻ con không hiểu chuyện... Loại này hành vi này quá làm người thống hận, cũng quá làm người thống khổ.

"Tại sao chưa bao giờ hỏi qua ý kiến của con? Không hỏi xem con có cần lấy lòng người khác để sống qua ngày hay không? Đem tất cả hy vọng đều đặt ở trên người kẻ khác, rốt cuộc hai người nghĩ cái gì mà làm như thế?!"

An Nhu cười một tiếng ngắn ngủi, giọng điệu kỳ lạ lại lạnh băng: "Không có hy vọng gì nữa rồi, tôi còn có cơ hội để hận hai người... Nhưng cô ấy đã không có cơ hội để hận hai người nữa rồi! Hết rồi! Ha ha ha! Đã chết rồi!!!"

Rốt cuộc đó là một mạng người. Tuy rằng là bị hoàn cảnh ép buộc đến mức tự sát, nhưng sau khi An Nhu đến, cô cũng là nhẫn nại, tiếp thu đãi ngộ giống như những gì cô bé đó từng trải qua.

Nhưng cô bé đó đã không cơ hội nói ra nói, giờ phút này An Nhu thay cô ấy nói ra.

Phía trước, cô còn bị cha mẹ An trói buộc, dựa vào bọn họ mà sinh sống... Hiện tại, An Nhu hoàn toàn có tự tin, cô đã có thể ở sống tốt ở học viện DICE, cô cũng có năng lực về phương diện máy tính, sinh hoạt phí cũng được nhà trường cung cấp, không có gì cần sợ hãi nữa.

Mấu chốt nhất chính là, An Nhu đã sắp thành niên.

Trực tiếp cắt đứt điện thoại, An Nhu nhìn cũng không nhìn, quăng di động sang một bên. Sau một lúc lâu, cô mới cong cong khóe miệng, có chút buồn cười.

"Tại sao lại làm như vậy? Nếu thật sự ngu muội như vậy, thì đừng nhớ rõ

https://thuviensach.vn

sinh nhật của cô ấy làm gì, nếu muốn tốt cho cô ấy, không thể lắng nghe ý kiến của cô ấy sao?" An Nhu nhỏ giọng nói thầm, không biết là hỏi chính mình hay là người khác.

Từ Tuệ Văn và An Minh Lễ đúng thật là yêu thương nguyên chủ, An Nhu cũng không phủ nhận. Nhưng phạm trù yêu thương quá hẹp hòi... Lấy tiếng yêu thương để thương tổn, cũng là bạo lực tinh thần nghiêm trọng.

Cơ thể cuộn tròn thành một cục, An Nhu vùi đầu vào đầu gối, không thể khắc chế rơi lệ đầy mặt, mũi khụt khịt, tiếng khóc đầy áp lực.

Muốn về nhà!!! Muốn về nhà!!!

Nơi này không phải thế giới của cô, hai người kia cũng không phải cha mẹ của cô, ngay cả ngày sinh nhật cũng không phải của cô. Rốt cuộc cô tới nơi này làm cái gì? Nếu nơi này chỉ là một thế giới trong trò chơi, thì hiện tại cũng nên tỉnh mộng rồi.

An Nhu ôm lấy chính mình, cuộn tròn ở ghế trên lạnh lẽo. Trong phòng mở máy sưởi, An Nhu lại không cảm thấy ấm áp chút nào. Cô chỉ khóc, nói đến cùng cũng không biết bản thân đang khóc cái gì, chỉ là lòng cô rất khổ sở.

Không biết khóc bao lâu, An Nhu chỉ cảm thấy giọng nói đau rát, cảm giác có máu chảy trong cổ họng, càng đừng nói đến đôi mắt, cảm thấy mở ra cũng rất khó khăn.

Xoa xoa hốc mắt đỏ âu, An Nhu đặt chân xuống đất, đi chân trần đạp lên sàn nhà nắm then cửa, vặn ra. Trong nháy mắt đó, không biết là xuất phát từ tâm lý hay là kỳ vọng gì khác, như ma quỷ sai khiến, An Nhu quay đầu lại nhìn vị trí sau bàn.

https://thuviensach.vn

Trống rỗng.

Chỉ có cái ghế đang lắc lư qua lại vì đã chịu lực tác dụng sau khi An Nhu nhảy khỏi ghế.

Đã từng có một người ngồi ở vị trí này, hiện tại người này không còn nữa, sau này đại khái cũng sẽ không ở.

"... Thật là quá vô dụng! Thật là quá vô dụng!" An Nhu cúi đầu, mái tóc dài che khuất biểu tình của cô, toàn thân đều tản ra hơi thở tối tăm tới cực điểm.

Nếu lúc này có người nhận thức An Nhu ở chỗ này, chỉ sợ cũng sẽ kinh ngạc vì sự thay đổi của An Nhu.

Đã từng, lúc còn ở THPT Húc Dương, An Nhu tuy rằng sợ hãi, nhưng toàn thân không có loại khí thế nặng nề âm u này. Cho dù khi đó bị An Như Uyển hãm hại, bị bạn học ức hiếp, An Nhu cũng không có âm u như vậy. Như là một mặt trời nhỏ, thiêu đốt hết năng lượng, trở nên ảm đạm dần.

Nhẹ nhàng giữ cửa khép lại, An Nhu trở lại phòng ngủ, quăng người tới trên giường, dùng chăn gắt gao bao lấy cơ thể, nhắm hai mắt lại như là trốn tránh gì đó.

Ngày mai là thứ bảy, dù sao ngủ đi, ngủ rồi thì cái gì cũng tốt, ngủ một giấc đến chủ nhật càng tốt. Dù sao, cô cũng không muốn trải qua ngày sinh nhật của nguyên chủ.

Sở Hư Uyên đứng ở tại trung tâm yến tiệc, trong lòng có chút bất an khó lòng giải thích nổi.

Đây là bữa tiệc do nhà họ An tổ chức, chúc mừng sinh nhật lần thứ 70 của

https://thuviensach.vn

ông nội An. Ông nội An từng có ơn với Sở Hư Uyên, hai nhà cũng thường xuyên hợp tác, Sở Hư Uyên không thể không có mặt.

Đây vốn là trường hợp rất quen thuộc, Sở Hư Uyên từng tham dự không biết mấy ngàn mấy trăm lần bữa tiệc như thế này, nhưng là hiện tại đứng ở chỗ này, trong lòng anh lại rất không yên ổn.

Cầm chén rượu trong tay, trên gương mặt Sở Hư Uyên treo nụ cười khách sáo, khéo léo nói chuyện với ông nội An, thái độ của anh rất lễ phép, giọng điệu ung dung, rất dễ dàng tạo cảm tình cho đối phương.

Nương cơ hội, Sở Hư Uyên lễ phép thối lui sang một bên, có chút ngẩn người.

Đã vài ngày anh không thấy mèo con ngu ngốc của anh rồi.

Tuy rằng Arthur đều đúng giờ đưa báo cáo đến cho anh, cũng cho nhiều người bảo vệ xung quanh An Nhu, thậm chí ngay cả Tô Hoàng cũng đều đạt thành hiệp nghị... Chắc là không có chuyện gì.

Nhưng là trong lòng vẫn cứ bất an, không cách nào vứt đi được.

Loại trực giác này của anh đều rất chuẩn xác, Sở Hư Uyên cũng rất tín nhiệm, nói là trực giác, thật ra chính là bản năng tiềm thức phát hiện những chuyện xảy ra xung quanh anh. Càng suy nghĩ, Sở Hư Uyên càng cảm thấy không thích hợp, anh cảm giác An Nhu đã xảy ra chuyện.

Cảm thấy có cái gì đó đã vượt qua sự khống chế của anh.

Sở Hư Uyên nhăn chặt mày, cúi đầu muốn gửi tin nhắn cho Hứa Thái Thiên, muốn xác nhận lại tình huống hiện tại của An Nhu, lại không mở màn hình di động lên được.

https://thuviensach.vn

Di động tự động tắt nguồn.

Sở Hư Uyên giật mình, xác thật ý thức được An Nhu đã xảy ra chuyện. Tự động tắt nguồn... Trước kia chưa từng có.

Bất chấp lễ nghi, Sở Hư Uyên mở di động, khởi động máy vẫn bình thường, anh nhắn Hứa Thái Thiên, mặt không đổi sắc nói hai câu với ông nội An, sau đó vội vàng rời khỏi bữa tiệc.

Một màn này đặt ở trong mắt không ít người có tâm, sợ bỏ sót biểu cảm cùng hành động của Sở Hư Uyên. Rốt cuộc thân phận chủ nhân gia tộc nhà họ Sở rất đáng chú ý, có thể làm anh ta thất lễ như vậy, chỉ sợ cũng không phải là việc nhỏ.

Chỉ là hiện tại Sở Hư Uyên không rảnh để ý đến chuyện này.

Anh nhanh chóng liên lạc Tô Hoàng xác nhận tình huống của An Nhu, Hứa Thái Thiên đã ở bên ngoài đợi lệnh, cũng đã chuẩn bị xe xong, sau khi lên xe, sắc mặt của người đàn ông khá nặng nề: "Đến học viện DICE, khu cư trú học sinh năm nhất, dãy số 1229."

Đây là số biệt thự của An Nhu.

Căn cứ vào báo cáo của những người anh phái ra bảo vệ an toàn của An Nhu cho biết, sau khi An Nhu vào biệt thự thì không có rời khỏi, vẫn ở yên trong đó.

https://thuviensach.vn

Chương 54: Chăm sóc

Một giấc ngủ này của An Nhu thật sự rất sâu rất dài. Hình như cô nằm mơ, nhưng lại không nhớ rõ, trong mơ chỉ cảm thấy rất an tâm. Chờ đến khi hoàn toàn thanh tỉnh, An Nhu vẫn còn nhớ mang máng.

Nằm ở trên giường một hồi lâu, cô mới mở to mắt dưới ánh nắng chói chang, tùy tay mò mò tìm di động.

Nhớ rõ đêm qua nhét di động vào trong túi áo ngủ, sau đó ngủ quên mất, hiện tại... Vuốt túi tiền, An Nhu lại tìm không thấy di động.

"... Bỏ ở đâu vậy ta..." Nhỏ giọng oán giận, An Nhu hơi hơi nghiêng đầu, trái phải nhìn chung quanh.

Đêm qua khóc quá tàn nhẫn, đôi mắt đều khóc sưng lên, hiện tại sáng sớm mở to mắt, chỉ cảm thấy đau rát, rất khó chịu. May mắn không cần ra cửa, bằng không càng thảm thiết.

Cuối cùng cũng tìm được di động ở trên tủ đầu giường, An Nhu nằm ở trên giường tích tụ một hồi lâu mới có sức lực chống thân thể ngồi dậy, mắt nhìn di động, đã hơn 10 giờ sáng.

"Trời... Không còn sớm nữa rồi." Nhỏ giọng nói thầm một câu, An Nhu duỗi tay lấy ly nước sôi để nguội không biết khi nào đặt ở đầu giường, uống một hơi cạn sạch.

https://thuviensach.vn

Nước không có lạnh, mà là ấm ấm.

Ấm...?

An Nhu giật mình, trừng lớn đôi mắt, biểu tình mờ mịt.

Sao có thể ấm được?

Chẳng lẽ có trộm lén vào biệt thự sao?

Nhấc cơ thể lên, An Nhu từ mép giường tìm được dép lê mang vào, đi vào phòng tắmm rửa mặt, vệ sinh cá nhân trong chốc lát mới đẩy cửa ra, chậm rì rì bước đến trên hành lang.

Nói thật, hiện tại An Nhu không có hứng thú gặp người khác, cũng như nói chuyện. Là ai? Có lẽ là vị giác của mình xảy ra vấn đề không chừng, tòa biệt thự này chỉ có một mình mình, vân tay và khóa đồng tử đâu có dễ phá như vậy.

"Tỉnh?" Giọng nam lạnh lạnh nhạt nhạt, nghe không ra vui buồn.

Cơ thể mẫn cảm của An Nhu run rẩy một chút. Giọng nói này rất nguy hiểm, nghe là biết ngay... Cho nên nói, tại sao Sở Hư Uyên lại xuất hiện ở chỗ này!

"... Sở tiên sinh! Chào buổi sáng, không, chào buổi trưa."" An Nhu đáng thương vô cùng, lý trí tối hôm qua rời nhà trốn đi giờ toàn bộ đã trở về, cô thật sự là không còn mặt mũi gặp người mà.

Hình như trong giọng nói của Sở Hư Uyên có kèm theo sát khí thì phải... Dù sao rất là tức giận! Tuyệt đối là rất giận!

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên đỡ tay vịn, đứng ở ngay cửa cầu thang lầu.

hôm nay anh không có mặc tây trang như ngày thường, mà là một bộ đồ bình thường, nhìn rất nhẹ nhàng, áo sơ mi trắng quần jean xanh, nhìn qua rất bình dị gần gũi.

Không không không, An Nhu kiên định cho rằng bản thân xuất hiện ảo giác.

"Chào buổi trưa, xuống ăn cơm trước đi, sau đó chúng ta nói chuyện sau." Thái độ của Sở Hư Uyên bình tĩnh tự nhiên, không để ý đến phản ứng của An Nhu.

Đêm qua, sau khi rời khỏi bữa tiệc nhà họ An, Sở Hư Uyên gọi Tô Hoàng ra gặp trước cửa biệt thự nhà An Nhu.

"Vừa rồi tra được, Nhu Nhu có cuộc gọi ngắn ngủi với người nhà, nội dung cuộc gọi tra không được, nhưng chắc là anh đã đoán được đã xảy ra chuyện gì đúng không?!"

Tô Hoàng nhanh chân bước tới, cô mặc áo gió màu đen nhìn qua khí thế bức người, Tô Hoàng đủ tư cách làm nữ chủ tiểu thuyết Mary Sue. Tuy cô ấy không có kỹ năng hacker, nhưng cô ấy lại có kỹ thuật kết bạn.

Có nhiều lúc, thái độ Tô Hoàng xem như không được tốt với những người không liên quan, cô cũng sẽ không can thiệp vào quyết định và hành động của An Nhu, nhưng cô cũng sẽ không cho phép An Nhu bị người khác làm thương tổn.

"Là sai lầm của tôi, cho nên kế tiếp giao cho tôi đi." Sở Hư Uyên nói dứt khoát lưu loát, thái độ thản nhiên ngoài dự đoán.

https://thuviensach.vn

Tô Hoàng nghe được những lời này của Sở Hư Uyên, có chút giật mình, ôm cánh tay cười lạnh: "Thật là xem nhẹ anh, đường cong cứu quốc sao? Anh cũng không phải là người như vậy."

Sở Hư Uyên liếc nhìn cô, người đàn ông không nói chuyện, chỉ là vẫy vẫy tay, ra hiệu cho cấp dưới dùng bạo lực phá cửa: "Những việc này không có quan hệ gì với cô, hình như quán bar của cô xảy ra chuyện thì phải? Không cần đi nhìn sao?"

Tâm trạng đầy áp lực, Sở Hư Uyên gọn gàng dứt khoát ra lệnh đuổi khách.

Lần này Tô Hoàng không nói cái gì mà cất bước đi ngay. Sở Hư Uyên đứng trước cửa biệt thự, đau đầu đè đè huyệt thái dương, có người đến nói cho anh cửa đã được mở.

Sở Hư Uyên lạnh nhạt lên tiếng, bước thẳng vào biệt thự, áo khoác tây trang đã cởi ra máng trên khuỷu tay: "Hứa Thái Thiên, tất cả những gì tôi vừa căn dặn anh đã nghe rõ chưa, cứ dựa theo đó mà làm."

Không cho bất kỳ ai đi theo vào trong, Sở Hư Uyên tự mình đi vào biệt thự, lập tức lên lầu hai, nhìn thoáng qua cửa thư phòng còn sáng đèn, Sở Hư Uyên thực mau đã phán đoán ra đại khái tình huống ra sao, ngược lại nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng ngủ.

Phòng ngủ bố trí sạch sẽ thoải mái, giờ phút này chỉ mở một ngọn đèn ngủ, dưới thị lực tốt đẹp của Sở Hư Uyên, anh có thể thấy một ngọn núi nhỏ nhô lên giữa chiếc giường rộng lớn kia.

Động tác không tự giác nhẹ nhàng chậm chạp rất nhiều, Sở Hư Uyên đi vào trong, đứng gần mép giường, nhìn mèo con nhà anh đang nằm nhắm mắt ngủ rất sâu trên giường.

https://thuviensach.vn

Hốc mắt vẫn còn sưng đỏ, sắc mặt cũng rất mỏi mệt, cho dù là đang ngủ mơ mày cũng nhíu chặt. Cả người thiếu sức sống, cuộn tròn thành một cục nhìn vô cùng đáng thương.

"Thật đúng là... Chỉ không có để ý một lát thôi mà em đã làm bản thân thành cái dạng này." Sở Hư Uyên thở dài, sửa đúng tư thế ngủ của mèo con đáng thương nhà anh, thuận tay lấy di động trong túi áo ngủ của cô ra, lại đi xuống lầu mở tủ lạnh tìm viên nước đá giúp cô đắp đôi mắt đang sưng to kia.

Đại khái là thật sự ngủ rất sâu, cho nên từ đầu tới đuôi An Nhu cũng chưa tỉnh lại lần nào. Cũng không phát hiện cô lại được người đời tự xưng là Sở đại ma vương, chủ nhân hiện tại của gia tộc nhà họ Sở, cũng là người mà chỉ cần báo tên ra thôi là có thể làm vô số người sợ hãi, đang tự tay hầu hạ cho cô.

Đơn giản xử lý xong mọi chuyện, Sở Hư Uyên lại ra lệnh cho cấp dưới sửa lại hệ thống báo động ngoài cửa của biệt thự, sau đó mới cho mọi người rời đi, còn bản thân anh thì ở lại.

Chờ An Nhu tỉnh lại anh sẽ tìm cô thanh toán hết những việc này trong một lần. Dám làm bản thân thành như vậy... Cũng chỉ có một tuần mà thôi, thật là không bớt lo. Mượn phòng học của An Nhu xử lý việc trong công ty, Sở Hư Uyên bậm chặt môi, biểu tình đông lạnh.

An Nhu đầu còn chưa quá thanh tỉnh, choáng choáng váng váng đi xuống lầu thì nhìn thấy Sở Hư Uyên ăn mặc bình dân, còn đi vào phòng bếp bưng một chén cháo cùng một ít điểm tâm ăn sáng ra tới.

"... Sở tiên sinh, mấy món này ... Là anh làm hả?" An Nhu bất an giật giật cơ thể, cảm thấy khá sợ hãi.

https://thuviensach.vn

"Không phải anh làm."

Sở Hư Uyên nhấc lên mi mắt nhìn cô một cái, không dừng động tác tay, sau đó anh tự nhiên nhấc ghế ngồi đối diện An Nhu, không tính toán ăn chung với cô: "Ăn cơm trước, ăn xong rồi chúng ta tâm sự một chút."

Từ đầu tới đuôi thái độ của Sở Hư Uyên đều quá mức trấn định, điều này làm trong lòng An Nhu thấp thỏm bất an, yên lặng vùi đầu húp cháo, cô nhạy bén cảm nhận được, thái độ của Sở Hư Uyên vô cùng không bình thường, những lúc giống như thế này, có nghĩa là mưa rền gió dữ đang chờ cô ở phía sau.

Nhưng mà... An Nhu nhìn còn thừa một muỗng cháo, chìm vào im lặng. Không trách cô được đâu nha, ai bảo cháo này ăn ngon như vậy?! Cộng thêm điểm tâm sáng nữa, ăn ngon đến khóc... Cô đã sớm nên nghĩ đến, thức ăn được Sở Hư Uyên tận tay bưng ra khẳng định không phải mấy món bình thường ven đường.

An Nhu vô ý thức dùng cái muỗng đảo đảo trong chén chỉ còn chút cháo, cúi đầu không dám nhìn Sở Hư Uyên, ho khan hai tiếng: ""Sở tiên sinh... Tại sao anh lại xuất hiện ở đây vậy?"

"Di động tự động tắt nguồn, cảm thấy tình hình có chút khác thường, nên tới đây nhìn xem, trên thực tế ..."

Sở Hư Uyên cố tình tạm dừng một chút, lại nhàn nhạt nói tiếp: "Đây thật sự là quyết định chính xác."

Theo từng câu từng chữ phát ra từ miệng Sở Hư Uyên, đầu An Nhu càng ngày càng thấp, đến cuối cùng gương mặt đều sắp chôn ở trong chén cháo.

"Khụ khụ khụ, chỉ là tâm trạng của tôi không được tốt, cho nên phát tiết ra

https://thuviensach.vn

ngoài thôi, không có việc gì hết..."

An Nhu càng nói càng chột dạ, đến cuối cùng cũng không còn tự tin để nói tiếp: "Tôi... Còn không phải bởi vì anh sao?"

Nháy mắt cái, An Nhu đột nhiên tìm được biện pháp di dời trách nhiệm. Cô nỗ lực ngẩng đầu lên nhìn Sở Hư Uyên đang ngồi ở đối diện, biểu tình chính trực: "Sở tiên sinh, anh và tôi rùng mình trong suốt một vòng."

"Ờ? Nói tiếp đi." Sở Hư Uyên cũng sẽ không bị khí thế giả tạo của mèo con ngu ngốc dọa sợ, cong cong khóe môi, Sở Hư Uyên lộ ra biểu tình cười như không cười.

Nhìn qua có chút đáng sợ, nhưng không nói tiếp mới là đi vào con đường chết... An Nhu bị chính suy nghĩ của dọa tới rồi, chỉ có thể căng da đầu tiếp tục nói: "Ngày đó anh nói tôi tự lựa chọn là có ý gì? Tôi không tin anh không có cái nhìn của riêng mình."

Ngón tay nhéo vạt áo ngủ mềm mại, An Nhu cúi đầu, gắt gao nhìn chằm chằm vào hoa văn bàn sứ trước mặt: "Tại sao không thể nói ra? Anh chỉ cần nói anh hy vọng tôi trở thành trực hệ của anh không phải tốt sao? Anh chính là nghĩ như vậy đi? Thẳng thắn thành khẩn nói ra... Rất khó sao?"

Cho tới nay, điều An Nhu tức giận chính là việc này. Cô biết Sở Hư Uyên ngạo kiều, nhưng đối phương chết sống không chịu mở miệng, còn ra vẻ không có việc gì, điều này làm An Nhu vô cùng đau đầu.

Cô biết rõ Sở Hư Uyên không có nghĩ như vậy, một hai phải nói bản thân không có suy nghĩ gì.

"Anh nói thẳng ra không tốt sao ..." An Nhu vùi đầu rất thấp, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống. Thật ra cô đã không còn khổ sở nữa, nhưng

https://thuviensach.vn

khống chế nước mắt theo ý bản thân cũng quá khó.

"Chúng ta đều là bạn mà, anh nói thẳng ra không tốt sao..." Giọng của cô rất nhẹ, tinh tế, còn mang theo nức nở.

"Tôi cũng không có cảm thấy trở thành bạn với anh là điều may mắn."

An Nhu không nghe được giọng của Sở Hư Uyên, càng không chịu ngẩng đầu nhìn anh, dùng tay áo lau nước mắt: "Nhưng Sở tiên sinh, anh từng giúp tôi nhiều như vậy, nếu tôi có thể giúp ít gì đó cho anh cũng được, dù là một chút ít thôi... Tôi mạnh hơn lúc trước rất rất nhiều, tôi cũng không phải... Vô dụng như vậy."

An Nhu vẫn luôn cũng không chịu thừa nhận, dù bắt nguồn từ sự uy hiếp, nhưng Sở Hư Uyên xác thật là người từng trợ giúp cho cô nhiều nhất. Cho dù anh ta có chút trẻ con trung nhị, An Nhu cũng rất cảm kích đối phương.

"Vào lúc ban đầu, vào lúc tôi không có cái gì, không co năng lực, không có sức chiến đấu, không có sự kiên cường, là anh đứng ra giúp tôi ... Thái độ đó của anh là thái độ đối với bạn bè, phải không? Nếu là vậy, hỗ trợ lẫn nhau cũng là chuyện chính đáng mà."

"Đúng là trước kia tôi rất yếu, hiện tại cũng yếu, nhưng sau này tôi sẽ ngày một mạnh lên, tôi cũng sẽ không kéo chân sau, tôi cũng có năng lực ..."

An Nhu nói xong lời cuối cùng, chính bản thân cô cũng không biết mình đang nói cái gì, chỉ nhớ rõ cuộc đối thoại ngày hôm qua với cha mẹ An. Hiện tại... Cô thật sự rất cần một người nguyện ý đứng ở cạnh cô, nguyện ý tiếp nhận con người của cô.

"... Cầm lấy, khóc cái gì." Giọng nam lạnh lạnh nhạt nhạt vang lên, Sở Hư Uyên nói nhẹ nhàng bâng quơ. Một bàn tay duỗi tới rồi trước mặt An Nhu,

https://thuviensach.vn

đưa khăn tay cho cô.

"Lại khóc nữa thì ngay cả tủ lạnh cũng không đủ nước đá để đắp mắt cho em đâu."

... Những lời này hàm lượng thông tin có chút lớn.

An Nhu tiếp nhận khăn tay, nhìn thấy Sở Hư Uyên lại đưa ra tiếp chén nước đá viên: "Đắp mắt, ngày mai còn phải đi học."

Giọng điệu này thật là... An Nhu chớp chớp mắt, đáy mắt hàm chứa nước mắt chậm rãi chảy xuống, do dự trong chốc lát, cô dùng khăn lông bao lấy viên đá, nhắm mắt lại đắp lên trên mắt.

An Nhu nhắm mắt lại, , Sở Hư Uyên ngồi xổm trước mặt An Nhu dưới góc độ cô nhìn không tới, nhỏ giọng nói: ""Em nói đúng, chúng ta là bạn, là sai lầm của anh, thật sự xin lỗi."

Từ lúc bắt đầu, loại rùng mình này đã rất buồn cười, Sở Hư Uyên ảo não đỡ lấy cái trán: "Là lỗi của anh, xin lỗi em."

Anh đã là CEO của một tập đoàn lớn, còn giận dỗi với một cô bé, tính là bản lĩnh gì?

Càng đứng đề cập tới vấn đề đối phương đưa ra, yêu cầu đó căn bản không quá phận.

So sánh trước sau, bản thân anh lại giận dỗi rùng mình suốt một tuần, thật đúng là... Quá ngây thơ.

Sở Hư Uyên hiếm khi chủ động, vươn tay giúp An Nhu đè giữ khăn lông, dừng một chút, sau đó lấy ra, đổi viên đá khác.

https://thuviensach.vn

An Nhu thẳng đến lúc này mới dám mở to mắt, cô thật cẩn thận chớp chớp đôi mắt đau rát, chậm rãi mở thì nhìn thấy Sở Hư Uyên đang tự nhiên ngồi xổm ở trước mặt mình, tay đang bận thay viên đá khác bỏ vào khăn lông, một lần nữa ấn lên trên đôi mắt của An Nhu.

"Khoan... Anh chờ một chút."

An Nhu né tránh tay Sở Hư Uyên, quơ quơ chân, cô có chút rối rắm chống ghế dựa muốn đứng lên: "Sở tiên sinh, anh không có gì muốn nói sao?"

"Trong suốt một tuần này tôi đã rất vất vả anh có biết không?!"

An Nhu đáng thương vô cùng cúi đầu nhìn Sở Hư Uyên, người đàn ông thật sự quá cao, cho dù ngồi xổm cũng không lùn hơn An Nhu bao nhiêu: "Tôi học tập cũng rất vất vả, còn không có ai nói chuyện, còn cãi nhau với người trong nhà, chị họ tôi còn ức hiếp tôi, tôi rất đau khổ ..."

Những lời này đương nhiên là nửa thật nửa giả, khi nghe Sở Hư Uyên nói "Thật sự xin lỗi", trong lòng An Nhu đã không còn khổ sở nữa. Không bằng nói, hiện tại trong lòng cô đang rất ngọt ngào, cụ thể là tại sao thì ngay cả bản thân cô cũng không biết.

Nhưng cô biết là hiện tại tâm trạng của cô đã tốt, và lá gan cũng lớn dần.

"Được, là lỗi của anh."

Sở Hư Uyên không chọc thủng cô, ngược lại hiếm khi dung túng. Bỏ khăn lông trong tay sang một bên, anh ngẩng đầu nghiêm túc nhìn An Nhu, vươn một bàn tay mở ra trước mặt An Nhu, khớp xương rõ ràng, ngón tay thon dài.

https://thuviensach.vn

"hiện tại anh nói cho em, anh hy vọng em lựa chọn con đường thứ hai, trở thành người thân cận nhất ở bên ngoài của anh, trở thành công chúa duy nhất của nhà họ Sở, thậm chí có thể là người thừa kế, em có nguyện ý không?"

An Nhu chớp chớp mắt, không trả lời, rụt rụt lùi cơ thể ra phía sau. Người đàn ông dùng thái độ nghiêm túc quan sát từng biểu cảm hành vi của cô, thấy cô hơi lùi ra sau.

Đây là hối hận sao? Nói đến cùng, anh cũng quá làm khó người khác, cô được anh bảo vệ quá tốt, sao sẽ nguyện ý đứng ra gánh vác trách nhiệm? An Nhu vẫn chỉ là một đứa trẻ mà thôi, hiện tại mới biết được giá trị thực tế của bản thân?

Công chúa duy nhất của nhà họ Sở, còn là người thừa kế duy nhất, địa vị có bao nhiêu cao quý, thì có bấy nhiêu nguy hiểm.

"Người thừa kế là cái gì, tôi không cần gia sản của anh, tôi chỉ muốn trở thành người mà anh tín nhiệm nhất thôi."" Giọng thiếu nữ mềm mại nói, âm thanh thanh thúy dễ nghe.

Nói xong, An Nhu bật cười, đặt tay của mình lên trên bàn tay Sở Hư Uyên. Tuy là dùng tư thế cúi đầu nhìn Sở Hư Uyên, nhưng khí thế của người đàn ông trước sau như một, vẫn luôn trầm ổn ung dung, trong cặp mắt đen nhánh kia toàn là hình bóng ngược của An Nhu.

"... Có cảm giác ... Hình tượng hiện tại của tôi có chút không xong, mới vừa khóc, tóc cũng lộn xộn, hốc mắt còn đỏ đỏ... Mất mặt." An Nhu nhìn hình ảnh ngược của cô trong mắt Sở Hư Uyên, giật mình bi thống che mặt lại.

"Sở tiên sinh, anh đừng nhìn tôi nữa, để tôi lên phòng sửa sang lại một chút

https://thuviensach.vn

rồi xuống..."

Vốn dĩ trong lòng đã có tình cảm đối với Sở Hư Uyên, đột nhiên phát giác bản thân dùng loại bộ dáng khó coi đứng trước mặt anh, An Nhu cảm thấy mất mặt muốn chết.

"Được rồi, anh cũng chưa nói em khó coi, em mất mặt cái gì." Người đàn ông ngồi xổm trên mặt đất đứng lên. Sở Hư Uyên vươn tay, bọc viên đá vào khăn lông, một lần nữa ấn lên trên đôi mắt của An Nhu.

"Nếu nó có tác dụng thì anh không cần gọi bác sĩ tới, em đừng lộn xộn nữa."

"Hơn nữa em..." Dừng một chút, giọng Sở Hư Uyên rất nhẹ nhàng, anh cúi đầu nhìn mèo con ngoan ngoãn nhà anh, khăn lông che khuất nửa gương mặt, nói ra lời nói chỉ có một mình anh nghe thấy.

"Hơn nữa em... Đáng yêu nhất trên thế giới."

https://thuviensach.vn

Chương 55: Mở cửa lòng

Dù Sở Hư Uyên tỏ vẻ không để ý, nhưng An Nhu vẫn phải có sĩ diện, cọ cọ nhanh chân chạy lên lầu, rửa mặt cột tóc gọn gàng, thay quần áo mới, sau đó mới chạy xuống.

An Nhu đã khôi phục lại dáng vẻ như ngày thường, muốn bước vào trong phòng bếp: ""Sở tiên sinh, giữa trưa ăn mấy món này không no đâu, tuy rằng tôi không biết nấu ăn, nhưng mấy món cơm chiên trứng rán đơn giản... Vẫn có thể làm được."

Người đàn ông ngồi ở trước bàn ăn khôi phục lại bộ dáng cao ngạo lạnh lùng như lúc đầu, bình tĩnh tự nhiên, hoàn toàn không có bị viên đạn bọc đường của An Nhu làm mê hoặc.

"Lại đây, chuyện còn chưa nói xong, đã muốn đi là sao?" Giọng Sở Hư Uyên bình tĩnh, An Nhu đang đứng đưa lưng về phía anh lại nháy mắt khóc tang.

Không phải đã nói không so đo sao? Tại sao lại nhắc trở lại làm gì!

An Nhu cũng không có cách nào, cọ tới cọ lui lại ngồi trở lại, thành thành thật thật ngồi đối diện Sở Hư Uyên: "Sở tiên sinh muốn nói cái gì?"

Trong lòng cô còn có một chút hy vọng lật ngược tình thế.

"Ngày hôm qua tại sao lại đột nhiên khóc? Là do cha mẹ cô nói gì đó sao?"

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên không nói vòng vo với An Nhu, trực tiếp hỏi thẳng.

An Nhu nắm góc áo, cảm thấy có chút thẹn thùng, vừa rồi phát tiết cảm xúc đã hết giận, hiện tại lại bị Sở Hư Uyên cường điệu hỏi thẳng ra, có khả năng còn sẽ bị nah phê bình, chuyện này nói ra thật là xấu hổ.

"Cũng không... Có gì... Chỉ là cãi nhau thôi, bọn họ nhắc tới chị họ, nên cãi nhau..." An Nhu cúi đầu, giọng rất nhỏ.

Nguyên nhân chủ yếu khẳng định không phải đơn giản như vậy, nhưng cái này không thể nói. Hơn nữa còn chuyện sinh nhật... An Nhu cũng không thể nói hôm nay không phải là sinh nhật của cô, cho nên lý do tại sao tức giận càng khó nói ra lời.

"Ờ..." Sở Hư Uyên không nhiều lời, nhìn qua giống như tin vào lời nói của An Nhu.

An Nhu thật cẩn thận nhìn anh, nhẹ nhàng nhẹ nhàng thở ra. Sở Hư Uyên dừng một chút, khóe môi anh hơi cong: "Em tiếp tục diễn đi, anh không ngại."

Dựa theo chỉ số thông minh của Sở Hư Uyên, anh sẽ tin tưởng lời nói của An Nhu mới là có quỷ.

... Cho nên nói, căn bản lừa không được, làm bộ làm tịch tưởng che mắt được người nào đó còn có ý nghĩa gì.

"Thật ra cũng... Tôi không thể hiểu được ..."

Bất chấp tất cả, An Nhu tự lột áo choàng, cả người cuộc tròn một cục: "Sở tiên sinh, tuy cha mẹ tôi không quan tâm lắm đến tôi, nhưng thỉnh thoảng bọn họ lại đối xử rất tốt với tôi, nhưng tôi lại không thể tiếp thu."

https://thuviensach.vn

"... Em nói như vậy cũng có lý, đúng là có rất nhiều chuyện cũng không cần phải phân biệt trắng đen rõ ràng." Sở Hư Uyên giao điệp hai chân, cho dù là ngồi ở trước bàn ăn nhà An Nhu, khí thế của người đàn ông cũng vô cùng mạnh mẽ, không thể nào che dấu.

"Anh từng có một người anh em quan hệ rất tốt." Giọng Sở Hư Uyên nhàn nhạt, nghiêng đầu nhìn cửa sổ, ánh mặt trời bên ngoài đầy sáng lạn, ngũ quan rõ ràng.

"Người đó đối xử với anh rất tốt, vào lúc anh nghèo túng nhất cũng đã đối xử tốt với anh. Sau đó, người đó phản bội anh, bắt cóc anh, muốn thay thế anh trở thành chủ nhân gia tộc nhà họ Sở."

Sở Hư Uyên quay đầu, nhìn chăm chú vào An Nhu, cặp mắt đen kia sâu thẳm, như không có ánh sáng trong đó, là bao dung và bình tĩnh, chỉ có người từng trải mới có thể có.

"An Nhu, em nói thử xem, tại sao lại có người có thể đưa than trong ngày tuyết cho em, lại không thể hưởng chung phú quý?"

An Nhu giật giật miệng, làn da của cô rất tốt, mềm mềm mại mại, giống như quả táo, làm người muốn cắn một cái. Những ngày ở học viện DICE quá tốt, sinh hoạt có quy luật, nên đã nuôi dưỡng lại cơ thể suy dinh dưỡng từ trước, nay đã có da có thịt.

Nghĩ nghĩ, An Nhu nhanh chóng lục lọi từ trong trí nhớ, nhớ thử xem người đó trong miệng Sở Hư Uyên là ai... Chính là Sở Thiên, là người bắt cóc Sở Hư Uyên không thành, còn bị thiết kế ngược lại.

"Có thể cộng hoạn nạn, không thể cùng phú quý, cũng rất bình thường mà."

https://thuviensach.vn

An Nhu nghĩ nghĩ, nghiêm túc nói, lại có chút vui rạo rực: "Sở tiên sinh, tôi thì khác nha, tôi không cùng anh cộng hoạn nạn, nhưng tôi có thể cùng anh chung phú quý, tôi sẽ không giống anh ta đâu."

Sở Hư Uyên: ...

"Thôi, nói với em, em cũng không hiểu."

Sở Hư Uyên thở dài, từ bỏ đề tài này, lấy di động bên cạnh, cúi đầu gửi tin nhắn: "Muốn ăn cái gì nói cho anh, anh cho người đưa lại đây."

Anh quên mất, tưởng An Nhu có thể hiểu ý ngầm của anh, ai dè!!!

Mèo con ngu ngốc chính là mèo con ngu ngốc!!! Nhưng như vậy cũng khá tốt.

An Nhu lắc lư hai chân ngắn nhỏ, nhấp môi nở nụ cười. Cô nhìn thẳng vào Sở Hư Uyên, cặp mắt kia như phảng phất đang sáng lấp lánh lên.

Sao mà không hiểu cho được, đương nhiên cô biết ý Sở Hư Uyên muốn nói là gì.

Chính là tổng giám đốc Sở tín nhiệm tuy rằng rất trân quý, nhưng cũng rất khó có được, hiện tại An Nhu muốn chính là Sở Hư Uyên tín nhiệm. Có lẽ có chút mơ mộng giữa ban ngày, nhưng mấy người xem, giấc mơ này không phải đã thành hiện thực rồi sao?

Sở Hư Uyên mời khách, An Nhu cũng không khách sáo, muốn ăn cái gì đều nói ra, không hề ngượng ngùng.

"Em thật đúng là..." Giật giật khóe mắt, gửi tất cả những yêu cầu của An Nhu cho thư ký vạn năng Hứa Thái Thiên, Sở Hư Uyên lắc đầu bất đắc dĩ.

https://thuviensach.vn

"Hửm? Sao không co co rút rút giống lúc trước nữa?" Rõ ràng trước kia vẫn rất sợ hãi anh, kết quả hiện tại cái vẻ mặt tươi cười ngây ngốc kia của mèo con là sao, rốt cuộc bị cái gì nhập rồi?

An Nhu tắt chế độ lặp lại trong đầu câu nói "thật sự xin lỗi" kia, im lặng suy nghĩ một lát, vẫn là không sợ chết nói: "Sở tiên sinh, tôi thật sự là rất sợ anh, kết quả vừa rồi anh nói lời xin lỗi với tôi xong, tự nhiên nỗi sợ biến mất tiêu."

Sở Hư Uyên ngừng lại động tác, thân thể cứng ngắc, anh có loại dự cảm không ổn.

An Nhu nói được rất nhẹ rất chậm, lại vẫn rất kiên định: "À, tôi là thiết bị điện tử chắc ngài cũng biết, cho nên có chức năng ghi âm cũng là bình thường... Cho nên tôi..."

Chuyện này không thể trách An Nhu! Lời xin lỗi được chính miệng Sở Hư Uyên nói ra, sợ là đời này cũng không có người nào nghe qua, lúc ấy đầu óc An Nhu không thanh tỉnh còn có chút ngốc ngốc. Hiện tại lấy lại tinh thần, không tự giác lặp đi lặp lại câu đó trong đầu, tự sướng một mình.

Không, An Nhu đã lầm rồi, sau này cô sẽ nghe câu này thường xuyên đến phát chán, hậu quả mỗi khi nghe câu này cô đều nằm bẹp trên giường đấm đấm eo, trong lòng mắng chửi Sở Hư Uyên không dứt, vì ...

"Anh xin lỗi, thêm một lần nữa thôi nha em, thêm một lần nữa thôi", thêm một lần chính là ngày hôm sau nằm một ngày trên giường, hoặc là "anh xin lỗi, anh không nhịn được", thế là cô được nếm mùi tình cảm nóng bỏng trong văn phòng.

Giọng Sở tiên sinh thật sự siêu dễ nghe! Chính là loại âm thanh cưng chiều

https://thuviensach.vn

dung túng, mang theo chút bất đắc dĩ, còn có rất nhỏ áy náy... Trong lòng An Nhu nhộn nhạo, thậm chí muốn viết một đoạn luận văn ngắn dài tám ngàn chữ tả về câu "thật sự xin lỗi" của Sở Hư Uyên.

"... Chú lùn."

Sở Hư Uyên cười lạnh một tiếng, lúc này cong môi cười cười, một lần nữa khôi phục lại bộ dáng khắc nghiệt vô cùng quen thuộc với An Nhu: "Em có cần ghi âm lại luôn không? Lo học tập đi, đừng cả ngày nghĩ những chuyện không bổ ích, bài tập em làm xong chưa? Sinh hoạt trong câu lạc bộ thì sao? Có còn muốn thảo luận về chuyện tương lai của em nữa không..."

Câu câu chữ chữ, Sở Hư Uyên chuẩn xác tàn nhẫn chọc thẳng vào điểm đau của An Nhu.

Nếu mèo con ngu ngốc thích giọng của anh như vậy, Sở Hư Uyên lãnh khốc nghĩ, vậy làm mỗi lần mèo con nhớ tới, đều nhớ tới bản thân bị học tập điều khiển làm sợ hãi.

An Nhu đan xen ngón tay, biểu cảm trên mặt lại không có phẫn nộ tức giận hay xấu hổ khi bị anh chọc vào chỗ đau.

Cô gái nhỏ thơm tho mềm mại rối rắm sau một lúc lâu, mới thật cẩn thận nhỏ giọng lại nhỏ giọng mở miệng: "À, Sở tiên sinh, thật ra nếu anh nguyện ý dùng loại âm thanh này đốc xúc tôi học tập, thì tôi, tôi, tôi cũng nguyện ý nha..."

Bản thân cô đã không thể cứu chữa được nữa rồi. An Nhu vô cùng tuyệt vọng, cô cảm thấy cho dù hiện tại Sở Hư Uyên mắng cô là "mèo con ngu ngốc", con tim của thiếu nữ của An Nhu cũng có thể tự nâng cấp tạo ra một tầng ánh sáng thần thánh cho nó (tôi có cách nào đâu, tôi cũng rất tuyệt vọng nha.gif)

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên:... Là tại hạ đánh giá sai da mặt của các hạ, tại hạ xin nhận thua:).

Nhờ những lời như vậy đã làm không khí sinh động không ít, An Nhu biết Sở Hư Uyên còn rất nhiều công việc chưa giải quyết, nên sau khi hai người ăn cơm xong, An Nhu rất ngoan ngoãn đi theo Sở Hư Uyên vào phòng học, nhường bàn dài cho anh ấy xử lý công việc, còn cô thì ngồi trên sô pha làm bài tập

Thật ra, cách tốt nhất chính là Sở Hư Uyên trở về công ty, rốt cuộc ở nơi đó còn có rất nhiều thứ cần Sở Hư Uyên giáp mặt xử lý, An Nhu cũng hiểu rõ ràng. Nhưng Sở Hư Uyên không nói ra, An Nhu cũng không muốn nhắc nhở.

Những người chìm vào tình yêu đều không nói đạo lý, An Nhu đúng lý hợp tình mà nghĩ như thế.

Sở Hư Uyên dùng máy tính của An Nhu xử lý công việc, An Nhu học xong cũng hiếm khi nhàn rỗi, dứt khoát vùi người ở trên sô pha nhỏ gần cửa sổ sát đất trong phòng học, cả người không hề hình tượng nằm dài đọc sách.

Nếu mệt mỏi thì bỏ sách sang một bên, nhắm mắt cảm nhận ánh nắng ấm áp chiếu vào người mình, nằm nghỉ ngơi trong chốc lát.

"Nếu em đã chọn lựa xong, như vậy hiện tại anh sẽ sắp xếp người dạy kỹ thuật IT nâng cao cho em." Sở Hư Uyên vừa xử lý công việc vừa nói, không biết từ khi nào tìm ra một cái folder, ở mặt trên viết vài nét bút.

"Sau đó kế tiếp..."

An Nhu giật mình, thấy thái độ Sở Hư Uyên bình tĩnh sắp xếp theo kế

https://thuviensach.vn

hoạch hoàn hảo, đi từng bước một đẩy An Nhu trở thành tinh anh, đột nhiên tỉnh ngộ: "Sở tiên sinh, đừng nói là anh... Đã hoạch định thật lâu rồi đó nha? Thấy thế nào cũng không giống kế hoạch anh mới nghĩ ra."

Từ bước đầu tiên đến bước cuối cùng, dựa theo tính cách nghiêm cẩn của Sở Hư Uyên, trên cơ bản tính toán không bỏ sót một bước nào, đây là một kế hoạch hoàn hảo đã được dự trù từ lâu, An Nhu còn lâu mới tin là hiện tại đối phương mới nghĩ ra!

Tay cầm bút hơi khựng lại: "Không phải."

Sở Hư Uyên bình tĩnh phủ nhận, đánh chết cũng không tính toán thừa nhận phần kế hoạch này anh đã soạn ra từ hơn tuần trước.

"Phải."

An Nhu lấy ôm gối trên sô pha ôm vào lòng, nhìn Sở Hư Uyên làm cái mặt quỷ: "Ngạo kiều còn không thừa nhận, ai, giữ mãi trong lòng rất khổ sở nha."

"Lá gan của em biến lớn rồi sao? Anh thật sự rất nhớ dáng vẻ sợ sệt cuộn tròn lúc trước của em." Sở Hư Uyên cười lạnh, nhìn qua vẫn có vài phần lực sát thương.

An Nhu dỗi thói quen, thuận miệng nói: "Cũng đành chịu thôi, ai bảo anh dạy ra làm chi. Hiện tại không trở về được, sau này cũng xin anh dạy bảo thêm."

Lời này vừa ra, Sở Hư Uyên còn chưa kịp phản ứng, An Nhu đã vùi đầu vào ôm gối.

Không giống nhau!

https://thuviensach.vn

Khi nào lá gan cô lớn như vậy!

An Nhu âm thầm sám hối trong lòng, cách cổng thông tin điện tử nói chuyện khác với lúc mặt đối mặt, cách cổng thông tin điện tử An Nhu nói cái gì cũng đều dám nói, hiện tại làm trò người thật... Cô vẫn là một cô bé thẹn thùng nha!

Sở Hư Uyên nhướng mày, nhìn người nào đó xấu hổ chôn mặt ở trong ôm gối, phần cổ trắng nõn lộ ra ngoài đỏ ửng lên, đột nhiên nở nụ cười: "Được, đã nhận được khích lệ, tiếp tục nỗ lực."

"... Sở tiên sinh, anh học hư. Anh đã không phải là anh trước kia."An Nhu không muốn từ bỏ cái ôm gối, vẫn ôm chặt, hiện tại cô chỉ cảm thấy gương mặt của mình nóng kinh người, toàn bộ máu trong người đều chảy tứ tung.

"Không thể vinh hạnh hơn."

Thái độ Sở Hư Uyên bình tĩnh, gõ gõ cái bàn: "Lại đây nhìn xem kế hoạch của anh, không có ý kiến gì thì hãy làm theo."

Vì để An Nhu có thể thuận lợi, không chịu bất kỳ kẻ nào ức hiếp khi gắn mác tên của anh, Sở Hư Uyên cũng coi như rầu thúi ruột.

Cho dù là học viện DICE, cũng rất khó bảo đảm an toàn cho mèo con nhà anh. Huống chi, chỉ cần một động tác nhỏ của Sở Hư Uyên cũng làm ánh mắt khắp nơi đặt ở trên người An Nhu.

Chuyện này rất khó, Sở Hư Uyên cũng thừa nhận điểm này.

Với anh mà nói, làm như vậy cũng tiện bảo vệ An Nhu hơn là âm thầm bảo vệ. Tuy hệ số khó khăn cao hơn nhưng có thể dập tắt hi vọng của những

https://thuviensach.vn

con cóc ghẻ kia, Sở Hư Uyên càng vui lựa chọn con đường này.

Lúc mèo con mềm mụp nói "muốn trở thành người anh tín nhiệm", trái tim Sở Hư Uyên đã không tự giác trật một nhịp.

An Nhu cọ xát đi qua lật xem folder, mới nhìn tờ đầu tiên, folder đã bị Sở Hư Uyên giật lại.

"... Em còn chưa có xem xong, một chồng giấy dày như vậy nha." An Nhu há hốc miệng, chu chu mỏ nhìn Sở Hư Uyên kháng nghị. (An Nhu đã rơi vào lưới tình, và đã mở rộng cửa lòng với Sở Hư Uyên, nên từ đây về sau sẽ xưng hô anh, em)

"Tạm thời em còn không thể xem."

Thái độ Sở Hư Uyên bình tĩnh, cất folder: "Sau này rồi hẳn xem."

Kế hoạch có hơi kỳ lạ đôi chút, nhưng Sở Hư Uyên cũng không diễn tả được nó không đúng ở chỗ nào. Dù sao trước khi anh cân nhắc rõ ràng mọi chuyện, không thể để An Nhu nhìn thấy là được.

An Nhu bó tay nhìn Sở Hư Uyên đứng lên, người nào đó ỷ vào ưu thế thân cao chân dài cất folder tận trên nóc giá sách, biểu tình bình tĩnh tự nhiên, làm như bản thân anh ta làm gì không đúng sao!!!

An Nhu: ...

An Nhu cũng không chơi bao lâu, sau lại buồn quá lấy bài tập ra làm tiếp, vốn dĩ chương trình học rất nặng, vừa làm, An Nhu còn có rảnh kể hết những gì xảy ra với mình trong suốt một tuần này cho Sở Hư Uyên nghe.

"Em cảm giác hình như năng lực IT của em vượt quá mức quy định."

https://thuviensach.vn

An Nhu gãi gãi đầu, cắn bút nhanh chóng lật sang trang khác: "Trong CLB IT có một vị học tỷ rất quan tâm sóc em, tên là Viên Nhu, chị ấy đối xử với em cũng khá tốt."

"Họ Viên? Gia tộc họ Viên từ trước đến nay không đứng thành hàng, cũng vì vậy mà mọi bề đều thuận lợi, thủ đoạn không tồi."

Sở Hư Uyên cười khẽ bình luận, giọng điệu tự nhiên: "Cô ta nhìn em với con mắt khác chính là nhìn trúng giá trị năng lực máy tính của em, nhưng chắc là không có nói thật với em thôi."

Trên thực tế, mọi hành động trong một tuần này của An Nhu, Sở Hư Uyên đều rất rõ ràng, mỗi ngày đều có người báo cáo hành trình của cô cho anh, chỉ là chuyện này vẫn là không nên để An Nhu biết sẽ tốt hơn.

"Em cũng cảm thấy chị ấy không thật lòng."

An Nhu lại gật đầu đồng ý cách nói của Sở Hư Uyên, năng lực phân tích của cô cũng tiến bộ không ít.

"Chị ta nói năng lực của em khá tốt, nhưng em cảm nhận được trình độ của em chỉ hơn chứ không giống như những gì chị ta nói, em có cảm giác chị ta đang kiềm chế năng lực học tập của em. Sở tiên sinh, anh tìm vị học trưởng nào đó kiểm tra trình độ chân thật giúp em được không?"

"Không phải học trưởng, là học tỷ."

Sở Hư Uyên không chút để ý sửa đúng lại, trong giọng nói ẩn chứa sung sướng: "Được, anh sẽ sắp xếp một người thích hợp chỉ dạy em."

Sở Hư Uyên không hiểu rõ về phương diện IT, nhưng nếu An Nhu là thiết

https://thuviensach.vn

bị điện tử, thì sẽ có được năng lực của thiết bị điện tử, tại phương diện này có khả năng thật sự sẽ vượt qua nhân loại, cũng không thoát khỏi suy đoán của anh.

"Cảm ơn Sở tiên sinh."

Đây là chuyện gần đây An Nhu quan tâm nhất, năm ba câu của Sở Hư Uyên đã giải quyết vấn đề nghen từ lâu trong lòng cô, làm cô nhẹ nhàng thở ra: "Vậy phía cha mẹ em thì sao? Còn An Như Uyển nữa ... Thôi ..."

An Nhu dừng một chút, đột nhiên sửa lại chủ ý: "Những việc này em sẽ tự giải quyết."

https://thuviensach.vn

Chương 56: Sinh nhật vui vẻ

An Nhu cũng không muốn chuyện gì cũng đều làm phiền Sở Hư Uyên. Nếu nói tốt sẽ nỗ lực, An Nhu cảm thấy, bản thân cũng nên xử lý tốt chuyện riêng của mình. Cô phải làm cái gì đó, chứng minh bản thân đã khác trước xưa.

Sở Hư Uyên nhìn cô, hơi dừng một chút: "Được."

Tính tình cùng kiên nhẫn của Sở Hư Uyên đều phải tốt hơn vài phần khi đối mặt với An Nhu. Anh có thể chờ An Nhu chậm rãi trưởng thành, trên thực tế, nếu đối phương có suy nghĩ này thì Sở Hư Uyên cũng đã cảm thấy không tồi.

"Hôm nay là sinh nhật của em?" Lật lật folder, Sở Hư Uyên đột nhiên mở miệng hỏi cô.

An Nhu dừng một chút: "A... Đúng vậy."

Thật ra không phải của cô mà là của nguyên chủ, chỉ là An Nhu cũng sẽ không ngu mà nói thẳng ra. Cô yên lặng vùi đầu vào gối ôm che lại biểu cảm trên gương mặt của mình, cực lực làm Sở Hư Uyên nhìn không ra tới cô đang nói dối.

"Nghe giọng điệu của em không vui cho lắm?" Sở Hư Uyên nhạy bén bắt được sự thay đổi trong giọng điệu của An Nhu, liếc mắt nhìn cô, lại chỉ có thể thấy cô đang chôn mặt trong gối ôm, chỉ để lộ ra chiếc cổ trắng nõn.

https://thuviensach.vn

"Vốn dĩ không vui ... Em ghét ba mẹ, cũng ghét ngày sinh nhật."" An Nhu rầu rĩ nói, dùng kỹ xảo tránh né không để cho Sở Hư Uyên hoài nghi.

Nói như vậy chắc là không sao hen, An Nhu có chút không xác định mà nghĩ.

Thật ra mà nói, trong lòng cô vẫn luôn cảm thấy vô cùng may mắn khi cha mẹ ruột của cô không phải là Từ Tuệ Văn và An Minh Lễ. Đối với hai người kia, tình cảm An Nhu dành cho họ rất phức tạp, nhưng phần lớn đều là chán ghét.

Cô không thể tiếp thu người như vậy làm cha mẹ cô.

Sau khi đọc nhật ký của nguyên chủ thì cô càng cảm thấy xót xa cho cô bé ấy, nguyên chủ mới mười mấy tuổi, là lứa tuổi có lòng tự trọng cao nhất, vậy mà Từ Tuệ Văn nỡ bắt nguyên chủ quỳ xuống xin lỗi An Như Uyển vì đuổi mẹ con cô ta ra khỏi nhà mình, không cho họ đến ăn chực nữa.

Sau đó còn bị Từ Tuệ Văn đuổi khỏi nhà, bắt nguyên chủ tự xám hối vì tội hỗn hào, lúc ấy trời đã chập tối, nguyên chủ bơ vơ đi ngoài trời tối đen lạnh cóng, còn suýt nữa bị xâm hại, may là nguyên chủ chạy nhanh, không thì ...

Kể từ đó, cho dù có bị Từ Tuệ Văn đuổi khỏi nhà nguyên chủ cũng không đi, cô vào phòng chôn mình trên giường khóc tới sáng.

An Nhu biết Sở Hư Uyên cũng không tổ chức sinh nhật.

Tình cảnh lúc trước của Sở Hư Uyên rất gian nan, từ lúc anh ấy sinh ra cho tới sau này đều chưa từng tổ chức sinh nhật, sau khi trở thành chủ nhân gia tộc nhà họ Sở, Sở Hư Uyên ngại phiền nên dứt khoát không làm.

https://thuviensach.vn

Cho tới bây giờ, ngày sinh của Sở Hư Uyên vẫn là một bí ẩn chưa được giải đáp.

An Nhu có chút ngẩn người.

Đúng vậy, 《 Người tình quý tộc 》 cũng chỉ là một bộ tiểu thuyết, không có ai lại quan tâm nhân vật nam nữ chính sinh nhật là khi nào, thích cái gì, đây đều là giả thiết do tác giả sáng tác ra mà thôi.

Nhưng, người ngồi trước mặt cô lại là một người còn sống sờ sờ.

"Ừm, vậy thôi."

Sở Hư Uyên nhẹ nhàng bâng quơ thay đổi đề tài: "Khi nào em hết buồn, anh dẫn em đi ra ngoài chơi."

"Đi ra ngoài chơi?"

An Nhu ngẩng đầu lên, mắt sáng rực: "Sở tiên sinh, anh sẽ dẫn em đi ra ngoài chơi sao?"

"Như thế nào?" Sở Hư Uyên hỏi lại một câu, dừng một chút.

"Bằng không đâu? Em cảm thấy anh nghiện công việc lắm sao?" Tuy lời nói là nghi vấn, nhưng trong đó cũng mang theo uy hiếp.

"... Không vi phạm lương tâm mà nói, đáp án chính là như vậy."

An Nhu thành khẩn nói, cười gượng hai tiếng: "Nhưng hiện tại anh đã khác xưa, em sẽ dẫn anh đi đến rất nhiều địa điểm vui chơi giải trí!"

Lời này là biết chỉ có dân da mặt dày mới dám nói ra, An Nhu cũng không

https://thuviensach.vn

thèm để ý.

Cô ít đi ra ngoài chơi, cho nên đầu óc chịu áp lực khá cao, nếu Sở Hư Uyên chủ động đề ra, An Nhu cũng vui vẻ chiều theo ý anh. Nếu Sở tiên sinh, lựa chọn chỗ vui chơi, khẳng định là nơi An Nhu chưa từng biết đến.

Sở Hư Uyên liếc thấy An Nhu vui ra mặt, lộ ra biểu tình ghét bỏ: "Nhiệm vụ hàng đầu của học sinh là học tập, em thì cả ngày chỉ nghĩ chạy ra ngoài chơi."

"Sở tiên sinh, coi như dẫn em đi trải sự đời đi ha."

An Nhu căn bản làm lơ Sở Hư Uyên ngạo kiều, dứt khoát lưu loát nói: "Cảm ơn Sở tiên sinh ân điển ~"

... Mèo con ngu ngốc này ... Rốt cuộc là từ khi nào luyện ra da mặt dày đến Vạn Lý Trường Thành cũng chào thua như vậy?!

Sở Hư Uyên đỡ trán, không muốn nhìn cái gương mặt tươi cười sáng lạn như bóng đèn ngàn vôn kia của An Nhu. Nhưng cho dù như thế nào, thì gương mặt này cũng khá hơn nhiều so với bộ dáng u ám nặng nề kia.

Im lặng suy nghĩ trong chốc lát, Sở Hư Uyên đột nhiên lại mỉm cười: "Em muốn trải việc đời? Được."

An Nhu: ...

Cô có dự cảm không ổn!

Sở Hư Uyên ăn cơm chiều với An Nhu mới rời đi, món ăn đều do tổng giám đố Sở chọn, An Nhu không thể không cảm thán, cuộc sống của kẻ có tiền thật sung sướng, ít nhất An Nhu cũng được chiêu đãi sơn hào hải vị,

https://thuviensach.vn

bụng ăn đến no căng.

Đại khái là lần này hoàn toàn cởi mở cửa lòng, nên An Nhu ở trước mặt Sở Hư Uyên còn muốn tùy tính so với lúc trước. Lúc hai người nói chuyện phiếm không khí cũng rất nhẹ nhàng, An Nhu phá tan sương mù, cười tủm tỉm nói giỡn với Sở Hư Uyên.

Trước khi đi, Sở Hư Uyên cũng không yên lòng.

"Lần này em sẽ không xảy ra chuyện gì nữa đi, bắt anh chạy tới giải quyết, hửm?" Nhướng mi, người đàn ông cười như không cười.

"Khẳng định không có."

An Nhu mặc thật dày thật ấm, đưa Sở Hư Uyên ra cửa, ngoan ngoãn bảo đảm: "Ngày mai em sẽ ngoan ngoãn ở nhà làm bài tập, hơn nữa em cũng đâu có xảy ra chuyện gì đâu nha."

Khụ khụ khụ, thật ra là không phải không có việc gì, nhưng An Nhu cũng ngượng ngùng thừa nhận, lớn như vậy mà còn khóc nhè đến sưng mắt.

"Phải không, anh chỉ là lo lắng năng lực chịu đựng của em mà thôi." thái độ Sở Hư Uyên bình tĩnh.

"Đi đây, liên lạc với em sau." Vẫy tay chào, anh tiêu sái đi vào trong bóng đêm, cách cửa biệt thự không xa, xe đang nằm im lắng lặng chờ anh.

Đưa lưng về phía An Nhu, Sở Hư Uyên cong lên khóe môi, hiếm khi lộ ra nụ cười tươi. Mọi chuyện càng ngày càng không thể khống chế, nhưng anh không thể phủ nhận, rất thú vị.

Nhìn Sở Hư Uyên lên xe rời đi, lúc này An Nhu mới đóng lại cửa biệt thự,

https://thuviensach.vn

duỗi cái eo lười, đi vào phòng khách.

"Thật sự là không thể tưởng tượng... A, nhưng vẫn rất vui vẻ." An Nhu lẩm bẩm tự nói, ngày hôm qua, ngay tại giây phút này lúc này, cô còn đang chết lên chết xuống, vậy mà tâm trạng hôm nay đã như ánh mặt trời.

Người như Sở Hư Uyên còn có thể đến tận giường quan tâm chăm sóc cho cô, như vậy cô còn có cái gì mà làm không được, tinh thần An Nhu vô cùng phấn khởi.

Tát lên mặt một cái, rút về nụ cười ngây ngốc như con điên, đôi mắt An Nhu thoáng nhìn, lại nhìn thấy một hộp quà rất xinh xắn nằm trên bàn trà phòng khách.

"Ủa? Cái gì vậy?"

Nhìn lướt qua dòng ghi chú mặt trên, là nét chữ của Sở Hư Uyên: 【 Sinh nhật vui vẻ. 】

"Đặt ở đây khi nào vậy..." An Nhu thật sự kinh ngạc với năng lực xuất quỷ nhập thần của Sở Hư Uyên, do dự trong chốc lát, An Nhu vẫn chào thua lòng hiếu kỳ, cẩn thận mở hộp quà ra.

Hộp rất nhỏ, bên trong là một thẻ ngân hàng, thẻ ngân hàng này khác với những thẻ mà An Nhu từng biết, toàn thân màu đen, bốn phía còn được viền vàng, nhìn qua rất... Sang chảnh lại không khoa trương. An Nhu thật cẩn thận cầm lên nhìn, trong lòng có chút mơ màng.

【 thấy hộp quà chưa? Bên trong là tiền lương của em đó. 】

Giọng Sở Hư Uyên đúng lúc truyền đến.

https://thuviensach.vn

【 em hiện tại đã thành niên, bất động sản tạm thời do anh bảo quản, chờ em thành niên lại giao cho em, còn tiền lương sẽ được chuyển phát định kỳ hàng tháng vào tấm thẻ này, mật mã là ngày hôm qua. 】

【 từ từ... Sở tiên sinh, anh nói thiệt đó hả, đây là tiền lương của em?! 】

An Nhu tay run run, thiếu chút nữa làm rớt thẻ đen xuống sàn.

【 Sở tiên sinh, phía trước em chỉ nói giỡn với anh thôi, em không cần tiền lương đâu, chút việc nhỏ này không đến mức... (người một nhà khách sáo cái gì nha.gif) 】

Nếu Sở Hư Uyên không phải nói giỡn, An Nhu nhớ tới những lời nói giỡn trước đó của mình, bất động sản trên toàn thế giới, mỗi nước một căn biệt thự, cùng... Mấy chục triệu ... Tiền lương?!!!!

Đây chính là trúng độc đắc trong một đêm sao?!!!

【 lấy năng lực của em, đến nơi nào cũng đều là cái giá này. 】

Sở Hư Uyên lại rất bình tĩnh, lười biếng ngồi dựa người ở trên ghế sau xe, Sở Hư Uyên hơi khép mắt.

【 hơn nữa, thân phận hiện tại của em đã khác trước kia, đây cũng là điều cần thiết. 】

Lời giải thích này hình như rất có đạo lý, nói như thế nào đi chăng nữa thì cô cũng không thể làm Sở tiên sinh mất mặt được.

An Nhu nghiêm túc nghĩ nghĩ, gật đầu.

【Sở tiên sinh, tiền này coi như em mượn, em sẽ trả cho anh sau nha. 】

https://thuviensach.vn

An Nhu không muốn lấy không tiền của Sở Hư Uyên. Hiện tại bọn họ đã là quan hệ bình đẳng, An Nhu cũng rất quý trọng mối quan hệ này, cô cũng không muốn bởi vì loại chuyện này mà làm ảnh hưởng đến thân phận giữa hai người.

Huống chi, hiện tại An Nhu tin tưởng bản thân cô có thể trả lại số tiền này.

【 Được. 】

Lần này Sở Hư Uyên không tạm dừng bao lâu đã gật đầu, im lặng suy nghĩ một lát, nhắn tiếp.

【 sinh nhật vui vẻ. 】

Trong trí nhớ Sở Hư Uyên, đây là lần đầu tiên anh nói câu này với người khác.

Sở Hư Uyên không thích ngày sinh nhật, thậm chí chán ghét. Nhưng anh nguyện ý tổ chức sinh nhật cho An Nhu, nguyên nhân trong đó, ngay cả chính bản thân Sở Hư Uyên cũng nói không rõ.

An Nhu giật mình, sau một lúc lâu, vẫn là thản nhiên cười cười, tiếp nhận ý tốt của Sở Hư Uyên.

【 cảm ơn Sở tiên sinh. (anh làm người ta động tâm quá đi à.gif)】

An Nhu vẫn luôn đều cảm thấy Sở Hư Uyên là một người dịu dàng,một người có thể tìm lý do giúp cô vui vẻ trong ngày sinh nhật, anh đã biến ngày sinh nhật này thành ngày hạnh phúc với cô, nó đã không phải là cái ngày mà An Nhu chán ghét kia nữa.

https://thuviensach.vn

Lúc này An Nhu không biết, sau này bản thân cô sẽ vô cùng hối hận tại sao lại dễ dàng nói ra loại lời nói này. Cô ngu quá mà, thật sự rất ngu, bộ cô không biết một thân một mình đi theo Sở Hư Uyên ra ngoài vui chơi trải qua việc đời, là muốn trả cái giá rất lớn, rất thảm hay sao, nhưng dù sao cũng đã muộn...

Không, từ lúc cô hứa hẹn phải làm người thừa kế trực hệ của nhà họ Sở đã sai rồi!

Chồng sách giáo khoa cao chót vót trước mặt, rõ ràng chương trình học của học kỳ sau, nhưng hiện tại An Nhu đã cày xong. Không chỉ vậy còn tài chính chứng khoán, kinh tế thị trường, đều còn chờ An Nhu.

Ngẩng đầu thoát khỏi trang sách, An Nhu xoa xoa đôi mắt buồn ngủ, nhìn đồng hồ, đã sắp hai giờ sáng. Từ cái ngày mở cửa lòng kia, giấc ngủ mỗi ngày của An Nhu đều bị rút ngắn lại, trên cơ bản là không có thời gian để thở dốc.

Nhưng cũng nhờ như vậy mà An Nhu đã khai quật ra tiềm lực vô hạn của bản thân, Sở Hư Uyên sắp xếp vị học tỷ kia chuyện dạy An Nhu về IT cũng đều tỏ vẻ cô tiến bộ vượt bậc... Không phải là tốc độ của người bình thường.

Có lẽ là bởi vì Sở Hư Uyên nên vị học tỷ tên là Sở Minh Ngọc này cũng không dám biểu hiện khác thường gì. Điều này cũng An Nhu may mắn bản thân nhanh trí nhờ Sở Hư Uyên đổi người kèm dạy, bằng không sẽ càng phiền toái hơn nữa.

"Kế tiếp là chương trình IT nâng cao, để mình nhìn thử xem..." An Nhu khép lại sách dạy lễ nghi, mở ra laptop chuẩn bị làm bài.

【 Nặc, chơi game không? 】 Icon chim cánh cụt nhảy nhảy lên, An Nhu

https://thuviensach.vn

ngáp một cái, click mở giọng nói, đã trễ thế này... Rủ chơi game chỉ có mình Quân Tử Như Ngọc thôi.

Lén lút cõng phụ huynh Sở ba tuổi nuôi dưỡng tình chiến hữu thông qua PUBG, cuối cùng biến thành người đầu tiên trong danh sách bạn tốt của An Nhu. Tuy rằng thêm bạn tốt nhưng ba người cũng không có liên lạc với nhau, chỉ có Quân Tử Như Ngọc là thường xuyên rủ An Nhu chơi game.

Trong khoảng thời gian này, An Nhu bận đến trời đất tối tăm, thường xuyên thấy bóng không thấy người, càng đừng nói đến chơi trò chơi.

【 không chơi, bận lắm. 】

An Nhu đã hết tinh thần, mơ mơ màng màng, trả lời.

【 đã trễ thế này, huynh cũng ngủ đi? Ngày mai còn đi học nữa. 】

【 ngày mai không có tiết, câu lạc bộ của huynh có hoạt động. 】

Hai người đã rất quen thuộc, Quân Tử Như Ngọc cũng không thèm để ý giữ khẽ ở trước mặt An Nhu.

【 phải đi tham gia thi đấu. 】

【 tham gia... Thi đấu? 】

An Nhu dừng một chút, lại ngáp một cái, xoa xoa đôi mắt.

【thi cái gì? Game? 】

Những lời này vừa phát ra, đối phương nửa ngày không có trả lời lại.

https://thuviensach.vn

An Nhu liều mạng ngăn chặn cơn buồn ngủ, mở ra chương trình lập trình, tốc độ thực mau làm từng câu một, chờ cô làm xong hết một đề, Quân Tử Như Ngọc cũng không có động tĩnh.

Điều này thật không giống tính cách của Quân Tử Như Ngọc. An Nhu chớp chớp mắt, một lần nữa mở lại giao diện, sau đó cứng người luôn.

Vừa rồi... Cô có sử dụng thiết bị thay đổi giọng nói hay không vậy?

Tuy rằng thân phận thiết bị điện tử làm An Nhu sử dụng thiết bị thay đổi giọng nói rất đơn giản, nhưng là tiền đề là cô phải có ý thức, nếu cô quên sử dụng thiết bị thay đổi giọng nói, như vậy khẳng định sẽ là giọng nói của chính cô.

An Nhu im lặng mở lại đoạn trò chuyện vừa rồi.

Là giọng nói thuộc về thiếu nữ, lười biếng kèm theo buồn ngủ, đây không phải trọng điểm, trọng điểm chính là...

Quân Tử Như Ngọc đã biết rồi, cô phải làm sao bây giờ?!!!

Đợi chút!!!

Hình như còn có một vấn đề càng quan trọng.

An Nhu im lặng rất lâu, đột nhiên luống cuống tay chân mở ra thời khóa biểu câu lạc bộ, mò tìm lịch trình ngày mai, không chớp mắt nhìn một hàng chữ nhỏ, tham gia thi giải Game tháng 6.

Ngây người tại chỗ ngồi 30 giây.

An Nhu dọn dẹp sách giáo khoa, đóng laptop, động tác lưu loát liền mạch,

https://thuviensach.vn

sau đó té ngã lộn nhào bò lên trên giường.

Cô thật sự là hoàn toàn quên mất, sáng sớm ngày mai có cuộc thi game!!!

https://thuviensach.vn

Chương 57: Lột áo choàng

An Nhu dự cảm quả nhiên là đúng, rạng sáng hai giờ mới ngủ, tuy rằng đúng giờ thức dậy, nhưng là ngã trái ngã phải đầu ong ong, rất khó chịu.

Ngày thường đi học còn đỡ, An Nhu đã học qua chương trình trên lớp, nên ngủ bổ giấc trong chốc lát cũng không có ảnh hưởng gì, nhưng hiện tại đổi thành thi đấu... Quả thực chính là hiện trường thảm án.

An Nhu bị Tô Hoàng lôi kéo, lảo đảo lắc lư leo lên xe chạy đến nơi thi đấu.

"Nhu Nhu, cậu như vậy ... Không sao chứ?"

Tô Hoàng nhìn An Nhu, vẻ mặt lo lắng: "Đêm qua lại ngủ trễ nữa sao? Quá vất vả...."

"Không có việc gì, chỉ là chuyện tương đối nhiều, có chút vất vả mà thôi." An Nhu ngáp một cái, cô không rõ ràng hợp tác lắm về việc hợp tác giữa Sở Hư Uyên và Tô Hoàng, nhưng cũng hiểu biết một chút, biết hai người đã đạt thành hiệp nghị gì đó.

An Nhu không có chút nào tin tưởng vào chỉ số thông minh của bản thân, cô cũng biết, nếu bản thân muốn lừa gạt Tô Hoàng cũng không phải là việc dễ dàng, cơ bản là bằng không, dứt khoát làm trò bắt Tô Hoàng tự mình suy đoán.

Dù sao nếu vô dụng thì cũng có Sở tiên sinh đứng ở phía sau, đúng không?

https://thuviensach.vn

"Chú ý một chút, chút nữa thi đấu đừng có ngủ gật."

Tô Hoàng không hỏi nhiều thêm, cười xoa xoa đầu tóc An Nhu, dừng một chút, lại dặn dò: "Đừng để bản thân quá vất vả, trách nhiệm không thuộc về cậu thì không cần gánh vác, biết không?"

Thật là chị gái nhỏ dịu dàng... An Nhu ngoan ngoãn gật đầu, dịu ngoan bảo đảm: "Mình đã biết, mình sẽ làm hết sức."

Cô đoán, hiện tại chắc Tô Hoàng còn chưa biết cô đã đồng ý cái gì với Sở Hư Uyên, nếu không đối phương sẽ không dùng giọng điệu dịu dàng như vậy nói chuyện với cô...

An Nhu cũng không biết bản thân đoán có đúng hay không, dù sao tám chín phần mười chính là như vậy.

Tô Hoàng mỉm cười, không nói gì nặng lời với An Nhu. Cô chỉ là cảm thấy, bản thân cô yêu cầu nói chuyện gấp với Sở Hư Uyên. Trong lòng Tô Hoàng cũng rõ ràng, An Nhu tín nhiệm Sở Hư Uyên hơn cô rất nhiều, chuyện này không có gì đáng để phủ nhận, rốt cuộc Sở Hư Uyên cũng đối xử rất tốt với An Nhu.

Nguyên nhân chính là vì hiểu rõ việc này, cho nên buổi tối ngày đó Tô Hoàng mới đồng ý giúp Sở Hư Uyên. Chỉ là thay đổi này có chút ngoài dự đoán của cô, hình như cô vô tình làm An Nhu phát triển tình cảm với Sở Hư Uyên thì phải?!

Con sói đuôi to đó!!!

Hơi hơi khép hờ mắt, Tô Hoàng mím môi, che dấu tất cả dịu dàng: "Nhu Nhu, nếu buồn ngủ thì chợp mắt trong chốc lát đi, đến nơi mình kêu cậu

https://thuviensach.vn

dậy."

Cô thích loại người đơn giản, vì có thể liếc mắt một cái đã nhìn thấu tâm sự, bởi vì ở chung với loại người này không có áp lực. Thật trùng hợp, mỗi một điều An Nhu đều phù hợp hơn nữa còn là trúng thầu.

"Ừm, cảm ơn, mình chợp mắt chút... Từ từ, lại nói tiếp..."

An Nhu ngáp một hơi thật dài, nguyên bản đang nhập nhèm buồn ngủ thì chợt thanh tỉnh vài phần: "Tô Hoàng, cậu quen đội trưởng CLB Game hả?"

Tối hôm qua cô sơ ý dễ dàng làm bại lộ thân phận, An Nhu cũng cảm thấy thật bất đắc dĩ. Đang buồn ngủ mơ mơ màng màng, cái gì cũng không nhớ rõ, cứ như vậy nói bừa hai câu, không nghĩ tới lại làm lộ giọng thật, còn quên dùng thiết bị thay đổi giọng nói.

Tuy rằng giọng của An Nhu cũng không độc đáo, thông qua loa laptop có khả năng cũng có chút sai lệch, nhưng muốn nói nhận đối phương có nhận ra cô hay không, câu trả lời là có, Quân Tử Như Ngọc... Chính là đội trưởng câu lạc bộ của cô nha, hiện tại khen ngược, giờ cả hai người đều biết thân phận thật ngoài đời của nhau.

"Ừ, có quen, đã từng giúp chút việc bên ngoài cửa quán bar."

Tô Hoàng cười cười, giúp An Nhu điều chỉnh vị trí gối dựa: "Làm sao vậy? Hai người cũng quen biết sao?"

"Cũng chưa nói là quen, chỉ là cùng nhau chơi trò chơi trong một thời gian thôi."

An Nhu hàm hàm hồ hồ nói, chủ yếu là giải thích đúng thật là có chút mất mặt: "Cảm giác tính cách của anh ta khá lạnh nhạt, lần trước còn kêu mình

https://thuviensach.vn

không cần tham gia thi đấu."

Nhớ lại cái đầu ổ gà kia, giọng lạnh nhạt như u hồn, An Nhu còn có chút đồng tình đối phương, cả ngày "Đại huynh đệ" tới "Tiểu ca ca", sợ là nằm mơ cũng không nghĩ tới huynh đệ của mình sẽ là muội tử.

Tô Hoàng nghe xong lại cười khẽ ra tiếng, sờ sờ đầu An Nhu: "Tính cách người đó chính là như vậy, cậu không cần để ý tới người đó, vững tinh thần lo thi đấu là được."

Tô Hoàng không có nói ra tên của đội trưởng, An Nhu nhạy bén phát hiện điểm này. Tuy rằng biết ID của anh ta là Quân Tử Như Ngọc, nhưng sự thật là cô không biết tên anh ta là gì.

Có thể làm bạn với bọn Hạ Dương, chắc cũng không phải người không có tên tuổi danh tiếng gì... Á, hình như cô lại vừa lột thêm một tầng áo choàng của anh ta thì phải.

"Anh Sở!"

Cao ốc Thần Quân, người đàn ông ăn mặc tạo hình như dân hip hop, trên quần còn treo một sợi dây xích vàng bước vội vào văn phòng Sở Hư Uyên, giọng nói kích động: "Anh Sở, anh chàng Đông Bắc chơi game chung với chúng ta là con gái!"

Hạ Dương tới cao ốc Thần Quân số lần nhiều, bản thân anh ta lại là tiểu thiếu gia nhà họ Hạ, cũng là người có quan hệ tốt nhất với Sở Hư Uyên, là người có thể nói chuyện được với tổng giám đốc Sở, cho nên những lúc anh ta tới tìm Sở Hư Uyên, không ai dám cản, Sở Hư Uyên cũng sẽ không ngăn.

Sở Hư Uyên đầu cũng không nâng, vội vàng xử lý giấy tờ, nghe vậy lại hơi

https://thuviensach.vn

chút tạm dừng động tác tay: "Sao biết?"

"Ấy dà, anh Sở, anh còn giả vờ?!"

Hạ Dương cười hì hì nói, đặt mông ngồi ở trên sô pha: "Ngày hôm qua tiểu ngư tìm người anh em kia chơi ... Không, là tìm em gái kia chơi game, em gái không cẩn thận tuôn ra giọng thật, anh Sở biết từ lâu rồi phải không?"

Đêm qua, rạng sáng hai giờ nhận được cuộc gọi từ An Như Ngọc, Hạ Dương còn đang rong chơi ngoài đường, chờ đến khi nghe An Như Ngọc dùng giọng điệu cổ quái nói cho anh chuyện này, Hạ Dương nháy mắt rượu tỉnh.

Anh em tên là Nặc kia... Lại là em gái?! Em gái?! Hơn nữa rất có thể là học muội trong trường bọn họ! Chuyện này... Anh Sở có biết không?

Sở Hư Uyên không nói gì, người đàn ông im lặng nhướng mắt nhìn anh ta, biểu tình lạnh nhạt.

"Từ từ, anh Sở, đừng nói là anh đã biết rồi đó..."

Sắc mặt Hạ Dương thay đổi như tắc kè, nghiêm túc lên: "Anh Sở, ngay từ đầu anh đã biết Nặc là con gái đúng hay không?"

Dựa theo anh Sở nói, hai người là bạn trên mạng, cũng có khả năng là không biết. Hơn nữa anh Sở còn có chứng bệnh ghét phái nữ... Sắc mặt Hạ Dương lại thay đổi mấy lần, đột nhiên có chút hối hận.

"Xì!!!!"

lLần này Sở Hư Uyên cho phản ứng, lười biếng cười một tiếng: "Anh có khả năng không biết sao?"

https://thuviensach.vn

Vừa rồi không có phản ứng, cũng không phải là Sở Hư Uyên kinh ngạc gì đó, mà là anh đang tập trung vào một chi tiết, An Nhu lén lút làm quen với An Như Ngọc sau lưng anh, hen chơi game lúc hai giờ sáng, giỏi, lá gan càng lúc càng lớn.

【 tối qua đến rạng sáng em làm gì? 】

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, An Nhu còn đang ở trong lòng nghĩ nhóm thiếu gia công tử kia chụm đầu ghé tai chia sẽ chuyện này thì giọng Sở Hư Uyên đã tới rồi.

【 không có làm cái gì hết á, em thức đêm làm bài tập vậy thôi à. 】

An Nhu nhắm mắt lại, thái độ vô lại.

【 bài tập nhiều như vậy, em nào có tâm tình vui chơi. (ngươi tránh ra đừng quấy rầy ta học tập.gif) 】

【 phải không? 】

Sở Hư Uyên không chút để ý gõ chữ, mặt mày hòa hoãn xuống.

【 lần sau ngủ sớm đi, ngủ trễ như vậy ban ngày không có tinh thần, sẽ làm chậm trễ việc học. 】

... Lời là nói như vậy, nhưng là làm càng khó khăn.

An Nhu khổ ha ha thở dài, hiện tại nghĩ lại, năm đó Sở Hư Uyên học tập trình độ vất vả cũng sẽ không thấp hơn so với cô?

Mình muốn nỗ lực tới gần anh ấy, dù vất vả một chút thì thế nào.

https://thuviensach.vn

Lời này An Nhu đánh chết cũng sẽ không nói ra miệng, chỉ là chút tâm tư nhỏ của cô mà thôi

【 không có việc gì, cũng không tính mệt, học tập rất nhẹ nhàng, (ai nha người ta thật sự là rất vất vả, muốn tổng giám đôc chụt chụt mới có nghị lực tiếp tục.gif) 】

An Nhu mặt không đổi sắc làm lơ cái icon emoji này.

【 Sở tiên sinh, em chuẩn bị thi đấu rồi, không nói với anh nữa. 】

Trong văn phòng, Sở Hư Uyên không nói lời nào, Hạ Dương cũng không hé răng, chỉ có thể trộm mắt lé nhìn Sở Hư Uyên đang gõ gõ nhấp nhấp trên màn hình di động. Đây là lần đầu tiên nah thấy anh Sở biểu hiện ra biểu tình dịu dàng như vậy, người tên Nặc kia... Không đúng, nữ sinh tên An Nhu kia rốt cuộc là ai a?

"Hạ Dương."

Cơ thể Hạ Dương cứng đờ, lập tức bị giọng Sở Hư Uyên gọi hồn về: "Dạ có mặt, anh Sở kêu em có chuyện gì ạ?"

Sở Hư Uyên mày nhíu lại, biểu tình có vài phần suy nghĩ sâu xa, anh duy trì loại vẻ mặt này trong một lát, đột nhiên nói: "Em có biết icon emoji nào không? Gửi mấy cái lại đây cho anh."

Cậu chủ nhỏ nhà họ Hạ run rẩy cầm di động chia sẽ icon emoji trong máy mình sang cho Sở Hư Uyên. Đánh chết anh cũng không thể tưởng được, thì ra anh Sở là dạng người này... Anh thật là nhìn lầm anh Sở!

An Nhu và Tô Hoàng xuống xe, nơi thi đấu Game là khu chuyên môn, An

https://thuviensach.vn

Nhu chọn cuộc thi có quy mô nhỏ, nhưng người tham gia cũng không ít. Làm học viện DICE làm chủ nhà, cho nên màu áo bắt mắt nhất, nhưng lại là có số lượng học sinh tham gia ít nhất.

"A, Tô Hoàng và An Nhu đều tới rồi sao!!" Hạ Tử Quy nhìn thấy bọn họ, lập tức nhiệt tình chào hỏi.

"Mau vào đi, thi đấu sắp bắt đầu rồi." Anh nhiệt tình bưng tới trà bánh choTô Hoàng và An Nhu.

Khoảng cách thi đấu còn hai mươi phút, An Nhu đi vào phòng nghỉ, dựa vào ghế trên, nhắm mắt lại muốn nghỉ ngơi trong chốc lát, thi đấu game tốn rất nhiều tinh thần, yêu cầu tập trung cao độ, ngày thường An Nhu đi học cũng chưa từng nghiêm túc như thế, thi đấu khẳng định không thể thua.

Nhưng mà... Nhắm mắt nghi ngơi không bao lâu, An Nhu giật giật khóe miệng, yên lặng mở to mắt, đối diện một đôi mắt đen nhánh.

Chú ý tới thấy tầm mắt của cô nhìn qua, cái người đan nhìn chằm chằm vào cô dừng một chút, yên lặng di dời ánh mắt, một lần nữa vùi đầu chơi game trên di động, giống như trước.

"... Đội trưởng, có chuyện gì sao?" An Nhu xoa xoa đôi mắt, có hơi mờ mịt hỏi anh ta, đương nhiên cô biết tại sao anh ta lại hành động như vậy, nhưng trong lòng cô lại cảm thấy rất hả giận.

Trước kia khinh thường cô, nói chuyện không lễ phép, làm người ghét, kết quả hiện tại... Nghĩ lại cậu trai ngoan ngoãn mỗi ngày đều rủ cô chơi game kia, An Nhu lộ ra mỉm cười hiền lành.

series dạy ngươi làm người

https://thuviensach.vn

"... Không có việc gì."

An Như Ngọc cũng không có làm lơ An Nhu, lần này lại trả lời cô, cứng đờ trong chốc lát mới tiếp tục nói, "Cô... Đừng ngủ quên, sắp thi rồi."

Giọng điệu vẫn cứng ngắt, nghe không ra cái gì.

"Không sao, kỹ thuật chơi game của tôi rất tốt."

An Nhu cố ý chọc anh: "Không phải học trưởng thường xuyên chơi với tôi sao, như vậy mà vẫn còn chưa tin vào thực lực của tôi?"

Lời này vừa ra, tin tức quá mạnh, không chỉ mình An Như Ngọc nổ tung, mà còn có hai người kia.

"Đội trưởng?! Cậu cõng tôi thông đồng học muội khi nào vậy?!"

Hạ Tử Quy vẻ mặt ngu ngơ, nhìn An Nhu rồi nhìn An Như Ngọc: "Tôi thật là nhìn lầm cậu rồi đội trưởng, có cơ hội tốt như vậy lại không gọi tôi!"

"Nhu Nhu và đội trưởng thường xuyên cùng nhau chơi game sao? Cũng khá tốt."

Tô Hoàng cười tủm tỉm vỗ vỗ đầu An Nhu, thái độ tự nhiên: "Như vậy mới đúng, học nhiều quá cũng không tốt, rảnh rỗi thả lỏng một chút tốt cho tinh thần."

An Như Ngọc đẩy đẩy kính đen, cúi đầu: "Hạ Tử Quy, Tô Hoàng, hai ngươi suy nghĩ nhiều, chỉ là ngẫu nhiên gặp phải mà thôi."

Trên thực tế cũng không phải như vậy.

https://thuviensach.vn

Bản thân An Như Ngọc rõ ràng, đêm qua sau khi nghe được giọng thật của An Nhu... Anh run rẩy hai tay, vô cùng đau đầu, anh em cực cực khổ khổ chơi nửa tháng với nhau, mới biết đối phương là con gái, còn là học muội hoạt động chung một câu lạc bộ.

"Đúng vậy, ngẫu nhiên gặp phải, hiện tại top ranking trên Pubg đều là tôi và học trưởng cùng nhau đánh ra tới."

An Nhu nhẹ nhàng bổ một đao, còn cố ý nói thêm: "Chỉ là hễ có thời gian rỗi là lên đánh hai ba ván mà thôi."

An Nhu cũng không có gì địch ý đối với vị học trưởng này, nhưng đối phương lại luôn không khách sáo còn thái độ nói chuyện thì thiếu lễ phép, chuyện này làm cô cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Hiện tại bắt được cơ hội, trả thù là chuyện bình thường.

"Được rồi, được rồi, sắp thi đấu rồi."

Cầm số thứ tự, An Nhu vỗ vỗ gương mặt làm bản thân tỉnh táo lại, đứng lên, tùy ý vẫy vẫy tay: "Lần này chỉ có một mình em thi đấu thôi sao?"

"Không, còn có đội trưởng ..."

Hạ Tử Quy lời còn chưa nói xong, thiếu niên ngồi ở phía sau u ám nặng nề đứng lên, bước đi đến gần An Nhu: "Đi thôi, sắp bắt đầu rồi."

"Ừm, đi thôi." An Nhu liếc mắt nhìn thiếu niên cao hơn nửa cái đầu đứng bên cạnh, chậc chậc chậc, lổ tai đều đỏ, có khó xử đến như vậy sao? Còn không phải là anh em biến thành học muội sao, năng lực thừa nhận quá kém.

"Anh Sở, vậy chừng nào anh mới tính gặp mặt người ta?"

https://thuviensach.vn

Sau khi gửi tệp tin icon emoji cho Sở Hư Uyên thì không thấy Sở Hư Uyên trả lời hay ho một tiếng, Hạ Dương đợi trong chốc lát, vẫn là không nhịn được: "Chúc mừng anh Sở, hình như anh ncũng không có bài xích cô bé ấy... Như vậy khá tốt, sau này anh có thể tham gia tiệc tùng với em rồi..."

Người khác không rõ ràng lắm, Hạ Dương lại không rõ sao.

Sở Hư Uyên chưa bao giờ tham gia các loại tiệc trong giới quý tộc bọn họ, cũng không có giao lưu kết bạn với những người cùng tuổi, lý do chính là anh ấy có chứng ghét phái nữ cực nghiêm trọng, khả năng sẽ làm ra chuyện gì đó mất phong độ, như đá bay người ta chẳng hạn, không phải chuyện này chưa từng xảy ra.

"Không đi."

Sở Hư Uyên hai tay bám vào ghế xoay nửa vòng, nhìn Hạ Dương với biểu tình lạnh nhạt: "Hơn nữa, anh đã gặp qua."

"Có cơ hội thì lần sau anh sẽ mang em ấy ra tới gắp mấy đứa."

Dưới tầm mắt hoảng sợ như bị điểm huyệt của quả đầu Hanamichi, Sở Hư Uyên chống cằm, đột nhiên nở nụ cười. Anh cười rất đẹp, hơn nữa là nụ cười vui vẻ hiếm khi xuất hiện trên gương mặt anh, thậm chí còn có chút tàng không được đắc ý.

"Lần trước đồng ý với em ấy muốn dẫn em ấy ra tới trông thấy việc đời... Để em ấy gặp mấy đứa cũng không tồi, Hạ Dương, em ấy nhát gan, mấy đứa nhớ đừng dọa em ấy."

https://thuviensach.vn

Chương 58: Bị nghi ngờ gian lận

An Nhu và An Như Ngọc một trước một sau đi vào nơi thi đấu, tìm được vị trí của mình rồi ngồi xuống.

Hôm nay thi đấu Game rất đơn giản, ở trong mắt An Nhu xem ra không khác gì game xếp gạch khối, nhưng là lại có chỗ khác khác, cách tính điểm cũng khác.

An Nhu không xem trọng cuộc thi lần này cho lắm. Nghĩ bằng đầu gối cũng biết, thi tính toán với máy tính, khẳng định con người không thể thắng. Cho dù An Nhu cố tình áp chế năng lực, cũng đã mạnh hơn gấp mấy lần so với người thường.

Vị trí An Nhu và An Như Ngọc cách không xa, cô hé mắt liếc nhìn thiếu niên ngồi bên kia đang luyện tập tốc độ tay ở trên bàn phím, yên lặng ngáp một cái. Luyện tập chỉ phí thời gian, ngủ trước cái đã, trong chốc lát tinh thần không tỉnh táo thì phiền lắm.

An Như Ngọc vừa không chú ý một chút đã bị máy tính trực tiếp phán định thất bại. Đẩy đẩy mắt kính, cậu có chút ảo não, vò đầu, bộ đầu tóc vốn đã rất rối, giờ trải qua bàn tay của cậu càng rối hơn.

Không được, căn bản bình tĩnh không được, không thể điều khiển được tâm trí, luôn vô ý thức phóng tầm mắt tới chỗ ngồi cách đó không xa, An Như Ngọc nhìn thiếu nữ nhắm mắt dựa vào ghế trên, mơ màng sắp ngủ, bậm chặt môi.

https://thuviensach.vn

"...Tự tin đến như vậy sao." Cậu nhẹ giọng nói, không biết là nói với bản thân hay vẫn nói với người khác. An Như Ngọc cũng có thể nhìn thấy rõ ràng sự trào phúng cùng khinh thường đến từ ánh mắt của những tuyển thủ khác.

Tuy rằng cuộc thi được tổ chức tại học viện DICE, nhưng đây cũng không phải hạng mục mà học viện DICE am hiểu.

Dù thực lực của An Như Ngọc không tồi, nhưng nếu nói thật lòng, ngoài kia còn có rất nhiều người mạnh hơn cậu rất nhiều. Cũng bởi vậy, An Như Ngọc mới đăng ký tham gia cuộc thi sơ cấp này.

Tất cả chỉ vì luyện thêm kinh nghiệm và hiểu biết năng lực của những người khác. Một lần nữa mở một ván mới luyện tập tốc độ tay, An Như Ngọc lại nhanh chóng liếc nhìn An Nhu.

Cậu thấy cô ấy vẫn nhắm mắt dựa cả người ra sau ghế, ngủ đến không hề có hình tượng, nét thanh tú trên má còn có chút trẻ con, nhìn qua rất đáng yêu.

Chung quanh có không ít người đều đang nhìn cô. Vốn dĩ nữ gamer đã rất thưa thớt, hiện giờ xuất hiện một người, lại còn thả lỏng tùy tính như vậy, huống chi cô còn là đại biểu cho học viện DICE.

"Thôi, dù sao chuyện cũng không liên quan đến mình." Nghĩ nghĩ, An Như Ngọc tập trung tinh thần luyện tập tốc độ tay. An Nhu chơi giỏi PUBG thì sao? Điều đó cũng không đại biểu cô ấy đều chơi giỏi những trò chơi khác, anh biết rõ, lúc trước An Nhu là tùy tiện chọn cuộc thi này.

An Nhu là bị nhân viên hiện trường đẩy tỉnh. Cô không cẩn thận ngủ quên, người nhân viên tới hỗ trợ điều chỉnh thử thiết bị đen mặt, có lòng tốt đẩy

https://thuviensach.vn

tỉnh cô.

"A? Xin, xin lỗi..."

Theo bản năng sờ sờ miệng, phản ứng đầu tiên của An Nhu là may mắn không chảy nước miếng, tiếp theo mới xấu hổ ho khan hai tiếng: "Thật xin lỗi, thiết bị của tôi không thành vấn đề."

Có thể nghe thấy tiếng cười khẽ và đàm phán từ những tuyển thủ xung quanh, An Nhu xoa xoa đôi mắt, thực thản nhiên không quan tâm đến cái nhìn từ mọi người. Cô từng có kinh nghiệm làm con khỉ bị mọi người vây xem bàn tán chỉ trỏ trong CLB IT, An Nhu cũng đã quen dần.

"Ê, chị gái nhỏ, chị thật đáng yêu nha." Không ít người đều nhìn thấy động tác sờ khóe môi của An Nhu, mấy anh chàng nước ngoài ngồi bên cạnh cô cũng không nhịn xuống được, cười nói đáp lời.

"... Quá khen." An Nhu thẹn thùng cười cười, nhịn không được nhìn anh chàng nước ngoài kia, tóc vàng mắt xanh rất đẹp trai, cũng nói rất lưu loát ngôn ngữ nước Z.

Nhìn thấy An Nhu cười, thiếu niên nước ngoài ngồi bên cạnh càng thân thiện, chủ động giới thiệu bản thân với cô, còn muốn xin thông tin liên lạc của An Nhu.

An Nhu có chút được hoan nghênh mà hơi hoảng loạn, lần đầu tiên trong cuộc đời có người đến gần làm quen, nhất thời xúc động đã trao đổi phương thức liên hệ, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Chưa kịp nói nói mấy câu, thì trận thi đấu này đã bắt đầu, An Nhu di chuyển lực chú ý trở lại trên màn hình, hoạt động một chút ngón tay.

https://thuviensach.vn

Hạng nhất, nhất định là cô.

"... Anh Sở, anh đã thay đổi rồi." Sau khi Sở Hư Uyên nói ra câu nói kia, Hạ Dương ngồi ở trong văn phòng anh ước chừng nửa tiếng mới nghẹn ra một câu.

"Anh không phải anh Sở mà em quen biết, sao anh lại biến thành như vậy?"

Hạ Dương tự tát vào mặt mình, giọng điệu hoảng sợ: "Anh Sở, anh xác định bản thân không có gì ý nghĩ không an phận đối với con gái nhà người ta?"

Sở Hư Uyên không để ý tới anh ta, vẫn luôn ở tiếp tục làm việc, thẳng đến khi nghe xong những lời này mới nâng nâng đôi mắt: "Em cho rằng anh giống em?"

"Không có khả năng, anh Sở, vừa rồi anh..." Giống một cậu thiếu niên ngây thơ đang chìm vào tình yêu! Hạ Dương vuốt mặt, tâm tình phức tạp muốn đâm tường.

Hạ Dương tự nhận bản thân là tay già đời, bạn tình không có mấy chục, bạn gái cũng có mấy trăm, anh lại quen biết Sở Hư Uyên nhiều năm như vậy, cơ hồ nháy mắt đã chú ý tới sự biến đổi của Sở Hư Uyên, mà ngay cả bản thân anh cũng chưa nhận ra.

"Thay vì quan tâm anh ..."

Sở Hư Uyên gõ gõ cái bàn, cắt ngang lời nói của Hạ Dương: "... Chi bằng em nghĩ về tương lai của bản thân mình thì hơn. Hai ngày trước dì Hạ còn oán giận với anh rằng em không quan tâm đến xí nghiệp của gia tộc, muốn cho anh tạo áp lực để em đi vào khuôn khổ."

https://thuviensach.vn

"Đừng mà, anh Sở, anh lại không phải không biết tính của em, em căn bản không phải khối nguyên liệu tốt trong cái ngành này."

Hạ Dương hú lên một tiếng, biết điều mà nuốt những lời muốn nói vừa rồi trở lại trong bụng: "Anh Sở, em không quấy rầy đến anh nữa, em lập tức cút ngay."

Nói xong câu đó, Hạ Dương đứng lên, nhanh chóng đi đến cửa văn phòng, rồi lại có chút do dự. Anh quay đầu lại nhìn người đàn ông vẫn đang cúi đầu làm việc, toàn thân vô hình tản ra hàn khí đông lạnh cả văn phòng, ấp a ấp úng nói: "À, anh Sở, anh nói..."

"Hửm? Còn có việc gì sao?" thái độ Sở Hư Uyên đối với Hạ Dương đã rất khoan dung, nghe Hạ Dương nói, cũng là hơi hơi ngẩng đầu, biểu tình bình tĩnh.

"... À, chính là ..."

Hạ Dương nắm chặt tay cầm cửa, càng thêm cẩn thận: "Anh Sở, em thấy chứng bệnh ghét phái nữ của anh cũng đã có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp, nếu không ... Hay là anh hãy suy xét tìm một người bạn gái để gì gì đó đó, giải tỏa tâm trạng?!"

Sở Hư Uyên dừng ngón tay, nhẹ nhàng xoay xoay bút máy trong tay, bản hợp đồng đã ký xong, giờ tự nhiên có thêm một vệch bút dài phía sau chữ ký. Anh nhíu nhíu mày, ngẩng đầu nhìn chăm chắm vào Hạ Dương, biểu tình khó chịu.

"Không không không, em chưa nói cái gì hết à nha!" Hạ Dương bị ánh mắt của Sở Hư Uyên dọa sợ, lập tức giơ tay lên đầu thề.

"Anh Sở, em còn có chút việc, đi trước nha, có rảnh hẹn anh ra chơi sau

https://thuviensach.vn

hen!" Nói xong, chân Hạ Dương như bôi dầu, chạy tốc độ, kéo cửa ra, chạy vèo một cái đi ra ngoài.

"A, đúng rồi ..." Cửa vừa bị đóng lại một lần nữa bị đẩy ra một khoảng nhỏ, quả đầu đỏ Hanamichi Hạ Dương trộm đút đầu vào.

"Anh Sở, anh có rảnh nhớ mang An Nhu ra tới, chúng ta ăn uống làm quen kết bạn, để em biết mặt, tiện ở trong trường học cũng sẽ quan tâm chăm sóc em ấy, anh Sở xin hãy yên tâm giao công việc này cho em!"

Rầm một tiếng, lần này Hạ Dương là thật sự đóng cửa chạy mất dép. Anh cũng không dám nhắc đến chuyện yêu đương ở trước mặt Sở Hư Uyên nữa... Vỗ vỗ ngực, Hạ Dương lòng còn đầy sợ hãi.

Tóc đỏ Hanamichi đi rồi, Sở Hư Uyên cũng không có tâm tình tiếp tục làm việc. Người đàn ông ngồi ở trước bàn làm việc một hồi lâu, sau đó mới cầm lấy bút máy, tiếp tục công việc đang dang dỡ.

"Hạ Dương... Hừ." Rất khó nói rõ tâm tình hiện tại của Sở Hư Uyên là cái gì, con ngươi hơi híp, Sở Hư Uyên không suy nghĩ nữa.

Lúc thi, An Nhu cũng không chuyên tâm lắm, không phải game nào cô cũng đều thích. Hơn nữa trò chơi này tương đối đơn giản, chỉ là tính toán phức tạp một chút, nhưng đối với An Nhu tới nói cũng không coi như là việc khó.

Chờ đến khi An Nhu liếc nhìn mọi tuyển thủ xung quanh đều dừng lại, mới ngừng lại theo. Mục tiêu của cô chỉ là muốn tận lực tích cóp đủ điểm tại CLB Game mà thôi, rốt cuộc câu lạc bộ này... Nhìn qua đã không đáng tin cậy rồi.

Hoạt động một chút ngón tay hơi tê tê, An Nhu ngửa đầu, cùng toàn thể

https://thuviensach.vn

tuyển thủ đồng loạt nhìn về màn hình lớn trước mặt đang không một tiếng động chảy xuống thành tích ván thi vừa rồi.

Thành tích từ từ hiện ra tới. Dựa theo thói quen, An Nhu chậm chậm nhìn từ vị trí thứ mười trở lên, nhìn đến thứ hạng thứ ba, là An Như Ngọc, hạng hai, là anh chàng nước ngoài tóc vàng ngồi bên cạnh An Nhu, thì ra anh chàng tên là Eddy, sau đó... Hạng nhất Là An Nhu.

Hiện trường bùng nổ âm thanh bàn tán, âm lượng cũng không nhỏ.

Cái tên An Nhu vừa thấy biết ngay là nữ sinh, bên cạnh còn có một hình avata đại diện, An Nhu ngây ngốc mỉm cười. Hiện tại mọi tuyển thủ trong phòng, dù ngồi xa hay gần đều trộm ngắm nhìn đánh giá An Nhu.

... Giống như làm chuyện gì đó sai trái. An Nhu im lặng nhìn số điểm thành tích của bản thân nhiều gấp hai lần người đứng hạng hai, chìm sâu vào suy nghĩ.

Cô đã rất chú ý khống chế năng lực của bản thân, cũng không có tập trung chơi game, tại sao thành tích lại khoa trương như vậy?

Thành tích của An Nhu hiển nhiên cũng khiến cho nhân viên chú ý, rõ ràng phải bắt đầu tuyên bố thứ hạng sau đó là khoảnh khắc chúc mừng, nhưng hiện trường lại im lặng quỷ dị kèm theo xấu hổ.

Dù chậm tiêu như An Nhu, cũng có thể cảm nhận được ánh mắt hoài nghi từ những người khác.

Tôi không biết đâu nha? Tôi cũng rất tuyệt vọng, năng lực trời cho, kiềm chế cách mấy cũng khác người thường.

"Khụ khụ, chúng ta hãy vô tay chúc mừng tuyển thủ ưu tú nhất của cuộc thi

https://thuviensach.vn

lần này, hạng nhất..." MC cũng chậm một chút mới ra tới, MC mặc lễ phục gọn gàng vội vàng làm không khí sinh động lên, muốn kéo cuộc thi về quỹ đạo vốn có, lại bị người cắt ngang.

"Xin lỗi, tôi có ý kiến về kết quả thi đấu cuộc thi lần này." Không biết là ai nhấc tay nói như vậy, An Nhu cũng giật mình, ngẩng đầu nhìn theo nơi phát ra âm thanh, một nam sinh đứng lên, biểu tình mang theo tức giận cùng khó chịu.

"Người giành hạng nhất rõ ràng là dùng phương pháp không người biết để gian lận, nhân viên lại không có kiểm tra ra tới, tôi cho rằng tính công bằng của cuộc thi đấu lần này còn chờ suy xét sau."

"Đúng vậy, nếu chuyện giống như bạn tuyển thủ này nói, như vậy tôi cảm thấy giải thưởng này không cần cũng được."

Một nam sinh khác cũng đứng lên, phát biểu: "Tôi hạng bảy, tôi chấp nhận từ bỏ thành tích của bản thân."

"Đúng vậy, thành tích của học viện DICE luôn luôn rất kém cỏi, lần này lại giữ thứ hạng ba cùng hạng nhất, sao có thể, đừng nói giỡn."

"Ha ha ha, chắc là mở cửa sau rồi, vừa vào là thấy nữ sinh kia đắc ý vênh váo rồi, ai ai cũng lo luyện tập, chỉ có mình cô ta là nằm ngủ không lo lắng gì ..."

"Ha, chi dù có tra xét cũng tra không đến trên người bọn họ đâu, đây là địa bàn của họ mà!!!"

"Cho nên nói con gái chơi game làm gì, căn bản không hiểu cái gì là tinh thần chơi game, chỉ biết ăn vạ cùng gian lận..."

https://thuviensach.vn

Âm thanh bàn tán cũng không nhỏ không lớn, lại vừa vặn có thể để An Nhu nghe được. An Nhu nắm chặt tay, bậm chặt môi không nói một lời. Ban đầu cô cũng tỏ vẻ kinh ngạc đối với thành tích của bản thân, nhìn theo khía cạnh khác, bản thân cô cũng không tính là con người bình thường.

Nhưng liên lụy làm thành tích của đội trưởng cũng bị hoài nghi, ngay cả học viện cũng bị lôi ra tới trào phúng, An Nhu thực tức giận.

Thành tích của cô không bình thường thì làm sao vậy? Nhưng An Nhu cũng đã tính toán qua, dựa theo cực hạn của con người tới nói, biểu hiện của cô căn bản còn chưa tới 1%. Mở miệng đã nói gian lận, đi cửa sau, ngậm miệng chính là bỏ quyền phủ định, ai cho bọn họ dũng khí?

"Chị gái nhỏ, chị không sao chứ..." Nhìn An Nhu nắm chặt tay, toàn thân run rẩy, cậu chàng tóc vàng bên cạnh có chút lo lắng, cô nàng này tức đến mặt mũi trắng bệch, thật sự không có việc gì sao?

Tuy rằng giành vé hạng hai, nhưng Eddy lại không nghi ngờ thành tích của An Nhu. Cậu ngồi ở bên cạnh An Nhu, nên An Nhu có gian lận hay không cậu là người rõ ràng nhất.

"Không có việc gì." An Nhu hít sâu một hơi, bình tĩnh lại.

Cô đột nhiên nhớ tới Sở tiên sinh từng nói với cô, hiện tại cô chính là người trực hệ duy nhất thừa kế nhà họ Sở, đại biểu cho Sở Hư Uyên, tại loại thời điểm này, không thẹn với lương tâm, thì không cần luống cuống.

"Nếu như vậy, vậy tôi xin nhờ ban tổ chức công bố hình ảnh ghi hình của bản thân lên màn hình lớn để mọi người tự phán xét." An Nhu cũng đứng lên, vóc dáng của cô hơi lùn, cho dù có đứng lên cũng bị chắn tầm nhìn, chỉ lộ ra hơn phân nửa khuôn mặt, đôi mắt đen nhánh kia lại rất sạch sẽ.

https://thuviensach.vn

Mỗi một máy đều có một camera ghi lại hành trình, nhưng phải được tuyển thủ đích thân đồng ý ban tổ chúc mới dám chiếu lên màn hình lớn, tránh vi phạm quyền riêng tư của tuyển thủ. Hiện tại An Nhu đã chủ động lên tiếng, xác thật đã giúp ban tổ chúc một đại ân.

"Tốt, như vậy hiện tại chúng ta sẽ phát lại hành trình thi đấu của tuyển thủ An Nhu lên màn hình lớn." MC nhẹ nhàng thở ra, nhìn hiện trường an tĩnh, vội vàng nhờ nhân viên phụ giúp, vừa nỗ lực tạo không khí sinh động, vừa chú ý sắc mặt của mọi người.

An Nhu ngồi trở lại vị trí của mình, tâm trạng lại đột nhiên không khẩn trương. Cô không có đi cửa sau, cho nên cô cũng không có cái gì sợ hãi, ngược lại càng muốn chứng minh năng lực làm những người này câm miệng.

【 Sở tiên sinh, hiện tại em có chút hiểu được tâm trạng của anh. 】

Tâm tình hiện tại cuả An Nhu rất nhẹ nhàng, không nhịn được chia sẻ tâm lý cho đồng bọn.

【 lúc bị người nghi ngờ, trực tiếp dùng thực lực nói chuyện là được. 】

An Nhu không học được cách chủ động bảo vệ bản thân, vẫn luôn đều rất bị động, tuy biết năng lực của bản thân hơn người nhưng lại không thể mở miệng biện giải. Nhưng không phải lúc nào cũng im lặng mặc người xỉ nhục xâu xé.

Sở Hư Uyên đang ngồi ở văn phòng, xem video hiện trường tiếp sóng. Nhìn An Nhu đứng lên ngạo khí nói "Xem ghi hình là biết", Sở Hư Uyên cong lên khóe môi, gõ chữ ở trên màn hình di động.

【 ừ, em làm rất tốt. 】

https://thuviensach.vn

Trong khoảng thời gian này cô nhóc có bao nhiêu nỗ lực, Sở Hư Uyên xem rõ ở trong mắt. Cô nói muốn nỗ lực làm người Sở Hư Uyên có thể tín nhiệm, có thể bình đẳng nói chuyện, cho nên thật sự rất nghiêm túc thực hiện lời nói của bản thân.

Nét mặt không tự giác thay đổi sang chế độ nhẹ nhàng ấm áp, Sở Hư Uyên vuốt vuốt di động, chọn một biểu tượng emoji gửi cho An Nhu.

【 (ôm ấp hôn hít nâng lên cao.gif) 】

An Nhu đang nước uống, thuận tiện hưởng thụ một chút tầm mắt xấu hổ của những người kia, thì bỗng nhiên nhận được icon emoji của Sở Hư Uyên.

"Phốc —— khụ khụ khụ khụ khụ!" Phản ứng cực nhanh che miệng lại, An Nhu ho khan tê tâm liệt phế, cô tưởng nhìn lầm, nhìn lại thật kỹ, phát hiện không lầm, cái icon emoji đó vẫn còn đang nhấp nha nhấp nháy.

... Sở Hư Uyên khi nào bị người xuyên?! Đây không phải là Sở Hư Uyên mà cô quen biết!

Ad có lời muốn nói:

"Hạ Dương tự nhận bản thân là tay già đời, bạn tình không có mấy chục, bạn gái cũng có mấy trăm ..."

Thông qua câu này, ad cảm thấy Hạ Dương không xứng với nguyên nữ chủ Tô Hoàng. Trong truyện gốc, cũng bởi vì bạn gái cũ của Hạ Dương ôm bụng bầu đến bắt anh ta chịu trách nhiệm nên Tô Hoàng mới bỏ anh ta và chấp nhận quen với Sở Hư Uyên.

https://thuviensach.vn

Cũng vì hành động đó của Tô Hoàng đã làm rạng nát tình cảm anh em giữa Sở Hư Uyên và Hạ Dương, cũng làm Hạ Dương trở thành một trong những vai ác trong truyện gốc.

Hạ Dương quá lạm tình, trong lúc quen với nguyên nữ chủ, còn vô tình ngủ với người khác.

Đây là một con bug bự chà bá trong truyện gốc, Sở Hư Uyên có chứng ở sạch thành bệnh, sao có thể chấp nhận bạn gái cũ của anh em mình, mà người này còn thất thân, thân thể lẫn tình cảm đều không còn trong sạch.

Nguyên nữ chủ cũng là người sạch trong tình cảm, sao có thể bắt gặp Hạ Dương ngủ với người khác mà vẫn tha thứ và nhiều lần trở lại với anh ta, cho đến khi có người vác bụng bầu đến chị mới cắt đứt hoàn toàn.

Còn nữa, theo lời An Nhu, thì ad nghĩ đây là một quyển OE.

Vì sau khi Hạ Dương đỡ một viên đạn cho Tô Hoàng, thì qua đời, Tô Hoàng và Sở Hư Uyên cùng chung sức thâu tóm toàn bộ thế lực tài chính trên toàn thế giới, hết.

Ad nghi là trong truyện gốc hai người không có tình cảm và chỉ là mối quan hệ làm ăn, lợi dụng lẫn nhau. Nên... Chắc anh Sở nhà ta sạch hai đời ha.

Chỉ thấy thương cho nguyên nữ chủ Tô Hoàng thôi, gặp phải tra nam.

À, Tô Hoàng và Hạ Dương thành đôi nha.

Và, sau này con trai của Sở Hư Uyên x An Nhu lấy con gái của Tô Hoàng x Hạ Dương. (Nằm trong phiên ngoại, đây là truyện có phiên ngoại dài nhất

https://thuviensach.vn

ad từng thấy, gần 20 chương phiên ngoại.)

https://thuviensach.vn

Chương 59: Lần này thật sự yêu anh

Camera hành trình của An Nhu không có vấn đề. Không bằng nói, toàn bộ quá trình cô đều lười biếng, không có tinh thần mà gõ gõ bàn phím, nhưng độc đáo là thao tác ngón tay lại không hề sai lầm.

Hình ảnh vừa được công chiếu lên màn hình lớn, những người trước đó đứng lên la ó phản đối ý kiến này nọ đều im miệng. An Nhu thao tác không có chỗ nào có thể chỉ trích, cũng nhìn không ra chút dấu vết nào đi cửa sau.

Cho dù lúc trước là ai mở miệng phản đối, nhưng những hình ảnh lặp đi lặp lại trên màn hình lớn, cũng đủ làm tất cả mọi người im miệng. Những người trước đó la ó ồn ào không công bằng, sắc mặt hiện tại càng vô cùng xuất sắc.

Nhưng tâm tư của An Nhu lại không đặt ở nơi này. Cô rối rắm nhìn lại nhìn icon emoji mà Sở Hư Uyên gửi tới, thậm chí hoài nghi thân phận của đối phương.

【 Sở tiên sinh! 】

An Nhu cứng đờ một hồi lâu, mới miễn cưỡng trả lời.

【 anh... Khi nào học được dùng icon emoji vậy? Thật là đáng yêu, ha ha. (bắt kịp thời đại, không bao giờ lo lắng ông nội không biết cách sử dụng công nghệ thông tin thế kỷ 21.gif) 】

https://thuviensach.vn

【... Cái icon này là của hệ thống không phải ý của em, em không có suy nghĩ này đâu nha, Sở tiên sinh, em muốn nói, anh càng ngày càng bình dân...】

Nói đến tuổi tác không khác gì đâm trúng tử huyệt, An Nhu giật giật khóe miệng, nỗ lực giải thích với Sở Hư Uyên.

【 rất kỳ lạ sao? 】

Sở Hư Uyên hỏi lại cô.

【 hay là em thích bộ dáng lúc trước anh làm em run bần bật hả? 】

... Nói thực ra, cả hai loại đều làm em muốn run bần bật! Loại lời nói thật, khẳng định này không thể nói.

An Nhu nhìn MC lại một lần nữa tạo không khí sôi động lên, thông minh nói sang chuyện khác.

【 à, Sở tiên sinh, em bên này còn có việc, không nói với anh nữa, chờ rảnh lại nói chuyện sau nha. (anh đứng ở chỗ này nha, để em đi mua một quả quýt cho anh.jpg) 】

【... Anh đứng đó chờ em, để em đi mua quả quýt cho anh. Không không, không phải, là em đứng ở đó, Sở tiên sinh mua quả quýt cho em đi! Em thích ăn quýt nhất đó! 】

An Nhu một giây hoàn hồn, nói chuyện đều không thở dốc.

【... An Nhu, em tưởng anh chưa đọc qua tác phẩm 《 Bóng dáng sau lưng 》 của Chu Tự Thanh phải không? 】

https://thuviensach.vn

Lần này Sở Hư Uyên không gửi tin nhắn, mà là trực tiếp nói ra tiếng, trong giọng nói tràn ngập nguy hiểm.

【 hửm? 】

Hệ thống rác rưởi!

Chỉ biết làm bậy không thôi!

Trong lòng An Nhu loảng xoảng loảng xoảng đâm tường, bên ngoài lại tỏ ra hồn nhiên vô tội.

【 Sở tiên sinh, anh nói cái gì? Em nghe không hiểu. 】

Đánh chết cũng không thể thừa nhận!

Cô cũng không có ý muốn chiếm Sở tiên sinh tiện nghi nha! Nói nữa, ai muốn giữa đường hốt vỏ làm cha, làm mẹ thì còn có thể suy xét một chút, không phải nghĩ gì đâu không.

Sở Hư Uyên đè đè thái dương, anh đột nhiên phát hiện, con đường anh chọn có khả năng sai lầm. Rõ ràng là muốn chạy con đường người thân, nhưng hiệu quả có khả năng thụt lùi...

Sở Hư Uyên sắc mặt lạnh nhạt, một lần nữa xóa bớt một loại phương pháp ở trên tập tài liệu.

"Làm cách nào mới có thể kéo gần quan hệ..." Nhìn những dòng chữ viết tay rậm rạp trên tập tài liệu được in ra giấy, Sở Hư Uyên nhíu mày, quyết định thí nghiệm thêm nhiều phương pháp nữa.

An Nhu còn tưởng giãy giụa thêm hai ba lần, nhưng lúc này đã đến khoảnh

https://thuviensach.vn

khắc bắt đầu nghi thức trao giải, sau khi MC nói xong một loạt giới thiệu, thì tuyên bố tên top 10 thứ hạng, hơn nữa còn tự tay trao giải khen thưởng cho tuyển thủ.

Hiện tại An Nhu không thiếu tiền, nhưng có tiền không lấy chính là người ngốc, cô sửa sang lại quần áo có chút nhăn, nỗ lực biểu hiện bình tỉnh, bước chậm rãi đi lên sân khấu lấy cúp cùng huy chương.

Vị trí đứng cũng rất vi diệu, bên phải là anh chàng Eddy tóc vàng, bên trái là đội trưởng CLB Game đang xụ mặt đầy u ám, cô đứng ở bục cao cũng thấp hơn bọn họ một cái đầu.

"Khụ khụ, chúc mừng anh." Suy nghĩ nói cái gì để tránh xấu hổ, An Nhu nhỏ giọng nghiêng đầu nói với Quân Tử Như Ngọc. Rốt cuộc học viện DICE nhận thầu hai vị trí đầu bảng, An Nhu cảm giác tốt đẹp, cảm thấy vẫn là thực không tồi.

Thiếu niên đầu ổ gà liếc cô một cái, biểu tình có chút cổ quái.

"Chúc mừng tôi? Không tôi phải chúc mừng cô mới đúng, đoạt được giải nhất, rất ghê gớm đó." Lời nói là nói như vậy, nhưng giọng điệu lại rất lạnh nhạt, pha lẫn cảm xúc phức tạp.

"Không có không có, em chỉ là gặp may thôi."

An Nhu thẹn thùng cười một chút, thật ra cô cũng không có ác cảm đối với Quân Tử Như Ngọc, mỗi lần hai người chơi game, phối hợp cũng khá tốt: "Đây cũng chỉ là cuộc thi nhỏ thôi."

Quân Tử Như Ngọc lại không có tiếp nhận cách nói của An Nhu, cúi đầu, thiếu niên biểu tình u ám, cả người đều tản ra khí tràng "tôi không thích người khác làm phiền tôi".

https://thuviensach.vn

"... Người anh em à, buổi tối còn chơi game chung không?" An Nhu không biết nguyên nhân lý do gì khiến Quân Tử Như Ngọc u ám như vậy. Nghĩ nghĩ, cô vẫn muốn tận lực bổ cứu mối quan hệ bạn game này.

Ờ, thật ra cũng là tại cô giấu giếm giới tính trước...

An Như Ngọc cúi đầu suy nghĩ gì đó, như là đang kịch liệt giãy giụa, sau đó qua một hồi lâu, cậu ta mới ngẩng đầu, giọng điệu bình tĩnh, mặt không biểu cảm nói: "Chơi."

Tuy rằng vẫn còn cảm thấy không thoải mái, nhưng trong trò chơi... An Như Ngọc cũng phải thật lòng thừa nhận, An Nhu xác thật rất có năng lực trong trò chơi. Hơn nữa còn là một đồng đội xuất sắc. Loại người này nếu làm đối thủ sẽ r ấtđau đầu, nhưng làm đồng đội... Chính là thiên đường.

"Được, đêm nay em mang anh ăn gà thả cửa." An Nhu sảng khoái gật đầu, trao giải vừa vặn tới lượt ba người bọn họ, An Nhu cũng không tiếp tục nói chuyện nữa, mặt mang mỉm cười tiếp nhận giải thưởng, sau đó thi đấu kết thúc, chuẩn bị trở về.

An Nhu và An Như Ngọc cùng nhau đi vào phòng nghỉ cửa học viện DICE, mới vừa đẩy ra cửa, An Nhu đã bị Tô Hoàng ôm lấy, xoa xoa tóc đen mềm mại của cô: "Nhu Nhu thật là lợi hại, thể hiện thực tốt."

"He he he, quá khen quá khen."

An Nhu cũng nở nụ cười, thái độ tự nhiên thả lỏng: "Không biết lần này có thể lấy được bao nhiêu điểm tích lũy nữa."

CLB Game cũng chỉ có mấy mạng, chương trình quy hoạch cũng không có kỹ càng tỉ mỉ như CLB IT, An Nhu cũng không biết cô phải tham gia bao

https://thuviensach.vn

nhiêu lần thi đấu, đoạt bao nhiêu giải nhất nữa mới có thể góp đủ điểm thành tích. Hoặc nhiều hoặc ít cũng nên có điểm.

An Nhu không xác định mà nghĩ, quay đầu lại thì thấy đội trưởng CLB Game đi theo phía sau cô đi vào mặt đã đen thui. Thiếu niên tóc đen hừ lạnh một tiếng, lo ngồi vào trong một góc, vùi đầu chơi game trên di động.

"... Làm sao vậy?"

An Nhu nhìn đầu ổ gà, lại nhìn Hạ Tử Quy đang che miệng lại, muốn cười lại nghẹn không thành câu, càng thêm không rõ nguyên do, hỏi lại: "Mình nói sai cái gì sao?"

"Ha ha, không có gì."

Tô Hoàng cười kéo An Nhu ngồi xuống, nhìn cô chớp chớp mắt: "Trên thực tế, không cần thi nhiều như vậy đâu, tính ra thì, trận này thi đấu này cũng đã ôm trọn một nửa thành tích của học kỳ này rồi."

"... Nhiều như vậy sao? Co thật không?"

An Nhu đôi mắt nháy mắt sáng trưng, hưng phấn nói: "Cậy có phải nếu mình đoạt thêm hai giải nhất nữa thì có thể thành công lui thân?"

Thật sự là quá tốt!

Cô không ngờ CLB Game tính điểm thành tích nhẹ nhàng như vậy... Nhớ lại đống bài tập IT chồng chất như núi kia, cùng với các chương trình học khác, An Nhu cảm thấy đau lòng dùm bản thân, biết vậy cô chỉ cần đăng ký tham gia mỗi CLB Game thôi là được.

"A? Chị gái nhỏ, chị không thể nói đi là đi nha."

https://thuviensach.vn

Tô Hoàng còn chưa nói xong, vẻ mặt Hạ Tử Quy đã đau khổ nói tiếp: "Chúng ta CLB Game thật vất vả có chút hy vọng, em lấy đủ tích điểm thì chuẩn bị rút lui? Thật nhiều người muốn vào còn không được đâu."

Bình tĩnh mà xem xét, CLB Game tích điểm cũng đủ phong phú, chuyện này không liên quan gì đến đội trưởng An Như Ngọc. Nếu không phải điều kiện tham gia hà khắc, An Như Ngọc lại không cho phép bọn họ lộ ra quy tắc, không biết sẽ có bao nhiêu người tới đăng ký tham gia làm thành viên câu lạc bộ đâu.

"Hạ Tử Quy, câm miệng."

Ngồi ở trong một góc, An Như Ngọc đầu cũng không nâng, thiếu niên biểu tình lạnh lùng, khóe môi quật cường bậm thành một đường thẳng: "Cô ta muốn lấy đủ tích điểm xong rời đi cũng không có ai có thể ngăn cản, đây là quy củ của câu lạc bộ."

"Đội trưởng, khi nào câu lạc bộ chúng ta có loại quy củ này!"

Hạ Tử Quy không quen nhìn bộ dáng ngạo kiều của An Như Ngọc, độc miệng nói: "Cậu không khuyên nhủ, thành viên mới đi rồi thì câu lạc bộ làm sao bây giờ!"

"Hai anh đừng cãi nhau nữa..."

An Nhu yên lặng nhấc tay, làm người khơi chiến tranh, cô cũng thực bất đắc dĩ: "Em cũng chưa nói sau khi tích đủ điểm thì rời khỏi câu lạc bộ, nếu có khả năng, em còn muốn lấy nhiều một chút cộng lại cho những học kỳ sau."

Tuy rằng lấy đủ tích điểm là đi chính là ý nghĩ thật sự trong đầu An Nhu,

https://thuviensach.vn

nhưng hiện tại cô không thể hành động như vậy. Dù không vì câu lạc bộ, thì cũng vì bản thân mình, hiện tại mục tiêu của An Nhu chính là tận lực hướng về phía trước.

Niên cấp hơn hàng chục ngàn người, An Nhu cũng muốn nhìn một chút xem đâu là giới hạn năng lực của bản thân.

"Người anh em cứ yên tâm, đệ... À, muội đây khẳng định sẽ không rời đi."

Thật ra, An Nhu nói chuyện rất chân thành với An Như Ngọc, kết quả nói nói lạ thay đổi mùi vị: "Rốt cuộc người anh em đối xử với muội khá tốt, muội khẳng định sẽ không quên huynh."

An Như Ngọc giật mình, tuy rằng giọng nói không giống trước, nhưng giọng điệu mềm mại nhẹ nhàng lại giống y như anh chàng Đông Bắc kia.

"... Ha, cô mong chờ tôi nói lời cảm ơn với cô sao?"

An Như Ngọc liếc mắt nhìn An Nhu, đôi mắt bị tóc mái che khuất vẫn trong veo sạch sẽ, khóe môi cong lên: "Không có khả năng."

"... Không muốn cảm ơn thì thôi, em cũng không mong chờ."

An Nhu có chút chán ghét, nhìn Tô Hoàng nói: "Hiện tại có thể đi được chưa? Mình còn phải quay về lớp đi học tiếp."

An Nhu không quan tâm lắm với mấy cuộc thi game, nhưng lại bị điểm thành tích gây bất ngờ, muốn nhanh chóng tích góp điểm, cuối cùng An Nhu quyết định.

Hiện tại cô chỉ cần chuyên tâm tập trung vào một việc khác, con đường thành tích xem như đã quy hoạch xong, chọn CLB Game, pass CLB IT. À,

https://thuviensach.vn

không, là hai việc.

【 Sở tiên sinh, tháng này sắp kết thúc rồi, em sắp bước vào cuộc thi tháng đầu tiên ở học viện DICE. 】

An Nhu vừa lật sách, vừa khẩn trương nói.

【cuối tuần này em ở nhà ôn tập hai ngày... Thật lo lắng đến lúc đó thi không tốt. 】

【... Em không tin tưởng bản thân đến như vậy sao? 】

Sở Hư Uyên buông giấy tờ trong tay xuống, không biết nói cái gì nữa.

【 anh thấy hai ngày trước em chơi game rất hạnh phúc vui vẻ mà? 】

Dưới sự đấu tranh không ngừng nghỉ của An Nhu, rốt cuộc Sở Hư Uyên cũng gật đầu đồng ý cho phép An Nhu chơi game với bọn Quân Tử Như Ngọc, tiền đề là phải có mặt của Sở Hư Uyên, không cho phép ăn mảnh.

Tuy rằng rất muốn mắng chửi cái tật bao che cho con quá mức của tổng giám đốc Sở, nhưng An Nhu vẫn ngoan ngoãn đồng ý, coi như là dẫn theo một cậu bạn nhỏ, cậu bạn nhỏ không hiểu chuyện, người lớn không thể so đo với con nít, An Nhu lạc quan nghĩ.

【không giống nhau nha, em chơi game cũng là chơi đàng hoàng nghiêm túc, anh không phát hiện có rất nhiều lần em đều nhường thiết bị cho anh sao? Trong lòng em rất khổ sở, (đàng hoàng nghiêm túc chơi game, thật là một ngày nhàm chán a.gif) 】

Nằm bẹp trên giường, An Nhu lắc lư hai chân trơn bóng.

https://thuviensach.vn

【 hơn nữa sau cuộc thi còn có vũ hội dành cho học sinh mới... Em không rành khiêu vũ cho lắm, xấu hổ không muốn than gia chút nào. 】

Đây là việc làm An Nhu đau đầu hơn vụ tích điểm, học viện DICE có truyền thống, sau khi nhập học một tháng thì sẽ tổ chức vũ hội dành cho học sinh mới, cũng coi như là cách giao hữu hoặc là mở rộng xã giao tạo mối quan hệ trong tương lai.

Khiêu vũ đối với những quý tộc tiểu thư, các thiếu gia tới nói là dễ dàng, An Nhu thật sự là bắt đầu từ con số 0.

May mắn Sở Hư Uyên mời cô giáo dạy cho cô, tuy rằng cơ thể An Nhu cứng đờ tay chân không phối hợp, nhưng cũng có thể giống mô giống dạng, ít nhất không xảy ra sai lầm. Đương nhiên, khiêu vũ là một bộ phận thuộc về chương trình học Lễ nghi.

【đến lúc đó em có tìm bạn nhảy chung không? 】

An Nhu còn chưa nói hết lời, Sở Hư Uyên đã trầm giọng hỏi, mắt hơi híp. Đương nhiên là anh nhớ rõ vụ vũ hội này, nhưng không nghĩ tới An Nhu sẽ nói ra sớm như vậy.

【 không tìm, tìm bạn nhảy làm gì, em đâu có quen biết với ai đâu. 】

An Nhu trả lời dứt khoát quyết đoán.

【 em hỏi Tô Hoàng, bạn ấy cũng không tính toán tìm, không phải là vấn đề gì lớn lao. 】

Trong một tháng học ở học viện DICE này, điều thất bại nhất mà An Nhu làm chính là kết bạn mới, bạn học chung lớp chỉ là quen mặt, nhưng chưa từng giao lưu nói chuyện qua.

https://thuviensach.vn

【 ừ. 】

Sở Hư Uyên lên tiếng, dừng một chút mới nói.

【 như vậy cũng tốt, dù sao em cũng không biết nhảy. 】

Tuy rằng nói như vậy, nhưng là nếu hai người có thể video call, An Nhu nhất định có thể thấy rõ ràng độ cong khóe miệng của Sở Hư Uyên. Tâm trạng của tổng giám đốc Sở đang rất tốt.

【... Tuy rằng là sự thật không sai, nhưng Sở tiên sinh, anh nói thẳng như vậy thật chẳng khác nào dùng kim đâm vào tim em. 】

An Nhu thuận miệng nói.

【 thật muốn biết lần này thi bao nhiêu môn... Sở tiên sinh, thành tích lúc anh còn học ở học viện DICE là bao nhiêu? 】

【 anh? 】

Sở Hư Uyên nghĩ nghĩ, đưa ra câu trả lời khẳng định.

【 ổn định nằm trong ba vị trí đầu bảng, thường xuyên ngồi ghế hạng nhất. 】

【 ha ha, em còn tưởng rằng anh vẫn duy trì chiếc ghế hạng nhất cho đến khi tốt nghiệp đó. 】

An Nhu cười ra tiếng.

【 thì ra cũng không phải toàn năng. 】

https://thuviensach.vn

Ở trong ấn tượng của An Nhu, Sở Hư Uyên là người ưu tú nhất trên toàn thế giới, cô chưa thấy đối phương thua bất kỳ người nào.

【 hình như em có chút hiểu lầm về anh thì phải? 】

Sở Hư Uyên cũng cười khẽ ra tiếng.

【 anh cũng chỉ là một người bình thường, có thể ngồi tại ba vị trí đầu bảng, đã rất xuất sắc rồi, nhưng cũng nhờ có nỗ lực mới có kết quả đó. Nhưng, trên thế giới này cũng không phải chỉ có một mình anh nỗ lực. 】

An Nhu lắc lư hai chân lập tức dừng lại. Cô im lặng một hồi lâu, lâu đến mức Sở Hư Uyên nhịn không được gửi tới một loạt dấu chấm hỏi, An Nhu mới chậm rãi soạn tin gửi.

【 như vậy sao... Sở tiên sinh, anh thực ghê gớm. 】

Dừng một chút, cô lại nói tiếp.

【 thật xin lỗi. 】

An Nhu đã từng... Không, cô vẫn luôn cảm thấy, cô chẳng qua là xuyên đến một quyển sách mà thôi. Cho nên lúc nào cô cũng đều nghĩ, bản thân sớm hay muộn cũng phải về nhà. Thân là người từ bên ngoài đến, có chút cảm giác về sự ưu việt, có cảm giác yên ổn khi biết trước tương lai.

Cho dù An Nhu không biểu hiện ra ngoài, nhưng trong tiềm thức của mình, cô vẫn cảm thấy đây là một trò chơi. Đơn giản là cô bị lạc vào trong ảo cảnh mà thôi.

Cho nên, từ lúc bắt đầu An Nhu không hề có quy hoạch về tương lai, bởi vì

https://thuviensach.vn

cô cảm thấy bản thân sẽ trở về, cũng không có cảm giác nguy hiểm mỗi khi đối diện với những tình tiết xảy ra trong truyện gốc. Bởi vì nếu có chết bất quá là trở về thế giới cũ mà thôi.

Tử vong đối với An Nhu tới nói là một khái niệm hư vô, do đó sâu trong tâm lý, cô thật sự không sợ cái chết.

Sở Hư Uyên là người trong sách, Tô Hoàng là người trong sách, tất cả mọi người trong thế giới này đều là người trong sách, An Nhu vẫn luôn miệng nói bản thân có tình cảm với Sở Hư Uyên, nhưng tình cảm này, có bao nhiêu phần là mê luyến, bao nhiêu phần là thích, ngay cả bản thân An Nhu cũng đều nói không rõ.

"... Em sai rồi."

Ánh mắt trống rỗng, An Nhu nói gì thì chỉ có mình cô có thể hiểu: "Rõ ràng... Bọn họ đều giống em, đều là con người. Rõ ràng Sở tiên sinh cũng vậy, anh ấy cũng là con người, có máu thịt, có suy nghĩ riêng, có cuộc sống riêng."

Khoảng thời gian trước cùng người nhà khắc khẩu, trực tiếp lên án cái chết của nguyên chủ, là Sở Hư Uyên cho An Nhu một điểm liên hệ với thế giới này, hiện tại Sở Hư Uyên chỉ thản nhiên nói một câu, đã khiến cho An Nhu phải suy nghĩ lại.

An Nhu hốc mắt đỏ bừng, xoa xoa đôi mắt lại không có khóc.

Đã đến một bước này, An Nhu đã không dễ dàng khóc như lúc trước.

Sở tiên sinh, lần này, em là thật sự thật sự thiệt tình thực lòng thích anh. Em muốn đứng cạnh anh, muốn nắm tay anh đi trên con đường tương lai phía trước.

https://thuviensach.vn

... Em, muốn tới gần anh, muốn hiểu anh hơn.

Em... Đang nỗ lực cố gắng đuổi theo bước chân của anh.

Sở Hư Uyên cũng không hiểu tại sao cô nhóc này lại nói lời xin lỗi với anh. Nhưng hiếm khi An Nhu chịu mềm xuống, thái độ không mang theo gai, Sở Hư Uyên khóe môi mang theo ý cười, gương mặt sáng bừng.

【 ừ, anh chấp nhận. 】

【 anh biết em nói cái gì mà chấp nhận...】

Trong lòng An Nhu còn có chút phức tạp, như là rốt cuộc đẩy ra sương mù nhìn thấy con đường phía trước. Dừng một chút, cô nghiêm túc nói với Sở Hư Uyên.

【 Sở tiên sinh, em sẽ nỗ lực cô gắng đuổi theo bước chân của anh, sẽ không làm anh khó xử! (bước từng bước hướng về trái tim anh, yêu em nha, được không.gif)】

An Nhu giật giật khóe môi, cảm xúc đã ấp ủ tốt không còn sót lại chút gì.

Cái hệ thống này quả thật có độc mà, lúc nào cũng lòi thêm mấy cái icon emoji lừa tình, toàn moi hết tim gan của cô ra cho Sở tiên sinh biết, hệ thống đáng ghét.

https://thuviensach.vn

Chương 60: Trang điểm ra ngoài với Sở Hư Uyên

Ngay từ đầu, kế hoạch của An Nhu là ở nhà học tập trải qua cuối tuần buồn chán, cho nên khi Sở Hư Uyên không mời tự đến, trong lòng cô thật sự là cự tuyệt tiếp đón.

Ngáp ngắn ngáp dài chào đón Sở Hư Uyên vào nhà, An Nhu xoa xoa đôi mắt: "Sao anh lại đây sớm như vậy, có việc gì sao?"

Tối hôm qua cô thức đêm chuẩn bị cho cuộc thi tháng, cuối tuần còn phải ôn tập lại.

"Em không ngủ đủ giấc?" Sở Hư Uyên nhìn An Nhu buồn ngủ mông lung, phía dưới hốc mắt còn có một mảnh xanh đen, tinh thần và sắc mặt có vài phần tiều tụy. Sở Hư Uyên nhìn đồng hồ, 7 giờ rưỡi, cũng không tính sớm.

"Không có, chỉ là thức đêm chưa kịp ngủ bù thì anh đã tới quấy rầy rồi." An Nhu mới chợp mắt không bao lâu thì Sở Hư Uyên đã gõ cửa, làm cô vội vội vàng vàng, cũng chưa tới kịp thay quần áo ngủ, may mắn là cô ưa chuộng loại hình quần áo ngủ hình thú nguyên bộ liền quần, nhưng hiện tại An Nhu nói chuyện đều là mơ hồ, đầu óc còn đang ngủ.

"Đi ngủ."

Sở Hư Uyên nhàn nhạt nói: "Anh vào thư phòng xử lý chút công việc."

https://thuviensach.vn

"A? không phải anh có chuyện tìm em sao?"

An Nhu nỗ lực mở to hai mắt, vỗ vỗ gương mặt: "Sở tiên sinh, không có việc gì, em đã tỉnh táo hơn rất nhiều, không sao."

Sở Hư Uyên cúi đầu nhìn cô, gương mặt cô nhóc mềm mại ửng đỏ, nói chuyện cũng lộ ra biểu tình mơ màng buồn ngủ, toàn thân mềm mềm mại mại, vô cùng đáng yêu.

Ngay cả bản thân anh cũng chưa ý thức được, Sở Hư Uyên vươn tay chọc chọc một chút vào một bên má của An Nhu.

Xúc cảm thực tốt.

Trước lúc An Nhu phản ứng lại, Sở Hư Uyên đã ho khan hai tiếng che dấu hành động xấu hổ của mình, giọng nói bình tĩnh: "Anh có chút việc muốn xử lý gấp, em đi lên nghỉ ngơi trước, chờ anh xử lý xong rồi lại kêu em dậy sau, được không?!"

"Ơ... Vậy em về phòng ngủ một lát nha." An Nhu có chút chậm chạp chớp chớp mắt, hiện tại tư duy của cô rất mơ hồ, muốn nói cái gì rồi lại có chút mờ mịt, ngoan ngoãn nói câu chúc ngủ ngon với Sở Hư Uyên.

"Em đi ngủ đây, Sở tiên sinh làm xong việc nhớ kêu em dậy đó, đúng rồi, anh biết thư phòng ở đâu..." Vừa nói, An Nhu lung lay xoay người, muốn dẫn Sở Hư Uyên đến thư phòng.

Một đôi tay từ phía sau đỡ lấy bả vai An Nhu. Sở Hư Uyên hơi sử dụng lực, đẩy An Nhu lên cầu thang: "Em lên phòng ngủ trước đi, anh biết thư phòng nằm ở đâu."

https://thuviensach.vn

Nhìn An Nhu lảo đảo lắc lư đi lên bậc thang đầy nguy hiểm, Sở Hư Uyên khẽ nhíu mày, đỡ cô từ phía sau, đẩy cô đi đến phòng ngủ, còn giúp cô mở cửa.

"Ngủ, anh đi xử lý chút việc rồi kêu em dậy sau." Nhìn An Nhu một đầu ngã quỵ ở trên giường, Sở Hư Uyên không yên tâm bổ sung thêm, nghe được một tiếng mơ hồ trả lời.

... Thôi, nhìn thấy mèo con nỗ lực như vậy, lần này anh cố mà không so đo với cô nữa. Rõ ràng khóe miệng không tự giác cong lên một độ cong tuyệt đẹp, người đàn ông lại khắc chế biểu tình lạnh nhạt ung dung.

Nhẹ nhàng cưỡi đi quen đường bước vào thư phòng, Sở Hư Uyên click mở máy tính của An Nhu, di động trong túi phát ra âm thanh.

Nhìn tên hiện lên trên màn hình di động, Sở Hư Uyên dừng một chút, chuyển cuộc gọi.

"A lô! Anh Sở! Anh đến chưa? Có dẫn Nhu Nhu theo không?" Giọng Hạ Dương từ đầu bên kia truyền đến, thật tùy tiện, thật ầm ĩ.

Sở Hư Uyên nhíu mi, đứng lên đóng lại của thư phòng, lại giơ tay vặn nhỏ âm lượng lại: "Công ty có việc, sẽ tới trễ một chút."

"Trời trời, hôm nay mặt trời mộc đẳng đông sao, hiếm khi anh Sở nhà ta dễ nói chuyện như vậy nha!" Hạ

Dương lớn tiếng gào to: "Anh Sở, anh thật xấu xa mà, nói tốt mang Nhu Nhu lại đây chơi, vậy mà còn công với chả việc!"

"... Em khi nào thân với An Nhu như vậy?"

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên nhịn không được, con ngươi nhanh chóng tụ tập khói mù: "Nhu Nhu?"

"... A ha ha ha, thật ra cũng không có thân gì mấy đâu, có đôi khi chơi game cũng là cách thăng tiến tình cảm ... A ha ha ha!" Quá quen thuộc tính cách của Sở Hư Uyên, Hạ Dương nghe rất rõ ràng sự nguy hiểm cất giấu ở trong giọng nói bình tĩnh của Sở Hư Uyên, lập tức biện bạch.

"Cũng không phải giống như anh suy nghĩ đâu, ý của em là cảm thấy tên của em gái dễ nhớ... Anh Sở, anh đừng nghĩ nhiều làm chi, anh biết rõ tính cách tự quen thuộc của em mà, thật ra chúng em không thân, em không có ý gì khác đâu..."

Gập ghềnh chứng minh bản thân trong sạch, bên ngoài hô mưa gọi gió nhất chơi đến không sợ ma nào, cậu út nhà họ Hạ quả thực khóc không ra nước mắt, anh chỉ thuận miệng kêu thôi, sao lại chọc phải núi lửa của anh Sở rồi!

"Ừ, lần sau nhớ chỉ gọi tên của em ấy thôi, em ấy không thân với mấy đứa." Sở Hư Uyên nhàn nhạt nói, từ đầu tới đuôi đều bình tĩnh, giống như những dấu hiệu báo trước nguy hiểm đó chỉ là ảo giác của Hạ Dương.

"Cứ như vậy đi, đợi anh giải quyết xong công việc sẽ báo cho em biết."

"Dạ! Anh Sở nhanh lên nha, cố lên."

Thật vất vả vượt qua đề tài nguy hiểm, Hạ Dương nhẹ nhàng thở ra, cắt đứt điện thoại với Sở Hư Uyên, nhìn một dàn tiểu thư công tử phía sau lưng vẫy vẫy tay: "Anh Sở có việc, lát nữa mới tới, chúng ta chơi trước thôi!"

Mọi người ở đây đều giữ biểu tình khẩn trương khi Hạ Dương gọi điện thoại giờ cũng buông dần xuống, hi hi ha ha lại náo nhiệt lên. Bọn họ mỗi người đều không nói gì đối với việc Sở Hư Uyên thất hẹn, cho dù là Hạ

https://thuviensach.vn

Dương cũng chưa dám có ý kiến.

Chuyện này rất bình thường, Sở Hư Uyên là chủ nhân nhà họ Sở nhưng lại không khoa trương, trường hợp giống thế này cũng hiếm khi lộ diện, lần này anh ta nói muốn tới, mấy gia tộc có tư cách tới tham gia cơ hồ đều tới.

Đừng nói chỉ là chờ một chút, dù chờ một ngày, có thể chờ đến Sở Hư Uyên xuất hiện cũng không phàn nàn.

Đừng nói, trong lòng nhóm người này đều hiểu rõ, lần này Sở Hư Uyên ra tới là muốn mang theo một nhân vật thần bí... Đảm nhiệm chủ nhân nhà họ Sở đã nhiều năm, đây vẫn là lần đầu tiên Sở Hư Uyên làm ra việc này.

An Nhu ngủ một giấc no căng, rốt cuộc hoàn toàn tỉnh táo. Cô nhìn đồng hồ báo thức nằm ngày đầu giường, đã... 10 giờ rưỡi. Cô ngủ lâu như vậy sao?! Hình như cô có một giấc mơ có liên quan đến Sở Hư Uyên thì phải?

Gạt người, tổng giám đốc Sở sao có thể tới tìm cô sớm như vậy... Chỉ vì xử lý công việc... Lại còn săn sóc chu đáo như vậy, dịu dàng đẩy cô đi ngủ, không có khả năng, không có khả năng!

Xoa xoa đôi mắt, muốn đi xuống lầu uống nước, An Nhu mới vừa mở ra cửa phòng ngủ, thì đã nhìn thấy Sở Hư Uyên đứng ở trên hành lang.

"Tỉnh?" Người đàn ông mặc tây trang tư thái nhàn tản dựa vào trên tay vịn cầu thang chất liệu gỗ, nghiêng đầu nhìn cô. Cuối hành lang là cửa sổ dài đang mở ra, ánh mặt trời từ bên ngoài phản xạ chiếu vào, dưới ánh sáng tươi mát, đáy mắt người đàn ông nhàn nhạt nhu hòa.

Trong lúc nhất thời, An Nhu xem ngây người. Sự thật là Sở Hư Uyên rất đẹp, nhưng giống như vậy, nghiêng đầu, dùng ánh mắt dịu dàng ấm áp... An Nhu không tự giác nuốt nước miếng.

https://thuviensach.vn

Thật sự rất đẹp!

Rất thích!

Rất... An Nhu hoảng hốt nghe được tiếng tim đập vô cùng kịch liệt của bản thân.

Ho khan hai tiếng, An Nhu dời đi tầm mắt: "Sở, Sở tiên sinh, tại sao anh lại xuất hiện ở chỗ này?"

Hỏi ra vấn đề này, An Nhu cũng phát giác bản thân hình như có hơi ngốc, lập tức bổ cứu: "Không phải, ý của em là, tại sao anh lại ở chỗ này? Tìm em có việc gì sao?"

Cô không thể khắc chế màu đỏ đang hiện dần trên làn da của cô, và nó đang lan tràn từ tai đến cổ, chỉ có thể cầu nguyện thị lực của Sở Hư Uyên không tốt, không phát hiện ra.

Sở Hư Uyên khẽ cười một tiếng, nâng lên cổ tay nhìn đồng hồ: "10 giờ rưỡi... Sớm hơn một chút so với suy đoán của anh, đi rửa mặt thay quần áo, anh mang em đi ra ngoài thả lỏng một chút."

"Thả lỏng một chút? Muốn đi ra ngoài sao?" An Nhu hơi giật mình, quên mất sự túng quẫn vừa rồi.

"Là... Thật sao?"

An Nhu hỏi thật sự rất cẩn thận. Cô cảm giác lễ nghi còn chưa có học tốt, có vài địa điểm không thể tùy tiện đi vào, phía trước học cơ thể cũng có chút cứng đờ, đến lúc đó gặp mặt người khác thì phải làm sao bây giờ...

https://thuviensach.vn

An Nhu miên man suy nghĩ, càng nghĩ càng cảm thấy cuộc đời này thật không có hy vọng.

Không có cách nào khác, An Nhu cơ sở quá kém, bản thân cũng chỉ là một cô gái xuất thân bình thường, lễ nghi làm thứ thể nghiệm EQ, cũng không phải là phạm trù mà thiết bị điện tử có thể làm được, An Nhu có nỗ lực như thế nào cũng rất khó đuổi kịp. Càng đừng nói thời gian còn ngắn như vậy.

"Không sao, chỉ là một bữa tiệc nho nhỏ thôi." Sở Hư Uyên tay đút vào trong túi, đi tới đè đè vuốt vuốt đỉnh đầu An Nhu.

"Không cần lo lắng, không cần phải yêu cầu chuẩn bị gì đâu."

"Boss à..."

An Nhu nháy mắt đã hiểu ý của Sở Hư Uyên, càng thêm run rẩy: "Sở tiên sinh, cái này... Nếu đến lúc đó em làm sai điều gì, anh đừng đánh em đó nha..."

"Sợ cái gì."

Sở Hư Uyên nhìn An Nhu rụt thành một cục, tự nhiên tâm tình tốt hẳn, lợi dụng thân cao ưu thế lại vỗ vỗ đầu An Nhu: "Có anh ở đây, em làm gì đều không sao cả."

Sở Hư Uyên nói như đương nhiên rồi, đều có một loại kiêu căng không ai bì nổi. Nhưng bởi vì anh ấy có quyền lực để nói như vậy. Đừng nói anh ấy dẫn An Nhu theo, cho dù chỉ là một người ăn xin bên ven đường, người đó muốn làm quốc vương, đối với Sở Hư Uyên tới nói cũng là dễ như trở bàn tay.

... Boss chính là boss mà, sao mình có thể quên được phía sau mình còn

https://thuviensach.vn

đứng một big boss lớn như vậy. An Nhu rối rắm một chút, thực vui vẻ phát hiện lời bảo đảm của Sở Hư Uyên còn rất đáng tin cậy hữu hiệu. Hơn nữa... Thật ra lời này nghe đặc biệt sướng, he he hé hé.

"Ừ, cũng được, vậy em đi với anh."

Quơ rớt bàn tay đang tác quái trên đầu mình, An Nhu vuốt cổ rồi vuốt mặt: "Mình phải mặc cái gì đây? Thôi, hình như mình cũng không có cái gì để mặc..."

An Nhu vừa lẩm nhẩm lầm nhầm, vừa nhanh chóng trở lại phòng ngủ thay quần áo, trong lòng có chút hối hận lúc trước vì tiết kiệm tiền mà không mua nhiều vài bộ váy đầm.

Chuyện này cũng không thể trách An Nhu, cả ngày mê đắm vào việc học tập, cũng đâu có chỗ nào để đi mà mua váy đầm.

Tuy rằng trong lòng có chút sốt ruột, An Nhu cũng không có nói cho Sở Hư Uyên biết. Cô đã làm phiền Sở tiên sinh đủ nhiều, chút việc nhỏ này còn xử lý không tốt cũng thật không xứng đứng cạnh anh ấy... Hơn nữa, Sở tiên sinh sẽ quan tâm đến những việc này mới là kỳ lạ.

Sở Hư Uyên còn dựa vào trên lan can hành lang. Nghe được mấy câu An Nhu đang nhỏ giọng lầm bầm lầu bầu, dừng một chút, im lặng suy nghĩ một lát, cầm di động gọi cho người nào đó mà anh cực kỳ chán ghét.

Chậc... Coi như là sai lầm của anh, không ngờ mèo con còn có nhiều chuyện nhọc lòng như vậy, chỉ là đi ra ngoài thôi, có cần làm trầm trọng đến như vậy hay không?!

Hai mươi phút sau, An Nhu thật vất vả tìm được bộ quần áo thay, lại lăn lộn làm tóc, cũng không thể cột tóc đuôi ngựa, quá mất mặt, còn lo lắng

https://thuviensach.vn

kéo dài thời gia, không biết cò làm chậm trễ thời gian của Sở Hư Uyên hay không.

"Vốn dĩ con gái sửa soạn rất tốn thời gian..."

Ngoài cửa Sở Hư Uyên cũng không có ra tiếng thúc giục, An Nhu cũng không biết tâm trạng hiện tại của đối phương ra sao, chỉ có thể nhanh hơn tốc độ: "A a, không kịp, không kịp rồi!"

Cửa bị người gõ vang, An Nhu vội vội vàng vàng cột tóc, cao giọng nói: "Xong ngay thôi!"

"Nhu Nhu, là mình." Người bên ngoài lại không có trả lời An Nhu, mà giọng nói mang theo chút ý cười.

"... Tô Hoàng?" Lần này An Nhu là thật sự giật mình, cọ cọ cọ chạy tới mở cửa, nhìn thấy Tô Hoàng đứng ở cửa, tươi cười xinh đẹp.

"Chào buổi trưa, mình tới giúp cậu theo lời nhắn nhủ của người đang đứng bên ngoài kia."

Tô Hoàng chớp chớp mắt, chuyển khách thành chủ lôi kéo An Nhu vào phòng ngủ, còn đóng cửa thật mạnh tay như dằn mặt người nào đó: "Sao vậy, thật ngoài ý muốn sao?"

"... Có, có chút."

An Nhu ngượng ngùng cười cười, kéo Tô Hoàng ngồi xuống: "À, Sở tiên sinh kêu cậu tới à?"

An Nhu biết, trình độ thù hận của hai người kia rất nghiêm trọng, vậy mà dưới loại tình huống này Sở Hư Uyên lại nhờ Tô Hoàng tới... Không thể

https://thuviensach.vn

tưởng tượng được mà.

"Ừ, một người người đàn ông như anh ta thì biết cái gì kia chứ, con gái chúng ta ra đường đương nhiên không thể tùy tùy tiện tiện."

Tô Hoàng cười dịu dàng, nhưng lời nói lại không chút nể tình, lại nhấc mấy cái túi trong tay: "Ậy, cậu yêu cầu đồ ra ngoài mình đã mang đến cho cậu rồi đây, Nhu Nhu của mình mà mặc vào khẳng định rất xinh đẹp."

Tô Hoàng là bị một cú điện thoại của Sở Hư Uyên kêu dậy.

Lúc nhận được điện thoại, Tô Hoàng không có mặt ở biệt thự trường học, nhưng khi nghe lời nhờ vả từ loại người như Sở Hư Uyên, Tô Hoàng không chút khách sáo mở miệng trào phúng hai câu, lại vừa vội vàng chạy đến tiệm quần áo chọn một bộ váy chạy tới đây.

Dùng đầu gối cũng biết, cái loại ngu ngốc như Sở Hư Uyên căn bản không biết con gái khi ra đường phải yêu cầu cái gì. Huống chi Nhu Nhu còn là lần đầu tiên bước vào cái thế giới kia, hình tượng không quan trọng sao? Khí thế không quan trọng sao? Nhân thiết không quan trọng sao?

Tô Hoàng không có chút nào khách sáo, thẳng thừng mắng chửi Sở Hư Uyên.

Xét thấy đã hung hăng mắng chửi châm chọc tổng giám đốc Sở một trận trong điện thoại, hiện tại Tô Hoàng mới có thể thu liễm chút, không tàn nhẫn nhằm vào Sở Hư Uyên nữa.

"Thôi, không nói nữa, bỏ qua cái loại không tim không phổi kia, mình tới giúp cậu trang điểm."

Nhẹ nhàng bâng quơ quăng Sở Hư Uyên sang một bên, Tô Hoàng đứng

https://thuviensach.vn

lên, lấy váy từ trong túi ra tới: "Thử xem, chắc là rất hợp với cậu đó."

An Nhu ôm ôm vuốt vuốt gương mặt mình, cảm thấy cô không cần tham gia vào cuộc tranh chấp giữa Tô Hoàng và Sở Hư Uyên sẽ tốt hơn, đương nhiên cho dù cô có nhúng tay vào thì cũng không biết nên làm như thế nào tu bổ mối quan hệ giữa hai người...

"Ô, cảm ơn cậu nhiều lắm." Một mình trang điểm thật quá khó, chắc Tô Hoàng rất am hiểu việc này.

Có nữ chủ Tô Hoàng chẳng khác nào có bàn tay vàng tồn tại, thực mau cô ấy đã giúp An Nhu sửa soạn xong.

"OK, Nhu Nhu nhà chúng ta thật là xinh đẹp." Cười tủm tỉm chuẩn bị làm tóc cho An Nhu, Tô Hoàng lôi kéo cô đứng ở trước tấm kính dài, làm An Nhu nhìn xem bộ dáng hiện tại của mình.

Nhìn thấy thiếu nữ trong gương, ngay cả bản thân An Nhu cũng đều ngây ngẩn.

Tô Hoàng chọn cho cô một bộ váy trắng ngắn tới đầu gối, chân váy hơi xòe, còn đính kèm một chiếc áo choàng lông mỏng màu trắng, áo choàng không dài, cũng không rộng. Chân mang giày ủng cao màu trắng.

Trang điểm đơn giản theo kiểu tự nhiên, cũng không có đeo nhiều trang sức, chỉ một bông tai nhỏ xinh đơn giản bằng bạch kim hình hoa tuyết, lại làm hình tượng của An Nhu mềm mại, nhìn qua vô cùng đáng yêu.

Tóc thả ra, uốn hơi quăn, bối đơn giản ở phía sau thành kiểu tóc công chúa, phía trên còn dùng lụa đỏ thắt thành nơ bướm, lụa cột tóc thật dài theo tóc dài hơi quăn cùng nhau hòa quyện với từng sợi tóc mây, càng thêm linh động, đáng yêu như búp bê.

https://thuviensach.vn

"Xong, cậu nhìn được không."

Tô Hoàng cười niết mặt An Nhu, cô hận không thể đè An Nhu xuống hôn cắn một trận: "Cũng không còn sớm, cậu mau đi ra ngoài đi, có việc gì thì tìm Sở Hư Uyên, không cần nỗ lực biểu hiện bản thân quá, đám kia không xứng nói chuyện với cậu, cậu cũng không cần thiết hạ mình làm quen nói chuyện với bọn họ."

"Ừ... Nghe cậu."

An Nhu cũng cảm thấy bản thân trang điểm như vậy là được rồi, nhìn Tô Hoàng cảm kích cười cười: "Cảm ơn cậu nhiều lắm, Tô Hoàng."

"Không cần khách sáo với mình như vậy, cậu còn như vậy mình giận đó."

Tô Hoàng cong cong khóe môi, nếu không phải không có thời gian, cô thật sự muốn đến đó nhìn sắc mặt của bọn người tự xưng là xã hội thượng lưu kia... Thấy Sở Hư Uyên dẫn theo một thiếu nữ đáng yêu như vậy đến, càng nghĩ càng cảm thấy thú vị.

Nói đến cùng, vẫn là tại Nhu Nhu quá đáng yêu.

Lôi kéo An Nhu rời khỏi phòng ngủ, Tô Hoàng liếc liếc mắt người đàn ông đang đứng ở cuối hành lang.

"Sở Hư Uyên, việc anh nhờ tôi đã giúp xong rồi, nhớ rõ những gì anh đã nói với tôi đó."

https://thuviensach.vn

Chương 61: Ăn mặc trang điểm trung tính lấy lòng tổng giám đốc Sở

Sở Hư Uyên liếc Tô Hoàng, biểu tình lạnh nhạt: "Tôi đã biết."

Tô Hoàng dịu dàng cười cười, ở trước mặt An Nhu, thái độ của cô trước sau như một đều dịu dàng: "Tổng giám đốc Sở nhớ rõ là được, Nhu Nhu, mình đi trước nha."

Tô Hoàng cũng là bị Sở Hư Uyên giữa đường kéo qua tới, đối phương thái độ tốt đẹp, há miệng đã đồng ý điều kiện của Tô Hoàng, làm cô khó có thể cự tuyệt, Tô Hoàng cũng lười nói thêm điều gì.

Cho dù Sở Hư Uyên không nói vụ điều kiện, vì An Nhu, Tô Hoàng cũng sẽ lại đây. Chỉ là người thông minh nói chuyện với nhau thì không đề cập đến vấn đề này.

Tô Hoàng xuống lầu rời đi, An Nhu cười vẫy tay chào tạm biệt, lúc này mới sinh ra cảm giác không được tự nhiên.

"Sở tiên sinh, như vậy không sao chứ?" An Nhu sửa sang lại áo choàng một chút, có chút thấp thỏm hỏi Sở Hư Uyên.

Bản thân cô cảm thấy khá xinh đẹp, nhưng có xuề xòa quá hay không? Nhưng nghe giọng điệu của Sở Hư Uyên đây cũng chỉ là một bữa tiệc bình thường giữa những người bạn với nhau, tùy ý một chút cũng không sao.

https://thuviensach.vn

"Ừ." Sở Hư Uyên nhìn cô bé trước mặt, tầm mắt lướt qua người cô, bên trong là tình cảm phức tạp mà ngay cả chính bản thân anh cũng nói không rõ.

"... Rất thuận mắt." Sở Hư Uyên dời tầm mắt, giọng điệu ung dung.

"Cần phải đi rồi?" Động tác của anh quá tự nhiên, An Nhu một chút cũng không nhận ra được Sở Hư Uyên là cố tình dời ánh mắt.

"Thôi, dù sao hỏi anh cũng như không."

Thấy Sở Hư Uyên trả lời bâng quơ không cho mặt mũi, An Nhu giật giật khóe miệng, dứt khoát từ bỏ dò hỏi. Nghĩ cũng biết, Sở tiên sinh có ghét chứng bệnh ghét phái nữ, khẳng định sẽ không rõ ràng lắm...

"Ủa, Sở tiên sinh, chứng ghét phái nữ của anh đã hết rồi sao?"

An Nhu giật mình, đột nhiên nhớ tới trước nay Sở Hư Uyên chưa từng bài xích cô. Tuy rằng tất cả mọi người đồn thổi truyền tin chứng ghét phái nữ của Sở Hư Uyên rất kinh khủng, An Nhu cũng không quá để ý, đại khái là vì Sở Hư Uyên ở trước mặt cô biểu hiện quá tự nhiên.

"Không có hết." Sở Hư Uyên trả lời ngắn gọn lưu loát, anh cũng hoàn toàn không bất ngờ tại sao An Nhu lại biết điều này.

"Đi thôi, thời gian không còn sớm." Nói, anh chạm nhẹ vào bả vai An Nhu một chút, ý bảo đối phương xuống cầu thang lầu.

"Còn chưa hết nữa sao?" An Nhu đứng ở trên cầu thang lầu, mắt trông mong xoay người nhìn bóng dáng Sở Hư Uyên bước vào thư phòng cầm đồ vật ra tới, vô cùng tò mò.

https://thuviensach.vn

"Sở tiên sinh, vậy tại sao anh có thể nói chuyện bình thường với em như vậy?"

Dựa theo cốt truyện tới nói, trong tình huống bình thường, không nên trực tiếp kêu cô lăn sao?

"Anh cho rằng em phải tự mình hiểu lấy mới đúng chứ."

Sở Hư Uyên ra tới, đứng ở trước cửa thang lầu, túm nón áo choàng lông màu trắng của An Nhu: "Em là anh nuôi... Tại sao không thể nói chuyện bình thường, hửm?"

Sở Hư Uyên nhẹ nhàng bâng quơ sơ lược, An Nhu lại rất bất lực phát hiện bản thân thật đúng là nháy mắt đã hiểu ý của đối phương. Còn không phải là nói cô là thú cưng anh ta nuôi trong nhà sao, bởi vì không thú cưng là không phân biệt trai gái, nên cũng sẽ không dính dáng gì tới chứng bệnh ghét phái nữ.

Nói đến cùng, bản thân cô cũng chỉ là cái một đứa con gái, bị người mình thích trào phúng như vậy, trong lòng cũng buồn chứ. An Nhu xụ mặt, bẹp bẹp bẹp đi xuống lầu, vạt áo tung bay ở trong không trung.

Người đàn ông không nhanh không chậm đi theo phía sau cô xuống cầu thang xoắn ốc. Nếu lúc này An Nhu quay đầu lại, nhất định cô sẽ rất kinh ngạc khi nhìn thấy biểu cảm dịu dàng của Sở Hư Uyên hòa chung làm một với nụ cười cưng chiều. Khóe môi của người đàn ông hơi cong, rõ ràng tâm tình đang vô cùng tốt.

Thú cưng? Việc này đối với Sở Hư Uyên tới nói, lại là một loại coi trọng khác.

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc, ở trong lòng anh, thú cưng có thể quan trọng hơn nhiều người khác. Đến nỗi An Nhu có phải mèo con Sở Hư Uyên nuôi dưỡng hay không... Điều này còn chờ nói sau.

Lăn lộn thời gian dài như vậy, lúc An Nhu và Sở Hư Uyên ngồi trên xe rời đi đã hơn mười một giờ.

An Nhu và Sở Hư Uyên cùng nhau ngồi ở dãy ghế phía sau xe, tay quy củ đặt ở đầu gối, cơ thể căng chặt, chỉ kém không viết bốn chữ "Em rất khẩn trương" viết ở trên mặt.

"Ờ, chúng ta đi giờ này có quá muộn hay không?" Không khí bên trong xe quá yên tĩnh, An Nhu nghĩ nghĩ, vẫn là không nhịn xuống được, mở miệng dẫn đầu đánh vỡ không gian im lặng xấu hổ này.

Thật ra, An Nhu muốn ngồi trong chiếc xe hộ tống đang chạy phía sau Sở Hư Uyên kia, nhưng lại bị tổng giám đốc Sở không chút khách khí túm mũ kéo vào chiếc xe này.

"Ngồi chiếc phía sau làm gì? Trong chốc lát còn phải cùng nhau xuống xe, em làm như vậy là hoàn toàn không cần thiết." Nhàn nhạt nói một câu, hoàn toàn phá hỏng đường lui của An Nhu.

"Sẽ không, bọn họ đều đang chờ. Không cần lo lắng." Sở Hư Uyên dựa vào trên ghế, tư thế thả lỏng gấp mấy trăm lần so với An Nhu.

... Cô không phải lo lắng điều này, nghĩ cũng biết nhóm người này không có ai dám rời khỏi bữa tiệc trong khi Sở Hư Uyên chưa tới, chẳng lẽ cái này kêu chơi ngông sao? Ngẫm lại bản thân cô bỏ mặc ai đó chui vào phòng ngủ một giấc, tự nhiên An Nhu cảm thấy chột dạ.

Khóe mắt liếc thấy mèo con nhà anh toàn thân trong trạng thái khẩn trương,

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên mặt không thay đổi nhíu nhíu mày.

Cũng không phải như cô ấy nghĩ như vậy.

Lần này anh thật sự là muốn dẫn An Nhu ra ngoài thả lỏng một chút, Sở Hư Uyên cũng không tính toán làm An Nhu càng thêm khẩn trương.

An Nhu còn đang suy nghĩ một vài chuyện lung tung rối loạn, thì chú ý tới hành động của người ngồi bên cạnh, chỉ thấy Sở Hư Uyên lấy di động từ trong túi ra, mở ra một giao diện mà cô vô cùng quen mắt.

"... Sở tiên sinh, anh tính toán chơi cái này sao?" An Nhu giật mình, hơi mờ mịt hỏi Sở Hư Uyên. Đây là giao diện trò chơi mà An Nhu thường dùng di động của Sở Hư Uyên chơi trong những lúc buồn chán, nhưng Sở Hư Uyên lại không thích chơi mấy trò này.

"Ừ." Lên tiếng trả lời, Sở Hư Uyên mở ra giao diện, mặt trên dừng lại level trước đó mà An Nhu từng chơi, anh nhẹ nhàng hoàn thành, đi vào level tiếp theo.

Lúc chơi Anipop, An Nhu không có vận dụng năng lực máy tính của mình. Tuy rằng năng lực này rất tiện ích, nhưng nếu mỗi một ván đều dùng số liệu tính toán ra tới, đạt tới mức điểm hoàn mỹ để qua cửa thì cũng không có ý nghĩa gì, An Nhu dứt khoát chậm rãi chơi.

Nhìn Sở Hư Uyên một quan quan thông qua bay nhanh, vui sướng phao phao tạc nứt thanh ở bên trong xe vang lên, An Nhu nguyên bản còn súc ở ly Sở Hư Uyên xa nhất ghế dựa bên kia, chậm rãi cũng nhịn không được thò lại gần, duỗi cổ đi xem Sở Hư Uyên chơi cái này.

"Ấy, không đúng, cái này, cái này..."

https://thuviensach.vn

Nhìn một hồi lâu, An Nhu rõ ràng nhìn ra tới sai sót của Sở Hư Uyên, nhịn không được, duỗi tay chỉ dẫn: "Cho khối này di chuyển sang phía này có thể phá tan màu này, còn có thể kích phát hiệu ứng hóa thành quả bom."

Bị An Nhu ngồi đó chỉ đạo, Sở Hư Uyên tính tình chuyển tốt, không nói chuyện, mà là dựa theo chỉ dẫn của An Nhu. Cuối cùng, quả nhiên An Nhu nói chính xác, lại hoàn thành một level nữa.

Thời gian kế tiếp, An Nhu ngồi ở trên xe đã không còn cảm thấy nhàm chán nữa. Sở Hư Uyên chơi Anipop, cô cũng sẽ ngồi ở bên cạnh xem anh chơi, có đôi khi còn có thể nhỏ giọng nói hai ba câu lời nói, so với không khí im lặng xấu hổ trước đó khá hơn nhiều.

Sở Hư Uyên nghe theo lời chỉ dẫn của An Nhu vượt hai mươi, ba mươi level thì xe cũng ngừng lại.

"Tới rồi sao?" An Nhu giật mình, tâm trí của cô còn đang đắm chìm trong Anipop.

Sở Hư Uyên rất lợi hại, cho dù không có An Nhu thuộc loại BUG to chà bá này, anh cũng có thể nhẹ nhàng hoàn thành level.

"Ừ." Tắt di động, bỏ trở lại trong túi, Sở Hư Uyên xuống xe trước.

Đầu óc An Nhu còn chưa kịp phản ứng, cũng muốn đi xuống theo, lại bị Sở Hư Uyên ngăn cản: "Chờ một lát."

Sở Hư Uyên mở cửa xe, nghiêng đầu nhìn vào mắt An Nhu, tươi cười lười nhác: "Chờ anh một chút."

An Nhu không hiểu ý của Sở Hư Uyên, có chút mơ hồ, tay không tự giác kéo kéo áo khoác trên người.

https://thuviensach.vn

Cô đã chú ý tới, đám người đứng chờ bên ngoài kia... Đều là... người Sở Hư Uyên quen biết.

Chắc là không sao, trước lúc tới, cô cũng đã trộm thâm nhập vào thông tin và kho số liệu của Sở Hư Uyên, đều đã ghi nhớ danh tính của nhóm người này. Hơn nữa, còn nhớ rất kỹ, sẽ không có việc gì.

An Nhu ở trong lòng yên lặng cổ vũ cho bản thân.

Sở Hư Uyên xuống xe, liếc mắt nhìn đám người đứng chờ anh ở cách đó không xa, biểu tình không có gì thay đổi, biểu cảm mềm mại lúc còn ở trong xe cũng trở thành hư không, thay thế chính là biểu cảm lạnh lùng xa cách mà mọi người quen thuộc nhất.

Anh nhìn đám người bên kia, sau khi nhìn thấy anh tới thì náo nhiệt hẳn lên, không nói chuyện, lo xoay người, đi đến phía cánh cửa xe đầu bên kia, khom lưng mở ra cửa xe.

"Em ra được rồi." Sở Hư Uyên cong eo, vươn một bàn tay, đưa ra trước mặt An Nhu. Hình như chính anh cũng không nhận ra được, lúc đối mặt với An Nhu, mặc kệ như thế nào thì biểu cảm trên mặt và khí thế của Sở Hư Uyên luôn là mềm mại dịu dàng hơn rất nhiều.

An Nhu bỗng nhiên mở to hai mắt, cô không ngờ Sở Hư Uyên sẽ hành động như vậy.

Sở tiên sinh, đích thân tới mở cửa thay cô... A, cảm giác này sung sướng hạnh phúc muốn chết, làm sao bây giờ.

Hít thở không thông rồi.

https://thuviensach.vn

"Cảm, cảm ơn." An Nhu cố gắng giữ bình tĩnh, cẩn thận đặt bàn tay nhỏ nhắn của mình vào trong lòng bàn tay ấm áp to rộng của Sở Hư Uyên.

Đây là lần đầu tiên An Nhu dựa vào Sở Hư Uyên gần như vậy, không phải, cũng là lần đầu tiên cô thực hiện thành vi thân mật như vậy đối với người khác phái.

Dù đã trãi qua một đời cộng thêm đời này nữa, cộng hai kiếp cô cũng gần bốn mươi tuổi, nhưng buồn thay, nụ hôn đầu tiên vẫn còn chưa giao ra, An Nhu vẫn còn là một thiếu nữ ngây thơ.

Đám người đang đứng ở trước cửa biệt thự nghỉ mát, cũng chỉ chờ sự xuất hiện của Sở Hư Uyên, nhìn Sở Hư Uyên xuống xe lại không có lập tức lại đây. Ngay từ đầu, không khí ầm ĩ cũng chìm dần xuống một chút.

"Hãy chờ xem, lần này anh Sở sẽ dẫn theo người tới."

Từ đầu tới đuôi, chỉ có mình Hạ Dương là biết nhiều nhất, cũng là người rõ ràng nhất, khóe miệng của anh cong lên, nụ cười đầy tùy tiện, nói: "Tôi nói trước, lần này mấy cậu nhớ cho kỹ thời khắc này đó, anh Sở hiếm khi dẫn người đến chơi."

"Đương nhiên sẽ nhớ rồi, chỉ là không ngờ tổng giám đốc Sở cũng sẽ dẫn người tới."

Người con gái đứng cạnh Hạ Dương dùng ánh mắt gắt gao tỏa định ở trên người Sở Hư Uyên: "Cũng không biết là ai, nhưng khẳng định sẽ không có ưu tú như tổng giám đốc Sở."

Nhìn dung mạo của cô ta, chắc cũng là một người con gái thanh tú xinh xắn, nhưng rất kỳ lạ, cô ta ăn mặc lại rất trung tính, trong lúc nhất thời cũng chỉ có thể nghe giọng nói mới phân biệt nam nữ.

https://thuviensach.vn

"Hà Tú, sao cậu lại nói như vậy." Một người con gái khác nhẹ nhàng đụng cô ta một chút, nhỏ giọng cười nói.

"Tổng giám đốc Sở nhìn trúng người, khẳng định cũng sẽ rất ưu tú." Người con gái này nói chuyện cũng dịu dàng dễ thương, nhưng cách ăn mặc cũng không khác gì Hà Tú... Nhìn một đám tiểu thư con nhà giàu nghe tin đến dự tiệc kia đều mặc đồ trung tinh, thật là một lời khó nói hết.

Hạ Dương bĩu môi, lại không thèm để ý đến cuộc đối thoại của hai vị tiểu thư kia, trong lòng có chút đồng tình đám con gái có mặt trong bữa tiệc này. Cố tình ăn mặc trang điểm trung tính, còn không phải là vì muốn tiếp cận anh Sở?!

Phải biết rằng, chứng bệnh ghét phái nữ của tổng giám đốc Sở là có tiếng. Cho dù như vậy, cũng vẫn có người luôn nghĩ mọi cách tiếp cận Sở Hư Uyên. Trong lòng lại tự tin tràn đầy với sắc đẹp của bản thân sẽ đủ làm Sở Hư Uyên điên đảo.

Bọn họ có nghĩ nát óc, dùng hết biện pháp cũng không ngờ, người từ trước đến nay nổi tiếng vì chứng bệnh ghét phái nữ như tổng giám đốc Sở, lần này lại dẫn theo một cô bé đến.

Nghĩ là nghĩ như vậy, Hạ Dương cũng không đồng tình người tên Văn Hà Tú đang đứng bên cạnh anh. Lúc trước Sở Hư Uyên vẫn còn là đại thiếu gia nhà họ Sở, người tên Văn Hà Tú này ngày nào cũng chạy đến nhà họ Sở.

Đương nhiên mục đích không phải là Sở Hư Uyên, mà là người em trai cùng cha khác mẹ của Sở Hư Uyên.

Hiện tại Sở Hư Uyên lên nắm quyền, vị tiểu thư này lại muốn chết muốn sống nhào vào Sở Hư Uyên. Cũng không biết nghĩ lại, nếu không phải cố

https://thuviensach.vn

kỵ cô ta là tiểu thư nhà họ Văn, và Sở Hư Uyên cũng không muốn so đo tính toán với một người con gái. Nếu không, anh ấy đã ra tay từ lâu.

Sở Hư Uyên tự mình đi qua mở cửa xe, tất cả mọi người nhìn anh cúi người, làm ra một tư thế mời đúng chất quý tộc.

"Không đúng, không giống... Hình như đó là hành động giành cho người khác p..." Văn Hà Tú cũng chú ý tới hành động quý ông quá mức lễ phép của Sở Hư Uyên, cắn môi, không dám tin tưởng vào những gì chính mắt chứng kiến.

Không có khả năng, sao có thể...

Một cô gái dáng người nhỏ xinh được Sở Hư Uyên nắm tay đỡ xuống xe, hai người chậm rãi đi tới bên này. Thiếu nữ mặc áo choàng lông màu trắng, trang điểm trẻ trung xinh đẹp đang nắm tay Sở Hư Uyên đi tới, khí thế của hai người lại rất hài hòa.

Trong lúc nhất thời, nhóm người Hạ Dương đều yên lặng đến đáng sợ. Phía trước vui đùa tùy ý, lúc này đã không còn. Cho dù biết người mà lần này Sở Hư Uyên dẫn tới chính là người anh coi trọng, nhưng cũng không có ai nghĩ tới người đó lại là con gái.

An Nhu cũng nhận ra được không khí khác thường của đám người kia, vô cùng im lặng, yên tĩnh đến run người. Nói không khoa trương, từng cái ánh mắt đều sắp nướng cô thành than.

Làm cái gì vậy? Bộ chưa thấy Sở Hư Uyên dắt theo người sao?

Trong lòng An Nhu hò hét khẩn trương, nói thật là ngay cả bản thân cô cũng chưa thấy qua.

https://thuviensach.vn

Nhưng sự thật là An Nhu nghĩ sai rồi.

Đúng là cô đã quen với thái độ tùy ý của Sở Hư Uyên, cũng không có trực tiếp đối diện với tính cách lạnh lùng vô tình của Sở Hư Uyên, nhưng nhóm người trước mặt này đều đã chứng kiến qua.

Cho đến khi hai người tay trong tay đi đến trước mặt đám người kia, Sở Hư Uyên còn không có buông tay ra. Nhưng An Nhu lại kiên trì không được nữa, cô nỗ lực duy trì biểu tình tự nhiên trên mặt, An Nhu nhẹ nhàng tránh thoát hai lần, lúc này Sở Hư Uyên mới buông tay cô ra.

... Nói đạo lý, nếu trước mặt không phải là người cô yêu thích, hơn nữa còn là người mang vẻ mặt chính trực như tổng giám đốc Sở đây mà nói, An Nhu thật sự cảm thấy cô bị anh ăn đậu hủ, mà còn ăn đường đường chính chính.

Vấn đề chính là, Sở Hư Uyên không thích cô, nhưng ... Sao cô có cảm giác anh ấy luyến tiếc buông tay cô ra là sao? Hay là lâu lắm chưa từng nắm tay con gái?!

"Ha ha, anh Sở, rốt cuộc anh bỏ được mang An Nhu nhà anh ra tới."

Hạ Dương ho khan hai tiếng, dẫn đầu đánh vỡ không khí yên tĩnh này, đi lên phía trước, muốn bắt tay chào hỏi An Nhu: "Em chính là An Nhu sao? Wow, em thật là đáng yêu..."

Từ lúc xuất hiện, Sở Hư Uyên một câu cũng chưa nói, liếc mắt nhìn Hạ Dương. Sát khí lạnh vèo vèo bay thẳng vào mặt anh, làm anh rùng mình lật đật rút bàn tay không biết điều của mình về.

"Khụ khụ khụ, xin tự giới thiệu, anh cũng là học sinh của học viện DICE, anh tên là Hạ Dương, năm ba, là học trưởng của em." Dưới ánh mắt như

https://thuviensach.vn

không khí Nam Cực, Hạ Dương giơ tay gãi gãi đầu, lời nói cũng thay đổi, lễ phép hẳn, chứ không ngã ngớn tự nhiên như trước.

An Nhu dừng một chút, nhìn sang người đứng bên cạnh không nói chuyện chỉ dùng ánh mắt hù người. Sau đó hào phóng cười cười.

"Chào anh, học trưởng Hạ, em tên là An Nhu, chúng ta thường xuyên chơi game đó, đều là người quen, không cần khách sáo làm gì." Chớp chớp mắt, giọng An Nhu rất nhẹ nhàng.

"Ha ha ha, thật là em sao? Học muội bé nhỏ à, em giỏi lắm đó, rất có tiền đồ."

Hạ Dương cũng là người có tính cách tự quen thuộc, nhìn An Nhu ngoan ngoãn tính tình tốt, thì nhịn không được thả bay tâm trí: "Đúng vậy, khi nào có rảnh lại đánh mấy ván, anh hỏi nè, em có biết thằng nhóc Quân Tử Như Ngọc là ai không? Chính là đầu tổ quạ đội trưởng kia của em đó..."

Nhìn thấy Hạ Dương lần này dứt khoát tự nhiên nhích người đến gần An Nhu, biểu tình của Sở Hư Uyên có chút thay đổi, nhưng lại không nói gì thêm, nhìn sắc mặt của đám người trước mặt này từ đỏ chuyển xanh, từ xanh chuyển trắng, đủ màu khác nhau, hơi hơi gật đầu với bọn họ, xem như chào hỏi.

"Hạ Dương."

Sở Hư Uyên choàng tay sang bên kia eo An Nhu, kéo cơ thể cô lại gần người mình, giọng điệu nhàn nhạt: "Hoạt động lần này là do em tổ chức, em dẫn đường đi."

"Dạ? Anh Sở nói gì?" Hạ Dương còn đang nói hăng say, nghe Sở Hư Uyên dùng giọng không nóng không lạnh nói, vừa nhấc đầu, một đám người đều

https://thuviensach.vn

có chút cứng đờ đứng ở chỗ này, không ai dám lên tiếng nói chuyện.

Tình huống này cũng quá bình thường, trong lòng Hạ Dương âm thầm thở dài.

Anh đã nói rõ ràng, rằng chứng bệnh ghét phái nữ của anh Sở còn chưa có hết, vậy mà vẫn còn mấy người không có ánh mắt muốn nhào đến tham gia. Thái độ của Anh Sở lạnh nhạt vô cảm như vậy, rõ ràng là không thích ra mặt mà còn không biết điều nhào lên.

Hừ! Còn tự xưng là tiểu thư nhà giàu quý tộc, mặt còn dày hơn bánh xe mà tưởng bản thân mình đẹp lắm. Bởi vậy anh chỉ thích quen với người trong giới giải trí, có qua có lại, hết hứng thú thì trả phí chia tay, sòng phẳng.

Nhưng Hạ Dương cũng không thể cấm bọn tiểu thư này tới, dù sao cũng là anh dùng danh nghĩa cậu chủ nhỏ nhà họ Hạ tổ chức, phải gửi thư mời đến từng gia tộc có tiếng trong thành phố, chính là có vài gia tộc một hai phải đưa con gái lại đây... Hạ Dương cũng không thể trực tiếp xé rách mặt mời người ta rời khỏi.

Cho dù không nói, thì trong lòng mọi người đều hiểu, chỉ là da mặt quá dày, và tham vọng quá nặng thôi.

"Ha ha, ok, chúng ta vào thôi. Anh Sở, để em dẫn đường, đúng rồi, nhóm người này đều là bạn của tụi anh, quan hệ khá tốt, An Nhu đừng quá khách sáo, cùng nhau chơi vui là được." Hạ Dương cười ha hả nói trước một tiếng, xem như vô hình cảnh cáo đám người kia, đám người kia biết điều, thái độ lập tức hòa đồng tiếp cận chào hỏi An Nhu.

Sở Hư Uyên và An Nhu cùng sóng vai đi theo sau Hạ Dương, thái độ tự nhiên quen thuộc, hoàn toàn không để ý tới đám người đứng như trời trồng kia. Trong lòng Sở Hư Uyên không đến mức khó chịu, chỉ là... Có vài gia

https://thuviensach.vn

tộc... Xác thật cần yêu cầu chỉnh đốn một chút.

Trong mắt cực nhanh hiện lên một tia sáng lạnh, nhớ tới vài người vừa rồi nhìn đến, dù là người có năng lực khống chế biểu tình hoàn mỹ như Sở Hư Uyên cũng không thể không toát ra vài phần chán ghét.

Văn Hà Tú đi ở phía sau ba người cắn chặt môi, gắt gao bóp chặt lòng bàn tay mới không làm ra hành động vô lễ. Cúi đầu, cô không muốn để cho bất kỳ ai nhìn thấy biểu cảm hiện tại của bản thân. Thật sự là... Vũ nhục... Quá sỉ nhục.

Chỉ vì ngày này mà cô tàn nhẫn cắt rớt mái tóc dài nuôi hơn hai mươi năm của mình, thay bộ quần áo trung tính mà bản thân từng chán ghét, trong lòng tràn đầy hy vọng có thể làm Sở Hư Uyên yêu thích, làm anh nhìn cô một lần...

Nhưng, thiếu nữ được Sở Hư Uyên tay choàng eo đi ở đằng trước kia làm được cái gì? Cô ta dựa vào cái gì may mắn như vậy?!

Áo khoác lông màu trắng, mái tóc dài hơi uốn lượn, còn cột khăn lụa thành hình nơ bướm, mặc đầm xòe công chúa kết hợp với giày cao gót ống vớ dài. Rõ ràng chính là trang điểm rất ít nữ, Sở Hư Uyên lại không có chút nào khác thường, còn nắm tay cô ta, ôm eo cô ta.

Chứng bệnh ghét phái nữ đâu?

Tại sao Sở Hư Uyên không đẩy cô ta ra?! Tại sao lại làm ra hành động bảo vệ cô ta như bảo vật như vậy?!

Tại sao?!

Tại sao?!

https://thuviensach.vn

Tại sao?!

So xuống dưới, bản thân cô ăn mặc trang điểm như một thằng con trai... Vành mắt đỏ lên, xấu hổ, tủi nhục, không cam lòng, nhưng Văn Hà Tú vẫn phải cắn răng nhịn xuống.

Không chỉ có một mình cô có cảm giác như vậy, mà là tất cả những tiểu thư xuất hiện tại bữa tiệc hôm nay, đều là điều chê cười!

Sự thật là cô muốn chạy khỏi chỗ này, muốn vùi đầu vào giường khóc một trận thật lớn, cô muốn về nhà... Nhưng không thể, cô có mặt tại đây là đại diện cho gia tộc, không thể tùy hứng như vậy.

"Sở tiên sinh, tâm tình của anh không tốt sao?" An Nhu nhạy bén phát giác ra thái độ của Sở Hư Uyên, nhỏ giọng hỏi anh. An Nhu và Sở Hư Uyên ở chung đã lâu, vẫn là rất mẫn cảm đối với cảm xúc của Sở Hư Uyên.

"Hửm?" Sở Hư Uyên nghe An Nhu nhỏ giọng hỏi chuyện, nhưng thật ra có chút kinh ngạc.

Cúi đầu, đối diện một đôi mắt trong suốt sạch sẽ, thiếu nữ nhỏ nhắn chiều cao có hạn đang nỗ lực ngửa đầu nhìn anh, cảm xúc trong mắt trắng ra lại đơn giản: "Không có gì, chỉ là gặp được người không thích."

Thái độ Sở Hư Uyên rất nhạt, vươn tay nhéo nhéo má phải An Nhu: "Nghĩ nhiều như vậy làm gì? Trách không được vẫn lùn như vậy, không cao nổi."

"... Sở tiên sinh, em có lòng tốt quan tâm anh, vậy mà anh nỡ lòng nào lấy chiều cao công kích em?"

An Nhu giơ tay ôm hai bên má, cũng quên mất hành vi nhéo má cô vừa rồi

https://thuviensach.vn

của Sở Hư Uyên: "Tuy rằng em lùn, nhưng đây lại là chiều cao đáng yêu nhất, bộ anh không biết sao! Chiều cao tỷ lệ nghịch với sự đáng yêu đó!"

"Chiều cao đáng yêu nhất? Ý gì?" Nhướng mày, Sở Hư Uyên nhìn An Nhu ngây ngốc dời đề tài, rất phối hợp tiếp tục hỏi tiếp.

"Nói anh cũng không hiểu, chính là tương lai sau này em sẽ tìm một anh bạn trai vừa cao vừa đẹp trai, người đó có thể nâng em lên cao, sau đó chụt ch... Người cao như anh hưởng thụ không đến cái cảm giác này đâu, hứ." An Nhu nhiều lần dỗi với Sở Hư Uyên, dỗi riết cũng trở thành thói quen, còn rất đắc ý hừ một tiếng.

"Anh đã hiểu chưa?"

Một mét rưỡi không tính cao, nhưng cũng là nhỏ xinh đáng yêu nha.

Mục tiêu hai kiếp của An Nhu chính là tìm một anh bạn trai cao hơn một mét tám, như vậy cũng củng cố gen trong tương lai, đảm bảo con của cô sẽ cao hơn cô, nhưng An Nhu không dám nói, chỉ dám trộm nghĩ thôi, nói ra sợ bị chê cười.

"... Tại sao anh lại muốn tìm bạn gái cao hơn mình làm gì?"

Sở Hư Uyên mím môi, không nhịn được, lại giơ tay dùng sức đùa nghịch với mái tóc dài của An Nhu, cuộn vào trong ngón tay rồi kéo ra: "Nhiệm vụ hiện tại của em là học tập cho thật tốt, không phải yêu đương."

Im lặng trong chốc lát, Sở Hư Uyên lại dùng lời lẽ vô cùng chính đáng bổ sung: "Hơn nữa hiện tại em cũng không thích hợp yêu đương, còn quá sớm, lại nói, dù tính yêu đương... Sau này anh cũng sẽ trấn cửa ải cho em."

An Nhu giật mình, còn chưa có tưởng tượng được khung cảnh yêu đương

https://thuviensach.vn

của bản thân thì tổng giám đốc Sở đã đưa ra yêu cầu trấn cửa ải, một người không có chút huyết thống trấn cửa ải?! Mà còn là một người xuất sắc như vậy?!

Bộ tổng giám đốc Sở tính làm cô cô độc suốt quãng đời còn lại sao?! Người ta vừa thấy anh ta đã mềm chân chạy mất dép, còn đâu chịu quen với cô.

Thậm chí kháng nghị cũng chưa nói ra, thì Hạ Dương đi phía trước đã ngừng lại bước chân.

"Tới rồi! Chúng ta ăn BBQ trước được không, sau đó lại đi dạo chơi trong biệt thự tiêu thực, không có vấn đề gì chứ?" Hạ Dương cười vẫy tay, gương mặt tươi cười sáng lạn như ánh mặt trời.

"Ừ!." Sở Hư Uyên lạnh nhạt trả lời, lại khôi phục khí thế cao ngạo lạnh lùng như lúc đầu.

An Nhu giật giật khóe miệng, trong lòng cũng rõ ràng Sở tiên sinh đây là cố ý, Sở ba tuổi mang thù đã xuất hiện. Trong lòng không thoải mái cũng làm người khác không được yên.

Nói thật, đây cũng chính là tùy hứng, vô cùng cao ngạo... Tuy rằng đại đa số mọi người ở đây cũng chưa nhìn ra tới.

Sở Hư Uyên ngắn ngủn một câu, An Nhu cũng từ cơ sở dữ liệu của mình phân tích điều ra tới, người có khả năng làm Sở ba tuổi xuất hiện cũng chỉ có mình cô.

An Nhu cũng cảm thấy giọng điệu dỗi anh khi nãy của bản thân có chút quá đáng

Những người ở đây đều thuộc thế giới thượng lưu quý tộc nhà giàu, cách

https://thuviensach.vn

giao lưu thật đúng là rất khó hiểu. An Nhu cảm thán như bà cụ non, có chút tò mò nhìn dãy lò nướng BBQ được bày hàng ngang trước mặt, ánh mắt lại dừng ở giường đu dây nằm phía sân cỏ phía sau.

Wow! Không ngờ nơi này lại có giường đu dây! Loại này đồ vật hiện đại này này cô cũng chỉ biết đến thông qua clip quảng cáo cùng hình ảnh của mấy khu resort năm sáu sao!

Cũng không biết có thể hưởng thụ cảm giác nằm lên đó ngắm sao trời hay không...

An Nhu tò mò muốn thử xem, nhưng vẫn che giấu cảm xúc. Cô không quên hiện tại bản thân đang ở đâu, không biết đàn con cháu quý tộc này có khó đối phó hay không nữa?!

Mỗi giây mỗi phút đều ghi nhớ thân phận của bản thân, nỗ lực không làm cho Sở tiên sinh mất mặt, cho nên không thể xúc động làm theo ý mình.

An Nhu rất có tự mình hiểu lấy.

https://thuviensach.vn

Chương 62: Giường đu dây

Có Hạ Dương hoạt bát tạo không khí sôi động, nên cũng không quá mức ngượng ngùng. Rốt cuộc hoạt động nướng BBQ chính là tùy ý thả lỏng, không khí lại khẩn trương mãi cũng không tốt.

Tuy rằng nói là nướng BBQ, nhưng cũng không hoàn toàn yêu cầu An Nhu tự mình đứng ra nướng, mà là có chuyên gia đứng ở trước bếp than BBQ giúp, nếu bọn họ muốn tự trải nghiệm cũng có thể.

An Nhu vẫn là có chút khó thích ứng, đứng ở gần Sở Hư Uyên, ngẫu nhiên cũng sẽ có người tới tới lui lui lấy hết can đảm đi đến trước mặt bắt chuyện vài câu. Sở Hư Uyên có thể cao ngạo lạnh nhạt, nhưng An Nhu lại không thể biểu hiện tính cách khó tiếp cận, từ chối giao lưu với mọi người.

Sở Hư Uyên tuy rằng không trả lời, từ chối giao lưu ra mặt, nhưng cũng may là còn có Hạ Dương đứng ở bên cạnh giải vây, đảm đương đầy đủ vai trò chủ nhà, đứng ra giới thiệu An Nhu cho những người tới bắt chuyện làm quen.

Năng lực ghi nhớ của An Nhu siêu mạnh, trên cơ bản, cô có thể đọc làu làu thông tin cá nhân của từng người trước mặt mình.

"Chào cô, tôi là Văn Hà Tú."

Do dự một hồi lâu, Văn Hà Tú mới quyết định đi tới chào hỏi, kiềm chế dữ lắm mới bẻ ra một nụ cười đối với An Nhu: "An Nhu tiểu thư? Vẫn luôn

https://thuviensach.vn

không nghe nói qua, hình như chưa từng thấy cô xuất hiện ở các bữa tiệc gia tộc nhà họ An."

An Nhu cái tên này quá xa lạ, Văn Hà Tú lục lọi trí nhớ cũng không nhớ tới huyết mạch trực hệ của gia tộc nhà họ An có tồn tại một người như vậy.

Đương nhiên cô ta cũng sẽ không nghĩ đến việc An Nhu xuất thân từ gia đình bình dân, bởi người có thể tiếp cận tổng giám đốc Sở sao có thể là người thường? Có vô dụng cách mấy, không có danh tiếng cách mấy thì cũng nên thuộc trực hệ gia tộc nhà họ An mới đúng.

"Chào cô!" An Nhu cười cười, trong lòng biết rõ thân phận của người con gái trước mặt này, thái độ tự nhiên.

"Không phải, tuy rằng cũng họ An, nhưng tôi và gia tộc nhà họ An không có bất kỳ quan hệ gì, xin lỗi." Cô xin lỗi cười cười.

"... Không có quan hệ?" Tươi cười trên mặt Văn Hà Tú có chút cứng đờ, cô không thể tưởng tượng được nhìn chằm chằm vào An Nhu, thiếu chút nữa buột miệng thốt ra lời vô lễ.

"Vậy cô..." Vậy cô dựa vào cái gì đứng ở bên cạnh tổng giám đốc Sở?

"Ha ha, Văn tiểu thư à, thôi bỏ qua đi." Nhận ra được không khí trở nên có chút không thoải mái, Hạ Dương cho Văn Hà Tú một ánh mắt, sợ vị tiểu thư này nói ra nói cái gì kinh người.

"An Nhu đích xác không phải người của gia tộc nhà họ An, nhưng mà cái tên này rất đẹp, rất đáng yêu."

Về lai lịch của An Nhu, cho dù là Hạ Dương cũng cảm thấy không thể tưởng tượng được. Dựa theo cái cớ của Sở Hư Uyên, bọn họ là bạn trên

https://thuviensach.vn

mạng, chỉ là trong đó còn ẩn giấu bao nhiêu bí mật, ngay cả Hạ Dương cũng đoán không ra.

Chỉ là, nếu đối phương là Sở Hư Uyên, đối phương không nói, Hạ Dương cũng sẽ không ngu ngốc mà cố tìm hiểu cho bằng được. Ai còn không biết tính cách của anh Sở? Muốn tìm hiểu chuyện này tới cùng, vậy chờ chết đi.

"Xin lỗi, là tôi thất lễ."

Trong lòng chợt lạnh, Văn Hà Tú đánh lên tinh thần, che miệng cười: "An Nhu tiểu thư là học sinh của học viện DICE sao? Thật tình cờ, chúng ta vẫn là bạn cùng trường, nhưng mà hiện tại tôi đã tốt nghiệp. An tiểu thư ở trong học viện thế nào? Đã quen chưa?"

Tuy rằng Văn Hà Tú nỗ lực chắp nối, nhưng An Nhu vẫn luôn đều bưng một gương mặt tươi cười không mặn không nhạt trả lời cho có lệ. Bên cạnh còn có Hạ Dương giúp đỡ một tiếng, cho dù cô ta có muốn hỏi nhiều vài câu, cũng cần phải bận tâm đến Sở Hư Uyên.

Thật là nghĩ trăm lần cũng nghĩ không ra, cái loại con gái bình thường, ngay cả lễ nghi cũng chỉ là qua loa đại khái, rốt cuộc làm cách nào quen biết với Sở Hư Uyên. Văn Hà Tú ăn mặc trang điểm như con trai đứng ở trước mặt An Nhu, càng ngày càng căng không nổi, cuối cùng qua loa tìm lấy cớ rời đi.

Rõ ràng đồng dạng đều là con gái, nhưng An Nhu có thể mặc nữ tính như vậy, mà cô... Văn Hà Tú lại nhìn thoáng qua Sở Hư Uyên vẫn luôn đứng ở bên cạnh An Nhu, tư thế bảo vệ che chở rõ ràng.

Sắc mặt của người đàn ông từ đầu tới đuôi vẫn luôn bình tĩnh, đứng ở bên cạnh che chở thiếu nữ kia, lại không để mắt đến bất kỳ ai.

https://thuviensach.vn

Đây vẫn còn là Sở Hư Uyên mà cô yêu thích sao?!

Văn Hà Tú đứng xa xa mà nhìn trong chốc lát, tinh thần và sắc mặt có chút hoảng hốt.

Cô vẫn luôn đều tưởng tượng, bộ dáng của tổng giám đốc Sở khi đối xử đặc biệt với một người khác phái sẽ như thế nào, chân chính thích một người con gái sẽ biểu hiện ra sao?!

Cô thậm chí tưởng tượng, nếu người kia là cô thì sẽ hạnh phúc biết bao nhiêu!

Sự tưởng tượng của cô đã thật sự xảy ra, lúc này cô mới ý thức được, thì ra Sở Hư Uyên cũng sẽ như vậy, cũng sẽ có thái độ bảo vệ che chở người mình để ý như những người con trai khác.

Thật là... Quá không cam lòng.

Nếu cô ta có thể, vậy tại sao cô lại không thể?

An Nhu cũng cố gắng giữ thái độ bình tĩnh chào hỏi giao lưu vài câu với những người bước lên làm quen, nhưng sau một hồi cô lại cảm thấy có lòng nhưng không tinh thần sức lực.

Cũng may là có Sở Hư Uyên đứng ở bên cạnh che chở, và Hạ Dương hỗ trợ ứng phó... Nếu chỉ có mình cô, hiện tại đã sớm luống cuống tay chân núp ở góc xó nào rồi, quá mệt mỏi.

Chẳng qua, tuy rằng hâm mộ khí thế có thể làm mọi người nể sợ không dám tiếp cận của Sở Hư Uyên, nhung An Nhu học không được. Hiện tại cũng chỉ học được mặt tươi cười trong mọi trường hợp, giấu đi cảm xúc chân thật của tổng giám đốc Sở mà thôi.

https://thuviensach.vn

Đến nỗi đường đi như thế nào, vẫn cần phải đích thân An Nhu tự đi.

Nhanh chóng phân loại và ghi nhớ những câu chữ giao lưu của những người này, An Nhu tính toán sau khi trở về sẽ nghiên cứu ý nghĩa sâu xa của chúng.

Hôm nay, đi ra ngoài một chuyện đúng thật là có lợi, quen biết không ít người, còn học thêm nhiều câu nói đầy ẩn ý. Tuy ghi nhớ có chút cực, nhưng sau khi phân tích vẫn là rất hữu dụng cho tương lai ra xa hội giao lưu.

"Em không đói? Không muốn ăn gì sao?" Nhìn đồng hồ, Sở Hư Uyên nhíu mi, nhỏ giọng hỏi cô bé đứng bên cạnh mình. Đã qua một đoạn thời gian, An Nhu nói chuyện với bọn họ cũng đã đủ rồi.

Vừa rồi, có rất nhiều lần Sở Hư Uyên có thể mở miệng thay An Nhu giải vây, nhưng anh vẫn lựa chọn làm người ngoài cuộc. Tuy rằng không muốn An Nhu tiếp xúc nhiều với bọn họ, nhưng mèo con có suy nghĩ riêng của bản thân, Sở Hư Uyên cũng sẽ không ngang ngược can thiệp ý nghĩ của mèo con nhà mình.

"A?! Cũng không đói lắm, ừm... Ăn cái gì cũng được." An Nhu đang nói chuyện phiếm với Hạ Dương, nghe vậy mới ngẩng đầu nhìn Hư Uyên. Nói xong, An Nhu cũng cảm thấy có chút đói bụng.

Sau khi vào sân nướng BBQ, Hạ Dương cũng chỉ đưa cho ô một chút đồ ăn vặt, An Nhu còn chưa có chính thức nếm qua món nướng nữa.

"Đi thôi." Sở Hư Uyên nhẹ nhàng bâng quơ nói một câu, lôi kéo An Nhu đi đến khu nướng BBQ. Hiện tại anh đã rất thuận tay, vẻ mặt tự nhiên nắm tay cô như đã từng làm qua hàng trăm lần, hành động bất ngờ của anh làm An

https://thuviensach.vn

Nhu muốn nói cái gì cũng đành lựa chọn im lặng.

Dù sao, cũng coi như là cô chiếm tiện nghi của người ta. An Nhu tự an ủi chính mình, rõ ràng cô thích Sở Hư Uyên, lại còn lén lút không dám nói ra miệng, đành giao quyền chủ động vào tay anh... Còn chuyện ai chiếm tiện nghi của ai... Thôi, không có hại là được.

Có Sở Hư Uyên hộ tống, quả nhiên không có ai dám bén mãn đến trước mặt gây rối, An Nhu đi theo Sở Hư Uyên đứng trước một lò than nướng BBQ, mắt sáng rực lên.

Tuy rằng trong căn tin trường cũng có món nướng, nhưng mỗi ngày An Nhu đều học đến xấp mặt, không có thời gian đến căn tin thưởng thức món ngon. Lần này tới đây nhìn thấy món nướng, con sâu thèm ăn đã thức dậy... Thoạt nhìn tay nghề của đầu bếp đều rất tốt, có thể chọn hết mấy món cô thích ăn sao?

Hình như cũng không phải, vì cô quan sát xung quanh, thấy mấy bạn nữ đều chọn rất ít, thậm chí có người còn không thèm nhìn sang đây... An Nhu thực khát vọng được ăn thoải mái, nhưng trong lòng lại đang cân nhắc lợi và hại.

Mấy bữa tiệc nướng BBQ này đều rất sôi động náo nhiệt, bọn họ tụ tập với nhau ăn uống chè chén thoải mái, nhưng hôm nay lại có mặt của Sở Hư Uyên, nên ai cũng kiềm chế.

Ngày thường, mấy thiếu gia tiểu thư này đều chơi đến điên cuồng, hiện tại có một vị thần như Sở Hư Uyên đứng ở nơi này, vô tình đề cao bữa tiệc lên một cấp bậc. Nam tính thì không nói, một đám tiểu thư đều cực lực duy trì sự ưu nhã và thục nữ.

An Nhu xuất hiện, là điều ngoài ý muốn, nhưng cũng làm cho nhiều người

https://thuviensach.vn

hy vọng và tự tạo cơ hội cho bản thân. Nếu chuyện hôm nay truyền ra ngoài, những người như Văn Hà Tú chỉ biết xuất hiện càng nhiều, đều sẽ cho rằng cơ hội làm Sở phu nhân tới rồi.

Chuyện này đối với Sở Hư Uyên tới nói chính là phiền toái, nhưng cũng không tính quá khó xử.

Chút chuyện nhỏ này anh sẽ giải quyết tốt, không cần thiết dùng lời nói để đám ngu xuẩn kia hiểu, chỉ cần hành động là được, giết gà dọa khỉ, không làm gia tộc bọn họ yên ổn sống qua mùa xuân này thôi.

Chứng ghét phái nữ... Có thì thế nào? Không có thì thế nào?

Hơi khép hờ mắt, dưới đáy mắt của người đàn ông là một mảnh sáng lạnh. Mặc kệ có hay không, anh nói có, chính là có.

Sở Hư Uyên nhìn An Nhu rối rắm nửa ngày không động đậy, có chút bất đắc dĩ, vươn tay chọn mấy xâu, làm nhân viên hỗ trợ nướng chín.

"Nghĩ kỹ rồi? Muốn ăn cái gì, tùy tiện chọn là được." Sao Sở Hư Uyên có thể đoán không đoán được An Nhu đang nghĩ cái gì, khóe môi khẽ cong, người đàn ông tươi cười vui vẻ.

"Còn chưa có... nghĩ xong." An Nhu lấy lòng cười một tiếng, vặn ngón tay tính toán bản thân có thể tiêu thụ bao nhiêu xiêng nướng.

Thật ra, hiện tại bụng cô rất đói, chắc có thể ăn hơn hai mươi xiêng?

Nhưng nhìn người khác đều không ăn nhiều như vậy, nếu cô chọn quá nhiều thì xấu hổ lắm... Tại sao mọi người đều rụt rè giữ kẽ như vậy!

"Muốn ăn cái gì, trực tiếp chọn là được." Sở Hư Uyên tay cầm ở trong túi

https://thuviensach.vn

quần, không nhanh không chậm lặp lại những lời này một lần. An Nhu ý thức được cái gì, nhìn sang người đàn ông cao lớn đứng ở bên cạnh, thì thấy Sở Hư Uyên cũng đang nhìn cô.

"... Như vậy có ổn không?" An Nhu nhỏ giọng hỏi.

Cô quá lùn so với Sở Hư Uyên, những lúc mặt đối mặt giao lưu bằng mắt giống như vậy cần phải kể sát người vào một chút, chính bản thân An Nhu cũng không phát hiện, đặt ở trong mắt người khác, chính là khoảng cách rất thân mật.

"Có cái gì không ổn?" Sở Hư Uyên bình tĩnh hỏi lại cô.

Người đàn ông đã rút về nụ cười hiếm khi xuất hiện trên mặt, khôi phục lại gương mặt không cảm xúc như ngày thường: "Bọn họ làm như vậy là bởi vì sự có mặt của anh, em cũng giống bọn họ sao?"

Cứ việc đều là người trẻ tuổi, phần lớn đều bằng tuổi với Sở Hư Uyên, nhưng nhóm người này vẫn rất giữ kẽ, kính trọng anh. Bởi anh là chủ tịch kiêm tổng giám đốc tập đoàn Sở thị, còn là chủ nhân gia tộc nhà họ Sở, nói được dễ nghe là "Người trẻ tuổi tụ hội kết bạn giao lưu", nhưng người có thực lực cùng lá gan ở trước mặt anh lôi kéo làm quen, nói chuyện bình đẳng bằng không.

Nhóm người này chỉ dám làm trò ở trước mặt An Nhu, tìm cô nói chuyện phiếm làm quen, chân chính dám chủ động bước lên chào hỏi trong lúc Sở Hư Uyên không có hứng thú nói chuyện, thật đáng xấu hổ là không có một ai.

"Đương nhiên không giống." An Nhu không cần nghĩ ngợi phản bác ngay.

"Đùi anh em đã ôm chặt rồi, vững chắc hơn nhiều so với bọn họ, không

https://thuviensach.vn

phải sao?"

Không sai, An Nhu vẫn luôn lặng lẽ lấy điều này làm tự hào.

Có rất nhiều người đều muốn ôm đùi của Sở Hư Uyên, làm việc gì cũng đều thật cẩn thận sợ đắc tội với anh ấy, nhưng là chân chính vững chắc chỉ có một mình An Nhu!

Người cô còn dám dỗi thì không ai ôm đùi chắc như cô!!!

Lời này nếu là nói ra ngoài, hoàn toàn có thể thơm lây đến tận đời con cháu. (Con cháu của chị đều họ Sở hết đấy nhá).

"... Phụt." Sở Hư Uyên nghe An Nhu nói xong những từ ngữ tự hào này, còn nhìn gương mặt đắc ý dào dạt của cô, không nhịn được cười khẽ ra tiếng.

Anh liếc nhìn mèo con đáng yêu còn chưa đứng tới vai mình, giọng điệu càng nhẹ nhàng: "Ừ, dựa theo chiều cao của em, đúng là dư sức ôm đùi anh."

"... Sở tiên sinh, tại sao anh lại nhân thân công kích em nữa —— Thôi, không nói với anh nữa, đáng ghét."

An Nhu tỏ vẻ thực tim mệt quá, cô không thể nói chuyện đàng hoàng với Sở Hư Uyên được, quay đầu cũng chọn mấy xiêng, nhưng cô không biết giọng điệu của cô mỗi khi dỗi Sở Hư Uyên đều mang theo âm điệu nhõng nhẽo.

"Em chọn trước mấy xiêng này... Trong chốc lát lại chọn thêm được không?!."

https://thuviensach.vn

Nói tới nói lui, ý của Sở Hư Uyên là gì, An Nhu vẫn là cảm nhận ra tới.

Nếu big boss mạnh nhất khu này đều mặc kệ muốn cô tùy tiện chọn đồ ăn, An Nhu cũng rất vui lòng thả bay chính mình. Dù sao đều là làm cho người khác xem, An Nhu cũng không tính toán nể mặt Sở Hư Uyên, vậy cô còn sợ cái gì?

Nhân viên tay chân nhanh nhẹn nướng xong, An Nhu và Sở Hư Uyên cầm dĩa xiêng nướng, còn đặt một ly thức uống lên dĩa.

"Còn muốn tiếp tục giao lưu với những người đó không?" Sở Hư Uyên tay cầm dĩa xiêng nướng, nhưng tư thế cùng khí thế vẫn không thể bắt bẻ, hơi hơi cúi đầu nhìn An Nhu hỏi ra tiếng.

"Không cần, để đầu óc của em nghỉ một lát." An Nhu lắc đầu như trống bỏi, gương mặt đau khổ nói.

"Sở tiên sinh, nghỉ ngơi trong chốc lát đi anh, em mệt não quá."

An Nhu là thật sự cảm mệt mỏi.

Cơ thể không mệt, nhưng tinh thần lại chịu đủ mọi loại tàn phá. Giây giây phút phút đều phải phòng bị rơi vào mưu kế câu chữ của người khác, còn muốn phân tích dụng ý của mỗi người... Còn khó hơn việc học.

Công nhận giới quý tộc có khác, câu câu chữ chữ đều có ẩn ý, đều có bẫy rập, nếu không phải vì... Dù sao An Nhu đều là vì tương lai tươi sáng của bản thân và cũng vì người nào đó cho nên mới chấp nhận tìm hiểu thế giới nguy hiểm này.

"Được, vậy chúng ta qua bên kia ngồi." Sở Hư Uyên cũng không hỏi nhiều, chỉ chỉ giường đu dây mà An Nhu vừa bước vào sân đã chú ý.

https://thuviensach.vn

Là loại giường đu dây, thật rộng lớn, hai bên hông phải trái còn có lụa trắng mỏng được cố định từ đầu móc cho đến mép giường để tránh bị gió thổi bay, nhưng không làm mất đi chức năng vốn có của đu dây, có thể đẩy từ phía sau, chuyển động cũng không khác gì ghế đu dây, chỉ à biên độ đung đưa không cao bằng ghế đu đây.

Chẳng qua nó được đặt ở chỗ này, nhìn qua rất tươi mát, tạo thành khung cảnh lãng mạn.

"Dạ được." An Nhu ngọt ngào trả lời, ánh mắt hưng phấn, trong lòng nhảy nhót vui vẻ.

Từ lúc đặt chân đến khu này, cô đã muốn nằm dài lên trên đó, chỉ là cảm thấy trường hợp không thích hợp cho nên mới gác sang một bên, cố tình lãng quên: "Sở tiên sinh, anh cũng có tính trẻ con chưa trưởng thành nha."

Đặt dĩa xiêng nướng lên trên giường đu dây, cùng Sở Hư Uyên ngồi ở trên giường rộng, An Nhu chớp mắt, hiếm khi bắt được nhược điểm của Sở Hư Uyên.

Dỗi Lẫn nhau, nếu là thông qua cổng thiết bị thông tin, đương nhiên là An Nhu giành phần thắng nhiều hơn. Nhưng nếu là trong thực tế, mỗi một lần Sở Hư Uyên đều có thể thắng An Nhu một cách tuyệt đối. An Nhu đối với chuyện này tỏ vẻ không phục cho lắm.

"Hửm? Phải không?" Sở Hư Uyên ung dung tươi cười, thái độ vô cùng tự nhiên thân quen.

"Cũng không biết là ai vừa bước vào khu này, tầm mắt đã tỏa định ở vị trí này vậy ta."

https://thuviensach.vn

"... Ha ha ha, đó là ai vậy? Khẳng định không phải em nha." An Nhu không ngờ, hành vi nho nhỏ của bản thân đã bị anh bắt được, dứt khoát sống chết không thừa nhận, hơn nữa thực thông minh nói sang chuyện khác.

"Đúng rồi, công việc hôm nay anh xử lý xong rồi sao?"

An Nhu thân là thiết bị điện tử của Sở Hư Uyên, không ai rành về lượng công việc hàng ngày của Sở Hư Uyên hơn cô. Hôm nay Sở Hư Uyên ra tới chơi một ngày, dựa theo tính cách nghiện công việc của anh ấy, không biết sẽ phải giành bao nhiêu thời gian để bù lượng công việc hôm nay.

Khẳng định là thức suốt đêm nay rồi, cô sẽ đau lòng lắm!!!

"Không có, trong chốc lát lại xử lý sau." Giọng điệu của Sở Hư Uyên lại vô cùng tùy ý, cũng không ngoài ý muốn An Nhu biết việc này. Đích xác là anh rất bận, gần đây tập đoàn có kế hoạch khuếch trương sản phẩm, những việc này yêu cầu anh đích thân xử lý dẫn dắt.

"Hừm, chờ em tốt nghiệp sẽ chia sẻ hỗ trợ anh phần nào."

An Nhu lật lật nhìn xem đống kế hoạch, trong lòng càng kính trọng Sở Hư Uyên: "Sở tiên sinh, cuộc sống hằng ngày của anh thật không dễ dàng gì."

So sánh với việc học của cô thì khó khăn của cô không là cái đinh gì, nói muốn nỗ lực... Thì phải làm ra thành tích mới được.

Nghe An Nhu nói những lời này, Sở Hư Uyên lại tạm dừng trong chốc lát. Dưới ánh nhìn đầy nghi hoặc của An Nhu, Sở Hư Uyên mới mở miệng nói: "Nếu em nguyện ý, sau khi trở về em có thể thông qua cơ sở dữ liệu xử lý một bộ phận công việc của anh thử xem."

"Hả? Thật sự sao anh?"

https://thuviensach.vn

An Nhu kinh ngạc, sau đó mới là co quắp bất an: "Hay là thôi đi anh, không cần đâu, em không hiểu cái gì hết, lỡ gây ra chuyện gì sai xót thì làm sao bây giờ..."

"Anh dạy cho em một xử lý một ít kế hoạch đơn giản." Lần này, Sở Hư Uyên lại không có cho An Nhu có cơ hội cự tuyệt. Người đàn ông nhìn chăm chú vào đôi mắt đen nhánh của An Nhu, bên trong phảng phất cất giấu ánh sao sáng ngời.

Chỉ cần em nguyện ý học anh đều tận lực dạy em.

Loại cảm giác này không giống như những gì trong sách nói.

Sở Hư Uyên dừng một chút, đột nhiên nhớ tới định nghĩa cảm xúc này thông qua một quyển sách nào đó.

Thân thiết, là hành động gần gũi từ hai phía, nhằm tạo ra mối quan hệ mật thiết.

Sở Hư Uyên đã từng bài xích cái từ này.

Nhưng hiện tại anh lại cảm thấy... Hình như cũng không kinh tởm như anh nghĩ.

Anh muốn có một người thân thiết gần gũi, muốn người này vẫn luôn ở tại bên cạnh anh. Sở Hư Uyên sống đến bây giờ, lần đầu tiên đối có nhận tri rõ ràng như vậy đối với một việc.

"Được, vậy sau khi trở về em sẽ thử học một chút." Do dự không đến hai giây, An Nhu đã đáp ứng ngay.

https://thuviensach.vn

Vốn dĩ cô cũng chỉ là muốn tới gần Sở Hư Uyên, tiếp cận chạm vào trái tim anh ấy, vừa vặn đây là một cơ hội tốt. Nhưng có khả năng sẽ càng vất vả hơn.

Ăn xong mấy xâu xiêng nướng, cảm giác no bụng thật tốt.

An Nhu lấy khăn giấy xoa xoa khóe miệng, đặt dĩa cùng xiêng không ở trên mặt cỏ, nhìn Sở Hư Uyên xử lý công vệc, có chút nặng mí mắt, chớp chớp mắt để làm bản thân tỉnh táo hơn.

Rạng sáng hai giờ mới ngủ, sáng sớm 10 giờ rưỡi tự nhiên tỉnh, tuy rằng cũng ngủ đủ, nhưng vẫn là có chút buồn ngủ.

Ánh nắng mặt trời hôm nay thật tốt, chiếu lên trên người ấm áp dào dạt thật thoải mái, gió nhẹ thổi thổi càng thêm thoải mái, bên cạnh còn ngồi người mà mình thích, cảm giác đặc biệt đặc biệt tốt.

An Nhu xoa xoa đôi mắt, chìm vào trạng thái mơ màng sắp ngủ.

Sau đó... Cô thật sự ngủ rồi.

Gió hiu hiu thổi, ánh nắng ấm áp không gắt, một chiếc giường đu dây giữa khu vườn xanh mát, một nam một nữ, một ngồi một dựa vào vai người kia, khung cảnh vô cùng ấm áp dịu dàng.

https://thuviensach.vn

Chương 63: Tình tiết trong cốt truyện vẫn xảy ra

Sau khi Sở Hư Uyên lót dạ xong thì cầm di động bắt đầu xử lý văn kiện hợp đồng qua email, xử lý xong vài hợp đồng lại phát hiện người ngồi bên cạnh miệng lảm nhảm nói chuyện không ngừng thì bỗng im bật không có âm thanh.

Nghiêng đầu nhìn, thì thấy An Nhu đã nhắm mắt lại ngửa đầu gật gù ra phía sau, miệng hơi hơi mở ra, nhìn bộ dáng ngủ muốn bao nhiêu ngu đần, có bấy nhiêu ngu đần.

Ngủ như vậy không tốt cho xương cổ, nhìn xung quanh giường thì không thấy cái gối nào, Sở Hư Uyên nhíu mày, cúi đầu mở ra cửa sổ Baidu tra xét một chút, đọc nhanh như gió, Sở Hư Uyên vươn tay, cẩn thận di chuyển đầu của An Nhu đến trên vai mình.

Động tác của anh rất nhẹ, An Nhu cũng ngủ rất sâu, chút động tác nhỏ này cũng không làm cô tỉnh giấc, mèo con ngược lại còn vô ý thức cọ cọ ở trên vai anh. Cảm thấy độ mềm cứng vừa phải, mày mới buông ra.

Sở Hư Uyên thấy An Nhu hài lòng, lúc này mới giương mắt lên nhìn thấy Hạ Dương sắp chạy tới gần bọn họ, chuẩn bị nói chuyện thì lại bị ánh mắt đông lạnh đầy cảnh cáo của Sở Hư Uyên là đông cứng chân. Đầu đỏ Hanamichi thực biết điều, giơ tay làm động tác khóa miệng, sau đó yên lặng tránh ra chỗ khác.

https://thuviensach.vn

Anh Sở thật sự từ... Người sắt thành mèo con?

Gặp quỷ nha!

Cậu chưa từng gặp Sở Hư Uyên như vậy, Hạ Dương run run bả vai, không nói hai lời nhanh chóng cút đi. Nhìn tư thế này, anh nghĩ chắc sớm muộn gì cũng sẽ có chị dâu nhỏ thôi...

An Nhu là ngủ no tự tỉnh. Tỉnh lại trong nháy mắt cô còn có hơi mờ mịt, chớp chớp đôi mắt, lấy làm kỳ lạ, tại sao quang cảnh trước mắt cô lại bị nghiêng qua một bên. Toàn bộ thế giới ở trước mắt quay cuồng 90 độ, nhìn rất kỳ lạ.

Đại não còn chưa hoàn toàn thức tỉnh, nửa ngày không phản ứng, An Nhu theo bản năng xoay chuyển đầu, mở to mắt, là ngón tay thon dài của người đàn ông đang cầm di động. Lại nâng tầm mắt lên, một đôi mắt chăm chú dịu dàng lọt vào ánh mắt cô.

Đường nét gương mặt hoàn mỹ đến không thể bắt bẻ, người đàn ông đối diện nhìn cô, trong ánh mắt tràn ngập yêu thương cưng chiều, bao trùm khong không gian yên tĩnh đầy ấm áp, lại bao dung.

"Tỉnh?"

Sở Hư Uyên ngừng tay, tắt di động, giật giật chân: "Tỉnh thì ngồi dậy."

Tại sao từ tư thế dựa vai chuyển thành nằm gối trên đùi, Sở Hư Uyên cũng rất muốn biết.

Anh muốn gõ chữ, nên cơ bắp cánh tay cũng có chút nhúc nhích, đại khái là bị loại động tĩnh này làm cho không thoải mái, An Nhu nhích tới nhích lui

https://thuviensach.vn

thay đổi vài tư thế, cuối cùng đầu theo sức hút của trái đất, thực tự giác ngã vào trên đùi Sở Hư Uyên.

Dụi dụi ở trên đùi Sở Hư Uyên, tựa hồ là rốt cuộc tìm được gối đầu vừa lòng, lúc này An Nhu mới bất động, cứ như vậy an an ổn ổn ngủ rồi.

Sở Hư Uyên yên lặng nhìn trong chốc lát, cái đầu tinh vi từng tiến hành qua vô số quyết sách trọng đại, trải qua thận trọng tính toán, vẫn là không thay đổi tư thế của An Nhu.

Bỏ đi, hôm nay mèo con ngu ngốc biểu hiện cũng không tồi, ngẫu nhiên phóng túng một chút cũng không sao. Cái này gọi là phần thưởng giáo dục.

Vừa nghĩ như vậy, Sở Hư Uyên thực bình tĩnh gửi tin nhắn cho Hạ Dương, kêu anh ta nhờ người cầm một cái thảm lông lại đây. Tuy rằng ánh mặt trời rất dịu, nhưng là ngủ như vậy cũng dễ dàng cảm lạnh.

"À." An Nhu còn đang trong mờ mịt, nhưng khi cô cách mặt của Sở Hư Uyên gần như vậy, An Nhu thực sự giật mình, cô nghe anh nói vậy, chậm rãi bò dậy, thình lình vươn tay, chạm chạm lên đôi mắt của Sở Hư Uyên.

"...Không giống như lúc trước." khoảnh khoắc bắt gặp đôi mắt này, cô tự nhiên có cảm giác an tâm, có cảm giác được yêu thương trân trọnng.

"Em lại lên cơn?"

Sở Hư Uyên đương nhiên không cảm nhận được câu nói không đầu không đuôi này của mèo con nhà mình. Anh cũng không có phản ứng gì đối với hành động dùng ngón tay chạm vào mắt mình, chỉ là nhướng mày, hỏi: "Ngủ đã chưa?"

"À, ơ! Ngủ rất ngon, cảm ơn Sở tiên sinh." Suy nghĩ của An Nhu quay trở

https://thuviensach.vn

về vị trí cũ, nhanh chóng giật mình bởi hành động vô ý thức của bản thân, nên bắt đầu nói lắp bắp lên.

"Rất tốt, cảm ơn... Cảm ơn Sở tiên sinh... Cho em gác đầu tạm... Hahah... Thật là ngượng ngùng, hahah..." Cười che giấu xấu hổ, gương mặt An Nhu đỏ âu.

Mình, mình, mình... Ui chùi ui! Tự nhiên leo lên đùi Sở Hư Uyên nằm ngủ ngon ơ vậy trời?! Xí hổ quá đi à!!!

AAA!!!!!

Cũng là lúc này, An Nhu mới chú ý tới thảm lông chảy từ trên người cô xuống giường, trong lòng càng phức tạp. Thì ra... Sở Hư Uyên... Tốt với cô như vậy!

"Không cần cảm ơn." Sở Hư Uyên thay đổi tư thế mà anh giữ nguyên trong suốt mấy tiếng qua, hoạt động một chút cơ bắp cứng ngắt.

"Nếu thật sự muốn cảm ơn anh, thì hãy đạt điểm cao nhất trong cuộc thi lần này đi." So với nhìn gương mặt mèo con đỏ bừng ngượng ngùng như hiện tại, anh càng thích mèo con trừng mắt dỗi anh hơn.

"Chuyện này em cũng không biết nha."

An Nhu dở khóc dở cười, lại thở dài: "Sở tiên sinh, em đã cố tình không nghĩ đến, vậy mà anh một hai phải nhắc nhở em là sao."

Nghĩ đến cuộc thi, An Nhu chỉ cảm thấy khẩn trương.

Cô rất xem trọng cuộc thi lần này, cũng trả giá rất nhiều nỗ lực, nếu thật sự thi không tốt, An Nhu sẽ cảm thấy cuộc đời này đầy u ám.

https://thuviensach.vn

... Hình như làm quá lố... Sở Hư Uyên nhíu mày, lại không làm An Nhu nhận thấy được: "Quan trọng nhất chính là giữ vững tâm trạng, em càng khẩn trương thì dễ dàng phát huy không tốt."

"Sở tiên sinh, lúc trước anh đều có thể giữ vững tinh thần trong mỗi cuộc thi sao?" An Nhu không nhịn được, lại có chút tò mò mà hỏi ra lời.

"Cũng giữ vững tâm trạng thờ ơ đó sao?"

Trước kia, An Nhu còn chưa có thích Sở Hư Uyên, cho nên không có chú ý đến quá khứ của anh ấy, còn tránh tìm hiểu quá nhiều, sợ bị liên lụy. Nhưng hiện tại không giống nhau, An Nhu càng muốn biết tất cả mọi thông tin liên quan đến quá khứ của Sở Hư Uyên. Hiện tại, cùng tương lai, cô đều muốn biết, cô muốn tiếp cận anh, nhiều một chút, lại nhiều hơn một chút.

"Lúc anh còn đi học sao?"

Sở Hư Uyên dừng một chút, không có trả lời vấn đề của An Nhu. Tạm dừng trong chốc lát anh mới khẽ cười nói: "Anh cũng không nhớ rõ, anh không để ý đến vấn đề này cho lắm."

Không chờ An Nhu truy hỏi, Sở Hư Uyên vỗ vỗ đầu An Nhu: "Trà bánh giành cho tiệc chiều đều đã chuẩn bị tốt nhất, em xem có cái gì muốn ăn, thuận tiện mang cho anh một ly Brandy lại đây, nhớ rót ly."

Bởi vì An Nhu ngủ, nên Sở Hư Uyên cũng phát ra khí lạnh, chứng tỏ không chào đón người tới quấy rầy, những người kia cũng không dám lại đây nói cái gì. Sau khi chỗ nướng BBQ bị dọn đi, lúc này đây đã thay thế bàn dài hình thức Châu Âu, mặt trên đặt đủ loại điểm tâm ngọt cùng trà và hoa quả.

An Nhu cũng đã nhận ra Sở Hư Uyên khác thường, cũng không muốn tra

https://thuviensach.vn

hỏi đến cùng, im lặng gật gật đầu, ngoan ngoãn đứng lên, đi đến chỗ bàn dài bên kia, trong lòng có chút hối hận.

Đối với quá khứ của Sở Hư Uyên, An Nhu hiểu biết cũng không nhiều lắm, đến tột cùng là anh ấy làm cách nào mà còn trẻ như vậy đã leo lên cái ghế chủ nhân gia tộc họ Sở, và quá trình tranh đoạt vị trí này tàn khốc ra sao?! Trong tiểu thuyết không có nhắc tới.

Ở trong tiểu thuyết, trọng điểm đều miêu tả nữ chủ Tô Hoàng lưng đeo huyết hải thâm thù, mà đối tượng cô ấy muốn báo thù chính là Văn gia, một trong tứ đại gia tộc. Sở Hư Uyên sắm vai một người thúc đẩy quá trình.

An Nhu có hơi ngẩn người, cũng không chú ý tới sau khi cô rời khỏi, không khí thay đổi rõ rệt.

Hạ Dương vừa vặn có chuyện đi ra ngoài, lưu lại nơi này đều là những người An Nhu không quen thuộc, không có người lại đây nói chuyện với An Nhu, nhưng cũng không có ai nguyện ý từ bỏ một cơ hội hiếm có như vậy.

Văn Hà Tú đứng ở tại chỗ giãy giụa một hồi lâu, cuối cùng vẫn không chịu nổi sự ghen ghét cùng tò mò của bản thân, đi tới gần chỗ An Nhu. Cô cũng chú ý tới ánh mắt của những người xung quanh, nhưng lại chỉ có thể thẳng sống lưng đi về phía trước.

Cho dù là tảng đá lót đường thì thế nào? Văn Hà Tú cô cũng không phải là người tùy tùy tiện tiện là có thể bị người khác đè đầu, tính cách của cô cũng không có yếu đuối như vậy.

"An tiểu thư, bên trái là vị trà xanh, bên phải là chocolate, theo cá nhân tôi xin đề cử vị trà xanh."

https://thuviensach.vn

An Nhu còn đang rối rắm giữa hai vị này, thì nghe được một giọng rất quen thuộc.

An Nhu dừng một chút, không lựa chọn điểm tâm nữa, quay đầu nhìn người con gái trước mặt, cười xã giao một chút: "Văn tiểu thư."

Thái độ tự nhiên, lại không nói tiếp, thậm chí không đế ý đến những gì Văn Hà Tú nói trước đó.

"Sao vậy? An tiểu thư không thích đề cử của tôi sao?"

Văn Hà Tú cười cười một chút, không bị sự lạnh nhạt của An Nhu bức lui, còn cố tình nhào lên: "Thuận tiện cô cũng mang một phần điểm tâm qua cho tổng giám đốc Sở luôn đi, tôi nhớ rõ anh ấy thích vị trà xanh."

"Phải không?"

An Nhu khóe miệng mỉm cười tiêu chuẩn, nhìn không ra chút vấn đề nào: "Không ngờ, Văn tiểu thư còn nhớ rõ khẩu vị của tổng giám đốc Sở."

"Không có gì, chỉ là từ nhỏ lớn lên cùng nhau nên mới rành tính cách của anh ấy, để ý là biết thôi." Văn Hà Tú ngượng ngùng cười, như thiếu nữ hoài xuân đang nhắc đến người con trai mình yêu.

"Chỉ là... Mấy năm nay tổng giám đốc Sở càng thêm nghiêm khắc, khó tiếp cận hơn lúc trước rất nhiều." Văn Hà Tú trong lòng khinh thường, cảm thấy An Nhu đã rơi vào bẫy rập, chỉ chờ An Nhu hỏi là thu lưới ngay.

An Nhu cười, lại không mắc bẫy. Dù trong tiểu thuyết không nói nhiều về cuộc đời của Sở Hư Uyên, nhưng An Nhu lục tìm từ cơ sở dữ liệu, nên dễ dàng biết người trước mặt này đã làm cái gì.

https://thuviensach.vn

Người này đã từng xem thường Sở Hư Uyên, thờ ơ lạnh nhạt mắng chửi Sở Hư Uyên, còn đi theo phe mẹ kế và anh em kế khinh nhục anh ấy. Hiện tại thấy anh ấy sống tốt, lại muốn giả làm đóa hoa sen trắng nhỏ, thò qua tới muốn nối lại tình xưa?

An Nhu cực kỳ chán ghét loại người này.

An Nhu không nói tiếp, Văn Hà Tú cắn cắn môi, thời gian của cô không nhiều lắm, Hạ Dương đi ra ngoài sẽ quay trở lại ngay, không biết khi nào Sở Hư Uyên cũng sẽ chú ý tới bên này. Chỉ có thể tốc chiến tốc thắng.

"An tiểu thư, thứ tôi nói thẳng."

Văn Hà Tú mày hơi chau, làm ra một bộ khổ sở: "Ta cũng là lo lắng cho tổng giám đốc Sở, anh ấy không hề giống như trước đây, tôi không ý gì khác, chỉ muốn nói với cô về quá khứ của tổng giám đốc Sở thôi, để cô biết nhiều thêm về anh ấy, và tiện chăm sóc cho anh ấy mà thôi..."

Cách Văn Hà Tú nói rất thông minh. Đúng thật là cô ta quen Sở Hư Uyên từ nhỏ, cũng hiểu biết vài chuyện trong quá khứ của Sở Hư Uyên, nhưng không có thân mật giống như những gì cô ta miêu tả. Chỉ cần An Nhu thông minh chút, thì không có khả năng nghe không ra ý của cô ta.

"An tiểu thư, tôi cũng cảm thấy con người cô rất tốt, đáng giá kết giao, mới nói thiệt tình."

An Nhu không nói gì, Văn Hà Tú lại nói tiếp, thái độ vô cùng thành khẩn: "Tôi cũng là vì tổng giám đốc Sở thôi, chẳng lẽ cô không hy vọng càng tiếp cận, càng thân mật hơn với tổng giám đốc Sở sao?"

Câu câu chữ chữ đều là cái bẫy chết người.

https://thuviensach.vn

Văn Hà Tú đi bước này xem như nước cờ hiểm. Ngay từ đầu, cô ta đã đưa ra thái độ thành khẩn khác với người khác, cô ta chủ động đưa ra cành ôliu, đi từng bước tung ra chiêu hiểm, nếu thành công, ích lợi không phải nhỏ.

Sự xuất hiện của An Nhu đánh vỡ tấm chắn của Sở Hư Uyên, tạo cơ hội cho cô.

Cô không cần gì nhiều, chỉ cần gặp mặt Sở Hư Uyên thêm vài lần là được, đến nỗi kết quả gặp mặt ra sao thì Văn Hà Tú phải tự mình nghĩ cách. Loại làm ăn không thâm hụt tiền vốn này, ai mà không thích làm?

An Nhu im lặng trong chốc lát, nhìn chăm chú vào người con gái giả vờ thâm tình trước mặt mình. Bộ nhìn cô dễ gạt đến như vậy sao? An Nhu nghĩ không ra trong đầu cô ta đang nghĩ cái gì?!

Lúc trước, là chính cô ta vứt bỏ người ta, bởi vì ích lợi của bản thân mà nơi chốn tính kế, cô ta cảm thấy tất cả mọi người nên xoay quanh cô ta sao?! Cô ta cũng quá xem thường IQ của mọi người rồi. Trên thế giới này, không phải ai cũng dễ lừa như vậy.

"Xin lỗi, tôi không có hứng thú nói chuyện sau lưng người khác."

An Nhu cười cười, trong lòng rõ ràng, theo tình huống hiện tại của cô, không thể hành động thiếu suy nghĩ được, cô làm ra hành động ngoài dự đoán của cô ta: "Cảm ơn Văn tiểu thư có ý tốt, thật xin lỗi."

Sau khi nghe cô ta nói xong, thật sự là trong lòng An Nhu tràn ngập lửa giận, cô biết bản thân không thể tùy hứng cãi lại, nhưng vẫn nhịn không được nói móc một câu "nói chuyện sau lưng" tó ý người đó quá không có lễ phép.

Lời này đối với những người tự xưng bản thân là tiểu thư quý tộc mà nói,

https://thuviensach.vn

có ích hơn một cái tát rất nhiều.

Xoay người chọn vị chocolate, An Nhu lại rót đầy hai ly sữa bò, nhìn Văn Hà Tú lễ phép gật đầu, sau đó đi về phía Sở Hư Uyên.

Giọng An Nhu không lớn không nhỏ, từ đầu tới đuôi sắc mặt cũng không thay đổi, ngược lại, sau khi cô rời khỏi thì sắc mặt của Văn Hà Tú rất khó coi, cũng không che giấu nổi.

Hừ, chỉ là dùng phương pháp gì đó không người biết để gần quan được ban lộc mà thôi... chứng bệnh ghét phái nữ của Sở Hư Uyên đã hết, có rất nhiều người muốn tiếp cận anh ấy, tưởng bản thân có thể giữ vững vị trí đó mãi sao?! Hứ! Thứ tiện nhân bình dân không học thức!

An Nhu bưng khay trở lại bên người Sở Hư Uyên, đúng lý hợp tình đưa cho anh một ly sữa: "Cầm."

"Rượu Brandy của anh đâu?" Sở Hư Uyên cầm, nhìn ly sữa còn lại trong khay mà An Nhu cầm tới, vẫn còn nóng.

"Uống Brandy làm gì, con nít con nôi nên thành thật uống sữa bò đi." Đặt khay ở trên giường, An Nhu cũng ngồi xuống, ôm trong tay một ly sữa.

"Chậc."

Sở Hư Uyên hiếm khi không phản bác lại cô, mà là yên lặng một lát mới lên tiếng: "Vừa mới rồi xảy ra chuyện gì?"

Sở Hư Uyên vẫn luôn chú ý tới động tĩnh bên kia, nhưng anh quan sát thấy mèo con nhà mình có thể khống chế trong tầm tay, nên không đi qua giải vây. Chỉ là nhìn biểu tình của An Nhu không đúng lắm. Người họ Văn kia... Đã nói cái gì với An Nhu?

https://thuviensach.vn

"Không có chuyện gì."

An Nhu không tính toán nói cho Sở Hư Uyên biết, cô uống một ngụm sữa, tức giận nói: "Em sẽ giải quyết, anh đừng lo lắng."

Văn Hà Tú thuộc loại người mặt dày không biết hối cải, An Nhu không tính toán dễ dàng bỏ qua như vậy. An Nhu không kêu oan cho bản thân, cô chỉ đau lòng thay Sở Hư Uyên. Có rất nhiều loại người giống Văn Hà Tú, An Nhu cũng hiểu tại sao Sở Hư Uyên lại không quan tâm đến những người đó.

Người không liên quan, để ý nhiều làm gì.

An Nhu cắn cắn môi, tâm tư xoay chuyển. Dù sao cô cũng không phải người có thân phận địa vị như chủ nhân gia tộc nhà họ Sở, cũng chưa nói bản thân sẽ không so đo với phái nữ, tuổi lại nhỏ, cũng có thể dùng từ "bị cưng chiều hư" tới che đậy hành vi vô lễ của bản thân...

An Nhu nghĩ nghĩ, ra quyết tâm, chờ có cơ hội, cô nhất định phải hung hăng trả thù. Không thể để người mình thích bị người khác ức hiếp như vậy, không thể nói lý đối với đám người đó, mà phải dùng hành động.

Sở Hư Uyên uống sữa nóng, nghe âm thanh lạ, nhìn sang bên cạnh, thì thấy mèo con nhà anh đang nhíu mày nghiến răng nghiến lợi, không khỏi cảm thấy buồn cười: "Suy nghĩ cái gì?"

Anh là thật sự tò mò, ý nghĩ của An Nhu rất đơn giản, hầu hết đều có thể suy đoán ra.

Lúc này đây... Anh lại đoán không ra.

https://thuviensach.vn

"Nghĩ... Không đúng, không thể nói với anh, dù sao sớm muộn gì anh cũng sẽ biết."

An Nhu lấy lại tinh thần, ho khan hai tiếng, gương mặt nhỏ xụ xuống: "Sở tiên sinh, em có chút việc muốn hỏi anh, vừa rồi em làm như vậy...."

Tinh thần đầy nhiệt huyết bình tĩnh lại, An Nhu mới phản ứng lại, vừa rồi đầu óc nóng lên hình như đã vô tình làm ra một hành động rất ư là ngầu. Cô còn chưa tùng thử qua hành động phản kích như vậy đâu...

Không biết có gây ảnh hưởng gì hay không?

Sở Hư Uyên thấy An Nhu không muốn nói, cũng không hỏi nhiều, ánh mắt sâu một chút, Sở Hư Uyên vẫn là nói cho An Nhu về điều cô nghi hoặc.

"Không sao."

An Nhu cố tình giấu giếm một phần nội dung, Sở Hư Uyên đan chéo hai chân ở mép giường, giọng điệu lười biếng: "Hừ, cuối cùng cũng có chút tiến bộ so với trước kia."

Con thỏ nóng nảy cũng sẽ cắn người, sự thật là Sở Hư Uyên không nghĩ tới An Nhu lại có lá gan trực tiếp dỗi những người này.

Nhưng cũng không quan hệ.

Nhìn sang mèo con siêu lùn đang ngồi bên cạnh, Sở Hư Uyên nhịn không được, trong lòng ngứa ngáy, ra tay nhéo nhéo nựng nựng má của An Nhu. Lần đầu tiên học được đánh trả, đáng giá khen ngợi.

An Nhu cũng nở nụ cười.

https://thuviensach.vn

Cô đã sớm học được cách đánh giá tâm trạng của Sở Hư Uyên thông qua biểu tình bên ngoài và giọng điệu của anh ấy, nghe ra biết ngay tâm trạng hiện tại của đối phương rất không tệ, An Nhu chớp chớp mắt, tâm trạng cũng thả lỏng dần.

Ngồi nói chuyện với Sở Hư Uyên ở trên giường đi dây trong chốc lát, An Nhu duỗi cái eo lười: "Thời gian không còn sớm, Sở tiên sinh, kế tiếp làm cái gì?"

"Đi hỏi Hạ Dương, buổi tiệc này là do cậu ta tổ chức." Nhắc tới đám kia người, Sở Hư Uyên lại khôi phục cao ngạo lạnh lùng.

"Mục đích hôm nay tới đây cũng đã hoàn thành. Nếu không có gì thì chúng ta cũng nên đi về."

An Nhu gật đầu, một lần nữa khôi phục tính cách an tĩnh ngoan ngoãn của một cô bé hiểu chuyện, đi theo Sở Hư Uyên qua bên kia.

"Ồ, anh Sở!"

Tuy rằng bọn họ tạo bầu không khí rất náo nhiệt, nhưng lúc nào cũng luôn chú ý tới từng hành động một của Sở Hư Uyên, quả đầu Hanamichi tùy tiện vẫy vẫy tay: "Công việc xử lý xong rồi sao? Kế tiếp tính toán chơi cá gì?"

Anh ta dùng "Xử lý công việc" làm lý do, để mọi người không đến quấy rầy.

Đều là dân của giới này, ai còn không biết tổng giám đốc Sở là người nghiện công việc? Cho dù Hạ Dương là người có quan hệ tốt nhất với Sở Hư Uyên, cũng không dám tùy tiện trêu chọc ngay lúc Sở Hư Uyên làm việc.

https://thuviensach.vn

"Tùy tiện."

Giọng điệu của Sở Hư Uyên rất tùy ý: "Theo ý của em đi, em là chủ tiệc mà."

"Ok, vậy kế tiếp chúng ta đến Thượng Thực Phủ dùng cơm chiều, sau khi ăn xong..."

Hạ Dương nhìn gương mặt không biểu cảm của Sở Hư Uyên, vế cuối là câu "Đi quán bar chơi"... Cậu không dám nói ra: "Ăn xong rồi lại tính tiếp..."

Trong lòng Hạ Dương cười khổ, nhưng bên ngoài vẫn phải cười thật tươi, không thể để anh Sở biết. Nếu anh Sở có thể đi đến nơi như quán bar, thì đã không tính toán dẫn An Nhu theo... Sớm muộn gì đều phải đi đến nơi đó, anh Sở bảo vệ được bây giờ, sau này còn có thể bảo vệ được nữa sao?

"Ừ." Sở Hư Uyên gật đầu xem như đồng ý.

Nhìn ra Hạ Dương biết điều mà nuốt vào nửa vế sau, Sở Hư Uyên cong cong khóe môi.

Hừ, tính ra cũng có mắt nhìn đó, cũng không uổng công anh chịu đựng tính tình kiên trì dạy dỗ Hạ Dương.

Có Sở Hư Uyên ở đây, trên cơ bản, nhóm người này đều không có cơ hội nêu lên ý kiến cá nhân. Nhưng mục đích bọn họ tới không phải vì ăn chơi, mà là muốn kết giao với Sở Hư Uyên, còn chuyện Sở Hư Uyên nguyện ý dùng bữa tối với bọn họ đã là điều ngoài ý muốn.

"Thượng Thực Phủ... Không lẽ chính là nhà hàng nổi tiếng kia sao? Là nơi phải đặt lịch hẹn trước mới có bàn phải không?!"

https://thuviensach.vn

An Nhu vừa nghe đến cái tên này thì hai mắt đã sáng như đèn pha. Với mớ cơ sở dữ liệu rộng lớn trong đầu, An Nhu biết rất rõ thông tin về Thượng Thực Phủ. Giữa trưa ăn ít, ngủ cũng no mắt, hồi nãy ăn có một hai miếng điểm tâm ngọt lót bụng, giờ cô cũng cảm thấy đói rồi.

"Ừm, tin tức rất nhạy."

Sở Hư Uyên nhét hai tay vào túi quần, ánh mắt nhìn An Nhu đầy ẩn ý: "Anh biết mà."

"... Anh biết cái gì?" Câu này của Sở Hư Uyên gợi lên lòng hiếu kỳ của An Nhu, làm cô nhịn không được phải hỏi ra tiếng.

"Biết em thích ăn."

Sở Hư Uyên chậm rì rì trả lời: "Hôm nay ăn nhiều như vậy, coi chừng hệ tiêu hóa xử lý không kịp."

"... Cảm ơn anh quan tâm, Sở tiên sinh, anh không nói lời nào thì sẽ tốt hơn đó."

Trên đầu An Nhu đầy làn ngang gạch đen, cũng ngượng ngùng giải thích, thật ra sức ăn của cô không nhiều, mà còn ít hơn lượng thức ăn của những người con gái bình thường khác... Nhưng ai mượn anh ấy nhiều chuyện nhắc đến chuyện này làm gì!!!

Sở Hư Uyên cong khóe môi, cực kỳ có kiên nhẫn nghe An Nhu lẩm nhẩm lầm nhầm các loại oán giận nhõng nhẽo với anh, bộ dáng tràn đầy sức sống... Nhìn rất đáng yêu.

Chuyện tập đoàn để tối nay xử lý sau, lâu lâu anh cũng phải phá lệ thay đổi thói quen một lần, không sao.... Vui vẻ là được.

https://thuviensach.vn

Hai người đi nói nói cười cười dẫn đầu đi trước đám người, sau khi ra bên ngoài Sở Hư Uyên cũng mở cửa xe cho An Nhu, hai người ngồi chung một chiếc, dẫn đầu đoàn xe mênh mông cuồn cuộn chạy ở phía trước, những người còn lại nhìn bóng dáng đoàn xe kia rồi đi mới leo lên xe của chính mình đi theo sau.

Lúc này An Nhu mới xem như đứng đắn ăn một bữa cơm. Có Sở Hư Uyên ngồi ở bên cạnh, hơn nữa một ngày này An Nhu cũng đã luyện ra tuyệt kỹ làm lơ ánh mắt của những người khác, thả lỏng tinh thần ăn no bụng.

Sở Hư Uyên vừa ăn, vừa nói hai ba câu với Hạ Dương, xem như nói chuyện phiếm trong bữa ăn.

"Anh Sở, anh đừng làm khó em nữa."

Hạ Dương vừa nghe Sở Hư Uyên nói xong, da đầu đã tê dại: "Đừng, em là loại người nào bản thân em còn không rõ sao? Vào tập đoàn thực tập? Không có thời gian, không có thời gian, mỗi ngày em phải học đến khuya lắc khuya lơ mớ ngủ, vô cùng bận, thật sự đó."

Hạ Dương là cậu út nhà họ Hạ, trên cậu còn có mấy người anh trai. Gia đình bọn họ có chút phức tạp, bên trong tranh quyền đoạt lợi phải nói là còn hơn phim ảnh. Chỉ có duy nhất Hạ Dương là không biết cố gắng, đừng nói tranh quyền đoạt lợi, ngay cả đặt chân vào tập đoàn cậu cũng không muốn.

Sở Hư Uyên không dao động: "Tại sao? Em có học tập đàng hoàng đâu, anh thấy em chơi suốt ngày đó thôi, vào tập đoàn đâu có dính líu gì đến việc học?"

"Ai nói em học tập không đàng hoàng?" Hạ Dương gân cổ hét lên.

https://thuviensach.vn

Vắt hết óc nghĩ cách tránh đi sự bắt ép của Sở Hư Uyên, đột nhiên ánh mắt sáng lên, Hạ Dương lập tức nói: "Anh Sở, em bận là thật nha, gần đây em bắt đầu gây dựng sự nghiệp của riêng mình."

An Nhu im lặng ngồi vùi đầu ăn cơm, duy trì hình tượng một cô bé an tĩnh ngoan ngoãn.

Sự nghiệp?!!!

Nghe vậy cô mới nhớ tới một chuyện... Theo tình tiết cốt truyện thì hình như hiện tại Sở Dương đã quen với...

"Đúng rồi, anh Sở, gần đây em có quen một người đặc biệt lợi hại."

Hạ Dương còn không biết nguy hiểm ở ngay trước mắt, mặt mày hớn hở nói, trong lòng lại mừng thầm đã tìm ra đề tài khác: "Người đó là một học sinh mới trong học viện của chúng ta, cô ấy rất lợi hại... Nếu anh Sở có thời gian, em có thể sắp xếp cho hai người gặp mặt một lần, đảm bảo anh sẽ coi trọng năng lực của cô ấy cho coi."

An Nhu dừng đũa, cô không nói gì, chỉ lắng nghe cuộc đối thoại của hai người.

Cho dù có vài tình tiết thay đổi khiến cốt truyện bị lệch, nhưng những gì nên xảy ra thì vẫn xảy ra, cũng không vì sự xuất hiện của cô mà thay đổi.

Ví dụ như, tình tiết Hạ Dương bắt tay với Tô Hoàng mở quán bar, lại ví dụ như, Hạ Dương dần nảy sinh tình cảm với Tô Hoàng, lại không biết Sở Hư Uyên đã biết Tô Hoàng từ sớm, còn kết thù với nhau.

Nhưng, hiện tại tuyến tình cảm của nam nữ chủ còn chưa đâu vào đâu...

https://thuviensach.vn

Không biết Hạ Dương với Tô Hoàng có đến với nhau không nữa?!!

Nói thật là cô cảm thấy Hạ Dương không xứng với Tô Hoàng chút nào!!!

An Nhu nghĩ đến ngẩn người, đột nhiên nhảy ra một suy nghĩ.

Không lẽ cốt truyện kế tiếp tổng giám đốc Sở không đảm nhận vai nam chủ, mà sẽ tiếp nhận vai mẹ chồng độc ác bá đạo, ngăn cản không cho hai người này đến với nhau...

https://thuviensach.vn

Chương 64: Lời nói gây hiểu lầm

Cuộc đối thoại trên bàn ăn giữa Sở Hư Uyên và Hạ Dương vẫn còn đang tiếp tục.

Sau khi nghe Hạ Dương nói tên của người kia như hiến vật quý, Sở Hư Uyên dừng một chút, không lên tiếng.

An Nhu cũng lập tức khẩn trương, đừng nói là những gì cô suy đoán đều trở thành sự thật nha?!!

Sở Hư Uyên không thích Tô Hoàng, điều này An Nhu biết, thấy quan hệ giữa Sở Hư Uyên và Hạ Dương cũng không tệ... Nếu anh ấy không cho phép Hạ Dương tiếp tục giao lưu với Tô Hoàng nữa... Có khả năng anh ấy sẽ trở thành bà mẹ độc ác bá đạo.

"Ờ, người này anh biết, cô ta quen với An Nhu, quan hệ cũng không tệ." Sở Hư Uyên mở miệng nói, giọng điệu bình tĩnh, khi nói chuyện cũng không có quá nhiều cảm xúc.

"Hả? Thật sao?"

Hạ Dương giật mình, tầm mắt chỉa thẳng vào người An Nhu, chần chờ một chút, cười rộ lên: "An Nhu, không ngờ em cũng quen biết Tô Hoàng nha, thật là có duyên mà."

An Nhu đang ngồi im lặng làm quần chúng hóng chuyện.

https://thuviensach.vn

...???

Sao tự nhiên lại có mặt cô trong cuộc đối thoại giữa hai người kia?

An Nhu theo bản năng nhìn vào mắt Sở Hư Uyên, thấy người đàn ông đang cong môi, tặng cho cô một nụ cười đầy bình tĩnh, trầm tĩnh mà ung dung.

"Cũng không quen lắm..."

An Nhu thu hồi tầm mắt, cho Hạ Dương một câu trả lời đầy mơ hồ: "Tụi em là hàng xóm, nên mới quen biết nhau, ngày thường cũng có giao lưu chào hỏi."

"Như vậy sao."

Hạ Dương cười, nhiệt tình nói: "Vậy cũng rất tốt, sau này mọi người sẽ càng quen thuộc hơn nữa, có thể cùng nhau chơi game thì càng tốt."

"Miễn, em lo xong bản thân mình rồi hẳn nói tới chuyện khác." Sở Hư Uyên không lạnh không nhạt mở miệng nói.

Sau đó liếc mắt nhìn Hạ Dương: "Ngay cả cơ sở dữ liệu của người ta còn không biết điều tra rõ ràng ở đó còn bày đặt hợp tác làm ăn?!!!"

Giọng của anh vô cùng bình tĩnh, nhưng từng câu từng chữ lại tự mang theo lực uy hiếp của chính nó.

An Nhu rụt cổ, trong lòng có chút đồng tình Hạ Dương.

Cũng thể không trách Hạ Dương sơ sót, trước lúc hợp tác với Tô Hoàng không điều tra thông tin cá nhân cẩn thận. Vì thông tin cá nhân của nữ chủ

https://thuviensach.vn

đã được mã hóa bảo vệ, Hạ Dương có thể nhẹ nhàng điều tra ra mới là lạ...

Nhưng cũng phải nói trở về, anh ta cũng là vì không để trong lòng, nóng lòng làm ra thành tích chứng tỏ bản thân mới thành ra như vậy.

Hạ Dương hiển nhiên cũng đã quá quen thuộc tính cách bá đạo đầy áp lực đó của Sở Hư Uyên, anh đã bị khí thế đó uy hiếp từ lúc hiểu chuyện cho đến nay, dùng máu và nước mắt để luyện ra tuyệt kỹ như bây giờ.

Bị Sở Hư Uyên nhắc nhở như uy hiếp, biểu tình trên mặt anh cũng ngập tràn đau khổ, nhưng lại không dám cãi lại, nếu tối nay anh muốn tắm máu chào đón bình minh.

"Em biết rồi mà anh Sở, em hứa với anh, lần sau em sẽ không làm ra loại này sai lầm này nữa, hứa danh dự luôn đó!"

Hạ Dương kiên định bảo đảm, trộm liếc An Nhu: "À, An Nhu ơi, nếu ở học viện có chuyện gì thì em cứ tìm anh, bảo đảm giải quyết nhanh, gọn, lẹ cho em, hahaha..."

An Nhu bó tay với người này luôn.

Cô cảm thấy bản thân vẫn là một học sinh bình thường mà thôi, tuy rằng ôm một cái đùi vàng, nhưng cũng đâu có làm chuyện gì khác người? Tại sao đến trong miệng Hạ Dương lại thành chị hai trong giang hồ là sao. Vung tay một cái là có vô số đàn em đến giải quyết thay.

"Cảm ơn anh, lời này của anh em sẽ nhớ kỹ."

An Nhu cong đôi mắt, thoải mái hào phóng nói: "Vậy sau này nếu em có việc gì trong học viện thì xin làm phiền học trưởng hỗ trợ giúp đỡ nhiều nha."

https://thuviensach.vn

Cô cũng đã nhìn ra, có tám phần thiệt tình trong lời nói của anh ta là vì nể mặt Sở Hư Uyên.

Hạ Dương cười ha ha, vội vàng nói không thành vấn đề.

Sau khi tiếp xúc cả ngày với An Nhu, Hạ Dương cũng đã dần xem cô như một đứa em gái. Thật ra hai người đã quá quen với nhau trong chơi trò chơi, nhưng sau khi biết rõ tính cách con người ngoài đời thật của An Nhu, trong lòng cũng nảy sinh tình cảm thân thiết.

Dù không vì mặt mũi của anh Sở, Hạ Dương cũng nguyện ý giúp đỡ một chút cô em gái xem như cũ mà mới quen này. Dù sao bản tính của anh chính là thiếu gia ăn chơi trác táng, cái gì cũng đều mơ hồ mới là bình thường.

Bữa cơm tối này ăn rất vui, An Nhu còn trao đổi số di động với Hạ Dương, Sở Hư Uyên thấy nhưng lại không nói gì, chỉ là sau bữa cơm, Hạ Dương hứng thú nói muốn đi ca hát anh mới lên tiếng ngăn cản lại.

"An Nhu sáng mai còn đi học, cần phải đi ngủ sớm."

Sở Hư Uyên sắc mặt bình tĩnh, nhìn không ra trong lòng anh đang nghĩ gì, ngược lại càng làm cho người khác nể sợ: "Không đi, mọi người đi đi."

"Vậy được rồi, anh Sở đi thong thả, chào em gái An Nhu, có rảnh cùng nhau chơi game! Liên lạc sau nha." Hạ Dương cũng không miễn cưỡng, vẫy vẫy tay, thái độ đối với An Nhu rất thân thiện.

Sở Hư Uyên không đi mọi người có thể hiểu, rốt cuộc Sở Hư Uyên có thể tới tham gia loại tiệc này chính là đã cho bọn họ mặt mũi, nhưng An Nhu thì lại có chút bất đắc dĩ, cứ như vậy bị trục xuất trở về. Nhưng cô đúng là

https://thuviensach.vn

rất muốn trở về nằm một cái.

Đi với Sở Hư Uyên ra khỏi cửa nhà hàng Thượng Thực Phủ, An Nhu thở phào một hơi, gió đêm mát lạnh làm cả người cũng thanh tỉnh lên.

An Nhu quen tay sử dụng GPS định vị vị trí, nghiêng đầu nhìn Sở Hư Uyên nói: "Nơi này cũng gần học việc, em tự đi trở về là được rồi. Vừa vặn đi bộ giúp ích cho tiêu hóa, cũng khá tốt."

"Ừ, đi thôi." Sở Hư Uyên gật đầu, lại không có để An Nhu trở về một mình, bàn chân không ngừng di chuyển về phía trước.

"Không phải vậy, ý của em là, em sẽ tự đi về một mình, mà không phải anh và em cùng đi bộ trở về."

An Nhu giật giật khóe miệng, ý muốn khuyên bảo: "Không làm phiền Sở tiên sinh nữa, nếu anh xuất hiện ở trong học viện, bị người phát hiện cũng rất rắc rối..."

An Nhu nói rất uyển chuyển, lại biểu đạt thật rõ ràng ý của bản thân.

Rốt cuộc người đúng bên cạnh cô chính là Sở Hư Uyên, là người mà chỉ vừa xuất hiện sẽ lập tức trở thành tiêu điểm trong mắt của mỗi người.

"Em không cần lo lắng, việc này anh sẽ xử lý tốt."

Giọng Sở Hư Uyên nhàn nhạt, di chuyển bước chân, nhưng đây không phải con đường trở về học viện: "Đi bên này sẽ đến thẳng hồ Hy Vọng, chúng ta đi dạo tiêu thực dọc bờ hồ cũng không tệ đâu."

Sở Hư Uyên kiên trì, hơn nữa đưa ra phương pháp thích đáng, An Nhu cũng yên lặng từ bỏ, bước chân đi theo Sở Hư Uyên đi dạo quanh bờ hồ, an

https://thuviensach.vn

an tĩnh tĩnh hóng gió đêm.

"An Nhu."

Người đàn ông đột nhiên mở miệng, vì đường nhỏ nên đèn đường chiếu sáng rất thưa thớt, thấy không rõ lắm biểu tình của Sở Hư Uyên: "Có chuyện gì thì nói với anh trước, đừng làm phiền Hạ Dương."

"... Ờ, hả? Nhưng, Sở tiên sinh, anh rất bậ..."

Sau khi nghe xong, An Nhu không hiểu ý của Sở Hư Uyên lắm, nhỏ giọng hỏi: "Ủa, Sở tiên sinh, chứ không phải vừa rồi anh nói với Hạ Dương như vậy là muốn Hạ Dương chú ý quan tâm đến em hả?"

Không lẽ cô hiểu sai ý, thật là tự mình đa tình sao?!!!

"... Anh có nói ra lời sao?!" Sở Hư Uyên im lặng trong chốc lát mới cho câu trả lời, người đàn ông đi ở gần mép đường nhỏ, không biết cố ý hay vô tình mà đi ở vị trí này, ngăn chặn mọi cơn gió lớn thổi vào người An Nhu.

"Anh hiểu em nhiều hơn so với cậu ta! Nếu thông minh, thì em sẽ biết chọn anh làm người dựa vào, chứ không phải cậu ta."

"... Anh không thể nói chuyện đàng hoàng sao, nói như vậy chẳng khác nào anh muốn cưới em..."

An Nhu nhỏ giọng cằn nhằn, sau khi nói ra mới phản ứng lại, ngước mắt nhìn Sở Hư Uyên. Giọng của cô rất nhỏ, vừa rồi theo bản năng oán giận dỗi lại, chắc là không bị anh ấy nghe thấy đâu ha?!!!

Sở Hư Uyên không nói gì sau khi An Nhu phát ra những lời này. Người đàn ông vẫn duy trì sự ổn định, chân bước đi đều về phía trước, không có bất kỳ

https://thuviensach.vn

phản ứng gì đối với lời nói dỗi hờn kia của An Nhu.

An Nhu trong lòng không nghĩ gì, nhưng vẫn là thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Cũng không thể trách cô được, người mình thích dùng câu như vậy trêu chọc, cho dù là thần cũng ăn không tiêu. An Nhu không phải thần, cô chỉ là một cô gái bình thường đối diện với người mình yêu thích thôi.

"Sở tiên sinh, đương nhiên là anh tốt hơn nhiều rồi!!!"

An Nhu giật giật ống tay áo của Sở Hư Uyên, cố ý nói to lên, giọng điệu cực kỳ thành khẩn: "Em khẳng định sẽ nỗ lực học tập, anh cứ yên tâm, em sẽ không gây ra chuyện gì làm phiền hai anh giải quyết đâu."

Sở Hư Uyên lên tiếng, dừng lại bước chân: "... Đã hiểu rõ?! Em chỉ cần ngoan là được. Tới rồi, mau vào trong đi."

An Nhu nghe anh nói vậy, phát hiện đúng thật là đã đến trước cổng ký túc xá biệt thự của học viện, trước mặt là cổng lớn, còn có không ít học sinh ra ra vào vào, Sở Hư Uyên xuất hiện tại nơi này thật sự là không thích hợp cho lắm.

"Dạ, ngủ ngon nha Sở tiên sinh, hôm nay em thật sự rất vui vẻ, cảm ơn anh nhiều lắm." An Nhu nỗ lực ngửa đầu nhìn Sở Hư Uyên nở nụ cười tươi, vẫy vẫy tay, nhanh như chớp chạy vào trong.

Nhìn cô bé mặc áo choàng lông màu trắng chạy về phía trước, không bao lâu đã biến mất vào bên trong cánh cửa lớn kia, Sở Hư Uyên lại không hề di động. Anh vẫn đứng ở chỗ đó, im lặng suy nghĩ nhìn từng căn biệt thự mở ra ánh đèn sáng, chào đón chủ nhân quay trở về.

Nghĩ lại câu nói hờn dỗi vừa nãy của An Nhu, Sở Hư Uyên khẽ nhíu mày,

https://thuviensach.vn

biểu tình có chút phức tạp.

Là nói giỡn... Hay là...

Ngày hôm sau là chủ nhật, An Nhu cũng không có đi ra ngoài, lười biếng nằm trên giường hết một buổi sáng, buổi chiều vùi đầu ở nhà ôn tập. Cũng không phải cô và Sở Hư Uyên không có gì để nói, nên không liên lạc với nhau.

Mà là ngược lại, An Nhu biết ngày hôm qua Sở Hư Uyên vì cô bỏ mặc hết phần công việc trong ngày, nên bây giờ anh ấy đang vùi đầu giải quyết đống giấy tờ đó.

Thứ hai là ngày thi tháng đầu tiên trong học kỳ này, An Nhu ôn tập lại tất cả kiến thức trong đầu một lần, thấy đã ghi nhớ hoàn toàn, sau đó vỗ vỗ hai bên má.

Không sao, biết gì thi đó, lần đầu trong học kỳ mà, dù có... Không, cô nhất định có thể thi tốt, nhất định sẽ nằm trong top 10.

Tuy rằng nói là nói như vậy, nhưng sáng thứ hai, sau khi An Nhu đặt chân vào lớp học cũng đã nhận ra không khí trong lớp có sự thay đổi rõ rệt.

Ngay từ đầu, thái độ đám người Từ Văn Huyên đối với An Nhu đều chẳng ra gì. Vẫn duy trì sự khách sáo, không thân cận cũng không xa lạ, thậm chí bởi vì lần trước An Nhu nói ra lời cự tuyệt tham gia nhóm mà từ từ tẩy chay cô...

Kết quả, hôm nay bọn họ lại đang nhìn và đánh giá An Nhu như một miếng ngọc quý giá trăm năm tuổi. Không biết có nên bỏ tiền ra mua, hay chỉ ngắm nhìn từ xa.

https://thuviensach.vn

Quá nhiên, sau cái ngày Sở Hư Uyên dẫn cô đi gặp những người trẻ tuổi trong giới quý tộc nhà giàu kia, cuộc sống của cô đã thay đổi 360 độ.

Cũng không biết rốt cuộc đám người kia đã truyền ra bao nhiêu lời đồn đãi. An Nhu biết, không chừng thông tin cá nhân của cô đều đã bị bọn họ moi ra tất tần tật, nhưng mà phần đông những gia tộc lớn kia vẫn giữ thái độ nhìn ngắm mới quyết định.

Tại phương diện này An Nhu đã luyện lên cấp master, mặt không đổi sắc đi đến vị trí chỗ ngồi của mình ngồi xuống. Cô tạm thời không không quan tâm đến chuyện này, cũng không muốn cho bọn họ đáp án chính xác.

Ba ngày thi liên tiếp kết thúc rất nhanh, An Nhu cảm giác như chưa làm bài thi nào hết, chờ đến sau khi kết thúc môn thi cuối cùng, rời khỏi khu dạy học, An Nhu thậm chí cảm giác đã cách một thế hệ, không khí thay đổi như vừa trải qua chục năm trời.

"Nhu Nhu, thi xong rồi, cậu có muốn đi ra ngoài xả hơi không?"

Vẫn như thường ngày,Tô Hoàng hẹn cô cùng nhau trở về, cười nói: "Hạ Dương cứ nhắc mãi phải hẹn cậu ra ngoài chơi một bữa cho đã."

"Mới vừa thi xong, thả lỏng một chút cũng tốt."

An Nhu duỗi cái eo lười: "Còn cái vụ đi ra ngoài chơi thì xin miễn đi ha, bài tập CLB IT giao cho mình còn mấy câu mình không hiểu, chưa làm xong, mà ngày kia phải nộp bài rồi. Haizz, mình phải về nhà nghiên cứu một chút làm cho xong mới yên lòng đi chơi được."

Tuy rằng thi liên tiếp ba ngày, nhưng là câu lạc bộ vẫn hoạt động bình thường, mà quy định của CLB IT lại không thể tự ý vắng mặt. Sau khi suy xét, An Nhu phải tự mình đến câu lạc bộ làm giấy xin nghỉ để không bị loại

https://thuviensach.vn

trừ điểm thi đua.

An Nhu biết CLB Game rất dễ giải, nhưng cũng phải xin phép một tiếng. Tuy đội trưởng CLB Game nhìn bề ngoài rất lạnh nhạt xấu tính, nhưng một khi bắt đầu chơi trò chơi, thì tính tình của anh ta rất dễ chịu, biến thân thành bé ngoan nhất nhà.

An Nhu chẳng qua nói hai ba câu, đối phương rất thông minh hiểu được ý, hơn nữa còn chủ động đặc cách cho An Nhu trình diện qua online.

"Vậy được rồi, cậu đừng quá sức, ngủ nghỉ đúng giờ đó."

Tô Hoàng cũng không có miễn cưỡng, hình như cô có chút do dự, nhưng cũng không nói thêm điều gì, chỉ nhìn An Nhu cười cười: "Hôm nay đừng học nữa, ngủ sớm đi, mới vừa thi xong cậu đừng tích cực quá như vậy, cơ thể không mệt nhưng tinh thần thì mệt, cậu có nghe không đó?!"

An Nhu cười tủm tỉm tỏ vẻ nghe vào, nhìn Tô Hoàng vẫy tay chào tạm biệt, trong lòng lại nghĩ.

Thân phận là học sinh quá phiền phức, làm chuyện gì cũng không được. Nếu Tô Hoàng có thể tự tạo sản nghiệp, vậy cô có thể...

Cái gì cũng phải có bản lĩnh cái đã rồi mới tính!!!

Việc này phải tính toán lên kế hoạch thật kỹ, để từ từ...

https://thuviensach.vn

Chương 65: Hiểu rõ tình cảm của bản thân, bắt đầu trốn tránh

An Nhu đang suy nghĩ, làm cách nào có thể phát huy toàn bộ tiềm lực của bản thân, mụ đích là đạt được thành tựu trên một phương diện khác. Hiện tại cô chỉ là một học sinh, chỉ dựa vào thành tích, có nhiều lúc, thành tích trên học đường đều không có sức thuyết phục bằng thành tích trên thương trường.

Càng nghĩ càng thấy không thành vấn đề. An Nhu từng cảm thấy cuộc đời của mình rất tốt, kiếp trước, cô yêu cầu bản thân không cao, nhưng hiện tại không giống nhau. Nếu cứ giữ nguyên cái suy nghĩ này hoài, thì bản thân cô sẽ không thể làm gì được, ra xã hội cũng thấp hơn người ta một cái đầu, chứ đừng nói là đứng cạnh tổng giám đốc Sở.

Khả năng làm không được nữ chủ Mary Sue năng lực đầy mình nhưTô Hoàng, cùng lúc thu hoạch thành tựu lẫn địa vị, nhưng nếu quy hoạch tốt, cố gắng nỗ lực hoàn thành từng bước, cũng có thể khai quật ra một chút tiềm lực gì đó... Lạy trời, hy vọng là con có cái đó!!!

An Nhu đã chuẩn bị tâm lý về chuyện này. Mặc kệ năng lực bản thân cô như thế nào, nhưng, người nói mà không làm, thì sẽ trở thành người kém cỏi nhất.

Về đến biệt thự, An Nhu mở máy tính, liên lạc online với học tỷ tên là Sở Minh Ngọc.

https://thuviensach.vn

"Học tỷ, bài tập ngày hôm qua em nộp cho chị, chị cảm thấy thế nào?" Đánh lên tinh thần, An Nhu chờ mong dò hỏi Sở Minh Ngọc. Kiến thức ở câu lạc bộ và trên lớp hoàn toàn khác nhau, trong lúc An Nhu ôn tập thi cử cũng không bỏ xuống kiến thức của câu lạc bộ.

"Không tệ, chỉ là có vài chỗ cần yêu cầu sửa chữa."

Thông qua video, học tỷ ngồi ở đầu bên kia nhìn rất bình tĩnh lễ phép có học thức, thái độ đối với An Nhu cũng rất dịu dàng: "Hôm nay chúng ta tạm gác lại, em mới vừa thi xong phải không?"

"Dạ? Đúng ạ..." An Nhu đang xoa tay hầm hè tính toán thảo luận, lại nghe Sở Minh Ngọc nói như vậy, thành thành thật thật trả lời.

"Mới vừa thi xong, thả lỏng một chút đi."

Sở Minh Ngọc cười cười, nói tiếp: "Năm nhất mấy đứa sắp tổ chức vũ hội chào đón học sinh mới đúng không? Như vậy, tính ra em còn một trận đánh ác liệt muốn đánh nữa đó."

"Vũ hội thì chỉ nhảy múa thôi không phải sao? Học tỷ nói như ra trận giết địch vậy!!!"

An Nhu dừng một chút, thực mau từ trong lời nói của Sở Minh Ngọc phát hiện ra ý cô muốn nói đến điều gì, hơi hơi mở to hai mắt: "Ý của học tỷ là..."

Mối quan hệ giữa An Nhu và Sở Minh Ngọc tính ra cũng xem như không tệ, hai người trừ bỏ thảo luận về lập trình thì rất hiếm khi liên lạc nói chuyện phiếm với nhau. Nhưng tính tình của An Nhu rất tốt, tính cách cũng làm người yêu quý, hơn nữa lưng cô đựa vào ngọn núi bự chà bá có tên là

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên, cho nên Sở Minh Ngọc luôn nhỏ nhẹ với cô, không dám bắt bẻ điều gì.

"Sẽ có không ít người chú ý đến từng hành động của em..."

Sở Minh Ngọc mỉm cười nói, thái độ của cô thản nhiên thông thấu, cũng không có che che giấu giấu như những người khác: "Em đó, đừng quá ôm việc vào người, nghỉ ngơi cho thật tốt, học thì lần sau chúng ta học tiếp, tri thức cần từ từ hấp thu, máy móc còn thở huống chi là con người."

"Như vậy được không?"

An Nhu được học tỷ nhắc nhở, trong lòng cũng không nắm chắc, gật đầu: "Em đã biết rồi, cảm ơn học tỷ, đúng rồi, học tỷ, em có thể hỏi chị câu này được không, là câu cuối cùng?! Nếu... Nếu sau này em muốn đi theo ngành IT này, thì tương lai em nên làm cái gì?"

Sở Minh Ngọc hành động như vậy, chính là tự nguyện phát ra thiện ý để An Nhu biết. Tuy rằng An Nhu không rõ những ẩn ý giấu sâu trong hành động đó, nhưng cũng biết có lẽ cô có thể bước thêm một bước tăng thêm một bậc cho mối quan hệ nhạt nhẽo này.

Không bằng nói, An Nhu cũng là một người có tâm đề phòng rất nặng, hiện tại trừ bỏ Sở Hư Uyên, ai cô cũng đều không tín nhiệm.

Ngay cả Tô Hoàng cũng vậy.

Dễ dàng tín nhiệm người khác sẽ trả cái giá rất đắt, An Nhu sẽ không ngu ngốc thêm lần nữa, một bài học có tên là An Như Uyển thôi cũng đủ cô trả giá đắt, nếu lần thứ hai còn tệ hơn, thì chắc cô sẽ tặng cả cái mạng của mình vào.

https://thuviensach.vn

"À, việc này..."

Sở Minh Ngọc hơi ngoài ý muốn cô sẽ hỏi ra vấn đề này, nhíu mày suy nghĩ trong chốc lát, trả lời thật lòng: "Cái này cần phải xem em muốn chọn nghề nào, ngành IT rất đa dạng, kế toán chính là chi nhánh của IT, nhưng học sinh sau khi tốt nghiệp học viện DICE đều sẽ lựa chọn về làm việc cho công ty gia đình, hoặc là cố vấn IT cho tập đoàn lớn, cũng có nhóm người tự thành tập công ty an ninh mạng, viết ra phần mềm trò chơi, tự gây dựng sự nghiệp cá nhân..."

Sở Minh Ngọc nói rất kỹ càng tỉ mỉ, đều kể ra hết những nghề kiếm nhiều tiền nhất trong ngành IT, trong quá trình này, An Nhu im lặng không lên tiếng, cũng không phát biểu quan điểm cá nhân, chỉ là lâu lâu gật đầu một cái, biểu tình nghiêm túc đang nghe.

An Nhu nghiêm túc nghe Sở Minh Ngọc nói xong, cuối cùng gật đầu: "Em cũng đã rõ phần nào rồi, làm phiền học tỷ, cảm ơn chị."

Cô đã nhanh chóng phân loại và tổng kết ra cái nào hợp với năng lực của mình.

Sở Minh Ngọc tươi cười nhẹ nhàng, không có nói thêm điều gì với An Nhu, cũng không có dò hỏi tại sao cô lại hỏi vấn đề này, sau đó hai người chào tạm biệt đồng loạt offline.

Vừa offline với Sở Minh Ngọc xong, gương mặt nhỏ nhắn của An Nhu đã suy sụp ngay.

Đừng nhìn biểu tình nghiêm túc thành thục của An Nhu trước mặt Sở Minh Ngọc mà lầm, thật ra hiện tại trong lòng An Nhu đang vô cùng tuyệt vọng, càng nghe càng cảm thấy có rất nhiều thứ cần phải học... Hơn nữa không nói cái khác, nội nước viết lập trình thôi cũng còn chưa học xong...

https://thuviensach.vn

"Có quá nhiều con đường để đi, nhưng thích hợp với bản thân mình thì chỉ có một con đường duy nhất." An Nhu vuốt mặt, nói ra một câu tâm đắc, thở dài đầy mệt mỏi, xoa xoa cái trán, quyết định tạm thời gác chuyện nhức đầu này sang một bên.

Kế tiếp, còn có một trận đánh ác liệt, đang chờ cô kia kìa.

【 Sở tiên sinh, anh có thể tăng thêm ngày học môn "Lễ nghi trong xã hội" được không? (chó ngáo ngu ngốc mỉm cười.jpg) 】

An Nhu suy nghĩ trong chốc lát, mới soạn dòng này trong đầu, sau đó gửi cho Sở Hư Uyên.

【 thi xong rồi? 】

Sở Hư Uyên hỏi một câu.

【 em muốn tăng thêm giờ học môn lễ nghi? 】

【 dạ, thi xong nên có chút nhàn, muốn bổ sung thêm kiến thức ngoài xã hội. 】

An Nhu nghĩ nghĩ, nghĩ bản thân không nắm chắc có thể giấu diếm được Sở Hư Uyên, vẫn là thản nhiên khai báo.

【 ngày đó, sau khi đi với Sở tiên sinh đến bữa tiệc đó, à... Ngày thứ hai đến trường, thái độ của các bạn trong lớp hay nói chung là toàn học viện, đều thay đổi rõ rệt. 】

An Nhu dùng từ ngữ uyển chuyển, nhưng ý lại rất rõ ràng. Mặc dù An Nhu cũng không cảm thấy điều đó là gánh nặng, đại khái là trong lòng có mục

https://thuviensach.vn

tiêu cho nên cũng không rảnh bận tâm đến những chuyện khác.

【... Không được. 】

Sở Hư Uyên suy nghĩ trong chốc lát, lại cho An Nhu một đáp án phủ định.

【... Tại sao? (chó cưng, anh đã thay đổi.gif) 】

An Nhu nhìn icon emoji hệ thống tự cho vào, giật giật khóe miệng. Cô không có can đảm nói tổng giám đốc Sở là "chó cưng", nhưng cái hệ thống này lại da... Trân quý mạng sống, rời xa hệ thống.

【 mới vừa thi xong, em yêu cầu nghỉ ngơi dưỡng sức. 】

Giọng Sở Hư Uyên bình thường nhàn nhạt, lại không cho phép cự tuyệt.

【 em đừng tự ép bản thân quá, anh sẽ giải quyết mấy chuyện lặt vặt đó. 】

An Nhu nghe Sở Hư Uyên nói xong, phình hai má, hơi rụt cổ, có chút nhụt chí. Cô đâu còn là trẻ con, sao một đám đều xem cô như con nít hết vậy...

【 Sở tiên sinh, em thật sự là muốn học thêm kiến thức là vì rảnh rỗi quá thôi, không lẽ anh muốn em chơi game cả ngày giết thời gian. 】

An Nhu suy nghĩ trong chốc lát, vẫn là không ngăn chặn ý nghĩ của chính mình.

【 em thật sự không có ép bản thân. 】

Sở Hư Uyên hơi khép đôi mắt. Ngón tay người đàn ông dừng lại ngay màn hình giao diện tin nhắn một hồi lâu, lại không có gửi đi.

https://thuviensach.vn

Có lẽ là thật sự có chỗ nào đó không đúng. Dưới một loạt tổng hợp phản ứng khác nhau, tổng giám đốc Sở rốt cuộc không thể không nhìn thẳng vào một vấn đề.

Anh... Hình như cũng không biết cách sống chung hòa bình vui vẻ với mèo con ngu ngốc nhà anh.

Không có kinh nghiệm sống chung một không gian với phái nữ, cũng không có ví dụ có thể tham khảo. Sở Hư Uyên cần thiết thừa nhận, anh tự cho là đúng, làm theo tiếng lòng, tuy rằng hiện tại cũng khá tốt, nhưng hình như lố tay chơi lớn.

"Thật là không xong." Người đàn ông cười nhẹ một tiếng, thái độ vô cùng bất đắc dĩ.

"Nói ra loại lời nói này, thật sự là dễ gây hiểu lầm, làm người khác nghĩ nhiều." Không phải mèo con nhà anh nghĩ quá nhiều... Mà ngược lại, người nghĩ nhiều lại là anh.

Ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn, Sở Hư Uyên bắt chéo hai chân, biểu tình của người đàn ông dựa ngồi ở ghế trên rất bình tĩnh, khó có thể thăm dò cảm xúc chân thật.

Thích.

Bao gồm sung sướng, hạnh phúc, vui vẻ, thích trên thực tế là một loại cảm giác, bao hàm thưởng thức, ngưỡng mộ, khâm phục, trao gửi trái tim... Yêu.

Tình yêu.

Tình yêu khiến hai người muốn cột chặt vào nhau không muốn xa rời, thân

https://thuviensach.vn

cận, tiến tới tương lai, cũng là một loạt cảm xúc, tâm lý luôn nghĩ về đối phương, được phân biệt hai dạng là giữa người cùng huyết thống và khác huyết thống.

Tình yêu thường làm con người mất lý trí, nó ăn mòn đạo đức và tất cả các định nghĩa quy tắc trên đời đều vô dụng với nó.

Sở Hư Uyên cũng hiểu rõ những điều này, nhưng điều đáng buồn là, nếu năm ba câu đã có thể giải quyết cái gọi là cảm giác rung động, thì đó không phải tình yêu. Tình cảm anh dành cho mèo con... Thật sự chỉ là thú cưng hay sao?

Trong cuộc đời, lần đầu tiên Sở Hư Uyên sinh ra hoài nghi đối với phán đoán của bản thân.

An Nhu đợi một hồi lâu, mới chờ tới câu trả lời của Sở Hư Uyên. Hình như người ở đầu dây bên kia có chút bất đắc dĩ.

【 em tự hành xác như vậy làm cái gì? Không cần thiết, em cứ từ tốn đi từng bước một như trước kia là được, không ai ép em. 】

... Còn không phải bởi vì em thích anh hay sao?!

An Nhu tức giận trừng mắt nhìn mắt màn hình di động của anh, lại u buồn thở dài một hơi.

Hiện tại còn không thể nói... Cho dù thích cũng không thể nói.

Địa vị chênh lệch quá lớn, đối tượng yêu thích quá ưu tú, An Nhu nhút nhát, không có dũng khí nói ra.

"... Haizz, nếu anh không phải Sở Hư Uyên thì thật tốt biết bao." An Nhu

https://thuviensach.vn

chìm vào suy nghĩ.

Nói theo lương tâm, chính bản thân An Nhu cũng biết, con người cô vừa ngu lại vừa khờ, vừa ngốc lại vừa ngáo, chỉ số thông minh không có trở ngại, bề ngoài xem như dễ nhìn, dáng người cũng không đẹp cho lắm, còn thích giận dỗi cãi lại Sở Hư Uyên thường xuyên chọc cho anh ấy tức giận, mỗi ngày đều nhảy tưng tưng hăng say trào phúng anh ấy.

Các suất Sở Hư Uyên thích mình... Chắc đại khái cũng gần giống như xác suất trúng vé số giải đặc biệt.

Trong lòng đã cân đo đong đếm bản thân xong, dù biết bản thân không hơn ai, nhưng An Nhu cũng không muốn từ bỏ.

Một trăm bậc thang, mới leo lên một bậc đã vội từ bỏ, còn lại 99 bậc thì làm sao bây giờ?

Tình yêu đầu đời của con gái luôn rất đẹp, cho dù cuối cùng không được gì, nhưng ít nhất cũng không hối hận. Bởi vì người đó là Sở Hư Uyên, một người đàn ông ưu tú đẹp trai như vậy, ai mà không đem lòng thương nhớ.

Dù sao đều là nằm mơ, mà mơ lại không phạm pháp, tỉnh lại cũng còn có ký ức tuyệt đẹp.

An Nhu khóe miệng cong cong, buồn rầu bay đi mất, chỉ còn lại có ảo tưởng cùng nụ cười ngu ngốc.

【 bởi vì Sở tiên sinh giúp em rất nhiều, nên em chỉ muốn làm hết khả năng báo đáp lại mà thôi. 】

An Nhu suy nghĩ một chút, kiên định lựa chọn một câu trả lời đầy văn vẻ máy móc.

https://thuviensach.vn

【 hơn nữa cũng là vì bản thân em, em cũng yêu cầu nỗ lực tranh thủ mở rộng con đường tương lai sau này. (cố gắng trở thành người nối nghiệp của xã hội tư bản.jpg) 】

An Nhu nhìn icon emoji, lần này cô rất vừa lòng. Hệ thống ngốc này cuối cùng cũng bình thường lại, nhưng nếu nó thay thế bằng hình ảnh tân nương đầu đội khăn trùm đầu đỏ ngồi chờ tân lang đến gở khăn hỉ thì sẽ đúng tâm trạng hiện tại của cô hơn.

【 được, để anh cho người đặt lại lịch học cho em. 】

Sở Hư Uyên lấy lại tinh thần, thì thấy An Nhu trả lời.

Lần này mèo con trả lời rất tiêu chuẩn, hơn nữa còn rất thành khẩn, câu chữ hoàn mỹ lựa không ra sai lầm. Sở Hư Uyên nhìn trong chốc lát, cảm xúc trên gương mặt thong thả chậm rãi phai nhạt dần.

"... Chậc." Sở Hư Uyên qua loa trả lời một câu, sau đó ném di động lên trên bàn, xoay ghế đứng lên, đến quầy rượu gần bàn làm việc rót đầy một ly Vodka.

Tất cả đều là đùa giỡn?! Không, nói đến cùng nguyên nhân vẫn là ở trên người mình, tất cả đều là anh tự mình dựng lên.

Trước nay Sở Hư Uyên đều có thể thản nhiên thừa nhận khuyết điểm của bản thân, lần này cũng là như thế. Tuy rằng... Sự thật không vui vẻ gì cho lắm.

An Nhu còn không biết, ở bên kia, mạch não của Sở Hư Uyên đã xoay vài vòng trái đất, tâm tư của cô rất đơn giản, tình cảm thuần túy, cho nên có thể nhìn thấy tình cảm của bản thân rất rõ ràng.

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên đã đồng ý chấp nhận tăng giờ học lễ nghi, An Nhu cũng tạm thời vui đầu tập trung toàn bộ tinh thần và sức lực vào việc học, có thời gian rảnh sẽ chơi mấy ván với bọn Hạ Dương.

Trước kia, là An Nhu thường xuyên chơi đội hình hai người với Quân Tử Như Ngọc, hiện tại thêm Hạ Dương, bỗng chốc trở thành đội ba người.

Đại khái là vì dạo gần đây Sở Hư Uyên rất bận, có Hạ Dương nên Sở Hư Uyên cũng không để ý như trước, mặc kệ An Nhu chơi game. Anh cũng không có thời gian giải trí với An Nhu, nên để bọn họ chơi chung với cô, từ lúc có mặt Hạ Dương, toàn bộ thời gian trên Pubg cô đều chơi theo đội hình ba người.

"Đúng rồi An Nhu, gần đây nhìn dan vẻ anh Sở nhìn rất bận."

Hạ Dương vừa chơi game, vừa không quên nói chuyện phiếm với An Nhu: "Làm chúng ta không thể chơi đội hình bốn người hoàn mỹ, thật là tiếc gì đâu?"

"Là ít chơi."

Đều là người quen, nên An Nhu cũng không cần dùng app thay đổi giọng, giọng thiếu nữ ngọt ngào mềm mại vang lên: "Em và anh ấy cũng rất ít liên lạc với nhau... Làm sao vậy?"

Không trách An Nhu cảm thấy kỳ lạ. Hạ Dương có chuyện gì tìm Sở Hư Uyên thì cứ trực tiếp đến tập đoàn là được, cần gì hỏi cô? Nếu không phải biết con người Hạ Dương ra sao, An Nhu cũng sẽ không hỏi trực tiếp ra câu "Làm sao vậy?".

"A? Không có gì, anh chỉ tò mò hỏi một chút thôi." Giọng Hạ Dương nhẹ

https://thuviensach.vn

nhàng, nhưng động tác tay lại không ngừng nghỉ.

"Dù sao quan hệ giữa Nhu Nhu và anh Sở rất tốt mà, đúng không?"

"Hạ Dương."

An Nhu còn chưa kịp dỗi lại, đầu kia, Quân Tử Như Ngọc đã mở miệng, giọng của cậu khá độc đáo, như miếng ngọc va chạm vào nhau: "Mình sẽ chuyển toàn bộ lời nói vừa rồi của cậu cho tổng giám đốc Sở..."

"Đừng!"

Quả đầu Hanamichi hét lên một tiếng, An Nhu chỉ có thể nghe được tiếng đánh đấm, lại truyền đến giọng mắng chửi của Hạ Dương: "Mẹ kiếp, Ngọc Ngọc bé nhỏ, cậu đừng tưởng rằng bản thân mình tốt lắm, làm như mình không biết trước đó cậu đối xử với An Nhu như thế nào sao? Thái độ đó của cậu rất khả nghi nha?!"

"Mình làm cái gì mà khả nghi?" Quân Tử Như Ngọc biểu tình lạnh nhạt, giọng điệu cứng nhắc.

"Á, cậu ngủm rồi kìa, cần phải điều trị."

"Mẹ nó, tưởng ông mắt mù sao, không biết là cậu lái xe đâm ông đây, dám lái xe đâm ông, Ngọc Ngọc bé nhỏ, cậu chết chắc rồi! Ông đây không cần cầu cậu! An Nhu bé nhỏ, em cứu cứu anh dùm cái, tại sao em lại đứng ở đó nhìn anh bị đâm chết thảm như vậy!"

An Nhu nghe cuộc đối thoại của hai người, không nhịn cười ra tiếng.

Cảm giác hai người kia thật đúng là trẻ con, lúc nào cũng có thể gây chuyện được.

https://thuviensach.vn

Đến nỗi Sở Hư Uyên không có thời gian online, An Nhu đã sớm thành thói quen.

Tên kia chính là một người nghiện việc, mỗi ngày đều rất bận, An Nhu cũng không muốn vì chút chuyện nhỏ này quấy rầy anh ấy.

Chỉ là, trong lúc nhất thời không có ai quản, cũng không ai ngăn cản không cho chơi trò chơi khuya, An Nhu còn có chút không quen... Cũng chính là không quen mà thôi, cái khác đều không có.

Ba người cãi nhau ầm ĩ cùng nhau chơi trò chơi, An Nhu cũng chơi rất vui vẻ. Tuy rằng tính cách Hạ Dương rất phóng khoáng, nhưng là lúc nói chuyện với cô vẫn rất chú ý, cố ý vô tình cũng sẽ lộ ra một ít tin tức cho An Nhu biết, nói chuyện phiếm với Quân Tử Như Ngọc cũng không tránh cô.

Kêu An Nhu nghỉ ngơi sớm một chút, Hạ Dương và Quân Tử Như Ngọc vừa dỗi một vừa nhìn An Nhu offline, chờ avata của An Nhu từ từ đen dần xuống, Hạ Dương đột nhiên không cợt nhả như trước nữa.

Yên lặng một lát, Hạ Dương mới chậm rì rì nói: "Lần này anh Sở, tám phần là lọt hố."

Lời nói vui sướng khi người gặp họa, nhưng xen lẫn trong đó còn có chút phức tạp.

Hạ Dương đi theo phía sau mông Sở Hư Uyên lớn lên, trong lúc Sở Hư Uyên nghèo túng nhất đều đối xử với anh ta như anh em ruột, bản thân lại là người phong lưu lạm tình, phương diện này cậu quá hiểu biết.

Trong quá khứ, có thể dưới tình huống đó mà kiên định đứng thành hàng với Sở Hư Uyên, Hạ Dương cũng không phải là người ngu ngốc.

https://thuviensach.vn

"Ha ha, chìm vào rồi, chìm vào rồi. Nhìn thử xem anh Sở tính toán làm thế nào đây, người anh em, có rỗi rãnh thì giúp đỡ một chút."

Hạ Dương cân nhắc đủ đừng, nói với An Như Ngọc: "Con người của An Nhu không tồi, nhưng không nghĩ tới có một ngày anh Sở cũng đi tìm vợ. Lúc trước chúng ta đều nói anh ấy là hòa thượng đầu thai, thanh tâm quả dục."

"Cái đùi tên là An Nhu này cần phải ôm dài lâu rồi, chặc chặc, cây vạn tuế ra hoa, củi khô lửa bốc..." Hạ Dương nói ngoài miệng không cần giữ cửa.

"Ê, Tiểu Ngọc Ngọc, cậu có nghe mình nói gì không? Người đâu rồi?"

"... Đang nghe."

An Như Ngọc yên lặng trong chốc lát mới trả lời, giọng điệu lạnh nhạt: "Không có gì off đây, ở trên đó mà nói một mình cho đã đi."

"Ê? Ê, ê?!" Hạ Dương một câu chưa nói xong, bên kia không lưu tình offline.

"Thật đúng là... Cứ như vậy xuống rồi, nếu không phải không ai có thể nói, còn lâu anh đây mới nói với chú mày."

Xì một tiếng khinh miệt, quả đầu Hanamichi lảo đảo lắc lư: "Giờ còn sớm chán, tìm vài người ra ngoài chơi thôi, ngủ sớm không phải đặc tính giống loài của mình..."

Mấy ngày nay đối với An Nhu thật gió êm sóng lặng. Hiếm khi cuối tuần cô có thời gian rảnh, nên hẹn với Tô Hoàng ra ngoài con đường học viện DICE đi dạo cửa hàng chọn lễ phục.

https://thuviensach.vn

Lễ phục thiết kế cao cấp quá quý cũng mua không nổi, hơn nữa cũng không cần thiết cho lắm, An Nhu và Tô Hoàng tính toán ra ngoài dạo phố ngắm nghía.

"Cái này đẹp nè, Nhu Nhu thử đi." Tô Hoàng không quan tâm lắm về việc chọn lễ phục cho bản thân, nhưng lại rất để bụng đến An Nhu, nhìn cái nào đẹp đều bắt An Nhu đi thử.

"Thôi, như vậy là được rồi, mình chỉ cần một bộ là được..." An Nhu thì nghĩ ngược lại, cô đã chọn xong lễ phục, ngược lại là Tô Hoàng còn chưa có bộ nào.

"Đi thử thử đi mà, nha."

Tô Hoàng cười tủm tỉm giọng hơi làm nũng, nhét cái váy công chúa màu trắng vào trong tay An Nhu, đẩy cô đi vào trong phòng thử đồ: "Đi đi, đi đi mà, nhìn thử xem thích hợp không, mua về cũng tốt, để dành sau này mặc đi tiệc cũng được."

An Nhu không lay chuyển được cô bạn này, hơn nữa đúng thật là cô không có sức chống cự với váy đầm xinh đẹp, cũng cầm váy công chúa vào phòng thử đồ.

Nhìn An Nhu biến mất ở cửa phòng thử đồ, Tô Hoàng cong cong môi đỏ, nở nụ cười đầy ý nghĩ sâu xa.

Mấy ngày nay, cô và Hạ Dương gặp mặt rất nhiều lần. Cứ việc đối phương không nhắc tới, nhưng Tô Hoàng cũng có con đường riêng để bắt được tin tức.

Như vậy khá tốt.

https://thuviensach.vn

Bình tĩnh mà xem xét, Tô Hoàng cũng không cảm thấy Sở Hư Uyên không xứng với An Nhu.

Đối phương là cùng một loại người với cô, miễn cưỡng cũng coi như xứng, cô nào ngờ tổng giám đốc Sỡ cũng sẽ có một ngày theo đuổi con gái mà đau đầu như vậy, thật thỏa mãn khi nhìn mặt anh ta ghen.

Đứng xem náo nhiệt thôi, còn Nhu Nhu tính toán lựa chọn như thế nào... Tô Hoàng không tính toán nhúng tay vào.

Trên thực tế, điều duy nhất cô muốn làm, chính là trang điểm cho Nhu Nhu thật xinh đẹp, đi đến tham gia vũ hội...

Tô Hoàng trong lòng rõ ràng, hiện tại trong học viện không biết có bao nhiêu con mắt đều nhìn chằm chằm vào An Nhu, tất cả đều chờ lần vũ hội học sinh mới này.

Sở Hư Uyên chưa chắc không chuẩn bị phương án, ví tỷ như hiện tại... Tô Hoàng giương mắt nhìn mắt nhìn tên tuổi thương hiệu của cửa hàng này, lười biếng tươi cười.

D&A... Là thương hiệu lâu đời trong giới quý tộc, chỉ thiết kế lễ phục có một không hai, như vậy, tại sao mỗi một bộ lễ phục trong cửa hàng đều có size của An Nhu là sao?

Giao tiếp với thông minh, nói khó cũng khó, nói đơn giản cũng đơn giản.

Sở Hư Uyên ngồi ở văn phòng, ngẫu nhiên sẽ nhìn tập tài liệu báo cáo được xếp gọn gàng nằm trên mặt bàn. Đó là những báo cáo từ cấp dưới, toàn là những câu tổng kết ngắn ngủn, như "Tốt" hoặc là "Đúng hạn tiến hành".

https://thuviensach.vn

Tô Hoàng là người thông minh, Sở Hư Uyên cũng vậy.

Người đàn ông hơi khép mắt, giống như một bức tượng. Anh duy trì tư thế này không biết bao lâu, khả năng không nghĩ cái gì, khả năng suy nghĩ rất nhiều.

"Tổng giám đốc Sở..."

Hứa Thái Thiên gõ cửa đi vào, đối diện sắc mặt nhìn không ra cảm xúc của tổng giám đốc: "À... Đây là báo cáo các phòng, xin mời ngài xem qua."

"Đặt ở bên kia đi."

Sở Hư Uyên giơ giơ lên hàm dưới, đầu ngón tay thon dài nhàm chán xoay xoay bút máy: "Hứa Thái Thiên."

"Dạ, tổng giám đốc Sở còn có chuyện gì nữa sao?" Nghe Sở Hư Uyên gọi ngược lại, trong lòng thư ký Hứa căng thẳng, Hứa Thái Thiên cố gắng tỏ vẻ trấn định.

Nói thật, cho dù hiện tại tổng giám đốc Sở làm cái gì đi chăng nữa thì Hứa Thái Thiên đều không ngạc nhiên.

Đầu tiên là tiếng chuông di động chuyển thành âm thanh trò chơi, lại ở văn phòng chơi xếp gạch, khoảng thời gian trước, trong hội nghị công ty, thậm chí Sở Hư Uyên còn nói ra một cụm từ vô nghĩa với nhân viên phát biểu, cá gì mà "chiến lược emoji", người này vẫn là tổng giám đốc Sở sao?!

"Đẩy hết hành trình chiều nay xuống, tôi muốn đi ra ngoài." Cuộc nói chuyện ngắn gọn sáng tỏ, Sở Hư Uyên cũng không có chừa đường sống cự tuyệt.

https://thuviensach.vn

"... Dạ, tổng giám đốc." Tận chức tận trách, thư ký Hứa vẻ mặt nghiêm túc, nói sao làm vậy, xoay người đi ra văn phòng... Đầu óc nổ tung.

Người nghiện công việc cũng sẽ tự cho bản thân một ngày nghỉ?!

Bỏ bê công việc?!

Việc này có ý nghĩa gì, ý chính là, lượng công việc của nhân viên quèn lại gia tăng thêm rồi, haizzz!

Trần Nghiên cắn cắn môi, đi thẳng đến văn phòng tổng giám đốc, lại bị cản lại.

"Thư ký Trần, không có việc gì thì không cần chạy đến nơi này." Hứa Thái Thiên đẩy mắt kính, giọng điệu dịu dàng.

Trần Nghiên nhìn chằm chằm Hứa Thái Thiên trong chốc lát, đối phương mảy may không cho phép cô đến gần văn phòng, dù là đứng trước cửa cũng không. Cô ta không cam lòng liếc mắt trừng Hứa Thái Thiên, xoay người nhưng khóe mắt vẫn liếc liếc cánh cửa văn phòng.

An Nhu thay chiếc váy công chúa kia, còn có chút ngượng ngùng, đã bị Tô Hoàng nhào lại đây ôm chầm lấy: "Nhu Nhu thật là đáng yêu, công chúa nhỏ của mình!"

An Nhu bị cô ôm lấy, hơi choáng váng, còn chưa nói lời nào đã bị âm thanh chụp hình của di động cắt ngang dòng suy nghĩ: "Chụp bức ảnh chung đi, nhìn nơi này nè, đúng rồi, cheese, đẹp."

An Nhu nhìn cô nhân viên của cửa hàng, ngượng chín mặt. Tuy rằng là khá xinh đẹp, nhưng cứ bị khích lệ trắng ra như vậy ai mà không xấu hổ.

https://thuviensach.vn

"Cảm giác... Khá tốt." An Nhu có chút không đủ tự tin, người dựa quần áo, ngựa dựa nài, diện mạo của An Nhu đã là thanh tú đáng yêu, chiều cao cũng không quá cao, thật là có vài phần công chúa loli.

"Nhu Nhu, mua mua mua đi mà nha~"

Tô Hoàng cong cong đôi mắt, cười giảo hoạt: "Mình thấy giá cả cũng thực tế, không mua thì tiếc lắm."

Hiếm khi tổng giám đốc Sở ra tiền, không mua thì phí.

An Nhu nhìn giá cả, xác thật rất thực tế. Trong làngn giãy giụa không bao lâu, An Nhu vẫn là gật đầu, chấp nhận: "Được... Mua."

Trãi qua một ngày đi dạo, hai tay của An Nhu và Tô Hoàng đều xách theo không ít đồ vật. Từ lúc xuyên đến thế giới này tới nay, đã thật lâu An Nhu không có thanh thản đi dạo phố, đừng nói đến việc có thể tự do chi phối tiêu tiền, hiện tại ngẫu nhiên ra tới một lần, cũng cảm thấy thả lỏng không ít.

"Nhu Nhu, bên kia có kem kìa, ăn không?" Tô Hoàng liếc mắt một cái đã coi trọng cửa hàng bán đủ loại kem bên kia. Tuy rằng là đầu mùa xuân, nhưng kem mà, mùa nào cũng có người thích ăn.

An Nhu dạo có hơi mệt, đang ngồi ở trên ghế dài quảng trường, nghe vậy cũng chỉ là vẫy vẫy tay: "Mình không đi đâu, quá lạnh, mình ở chỗ này chờ cậu."

Tô Hoàng vui vẻ không năn nỉ nữa, An Nhu đặt túi ở bên cạnh, ngồi ở trên ghế dài phát ngốc. Sở Hư Uyên rất bận, trong khoảng thời gian này cũng không có thời gian nói chuyện phiếm với cô.

https://thuviensach.vn

Tìm căn nguyên đi tìm nguồn gốc, hình như là lần trước nhờ anh ấy tăng thêm chương trình học. An Nhu lại không ngốc, giọng Sở Hư Uyên không tình nguyện, không thích, An Nhu cũng dần nhận ra.

Đại khái vẫn là còn giận dỗi.

Chống cằm, An Nhu thở dài như mấy bà già: "Thật là khó dỗ mà, loại bạn có tính con nít này thật là khó chiều. Còn không phải là không nghe theo thôi sao, tổng giám đốc nào cũng đều có dục vọng khống chế mạnh đến như vậy sao?!"

Đợi vũ hội kết thúc phải nghĩ cách dỗ mới được, An Nhu nghĩ đến vu này đã đau đầu, cô đã quyết định lựa chọn con đường này, dù có cực khổ cách mấy cũng phải đi, dù phải yêu cầu học những thứ phức tạp cô cũng chấp nhận.

An Nhu muốn tự mở công ty, chuyên về thiết kế mạng. Đây là một trong những con đường mà Sở Minh Ngọc nói là có tính nguy hiểm nhất, không nên tham khảo nhất, nhưng là cũng con đường có lợi ích nhất, thù lao cũng thuộc hàng TOP.

An Nhu cũng chỉ là có ý nghĩ mơ hồ về nó thôi, cô cũng không cần thú lao cao, vì số tiền lương tổng giám đốc Sở trả cho cô cũng đủ cô sống thoải mái hết đời này. Nhưng nói đi cũng phải nói về, tổng giám đốc Sở phải làm sao đây...

Ngáp một cái, An Nhu không tự giác mở GPS của Sở Hư Uyên.

Thật sự là An Nhu không phải cố ý, chỉ là thói quen, vì là thiết bị điện tử của Sở Hư Uyên, nên An Nhu có thể tùy ý mở GPS mà không cần anh ấy cho phép, nhưng cô tôn trọng quền riêng tư của Sở Hư Uyên, nên hiếm khi An Nhu mở GPS lên.

https://thuviensach.vn

Lần này không cẩn thận mở, An Nhu theo bản năng muốn tắt đi, cho dù tốc độ não của An Nhu có nhanh chóng ra sao cũng không thể bản thân cô sắp gặp phải điều gì.

GPS của Sở Hư Uyên ở gần vị trí của An Nhu, vô cùng gần. Không bằng nói, chỉ nhìn đơn giản nhìn tọa độ mà nói, hai người đều đứng trong chấm đỏ.

An Nhu giật mình, theo bản năng ngẩng đầu nhìn xung quanh quảng trường...

Sở Hư Uyên cũng ở chỗ này?

Anh ấy đến nơi này làm gì?

Có mục tiêu, khoanh vùng rõ ràng, tính toán vị trí kế tiếp đã là chuyên vô cùng dễ dàng.

An Nhu cũng liếc mắt một cái tỏa định nơi đối diện quảng trường, cách không bao xa là quán cà phê kiểu Ý, một người đàn ông mặc vest đang đọc báo.

Căn cứ theo số liệu chính xác tính toán chính xác của An Nhu về tỉ lệ dáng người của Sở Hư Uyên, người này chính là Sở Hư Uyên. Trừ phi trên thế giới còn tồn tại một người anh em song sinh với anh ấy, hoặc là xảy ra kỳ tích.

"Nhu Nhu, đang nhìn cái gì vậy?" Tô Hoàng vỗ nhẹ vai An Nhu, cầm một cây kem to trở lại. Cô nhìn theo ánh mắt của An Nhu, nghi hoặc nhíu mày một chút.

https://thuviensach.vn

"... Không nhìn cái gì, ngồi ở nơi này nghỉ ngơi trong chốc lát đi? Chút nữa ại đi." An Nhu cũng không thể nói thẳng cho Tô Hoàng biết người đàn ông mặc áo vest ngồi ở quán cà phê đối diện kia là Sở Hư Uyên, cũng không biết Sở Hư Uyên muốn làm cái gì nữa, nên chỉ có thể ăn nói hàm hồ cho qua.

"Ủa... kỳ lạ à nha, người kia không phải là Sở Hư Uyên sao." Tô Hoàng cong cong khóe môi, đột nhiên nói ra một câu.

"... Khụ khụ khụ..." An Nhu giật mình, ho khan lên.

"À... Tô Hoàng, không xác định nữa, có khả năng không phải..."

"Không có sao, khẳng định là anh ta, chúng ta qua đó nhìn thử xem." Tô Hoàng cười tủm tỉm nói, kéo An Nhu đi, còn rất có sức lực giúp cô cầm hết đống túi kia, bước chân nhẹ nhàng hướng tới quán cà phê bên kia mà đi, An Nhu cũng chỉ có thể bất đắc dĩ theo ở phía sau.

"Tổng giám đốc Sở ở chỗ này sao, thật là tình cờ."

Kéo ra cái ghế đối diện người đàn ông đang ngồi đọc báo kia, Tô Hoàng ngồi xuống, thuận tay đặt túi ở bên cạnh, lại tiếp đón An Nhu: "Nhu Nhu, tới, ngồi ở đây với mình nè."

An Nhu cọ tới cọ lui nhìn bầu trời lại nhìn mặt đất, chính là không muốn nhìn Sở Hư Uyên hay là Tô Hoàng, nhưng cũng chỉ có thể căng da đầu đi qua đó ngồi...

Ờ, ngồi chỗ nào không tốt, lại ngồi ở giữa Tô Hoàng và Sở Hư Uyên.

https://thuviensach.vn

Chương 66: Đưa về bị người đáng ghét bắt gặp

Sở Hư Uyên buông báo chí, người đàn ông vẫn đeo khẩu trang, mặc áo vest, đội nón, thời trang này trong loại thời tiết này cũng không xem như kỳ lạ.

Quét mắt sang Tô Hoàng, Sở Hư Uyên gỡ xuống khẩu trang, hơi đè vành nón, nhìn về phía An Nhu: "Cầm nhiều đồ vật như vậy?! Lát nữa anh đưa em về biệt thự."

"Không cần làm phiền Sở tiên sinh, em và Tô Hoàng cùng nhau trở về là được."

An Nhu vội vàng lắc đầu, cô không muốn chết trong cuộc đấu mưa bom bão đạn giữa hai người đâu: "Hai người có chuyện muốn nói sao? Em..."

Trong lòng vừa nghĩ đến Sở Hư Uyên, đối phương đã xuất hiện, nhưng cô vẫn còn chút xấu hổ khi gặp mặt, địa điểm, thời gian lẫn con người đều không đúng, An Nhu cũng không muốn nói chuyện nhiều.

"Không có sao, ngẫu nhiên gặp nên tới chào hỏi một tiếng, Nhu Nhu không phải cũng thấy sao?"

Tô Hoàng từ đầu tới đuôi đều cười như người xem diễn, nhìn Sở Hư Uyên, ý sâu xa: "Tổng giám đốc Sở là người bận rộn, muốn gặp phải không dễ

https://thuviensach.vn

dàng nha."

Chỉ bằng hành động hôm nay của Sở Hư Uyên, Tô Hoàng đủ cười nhạo anh ta một ngàn năm.

Đường đường tổng giám đốc lại nhìn nghèo hèn đến nước này, Tô Hoàng vừa muốn cười lại cảm thấy thực bó tay. Chỉ số thông minh hạ thấp đến nước này... Tô Hoàng cũng đành đứng ngoài xem náo nhiệt thôi.

Sở Hư Uyên liếc mắt nhìn Tô Hoàng, sắc mặt lạnh phà ra hơi sương: "Không liên quan gì tới cơ."

Đây căn bản là một quyết định sai lầm. Xụ mặt, Sở Hư Uyên khép đôi mắt, biểu tình trầm tĩnh.

Anh cũng không tính để bọn họ biết, anh chỉ là... Ngẫu nhiên nhớ nên tới nhìn thôi.

Trong lòng muốn cái gì, dù là Sở Hư Uyên cũng không thể nói rõ.

Tính của anh thích gì lám nấy đã quen, nghĩ sao thì làm vậy, bậm chặt khóe môi, Sở Hư Uyên lười mở miệng.

"Nhu Nhu, kế tiếp chúng ta nên quay trở về hay là đi tiếp?" Tô Hoàng biết rõ loại người như Sở Hư Uyên luôn thích mọi việc nằm trong tầm tay, cũng không đuổi theo cười nhạo Sở Hư Uyên tới cùng, ngược lại quay sang hỏi An Nhu.

An Nhu thành thật ngồi ở bên cạnh làm hình nền, bị Tô Hoàng hỏi bỗng giật mình, hai big boss kia thì đều nhìn lại đây. Tay trái là Tô Hoàng, tay phải là Sở Hư Uyên.

https://thuviensach.vn

Người thành thật An Nhu ngồi ở chính giữa :... Áp lực thật lớn.

"Mình cũng mệt rồi, chúng ta đi trở về thôi."

An Nhu nhìn đống túi đồ bên cạnh, do dự một lát, vẫn là lắp bắp nói: "Sở tiên sinh, em đi về chung với Tô Hoàng nhau là được, không cần làm phiền tới anh..."

Quả thật là ngượng ngùng mà.

hiện tại trong lòng An Nhu vẫn còn rất áy náy, Sở Hư Uyên cũng không biết đến làm cái gì, còn tới trộn lẫn giữa cô vàTô Hoàng nữa chứ. Hơn nữa hai ngày trước đối phương còn bày đặt giận dỗi với cô, An Nhu còn không có biết lý do nguyên nhân gì, cũng không muốn duy trì không khí ngượng ngùng này tiếp.

Còn vụ "Sở Hư Uyên có lẽ là theo dõi mình", An Nhu từ đầu đến cuối cũng chưa nghĩ đến.

Có cái gì mà theo dõi?!

Sở Hư Uyên cũng sẽ không... Làm loại chuyện nhàm chán này đâu... Ha?

An Nhu sợ hãi nói một câu, Tô Hoàng và Sở Hư Uyên đều nhìn chăm chú vào cô, không nói chuyện.

An Nhu trong lòng có chút lo sợ bất an, hình như cô đâu có nói bậy?

Sở Hư Uyên còn chưa lên tiếng, Tô Hoàng đã phì bật cười, nhào lại xoa nựng mặt An Nhu: "Nhu Nhu thật là đáng yêu."

Trước lúc Sở Hư Uyên ra tay ngăn cản, Tô Hoàng nhanh chóng rút tay về,

https://thuviensach.vn

liếc xéo ndgười đàn ông xụ mặt tỏa khí lạnh đang ngồi đối diện trước mắt, lại nhìn về phía An Nhu không biết có chuyện gì đang xảy ra.

"Thôi được rồi, chúng ta đi thôi Nhu Nhu, không cần quấy rầy tổng giám đốc Sở nữa làm gì ~"

An Nhu lại không nhúc nhích, Tô Hoàng là cố tình nói giọng õng ẹo đó, căn bản không phải tính cách của cậu ấy.

Cậu ấy... Là tới chọc tức Sở Hư Uyên sao?

Thân là một người ngoài cuộc, An Nhu cũng không biết rốt cuộc hai người kia đang làm gì nữa, thần tiên đánh nhau liên lụy thường dân?!

Sở Hư Uyên vẫn luôn cúi đầu cầm di động, đến bây giờ mới ngẩng đầu nhìn cô một cái: "Tô Hoàng, tôi đã kêu Hạ Dương tới đưa cô về."

Nói xong, anh cất di động vào trong túi.

"Hạ Dương? Anh kêu anh ta tới?"

Tô Hoàng cười một tiếng đầy trêu ghẹo, trong lúc An Nhu cho rằng sắp xảy ra một hồi đại chiến thì thấy Tô Hoàng lại xua xua tay: "Vừa vặn, tôi cũng có chuyện muốn nói với anh ấy, vậy tôi chỉ đành giao Nhu Nhu cho anh đưa trở về thôi?"

"Tôi sẽ đưa em ấy trở về, khỏi cần cô nói."

Sở Hư Uyên nhìn sang cô bé đang ngồi ngoan ngoãn bên cạnh mình, cảm xúc tích tụ trong lòng mấy hôm nay đã tan biết rất nhiều, vươn tay xoa nhẹ đầu mèo con đáng yêu nhà mình: "Hạ Dương tới, bên kia."

https://thuviensach.vn

"Ấy dồ, anh Sở, Tô Hoàng, An Nhu đều ở hết sao?"

Đội nón lưỡi trai màu đen, ăn mặc đồ da màu đen như dân mô tô phân khối lớn, quả đầu Hanamichi đang chạy chậm lại đây, kính râm cũng chưa gỡ xuống đã vội vàng chào hỏi: "Tô Hoàng, à... Anh tới đón em nè?"

Nhận được tin nhắn từ anh Sở, Hạ Dương không nói hai lời từ câu lạc bộ lao tới đây. Anh quá hiểu tính cách của anh Sở, cũng quen biết Tô Hoàng. Hai người này mà va chạm vào nhau... Sẽ xảy ra chuyện gì ngay cả bản thân của Hạ Dương cũng không biết. May mắn tình hình không có thảm thiết như anh nghĩ.

"Ừ, làm phiền anh rồi."

Tô Hoàng xách lên đống đồ của mình, Hạ Dương rất tự giác lại đây tiếp nhận. Tô Hoàng vui vẻ tươi cười, lại vỗ vỗ bả vai An Nhu: "Đi đi, cậu về sớm nghỉ ngơi đi."

"Ừ, cậu cứ đi đi." An Nhu gật đầu, nhìn Hạ Dương đi với Tô Hoàng rời khỏi quảng trường, đi về khu dừng xe. Tự nhiên phát hiện, hiện tại chỉ có cô và Sở Hư Uyên thôi.

"... Sở tiên sinh, hôm nay anh tới nơi này là có chuyện gì sao?" Hai người không nói gì, không khí càng xấu hổ, An Nhu im lặng một lát, căng da đầu lên tiếng trước.

"Không có việc gì."

Sở Hư Uyên dừng một chút, đè nón xuống, bổ sung nói: "Ngồi ở trong văn phòng lâu rồi, muốn ra ngoài thả lỏng trong chốc lát."

Lý do vô cùng nhảm, tập đoàn Thần Quân cách học viện DICE rất xa, dù

https://thuviensach.vn

có ra ngoài hít thở không khí thì cũng không đi đến nơi xa xôi này. An Nhu chỉ là người thường, không đại biểu cô ngu ngốc.

Trong lòng biết rõ ràng Sở Hư Uyên không muốn nói thật, An Nhu gãi gãi đầu, lật lật tìm tìm mớ thông tin trong đầu, không tìm được manh mối nào.

Ngón tay nắm chặt, sắc mặt xụ xuống, An Nhu cảm thấy... Càng xấu hổ.

Suy nghĩ của big boss cô đoán không ra, không nói thật cũng không sao, nhưng cứ ngồi ở chỗ này sẽ có vấn đề, hơn nữa không cẩn thận còn có khả năng ảnh hưởng đến kế hoạch gì đó của Sở tiên sinh.

"Sở tiên sinh, hiện tại em cũng nên trở về biệt thự rồi..." An Nhu ôm ôm vuốt vuốt hai má của mình, cười một chút, đứng lên xách đống túi bên cạnh.

"Không quấy rầy anh nữa, em tự trở về là được, thật sự, anh không cần đưa em làm gì." Giọng của cô thực nhẹ, lại rất kiên định.

Sở Hư Uyên vẫn luôn không nhúc nhích, nhìn An Nhu lược cố hết sức xách đống túi kia, nhìn cô quay đầu đi ngay không chút chần chờ.

Hôm nay An Nhu mặc một chiếc váy baby doll dài màu xanh da trời, không tính mỏng, dưới ánh mặt trời vừa vặn thích hợp với không khí mùa xuân, như hòa với màu xanh giữa không trung kia, trên quảng trường có rất nhiều người, bóng dáng xoay người thon gọn yếu ớt.

"... Nè, ngồi." Sở Hư Uyên nhìn cô, con ngươi trong nháy mắt co chặt, theo quán tính mở miệng trước cả suy nghĩ.

"... Anh nói chuyện với em đó à? Sở tiên sinh, còn có chuyện gì nữa sao?" An Nhu xoay người về, lại không có ngồi xuống, trong ánh mắt đen nhánh

https://thuviensach.vn

ngây thơ là sự nghi hoặc.

Chuyện đã xong xuôi giờ chỉ muốn về nhà nghỉ ngơi thôi được chưa, cô còn có thể làm bộ không phát hiện Sở Hư Uyên tới nơi này...

... Thật là, thua trong tay em rồi.

Trong lòng không tiếng động xẹt qua ý nghĩ này, Sở Hư Uyên cũng đứng lên, đeo khẩu trang, đi đến gần An Nhu, nhẹ nhàng xách hết đống túi đồ trong tay cô.

"Đi thôi, anh đưa em về biệt thự." Nhìn vào mắt mèo con đáng yêu nhà mình, Sở Hư Uyên không nhịn được làm giọng nói dịu xuống, dùng tay còn lại xoa xoa nơi lúc trước bị Tô Hoàng chạm vào, như đang lau chùi vết bẩn.

"Anh tới nơi nà là bởi vì..."

Sở Hư Uyên dừng một chút, lại vẫn là nhàn nhạt nói ra: "Ra tới thả lỏng một chút, biết em và Tô Hoàng ở bên này, nên tới đây. Nhưng không tính toán quấy rầy hai người."

Hạ Dương đã từng nói "lọt", một từ thành sấm.

Trước lúc gặp An Nhu, Sở Hư Uyên chưa bao giờ phải giải thích điều gì với ai. Thậm chí, có thể "Buộc" tổng giám đốc Sở tự mình thừa nhận tới "Theo dõi", cũng chỉ có mình An Nhu làm được.

An Nhu chậm rãi chớp chớp hai mắt.

Cô có thể nghe ra ý tứ ẩn giấu trong câu chữ của Sở Hư Uyên.

Đây là... Giải thích?

https://thuviensach.vn

... Là giải thích với cô sao!

Như là pháo hoa nở tộ giữa trời đêm, máu chảy ngược, màn sương mù che ở đáy mắt toàn không có.

"Không, không có việc gì, Sở tiên sinh, em chỉ là lo lắng quấy rầy kế hoạch gì đó của anh thôi."

An Nhu nói lắp, trong giọng nói tất cả đều là giật mình vì được thương yêu: "Thật không có việc gì, cảm ơn anh."

Sở Hư Uyên vậy mà giải thích với cô!

Thì ra lý do đến chỗ này là có quan hệ đến cô!

Cái này... Chẳng phải là... Chính là ý kia đi!

Trong lòng An Nhu đã chìm vào ảo tưởng, nhưng bên ngoài vẫn cực lực ổn định.

"Nếu là không có việc gì, vậy tại sao vừa rồi em lại phản ứng như vậy?!"

Sở Hư Uyên vuốt đầu mèo con nhà mình, trong giọng nói mang lên ý cười đầy lười biếng: "Làm như ai ăn hiếp em không bằng, sắp khóc ra luôn kìa."

Mặt An Nhu nháy mắt đỏ rần, ỷ vào bản thân lùn, ho khan hai tiếng, cúi đầu nhìn chân:" Đâu có đâu, tại vì hai ngày trước chẳng phải chúng ta cãi nhau hay sao... Sở tiên sinh, anh không còn giận em nữa, phải không?"

"Cãi nhau, tức giận? Anh khi nào..." Tức giận với em? Một câu chưa nói xong, Sở Hư Uyên biểu tình cứng đờ, nói không được nữa.

https://thuviensach.vn

A... Hình như còn có chuyện như vậy.

Nhưng anh cũng không phải tức giận, mà là không xác định... Không xác định tình cảm của bản thân, không xác định tình cảm của An Nhu.

Nhưng bởi vì một câu vui đùa đã cãi nhau, xa cách, như vậy cũng không phải tính cách của Sở Hư Uyên. Đây cũng là những gì Sở Hư Uyên tự hỏi trong mấy ngày qua, dù sao hiện tại anh cũng đã suy nghĩ xong.

Mày nhíu một chút, Sở Hư Uyên một tay đút vào trong túi quần, khép hờ mắt nhìn mèo con đang đứng ở bên cạnh mình: "Anh không tức giận, em đừng đoán mò."

"... Rõ ràng chính là tức giận mà, còn không chịu thừa nhận." An Nhu tâm tình tốt đến sắp phát nổ, cũng tự phát tự giác khôi phục bản tính, lẩm nhẩm lầm nhầm cãi lại.

"... Đã nói là không tức giận, nghe không hiểu sao."

Sở Hư Uyên khóe miệng mỉm cười, không để trong lòng: "Buổi tối muốn ăn món gì? Anh kêu người mang lại đây."

"Woa, Sở tiên sinh ở lại biệt thự ăn tối chung với em sao? Để em suy nghĩ kỹ xem tối nay ăn món gì ngon ngon mới được... Phải chọn món mắc nhất!"

"Nhìn em kìa, chỉ biết đắt nhất, không cần biết ăn ngon sao, hửm, mèo con tham ăn?"

"Thì sao nào? Điều này chứng minh em ôm đùi, còn ôm thành công, không được sao? Sở tiên sinh gia tài bạc triệu, là người giàu trong người giàu, ăn

https://thuviensach.vn

ké một bữa cơm chết chóc ai đâu ~"

An Nhu và Sở Hư Uyên đi vào trong học viện, sau đó cùng sánh bước đi về khu biệt thự.

An Nhu chỉ là học sinh năm nhất, nên người quen biết cô cũng không nhiều lắm, tuy Sở Hư Uyên hóa trang khá kỳ lạ, nhưng cũng sẽ không có người nào đến chặn đường đòi gở khẩu trang, nhiều lắm chú ý một chút mà thôi.

"Nhu Nhu!" An Nhu đang nói cười với Sở Hư Uyên, thì nghe thấy một giọng nói quen thuộc đã lâu chưa nghe qua.

Vừa nhấc đầu, thì ra là người quen.

An Nhu khóe miệng hơi nhếch, nụ cười trên mặt phai nhạt xuống: "An Như Uyển, Lý tiểu thư."

Khoảng cách lần trước nhìn thấy An Như Uyển cũng hơn một tháng, sau đó An Nhu cãi nhau với cha mẹ An, từ đó cũng chưa nhìn thấy qua người này.

"Nhu Nhu, sao em lại ở chỗ này?!"

An Như Uyển kéo Lý Văn Nhứ cánh tay đi tới, nhìn An Nhu, lại quét mắt vào người đàn ông bao vây kín mít ăn mặc quái lạ đứng bên cạnh cô, làm như sợ bị người khác phát hiện không bằng, ánh mắt hàm trào phúng, nhưng biểu tình lại lộ vẻ lo lắng: "Đừng mãi ham chơi mà quên học hành... Chú thím và chị đều rất lo lắng cho em đó."

An Như Uyển cũng rất ngạc nhiên khi nhìn thấy An Nhu ở chỗ này.

Gia cảnh cô ta không tốt, nhưng gia thế Lý Văn Nhứ ở học viện DICE cũng chỉ có thể nói là bình thường, rất nhiều quý tộc đều truyền lưu tin tức về An

https://thuviensach.vn

Nhu, vậy mà bọn họ cũng chưa bắt được.

Ở trong ấn tượng của An Như Uyển, từ sau khi An Nhu đoạt giải thưởng học sinh đầu vào xuất sắc nhất cho đến nay, thì không có động tĩnh gì nữa.

Nói thật, điều này làm cho An Như Uyển thở dài nhẹ nhõm một hơi. May mắn thi được điểm cao một lần mà dám khinh thường cô, nó tưởng nó ghê gớm lắm hay sao!!!

Cái loại thứ hạ đẳng như An Nhu, ngoài khờ khạo ra thì cũng chỉ là một con ngu, còn nói không muốn dựa vào cô nữa kia chứ, không dựa vào tao thì mày sống ra sao ở cái học viện này hả, hờ, buồn cười, mày tưởng tao cần mày chắc... Sớm hay muộn gì cũng xảy ra chuyện, lúc đó đừng đến cầu xin tao giúp mày.

Bộ mày tưởng con khốn Tô Hoàng kia sẽ bao che cho mày chắc? Đến lúc đó mày chết lúc nào cũng biết đâu con!

Ngày đó, sau khi An Nhu cãi nhau với cha mẹ An, nội dung cuộc gọi kia không biết sao lại lọt vào tai của An Như Uyển. Thật vất vả tốn hết sức lực để trấn an người trong nhà, An Như Uyển cũng chỉ cười lạnh, khinh thường.

Chỉ bằng An Nhu mà muốn tự lực cánh sinh trong học viện DICE?! Thật là mơ tưởng?! Tưởng leo lên Tô Hoàng thì đã thành công trở thành công chúa? Còn dám chống đối người trong nhà, cũng phải nhìn xem bản thân mình có bản lĩnh hay không hãy nói!!!

"Nhu Nhu, chị vẫn luôn lo lắng cho em đó, rốt cuộc ngày sinh nhật đó em dám dùng những từ ngữ đó nói chuyện với chú thím..."

An Như Uyển nói một nửa, ngập ngừng ấp úng, dịu dàng nói tiếp: "Em

https://thuviensach.vn

không thích chị, không sao hết, rốt cuộc lúc còn ở THPT Húc Dương em cũng không thích chị mà, chị cũng không so đo, chúng ta là chị em..."

Sắc mặt của An Nhu đã hoàn toàn lạnh dần xuống.

Hiện tại cô đã không phải là cô của quá khứ. Nếu như trước đó, An Như Uyển nhắc tới trường THPT Húc Dương, có lẽ An Nhu sẽ còn bóng ma tâm lý, nhắc tới cha mẹ An, có lẽ An Nhu sẽ lo lắng...

Nhưng hiện tại? Hoàn toàn không có khả năng.

"An Như Uyển, chị nói đủ rồi chưa?"

Trực tiếp cắt ngang lời của An Như Uyển, cô không thể để chị ta dùng cái bộ dáng yếu đuối đáng thương đó hãm hại cô tiếp, An Nhu vô cùng phiền chán: "Chị nói tôi nhằm vào chị, thì ít nhất chị cũng phải nhìn lại xem chị có xứng đáng hay không cái đã, còn nữa, tôi đã nói rõ với chị là đừng đến tìm tôi rồi mà, tôi ghét chị."

Hơi hơi giơ lên hàm dưới, An Nhu bước lên một bước, đứng ở trước mặt Sở Hư Uyên, biểu tình lạnh nhạt, khóe miệng lại cong lên một chút: "Chị có thể thử lại cái trò ở Húc Dương, xem tôi có để yên cho chị làm ma làm quỷ nữa hay không?!"

Cho dù địa vị của An Nhu ở học việc không bằng ai, nhưng hiện tại cô có tiếng nói hơnn An Như Uyển, nên cũng hoàn toàn nắm chắc phần thắng trong tay.

Không cần chờ đến lúc Tô Hoàng xử An Như Uyển, món nợ mà An Như Uyển thiếu nguyên chủ, An Nhu cô sẽ tự mình đòi lại.

"Nhu, Nhu Nhu..."

https://thuviensach.vn

An Như Uyển nắm chặt cánh tay Lý Văn Nhứ, lui về phía sau một bước, miễn cưỡng cười tươi: "Nhu Nhu, ý em là sao? Chị không có..."

Lý Văn Nhứ không nói chuyện, cô cũng không để ý tới An Như Uyển làm ra chuyện gì, diễn kịch ra sao.

Vốn dĩ không nghĩ xem vào chuyện nhà người khác, ở trong mắt Lý Văn Nhứ, An Như Uyển cũng không phải người tốt, An Nhu thì yếu đuối không có chủ kiến. Nào ngờ chính là thứ ăn cháo đá bát.

Chỉ là nhìn người đàn ông ăn mặc quái lạ đứng ở phía sau An Nhu, tay xách theo một đống túi. Lý Văn Nhứ mơ hồ có loại dự cảm không ổn.

Cô xuất thân nhà giàu có, ánh mắt nhìn người không nói tốt, cũng sẽ không kém đi đâu, người đàn ông này... Rõ ràng có thân phận địa vị không bình thường. Thân hình, khí thế, đều không phải người bình thường có được.

Ban đầu cô có chung suy nghĩ như An Như Uyển, tưởng người đàn ông này là kim chủ nhà giàu mới nổi mà An Nhu mới câu bên ngoài về. Hiện tại càng nhìn càng không giống.

Ánh mắt thoáng nhìn qua, Lý Văn Nhứ nhìn thấy thương hiệu trên mấy cái túi mà người đàn ông kia đang xách trên tay, đó là chữ D&A.

...D&A?!

Cái tên thương hiệu này người bình dân có khả năng ít biết đến, nhưng là Lý Văn Nhứ biết, cho dù là nhà cô, cũng chỉ có một bộ lễ phụ D&A, còn quý trọng đến mức không dám mặc, đây là hàng thiết kế cao cấp có một không hai trên đời, vả lại giá cả rất đắt.

https://thuviensach.vn

Lý Văn Nhứ trong lòng căng thẳng, nhưng biểu cảm trên gương mặt lại cố gắng giữ bình tĩnh, xoay người muốn lôi kéo An Như Uyển đi, lại vẫn chậm một bước.

"Nhu Nhu, nhìn em là biết, hiện tại cuộc sống của em chắc là tốt hơn nhiều so với trước kia đúng không?! Nhưng dù chúng ta không giàu có gì thì em cũng cần phải có tự tôn tự ái một chứ."

Không thể giả làm hoa sen trắng được nữa, An Như Uyển cắn răng một cái, dứt khoát lộ ra hình tượng chị gái quan tâm đến em gái, tận tình khuyên bảo: "Sinh hoạt phí cũng không có bao nhiêu, em đừng tiêu sài phung phí như vậy, em đã lớn rồi, phải biết chú thím ở nhà kiếm tiền cực khổ lắm, đừng thấy ai có tiền thì..."

An Nhu:... Chị ta có ý gì? Muốn nói cô bản thân làm tình nhân cho người ta, lấy tiền tiêu sài?!!!

An Nhu cũng không ngốc, thấy An Như Uyển liếc nhìn cô, lại liếc nhìn Sở Hư Uyên, ánh mắt kia có ý nghĩa gì cô quá hiểu.

Mới đi học không bao lâu đã leo lên thiếu gia con nhà giàu, việc này mà đồn thổi khắp học viên, thì An Nhu cô sớm hay muộn cũng bị bọn con nhà giàu này đùa chết, đúng là tánh ác không thay đổi?

Giật giật khóe miệng, An Nhu xoay đầu, có chút... Không nín được, muốn cười.

Cô nhìn ánh mắt đầy khinh bỉ kia của An Như Uyển thì không nhịn được, cảm thấy quá buồn cười. Ngay từ đầu, bị nói như vậy đúng là có chút tức giận, nhưng giờ đã không có.

Thấy An Như Uyển nói hăng say như vậy, tự nhiên thấy có chút tội, không

https://thuviensach.vn

biết chị ta có biết người đàn ông đang đứng ở trước mặt chị ta chính là Sở Hư Uyên hay không?

Sở Hư Uyên không tính toán tham gia trận hỗn chiến này. An Nhu có thể tự mình xử lý tốt chuyện này, Sở Hư Uyên nhìn ra được, An Nhu đã nghĩ ra kế đánh trả, chuyện này đối với em ấy tới nói cũng là một thí nghiệm nhỏ, không có việc gì cần anh ra tay.

Kết quả, tổng giám đốc Sở hiếm khi không như vậy bao che cho con, nhưng tự nhiên ở đâu có cái nồi to đùng từ trên trời giáng xuống, trực tiếp nện vào trên đầu anh, bắt anh húng lấy cái tiếng nhà giàu mới nổi.

Nhìn sang mèo con bên cạnh, cười đến bả vai đều ở run rẫy không ngừng, đuôi lông mày Sở Hư Uyên vừa nhếch, cong cong khóe môi, đột nhiên duỗi tay, gỡ xuống khẩu trang.

Người đàn ông tóc đen, mắt đen từ trên cao nhìn xuống hai người con gái đang trố mắt ngu người nhìn anh, sắc mặt lạnh nhạt, khí thế vô cùng mạnh: "Ha... Chị em tình thâm, rất có ý tứ."

Lời nói trào phúng không che dấu.

An Như Uyển và Lý Văn Nhứ đã sớm ngây dại, An Nhu cũng mới ý thức được, Sở Hư Uyên đã gỡ khẩu trang xuống.

Tiêu rồi, đây là trước cổng ký túc xá, có rất nhiều người tới tới lui lui!

"Sở tiên sinh, như vậy không an toàn..." An Nhu sốt ruột, túm tay áo Sở Hư Uyên, còn chưa kịp nói xong, người đàn ông đã giơ tay lên, không biết từ nơi nào vọt ra hơn chục người đàn ông mặc vest đen, trực tiếp vây quanh kín mít bốn người bọn họ ở bên trong.

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên vỗ vỗ đầu An Nhu, biểu tình luôn luôn dịu dàng mỗi khi đối mặt với cô, trong giọng nói còn mang ý cười: "Anh còn không nghĩ đến điều này sao? Đi thôi."

Anh xưa nay kiêu ngạo, ngay cả một cái liếc mắt cũng không cho An Như Uyển và Lý Văn Nhứ, loại người này chỉ làm tốn thời gian, trực tiếp từ đi ngang qua bọn họ.

https://thuviensach.vn

Chương 67: Có phản ứng

An Nhu nghe Sở Hư Uyên nói như vậy, ngược lại không thấy được tí xíu vui nào, chỉ thấy không quen, còn có chút rụt rè là đằng khá.

Quá giả!

An Nhu không tiếng động liếc mắt nhìn Sở Hư Uyên một cái, vì giọng điệu phá lệ thân mật của anh mà run run bả vai. Sở Hư Uyên chưa bao giờ dùng cái giọng đó nói chuyện với cô. Âm điệu của anh vẫn luôn là bình tĩnh trầm ổn, còn mang theo ý cười rõ ràng cùng dịu dàng như vậy... An Nhu chưa từng nghe qua lần nào.

"Làm sao vậy?"

Thấy An Nhu đứng tại chỗ không nhúc nhích, Sở Hư Uyên nhướng mày, nghiêng người nhìn cô. Hiếm thấy người đàn ông không bắt đầu dỗi lại, thái độ nhẹ dàng: "Tiếp tục đứng ở chỗ này có khả năng sẽ bị vây xem."

Có chuyện xảy ra giữa đường đi ra vào, động tĩnh còn khá lớn, căn bản không thể không làm mọi người chung quanh chú ý. Cho dù cố kỵ dàn vệ sỹ hùng vĩ thì cũng vẫn có không ít học sinh dừng tầm mắt ở nơi này, cũng có người nhận ra Sở Hư Uyên, ẩn ẩn có chút động lòng muốn ra chào hỏi làm quen.

"... Nhu Nhu, đây là tổng giám đốc Sở?!" An Như Uyển cắn trầy môi cũng chưa phát hiện, cô ta duỗi tay đè đè khóe môi đau rát, lau sạch vệt đỏ, thanh

https://thuviensach.vn

cổ họng hỏi, tầm mắt lại dừng ở trên người người đàn ông đứng bên cạnh An Nhu.

Trừ bỏ câu nói trào phúng ban đầu, lúc sau Sở Hư Uyên không thèm liếc mắt nhìn bọn An Như Uyển, dù là một cái. Người đàn ông một tay xách theo một đống túi đồ, thái độ đối với An Nhu lại dịu dàng không thể tưởng tượng được.

Lý Văn Như lạnh toàn thân.

Cô biết... Trong lúc An Như Uyển nói chuyện, cô đã đoán người người đàn ông này không phải người bình thường, nhưng làm thế nào cũng không nghĩ tới sẽ là tổng giám đốc Sở!

Là vị tổng giám đốc Sở mà cô vẫn luôn đều ngưỡng mộ kia!!!!

Không ngờ bị thần tượng nhìn thấy bộ dáng khắc nghiệt của chính mình, còn trong tối ngoài sáng ám chỉ người ấy là nhà giàu mới nổi...

Lý Văn Như trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa ngất xỉu.

Cô không phải An Như Uyển, tuy rằng Sở Hư Uyên đối với cô tới nói là thần tiên ở trên cao, là nhân vật thần thoại những cũng không phải bồ tát, thủ đoạn của tổng giám đốc Sở người nào trong giới bọn họ đều biết rõ.

Trước lúc ra cửa, người trong nhà đều trăm dặn ngàn dò, rằng không thể va chạm, đắc tội Sở Hư Uyên. Nếu không cả gia tộc đừng mong tồn tại trong cái thành phố này nữa. Bây giờ cô lại va chạm còn đắc tội với người đó, không biết người đó có thể trả thù gia tộc nhà họ Lý bọn họ hay không nữa...

An Nhu liếc mắt nhìn hai người kia, biểu tình không thể tin tưởng tràn ngập

https://thuviensach.vn

trên mặt An Như Uyển kèm theo ghen ghét, Lý Văn Nhứ lại là bộ dáng mất hồn mất vía, cô thấy hai người như vậy, cong cong khóe môi, cười nói: "Đúng vậy, là Sở Hư Uyên."

"Sao e..." Có thể nói thẳng tên của tổng giám đốc Sở ra như vậy?!

An Như Uyển thiếu chút nữa buột miệng thốt ra một câu, lại bị Lý Văn Nhứ hung hăng bóp chặt cánh tay, khó khăn mới nghẹn tiếng hét vì đau lại trong cổ họng.

An Nhu nhìn hai người, cảm thấy hứng thú rã rời.

Cô không muốn mượn uy thế của Sở Hư Uyên đi đối phó hai người kia. Người có mối hận thù to lớn sâu đậm với cô chính là An Như Uyển, cô muốn đích thủ báo thù, làm An Như Uyển hối hận vì những hành động ích kỷ của bản thân.

Không nói nhiều lời, An Nhu hướng bước lên ngang hàng với Sở Hư Uyên, một tay nắm kéo tay áo anh, một bàn tay lại nắm chặt lòng bàn tay của anh, không buông ra: "Sở tiên sinh, chúng ta đi thôi."

Giờ thì không rồi.

Đã từng... An Nhu có bao nhiêu sợ hãi An Như Uyển, có bao nhiêu kính sợ thế lực nhà Lý Văn Nhứ, đều đã tiêu tán hết rồi.

Thiếu cô, cô sẽ tự mình đòi lại.

Không chỉ mình An Như Uyển, mà còn...

Bậm chặt môi, vẻ mặt nghiêm túc của An Nhu bị khí thế của Sở Hư Uyên ảnh hưởng trong chốc lát, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười.

https://thuviensach.vn

"Em còn muốn túm bao lâu nữa hửm?" Nghe được tiếng cười thực nhẹ của mèo con bé nhỏ, Sở Hư Uyên nhàn nhạt mở miệng hỏi, giật giật cánh bàn tay trái vẫn luôn bị túm, bị nắm chặt kia.

"À, hả? Ờ, xin lỗi, xin lỗi anh."

An Nhu hơi giật mình mới phản ứng lại đây, buông tay ra, vuốt phẳng tay áo Sở Hư Uyên bị cô nắm chặt ra đến nhăn nheo, ho khan hai tiếng: "Sở tiên sinh, vừa rồi động tĩnh... Rất lớn ha."

Tuy rằng An Nhu nhìn thấy bộ dáng kia của An Như Uyển và Lý Văn Nhứ rất hả giận, nhưng rất nhanh cô đã ý thức được, kèm theo cái hả giận đó cũng ý nghĩa cuộc sống sân trường của cô sẽ không còn bình yên nữa, sau ngày hôm này nó sẽ hoàn toàn biến mất.

Chuyện hôm nay giấu là giấu không được, khẳng định sẽ truyền ra ngoài.

Mọi người trong lớp các đều còn trong quá trình lén lút quan sát suy đoán, không có nhiều chứng cứ chứng minh cô và tổng giám đốc Sở có liên quan đến nhau, giờ đã lăn lộn đến như vậy, chẳng khác nào đặt bằng chứng ra trước mặt bọn họ...

Nghĩ lại cái cảnh đến lớp vào ngày đầu tuần, nhất định cô sẽ chịu các bạn trong lớp "đối xử đặc biệt", An Nhu thở dài ngao ngán.

"Ừ." Sở Hư Uyên không thấy hành vi nho nhỏ đầu lén lút của An Nhu, thần sắc lạnh nhạt.

"Cái này kêu là cái gì... Nắm cũng trúng đạn, đúng không?" Âm cuối của anh hơi cao, cũng nghe không ra là đang tức giận.

https://thuviensach.vn

"... Phụt..." Sở Hư Uyên vừa nói, An Nhu nhớ tới ánh mắt trào phúng đầy ghét bỏ của An Như Uyển, không nhịn được cười ra tiếng, lại vội vàng ho khan hai tiếng chứng minh trong sạch.

"Không có không có, là bọn họ không có mắt nhìn anh hùng, Sở tiên sinh rất dễ nhận ra, anh nổi tiếng mà!"

Lời này nói có hơi giả.

An Nhu là dùng năng lực thiết bị điện tử tính toán mới có thể nhìn ra tỉ lệ dáng người của Sở Hư Uyên, trên cơ bản, người thường không có khả năng làm được việc này.

Sở Hư Uyên liếc mắt nhìn vẻ mặt đầy thành khẩn của An Nhu, đột nhiên vươn tay vò loạn đầu tóc dài phía sau nón áo choàng của cô: "Đi mở cửa, tới rồi."

An Nhu đột nhiên không kịp phòng ngừa bị Sở Hư Uyên tập kích, tóc rối bời giống con điên, cô còn chưa kịp tức giận thì nghe Sở Hư Uyên nói tự nhiên như không có việc gì xảy ra.

... Sở. Hư. Uyên!

Chẳng lẽ không biết tóc của nữ sinh là không được tùy tiện vò lọn hay sao!

An Nhu tức giận dùng ngón tay chải chuốt lại đầu tóc, sau đó dùng đồng tử mở cửa, nhìn người đàn ông tư thế lười biếng đang đứng ở phía sau, nảy sinh độc ác, nhanh chóng chạy vọt vào trong, trở tay khóa cửa, đóng rầm một cái trước mặt Sở Hư Uyên.

Nhưng ý đồ nhỏ bé này của cô cũng không có thể thực hiện được. Người đàn ông không xa không gần đứng ở phía sau cô hình như đoán trước được,

https://thuviensach.vn

trực tiếp vươn một bàn tay chặn cửa, một tay nhẹ nhàng đẩy nhẹ đầu An Nhu vào trong.

"Lá gan lớn, dám đóng cửa nhốt anh ở bên ngoài, hửm?" Sở Hư Uyên lười biếng hỏi cô, biểu tình cười như không cười.

(Bạn nào không hiểu cụm từ "cười như không cười" là gì, thì nhìn Vương Nhất Bắc là biết, cậu chàng thường xuyên có biểu cảm này trên mặt.)

"... Ha hả, em nào đâu dám, anh hiểu lầm em rồi đó Sở tiên sinh."

An Nhu lại cố tỏ vẻ oan uổng, thất vọng phát hiện bản thân thật sự không thể hoàn thành nguyện vọng dập cửa vào mặt này... Nghĩ lại có thể làm trò đó với Sở Hư Uyên, rất sung sướng nha, kết quả... Hiện tại chỉ có thể hèn nhát phủ nhận.

An Nhu buông ra lực đạo, cũng không muốn nhốt Sở Hư Uyên ở bên ngoài, nhưng lại không ngờ rằng lực đạo bên ngoài còn không có buông, cô vừa thả lỏng thì cửa trực tiếp dộng thật mạnh vào bên trong.

"Á aaa...!"

Tuy rằng không cẩn thận bị sẫy chân té trên nền thảm, nhưng cũng may là An Nhu không có bị cánh cửa gỗ dày nặng đập trúng người.

Theo bản năng nhắm mắt lại, một lát sau An Nhu mới thật cẩn thận mở mắt ra, còn mang theo chút nghi hoặc. Sở Hư Uyên đứng ở trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống, cửa ở sau lưng, bị Sở Hư Uyên giữ lại.

"Muốn ngồi ở đó tới khi nào? Còn không mau đứng dậy?" Nhìn An Nhu còn ngây ngốc ngồi dưới đất nhìn mình, Sở Hư Uyên nhíu mày, giọng lạnh nhạt, bàn tay đang giữ cửa trở tay đóng lại, cúi người, duỗi tay ôm hai bả

https://thuviensach.vn

vai An Nhu kéo lên.

"Á... Cảm ơn." An Nhu phản ứng lại đây, không cách nào tự kềm chế nháy mắt rơi vào cảm xúc mất mặt, ngượng ngùng nhìn Sở Hư Uyên nói lời cảm ơn.

"Không cần." Sở Hư Uyên dừng một chút, không nói chuyện, cố gắng giữ bình tĩnh, xoay người nhặt lên đóng túi đồ dưới chân.

"Em... Sửa sang lại... đi." Giọng nói có chút mất tự nhiên, nghe kỹ thì có hơi khàn khàn.

An Nhu giật mình, nghĩ thầm chuyện kỳ lạ gì đang xảy ra vậy?!

Loại người như Sở Hư Uyên cũng sẽ có lúc mất tự nhiên?!

Ủa, lỗ tai của anh ấy đỏ lên kìa?!

Tại sao lại đỏ như vậy, anh ấy bị cửa tông trúng sao?!

Nhưng đợi sau khi cô nghe Sở Hư Uyên nói xong, mới ý thức được có chỗ nào không đúng. An Nhu cúi đầu, biểu tình cũng cứng lại rồi.

Chiếc đầm xòe trắng cài nút từ cổ co đến đầu gối của cô bị bật ba nút áo từ cổ tới gần rốn, lộ ra hơn nửa bả vai, xương quai xanh, một phần lưng cùng... Áo ngực màu hồng nhạt.

Nhanh chóng cài nút áo lại, đứng bật lên kéo kéo đầm váy cho ngay ngắn, gương mặt An Nhu đã đỏ thấu, hiện tại toàn thân đều đang bốc khói.

Trời, trời, trời, trời đất ơi!!! Đây rốt cuộc là cái quỷ gì đang xảy ra vậy?!

https://thuviensach.vn

Một lời không hợp thì cởi quần áo?! Còn chư có chuẩn bị tốt nha!!!!

Tuy rằng lộ không nhiều lắm, nhưng là đối với bé ngoan chưa từng mặc bikini đi biển như An Nhu đã là cực hạn.

"Túi anh đặt ở trên bàn trà."

Sở Hư Uyên bước chân lên cầu thang gỗ, vẫn giữ tư thế đi lên, không xoay người nhìn cô bé đang đứng phía dưới phòng khách nghiến răng nghiến lợi: "Anh lên xử lý chút công việc, mượn phòng học của em một chút."

"À, dạ..." An Nhu lấy lại tinh thần, chưa nói xong hết câu đã nhìn thấy Sở Hư Uyên ỷ vào ưu thế thân cao chân dài một bước vượt ba hai ba bậc thang. Bóng dáng... Thấy thế nào cũng có vài phần... Chạy trối chết...

... Chuyện này không khoa học nha, không phải tổng giám đốc Sở nên thân kinh bách chiến sao, đây là nhân thiết của mọi nam chủ tổng giám đốc bá đạo trong ngôn tình tiểu thuyến mà, không phải sao?

Tại sao... Nhìn anh ấy còn xấu hổ hơn so với cô là sao?!

Khi có người càng chật vật so với bạn, bạn sẽ thật thần kỳ mà bình tĩnh lại.

An Nhu chính là như vậy.

Ở chung với Sở Hư Uyên trong một thời gian dài, An Nhu đã sớm đã nhìn ra Sở Hư Uyên khác thường.

Nghĩ lại cũng thấy đúng đúng...

Nhân thiết của Sở Hư Uyên là ghét nữ giới, đại khái thật sự là tiếp xúc rất ít... Cho nên mặt tinh thần chẳng khác nào trẻ con lớp lá, cái gì cũng đều

https://thuviensach.vn

không hiểu, không sai, chính là như vậy.

An Nhu hơn nửa ngày tự xây dựng tâm lý, tự thôi miên bản thân, rặng mây đỏ trên mặt mới dần dần tan biến.

Sở Hư Uyên vào phòng học, trở tay đóng lại cửa. Vội vàng vài bước đi đến bàn dài, ngồi xuống, người đàn ông tay bịt mắt, tay nắm thành đấm như đang kiềm chế gì đó rất kinh khủng. Nhìn xuống thân dưới, phần dây kéo quần của anh có hơi phồng to lên, im lặng trong một hồi lâu, mới thở ra một hơi thật dà.

Dừng một chút suy nghĩ gì đó, lại cười khẽ ra tiếng.

An Nhu không biết, dưới thị lực tầm mắt của anh, tư thế té ngã của cô có bao nhiêu quyến rũ chết người, ánh mắt biểu tình như bị người ức hiếp, quần áo không đàng hoàng. Ánh mắt mơ màn ngập nước, làn da trắng nõn nà... Anh có thể nhìn thấy đỉnh phấn hồng kia thông qua khe hở của áo ngực, màu hồng phấn trùng với màu áo ngực...

Cảnh tượng đó... Làm anh có phản ứng, lần đầu tiên trong đời phần phân thân kia của anh ngẩng cao đầu trừ những buổi sáng lúc thức dậy.

Trãi qua một bản nhạc mơ mộng hồi sáng, buổi tối hai người ngồi cùng nhau ăn cơm, An Nhu vẫn là rất bình thường, cô đã sớm tự thôi miên bản thân tăng cường tâm lý, tự tạo năng lực chữa trị, xóa toàn bộ memory khoảnh khắc đó, rất là sạch sẽ luôn, cho file đó vào thùng rác ngon ơ.

Thái độ của Sở Hư Uyên cũng không có gì thay đổi, vẫn là bộ dáng nhàn nhạt lười biếng.

"Sở tiên sinh, cuối tuần là vũ hội rồi... Ừm, chắc là... Không có việc gì... Đâu hen?"

https://thuviensach.vn

An Nhu vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm với Sở Hư Uyên: "Ý của em là... Anh... Có đến tham gia không?"

An Nhu trong lògn cũng rất rối rắm.

Sở Hư Uyên có thể đi thì không có gì tốt hơn được, ít nhất An Nhu cũng cảm thấy an tâm một ít, nhưng cô lại không muốn thể hiện quá đà trước mặt học sinh mới toàn trường. Chuyện gì cũng cần sự chuẩn bị, thật sự là ngoài miệng thì cô nói đã chuẩn bị xong, nhưng tinh thần thì chưa.

Cô không muốn sớm như vậy đã bị mọi người biết mối quan hệ giữa cô và tổng giám đốc Sở. Càng nghĩ, càng cảm thấy... Sở Hư Uyên vẫn là... Không cần xuất hiện thì sẽ tốt hơn.

"Không xác định, xem tình hình công việc cùng lịch trình ngày hôm đó mới biết..."

Sở Hư Uyên dừng một chút, hỏi: "Em hy vọng anh đi sao?"

... Đây là một đề tài toi mạng.

An Nhu do dự không đến ba giây, thành khẩn nói: "Hy vọng, đương nhiên hy vọng, đặc biệt ngóng trông anh đến nha."

Dựa theo những gì An Nhu hiểu biết về tính cách của Sở Hư Uyên, người này đặc biệt thích làm ngược lại, cô càng ngóng trông anh ấy tới, anh ấy sẽ không tới.

Cái gọi là ngược hướng, đọc tâm, An Nhu rất tin tưởng phần mềm này, nhiều lần áp dụng lên người Sở Hư Uyên đều đúng hết.

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên như là cười một tiếng, nhưng là anh lại không nói cái gì nữa, gõ gõ bàn: "Ừ, đã biết."

Vậy... Là đi... Hay là không đi?

An Nhu do dự trong chốc lát, yên lặng ăn cơm.

Sáng thứ hai đến lớp, tất cả đều khá giống với những gì An Nhu suy đoán.

Cuộc tranh cãi ngắn ngủi vào ngày đó đã bị không ít học sinh quay video đăng lên trên diễn đàn của học viện, ngăn đều ngăn không được. An Nhu cũng nhìn vài đoạn video đứt đoạn, cô không quá cao, cơ hồ không lộ mặt, hoặc chỉ lộ một chút.

Nhưng Sở Hư Uyên thì khác, thân cao chân dài, bóng dáng người đàn ông bước đi vô cùng thần thái, cách màn hình đều nhìn ra được khí thế của anh.

Hơn nữa toàn bộ học sinh trong học viện này đều thông minh, không chỉ xuất sắc trong việc học tập, hơn nữa cũng rất nhiều chuyện, thích làm thám tử. Cho dù video có nhiều góc độ quay khác nhau, nhưng bọn họ cũng rất rảnh, dựa vào số liệu và đầu óc, không đến một buổi sáng đã tìm ra hai nhân vật nam nữ chính trong video.

Người đàn ông cao lớn đứng ở giữa dàn vệ sỹ là Sở Hư Uyên, đứng bên cạnh ôm tay anh là An Nhu.

【 Sở tiên sinh, video bị đăng lên diễn đàn trường rồi. 】

An Nhu lật vài trang, nhìn nhìn phần bình luận, đau đầu.

【 anh mặc kệ, không quản sao? 】

https://thuviensach.vn

【 có cái gì mà quản. 】

Giọng điệu Sở Hư Uyên tùy ý.

【 không sao cả. 】

【...(ok ok ok, anh đẹp nhất, anh ngoan nhất anh là cục cưng của em.gif)】

An Nhu đè đè cái trán, đột nhiên nhanh trí.

【 Sở tiên sinh, anh cố ý? 】

【 cố ý cái gì? 】

Tư thế lười biếng, người đàn ông lại lật qua một tờ báo cáo, ánh mắt kia bình tĩnh không gợn sóng.

【 anh...】

... Cố ý không xóa! An Nhu ở trong lòng nói một câu, rốt cuộc không dám mở miệng nói thẳng với anh.

【 không có gì, không có gì, em nói bâng quơ thôi. 】

【 sớm muộn gì mọi người cũng biết, em phải tập làm quen với chúng. 】

Sở Hư Uyên cong cong khóe môi, nghiêm trang nói tiếp. Nếu có người vào còn tưởng là anh làm việc nhiều quá tinh thần có vấn đề, tự nói một mình.

【 có cái gì khác nhau? 】

Biến tướng thừa nhận, cố tình An Nhu còn không có cách nào làm gì được

https://thuviensach.vn

anh.

【... Sở tiên sinh nói đều đúng, tất cả những gì hiện tại của thần thiếp đều dựa vào sự yêu thương của Sở tiên sinh đây.】

An Nhu quen lối, gửi qua.

【 cảm ơn tình cảm Sở tiên sinh dành cho em. (anh thương em thì em sẽ chiều anh tới bến luôn.jpg)】

Bên kia, sau khi người đàn ông nhìn thấy tin nhắn và icon emoji kia thì sắc mặt vi diệu biến hóa một chút.

Dừng lại động tác lật tài liệu, Sở Hư Uyên lắc đầu, không lên tiếng.

Thật đúng là... Mèo con ngu ngốc, cái gì cũng dám đùa giỡn, không sợ anh ăn ngay cả xương cũng không chừa sao?!

An Nhu là thật sự là không nghĩ nhiều như vậy, cô ứng phó bạn học trong lớp cũng đã kiệt sức.

Hai người ngưng nhắn tin qua lại, mà cũng không có ai biết An Nhu đang trò chuyện với Sở Hư Uyên, vì có ai thấy cô chạm vào di động đâu.

Một đám biến đổi nhiều hình thức lắc lư qua lại ở trước mặt An Nhu, An Nhu chỉ có thể tự an ủi chính mình, chờ đến lúc vũ hội diễn ra, cô sẽ đối mặt càng nhiều ánh mắt hơn nữa, không bằng thích ứng trước cái đã.

"Nhu Nhu, chúng ta cùng nhau đến vũ hội nha?" Tô Hoàng đã hẹn trước với An Nhu.

"Hả?" An Nhu đang đắm chìm trong thế giới game, nhưng lại không thể tự

https://thuviensach.vn

kềm chế suy nghĩ linh tinh, nghe vậy gật đầu.

"Ừ, được." Thất thần nói.

"Hai đứa đều không tính tìm bạn nhảy à?" Hạ Tử Quy nghe xong, ôm một mâm điểm tâm nước trà đi tới, vừa nói, vừa nhai nuốt điểm tâm trong miệng.

"Dạ... Không tìm, quá phiền toái." An Nhu hàm hàm hồ hồ nói, vẫn chuyên chú nhìn vào màn hình máy tính trước mặt.

Tuy rằng thời gian đến CLB Game không nhiều, nhưng là vì ít thành viên, nên An Nhu cũng buông lỏng không ít, căn bản không còn sợ Quân Tử Như Ngọc như trước nữa, dám chảnh với cô, cô sẽ nói cho Hạ Dương biết.

"Ui, này sao được, đến lúc đó muốn bắt cặp khiêu vũ thì làm sao bây giờ?!"

Hạ Tử Quy vỗ vỗ tay, phủi rớt cặn bánh: "À... Nếu không nhờ anh Dương..."

"Hạ học trưởng, chuyện này em và Nhu Nhu sẽ tự nghĩ cách, không cần làm phiền nhiều người như vậy." Tô Hoàng cắt ngang lời của Hạ Tử Quy, cong cong đôi mắt.

Hạ Tử Quy dám cùng An Nhu nói hai câu, nhưng thái độ với Tô Hoàng lại cẩn thận không ít: "Được rồi, anh không nói nữa."

Anh nhấc tay tỏ vẻ đầu hàng:"Hai đứa chơi game vui vẻ."

An Nhu không nghe thấy hai cuộc đối thoại của người kia, hoặc là nói cô nghe xong cũng không để ý.

https://thuviensach.vn

Nếu An Nhu biết, cô nhất định sẽ ngăn cản Tô Hoàng... Ngăn nữ chủ chẳng khác nào tự đào hố nhảy xuống...

Vẫn là không biết thì hơn.

https://thuviensach.vn

Chương 68: Vũ hội

Sắp đến ngày diễn ra vũ hội, trong học viện cũng tràn ngập không khí xao động.

Ở lớp học, cách vài bữa An Nhu đều có thể đụng phải người bắt chuyện làm quen, hỏi làm bạn đi chung đến vũ hội, nam nữ đều có, mục đích đều giống nhau, thậm chí còn mịt mờ chuyển đề tài đến trên người Sở Hư Uyên.

Không thể không nể mặt đám người này, chỉ cần lạnh nhạt một chút thôi cũng đã là hành động không sáng suốt.

An Nhu không có cách nào, cũng chỉ có thể căng da đầu khách sáo nói mấy câu.

Hiện tại cô đã biết, cho dù cô có học cả đời thì cũng không thể học được thủ đoạn giao tiếp đó của bọn họ, nhưng cô có thể cẩn thận không để bản thân rớt vào hố âm mưu.

"Bởi vì hiện tại cậu còn chưa tỏ rõ thái độ sẽ theo phe nào, cho nên đại khái là có người kìm nén không được, muốn tranh giành cậu thôi." Tô Hoàng nắ tay An Nhu trở về khu biệt thự, cười nhẹ nhàng bâng quơ giải thích.

An Nhu hơi ngạc nhiên, còn không có nghĩ tới khía cạnh này, cô tạm dừng một chút: "Thật sao? Nhưng mình cũng không thích phe phái, cũng không tính toán gia nhập... Tô Hoàng, cậu..."

https://thuviensach.vn

An Nhu đang chuẩn bị hỏi Tô Hoàng phải làm sao bây giờ, đột nhiên liền nghĩ tới... Tô Hoàng không giống cô, Tô Hoàng đã sớm lựa chọn phe Hạ Dương, gia nhập vào thế lực chung phe với Hạ Dương.

Cho dù bên ngoài Tô Hoàng chỉ là một nữ sinh bình thường, nhưng cô gia nhập phe của Hạ Dương, trên cơ bản địa vị cũng đã củng cố.

Thì ra là như thế này sao?

Trách không được vừa mới vào học viện Tô Hoàng đã chọn Hạ Dương, cột bản thân vào chung với Hạ Dương chẳng khác nào hổ thêm cánh.

An Nhu khép hở đôi mắt, chìm vào suy nghĩ.

Cô phát hiện, hình như bản thân đã nghĩ sai một việc, đó là cô quá xem nhẹ thân phận hiện tại của bản thân, cô không cần phải đứng ở khía cạnh hèn mọn nhìn Tô Hoàng, Hạ Dương, thậm chí là Sở Hư Uyên.

"Cậu đừng vội vàng quyết định sớm như vậy."

Tô Hoàng thấy An Nhu bâng khuâng, mỉm cười vươn tay búng trán An Nhu: "Thân phận hiện tại của cậu không bình thường, không cần gia nhập phe phái gì đó... Không ai dám bắt ép cậu đâu, có người sẽ đứng ra thay cậu giải quyết."

Những lời này ám chỉ ai, không cần nghĩ cũng biết, quá rõ ràng.

"Ừ, mình hiểu rồi..."

Tô Hoàng hiếm khi có lòng tốt nhắc nhở, An Nhu lấy lại tinh thần, dùng sức gật đầu, dừng một chút, lại nói tiếp: "À... Tô Hoàng, mình muốn đi

https://thuviensach.vn

theo cậu... Có được không?"

An Nhu, mày phải dũng cảm lên, hãy dũng cảm lên.

Cô cắn chặt môi, tự cổ vũ cho bản thân.

Phải tin tưởng vào bản thân, hiện tại mày đã có năng lực cùng thực lực, có thể đứng ra công bằng hợp tác với người khác rồi... Mày đã rất nỗ lực học tập phấn đấu, phải tin tưởng vào bản thân mày.

"Hợp tác?" Ánh mắt Tô Hoàng ám ám, vẫn giữ biểu tình dịu dàng thân thiết.

Cô nhìn An Nhu, không có nói đồng ý hay không, mà là tươi cười: "Việc này... Cần bàn với Hạ Dương mới dám cho cậu câu trả lời chính xác? Mình không thể làm chủ được."

"Ờ."

An Nhu rốt cuộc đã nói ra chuyện làm bản thân bối rối trong khoảng thời gian qua, cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, rồi lại khẩn trương lên: "Cho mình thời gian một tháng, mình sẽ mau chóng viết một phần báo cáo kế hoạch trong tương lai, sau đó mọi người từ từ suy xét xem có nên hợp tác với mình hay không, được chứ?!"

Anh em ruột còn phải sòng phẳng rõ ràng, An Nhu hiểu điều này.

Thứ cô muốn không phải nhỏ, không lấy ra năng lực thực tế mà tùy tiện yêu cầu hợp tác với người ta, ai chấp nhận, An Nhu cũng không có máu mặt đến mức ai cũng xum xoe mở rộng chờ cô gia nhập.

Tô Hoàng vốn đang nghi ngờ, nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc

https://thuviensach.vn

của thỏ con nhà mình, bật cười nhẹ giọng: "Không cần khẩn trương như vậy."

Tô Hoàng an ủi ôm bả vai An Nhu: "Nhu Nhu, chuyện cậu nói không phải điều gì khó làm, mình cũng đại khái đoán được nguyên nhân tại sao cậu làm như vậy. Chờ cậu suy nghĩ thật kỹ rồi nói sau với mình, được không?!"

Ái chà chà, tên mặt lạnh Sở Hư Uyên kia... Thật là may mắn gì đâu.

Biểu tình của Tô Hoàng có hơi ghen ghét, lại không để An Nhu thấy.

Thật là làm người ghen ghét. Ai mà ngờ, tên mặt lạnh đó lại may đến như vậy, gặm mất củ cải nhỏ nhà cô, heo nhà là cô làm thịt rồi, nhưng heo rừng hoang dã thì... Đấu đá lên sẽ mất chút máu...

An Nhu gật đầu, biểu tình rất nghiêm túc: "Mình biết rồi, mình sẽ mau chóng liên lạc với cậu, cảm ơn cậu trước nha."

An Nhu cũng không phải cố ý khách sáo, mà là tính cách của cô chính là như thế, nói lời cảm ơn rất chân thành tha thiết, lúc ghét người nào thì cũng thật lòng ghét.

Tô Hoàng cười lắc đầu: "Không sao, đúng rồi, tối ngày mai chính là vũ hội, cậu có tính toán gì chưa? Tính đi một mình hay đã có hẹn với ai rồi?"

An Nhu nghĩ đến việc này cũng có chút đau đầu: "Mấy ngày nay cự tuyệt vài người, thật sự là không biết làm sao luôn, đến lúc đó chỉ sợ cũng sẽ có rất nhiều người chú ý đến."

Tưởng tượng ra cảnh một mình mình đối phó với cả đám người... An Nhu chỉ muốn hộc máu.

https://thuviensach.vn

Chỉ mới có đám bạn trong lớp thôi mình đã không đối phó được, đằng này là toàn bộ niên cấp... Làm sao bây giờ...

"Sở Hư Uyên đâu? Anh ta không tới sao?" Ánh mắt Tô Hoàng mang ý cười, lại đột nhiên hỏi ra một vấn đề khiến An Nhu bất ngờ.

"Hả? À, anh ấy nói không tới dự."

An Nhu lắc đầu: "Mình từng hỏi anh ấy, nhưng anh ấy nói hiệu trưởng không tới tham gia vũ hội chào đón học sinh mới, mà hình như công việc cũng rất nhiều, anh ấy bận lắm."

"Như vậy sao, vậy là Sở Hư Uyên không giúp được gì rồi."

Tô Hoàng nhún nhún vai, vô cùng bình tĩnh gọi thẳng tên Sở Hư Uyên: "Nhu Nhu, vậy cậu đi chung với mình đi, có bọn Hạ Dương nữa."

"À! Như vậy được không?" An Nhu ngạc nhiên hỏi lại, không phải nói mình đừng vội tham gia phe phái sao? Đi chung như vậy chẳng khác nào cho mọi người thấy lập trường, đã chọn xong phe gia nhập?!!!

"Khờ quá, Hạ Dương quen với Sở Hư Uyên, sẽ không xảy ra chuyện đâu. Đi chung với tụi mình đi, cậu đi một mình mình cũng không yên tâm, dù gì có thể giúp đỡ chăm sóc lẫn nhau vẫn tốt hơn một mình." Tô Hoàng cong cong đôi mắt, khuyên bảo An Nhu:

"Bọn Hạ Dương cũng coi như tương đối nổi danh trong giới quý tộc, chúng ta dựa hơi bọn họ, ít nhiều gì cũng có thể nhẹ nhàng một chút, giảm bớt gánh nặng tâm lý."

Tô Hoàng đã nói đến như vậy, An Nhu do dự trong chốc lát, cảm thấy cũng có lý, gật đầu đáp ứng: "Ừ, cảm ơn cậu nha Tô Hoàng, phiền mọi người

https://thuviensach.vn

rồi."

An Nhu nhớ rõ Tô Hoàng đã ký hiệp nghị với Sở tiên sinh, ở bên cạnh bảo vệ mình, Hạ Dương lại là anh em thân nhất với Sở Hư Uyên, cũng là người có thể tin tưởng, sẽ không xuất hiện tính kế gì gì đó, có tình huống cũng có thể đứng ra giải quyết.

Tô Hoàng cười ôm cánh tay An Nhu, ánh mắt phát ra ánh sáng giảo hoạt.

Mục đích của cô đương nhiên không phải cái này, bất quá chỉ là một trò đùa dai nho nhỏ, nho nhỏ mà thôi, cũng không có gì to lớn?

Thứ sáu là ngày diễn ra vũ hội, dựa theo quy củ của học viện DICE, thứ sáu tổ chức vũ hội, thứ hai tuần sau sẽ có kết quả cuộc thi đầu tiên của học sinh mới. Đây là thời gian để học sinh thả lỏng tâm tình.

An Nhu đi shopping dạo phố với Tô Hoàng chọn quần áo hết nửa ngày, mua một đống đồ, trong đó có mấy bộ váy công chúa của nhãn hàng D.A, cô chọn một bộ váy công chúa màu trắng, tóc bới cao như công chúa, trang điểm nhẹ.

Loại trang điểm nhẹ này tự An Nhu làm cũng được, suy xét thân phận hiện tại của mình, cho nên cô cũng đã học thật tốt lễ nghi, nói chung, hiệu quả không tệ.

Ít nhiều nhờ An Nhu là thiết bị điện tử, trí nhớ vượt quá người thường, nếu là một người bình thường, một lúc học dồn nhiều kiến thức như vậy, phỏng chừng đã sớm suy sụp.

Tô Hoàng tới gõ cửa, An Nhu cũng đã chuẩn bị xong, đi xuống mở cửa.

"Nhu Nhu thật là đẹp ~" Thiếu nữ mặc váy lễ phục màu tím nhạt, dung mạo

https://thuviensach.vn

rõ ràng chỉ bình thường nhưng ngoài ý làm người không thể dời tầm mắt, thiếu nữ ấy cười lúm đồng tiền nhào vào người An Nhu.

"Mình đến sớm muốn giúp cậu trang điểm, xem có cần yêu cầu sửa cái gì không, cậu làm mình bất ngờ đó, làm mình không có đất dụng võ, hừ."

Tô Hoàng đi vòng quanh người An Nhu, nhìn nhìn, xem xem, vô cùng vừa lòng gật đầu: "Nhu Nhu học tập hiệu quả không tồi, đủ tư cách tốt nghiệp."

"Cậu đẹp hơn mình nhiều." An Nhu là thực lòng khen tặng. Tuy gương mặt xinh đẹp đã bị che giấu, nhưng vẫn có thể làm người không thể dời khỏi tầm mắt, cũng chỉ có Tô Hoàng có thể làm được.

Cũng không biết tại sao cô ấy lại muốn che giấu dung mạo, tiểu thuyết miêu tả rất đẹp, cô rất muốn nhìn thử xem.

Hai người thay phiên khen nịnh lẫn nhau, nhịn không được nhìn đối phương nở nụ cười.

"Được rồi, được rồi, chúng ta đều là tiên nữ hết."

Tô Hoàng cười tủm tỉm lôi kéo An Nhu đi ra ngoài: "Mình đã kêu bọn Hạ Dương tới đón, xe đã tới rồi."

"Hả? Không ngồi xe điện tự động sao?" An Nhu hơi bất ngờ, bị Tô Hoàng lôi kéo đi, nâng lên đôi mắt nhìn phía trớc, thấy bên ngoài có mấy chiếc xe đang yên lặng dừng cách đó không xa.

Tô Hoàng lập tức đi đến một chiếc xe: "Đương nhiên là không rồi, ngốc ạ, ngồi xe điện không thích hợp trong trường hợp này đâu."

Tô Hoàng nhẹ nhàng bâng quơ mà nó, cô gõ gõ cửa sổ xe: "Đã đưa Nhu

https://thuviensach.vn

Nhu đến, chuẩn bị đi thôi."

Xe ô tô màu đen không khoa trương, An Nhu không hiểu biết logo xe, nhưng sau một lát tra xét tìm kiếm trong cơ sở dữ liệu đã tìm được tên thương hiệu, số lượng có hạng, trên thế giới chỉ có ba chiếc, một chiếc ở trước mặt, một chiếc nằm yên trong gara nhà Sở tiên sinh.

Kéo ra cửa xe sau, An Nhu ngồi vào trong trước, Tô Hoàng theo sát cũng lên xe. Lúc này An Nhu mới phát hiện người ngồi trên ghế điều khiển chính là Hạ Dương, ghế điều khiển phụ là một người lạ, không quen biết.

"An Nhu, Tô Hoàng, chào hai cưng!"

Hạ Dương ngồi trên ghế điều khiển nghiêng đầu chào hỏi, cười hì hì nói: "Hai cô bé tiên nữ tới rồi? Thật là xinh đẹp nha."

Hiếm lắm hôm nay anh mới ăn mặc đứng đắn được một lần, trên người là tây trang màu đen đầy chỉnh chu quý phái... Nhưng, quả đầu Hanamichi đó vẫn quá chói mắt, bước vào buổi tiệc đông người khỏi cần sợ lạc.

"Lo lái xe đi."

Tô Hoàng ôm cánh tay An Nhu, thái độ đối với Hạ Dương rất tùy ý: "Nhu Nhu, giới thiệu với cậu, người ngồi ghế điều khiển phụ là đội trưởng CLB Game của chúng ta đó, ờ... Không cần giới thiệu nữa đâu hen?"

An Nhu chìm vào im lặng.

Đội trưởng CLB Game?!

Cái người đầu ổ gà, kính đen quê hơn Harry Potter, dáng vẻ quê mùa kia đó sao?!

https://thuviensach.vn

Tưởng cô ngây thơ nên lừa cô sao?!

Người nam sinh trước mặt này tóc gọn gàng, sườn mặt thon gọn đến khó phân nam nữ... Như vậy mà nói với cô người đó là đội trưởng đầu ổ gà!!!

"He he he, đừng làm em gái sợ, công của anh không nhỏ đâu, là anh đến tận nhà lôi đầu cậu ta đi làm tóc, tuốt lại vẻ ngoài mới được như vậy đó."

Hạ Dương vừa lái xe vừa huýt sáo: "Rõ ràng là một người đẹp phi giới tính, một hai phải giấu đi, không sợ xấu hổ trước hai cô bé tiên nữ xinh đẹp sao, Ngọc Ngọc bé bỏng?!"

"Hạ Dương... Anh có thể câm miệng được rồi, không ai muốn nói chuyện với anh."

An Như Ngọc theo thói quen đẩy mắt kính, giơ tay đến giữa không trung mới xấu hổ phát hiện anh hiện đeo kính sát tròng, không thể không xoay mặt, nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, giọng vẫn lạnh lùng như trước: "Chào."

"... Chào... Đội trưởng..." An Nhu nuốt nước miếng, không nhịn xuống được lén nhìn nhiều lần.

Trời, trời, trời... Thật sự, là người đẹp phi giới tính thật nha!

Cho dù hiện ra biểu tình lạnh lùng, nhưng không khí âm u bao bọc toàn thân đã không còn, thay thế bằng không khí xa cách, bộ dáng cau mày cũng đẹp muốn chết, đường nét trên gương mặt tinh xảo đến khó phân nam nữ, trời quang trăng sáng, là đóa hoa sen giữa hồ nước nở rộ dưới ánh trăng nha.

https://thuviensach.vn

Đảo ngược động trời! Anh chàng trạch nam quê mùa nháy mắt biến thành thiếu nữ xinh đẹp ## nhan sắc hiếm hoi trên cõi đời, khó phân nam nữ

Tô Hoàng thò qua tới nhỏ giọng nói chuyện với An Nhu: "Có bị dọa sợ không? Lúc mình mới nhìn thấy cũng bị dọa sợ, thì ra đội trưởng của chúng ta lại đẹp đến như vậy."

"Ừ... Cũng có chút ngạc nhiên. Thật là... Người đẹp phi giới tính nha, đẹp quá à." An Nhu cũng nhỏ giọng nói, giờ cô đã biết người này là ai.

Trong nguyên tác gốc, đích xác là có một người như vậy tồn tại, diện mạo khó phân nam nữ, vô cùng căm ghét khi nghe người khác nói anh ta giống đàn bà... Cậu út gia tộc họ An, An Như Ngọc.

Nhưng mà... Người này không chút dính dáng đến Tô Hoàng, cảm giác tồn tại trong tiểu thuyết bằng không.

An Nhu cũng không biết, đội trưởng nhà mình tự hủy hoại hình tượng, làm cho bề ngoài chẳng khác nào ăn mày, mười năm không gội đầu lại đẹp đến như vậy. Người anh em hằng ngày chơi game với mình, thực dễ nói chuyện thì ra là như thế này... Tin tức này thật là quá kích thích.

Nghĩ lại cũng thấy dễ hiểu, bởi vì bị quá nhiều người nói bản thân "Xinh đẹp" mà cố ý lăn lộn hình tượng thành bộ dạng này, tất cả chỉ vì không muốn bị chú ý.

Sau khi An Như Ngọc nghe được cuộc đối thoại của hai người ngồi ghế sau, cặp mắt đen xinh đẹp liếc xéo một cái, còn chưa kịp có mở miệng nói chuyện, đã bị Hạ Dương cắt ngang: "Thật là xinh đẹp lắm đó nha, he he he, loại hình ăn hết cả nam lẫn nữ."

Hạ Dương làm bộ làm tịch thở dài: "Em gái An Nhu à, đây đều là vì em hết

https://thuviensach.vn

đó, em cần phải cảm ơn Ngọc Ngọc bé bỏng nhà anh."

"Vì em? Tại sao lại nói là vì em?" An Nhu rõ ràng có chút mờ mịt.

Tô Hoàng ngồi ở bên cạnh An Nhu, khí thế vô hình phát ra: "Đừng nghe Hạ Dương nói, chỉ là bộ dáng này tiện làm một vào việc mà thôi. Chút nữa, Nhu Nhu đi với Hạ Dương, mình và An Như Ngọc, không thành vấn đề đi?"

An Nhu gật đầu, lén nhìn GPS, phát hiện gần tới lễ đường, trong lòng có chút khẩn trương.

Tuy rằng nói là vũ hội chào đón học sinh mới, nhưng cũng sẽ có vài học trưởng, học tỷ trà trộn vào tới, khá náo nhiệt. Nơi diễn ra vũ hội cũng là lễ đường lớn nhất học viện DICE.

Hạ Dương chạy đến bãi đỗ xe, tự nhiên có người lại đây tiếp nhận, An Nhu dẫn theo làn váy cẩn thận xuống xe, Hạ Dương hiếm khi lễ phép một lần, mở cửa xe đứng chờ.

"Đi thôi." Ý bảo An Nhu vịn cánh tay mình.

Tô Hoàng thì ôm cánh tay An Như Ngọc, cô mỉm cười nói: "Cũng không còn sớm, nên đi vào thôi."

An Nhu trong lòng nhanh chóng nhớ lại những bài học lễ nghi, nhẹ nhàng gật đầu: "Ừ, vào thôi."

Ngay từ đầu An Nhu còn rất khẩn trương, nhưng sau khi vào lễ đường thì phát hiện không có gì cần phải lo lắng.

Hạ Dương tính cách lười biếng, lại có thể thành thạo ứng phó với nhiều loại

https://thuviensach.vn

người muôn hình muôn vẻ, An Nhu đứng ở bên cạnh anh lắng nghe học tập. Tuy rằng ngẫu nhiên cũng người muốn ngỏ ý làm quen bắt chuyện, nhưng dù sao vẫn nhẹ nhàng an tâm hơn lúc đầu.

Lễ đường này rất lớn, hơn nữa cò phân chia thành mấy tầng. Một tầng là đại sảnh, hướng lên trên lầu hai chính là ghế lô và phòng nghỉ, chính giữa đại sảnh là sân nhảy, bên cạnh bàn dài bày đầy rượu và thức ăn, người rất nhiều, nói nói cười cười, ăn uống linh đình.

An Nhu mang giày cao gót không quen, chân khá đau. Trên cơ bản, cô hiếm khi, hoặc là nói chưa từng mang qua giày cao gót, hiện tại mang một lần, căng không được bao lâu đã cảm thấy khó chịu.

Hình như cô đánh giá hơi cao về sức chịu đựng của bản thân.

"Nè." Một giọng nam lạnh nhạt phát ra từ bên hông, An Nhu nghiêng đầu nhìn, phát giác không biết khi nào An Như Ngọc đã đứng ở bên người cô, đưa qua một ly rượu.

"Nước ép trái cây có gas, chưa đủ tuổi đừng chạm vào." Anh nhàn nhạt giải thích.

"... Cảm ơn." An Nhu tiếp nhận ly, uống lên hai hớp.

"Tô Hoàng đâu?" Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua, lúc này mới phát hiện thiếu nữ lễ phục màu tím nhạt đã sớm hòa nhập trong đám người, đang cười nói vui vẻ với một đám người.

"Cô ấy đang kết bạn làm quen."

An Như Ngọc sắc mặt bình tĩnh, như nghĩ tới cái gì đó, biểu cảm ngày càng kém: "Nếu cô cảm thấy mệt, có thể đi sang bên cạnh nghỉ ngơi một chút,

https://thuviensach.vn

trong chốc lát còn muốn khiêu vũ."

Bị Tô Hoàng và Hạ Dương bắt tay kéo ra tới làm tấm gỗ, tâm tình của An Như Ngọc không tính là tốt, khép hờ đôi mắt nhìn vào ánh mắt ngây thơ mờ mịt của thiếu nữ trước mắt, An Như Ngọc âm thầm thở dài.

"A? Cảm ơn." An Nhu nghe ra lời khuyên bảo ẩn ý tốt của anh, gật đầu, nhìn Hạ Dương cũng đang nói cười với một đám người khác, thè lưỡi, trộm rời khỏi với An Như Ngọc.

An Nhu tự cho là động tác của bản thân đã rất nhẹ nhàng, bằng không cũng không thể dễ dàng thoát thân ra khỏi đám người đó như vậy, nhưng thật ra hành động của cô đều bị một người xem rõ ở trong mắt.

Tô Hoàng chớp chớp mắt, lấy di động đang run run ra tới, dứt khoát quyết đoán ấn tắt máy. Hạ Dương ở đầu bên kia xa xa mà nhìn thấy động tác của Tô Hoàng, giật giật khóe miệng, cũng âm thầm tắt di động đang run chuyển của mình, ở trong lòng yên lặng cười khổ.

Anh Sở ơi là anh Sở, chuyện này không phải lỗi của em, tất cả đều là âm mưu của Tô Hoàng, muốn hố anh một vố, nhưng em không ngờ chơi quá trớn... Như vậy, mình cũng xem như là đồng lõa rồi.

An Nhu ngồi vào một góc vắng người, được cho là ẩn núp nhất, bóp bóp cẳng chân.

Chưa từng mang qua giày cao gót, mới mang lần đầu quả thật rất vất vả, lại còn phải đứng lâu như vậy, thật là mệt mỏi.

An Như Ngọc đứng ở bên cạnh cô, không nói chuyện, chỉ là khí thế của bản thân anh vốn lạnh nhạt, có một ít người mắt sắc thấy An Nhu ngồi bên này, nhưng vẫn do dự không biết có nên đến gần chào hỏi làm quen hay

https://thuviensach.vn

không.

An Nhu giương mắt nhìn một chút, lập tức hiểu được, ngửa đầu nhìn An Như Ngọc cười cười: "Cảm ơn anh giúp em nha, bằng không em cũng không biết làm sao nữa."

"Không có việc gì."

An Như Ngọc đứng ở nơi đó, tây trang vừa người, sắc mặt lạnh nhạt: "Chuyện nhỏ không tốn công sức."

【hiện tại em ở nơi nào? 】

An Nhu còn chưa kịp trả lời, thì nghe thấy giọng của Sở Hư Uyên phát ra từ trong đầu.

【 em hả? Ở lễ đường chứ đâu. 】

An Nhu xoa mắt cá chân, thất thần lảm nhảm.

【 em lần đầu mang giày cao gót, vừa mệt, vừa đau, vừa mỏi, tìm một nơi vắng người ngồi trong chốc lát, nhưng cũgn không có việc gì, em đi chung với bọn Hạ Dương, cũng may là có Quân Tử Như Ngọc ở bên cạnh, không thì em mệt chết rồi. 】

"Ok, không cần nói tiếng cảm ơn làm gì, khách sáo quá, lần sau chơi game em dẫn anh ăn gà thả cửa."

An Nhu thực hiểu được gãi đúng chỗ ngứa: "Game mới ra mà anh giới thiệu hôm qua với em á, em sẽ giúp anh qua cửa, dẫn đầu danh sách ngồi lên ghế đại thần."

https://thuviensach.vn

Sắc mặt An Như Ngọc lạnh nhạt, sau khi nghe xong thì đôi mắt sáng lên: "Chấp nhận."

Sở thích của anh không nhiều lắm, chơi game xem như là thứ anh thích nhất, An Nhu vừa vặn chọc trúng trái tim anh.

An Nhu cười một chút, còn chưa kịp nói gì thì lại có người bước đến chào hỏi.

"An tiểu thư, thật là tình cờ, lại gặp mặt."

Văn Hà Tú ăn mặc lễ phục lộ vai màu xanh lá cây nhạt, tư thế, thái độ đoan trang, đứng ở trước mặt hai người, lại nhìn chằm chằm An Nhu, mỉm cười nói: "Em có thời gian không, chị muốn nói chuyện riêng với em, được không?!"

An Nhu dừng một chút, nụ cười trên mặt chậm rãi dịu xuống.

Người tới... Không có ý tốt.

Văn Hà Tú đã tốt nghiệp đi làm, không nên xuất hiện ở chỗ này.

"Đương nhiên là có thời gian."

An Nhu nhìn An Như Ngọc, thấy ánh mắt không đồng tình của anh, cười lắc đầu, nhìn Văn Hà Tú nói: "Có chuyện gì cứ nói ở chỗ này đi."

https://thuviensach.vn

Chương 69: Là yêu sao???

An Nhu và Văn Hà Tú ngồi đối diện lẫn nhau.

Văn Hà Tú không nói chuyện, An Nhu cũng không nói chuyện. Cô ta im lặng đánh giá An Nhu trong chốc lát, đột nhiên tươi cười: "An tiểu thư thoạt nhìn không giống như lúc trước."

"Có sao?" An Nhu nhấp môi cười một chút, thái độ tự nhiên.

"Nhưng tôi không cảm thấy gì hết nha." Cô không biết lần này Văn Hà Tú tới là có ý gì, nhưng nhiều ít có thể đoán được một chút.

"Vậy sao."

Văn Hà Tú quơ quơ trong tay ly rượu vang đỏ, tươi cười dịu dàng, ý tứ không rõ: "Nhìn qua tự tin hơn nhiều so với trước kia, là gặp được chuyện gì tốt sao?"

An Nhu ghét nhất chính nói chuyện loanh quanh lòng vòng như vậy, cố ý chọc giận cô ta" "Chuyện tốt thì không có... Chỉ là quan hệ càng thêm thân thiết với Sở tiên sinh mà thôi."

An Nhu cười tủm tỉm nói hươu nói vượn, quả nhiên sắc mặt Văn Hà Tú trở nên có chút khó coi.

Cô cũng không phải là cố ý đâu nha, ai kêu cô ta chọc tức cô làm chi!!!

https://thuviensach.vn

An Nhu cong cong đôi mắt, không hề áy náy mà nghĩ, cô nói là quan hệ thân tiết hơn... Còn Văn Hà Tú tự hiểu thành cái gì... Thì không liên quan đến cô.

ở chung với Sở Hư Uyên lâu rồi, cô cũng dần bị nhiễm tật ý xấu dỗi người của anh ấy.

"Phải không? Xem ra cho dù không cần hợp tác với tôi, An tiểu thư cũng sống rất phong phú." Văn Hà Tú cắn môi đỏ tươi, biểu tình có chút cứng đờ, nhưng vẫn nỗ lực duy trì.

"Cũng không biết An tiểu thư có thỏa mãn những gì trước mắt hay không... Nhưng theo tôi biết, hiện tại bên cạnh tổng giám đốc Sở cũng không phải chỉ có một mình cô."

"Những lời này là có ý gì?" An Nhu dừng một chút, lần đầu tiên không có phủ định lời của Văn Hà Tú.

"An tiểu thư còn không biết sao?"

Văn Hà Tú lộ ra vẻ kinh ngạc đầy giả tạo, lại lập tức nở nụ cười nói tiếp: "Nơi xa không nói, chị của tôi, Văn Cẩn Nhu phải về nước, An tiểu thư biết chị ấy không?"

Biết, như thế nào sẽ không biết.

An Nhu có chút giật mình, ngẩn người trong nháy mắt.

Khác với Văn Hà Tú, anh em Văn Cẩn Du và Văn Cẩn Nhu có mối quan hệ không tệ với Sở Hư Uyên.

https://thuviensach.vn

Mấu chốt nhất chính là, Văn Cẩn Nhu từng là vị hôn thê của Sở Hư Uyên. Sau đó nhà họ Văn thấy Sở Hư Uyên xuống dốc, nên tìm lấy cớ lui việc hôn nhân này, nhưng là trong rất nhiều người, khẳng định cô ta không phải người xa lạ gì trong lòng anh ấy.

Nghĩ lại, Sở Hư Uyên tuổi còn trẻ đã ổn ngồi vị trí chủ nhân gia tộc họ Sở, đám người nhà họ Văn kia sợ là đã sớm hối hận chết.

"Phải không? Tôi mới biết đó."

An Nhu bất động như núi, biểu tình không có chút nào biến hóa: "Đó là chuyện của Sở tiên sinh, không dính dáng gì tới tôi."

"An tiểu thư, cô nói như vậy cũng quá không xem trọng bản thân mình rồi." Thấy An Nhu dầu muối không ăn, Văn Hà Tú cũng có chút không kiên nhẫn.

Cô đặt ly rượu vang đỏ ở trên bàn nhỏ, nhíu mày: "Hiện tại là không, như vậy sau này đâu? Hiện tại tổng giám đốc Sở có khả năng yêu thương cô, sau này..."

Excuse me!!! Thật sự là tôi không hề cảm nhận được tên trẻ con đó yêu thương tôi ở chỗ nào luôn á.

An Nhu giật giật khóe miệng, cảm thấy tâm tình có chút phức tạp. Từ bất kỳ góc độ nào tới nói, chẳng lẽ không phải là cô bao dung cái tên trẻ vị thành niên này hay sao?

Không sai, chính là như vậy, đúng lý hợp tình quá rồi còn gì.

"Chuyện sau này, sau này nói sau."

https://thuviensach.vn

An Nhu không còn tâm tình nói chuyện tiếp, cô còn tưởng rằng Văn Hà Tú tính toán làm gì đó to lớn lắm, không ngờ vẫn là lặp lại chiêu trò củ: "Văn tiểu thư, tôi còn có việc, đi trước một bước."

"An tiểu thư..."

Văn Hà Tú cũng đứng lên, cô đã nhìn ra, An Nhu chính là loại không biết điều: "Nếu cô không biết tính toán vì lâu dài sau này, tôi chỉ cho cô một lời khuyên, dựa vào người khác là không thể thực hiện được, không bằng dựa vào chính mình sẽ chắc chắn hơn."

An Nhu tùy ý quơ quơ hai chân, cảm thấy nghỉ ngơi một lát, nhức mỏi đã đỡ phần nào. Thật ra cô không cảm thấy có nguy cơ gì, nhưng cách Văn Hà Tú nói chuyện làm cô không thích.

Khi nào Sở Hư Uyên trở thành một món hàng trao tay? Đáng giá thì đầu tư, không đáng giá tiền thì bán tháo?

"Phải không?"

An Nhu thực hành nụ cười tức chết người chân truyền từ Sở Hư Uyên, một nụ cười giả tạo đầy tiêu chuẩn, giọng mẹ thiên hạ: "Vậy thật xin lỗi nha, đại khái hiện tại Sở tiên sinh còn rất yêu thương tôi, chưa tính rời khỏi tôi, làm cô thất vọng rồi."

Nói xong mấy lời này, An Nhu nổi da gà, nhưng cô vẫn kiên trì nói hết câu, hơn nữa còn không rớt dây xích: "Haizzz, thật ra anh ấy yêu thương cưng chiều tôi như vậy, làm tôi cũng có chút bối rối, muốn tự lập, cũng phải nhìn xem Sở tiên sinh có cho tôi cơ hội đó hay không? Thật là buồn gì đâu á."

Thành công chọc tức Văn Hà Tú, An Nhu cũng tự ghê tởm bản thân. Rời khỏi vị trí góc nhỏ yên lặng, An Nhu nhịn không được nở nụ cười.

https://thuviensach.vn

Cũng là ỷ vào Sở Hư Uyên không nghe thấy, An Nhu mới có thể không biết xấu hổ mà nói như vậy, dù sao giáp mặt cô nói không nên loại lời nói này.

An Nhu xoay người, thấy được thiếu niên tóc đen an tĩnh đứng ở bên ngoài: "Đội trưởng đợi lâu, xin lỗi."

"Không lâu."

An Như Ngọc liếc mắt nhìn cô, nhìn gương mặt xán lạn tươi cười của cô, hơi dừng lại một chút: "Tâm tình của cô rất tốt?"

"Hả? Ừ, có một chút ít." An Nhu sờ sờ cái mũi, cười cười.

"... Tâm tình cũng không tệ lắm." Phía sau truyền đến một chút động tĩnh, An Nhu nghiêng đầu nhìn thoáng qua, Văn Hà Tú mắt nhìn thẳng, đi ngang qua người cô, một ánh mắt cũng chưa dừng ở trên người An Nhu.

Dù sao cô và cô ta cũng không có liên quan gì nhiều.

An Nhu nhún nhún vai, nhìn An Như Ngọc cười nói: "Em nghỉ ngơi đủ rồi, chúng ta đi ra ngoài thôi."

"Ừ."

An Như Ngọc không nói thêm, anh như nghĩ đến điều gì, im lặng một lát: "Chút nữa... Nhảy mở màn, cô tính làm sao bây giờ?"

"À? Cái này..." An Nhu im lặng một chút.

"Chưa biết nữa, đến lúc đó rồi tính sau... Hay là nhờ Hạ Dương?" Nhảy mở màn là muốn nhảy chung với bạn nam, An Nhu biết, nhưng ngay từ lúc ban

https://thuviensach.vn

đầu cô không tính toán tìm bất kỳ ai làm bạn nhảy.

"Hạ Dương?! Không được."

An Như Ngọc hơi lắc đầu, giọng lạnh nhạt: "Xung quanh anh ấy có không ít người dòm ngó, cô không thích hợp tham dự vào."

"Tô Hoàng không được."

An Như Ngọc hơi khép đôi mắt, thiếu niên tuấn tú cúi đầu nhìn nút tay áo của mình, giống như mặt trên có cái gì đáng giá chú ý vậy: "Cô ấy còn bận tìm đối tác làm ăn, cho nên ủy thác tôi lại đây chăm sóc cho cô."

"Ừ... Thôi vậy."

An Nhu nghĩ nghĩ, đúng là không có tiện lại làm phiền hai người kia, í, không phải, trước mắt không phải còn có một người hay sao.

"Đội trưởng, nếu không chút nữa hai chúng ta chắp vá một chút đi hen?"

An Nhu hỏi thật cẩn thận, còn thật ngượng ngùng.

An Như Ngọc là cậu út nhà họ An, An Nhu còn yêu cầu người ta giúp đỡ. Dựa theo, những gì An Nhu hiểu biết về vị tiểu thiếu gia này, đối phương không thích loại trường hợp này quá mức náo nhiệt giống như thế này.

"Nếu cô gia nhập đội với tôi chơi xong trò 《 Ám ảnh 3》, tôi sẽ đồng ý làm bạn nhảy của cô." Rõ ràng biểu tình lộ ra thở dài nhẹ nhõm một hơi, An Như Ngọc lại thu liễm rất tốt.

"Không thành vấn đề, không thành vấn đề, khẳng định gia nhập." An Nhu một tiếng đồng ý ngay, trong lòng lại đang chảy máu.

https://thuviensach.vn

《 Ám ảnh 3》 có tiếng rất khó qua cửa, đến lúc đó không biết muốn đánh bao lâu... Nhưng cũng không có cách nào, đành vậy.

"Ừm." An Như Ngọc nhẹ giọng trả lời, gật đầu, vươn cánh tay ý bảo An Nhu vịn.

"Thành giao." Nói rất dứt khoát lưu loát.

Tự nhiên cảm thấy hình như bị hố là chuyện như thế nào?!

Chắc là ảo giác rồi.

"Cảm ơn nhiều nha người anh em." An Nhu vịn cánh tay An Như Ngọc, sửa sang lại dáng vẻ, mỉm cười đi ra ngoài.

Quả nhiên An Như Ngọc là vũ khí chắn kiếm sắc bén. Có anh ấy ở bên cạnh, dám đến tìm An Nhu ngỏ lời chào hỏi đã giảm bớt 70%.

Cũng chỉ có người cùng cấp bậc địa vị với An Như Ngọc mới qua tới chủ động chào hỏi, số còn lại rất biết điều, không ai dám hó hé mò đến, đây cũng xem như giảm bớt áp lực cho An Nhu.

Ngay từ đầu, An Nhu còn tận lực xử lý mấy người kia, không biết vào giây phút nào đó, sắc mặt lại hơi hơi biến hóa, chỉ trong một cái chớp mắt.

Không phải cô xảy ra vấn đề gì... Mà là phía Là Sở Hư Uyên...

An Nhu xẹt qua tin nhắn thoại đang trên đường gửi sang cho Sở Hư Uyên, tư duy trống rỗng, muốn chặn lại không ngờ trực tiếp thúc đẩy quá trình, làm nó đi nhanh hơn.

https://thuviensach.vn

Không, không, không, không thể!

An Nhu vội copy một phần tin nhắn thoại, sắc mặt thiếu chút nữa xanh mét.

Cũng nói chuyện sau lưng anh ấy là một chuyện, nói trước mặt anh ấy là một chuyện khác... Thật đúng là đã xem thường Văn Hà Tú, đối phương trở tay là có thể gửi cho Sở Hư Uyên toàn bộ cuộc nói chuyện khi nãy, cô ta ghi âm khi nào?!

An Nhu theo bản năng muốn xử lý trước khi Sở Hư Uyên phát hiện, kết quả không lưu ý, đã chậm một bước, tin nhắn thoại đã bị đầu bên kia mở ra.

... An Nhu ngu mặt, im lặng lắng nghe lời nói kệch cỡm của bản thân, như lời thoại của nữ phụ độc ác trong mấy quyển sách "Haizzz, thật ra anh ấy yêu thương cưng chiều tôi như vậy, làm tôi cũng có chút bối rối, muốn tự lập, cũng phải nhìn xem Sở tiên sinh có cho tôi cơ hội đó hay không? Thật là buồn gì đâu á."

Tiêu rồi!!!

Không mặt mũi gặp người rồi!!!

Mặt đều đã ném sạch sẽ, Sở Hư Uyên có cảm thấy cô bị thiểu năng trí tuệ hay không?!

Nhất định là nghĩ như vậy.

【... Sở tiên sinh, em có thể giải thích. 】

An Nhu xấu hổ ho khan hai tiếng, cũng chỉ có thể thất thần ứng phó đám người vây xung quanh mình.

https://thuviensach.vn

【 Sở tiên sinh, trên thực tế người kia không phải em, vừa nghe là biết đó không phải là giọng của em đúng không, em là bị người khác hãm hại. (vương nữ nhân, được yêu thương cưng chiều là điều bình thường.gif) 】

Tầng thứ hai lễ đường, trong phòng nghỉ, Sở Hư Uyên đan chéo hai chân, click mở kia đoạn tin nhắn thoại kia, cho đến khi nghe hết tin, người đàn ông cong khóe môi, duỗi tay bật nghe lại thêm một lần nữa.

Loại động tác này, đương nhiên là An Nhu cũng đã nhận ra.

Lại lần nữa nghe thấy giọng điệu chảnh chọe mẹ thiên hạ của mình, lần này An Nhu thật sự cầm ly rượu cũng không xong.

【 Tổng giám đốc Sở, thật xin lỗi, em sai rồi. 】

Lần này An Nhu lựa chọn đi con đường nhẫn nhục vì việc lớn.

【nếu anh lại mở thêm hai lần nữa chắc em xấu hổ đâm gối chết cho anh vừa lòng. (thực xin lỗi, em thừa nhận không tình thương của anh.jpg) 】

An Nhu xấu hổ vô cùng, cô xem sau này ai nhắc tới mấy chữ yêu thương cưng chiều trước mặt cô, cô không đánh sưng mặt họ cô không họ An. Đánh xong... Lại lựa chọn tự sát cho xong chuyện...

【 có sao? 】

Sau khi lặp đi lặp lại tới mười lần, lúc này Sở Hư Uyên mới chậm rì rì nói.

【 không phải rất đáng yêu sao? 】

Trong giọng nói còn cất giấu ý cười.

https://thuviensach.vn

【thực xin lỗi, em thật sự sai rồi, boss tiên sinh, em nói giỡn thôi à, em thật sự nói giỡn đó, anh tin em đi mà. 】

An Nhu thành khẩn xin lỗi, trong lòng lại sắp hỏng mất.

Sở Hư Uyên lại không có trả lời ngay, An Nhu đợi trong chốc lát, phát hiện đầu bên kia không có chút động tĩnh nào, trong lòng bối rối.

【 Sở tiên sinh? Sở tiên sinh? Anh có đó không? 】

An Nhu nhịn không được, lại nhắn tiếp.

【 ... Bận việc nữa sao? (cục cưng của anh đang đợi anh gọi lại đây nè.jpg) 】

Di động đặt ở trên bàn lúc sáng lúc tối, biểu tình của người đàn ông ngồi ở phía sau bàn sô pha lại rất phức tạp. Như là gặp phải chuyện gì bối rối, nhưng lại nói không ra lời.

Rất nhiều lần Sở Hư Uyên vươn tay chạm vào màn hình di động, rồi lại im lặng rút tay về. Vừa rồi, An Nhu nói... Là nghiêm túc? Thật sự... Chỉ là nói giỡn.

Nếu sự thật là như thế thì tốt rồi.

Nhắm mắt lại, sắc mặt Sở Hư Uyên khó lường. Anh vốn không tính toán đến đây, về tình về lý, đều không nên có mặt tại nơi này.

Anh cũng biết đây có lẽ là phép khích tướng của Tô Hoàng, mục đích là gì đã quá rõ ràng.

Chính là... Mặc kệ trong lòng tự xây dựng tâm lý lớn mạnh ra sao, anh vẫn

https://thuviensach.vn

ngồi ở trong phòng nghỉ, thậm chí bởi vì một câu nói vui đùa lời mà... Trở nên nghiêm túc.

"Yêu..."

Nhắm mắt lại, giọng Sở Hư Uyên bình lãnh, nói không nên lời phức tạp: "... Thật sự... Là yêu sao?"

An Nhu còn không biết người đầu dây bên kia đang suy nghĩ cái gì, nhưng cô không rảnh suy đoán mấy thứ đó, vũ hội đã bắt đầu rồi.

An Nhu sẽ không khiêu vũ, cô cẩn thận túm chặt góc tay áo của An Như Ngọc đang đứng cạnh mình: "Lát nữa... Ờ, chúng ta qua loa là được, anh hiểu ý em không, em không biết nhảy, anh để ý chút."

Tuy rằng nghiêm túc học lễ nghi, nhưng đây là lần đầu tiên An Nhu tham gia loại loại trường hợp này, hiện tại cô siêu cấp khẩn trương, hoài nghi sâu sắc không biết chút nữa cô có làm ra hành động thảm kịch kinh điển trong các buổi vũ hội quý tộc, chân trái vướng chân phải hay không?!

Khẳng định sẽ không, cô không ngốc như vậy.

An Như Ngọc hiển nhiên cũng bị lời nói thiệt tình của An Nhu làm kinh ngạc một chút, im lặng một lát, gật đầu, trả lời: "Được rồi."

An Nhu nhẹ nhàng thở ra, còn chưa nói câu cảm ơm, lại phát hiện tình huống trong sàn nhảy có biến hóa.

Có người từ lầu hai đi xuống.

An Nhu đứng gần đó, có thể nhìn thấy cầu thang rộng lớn nằm phía sau sàn nhảy ó một đống người đang đi xuống tới, có nam có nữ.

https://thuviensach.vn

Thị lực An Nhu không kém, có thể thấy Hạ Thanh Viễn và Hạ Dương, hai người này cô biết, còn lại đều lạ mặt. Nhưng nhìn khí thế cũng đủ đoán, bọn họ là Thập Tam Tịch.

Đương nhiên, người đứng ở chính giữa kia cũng không thể bỏ qua được, Sở Hư Uyên đứng ở giữa một đám học sinh, khí thế chém giết nhiều năm trên thương trường rõ ràng nổi bật nhất đám.

Sở Hư Uyên không nói một lời, người đàn ông bình tĩnh lạnh lùng từ bậc thang đi xuống, làm lơ mọi âm thanh ầm ĩ xung quanh, tầm mắt thoáng đảo qua, chuẩn xác tìm được bóng dáng thiếu nữ đang đứng ở trong một góc kia.

Vẫn duy trì khí thế lạnh nhạt, Sở Hư Uyên nghiêng đầu nói một câu gì đó với người bên cạnh, sau đó đi thẳng đến phía An Nhu, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, anh dừng lại ở trước mặt An Nhu.

"Chào em."

Bộ quần áo tây trang cà vạt nhiều năm không thay đổi, Sở Hư Uyên vẫn đẹp trai đến mức trời ghen người ghét, giọng điệu rất bình tĩnh, như bản thân anh chỉ là người bình thường đến tham gia vũ hội: "Chơi vui không?"

Bả vai An Nhu hơi run lên một chút.

Cô biết, hiện tại có rất nhiều người đều nhìn sang bên này, cho nên không thể nhát, càng không thể tỏ ra hèn mọn, thái độ Sở Hư Uyên tùy ý như vậy, cô cũng nên quen dần...Quen cái quỷ gì mà quen!!!

"Chào buổi tối, Sở tiên sinh."

https://thuviensach.vn

An Nhu ngoan ngoãn chào hỏi, mưu cầu thuần khiết vô tội: "Thật sự chơi rất vui."

"Ừ, vậy là tốt rồi." Sở Hư Uyên lên tiếng, vẫn đứng ở trước mặt An Nhu, không nhúc nhích, cũng không nói gì, Thập Tam Tịch bắt đầu lên đài phát biểu, cũng hấp dẫn hơn phân nửa tầm mắt.

An Nhu đứng trong chốc lát, cảm thấy trường hợp trước mắt này thật là phi thường xấu hổ, nhịn không được nhỏ giọng mở chuyện: "Sở tiên sinh, à, anh không phải rất bận sao, tại sao lại có thời gian rảnh đến nơi này?"

An Nhu thề, khẳng định đây là lần đầu tiên Sở Hư Uyên tham gia loại trường hợp có số lượng lớn nam nữ trẻ tuổi. Cô sắp bị ánh mắt nóng như dung nham của mấy người đó nướng chín rồi.

"Như thế nào?"

Sở Hư Uyên cười nhẹ một tiếng, thái độ lười biếng: "Em không muốn anh đứng ở đây sao?"

"Hả?! Cũng không phải không muốn, mà là được anh quan tâm như vậy có chút không quen thôi..."

An Nhu rối rắm một chút, thật cẩn thận nửa thật nửa giả nói tiếp: "Sở tiên sinh, anh không cần thiết phải đối xử đặc biệt với em như vậy..."

"Thật sự nghĩ vậy?"

Sở Hư Uyên cúi đầu nhìn cô, ý cười trong mắt rõ ràng: "Anh cho rằng, em rất muốn anh làm như vậy thì phải."

"... Em có sao?"

https://thuviensach.vn

An Nhu trừng lớn đôi mắt, ngửa đầu nhìn Sở Hư Uyên, vẻ mặt lên án: "Em nói như vậy khi nào, sao em không biết?"

Cô bé đứng trước mặt ngửa đầu nhìn anh, lộ ra gương mặt tức giận đáng yêu, trong ánh mắt chuyên chú chỉ có một mình anh, gương mặt mềm mụp tràn đầy lên án, giống như là động vật nhỏ vô tội bị ủy khuất.

Siêu cấp đáng yêu.

"Vậy chắc là anh nghe lầm."

Sở Hư Uyên biết nghe lời phải, giọng điệu dịu dàng nói câu xin lỗi: "Anh cho rằng em rất muốn được anh yêu thương cưng chiều, cho nên mới đến đây, thì ra là anh sai rồi sao, hiểu nhầm ý của em, hửm?!"

An Nhu:... Ai dám nói yêu thương cưng chiều trước mặt, đánh xong tự sát.

https://thuviensach.vn

Chương 70: Một nụ hôn nhẹ

An Nhu bị Sở Hư Uyên nghẹn không có lời gì để nói, chỉ có thể yên lặng câm miệng, trong lòng lại mắng Sở Hư Uyên vô số lần, còn lăn qua lộn lại đâm mấy dao.

Tâm trạng của Sở Hư Uyên lại rất tốt, đứng ở nơi đó không nói chuyện, không quan tâm đến tầm mắt của những người xung quanh. Mà là nâng đầu, nhìn Thập Tam Tịch đang phát biểu trên sân khấu.

An Như Ngọc đáng lẽ còn đứng ở bên cạnh An Nhu, trong lúc vô tình ngẩng đầu nhìn, lại nhìn thấy Tô Hoàng đứng lẫn trong đám người, nhìn mình chớp chớp mắt, cười rất ranh ma. Dừng một chút, trong mắt An Như Ngọc hiện lên một chút phức tạp.

"An Nhu." An Nhu đang âm thầm mắng chửi Sở Hư Uyên, lại nghe thấy An Như Ngọc đứng bên cạnh kêu mình.

"Hửm? Làm sao vậy?" An Nhu ngẩng đầu liếc anh, thật không hổ là người đẹp phi giới tính, làm động tác nào cũng đều là cảnh đẹp ý vui.

"Bên kia có việc, tôi đi qua đó một chút..." An Như Ngọc khép hờ mắt nhìn cô, biểu tình bình tĩnh, sắm mặt nhìn không ra chút thay đổi nào.

"A, được." An Nhu không phản ứng lại đây, gật đầu.

"Anh đi đi." Theo tình hình hiện tại, Thập Tam Tịch vừa bắt đầu phát biểu,

https://thuviensach.vn

còn mười hai người chờ nói nữa, cũng không biết sẽ nói bao lâu.

An Như Ngọc nhìn cô, lại liếc nhìn sang Sở Hư Uyên đang đứng bên cạnh. Người kia đã nhận ra ánh mắt của anh, quay đầu nhìn lại, khóe môi còn hơi hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười không rõ ý.

An Như Ngọc cũng liếc lại, im lặng dời tầm mắt, xoay người đi về phía Tô Hoàng.

Sở Hư Uyên đứng ở tại chỗ, nhìn bóng dáng An Như Ngọc rời đi, lộ ra biểu tình như suy nghĩ gì đó.

An Như Ngọc biến mất ở trong đám người, chốc lát đã vòng tới bên cạnh Tô Hoàng.

"Lần này cảm ơn anh."

Tô Hoàng dùng sức vỗ vỗ bờ vai của An Như Ngọc, cười nói: "Em đoán chắc lần này Sở Hư Uyên sẽ làm phiền em rồi. Cũng không sao, dù sao em cũng không ưa gì anh ta."

Nói nói, Tô Hoàng lại không nghe được tiếng người bên cạnh trả lời, ngẩng đầu lên: "Ê, An Như Ngọc, đừng có nói anh..."

An Như Ngọc nhìn cô, mím môi: "Cô suy nghĩ nhiều."

Thái độ lạnh nhạt cao ngạo, một chút biến hóa đều không có.

Tô Hoàng lại nhìn anh ta một cái, nhún nhún vai: "Thôi được rồi, là em suy nghĩ nhiều, làm sao em biết anh suy nghĩ cái gì?"

Cô giảo hoạt cười một chút, người sau thẹn quá thành giận nhìn chăm chú

https://thuviensach.vn

vào cô, Tô Hoàng thức thời im tiếng: "Thôi được rồi, thôi được rồi, em nói giỡn, không nói nữa, được chưa?!"

An Nhu đứng ở bên cạnh Sở Hư Uyên nghiêm túc nghe Thập Tam Tịch phát biểu, tuy rằng nội dung rất chán, An Nhu tự phân tích, đám người này thích nói chuyện quanh co lòng vòng, kéo dài thời gian, muốn gây ấn tượng với người khác, nhưng luôn làm quá.

An Nhu đứng đứng quá mỏi, cô hoạt động cơ thể, cô vẫn là không có thói quen mang giày cao gót, cho dù vừa rồi có ngồi nghỉ ngơi một chút, nhưng hiện tại đứng lâu như vậy cũng sẽ cảm thấy mệt.

Lúc này, đám người trên sân khấu cũng rốt cuộc tới hồi kết thúc.

Vũ hội chuẩn bị bắt đầu rồi.

An Nhu hơi giật mình, âm thanh ồn ào xung quanh lập tức vang lớn hơn, mọi người cũng bắt đầu di chuyển. An Nhu theo bản năng nghiêng đầu tìm kiếm bóng dáng An Như Ngọc, thắc mắc tại sao anh ấy còn chưa quay trở về.

Người đâu?!

Không đáng tin cậy đến như vậy sao?

An Nhu im lặng một lát, đứng mờ mịt tạ chỗ, lại có chút may mắn, hay là... Khỏi nhảy?

Có người nhẹ nhàng gõ nhẹ đầu của cô, An Nhu ngẩng đầu nhìn, nhìn thấy biểu tình ghét bỏ của Sở Hư Uyên.

"Em đang nhìn cái gì?" Đương nhiên là anh chú ý tới động tác nhỏ của An

https://thuviensach.vn

Nhu. Phản ứng đầu tiên là nhìn sang ánh mắt của nàng... Là vì người gia tộc họ An kia sao?

"A, không có gì."

An Nhu lui về phía sau một bước, nhìn tốp năm tốp ba đã bắt đầu khiêu vũ, giật giật khóe miệng: "À, Sở tiên sinh, em đi ra ghế ngồi một lát... Chút nữa sẽ khiêu vũ sau."

Sở Hư Uyên nhìn cô, dừng một chút: "Rất mệt? Anh dẫn em đến phòng nghỉ ngồi một lát."

"Phòng nghỉ?"

An Nhu ngẩng đầu nhìn anh, có chút tâm động: "Có thể đi phòng nghỉ được sao?"

Cho dù không đứng ở trong một góc, nhưng mọi người đều cố tình bảo trì khoảng cách với Sở Hư Uyên, anh lộ ra mỉm cười: "Ừ."

"Nhưng mà trước đó..."

Sở Hư Uyên vươn tay, hơi hơi khom lưng, làm ra một hành động thân sĩ đầy tiêu chuẩn: "Nhảy một điệu với anh trước đi?"

An Nhu theo bản năng lui về phía sau một bước. Sau đó cô mới cảm thấy loại hành vi ngày có chút ngu ngốc, ho khan hai tiếng: "Sở tiên sinh, cái này, không tốt lắm đâu?!"

Sở Hư Uyên đang khom lưng mời cô nhảy... Thật là được quan tâm mà giật mình.

https://thuviensach.vn

An Nhu hơi hơi nhón chân, nhìn xoáy tóc trên đỉnh đầu của người đàn ông. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy đỉnh đầu của Sở Hư Uyên. Thật à muốn vuốt sờ mấy cái.

"Em đang làm cái gì?" Vẫn duy trì tư thế này, giọng Sở Hư Uyên bình tĩnh.

"À, đang nhìn đỉnh đầu của anh..." An Nhu không cẩn thận nói lỡ miệng, lập tức xấu hổ dừng lại.

"Thật xin lỗi, em nói sai rồi."

Nỗ lực bày ra biểu tình chính trực, An Nhu yên lặng đặt bàn tay vào trong lòng lòng của Sở Hư Uyên, gãi gãi hai cái: "Em đồng ý."

Thật sự giống như cầu hôn.

Ha ha ha, người anh em khẳng định không biết anh bị em chiếm tiện nghi, tuy trường hợp này khá là xấu hổ. Nhưng em cảm thấy thực hạnh phúc, làm như thế nào giấu đây.

Ý nghĩ trong lòng đầy sóng gió mãnh liệt, An Nhu cũng đã luyện ra chiêu dù núi Thái Sơn có sập trước mặt cũng không thay đổi sắc mặt, ngược lại Sở Hư Uyên lại khựng người một chút, mới cầm tay An Nhu bước ra sàn nhảy.

Đúng thật là An Nhu nhảy không ra gì, nhưng chắc đại khái là người mình thích đang đứng ở trước mặt, An Nhu thật sự là phát huy vượt xa người thường, toàn bộ hành trình cơ thể đềucứng đờ, sợ xảy ra sai lầm.

"Sợ đến như vậy?" Sở Hư Uyên nhìn cô bé trong lòng ngực như bình tĩnh, thật ra là đang rất khẩn trương, anh không nói lời nào, khôi phục lại biểu tình như ngay xưa, thành thạo trêu chọc cô.

https://thuviensach.vn

"Cũng không có... Em chỉ cảm thấy bản thân thật thảm, sắp bị nướng chín rồi." Ánh mắt của mấy người xung quanh quá nóng, An Nhu nỗ lực thẳng sống lưng, làm bộ bản thân chỉ là người gỗ.

"Vậ sao?! Nhưng sớm hay muộn gì em đều phải quen với chuyện này."

Mang theo An Nhu xoay một vòng, giọng Sở Hư Uyên bình tĩnh: "Đây chỉ mới là sự bắt đầu."

"Cảm thấy giống như leo lên thuyền giặc, khi nào có thể rời thuyền đây?" An Nhu cúi đầu không dám nhìn thẳng vào Sở Hư Uyên, trước mặt gần trong gang tấc chính là vòm ngực của người đàn ông, An Nhu dừng một chút, cũng không phải thiệt tình lảm nhảm.

"Em có thể thử xem, nhưng em đã không có cơ hội đi xuống." Sở Hư Uyên cười nhạo một tiếng, thái độ thản nhiên.

Một điệu nhảy kết thúc, làn váy vẽ ra một độ cong xinh đẹp, An Nhu làm ra một động tác cuối cùng, eo bị Sở Hư Uyên ôm lấy.

Ngẩng đầu nhìn Sở Hư Uyên, An Nhu nhìn gương mặt đẹp trai lạnh nhạt không biểu cảm của người đàn ông đứng trước mặt mình, theo bản năng lộ ra một nụ cười ngây ngốc, đôi mắt rất sáng.

Cô cũng không phải cố ý, chỉ là nhìn Sở Hư Uyên... Theo bản năng lộ ra một nụ cười thôi.

Bởi vì thích ...

Sở Hư Uyên cũng nhìn cô, đột nhiên anh khom lưng, nhẹ nhàng hôn một cái lên trán của cô. Rất nhẹ, giống như là lông chim nhẹ nhàng lướt qua,

https://thuviensach.vn

mang theo một chút ấm áp.

An Nhu trợn tròn mắt.

Cô không thể tưởng tượng được biểu tình lúc đó của mình, chỉ là cảm thấy xung quanh đều vô cùng yên lặng, âm thanh gì cũng đều không có, chỉ có người đàn ông bình tĩnh đang hôn cô, cùng với đôi mắt lóe sáng của đối phương.

Mọi người xung quanh cũng chậm rãi an tĩnh lại.

Tuy rằng hai người bọn họ cũng không có đứng ở trong sàn nhảy, nhưng bởi vì Sở Hư Uyên, nên tùy thời tùy chỗ đều hấp dẫn sự chú ý của mọi người, nhìn thấy động tác của Sở Hư Uyên, không ít người đều lộ ra sắc mặt kinh ngạc.

Ngay cả chính bản thân An Nhu đều há hốc mồm.

Sở Hư Uyên cũng ngạc nhiên vì hành động của mình, nhưng anh hoàn hồn nhanh hơn so với An Nhu, ánh mắt lạnh nhạt nhẹ nhàng dạo qua một vòng, đám người còn mang sắc mặt kinh ngạc cũng đều thức thời dời đi tầm mắt, làm như không có việc gì mà tiếp tục nói cười, khiêu vũ.

Cho đến khi An Nhu bị Sở Hư Uyên đưa tới phòng nghỉ, mới hồi phục tinh thần lại.

Cô nhìn Sở Hư Uyên một hồi lâu, nuốt một ngụm nước miếng: "Sở... Sở tiên sinh... Anh làm như vậy... Ờ, rất dễ dàng làm người hiểu lầm đó."

https://thuviensach.vn

Chương 71: Cõng ra ngoài

"Hiểu lầm cái gì?" Sở Hư Uyên ngồi đối diện cô, không nhanh không chậm xoay xoay ly rượu, thái độ bình thản tự nhiên. Làm như là người ngây người trong nháy mắt kia không phải anh ta vậy.

An Nhu nhìn thấy biểu tình của anh như vậy, trừng to mắt, cắn môi. Rõ ràng người làm chuyện xấu lại không phải cô, sao cô lại thấp thỏm như vậy? Chẳng lẽ người hiện tại đứng ngồi không yên, thấp thỏm ngàn lần không phải là Sở Hư Uyên sao?

"Vừa rồi anh...."

An Nhu im lặng một lát, vẫn là cắn răng kiên trì nói: "Vừa rồi... Tại sao anh lại hành động như vậy?"

Sở Hư Uyên nhìn cô, không nói chuyện, biểu tình trên mặt cũng không có thay đổi. Anh nhìn thẳng An Nhu, không biết phản ứng hiện bây giờ của mèo con ra sao?!

An Nhu cũng mạnh mẽ cố gắng chống lại khí thế của Sở Hư Uyên, vẫn trừng mắt nhìn anh.

Cô không cảm thấy Sở Hư Uyên sẽ thích mình!!!

Không, khẳng định không phải thích, đó là... Là cái gì?

https://thuviensach.vn

Đơn thuần muốn tỏ vẻ thân cận sao?

Sự im lặng kéo dài, Sở Hư Uyên dẫn đầu dời đi tầm mắt, không nhìn vào cặp mắt đen nhánh sáng ngời kia nữa. Thật ra anh rất rõ ràng, nhưng anh cũng không biết nên nói như thế nào.

Nếu nói ra, An Nhu sẽ phản ứng ra sao?!

Phải biết rằng... Sở Hư Uyên cũng không thể phán đoán chính xác, rốt cuộc An Nhu thích anh, hay chỉ là nói giỡn mà thôi.

Giới hạn giữa hai ranh giới này quá nguy hiểm, anh yêu cầu thời gian chỉnh sửa lại kế hoạch.

Sở Hư Uyên cũng vừa mới nhận thức được bản thân có tình cảm nam nữ với An Nhu. Anh cũng vừa mới biết, lúc nhìn thấy cô bé ngửa đầu cười nhìn anh, Sở Hư Uyên không nhịn xuống được muốn hôn lên đôi môi đáng yêu kia.

"Phản ứng lớn như vậy, hửm?"

Sở Hư Uyên khép hờ đôi mắt, giọng điệu nhàn nhạt: "Chỉ là lễ tiết mà thôi, em nghĩ thành cái gì, hửm?"

"... Em có nghĩ cái gì đâu!"

An Nhu theo bản năng phản bác, lại kiên định bổ sung thêm một câu: "Em chỉ là một cô bé chưa trưởng thành, có thể nghĩ cái gì?"

Lúc nói mấy lời này, An Nhu không biết bản thân mình nên thở dài nhẹ nhõm một hơi hay là làm cái gì nữa, nhưng rốt cuộc cục đá trong lòng cuối cùng cũng buông xuống.

https://thuviensach.vn

Thật sự là suy nghĩ nhiều, đều đã nói là không có khả năng mà... Chính là không có khả năng.

An Nhu thực thích Sở Hư Uyên, chỉ là hiện tại không thể nói ra.

Cô không có dũng khí thừa nhận thất bại.

Nếu nói An Nhu chủ quan, ngay từ đầu, sự chênh lệch giữa hai người là bằng không, bởi vì cô vô cùng thích Sở tiên sinh, loại chênh lệch này cũng mở rộng mấy chục ngàn lần.

Sở tiên sinh, cho dù em có thích anh đến mấy, em cũng vẫn... Không có cách nào thản nhiên thừa nhận trước mặt anh.

Không khí đình trệ một lần nữa bắt đầu chuyển động, khôi phục lại bình thường.

Hai người liếc nhau, trong lòng hiểu rõ mà không nói, tránh né đề tài nhạy cảm này. Sở Hư Uyên không có đưa ra lời giải thích hợp lý, An Nhu cũng không hề dò hỏi.

An Nhu ở ngồi trong phòng nghỉ ngơi trong chốc lát, quá nhàm chán, bắt đầu cầm di động chơi game.

"Sở tiên sinh, buổi vũ hội này tới bao giờ mới xong vậy?" An Nhu vừa chơi game, vừa hỏi Sở Hư Uyên, di động truyền đến âm thanh leng ka leng keng.

"Một lát nữa thôi."

Sở Hư Uyên đặt ly rượu ở trên bàn nhỏ, chính mình mở ra di động: "Làm

https://thuviensach.vn

sao vậy? Muốn chạy?"

Không biết có phải An Nhu ảo giác hay không, cô cảm thấy giọng điệu của Sở Hư Uyên rất dịu dàng, dịu dàng đến mức quá... Giả.

Người này khẳng định không phải Ác thần Sở Hư Uyên cả ngày dỗi thiên dỗi địa kia, không có khả năng.

"Đúng vậy, em muốn chạy."

Cơ trí bỏ qua vụ ảo giác, An Nhu chán đến chết mà nói: "Ở đây thật là nhàm chán, cũng không muốn đi xuống."

Mặc kệ vừa rồi Sở Hư Uyên làm như vậy rốt cuộc là nguyên nhân gì, thật ra An Nhu cũng hoài nghi lý do anh ta thoái thác, hành vi kia xác thật cũng đủ làm một đám người nổ tung.

An Nhu có thể tưởng tượng được cảnh sau khi cô đi xuống nhất định sẽ không yên với bọn họ. Cô còn chưa muốn trở thành nữ chính trong lời đồn.

"Vậy đi thôi." Nhẹ nhàng bâng quơ tắt di động, Sở Hư Uyên đứng lên, quay người đến An Nhu trước mặt, vươn tay, bỗng dừng một chút, lại thu hồi.

... ???

An Nhu ngơ ngác ngẩng đầu nhìn Sở Hư Uyên.

Hiện tại, dáng ngồi của côthật sự không tính là ưu nhã, vì chân đau nhức, nên vừa ngồi xuống, An Nhu đã vội đá rớt giày cao gót, cuộn tròn nửa nằm nửa ngồi trên ghế sô pha đối diện với vị trí ngồi của Sở Hư Uyên, đang chơi di động rất hăng hái thì thấy hành động bất ngờ của Sở Hư Uyên, cô giật mình bật ngồi dậy, nhìn người đàn ông đứng ở trước mặt không biết

https://thuviensach.vn

làm sao cho đúng.

Sở Hư Uyên đứng trong chốc lát, đột nhiên mở miệng: "Em còn đi được không?"

"A, hả? Không thành vấn đề, có thể đi được." Lúc này An Nhu mới phản ứng lại, sở dĩ Sở Hư Uyên rút tay về là lo lắng cho chân của cô, vội vàng vẫy tay.

"Không có việc gì, đi ra ngoài rồi ngồi xe, không sao." Vừa nói, An Nhu mang giày cao gót vào.

Cô cũng rõ ràng, con gái ai cũng đều yêu cầu trải qua chuyện này, giày cao gót đúng là rất mệt, lúc ban đầu cũng sẽ sưng chân, nhưng không có cách nào, mang quen là tốt rồi.

Mày không biết tại sao nhăn càng chặt, Sở Hư Uyên dừng một chút, đột nhiên đá giày cao gót của An Nhu ra xa, làm cô đang ngồi ở trên sô pha không thể nào mang giày vào. An Nhu khom lưng duỗi người, nhưng quá xa, với không tới, đành yên lặng rút tay trở về.

"... Anh làm cái gì vậy?" An Nhu vẻ mặt ngớ người nhìn Sở Hư Uyên, quả thực không thể tin được là có người con nít đến nước này.

Biểu tình của người đàn ông đứng ở trước mặt cô vô cùng bình tĩnh, đôi tay đút vào trong túi, giọng điệu đương nhiên: "Em đừng mang giày cao gót nữa, mắt cá chân đã sưng đỏ lên rồi kìa."

"Đây là bình thường..." An Nhu không biết nên nói vấn đề này với một người đàn ông như thế nào nữa, cô lại nỗ lực duỗi tay, nhưng phát hiện dù nỗ lực cách mấy thì cũng với không tới.

https://thuviensach.vn

"Sở Hư Uyên, anh mang giày lại đây cho em, không lẽ anh muốn em đi chân không về sao?!" Trong giọng nói An Nhu đã mang theo chút buồn bực. Chỉ là giọng nàng vẫn ngọt ngào, dù là buồn bực, nhưng khi hốt ra tên của người nào đó, cũng vẫn là mềm mụp đáng yêu.

Sao lại thế này?! Hôm nay Sở Hư Uyên rất kỳ lạ...

Đầu tiên là không thể hiểu được hôn trán làm cô suy nghĩ nhiều, hiện tại lại không cho cô mang giày. Dù tính tình An Nhu có tốt cách mấy thì cũng bực mình, bộ chơi đùa người ta như vậy thích lắm sao?!

"... Anh cõng em." Sở Hư Uyên lạnh mặt bình tĩnh phun ra ba chữ này.

Kiến nghị đầy ngập lòng tốt này của anh ấy cũng nằm trong đám tài liệu chi chít kế hoạch kia.

"... Không không không, không phiền anh..."

An Nhu run run bả vai, cảm thấy hình ảnh quá đẹp, không thể tưởng tượng được, theo bản năng cự tuyệt: "Không cần, một đoạn đường ngắn thôi, em tự đi được."

"Leo lên."

Sở Hư Uyên lại không cho phép cự tuyệt, xoay người đưa lưng ngồi xổm ở trước mặt An Nhu, giọng điệu ẩn ẩn có chút không kiên nhẫn: "Đừng lằng nhằng lãng phí thời gian."

An Nhu cắn cắn môi, bất đắc dĩ chống sô pha đứng lên, sau đó lập tức bổ nhào vào trên lưng Sở Hư Uyên, được cánh tay vững chắc của anh tiếp được.

https://thuviensach.vn

"... Cảm ơn Sở tiên sinh." Đầu dựa vào trên vai Sở Hư Uyên, An Nhu bất an, nhẹ nhẹ di chuyển tư thế thoải mái, nhỏ giọng nói lời cảm ơn.

Sở Hư Uyên đi ra hành lang, cho dù trên người cõng một người cũng không ảnh hưởng đến khí thế của anh. Nghe được mèo con trên lưng nhỏ giọng nói lời cảm ơn, khóe môi anh cong cong, không để An Nhu thấy: "Không cần cảm ơn."

Giọng của anh vẫn là bình tĩnh lạnh nhạt như thường.

An Nhu có chút may mắn phát hiện Sở Hư Uyên không phải đi xuống bằng đường cầu thang, mà là cửa hông đại sảnh.

Thời gian này còn sớm, vũ hội chỉ mới bắt đầu, không có nhiều người sẽ lựa chọn ra về ngay lúc này, nhưng cảnh Sở Hư Uyên cõng An Nhu rời đi cũng vẫn bị một vài nhân viên phục vụ nhìn thấy, biểu tình của một đám khá xuất sắc.

"Sở tiên sinh, anh làm như vậy thực hủy hình tượng nha."

An Nhu chọc chọc trên lưng Sở Hư Uyên, nhớ lại biểu tình của nhân viên phục vụ vừa nãy thì thấy rất muốn cười: "Xem ra kế tiếp sẽ có rất nhiều lời đồn đãi lan truyền ra rồi."

An Nhu ở học viện, đương nhiên biết những lời đồn về Sở Hư Uyên, cái gì mà tính tình lạnh lùng độc ác, mắt không nháy mà tiêu diệt một gia tộc... Muốn khoa trương như thế nào thì khoa trương như thế đó. Ngay cả chứng ghét nữ giới của Sở Hư Uyên được chứng minh đã hoàn toàn biến mất, cũng bị lấy ra tới truyền đến vô cùng kì diệu.

"Không sao cả." Giọng điệu Sở Hư Uyên không có gì thay đổi.

https://thuviensach.vn

"Không cần thiết để ý đến mấy chuyện đó." Giọng vẫn lạnh nhạt, vẫn là cái giọng tổng giám đốc kia.

"Thôi được rồi, anh nói cái gì cũng đúng."

An Nhu dựa đầu vào trên vai Sở Hư Uyên, ngáp một cái, có chơi mệt: "Hôm nay mệt mỏi quá... A!"

Không biết sao lại thế này, Sở Hư Uyên đột nhiên ngừng một chút, An Nhu mơ mơ màng màng bị dọa, hay tay ngay từ đầu chống vịn bả vai Sở Hư Uyên giờ trực tiếp gắt gao mà ôm vòng lấy cổ anh. Người nào đó trong nháy mắt cứng đờ, An Nhu cũng không có nhận ra.

"Anh hai à, không nghĩ tới anh cũng có một mặt như vậy nữa nha." An Nhu còn chưa nói xong lời, thì nghe được một giọng nam phát ra từ phía trước.

Là... Sở Trạch Hạo, em trai cùng cha khác mẹ với Sở Hư Uyên?

An Nhu thực mau căn cứ theo giọng nói, từ trong cơ sở dữ liệu tìm được thông tin cá nhân của người này, không khí màu hồng nháy mắt tan biến, cô vẫn duy trì tư thế này, thật cẩn thận từ trên vai Sở Hư Uyên hơi nhướng đầu nhìn về phía trước.

Nơi này hình như là bãi đỗ xe, một người đàn ông trẻ tuổi tuấn tú đứng ở phía đối diện, mặc lễ phục tiệc, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Sở Hư Uyên. Người này nhìn qua còn rất trẻ, gương mặt vẫn còn giữ nét vị thành niên, như là một cậu thiếu niên tươi sáng như ánh mặt trời.

Sở Hư Uyên biểu tình lạnh nhạt, gương mặt mang theo vài phần trêu chọc, không chút nào để ý: "Sở Trạch Hạo, tìm tôi có chuyện gì?"

"Nói vậy, không có việc gì thì không thể tìm anh sao?" Dung mạo của

https://thuviensach.vn

người đối diện cũng không thua kém gì với Sở Hư Uyên, nhưng khí thê lại không bằng, người đó cười một tiếng, lại bị ánh mắt lạnh lùng của Sở Hư Uyên dọa sợ.

"Thôi được, em đầu hàng, là ông nội kêu em tới."

Người trẻ tuổi giơ lên tay, làm ra tư thế đầu hàng: "Cuối tuần là lễ thành nhân của em gái chúng ta, ông muốn em hỏi anh xem anh có trở về hay không?!"

"Tôi tự biết, không mượn mấy người lo." Sở Hư Uyên mày cũng chưa động một chút, ra lệnh bằng ánh mắt, vệ sỹ đứng bên cạnh đều xông tới, vây quanh người Sở Hư Uyên.

"Không có việc gì thì cậu có thể đi được rồi." Giọng điệu nhẹ nhàng bâng quơ, Sở Hư Uyên cõng An Nhu trên lưng, đi đến bên cạnh đoàn xe đang đậu, nhẹ nhàng đặt An Nhu vào trong xe, bản thân cũng theo sát ngồi vào trong.

Sở Trạch Hạo bị ngăn cản cũng không có gì phản ứng, anh ta đứng ở tại chỗ, nhìn đoàn xe chạy rời đi, lúc này mới chậm rì rì móc ra di động không ngừng rung, vuốt máy nghe.

"Nghe? Chị? Ờ, gặp được."

Sở Trạch Hạo lười biếng dựa vào trên xe của mình, không chút để ý nói: "Ừ, không nói được mấy câu, cái gì mà tại sao? Anh ấy không muốn để ý tới em thôi, ờ, chính là như vậy..."

"Đúng rồi, chị..."

Sở Trạch Hạo chớp chớp mắt, ngây thơ vô tội cười cười: "Em nhắc nhở chị

https://thuviensach.vn

trước, hình như anh có bạn gái... Đúng, chính là người trong lời đồn gần đây, ừ, a lô? Chị, chị đừng tắt..."

Nhìn di động bị cắt đứt, Sở Trạch Hạo giật mình một chút, lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ, hai viên răng nanh nhìn qua tinh thần phấn chấn bồng bột thực đáng yêu.

"A... Cái này thật phiền toái." Anh buồn rầu gãi đầu tóc, lại nhếch lên một nụ cười, đôi mắt sáng như sao.

"Mẹ lại tức giận nữa rồi, thật không xong, chuẩn bị ăn no đòn rồi."

Cho đến lúc ngồi vào trong xe, An Nhu vẫn còn ngớ người.

Cô biết Sở Trạch Hạo, dù là từ cốt truyện, vẫn là cơ sở dữ liệu. Người này đều nằm trong khu vực nhân vật thuộc cấp bậc nguy hiểm như bọn họ Tô Hoàng.

Chính là... Bề ngoài... Cũng quá ngây thơ vô hại.

Nhà họ Sở có năm đứa con. Sở Hư Uyên là đại thiếu gia, dư lại hai trai, hai gái đều là do mẹ kế Tần Thiến sinh ra.

Điều châm chọc chính là, đại tiểu thư Sở Liên còn lớn hơn Sở Hư Uyên sáu tuổi. Trên danh nghĩa, Sở Liên là con riêng của Tần Thiến, thực tế là chuyện như thế nào, trong lòng người họ Sở đều hiểu rõ.

Sở Trạch Hạo không giống anh trai Sở Trạch Thiên của mình. Người này, từ lúc bắt đầu coi như một người không học vấn không nghề nghiệp, thiếu gia ăn chơi trác táng, cũng không tính tranh đoạt gia sản với Sở Hư Uyên, cũng không có bất kỳ bất mãn gì đối với việc Sở Hư Uyên là người cầm quyền gia tộc nhà họ Sở.

https://thuviensach.vn

Cho đến kết cục cuối cùng... Mới xoay ngược lại một cách ngoạn mục.

"Nghĩ cái gì?" An Nhu đang ngẩn người, gương mặt lại bị người nào đó nhéo vài cái.

"A? Óe..."

An Nhu ăn đau, lấy lại tinh thần, đề phòng lui ra phía cửa sổ, đôi mắt đen nhánh trừng Sở Hư Uyên: "Anh anh anh, anh nhéo em làm gì?!"

"Thuận tay mà thôi."

Sở Hư Uyên ngồi ở bên cạnh xem báo cáo, động tác tự nhiên như rất quen thuộc: "Vừa rồi anh cõng em đi một đoạn đường, còn ôm lên xe, chẳng lẽ em không nên cảm ơn anh sao?"

"Vậy cũng không thể nhéo em như vậy nha, mặt thiếu nữ không thể tùy tiện chạm vào, anh biết chưa?"

An Nhu tức giận xoa xoa gương mặt đỏ bừng: "Hành động này của anh rõ ràng chính là quấy rối!"

"Vậy em có thể tố cáo anh."

Sở Hư Uyên không dao động, trong âm thanh còn mơ hồ có ý cười: "Anh xin đợi."

"... Vậy anh đừng nói tới vụ cảm ơn nữa." An Nhu nghĩ nghĩ, cảm thấy cô dỗi không lại đối phương, thức thời từ bỏ, lại không nhịn xuống, duỗi chân đạp đạp Sở Hư Uyên cho bỏ ghét.

https://thuviensach.vn

Sức lực không lớn, An Nhu lại đang cuộn ngồi trên ghế, dùng chân trần đá cũng không đau, đạp đạp một chút, sau đó An Nhu vội rút chân về, rụt người ôm đầu gối, đầu để ở trên đầu gối nhìn Sở Hư Uyên, làm bộ vô tội.

"... Em lại có chuyện gì nữa?" Người đàn ông đang ở xử lý báo cáo nhíu nhíu mày, buông bút trong tay xuống, nghiêng đầu nhìn An Nhu.

Cô gái nhỏ ngoan ngoãn cuộc người dựa vào cửa xe, thân hình nhỏ xinh, cả người đều cuộc thành một đoàn, đôi tay ôm đầu gối, váy công chúa thuần trắng xòe tán ở xung quanh, dịu ngoan ngẩng đầu nhìn anh, bộ dáng mềm mại không thể mềm mại hơn.

Sở Hư Uyên im lặng nhìn An Nhu, trong lúc nhất thời cũng không nói chuyện. Đáy mắt của người đàn ông sóng ngầm kích động, cũng không phát hiện biểu tình của mình hiện tại có bao nhiêu dịu dàng.

Rõ ràng khoảng cách phát hiện tình cảm của bản thân chỉ cách mấy tiếng... Nhưng hiện tại anh cũng đã có thể hoàn toàn xác định cảm xúc của mình.

An Nhu chớp chớp mắt, cảm thấy cô lại xuất hiện ảo giác nữa.

Bằng không tại sao cô lại nghe ra chút tình tố trong giọng nói của Sở Hư Uyên?

Còn có dung túng, bất đắc dĩ?

Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

Căn bản không tồn tại thứ đó trên người Sở tiên sinh?

"Không có gì, chỉ là muốn trả thù trở về thôi."

https://thuviensach.vn

An Nhu lời lẽ chính đáng nói, áp xuống tình tố xuất hiện bất ngờ trong lòng, cô trừng lớn đôi mắt nhìn Sở Hư Uyên, nghiêm túc nói: "Em cảm thấy... Ờ, có phải anh bị cảm hay không, hay cơ thể có chút kỳ lạ ... Gì không?"

"Kỳ lạ gì?" Hình như là bị lời nói của cô là giật mình, Sở Hư Uyên đan chéo hai chân, dựa vào ghế, như là che giấu thứ gì, ánh mắt thâm trầm tối nghĩa nhìn cô. Như là một con sói đang nhìn vào con mồi của mình.

An Nhu không chú ý tới, cô do dự, cắn răng cẩn thận mở miệng: "Sở tiên sinh, à, chính là anh có cảm giác... Hiện tại anh có chút dễ giải..."

Không chờ Sở Hư Uyên nói chuyện, An Nhu vội vàng nói: "Không phải, ý của em không phải nói Sở tiên sinh anh dễ giải, thật ra anh không cần làm như vậy, em cảm thấy anh cứ dùng thái độ hồi trước với đối em là được rồi... Thật đó."

Người đàn ông cười như không cười nhìn chăm chú vào mình, An Nhu càng nói giọng càng nhỏ, càng nói càng cảm thấy ngày chết không xa. Chỉ là... Sở Hư Uyên đột nhiên chuyển biến thái độ từ lạnh lùng sang dịu dàng nóng cháy, thật sự là có thể hù chết người, nghĩ như thế nào cũng đều cảm thấy lạ lạ sao ấy.

"Thái độ hồi trước?"

Sở Hư Uyên không nhanh không chậm lặp lại một lần, liếc nhìn An Nhu, kinh ngạc nói: "Thì ra em có loại khuynh hướng này?"

"Hả? Cái gì... Không không không, em không có."

An Nhu phản ứng lại đây, vội vàng phủ nhận: "Không có... Không có! Anh cười cái gì mà cười!"

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên cong cong khóe môi, ý cười trên mặt vẫn chưa biến mất: "Ừ, em không có, anh biết."

... Em cũng không biết mà anh biết sao, cảm ơn anh nghĩ dùm em nha.

An Nhu thở dài, héo héo dựa vào trên ghế, nghiêng đầu nhắm mắt giả chết.

Cô biết mà, Sở Hư Uyên căn bản không có thay đổi, cô còn ngây ngốc cảm thấy người này thay đổi... Vẫn giống y như trước, có thay đổi gì đâu!

Sở Hư Uyên không nói nữa, An Nhu dựa vào ghế, từ từ cảm thấy mỏi mắt. Tối hôm nay, cô giao lưu động não đối phó với quá nhiều người, cơ sở dữ liệu trong đầu liên tục tìm kiếm thông tin của đám người đó, còn phân loại sửa sang lại mối quan hệ với tứ đại gia tộc, đây cũng là một chuyện vô cùng tiêu hao sức lực.

Nhắm mắt lại, An Nhu không biết đã ngủ khi nào.

Sở Hư Uyên làm việc trong chốc lát, nghiêng đầu liếc mắt nhìn sang An Nhu, thấy mèo con nghiêng đầu ngủ rồi, ngủ rất an ổn.

Anh dừng một chút, nhướng người lên trước nói một câu với tài xế, sau đó nhích người lại gần phía An Nhu, nhẹ nhàng di chuyển đầu của cô đặt nằm lên đầu gối của mình.

Boss lớn luôn luôn giữa dáng ngồi tùy tính, thích đan chéo hai chân, tư thế lười biếng, hiện tại lại quy quy củ củ khép đầu gối lại, làm cô gái mình thích có thể ngủ an ổn một chút.

Khép hờ mắt, Sở Hư Uyên chốc chốc nhìn An Nhu chốc chốc làm việc. Bình tĩnh mà nói, An Nhu cũng không tính xinh đẹp. Sở Hư Uyên gặp qua

https://thuviensach.vn

nhiều phụ nữ như vậy, muôn hình muôn vẻ đều kiến thức quá, cũng đều không để trong lòng.

Chính là chỉ có một người duy nhất được Sở Hư Uyên dung túng, cũng chỉ có một người có thể làm anh sinh ra cảm giác trân trọng. Nghĩ lại cũng thật là không thể tưởng tượng được.

"Tình yêu... Loại đồ vật này, bất quá chỉ là Dopamine sinh ra kích thích tố phân bố khắp các dây thần kinh, không nhất định nói lên điều gì." Là một dòng trong quyển sách Sở Hư Uyên đọc được.

Mấy tiếng trước, trước lúc đi vào phòng nghỉ, Sở Hư Uyên còn ngồi trong văn phòng làm việc, mặt mày hờ hững. Mấy tiếng sau, tất cả mọi việc đều không giống nhau.

Bên trong xe, không khí ấm áp, chỉ có tiếng giấy bút, Sở Hư Uyên xử lý văn kiện trên tay, ánh mắt hiếm khi dịu dàng như vậy.

Lúc An Nhu tỉnh lại, cô vẫn còn ở trên xe. Trên người là thảm lông mềm mại, An Nhu xoa đôi mắt, lần này không có gì ngoài ý muốn phát hiện bản thân lại nằm trên đùi của Sở Hư Uyên.

Sở tiên sinh là người tốt, thời khắc nào đó đối với cô cũng rất dung túng.

"A, đến chỗ nào rồi vậy..." An Nhu ngáp một cái, từ trên đùi Sở Hư Uyên bò dậy, ánh mắt nhìn vào cửa sổ xe, nhìn khung cảnh bên ngoài.

Là khung cảnh cô chưa từng quen biết... Nhưng tuyệt đối không phải trong học viện DICE.

Nghĩ lại cũng biết, khu vực lễ đường diễn ra vũ hội nằm trong khuôn viên học viện, còn cách khu biệt thự của cô không xa, An Nhu không ngờ ngủ

https://thuviensach.vn

một giấc cũng chưa tới.

"Nơi này là ngoại thành."

Đang ở phê sửa tài liệu, người đàn ông cũng không ngẩng đầu lên: "Em ngủ, nên anh không kêu em dậy, em trách anh?!"

"... Không phải... Tại sao anh không gọi em dậy?"

An Nhu còn chút mơ màng: "Đây là ngoại thành? Chúng ta rời khỏi học viện? Hiện tại là... 12 giờ rưỡi đêm?!"

Cô ngủ hơn hai tiếng?!

An Nhu nhìn vào cơ sở dữ liệu, rơi vào tuyệt vọng.

Trọng điểm là, 12 giờ rưỡi đêm nha, dựa theo định vị GPS, có chạy gấp về học viện cũng mất hai tiếng hơn, lúc đó học viện đã sớm đóng cửa không cho vào.

"... Sở tiên sinh, hiện tại em không về biệt thự được rồi, không có chỗ ngủ."

Tâm trạng An Nhu đầy u ám, muốn dỗi Sở Hư Uyên, nhưng lý trí lại nói cho cô không thể làm như vậy, sẽ chết rất thảm, nhưng trong giọng nói vẫn mang theo chút oán hận: "Làm sao bây giờ anh? Chẳng lẽ ngủ ở trên xe một đêm sao?"

https://thuviensach.vn

Chương 72: Ngủ qua đêm ở bên ngoài

Sở Hư Uyên nhìn An Nhu, thái độ của anh rất bình tĩnh, cho dù là lúc này, cũng chỉ nhàn nhạt nói: "Vậy tạm thời ở chung cư biệt thự ngoại thành của anh đi."

Sở Hư Uyên có rất nhiều bất động sản, anh cũng không phải một người nghiện mua bất động sản, mà chỉ là thích những cảnh sắc khác nhau, cũng rất biết cách hưởng thụ. Cho nên, tuy rằng thành phố này không lớn cho lắm, nhưng Sở Hư Uyên lại có bất động sản phân bố nội – ngoại thành.

Hiện tại bọn họ đang ở ngoại thành, ở nơi này, Sở Hư Uyên có một bộ chung cư cao cấp, có thể nhìn toàn cảnh ngoại thành. Làm thiết bị điện tử của Sở Hư Uyên, An Nhu quá rành Sở Hư Uyên sở hữu bao nhiêu tài sản, cô rõ như lòng bàn tay, trong đó bao gồm bộ chung cư cao cấp này.

An Nhu im lặng một lát, không thể không tiếp thu sự thật nghiêm túc này. Quá giờ quy định, chỉ có thể ngủ bên ngoài, nên đành ở lại chỗ Sở Hư Uyên. Ăn nhờ ở đậu, không thể không cúi đầu.

"Làm phiền Sở tiên sinh."

Nghĩ kỹ vấn đề, An Nhu không thể không cúi đầu, ủy ủy khuất khuất chọc cánh tay Sở Hư Uyên: "Tạm thời tá túc tạm một đêm ở chỗ nhà anh vậy."

Sở Hư Uyên nhìn cô gái nhỏ nhà mình, vừa rồi còn lạnh lùng trừng mắt anh, hiện tại lại ngoan ngoãn như mèo con. Thật đúng là... Co được dãn

https://thuviensach.vn

được.

Nếu cô biết nguyên nhân làm bản thân lưu lạc đến nước này đều là do Sở Hư Uyên ra lệnh cho tài xế, làm anh ta "chạy thêm một vòng nữa", An Nhu chỉ sợ phải hảy dựng lên.

Đương nhiên anh sẽ không nói ra chuyện này.

Sở Hư Uyên cười khẽ ra tiếng, tùy tay gõ đầu cô một cái, nói với tài xế: "Lý Hạ, đến chung cư biệt thư gần đây."

Tuy rằng chung cư của Sở Hư Uyên nơi này là nằm trong khu cư trú của dân giàu có, nhưng cũng không to rộng như biệt thư riêng biệt mà anh thường ở. Bảo vệ cổng khu chung cư rất nghiêm túc cẩn thận, đoàn xe đều ngừng lại, chỉ có trước sau ba chiếc xe tiến vào bãi đỗ xe ngầm của chung cư.

Phía trước phía sau ba chiếc xe đều ngừng lại, An Nhu còn đang khó xử không biết có nên đi xuống hay không thì Sở Hư Uyên đã mở cửa bước xuống xe trước, tiếp nhận cái gì đó từ trong tay người khác, sau đó khom lưng đưa cho An Nhu: "Mặc vào."

An Nhu cầm trong tay thì thấy, là một đôi giày đế bằng. Trong lòng vừa động, ánh mắt hồ nghi nhìn Sở Hư Uyên, từ tinh thần và sắn mặt thản nhiên của người đàn ông lại nhìn không ra bất kỳ cái gì không ổn.

... Nghĩ lại cũng đúng, nếu trước đó Sở Hư Uyên có đem theo giày đế bằng cũng không cần thiết cõng cô làm gì? Thiểu năng trí tuệ sao!!!

An Nhu mang giày đế bằng, số đo vừa vặn thích hợp. Chân mang giày đế bằng thoải mái xuống xe, An Nhu tại chỗ nhảy hai cái, hoạt động một chút thân thể. Cô vẫn là thích hợp loại giày đế bằng này, mang giày cao gót

https://thuviensach.vn

không khác nào hành xác.

Quét mắt sang bên cạnh, nhìn thấy thiếu nữ nhỏ nhắn nhảy nhót giống như thỏ con, Sở Hư Uyên cười một tiếng: "Đi thôi."

An Nhu duỗi cái eo lười, cảm thấy những lời này của Sở Hư Uyên giống như cười nhạo cô. Nhưng cô đã bị Sở Hư Uyên rèn trong thời gian lâu, trừng mắt liếc anh, vẫn là đi theo bên cạnh anh bước vào thang máy lên lầu.

Khu chung cư biệt thự cao cấp này của Sở Hư Uyên là một căn một tầng, An Nhu đi theo phía sau Sở Hư Uyên, nhìn anh rà vân tay cùng đồng tử, sau đó cửa mở.

Căn chung cư này trang hoàng rất đơn giản, An Nhu đi vào trong, có thể nhìn thấy gam màu xám trắng trong nhà, một ít trang trí cơ bản rất ngắn gọn hào phóng, không còn có nhiều màu sắc khác.

Sở Hư Uyên khom lưng ở cửa thay đổi dép lê, lật tủ giày ra, lại tìm một đôi dép đi trong nhà còn trong bao, xé bao ra đưa cho An Nhu: "Tạm thời tạm chấp nhận, chỉ đêm nay thôi."

An Nhu nhìn chung cư trống trải đơn điệu này, cẩn thận nói một tiếng cảm ơn, mang dép lê vào, ngồi ở trên sô pha trong phòng khác. Hiện tại cô mới phát hiện tình huống không đúng... Bởi vậy, đêm nay chỉ có cô và Sở Hư Uyên ở trong căn chung cư này, chỉ có hai người thôi sao?

Trời ơi, thật là xấu hổ.

Dựa theo tính cách của Sở Hư Uyên, đại khái chắc cô là người phụ nữ đầu tiên bước vào nơi ở của anh ấy... An Nhu miên man suy nghĩ, thần kinh không tự giác mà căng thẳng.

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên nhìn cô, miễn cưỡng xem như hạ thấp bàn tay cao quý rót cho cô một ly nước, còn mang lại đây, đặt ở trên bàn trà: "Phòng cho khách ở bên kia, em muốn chơi game thì đi thư phòng, không thích thì ở chỗ này xem TV."

An Nhu che dấu co quắp bất an của bản thân, tiếp nhận ly nước uống lên hai hớp. Không nóng, không lạnh, vừa vặn: "Sở tiên sinh, anh muốn đi xử lý công việc sao? Không có việc gì, em tự lo được."

"Ừ."

Sở Hư Uyên cũng chú ý thấy An Nhu khẩn trương, nở ra nụ cười hiếm gặp: "Khẩn trương Như vậy làm gì? Anh còn có thể làm gì đối với em sao?"

"... Không có."

An Nhu bất đắc dĩ cãi lại, ánh mắt mất tự nhiên, tự bảo trì khoảng cách với Sở Hư Uyên, lấy lại bình tĩnh: "Sở tiên sinh, em đi nghỉ ngơi trước đây, anh cũng nghỉ ngơi sớm một chút."

Sở Hư Uyên lười biếng vẫy vẫy tay, nhìn An Nhu đi về hướng phòng cho khách mà anh chỉ lúc nãy, phát ra một tiếng cười từ trong cổ họng: "Cảm giác dẫn mèo con về nhà... cũng không tệ lắm."

Sờ sờ cằm, Sở Hư Uyên nghiêm trang lầm bầm lầu bầu, tâm tình rõ ràng rất vui: "Nếu là cô ấy... Cũng không phải thực chán ghét."

Anh đã từng rất chán ghét có người ngoài xâm nhập vào khu vực tư nhân của anh, cũng không thích người khác đụng vào đồ vật của anh. Nhưng khi người xâm nhập này là người đã bị anh đánh dấu thuộc về bản thân mình, thì Sở Hư Uyên cũng không có chán ghét như vậy.

https://thuviensach.vn

Phòng cho khách trang trí cùng màu sắc đều giống như phòng khách, đều là phong cách ngắn gọn ưu nhã, An Nhu nhìn tinh xảo giống như phòng mẫu trong khách sạn, đóng cửa lại, cẩn thận duỗi cái eo lười.

Ý thức nguy cơ vẫn phải có, dù chính bản thân An Nhu cũng chưa nhận ra được. Cô chỉ là cảm thấy đêm nay Sở Hư Uyên rất kỳ lạ, giống như mọi việc đều mất khống chế sau nụ hôn kia.

"Mặc kệ nói như thế nào... Vẫn là tắm rửa ngủ thôi." Sau khi nỗ lực dùng chỉ số thông minh của mình tự hỏi một loạt thay đổi này, rốt cuộc không có kết quả.

An Nhu xoa xoa đôi mắt, đi vào phòng tắm trong phòng cho khách rửa mặt, đơn giản tắm một cái, An Nhu bọc áo tắm dài ra tới lại giật mình.

Cô... Không có đồ để thay.

Chỉ có một bộ váy công chúa tham dự tiệc hôm nay thôi, nghĩ cũng biết không có khả năng quần áo ngủ, ngay cả đồ lót...

Hông lẽ ngủ khỏa thân sao? Thôi, càng không được tự nhiên.

An Nhu ôm hy vọng mở ra tủ quần áo, bên trong trống rỗng, cái gì cũng đều không có.

【 Sở tiên sinh, à, ừm... Anh có nhiều quần áo hay không? Cho em mượn một bộ đi 】

Gửi xong đoạn tin nhắn này, An Nhu đỏ từ lỗ tai đến cổ, cô không phải con nít, một chút ý thức trai gái đều không có, mà còn là đến nhà đối tượng thầm mến ngủ lại, trong lòng không có quỷ là không có khả năng. An Nhu cũng rất bất đắc dĩ, rút kinh nghiệm không thể ngủ ở trên xe, ngủ một giấc

https://thuviensach.vn

là hỏng việc.

【 có 】

Sở Hư Uyên hồi phục rất ngắn gọn.

【 mở cửa, anh đưa cho em. 】

Cửa phòng cho khách nhẹ nhàng gõ hai cái từ bên ngoài. An Nhu vội vội vàng vàng chồng thêm một tầng khăn tắm lớn bọc kín mít từ đầu đến chân, lúc này mới đi mở cửa, tiếp nhận đồ từ trong tay Sở Hư Uyên.

Người đàn ông đứng trước cửa im lặng nhìn người con gái hận không thể bọc cơ thể thành bánh chưng, giọng điệu vi diệu.

"Em làm gì..." Bọc toàn thân kín mít như vậy, là sợ anh làm gì sao?

"A? Không có gì, không có gì."

An Nhu ôm đồ vào lòng, còn chưa có kịp xem là thứ gì, vội vàng lắc đầu, ánh mắt tràn đầy chính trực: "Sở tiên sinh, em hơi lạnh, cái này sao, em sợ lạnh nên quấn vậy đó, quấn chặt gió không lùa vào... Ha ha ha."

Cô khẩn trương đến mức nói năng lung tung. Chỗ khác thì không biết ra sao, nhưng vừa bước vào tòa chung cư đã có hệ thống sưởi ấm, dù đứng ngoài hành lang cũng không lạnh, An Nhu nói như vậy nghe là biết giả.

"Em thật là..."

Sở Hư Uyên nhíu mày, khép hờ đôi mắt nhìn cô trong chốc lát, dừng một chút, nhàn nhạt nói: "Ừm, anh ở thư phòng, em nhớ khóa trái cửa, có việc anh sẽ liên lạc với em sau."

https://thuviensach.vn

"Đừng quấn kín mít như vậy... Cũng không có gì có thể xem." Nhẹ nhàng ném xuống một câu kéo thù hận như vậy, Sở Hư Uyên tự tay giúp An Nhu đóng cửa lại, tiếng bước chân dần đi xa.

Thẳng đến khi hoàn toàn đi vào thư phòng, trở tay đóng cửa, Sở Hư Uyên dựa vào giá sách, biểu tình không thể đoán được, cau mày chìm vào thế giới nội tâm.

Anh chưa từng thấy qua người nào kỳ lạ như An Nhu. Trai đơn gái chiếc ở chung một phòng, không nghĩ cách chế tạo bầu không khí ái muội, không nghĩ cách làm ra ám chỉ gì hết? Ngược lại bọc cơ thể như bệnh nhân tâm thần bị cách ly.

Sở Hư Uyên gặp qua quá nhiều ví dụ, thật sự là chưa thấy qua một ai thuần khiết chính trực giống như An Nhu.

"Chẳng lẽ là cảm giác trước đó sai lầm?" Đè đè giữa mày, tinh thần và sắc mặt của Sở Hư Uyên khó được ngưng trọng.

Anh cảm thấy An Nhu có lẽ cũng thích anh... Chẳng lẽ thật sự không có sao? Thật sự, một chút đều không có sao?

An Nhu nhìn Sở Hư Uyên đóng cửa lại, một hồi lâu mới phản ứng lại đây, với tay khóa trái. Cái tên này cũng thật là... Quá đáng giận, cái gì kêu "Không có gì đẹp" là sao?! Anh thấy chưa mà nói như đúng rồi!!!

Tức giận giật khăn tắm trên người xuống, An Nhu cúi đầu nhìn cơ thể bé nhỏ của mình, trong lúc nhất thời đầu óc nóng lên cũng dần bình tĩnh lại.

Ư, thôi được rồi, đúng là Sở Hư Uyên chưa nói sai, không khác gì học sinh tiểu học, có cái gì đẹp.

https://thuviensach.vn

Trong lòng tự ti, An Nhu giũ bộ đồ Sở Hư Uyên đưa cho mình, là một chiếc áo sơmi nam màu đen rất rộng, chắc là của Sở Hư Uyên.

... Áo sơmi của bạn trai?

Đây là cái quỷ gì?

An Nhu trong lòng lỗi thời nhớ tới những lời này, ảo não vỗ rớt ý dâm trong đầu, mặc áo sơmi vào. Dựa theo chiều cao của Sở Hư Uyên, An Nhu mặc cái áo sơmi này giống như là con nít trộm mặc đồ của người lớn, chẳng khác nào váy baby doll.

【 đã khuya, không tiện nhờ người mua, sáng ngày mai sẽ có người mang quần áo đến. 】

An Nhu còn ở cố sức vén cổ tay áo, thì nghe thấy giọng Sở Hư Uyên phát ra từ trong đầu.

Hơn mười một giờ, cũng không tính khuya? Vả lại khi nào Sở Hư Uyên quan tâm đến cấp dưới như vậy? An Nhu trong đầu thoảng qua nghi hoặc, thành thành thật thật nói lời cảm ơn.

【 cảm ơn Sở tiên sinh, à... Em ngủ trước, ngủ ngon. (ngủ ngon nha cục cưng, hôn anh cái nè.gif) 】

An Nhu tỏ vẻ hiện tại cô càng ngày càng xem không hiểu cái hệ thống này, rõ ràng trước kia không phải đều là icon emoji giận dỗi chảnh chọe sao? Khi nào lại tràn ngập tình yêu như vậy?

Chất liệu áo sơmi cao cấp không giống hàng thường, mềm mại thoải mái, làm áo ngủ một chút đều không ủy khuất. Áo sơmi dài gần đầu gối, cô

https://thuviensach.vn

miễn cưỡng sửa sang lại một chút, đánh ngáp leo lên giường ngủ.

Ở trên xe ngủ hơn hai tiếng, An Nhu cũng không mệt lắm, chậm rãi mới dần chìm trong giấc ngủ.

Mơ mơ màng màng, cô nghe thấy âm thanh rất nhỏ. Ban đầu cô cũgn không để trong lòng, chỉ là âm thanh này quá ồn, vẫn luôn tới tới lui lui vang vọng ở bên tai cô, An Nhu nhăn chặt mày, nửa ngủ nửa tỉnh mở to mắt.

Hai giờ rưỡi sáng.

Âm thanh là từ trong đầu truyền đến, không phải hoàn cảnh xung quanh.

An Nhu cố sức suy nghĩ trong chốc lát, mới ý thức được, là Sở Hư Uyên đang nói chuyện qua điện thoại với người khác. Cô làm thiết bị điện tử, cho nên có thể nghe được cuộc trò chuyện từ hai đầu dây.

An Nhu mở to hai mắt, tỉnh táo lại. Sở Hư Uyên hiếm khi nhận cuộc gọi từ ai đó, anh càng thiên vị gửi tin, có thể làm anh nhận cuộc thoại... Chứng tỏ chuyện không nhỏ.

【 Dạ, ông nội. 】

Giọng Sở Hư Uyên bình tĩnh ung dung, còn mang theo nhè nhẹ lạnh lùng, giọng điệu không thấy ra thân cận.

【 con biết, bận quá, không có thời gian, quà tặng sẽ phái người đưa tới sau. 】

【 Hư Uyên, con đây là cánh cứng muốn bay khỏi mắt ông có phải hay không? 】

https://thuviensach.vn

Giọng điệu từ đầu bên kia rõ ràng bực bội, trong giọng nói già nua pha lẫn tức giận.

【 ngay cả sinh nhật của em gái mình mà con cũng lười xuất hiện? Nghĩ bản thân là chủ nhân gia tộc họ Sở, cho nên lục thân không nhận phải không?! 】

Sở Hư Uyên cười khẽ một tiếng. An Nhu không nhịn xuống, ở trong chăn run run. Cô chưa từng nghe qua giọng điệu đó của Sở Hư Uyên, trào phúng, tàn khốc, tràn đầy không ý xấu.

【 ông nội, con không biết bản thân mình còn có người thân. 】

Giọng điệu của người đàn ông trấn định ôn hòa.

【tiệc sinh nhật?! Nhà của chúng ta không thịnh hành loại tiệc này, còn trẻ phải ăn chút khổ mới tốt. 】

【 đồ mất dạy! 】

Ông ta bị lời nói của Sở Hư Uyên làm tức giận đến không nhẹ, An Nhu có thể nghe thấy một tiếng vang lớn từ đầu bên kia truyền đến, hình như là âm thanh ly trà nện trên mặt đất.

【 ông lặp lại lần nữa, Hư Uyên, ngày lễ thành nhân tròn mười tám tuổi của em gái con, con nhất định có mặt cho ông, không tới cũng phải tới! 】

Lời này nói xong, tín hiệu bị cắt ngang, chứng tỏ đầu bên kia đã dập máy.

Phía Sở Hư Uyên cũng không có âm thanh, An Nhu trộm mở cameras nhanh chóng nhìn thoáng qua, phát hiện Sở Hư Uyên đứng ở trước cửa sổ

https://thuviensach.vn

sát đất trong phòng khách.

Nói đến sinh nhật... Trên mặt An Nhu hiếm thấy hiện ra sầu lo, lật tìm một chút cơ sở dữ liệu. Sinh nhật của Sở Hư Uyên vào tháng ba, cách ngày sinh nhật của cô tiểu thư nhà họ Sở kia không bao lâu.

Nghe xong một hồi điện thoại như vậy, An Nhu cũng ngủ không được, ở trên giường lăn qua lộn lại hai vòng. Cô không biết hiện tại đi ra ngoài có thích hợp hay không, cũng không biết tâm tình hiện tại của Sở Hư Uyên thế nào.

Nghe thấy bên ngoài nửa ngày không có chút động tĩnh nào, An Nhu khẽ cắn môi, vẫn là cẩn thận từ trên giường xoay người, quấn khăn tắm bao trùm áo sơmi, dẫm lên dép lê, trộm mở cửa, tưởng từ kẹt cửa nhìn ra bên ngoài.

Bên ngoài một mảnh an tĩnh, không động tĩnh, chỉ là đèn trong phòng khách vẫn còn sáng.

An Nhu nhìn trái phải, lại trộm dò ra nửa cơ thể, nhìn tới phía cửa sổ sát đất... Sở Hư Uyên đang an tĩnh dựa vào trên tấm kính dài, lạnh nhạt bình đạm nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, cả người đều tản ra khí lạnh người sống chớ lại gần.

An Nhu nhìn anh trong chốc lát, vẫn là không tính toán quấy rầy anh... Rốt cuộc cô cũng không biết có thể nói cái gì, cũng không thể tùy tiện xem vào việc nhà của Sở Hư Uyên, lén lút muốn lùi về đóng cửa phòng lại.

"Ra tới." Một tiếng nhàn nhạt vang lên, nghe không ra cảm xúc vui buồn. Sở Hư Uyên dựa vào bên cửa sổ nhìn ra ngoài, cũng không quay đầu lại.

An Nhu giật mình ngạc nhiên, phản ứng đầu tiên khẳng định không phải

https://thuviensach.vn

nói cô. Nhưng trong căn phòng này, hình như trừ bỏ cô và Sở Hư Uyên cũng không còn người khác.

Lấp lấp ló ló không để ý thì quá giả, điểm mấu chốt chính là Sở Hư Uyên đã quay đầu tới nhìn chằm chằm vào cô.

An Nhu trong lòng khẩn trương, trên mặt vẫn là miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, cẩn thận vẫy vẫy tay.

"À... Sở tiên sinh, chào buổi tối? Nghỉ ngơi sớm một chút đi ha."

Ad có lời muốn nói:

Sở Hư Uyên: thật sự là chưa thấy qua một ai thuần khiết chính trực giống như An Nhu.

Ad: Lầm to rồi ông ơi, An Nhu chỉ là có tà tâm không có gan làm thôi.

https://thuviensach.vn

Chương 73: Cô ấy không thích mình sao?!

Sở Hư Uyên quay đầu nhìn cô. An Nhu và anh liếc nhau, có chút bất an giữ chặt khăn tắm trên người.

An Nhu chưa từng thấy qua Sở Hư Uyên trong bộ dáng này. Hoặc là nói, gặp qua, nhưng là ở thật lâu thật lâu trước kia, lâu đến nỗi An Nhu chỉ nhớ rõ thời điểm lúc ban đầu, cái người tên Sở Hư Uyên từng động sát ý đối với cô.

"Lại đây." Sở Hư Uyên nghiêng đầu nhìn cô, màu đen đặc sệt từ chỗ sâu nhất trong đôi mắt rút đi, như là nước biển thuỷ triều lên xuống, chỉ lưu lại một vùng bình yên.

"Anh..." Anh dừng một chút.

An Nhu thật cẩn thận đi qua đó, đứng ở trước mặt Sở Hư Uyên: "Khụ, Sở tiên sinh, trễ như vậy còn chưa nghỉ ngơi, anh không ngủ được sao?"

Cô không nhắc tới cuộc hội thoại mùi thuốc súng mà bản thân nghe được.

Sở Hư Uyên nhìn cô thật sâu, đột nhiên mở miệng hỏi cô: "Em có sợ anh không?"

Anh thấy biểu tình thất thố của An Nhu, cũng hoàn toàn không để ý loại biểu tình này. Chỉ là cảm thấy có hơi chói mắt.

https://thuviensach.vn

... Cái tên bệnh tâm thần này sao lại bắt đầu động kinh nữa rồi!!!

An Nhu chớp chớp mắt, ngay thẳng trả lời: "Trước kia từng sợ, hiện tại không sợ. Tại sao em lại phải sợ anh?"

"Tại sao em lại không sợ anh?" Sở Hư Uyên lắc đầu, cười khẽ ra tiếng, nhân dịp An Nhu còn chưa phản ứng kịp, vươn tay dùng sức ôm cô vào trong lòng.

Nói không khoa trương, An Nhu cả người đều cứng lại rồi.

Cô rất ít tiếp xúc với phái nam, chứ đừng nói là ôm ấp hôn hít, Sở Hư Uyên cũng cô, hiện tại lại bị anh ấy ôm vào trong lòng, anh ấy là người đàn ông đầu tiên An Nhu tiếp xúc thân mật đến vậy, hành động này của anh khiến đầu óc cô trống rỗng, không biết bản thân là ai, đang ở đâu, làm gì.

Chỉ là cô cũng luyến tiếc đẩy người này ra. Cơ thể Cứng đờ chậm rãi thả lỏng, An Nhu có thể cảm giác được người đàn ông hoàn toàn ôm trọn lấy cô, đầu gác ở trên vai cô, tư thế có chút vất vả. An Nhu lại có thể cảm nhận được sự an tâm, khi ngửi được hơi thở mát lạnh của Sở tiên sinh bao vây toàn thân cô.

"... Thôi, anh thích ôm thì ôm đi." Vỗ vỗ lưng Sở Hư Uyên như là dỗ con nít, An Nhu ngáp một cái, đầu dựa vào trên vai Sở Hư Uyên.

Tư thế này, nói thật là khá vất vả, An Nhu nhón chân một lát thì đã hết chịu nổi, chân vừa trợt, sức lực đều đè ở trên người Sở Hư Uyên.

Trở thành điểm chống đỡ, hiển nhiên là thể lực của người đàn ông tốt hơn rất nhiều so với An Nhu, anh nhẹ nhàng ôm cô, An Nhu nắm lấy cổ áo Sở Hư Uyên, ngáp một cái, mơ hồ nhắm mắt lại.

https://thuviensach.vn

"Sở tiên sinh, em không có sợ anh."

Thật ra, An Nhu không thích thảo luận tới chuyện lộn xộn nhà Sở Hư Uyên, cô cũng không xác định có nên hỏi hay không, dứt khoát chuyển sang đề tài khác: "Tuy rằng anh thoạt nhìn rất hung dữ, nhưng thật ra là người tốt."

"Hơn nữa, anh cứ như bây giờ là được, bỏ qua vấn đề em có sợ anh không... Chỉ cần anh thấy vui vẻ là được, cuộc đời này quan trọng nhất chính là phải sống vui vẻ."

An Nhu tận tình khuyên bảo, ý muốn kéo Sở Hư Uyên thoát khỏi sự im lặng đáng sợ này. Nhưng nói nói, An Nhu lại cảm thấy bản thân mình giống như mấy bà bán hàng ngoài chợ, loại bán hàng hư hỏng lừa gạt người ngây thơ mua.

Quả nhiên cô không có năng khiếu khuyên bảo.

Sau một hồi im lặng lâu dài, An Nhu nghe Sở Hư Uyên trả lời: "Ừm."

Cũng không biết nghe có lọt tai không, An Nhu khốn đốn nhắm mắt lại, suy nghĩ dần dần bay xa.

Sở Hư Uyên ôm một đoàn mềm mại ấm áp trong lòng ngực, khép hờ mắt không biết suy nghĩ cái gì. Có lẽ anh suy nghĩ rất nhiều, cũng có lẽ không nghĩ cái gì.

Chỉ là, cô nàng nhỏ nhắn nằm gọn trong ngực anh dùng âm thanh mềm mụp nói cho anh một ít câu an ủi mà trước kia anh từng khịt mũi coi thường, người đàn ông cũng vẫn an tĩnh nghe, thậm chí phút cuối còn mơ hồ phát ra một tiếng tán đồng.

https://thuviensach.vn

Nâng cổ tay đồng hồ, bốn giờ rưỡi sáng, đứng suốt hai tiếng, Sở Hư Uyên không biết thời gian trôi qua nhanh như vậy.

Anh cẩn thận hoạt động cơ thể đã cứng còng của mình, cô bé trong lòng ngực theo động tác của anh trượt dần xuống, anh nhanh tay ôm lấy, nhẹ nhàng ôm theo kiểu công chúa cẩn thận vòng trọn cơ thể nhỏ nhắn ấy vào vào trong lòng.

Một cục bột mềm mại ấm áp, từ trên người cô tỏa ra mùi hương rất dễ chịu, dán chặt vào lòng ngực của người đàn ông.

Trong quá trình đó, khăn tắm trên người đã rời rạc rơi xuống, lộ ra áo sơ mi màu đen bao vây lấy cơ thể tinh tế, Sở Hư Uyên cúi đầu nhìn thoáng qua, hô hấp cứng lại, nhỏ đến không thể phát hiện. Anh đi đến phòng cho khách, đặt An Nhu ở trên giường, dừng một chút, duỗi tay gỡ xuống khăn tắm tuột đến hông.

Tư thế ngủ của An Nhu bình thường, không tính là ngay ngắn cũng không lộn xộn. Bộ dáng ngủ đến bất tỉnh nhân sự lộ ra vài phần ngây ngốc đáng yêu. Áo sơmi của Sở Hư Uyên mặc ở trên người cô vừa to vừa rộng, An Nhu trở mình, thói quen tính nằm nghiêng cuộn tròn lên, cả người đều che dấu ở bên dưới áo sơmi màu đen.

"Thật đúng là... Một chút cảnh giác cũng không có." Như có như không thở dài một tiếng, không biết là nói với ai. Sở Hư Uyên nhấn đè thái dương, cưỡng bức bản thân di chuyển tầm mắt, vươn tay chọc chọc gương mặt An Nhu.

Mèo con ngủ không chút nào cảnh giác, Sở Hư Uyên nhìn cô trong chốc lát, đột nhiên cong lưng, người đàn ông nhắm mắt lại, nghiêm túc mà chuyên chú hôn lên trán của cô.

https://thuviensach.vn

Lần này thời gian dừng lại không ngắn như lần trước.

An Nhu ngủ một giấc này thật lâu. Chờ đến sáng sớm tỉnh lại, cô còn có chút say ke, im lặng suy nghĩ nhìn bố cục xa lạ trước mắt. Không phải ký túc xá biệt thự của học viện, là chung cư biệt thự cao cấp của Sở Hư Uyên.

Cô nhớ rõ, ngày hôm qua người nào đó còn ôm cô thương cảm yếu ớt vô cùng, làm sao mà ngủ một giấc dậy cô đã nằm trên giường? An Nhu nhìn di động, gần 10 giờ sáng, là thời gian ngủ nướng bình thường của cô.

Xỏ vào dép lê nằm vào mép giường, An Nhu đánh ngáp đẩy cửa ra, phòng khách không có một bóng người. Cô nhìn về hướng cửa sổ sát đất, có chút ngẩn người. Ngày hôm qua Sở Hư Uyên chính là đứng ở nơi đó im lặng không nói gì? Rốt cuộc là lúc đó anh ấy suy nghĩ cái gì?

"Tỉnh."

Sở Hư Uyên mới vừa từ trong thư phòng đi ra thì nhìn thấy mèo con đứng ở trước cửa phòng cho khách, thoáng nhìn theo tầm mắt An Nhu, Sở Hư Uyên cong cong khóe môi, thái độ tự nhiên bình tĩnh: "Đây là quần áo, chuẩn bị đúng theo kích cỡ của em."

"Cảm ơn Sở tiên sinh." An Nhu tiếp nhận cái túi trong tay anh, ánh mắt do dự quan sát người đứng trước mắt mình trong chốc lát, từ bộ dáng ung dung tự nhiên lại lười nhác kia không nhìn ra cái gì không đúng, chỉ đành phải từ bỏ.

"An Nhu!"

Sở Hư Uyên kêu tên cô. Ánh mắt lưu luyến rà xét thiếu nữ mặc áo sơ mi của mình từ trên xuống dưới một lần, sau đó giả vờ chính trực dời tầm mắt: "Cuối tuần này gia tộc nhà họ Sở tụ hội, anh muốn dẫn em theo."

https://thuviensach.vn

"Dẫn em theo?"

An Nhu đang chuẩn bị xoay người vào phòng thay quần áo, nghe Sở Hư Uyên nói xong vô cùng kinh ngạc: "Em sao? Chuyện này không thích hợp đâu, Sở tiên sinh, em không phải người nhà họ Sở..."

An Nhu biết rõ cốt truyện, cơ sở dữ liệu cũng có tư liệu quan hệ với nhà họ Sở. Ở trong ấn tượng của cô, người cả nhà đó đều không khó nhằn. Nếu cô đi sẽ trở thành bia ngắm cho mọi người.

"Không được sao?"

Sở Hư Uyên nhìn cô chăm chú, mắt đen thâm sâu, đuôi lông mày khóe mắt đều mang theo chút bất đắc dĩ: "Đành vậy, cũng không có cách nào khác."

Rõ ràng biết người trước mặt rất có thể là giả vờ, nhưng trong nháy mắt An Nhu lại trùng lập hình ảnh người đàn ông tổn thương yếu ớt tối hôm qua với người này.

Thật là... Tại sao lại làm người ta thích đến như vậy hả?!

An Nhu âm thầm thở dài, giơ lên đôi tay tỏ vẻ đầu hàng: "Ok, em đã biết, em sẽ đi, Sở tiên sinh, đến lúc đó chỉ cần báo trước thời gian với em là được, em đi với anh."

"Ừm, vất vả rồi." Trong nháy mắt, Sở Hư Uyên hiện ra nụ cười sung sướng, không chút nào che dấu tâm trạng vui vẻ của mình, làm An Nhu nhìn ngây người một chút.

Đương nhiên là mục đích của anh không thuần khiết, nhưng cũng không phải chuyện gì xấu xa. Đôi mắt tỏa định vào mèo con trước mặt, Sở Hư

https://thuviensach.vn

Uyên mỉm cười nhìn không ra ý đồ gì.

Anh muốn người con gái này!

Muốn người này... Cũng thích anh!!!

Giống như anh thích cô ấy!

An Nhu thay đổi quần áo vừa người, lúc này mới bắt đầu nhớ ra, từ đâu mà Sở Hư Uyên biết rõ số đo của cô đến như vậy?!

Không đúng... Rà xoát lại cơ sở dữ liệu... Cái tên này dám điều tra hết tất cả thông tin cá nhân riêng tư về cô... Ngay cả ngày hành kinh cũng biết?!!!

Im lặng tiêu hóa thông tin, An Nhu thật cơ trí lựa chọn quên chuyện này.

Thật xấu hổ khi lôi chuyện này ra đối chất với anh ấy, từ nay anh ấy không chỉ là Sở ba tuổi, mà tuột hạng thành Sở biến thái rồi.

Ở lại chung cư cao cấp của Sở Hư Uyên dùng cơm trưa, An Nhu nhìn tổng giám đốc Sở ngồi đối diện mặc một bộ quần áo thoải mái ở nhà, có chút tò mò: "Sở tiên sinh, hôm nay anh không đi làm sao?"

Đây không giống phong cách của Sở Hư Uyên, đối với người nghiện công việc, không tồn tại vụ nghỉ phép.

"Có đi hay không không sao cả." Sở Hư Uyên thái độ thản nhiên, uống một hớp cà phê.

"Ở nhà cũng có thể làm việc." Dừng một chút, anh như ý thức được cái gì đó.

https://thuviensach.vn

"Em cảm thấy nhàm chán?"

"Không có, không có!"

An Nhu vội vàng phủ nhận, lại cười cười: "Em chỉ là cảm thấy có phải em nên trở về học viện rồi hay không? Bài tập về nhà rất nhiều, còn chưa làm xong hết."

Người đàn ông nhăn mày, lại không đê An Nhu nhìn thấy được biểu tình của mình: "Không cần, anh kêu trợ lý mang lại đây cho em. Đây là ngày cuối tuần, em có thể nhẹ nhàng thoải mái một chút."

An Nhu nằm dài lên trên bàn, có chút kinh ngạc nhìn Sở Hư Uyên: "Sở tiên sinh, khi nào anh nói chuyện dễ dàng như vậy? Hơn nữa em cũng không cần thiết ở lại nơi này, trở về học viện vẫn hơn."

"Buổi tối anh tính dẫn em đi tham quan cảnh vật ngoại thành của Giang thành."

Sở Hư Uyên cắt ngang lời An Nhu nói, giọng điệu tự nhiên: "Trong khoảng thời gian này em vất vả nhiều rồi, coi như là khen thưởng."

Cảnh vật ngoại thành của Giang thành? Hình như là danh cảnh có tiếng ở thành phố này, buổi tối rất náo nhiệt. An Nhu do dự không tới ba giây đồng hồ, quyết đoán gật đầu: "Dạ được, cảm ơn Sở tiên sinh, em nhất định sẽ càng thêm nỗ lực!"

Thật ra Sở Hư Uyên là người rất tốt, bản thân cô phải càng nỗ lực tới gần anh ấy hơn. An Nhu nghĩ, chờ cô trở nên càng mạnh càng quyền lực, là có thể đứng chung một chỗ với Sở tiên sinh.

Nghe An Nhu trả lời, động tác nâng ly cà phê tính uống thêm một ngụm

https://thuviensach.vn

nữa của Sở Hư Uyên bỗng tạm dừng trong chớp mắt, không làm An Nhu phát hiện. Bậm chặt môi, biểu tình của người đàn ông phức tạp nói không nên lời.

Anh thật không ngờ...

Sau khi quan sát biểu tình của An Nhu, anh không nhìn ra bất kỳ manh mối nào chứng minh cô ấy thích anh.

Người bình thường không nên cảm kích đến mặt đỏ tai hồng vì sự quan tâm của anh sao, mà không phải nói câu "em nhất định sẽ càng thêm nỗ lực"?!!!

Trong đầu vòng quanh nghiên cưu vấn đề này, Sở Hư Uyên lại lần nữa phát giác bản thân không có cách nào nối liền mạch não với An Nhu.

Sở Hư Uyên làm việc trong thư phòng, An Nhu ngồi ở phía sau bàn nhỏ đặt cạnh bàn làm việc của anh, đang cố gắng nỗ lực làm bài tập. Cô vẫn là bái phục trợ lý của tổng giám đốc Sở giúp cô tìm được sách giáo khoa và bài tập về nhà, sau đó vùi đầu múa bút thành văn.

Có người ngồi chung, khác xa cảm giác ngồi học một mình, An Nhu viết mỏi tay thì nhìn Sở Hư Uyên bổ sung năng lượng, nhìn trong trong chốc lát lại tiếp tục phấn đấu, tràn đầy nhiệt tình.

Về phần kế hoạch muốn gia nhập nhóm Tô Hoàng, cô tự mình mài mò làm, tuy rằng không hoàn hảo, mà chỉ thuộc cấp bậc cơ sở, nhưng không phải cái gì cũng bắt đầu từ cơ sơ sao.

Nghiêm khắc tới nói, không phải kế hoạch lợi hại gì, nhưng lấy số tuổi An Nhu tới nói, viết được như vậy đã là không thể tưởng tượng được. Cô chưa từng viết kế hoạch dự án, cho nên cũng không biết bản thân có bao nhiêu lợi hại trong phương diện này.

https://thuviensach.vn

Chuyện này, An Nhu gạt Sở Hư Uyên làm.

mọi chuyện cũng không thể đều dựa vào đối phương, bước đầu An Nhu thiết nghĩ muốn hợp tác với bọn Hạ Dương, cô ra kỹ thuật về IT, bọn Hạ Dương ra tiền và quản lý, tiến cử kế hoạch đầu tư, tìm người tài, mũi nhọn chủ công là khoa học kỹ thuật.

Đương nhiên là lưng sẽ cõng mối nguy hiểm rất lớn, nhưng An Nhu không thể không căng da đầu bước lên con đường đó. Cô dốc hết tất cả tri thức từng học vào trong đó, cũng có một phương án, trước mắt hoàn thiện chi tiết là được.

Kế hoạch này phải chuẩn bị tỉ mỉ, như vậy mới được bọn họ coi trọng.

Sau khi An Nhu hoàn thiện kế hoạch, cô lập tức gửi tin nhắn hẹn thời gian gặp Tô Hoàng.

【 Nhu Nhu, cuối tuần gặp mặt được không? 】

Tô Hoàng thực mau trả lời lại, câu chữ vẫn dịu dàng thân thiết.

【 Được, không thành vấn đề. 】

An Nhu tính tính thời gian, chấp thuận địa điểm và thời gian gặp Tô Hoàng, sẵn tiện đến lúc đó cô hỏi cậu ấy vụ quà tặng sinh nhật luôn, cảm giác đây cũng là một vấn đề khó nghĩ.

An Nhu biết rõ ngày sinh nhật của Sở Hư Uyên, tính tính chính là và giữa tháng sau, chẳng còn lại mấy ngày, có qua có lại, quà sinh nhật vẫn là phải có. Chẳng qua Sở Hư Uyên không thiếu cái gì, cô cũng không biết phải tặng cho anh ấy thứ gì mới phải.

https://thuviensach.vn

Suy nghĩ nát óc cũng không ra, An Nhu chợt nhớ tới Tô Hoàng, cảm giác đối phương biết tổng giám đốc Sở muốn cái gì.

Thời gian trôi thật sự nhanh, nháy mắt đã đến buổi chiều, An Nhu nhanh chóng giải quyết xong bài tập về nhà thì mở máy tính tiếp tục mân mê bồi dưỡng thêm kiến thức IT của mình, tiện đường còn nhận được thông báo từ CLB IT.

"... Ra ngoài thi đấu? Là sao?" An Nhu đọc nhanh tin thông báo, chìm vào suy nghĩ.

Sân thi đấu Lần này không phải học viện DICE, mà là một ngôi trường của thành phố gần đó, cho nên áp dụng nguyên tắc tự nguyện, đương nhiên, học viện sẽ chi trả tất cả chi phí.

Dựa theo quy củ của CLB IT, từ trước đến nay, loại thi đấu này không có cửa dành cho người mới, nhưng là An Nhu thì khác, cô từng đoạt giải nhất cuộc thi dành cho người mới, lại được chủ nhân gia tộc họ Sở coi trọng, câu lạc bộ mới nể mặt là dành một phần cho cô, coi như là thuận nước giong thuyền.

Thời gian là cuối tháng tháng sau.

An Nhu bấm ngón tay tính tính, khi đó cô hẳn là vừa mới bắt đầu sự nghiệp thi chọn lớp, áp lực có hơi lớn, nghĩ nghĩ vẫn là tiếc nuối từ bỏ.

Phải đi đến thành phố khác, quá xa, lãng phí thời gian, cô có thể chọn những cuộc thi khác được tổ chức trong khuôn viên học viện, căn cứ những gì Sở Minh Ngọc nói, với thực lực hiện tại của cô, lấy một trong ba vị trí đầu là điều không thành vấn đề.

https://thuviensach.vn

【 Nhu Nhu, cậu có tham gia cuộc thi ngoài tỉnh của CLB IT không? 】

tin nhắn của Tô Hoàng gãi đúng chỗ ngứa, An Nhu nhìn di động chấn động, còn chưa kịp soạn tin trả lời, thì nhìn thấy tin nhắn tiếp theo của đối phương.

【 chút tin nội bộ, hoạt động đi kèm có trượt tuyết nữa nha, hơn nữa điểm thành tích còn cao hơn gấp mấy lần so với những cuộc thi tổ chức trong học viện, vô cùng có lời. 】

Sáu phần trong điểm thành tích đều dựa vào số điểm trong mỗi lần kiểm tra thi cử, bốn phần còn lại dựa vào hoạt động ngoại khóa, còn có thể trữ điểm dành cho học kỳ sau.

Bởi vì người trong CLB IT đều có máu mặt, nên mới có thể lũng đoạn, gian lận điểm thành tích thông qua mỗi cuộc thi, tương tự như CLB Game, không hạn chế các cuộc thi, và điểm thành tích luôn cao hơn so với các câu lạc bộ khác.

An Nhu chưa tham gia nhiều cuộc thi lớn bé, nhưng mỗi lần tham gia đều đạt hạng nhất, cộng với điểm thi cử trong lớp, điểm thành tích vẫn luôn ổn định tiến bộ. Cho nên cô không nhất thiết phải tham gia nhiều cuộc thi của câu lạc bộ, thích thì tham gia, không thì bỏ qua.

【 để mình nghĩ lại, cậu thì sao, có tham gia không? 】

An Nhu nghiêm túc suy xét một chút, trong đầu nhanh chóng gửi tin nhắn cho Tô Hoàng.

【 mình tính báo danh, coi như miễn phí du lịch. 】

【 Nhu Nhu à, mình đã nói là cậu đừng ép bản thân mình quá, cứ thoải mái

https://thuviensach.vn

đi, mình quyết định sẽ tham gia, à, bọn Hạ Dương cũng có việc ở nơi đó, tiện đường đi chơi chung luôn.】

An Nhu đọc xong tin này, còn chưa kịp suy nghĩ nên trả lời ra sao thì Tô Hoàng lại gửi tiếp.

【 vậy cậu cũng tham gia luôn phải không?! Quyết định vậy đi, hẹn gặp cậu sau ~】

https://thuviensach.vn

Chương 74: Cùng thăm dò đối phương

"Nhắn tin với ai đó? Tô Hoàng?" Sở Hư Uyên liếc mắt một cái thấy được hành động của cô, mày nhăn lại, đột nhiên mở miệng hỏi.

"Hả? Dạ." An Nhu quy hoạch xong hành trình, không để ý thuận miệng trả lời, rồi lại chú ý tới giọng điệu của Sở Hư Uyên không giống bình thường, ngẩng đầu nhìn lại.

Biểu tình của Sở Hư Uyên không khác gì ngày thường, An Nhu lại rất rõ ràng cảm nhận được Sở Hư Uyên đang rất không vui.

"Là chuyện thi đấu bên ngoài học viện."

An Nhu theo bản năng giải thích: "Thi đấu bên ngoài thí điểm thành tích sẽ cao hơn, em muốn nhân cơ hội này đi một chuyến xem thử."

An Nhu cũng không quá để ý đến việc có đi ra ngoài chơi hay không, nhưng cô rõ ràng biết bản thân yêu cầu cần giao lưu với người khác, làm quen dần với bọn Hạ Dương, kéo gần quan hệ.

Cô cũng yêu cầu đoạt được giải thưởng cao trong lần thi đấu này để chứng minh thực lực bản thân có năng lực ở cạnh Sở Hư Uyên, ngoài kia không biết có bao nhiêu đôi mắt đang nhìn chằm chằm mình đâu, những chuyện này An Nhu đều biết.

"Khi nào đi?" Sở Hư Uyên dừng một chút, gương mặt thu liễm rất tốt.

https://thuviensach.vn

"Em..." Không cần giải thích với anh.

Những lời này đảo ở đầu lưỡi vài lần, Sở Hư Uyên rốt cuộc cũng chưa nói ra. Năng lực khống chế cảm xúc của anh rất xuất sắc, một người mười bốn, mười lăm tuổi muốn sống sót dưới tay mẹ kế cần phải học cách che dấu cảm xúc, cũng không ngờ, còn có một ngày bị dễ dàng người khác nhìn thấu.

Trong nháy mắt, Sở Hư Uyên thậm chí cảm thấy bản thân vây giờ có hơi chật vật. Không biết là An Nhu trực giác trời sinh nhạy bén, hay là chỉ đối với anh như thế. Nghĩ như vậy, ánh mắt Sở Hư Uyên không tự giác dịu dàng xuống.

"Cuối tuần đi." An Nhu không để ý Sở Hư Uyên nói gì, hoặc là nói, cô đã sớm hình thành thói quen phát hiện cảm xúc của Sở Hư Uyên, việc này đối với cô cũng không khó.

Lúc này cũng chỉ là cong con mắt cười nói: "Bọn Hạ Dương cũng đi, lâu lâu ra ngoài hóng gió... Ờ, em cảm thấy bọn họ rất tốt, đi ra ngoài chơi chung cũng không sao."

Giọng điệu của cô khi nói chuyện rất tự nhiên, không nhận thức được tin tức lộ ra trong lời nói... Chính là, lâu như vậy tới nay, đây là lần đầu tiên cô chủ động thân cận người khác.

sau khi trải qua chuyện ở trường THPT Húc Dương, từ đó An Nhu chỉ bị động tiếp thu người khác thân cận làm quen vời mình, chứ chưa bao giờ chủ động.

Ngày thường có lẽ không phát giác, trong cuộc sống sinh hoạt của cô ngoại trừ Tô Hoàng mạnh mẽ xông vào không gian của cô, xác thật chỉ có mình

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên là bạn.

Tuy rằng Sở Hư Uyên rất muốn trong cuộc sống của cô chỉ có mình anh tồn tại là được. Nhưng anh cũng hiểu rõ ràng, mèo con của anh cần có bạn bè, cần ra thế giới bên ngoài, cần giao lưu học hỏi, anh sẽ trải sẵn con đường cho cô, bảo vệ cô khỏi những thứ xấu xa bên ngoài.

Nghe xong, ánh mắt Sở Hư Uyên dừng một chút, làm như vừa nghĩ tới điều gì đó. Anh dùng ánh mắt phức tạp nhìn cô gái tươi cười ấm áp trước mặt mình, gật đầu: "Đi đi, đi ra ngoài thả lỏng cũng tốt, có yêu cầu gì thì cứ gọi điện cho anh."

Trước lúc An Nhu nói lời cự tuyệt, Sở Hư Uyên bổ sung thêm một câu: "Coi như là chi phí du lịch cho nhân viên."

Anh nhạy bén nhận ra được An Nhu muốn cự tuyệt, trực tiếp chặn ngang.

"... Thôi được rồi, vậy cảm ơn Sở tiên sinh nha." An Nhu do dự một lát, vẫn là không có cự tuyệt.

"Không cần nói lời cảm ơn."

Sở Hư Uyên nhếch lên mi mắt, đột nhiên người đàn ông hiện ra nụ cười sung sướng: "Em không cần nói lời cảm ơn với anh làm gì."

An Nhu ngây ngốc đối diện nhìn anh trong chốc lát, yên lặng dời đi tầm mắt.

A! Vẫn là không thể nhìn trực diện vào gương mặt Sở tiên sinh lâu được. Một người ngày thường chỉ biết dùng các loại biểu tình khắc nghiệt, trào phúng, chỉ biết cười lạnh lại xuất hiện nụ cười ấm áp dịu dàng ha lẫn chút dung túng, thật là đáng sợ nha, tim cô đang chạy nhanh như ngựa điên nè.

https://thuviensach.vn

Buổi tối An Nhu đi chung với Sở Hư Uyên ra ngoài chơi.

Cô vốn dĩ cho rằng đối phương sẽ mang cô đi cao ốc đối diện ngắm phong cảnh ngoại thành, không ngờ tổng giám đốc Sở một thân đen xì, đội nón, đeo khẩu trang, tự nhiên mà dẫn An Nhu đi dạo vùng ven sông ngoại thành, vừa đi vừa thưởng thức quán ăn vặt bên lề đường.

"Sở tiên sinh, anh cũng có lúc bình dân như vậy sao..." An Nhu cầm ly trà sữa nóng trong tay, vừa nhai trân châu vừa thuận miệng lảm nhảm.

"Em còn tưởng rằng anh sẽ trực tiếp dẫn em đến tòa cao ốc đối diện Thế Kỷ Lâm Viên để ngắm cảnh nữa đó." Vừa nói, An Nhu lén lút nhìn nhìn mấy xâu hải sản nướng trong tay Sở Hư Uyên.

Cái đo đỏ đó là... Cà rốt xen lẫn mấy miếng mực, cửa hàng nào nghĩ ra xâu BBQ độc đáo dữ vậy.

"Chẳng lẽ nhìn anh cao cao tại thượng lắm sao?"

Sở Hư Uyên nhướng mày, đi ở bên cạnh An Nhu, trên tay còn vô cùng hủy hình tượng, cầm một hộp bánh bạch tuộc. Nhưng anh cũng không có ăn, anh chỉ là cầm giúp An Nhu.

"Không lẽ em không biết, vừa đi vừa ăn vừa ngắm cảnh đêm mới là liều thuốc xả stress, còn tốt hơn leo lên sân thượng ngắm cảnh uống gió lạnh nhiều!"

"Em cũng cảm thấy vậy."

An Nhu cầm một xâu thịt dê nướng, ăn rất vui vẻ, gật đầu đồng ý cách nói của Sở Hư Uyên: "Trong chốc lát đi quảng trường đi, buổi tối có thật nhiều

https://thuviensach.vn

người, nghe nói đối diện sẽ phóng pháo hoa điện tử thì phải."

Sở Hư Uyên không có bất kỳ ý kiến, đồng ý ngay.

Đương nhiên anh sẽ không thừa nhận, buổi chiều sau khi anh nhận được tài liệu nhờ trợ lý Hứa Thái Thiên tra xét... Ví dụ những nơi vui chơi ăn uống nổi tiếng ở ngoại thành, rồi nơi hẹn hò lãng mạng...

Nếu không có mấy thông tin tài liệu này giúp đỡ, Sở Hư Uyên thật đúng là sẽ làm giống như lời An Nhu nói, leo lên nóc nhà ngắm cảnh đêm rồi về.

An Nhu dọc theo đường, đi đi, dạo dạo, ăn ăn, hoàn toàn vui vui vẻ vẻ. Ngay từ đầu cô còn cố kỵ sự tồn tại của Sở đại thần bên cạnh, không dám quá làm càn, chậm rãi tự mình chơi vui vẻ, cũng quên sự có mặt của Sở Hư Uyên.

So sánh với ở tiệc xa hoa ăn uống linh đình mỉm cười giả tạo giao lưu với những người xa lạ, thì An Nhu càng thích hoàn cảnh hiện tại hơn, càng tiếp cận cuộc sống kiếp trước của cô.

Không biết khi nào đã đi đến quảng trường, An Nhu trên tay xách không ít đồ vật, ngay cả Sở Hư Uyên cũng may mắn thoát không khỏi. Anh nhìn An Nhu ăn mà thèm, cũng nếm thử một chút, hương vị cũng không tệ lắm.

An Nhu cầm một hộp khoai tây lắc phô mai ăn sung sướng, lực chú ý còn đặt ở màn hình lớn đối diện quảng trường xem quảng cáo, đột nhiên cảm thấy hương vị khoai tây... Lạ lạ.

An Nhu nhai nhai, cảm giác không giống khoai tây, cũng không có hương vị bột phô mai, trong lòng có dự cảm không tốt. Ánh đèn xung quanh không tính sáng, nhưng cô cúi đầu, vẫn là nhìn thấy rõ ràng: "Đậu má, Sở Hư Uyên, sao con người của anh lại đáng ghét đến như vậy hả!"

https://thuviensach.vn

Không biết khi nào khoai tây đã sớm bị anh ăn xong, còn bị anh thả mấy miếng cà rốt vào trong, xâu mực nướng khi nãy cô chỉ lựa mực mà ăn, chừa lại cà rốt là biết cô không thích rồi, vậy mà anh còn làm như vậy.

An Nhu không hề hay biết, xiên tre cắm vào, trực tiếp bỏ vào miệng nhai. Trách không được cảm thấy hương vị khoai tây lạ lạ, thì ra đều là cà rốt!

Từ lúc An Nhu đến thế giới này, cô không kén ăn nữa, mẹ An cho cái gì ăn cái đó, no bụng là cả một vấn đề, kén chọn thì chỉ nước chết đói. Nhưng từ lúc vào học viện DICE ngây người một đoạn thời gian, tật xấu kén ăn kiếp trước đã nuôi quay trở lại.

Không ăn cà rốt, không ăn ngò, không thích ăn bất kỳ họ hàng nào thuộc giống loài thực vật... An Nhu tự cho là loại thói quen nhỏ này của cô không ai có thể nhận ra được, không ngờ vẫn là bị Sở Hư Uyên chú ý tới.

Lại nói tiếp, sao người này lại rảnh tới mức lo lắng đến chuyện ăn uống của cô, phía trước cố ý mua cái xâu nướng cà rốt mực kỳ kỳ lạ lạ kia chỉ vì muốn cô ăn nó... Hai mắt bốc lửa tức giận nhìn Sở Hư Uyên, cảm thấy tối hôm nay tổng giám đốc Sở thực sự sụp đổ nhân thiết.

"Anh làm sao vậy?"

Sở Hư Uyên không chút nào chột dạ vứt bỏ mấy xiêng không trong tay, thái độ thản nhiên: "Ăn nhiều cà rốt, tăng chiều cao."

"... Cảm ơn ngài nhiều, không ngờ anh lại con nít đến như vậy."

An Nhu trừng anh một cái: "Hơn nữa cà rốt không thể tăng chiều cao... Em không thích ăn bất cứ thứ gì không có lợi cho chiều cao!"

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên cười khẽ ra tiếng, anh chỉ là muốn chọc An Nhu mà thôi, không ngờ mèo con nhà anh ăn vài miếng mới nhận ra, thật là chậm chạp.

"Được rồi, chọc em thôi, không ăn cũng không sao, cùng lắm thì uống nhiều vitamin A thôi." Sở Hư Uyên vò đầu An Nhu, tự nhiên tiếp nhận cái hộp trong tay cô, đâm một miếng cà rốt bỏ vào miệng nhai.

Tuy rằng tay cầm món ăn vặt bình dân như vậy, tư thế Sở Hư Uyên vẫn tư ưu nhã lễ nghi, như đứng trong nhà hàng buffet sang trọng, vẫn là tổng giám đốc trên cao kia.

An Nhu yên lặng nhìn Sở Hư Uyên không chút nào ghét bỏ tiếp nhận ăn thức ăn thừa của mình, có chút gian nan mở miệng hỏi: "Sở tiên sinh... Có phải anh lấy sai kịch bản rồi hay không?"

Đêm nay, Sở Hư Uyên rất kỳ lạ... An Nhu hơi ngạc nhiên bất ngờ, bắt đầu lật nhanh cơ sở dữ liệu trong đầu, không bao lâu đã tìm tới email của trợ lý Hứa gửi cho Sở Hư Uyên.

Trong nháy mắt, biểu tình An Nhu cực kỳ xuất sắc. Nhưng nghĩ lại tổng giám đốc Sở đã từng lén lút làm mấy việc đó... Cũng không phải không thể hiểu cho anh.

"Sở tiên sinh."

Cô giãy giụa đã lâu, mới do do dự dự mở miệng: "À, hình như anh tìm sai cách tán tỉnh... Không phải, ý em là, anh đừng tìm mấy cách làm con gái vui đó, ra ngoài chơi thôi, tùy tiện một chút là được..."

"Như thế này không tốt sao?" Sở Hư Uyên ăn xong cà rốt, ném hộp vào thùng rác, thong thả ung dung dùng khăn giấy lau tay.

https://thuviensach.vn

Không biết khi nào bọn họ đã rời khỏi trung tâm quảng trường đi tới bờ sông, cao ốc đối diện đã phóng pháo hoa điện tử, xán lạn nở rộ.

Cảm giác tồn tại của Sở Hư Uyên thật sự quá mạnh, dù hiện tại ánh đèn lờ mờ, cũng có không ít người trộm nhìn qua bên này, khi nhìn thấy cô gái trẻ tuổi đứng bên cạnh người đàn ông cao lớn, cộng thêm sợ hãi khí thế của người người đàn ông này, lại tiếc nuối từ bỏ con mồi.

Khép hờ đôi mắt, giọng Sở Hư Uyên thong dong, đồng đáy khóa trụ thật chặt mèo con nhà mình: "Anh muốn em được vui vẻ, có cái gì không đúng sao?"

Giọng của anh rất dịu dàng mềm mại, như là tơ lụa cao cấp nhất.

Biết An Nhu sẽ thích cái gì, cẩn thận chuẩn bị thứ mèo con nhà mình thích, Sở Hư Uyên luyện tuyệt chiêu này đến mức level max. Anh đã từng dựa vào chiêu này sinh tồn dưới bàn tay của mẹ kế. Thẳng đến khi không còn có người nào yêu cầu làm anh dùng tới kỹ năng này.

Cho đến lúc mèo con thiểu năng trí tuệ nhà anh xuất hiện.

Đối diện là màn hình điện tử bắt chước ấm thanh hình ảnh pháo hoa, tiếng vang thật lớn thật rực rỡ. An Nhu ngốc ngốc nhìn thẳng vào mắt anh, trái tim trong nháy mắt đình chỉ nhịp đập.

Cảm thấy một ít việc không giống như trong tưởng tượng của mình... An Nhu theo bản năng lui về phía sau một bước, nhưng tầm mắt vẫn nhìn chăm chú vào đôi mắt đen nhánh của người đàn ông đối diện, cô sắp chết đuối trong hồ nước sâu đầy dịu dàng đó rồi.

Sau khoảnh khắc ngắn ngủi ngẩn người, trái tim nhanh chóng đập loạn xạ.

https://thuviensach.vn

Những lời này là có ý gì... Muốn nói... Cô là đặc biệt sao?

Hay là...

Có quá nhiều suy đoán, An Nhu lại không dám hỏi.

Nếu người ta không có ý này, cũng quá xấu hổ.

Nhưng trực giác nói cho cô không phải như thế... Nếu thật sự có... Một tia hy vọng thì sao?

An Nhu nỗ lực ngẩng đầu, toàn thân đều được bao vây ở trong cái bóng đen của người đàn ông.

Nếu... Thử một lần thì có sao đâu...

Xung quanh, âm thanh ồn ào lập tức to dần, còn có không ít tiếng người cười đùa, âm thanh thổi huýt sáo.

An Nhu đột nhiên hoàn hồn, tránh thoát khỏi đầm nước sâu kia, có vài phần chật vật quay đầu nhìn, thì ra là bên kia có người đang tỏ tình.

Màn hình điện tử của tòa cao ốc đối diện, vốn đang chiếu hình ảnh pháo hoa, thì lại xuất hiện một câu, "Chu Tâm Di, anh yêu em", mọi người xung quanh ồn ào náo nhiệt hẳn lên. An Nhu xa xa ngẩng đầu nhìn xem tình hình bên kia quảng trường, quả nhiên có một đống người vây quanh, vô cùng náo nhiệt.

"Khụ khụ khụ, cảm ơn Sở tiên sinh."

An Nhu không dám nhìn vào ánh mắt người đàn ông đứng bên cạnh mình, bởi khí thế đè áp quá kịch liệt, cố gắng làm giọng nói được tự nhiên: "À,

https://thuviensach.vn

thật ra cũng không cần như vậy, ha ha ha... Í, bên kia có người đang tỏ tình kìa, hay là chúng ta..."

Dừng một chút, An Nhu muốn nói vế tiếp lại chuyển thành một đường vòng: "Hay là chúng ta tránh xa nơi này một chút? Người quá nhiều, không thoải mái..."

Thật ra trong đầu cô nghĩ muốn mượn cơ hội đi xem náo nhiệt, thoát khỏi bầu không khí quỷ dị này, đột nhiên cảm thấy không thích hợp, theo trực giác, nháy mắt sửa miệng.

Nếu An Nhu thật sự dám ngẩng đầu nhìn, thì cô là có lẽ đã phát hiện, tinh thần và sắc mặt của Sở Hư Uyên hiện tại quả nhiên đã thăng cấp thành cơn bảo cấp 12. Cô cũng sẽ biết suy đoán của mình cũng không phải là ảo giác.

Còn không phải thời điểm...

Thật sự không phải thời điểm.

Bả vai nhỏ yếu của mèo con còn hơi hơi run rẩy, Sở Hư Uyên hít thật sâu rồi thở ra một hơi, giọng điệu bình tĩnh lạnh nhạt: "Ừm, đi thôi."

Liếc mắt nhìn thoáng qua câu tỏ tình còn nằm trên màn hình to kia, Sở Hư Uyên biểu tình lạnh nhạt, lấy ra di động vuốt vuốt nhấn nhấn, gửi đi một mệnh lệnh.

Nhớ không lầm thì tòa cao ốc đó cũng là sản nghiệp của tập đoàn nhà mình.

Hiện tại tổng giám đốc Sở rất không vui, cho nên anh phải làm chút gì đó phát tiết, tâm trạng của Sở Hư Uyên không tính là sung sướng, cũng không có tránh né An Nhu.

https://thuviensach.vn

Tuy An Nhu không cố tình chú ý, nhưng trong đầu lại tự động hiện lên nội dung tin nhắn mệnh lệnh của Sở Hư Uyên. Người nhận là trợ lý Hứa Thái Thiên, một người chịu thương chịu khó mặc tổng giám đốc Sở sai khiến.

Nội dung là... Yêu cầu toàn cao ốc đối diện quảng trường Giang Thân ngưng toàn bộ hoạt động quảng cáo, hiệu lệnh bắt đầu từ lúc gửi ra tin nhắn này, và trong tương lai không được tiếp nhận bất kỳ hợp đồng quảng cáo mời nào, chỉ có thể trình chiếu các quảng cáo mặt hàng trực thuộc tập đoàn.

An Nhu nhìn xong mệnh lệnh này, dưới chân lảo đảo, thiếu chút nữa té ngã thành cún măm shit.

Cô... Thiệt tình là không ngờ tính trẻ con của Sở Hư Uyên lại càng ngày càng thăng cấp. Quảng trường Giang Thân là nơi đông đúc, phí quảng cáo cũng không ít...

Thật là dân có tiền đều thích tùy hứng mà!

https://thuviensach.vn

Chương 75: Nhà chính dòng họ Sở

An Nhu trải qua ngày cuối tuần này có thể nói là thật sự vui vẻ, chung cư cao cấp của Sở Hư Uyên không thiếu cái gì hết, còn có người có thể đủ nói chuyện chơi game chung, không có gì là không hài lòng.

Đến nỗi chuyện xảy ra ngày đó... An Nhu tránh không nhắc tới, Sở Hư Uyên cũng nói gì, cứ như vậy mà trôi qua.

An Nhu là thật lòng hy vọng vấn đề đó cứ như vậy mà tan biến. Đến tận bây giờ cô chỉ là mơ hồ có chút cảm giác, muốn nói quá rõ ràng cũng không phải, không biết nói ra sao với Sở Hư Uyên nữa.

Chuyện xác minh tình cảm này thật là khó có thể nói ra miệng.

Tối chủ nhật, An Nhu được Sở Hư Uyên đích thân đưa trở về học viện. Cười tủm tỉm chào tạm biệt với quan lớn tổng giám đốc Sở, An Nhu về đến biệt thự, trong lòng yên ổn không ít. Có lẽ là đã quen với lối sống như bây giờ, cho nên An Nhu cũng có chút kháng cự với sự thay đổi.

Thứ hai đầu tuần, là ngày có kết quả thi cử.

Đại khái là cuối tuần chơi quá vui vẻ, tâm trạng và thái độ của An Nhu còn tính ổn định, nhìn đến bảng thành tích cũng có một loại cảm giác không ngoài dự đoán.

Đứng thứ 890 trong toàn cấp, giữ vị trí thứ 16 trong lớp. Thành tích này

https://thuviensach.vn

không tính cao cũng không tính thấp, trung bình cũng không phải.

An Nhu vẫn là rất hài lòng về bài thi của mình, cơ sở của cô kém hơn bọn họ rất nhiều, sau khi đặt chân vào học viện, cô điên cuồng bổ sung thêm kiến thức, nhưng vẫn so ra kém những con cháu quý tộc nhà giàu từ nhỏ đã tiếp thu giáo dục tinh anh.

Nhưng An Nhu cũng không nhụt chí, có thể làm được đến tình trạng này cô đã dốc hết toàn bộ nỗ lực, kế tiếp chỉ cần tiếp tục nỗ lực là được.

Người đứng đầu trong lớp là Vương Duyệt Ngọc. Khác với trước kia, tư thế cùng thái độ cao ngạo nhìn người khác như con kiến của cô ta, sau khi thành tích của An Nhu ra tới, nữ sinh này lại chủ động tìm tới An Nhu, chúc mừng cô vào nhóm A, thuận tiện tạo dựng quan hệ.

"Bạn An Nhu rất lợi hại." Vương Duyệt Ngọc tươi cười xán lạn, thân mật nói chuyện với An Nhu.

"Học kỳ đầu đã đoạt được thành tích tốt như vậy, cố lên, trong tương lai bạn sẽ càng thêm lợi hại, à, sau này chúng ta có thể giúp đỡ lẫn nhau trong học tập được không?!" Một chút đều nhìn không ra phía trước từng dùng ánh mắt quan sát lạnh nhạt còn có chút khinh miệt đối với An Nhu.

Chuyện xảy ra trong bữa tiệc chào đón học sinh mới đã lan truyền khắp học viện. Tất cả mọi người biết có một nữ sinh trong lớp này, không biết sao lại được hiệu trưởng Sở Hư Uyên ưu ái. Có rất nhiều người sôi nổi suy đoán, ảnh chụp hai người thân mật nói chuyện với nhau càng là truyền khắp tỉnh thành.

Các loại góc độ, các loại suy đoán, các loại ảnh chụp... Kỳ lạ chính là, tấm ảnh Sở Hư Uyên hôn trán An Nhu lại bị đè áp xuống. Chỉ có những người ngày đó tham gia vũ hội trộm đồn đãi, lại không có bất kỳ tấm ảnh nào bị

https://thuviensach.vn

truyền ra ngoài.

Điều này làm An Nhu thở dài nhẹ nhõm một hơi, không cần nhìn tấm ảnh xấu hổ kia bay đầy trời, trở thành nữ chính trong miệng đời là đủ rồi! Nhưng là cô cũng không muốn biết dụng ý tại sao Sở Hư Uyên lại làm như vậy.

Ảnh hôn trán có thể áp xuống, vậy tại sao lại để truyền miệng ra ngoài? Khắp học viên ai ai cũng biết, thậm chí những gia tộc quyền quý trong giới xã hội thượng lưu cũng biết không ít.

"Thật hâm mộ An Nhu quá đi." Một nữ sinh khác ngồi kế bên An Nhu nói.

Nữ sinh ngồi bàn trước mặt cũng cười nói theo: "Chắc là bạn cũng đã xác định quan hệ với hiệu trưởng Sở rồi ha? Thật là, giấu kỹ như vậy làm gì hông biết nữa à."

Hai nữ sinh vừa nói kia nhìn nhau, đều lộ ra nụ cười giả tạo.

Ai không biết, hiện tại chỗ ngồi xung quanh An Nhu có bao nhiêu đoạt tay, nhà của Vương Duyệt Ngọc và nhà của Hà Văn Mẫn có mâu thuẫn, đều nhìn không thuận mắt lẫn nhau, chuyện này cũng không phải ngày một ngày hai, hiện tại là tính mượn sức An Nhu leo lên tổng giám đốc Sở đây mà.

"Không, các bạn hiểu lầm rồi... Thật ra..." An Nhu có chút bất lực, chống lại ánh mắt ái muội của các bạn học, không biết nói cái gì mới tốt. Chỉ có thể rặn ra nụ cười khô cằn để ứng phó.

Tuần này đi học, An Nhu chợt bị các bạn học nhiệt tình lăn lộn lên xuống có chút chống đỡ không nỗi. Trong lòng cô biết nguyên nhân lý do gì bọn họ hành động như vậy, chỉ muốn lôi mông Sở Hư Uyên ra đánh một trăm

https://thuviensach.vn

tám mươi lần.

Nếu không phải anh ấy đột nhiên hôn mình, thì mình cũng không đến mức bị đội nón hoa đã có chủ, mà "chủ" này không một ái dám động vào mới ác chứ.

Trong lòng bốc lửa, An Nhu mặt ngoài vẫn là nỗ lực đè xuống, cười ứng phó bạn học, thái độ khéo đưa đẩy, giọng điệu không lên xuống, không để xảy ra sai lầm trong khi đối đáp, kín miệng như bưng.

【 Sở tiên sinh, danh tiếng cũng là một loại bối rối nha...】

An Nhu tan học về nhà, thất thần oán giận Sở Hư Uyên.

【 tại sao anh lại nổi tiếng đến như vậy? 】

【... Trách anh sao? 】

Sở Hư Uyên liếc mắt nhìn tin nhắn cất chứa câu từ oán giận của An Nhu, cong cong khóe môi.

【 trong bốn vị chủ nhân dòng họ tộc, hình như anh là người ít khoa trương nhất thì phải? 】

【... Hình như ... Đúng là vậy. 】

An Nhu nắm rõ chi tiết thông tin về bốn gia tộc lớn, nghĩ nghĩ, so với mấy người bảy tám chục tuổi kia thường xuyên xuất hiện ở trên hot search, thì xác thật Sở Hư Uyên là người ít khoa trương nhất, cũng là người ít tai tiếng tình ái nhất.

Sở dĩ anh ấy ít khoa trương như vậy, phần lớn là vì gương mặt kia, cộng

https://thuviensach.vn

thêm giá trị con người, cộng thêm tuổi trẻ, cộng ba yếu tố đó với nhau, bằng "Chọc ghẹo nợ đào hoa".

【 đúng vậy. 】

Chuyển trong tay bút máy, người đàn ông khép hờ đôi mắt, giọng nhẹ nhàng.

【 anh vừa không có scandal tình ái đầy rối loạn, cũng không có ỷ thế hiếp người, càng không có ai làm chủ được cuộc đời mình. Không phải là người chồng số 1 được mọi cô gái ưu tiên lựa chọn sao? 】

Âm cuối ngả ngớn, mang theo chút mùi vị dụ dỗ.

【 đúng vậy, anh rất tốt, bằng không làm sao anh được bình chọn là người đàn ông kim cương độc thân số 1 trên thế giới kia chứ. 】

An Nhu chậm rì rì bước lên lầu, mở máy tính xem lại kế hoạch tính giao cho bọn Tô Hoàng.

【 Sở tiên sinh nhà em là lợi hại nhất. (quỳ xuống tặng anh một đóa hồng nhỏ.gif) 】

【 đúng vậy, anh ưu tú đến như vậy mà. 】

Sở Hư Uyên dựa vào ghế, xoay bút máy, lông mi che khuất dục vọng trong đáy mắt.

【 ... Cần phải nắm thật chặt, nếu không coi chừng vuột mất. 】

【 Sở tiên sinh, ngài thật là đặc biệt lợi hại. 】

https://thuviensach.vn

An Nhu im lặng một lát, giọng điệu thành khẩn nói.

【 ngay cả độ dày da mặt cũng khác với người thường. 】

【...】

Người đầu bên kia dứt khoát lưu loát gửi tới một đoạn dấu ba chấm, quá trong chốc lát mới nói.

【 mèo con ngu ngốc. 】

Sau đó đơn phương cắt đứt cuộc trò chuyện.

Lâu rồi không thấy Sở Hư Uyên thẹn quá thành giận như vậy. Ấy vậy mà trong lòng An Nhu còn có chút chút cảm giác thỏa mãn. Sở Hư Uyên vẫn là Sở Hư Uyên kia, kim chủ ba cũng vẫn là... Khụ. Đến nỗi chuyện khác, An Nhu không phải không nghĩ tới, nhưng cô vẫn là... Lùi bước.

Trong khoảng thời gian này, một khi An Nhu rảnh là vùi đầu hoàn thiện kế hoạch chuẩn bị giao cho Tô Hoàng, còn phải chống chọi với áp lực về việc học, thậm chí là áp lực từ những bạn học xung quanh...

Vội đến sứt đầu mẻ trán, ngày thứ năm, Sở Hư Uyên lại đây tìm An Nhu, đầu óc của cô như lọt vào trong sương mù.

"Sở tiên sinh, sao anh lại đến đây?" An Nhu tóc rối bời, mang dép lê ra mở cửa, đầy mặt mờ mịt.

"... Không biết con mèo ngu ngốc nào từng nói muốn dự tiệc với anh, hửm?" Người đàn ông quần áo không chút cẩu thả, vẻ ngoài trên 100 điểm liếc cô, cười nhạo một tiếng.

https://thuviensach.vn

Giống như hai ngày trước chưa từng cắt đứt cuộc nói chuyện giận lẫy với cô không phải là anh, ở trong mắt An Nhu, rốt cuộc khoảng thời gian thật dài, tổng giám đốc Sở kỳ kỳ lạ lạ cuối cùng đã khôi phục bình thường. Nên dỗi thì dỗi, nên trào phúng thì trào phúng, cảm giác thật thân quen.

An Nhu trong lòng tự nhiên thấy an tâm, lại phỉ nhổ bản thân có khuynh hướng thích bị ăn hành, được tổng giám đốc Sở đối xử dịu dàng tử tế còn tưởng anh ấy bị trúng tà, bị anh ấy chửi ngược lại cảm thấy bình thường, không lẽ cô bị bệnh rồi...

"... Anh nói chuyện cho đàng hoàng dùm em, không có việc gì tự nhiên hung dữ với em dữ vậy, em nhớ ra rồi, để em đi tắm rửa thay đồ, anh ở phòng khách chờ đi." An Nhu đè đè cái trán, nói năng không hề khách sáo, vẫy tay đi vào trong.

Sở Hư Uyên đi theo phía sau An Nhu vào biệt thự, nhíu nhíu mày: "Em rất bận sao? Đang vội cái gì..."

Dừng một chút, anh dứt khoát lưu loát nói: "Vậy em đừng đi, không cần cưỡng ép bản thân ..."

"Không, em đã hứa với anh thì nhất định sẽ làm được."

An Nhu vỗ vỗ gương mặt, giọng nói tràn ngập nũng nịu mà ngay cả bản thân cô cũng không phát hiện: "Hiếm khi thấy khía cạnh yếu ớt mất mát của tổng giám đốc Sở, đương em phải nhanh chân đến xem náo nhiệt rồi."

Giọng điệu đầy trêu chọc, phong cách nói chuyện cũng là dỗi lẫn nhau, chân chính dịu dàng lại chôn sâu ẩn dưới câu chữ.

"Chờ em năm, mười phút! Lập tức xong xuôi!"

https://thuviensach.vn

An Nhu vội vàng lên lầu, còn không quên ló đầu ra nhìn người đàn ông dưới lầu mở miệng dặn dò: "Anh nhớ phải chờ em ra mới được đi đó!"

An Nhu bằng tốc độ mau nhất, chạy đua với thời gian, vừa còn nhìn đồng hồ, vừa đọc tin nhắn thoại của Sở Hư Uyên thông qua não bộ.

【 đừng sốt ruột, cho em thêm thời gian chuẩn bị đó. 】

Giọng nói của anh ung dung bình tĩnh.

【... Sở tiên sinh? Không phải nói 8 giờ sao? Anh ...】

An Nhu trăm vội bớt chút thời giờ dỗi Sở Hư Uyên, còn phát hiện anh gửi tin nhắn, nói công ty có việc gấp, đến trễ, cô đọc xong nội dung, đen mặt.

【 anh muốn đến trễ... Tình huống này không tốt lắm đâu? 】

Dùng loại này giọng điệu mạnh mẽ cứng như đá nói dối lý do đến trễ, lấy công ty làm cái cớ, thật đúng là chuyện Sở Hư Uyên có thể làm được.

【anh chính thức nói rõ nhắc nhở em một chút, anh không tính đi, chứ đừng nói là đến trễ. 】

Sở Hư Uyên dựa vào trên sô pha phòng khách, giương mắt nhìn lên lầu, tươi cười không rõ.

【 hơn nữa cũng không quan trọng, nếu em không đi, anh cũng không đi. 】

Nghe là biết ngay, bệnh trung nhị lớp lá thăng cấp level max, càng sống càng kiêu ngạo.

https://thuviensach.vn

An Nhu đau đầu, vừa trang điểm vừa trấn an cậu bé ba tuổi dưới lầu.

【 đã biết đã biết, em sẽ đi, tổng giám đốc Sở oai phong của em, em sẽ đi được chưa! 】

Sở Hư Uyên tùy hứng đi trễ hơn một tiếng đồng hồ, An Nhu có thể chậm rãi chuẩn bị, sau đó leo lên đoàn xe hộ tống của Sở Hư Uyên.

Biệt thự nhà chính của gia tộc họ Sở cũng nằm ở ngoại thành. Bất động sản của bốn gia tộc lớn rãi rác khắp nơi, nhưng từ lúc Sở Hư Uyên trở thành người nắm quyền trong học viện DICE, cho nên cũng sắp xếp toàn bộ công ty con trực thuộc tập đoàn nhà họ Sở xung quanh vùng phụ cận.

Cho tới bây giờ, nó đã phát triển trở thành khối tài chính khổng lồ đầy phồn hoa tại Giang Thành.

An Nhu dọc theo đường đi có chút khẩn trương, cô biết, lần này đi theo anh tham dự tiệc gia tộc, đại biểu cho việc cô muốn chân chính đối mặt với những người trong nhà họ Sở. Hiện tại cô đã quên dần cốt truyện, nhưng không đại biểu An Nhu không biết tính cách của những người này.

Cho dù cha mẹ Sở Hư Uyên mất sớm, nhưng cũng hoàn toàn không thiếu thân thích đối xử bất công với anh kể từ khi mẹ kế vào cửa, cha không yêu, ông nội cũng chẳng quan tâm, mẹ kế thì hãm hại, em kế thì muốn giết anh giành gia sản.

An Nhu không nói chuyện, Sở Hư Uyên cũng không nói chuyện.

Người đàn ông dựa vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài, tinh thần và sắc mặt trước đó còn có vài phần lười nhác giờ đã thu liễm không ít, dư lại đều là lạnh lẽo.

https://thuviensach.vn

Đoàn xe không có dừng lại trước cánh cửa song sắt to rộng, mà trực tiếp chạy vào, kiến trúc bên trong tráng lệ huy hoàng giống như cung điện. Cung điện nằm chính giữa là nơi ở hiện giờ của ông nội Sở Hư Uyên.

Buồn cười, Sở Hư Uyên là người xây nơi này, là chân chính chủ nhân của nơi này, nhưng đám người đó lại ngang nhiên dọn vào ở như đúng rồi, đuổi hết người anh thuê trước đó, nhét người của họ vào, biến nơi này thành nhà chính gia tộc họ Sở...

Còn đuổi khéo anh đi, đáng lẽ nơi ông già kia ở là chỗ của anh, nhưng ông ta lại mạnh mẽ chiếm đoạt, với lý do vô cùng chính đáng, ta là ông nội của ngươi, ta có quyền.

Vậy sao khi bà mẹ kế kia hành hạ, vu oan hãm hại Sở Hư Uyên, thân là ông nội, ông ta ở nơi nào, để mặc bà ta hành hạ cháu nội trước mặt mình cũng không quan tâm... Ha, ông ta cũng chỉ là người ích kỹ mà thôi...

Ba của Sở Hư Uyên cũng quá đáng, nuôi tiểu tam bên ngoài, con bà ta còn lớn hơn anh, khi mẹ anh chết thì rước vào nhà, buồn cười là còn dẫn theo ba đứa trẻ, một gái hai trai. Sau này ba anh còn bị bà này kết hợp với gian phu hại chết, nuôi con dùm người khác mà không biết..

Ông già kia cũng không biết, còn hết lòng yêu thương cưng chiều người đó, xem người đó như trân châu cao quý nâng niu trong lòng, quên sinh nhật của anh, nhớ sinh nhật của người đó, còn tổ chức rùm ben như vậy...

Thôi bỏ, không nghĩ nữa!!!

Chuyện nhà Sở Hư Uyên, anh ấy không quan tâm, mặc họ muốn làm gì thì làm, thì liên quan gì đến mình...

Nhưng cô tức muốn nghẹt thở nha!!!

https://thuviensach.vn

Đừng hỏi tại sao cô biết mấy bí mật động trời đó... Bởi nó nằm hết trong folder ẩn của Sở Hư Uyên, trong lúc sắp xếp tài liệu cùng diệt virus vô tình mở ra thôi, e hèm, cô không có tò mò gì đâu, vô tình thôi!

Trong đại sảnh, tuy rằng là trường hợp ăn uống linh đình náo nhiệt, nhưng phần lớn là nghe tin Sở Hư Uyên mà đến, nếu không có anh... Nói thật là cũng không có ai đến tham gia tiệc sinh nhật của con mẹ kế có xuất thân bình dân.

"Mẹ, anh Hư Uyên còn chưa về sao?"

thiếu nữ mặc váy dài màu hồng nhạt bất an cắn môi, gương mặt xinh xắn tràn đầy lo lắng: "Nếu anh không về, những vị khách mà chúng ta mời tới..."

"Đừng lo lắng, mẹ đã bàn với ông nội con, Sở Hư Uyên sẽ trở về thôi." Quý phụ nhân bảo dưỡng nhan sắc rất tốt, trấn an vỗ vỗ tay con gái, tầm mắt cũng dừng ở cửa, khói mù tụ tập ở đáy mắt.

Thằng con hoang Sở Hư Uyên kia thật làm mình trở tay không kịp, ai cũng không ngờ có ngày nó lại có thể vặn ngã Trạch Thiên ngồi trên cái ghế chủ nhân dòng họ Sở. Nhưng bây giờ bà chẳng qua là tạm lánh mũi nhọn mà thôi, bà đã nhịn gần 30 năm, giờ đây chỉ có một việc nhỏ, không thể không nhịn được...

Nhưng cũng không sao, vẫn còn có Trạch Hạo, Trạch Hạo cũng còn có một cơ hội để tranh giành.

Quý phụ nhân di chuyển tầm mắt ở cách đó không xa, nhìn con trai út nhà mình ăn mặc tây trang màu trắng, đang bình thản ung dung nói chuyện với người xung quanh, ánh mắt lóe sáng chứa đầy ẩn ý.

https://thuviensach.vn

Người thanh niên đang tươi cười ấm áp như chú ý tới tầm mắt của bà ta, hơi hơi nghiêng đầu nhìn về phía bà, sau đó lộ ra một nụ cười xán lạn, lúm đồng tiền trên má như ẩn như hiện, nhìn qua còn khá đáng yêu.

Góc của ad:

Bà mẹ kế này là tình nhân được ba Sở Hư Uyên bao nuôi trước lúc lấy mẹ anh, bà ta sinh 2 người con, 1 trai, 1 gái trước lúc ba anh kết hôn, sau khi anh ra đời, thì bà ta lại sinh thêm 1 đứa con trai nữa. Sau khi mẹ anh chết, mới rước bà ta và 3 người con của bà ta vào cửa, sau đó mới sinh thêm 1 đứa con gái nữa.

Và, cả 4 người đều không chung dòng máu với anh (hiểu rồi hen).

Ông nội anh biết ba anh có con ngoài giá thú, cũng biết ông ta bao nuôi tình nhân, nhưng bỏ mặc, sau này còn cưng tụi này còn hơn anh, bởi tụi nó biết nịnh, còn anh thì không, mắt mù tai điếc mặc bà ta hành hạ anh, mặc thằng kia âm mưu giết anh, thậm chí còn cầu xin anh đừng giết thằng kia nữa.

Bà ta làm tình nhân của ba anh từ lúc còn học đại học, để có chi phí trang trãi việc học của bà ta cùng thằng người tình kia, cũng là thanh mai trúc mã, mối tình đầu của bà ta. Nhưng nào ngờ có thai ngoài ý muốn, bà ta tưởng là của ba Sở Hư Uyên, nên từ nhỏ đã không ưa cô con gái đầu lòng này.

Còn thằng con trai cả, bà ta biết là con của trúc mã, cho nên cưng như cưng trứng, tìm mọi cách để tên này lên nắm quyền nhà họ Sở. Chính là thằng bày mưu bắt cóc anh Sở nhà ta ngày từ mấy tập đầu đó

Đứa con trai thứ hai cũng tưởng là của ba Sở Hư Uyên, cho nên không thân cận, từ nhỏ cho đến lớn đều sống trong đòn roi, là nơi bà ta trút giận, trên

https://thuviensach.vn

người cô con gái đầu lòng và cậu con trai thứ hai đều đầy vết thương.

Và đứa con gái út, chắc chắn là của trúc mã, bởi bà ta mang thai khi ba Sở Hư Uyên đi công tác nước ngoài, ba anh bị tai nạn máy bay chết trên đường về, nói thật, dù ba anh không chết vì tai nạn máy bay, thì cũng chết trong âm mưu của bà ta cùng thằng trúc mã.

À, bà ta nuôi tên thanh mai trúc mã kia cho đến tận bây giờ, còn chia cổ phần cho hắn, mở công ty, mua nhà, mua xe, cho em trai em gái hắn ra nước ngoài du học... Dùng tiền của ba anh, nuôi cả nhà tên kia.

Ad không hài lòng chi tiết này của tác giả lắm, tả tính cách Sở Hư Uyên oai lắm, ngầu lắm, có thù tất báo. Vậy mà để con mẹ kế đó nhảy tưng tưng, để nói sài tiền của mình nuôi trai, vào nhà mình ở ngon lành, còn luôn dùng lời lẽ chì chiết anh. Ấy vậy mà anh nhà nhắm mắt để đó...

Đã điều tra ra hết, đã biết hết, nhưng im lặng, không phù hợp nhân thiết mà tác giả nói ngay từ đầu truyện.

Anh chỉ ra tay khi đám người đó đụng đến An Nhu, thật sự là khá thất vọng... Anh biết ông của mình bất công, nhưng lại vẫn cúi đầu nghe theo ông ta, ông ta lệnh cho anh làm gì, mới đầu anh sẽ nói nặng dỗi vài câu, nhưng sau đó vẫn làm theo.

Ông ta hận anh đá ông ta khỏi cái ghế chủ nhân dòng họ Sở, nên luôn cay cú với anh, từ nhỏ chưa từng quan tâm anh, lúc anh bị mẹ kế bỏ đói suốt mấy ngày, nhốt trong phòng, ông ta biết nhưng làm lơ, vì nghĩ con cháu nhà họ Sở không đối phó nổi một con đàn bà thì không xứng làm người họ Sở, làm cháu của ông, cho nên mặc anh sống chết.

Thứ ông nội đó không thèm.

https://thuviensach.vn

Xin lỗi, vì lời bình quá dài, vì ad tức quá, nhân thiết anh Sở hoành tráng như vậy, nhưng chỉ giải quyết khi họ động chạm đến An Nhu, và ám sát anh...

https://thuviensach.vn

Chương 76: Tiệc sinh nhật

Tần Thiến và Sở Trạch Hạo nhìn nhau, thanh niên tươi cười ấm áp, giống như mặt trời nhỏ, nhìn không ra chút xấu xa dơ bẩn nào.

Ngực Tần Thiến cứng lại, nhanh chóng dời đi tầm mắt, chỉ là sắc mặt tái nhợt vài phần.

Sở Trạch Hạo... Đứa nhỏ này... Không đâu, chắc là ảo giác thôi? Khẳng định là ảo giác.

"Mẹ, mẹ không sao chứ?"

Sở Nguyệt chú ý tới phản ứng của mẹ mình, săn sóc đỡ lấy Tần Thiến, giọng điệu lo lắng: "Thấy không thoải mái thì mẹ về phòng nghỉ ngơi trong chốc lát đi..."

"Mẹ không có việc gì."

Tần Thiến xua xua tay, cho dù đã gần 50 tuổi, nhưng bà ta bảo dưỡng gương mặt rất tốt, nhìn như là 30 tuổi: "Nguyệt Nguyệt, sinh nhật của con rất quan trọng... Đáng tiếc, anh cả Trạch Thiên của con lại không thể đến dự..."

Tần Thiến thở dài, nhìn thấy bóng dáng thiếu nữ đã hiện rõ trên gương mặt con gái mình, rốt cuộc không nhịn xuống nhiều lời một câu: "Nếu không phải Sở Hư Uyên, anh cả của con cũng sẽ không bị buộc đến nước xóa tên

https://thuviensach.vn

khỏi gia phả. Nguyệt Nguyệt, con nhớ kỹ, nhất định phải giữ mối quan hệ tốt với Trạch Hạo, tranh thủ đoạt lại mọi thứ thuộc về anh cả của con về..."

"Mẹ..." Sở Nguyệt không được tự nhiên nhìn Tần Thiến, cắn cắn môi, rốt cuộc cũng không nói ra lời cự tuyệt.

"Con đã biết, những việc này giao cho chị hai đi, con và Trạch Hạo vẫn bình thường, mẹ không cần nhọc lòng nhiều như vậy."

"Được rồi, không nói nữa, con đi tìm ông nội đi, ông ấy có mặt thì tiệc sinh nhật hôm nay của con mới có thể giữ thể diện được đôi chút, cũng không biết Sở Hư Uyên khi nào mới trở về... Mẹ tìm chị của con nói mấy câu." Tần Thiến vỗ vỗ mu bàn tay con gái, trong ánh mắt có vài phần xấu xa độc ác.

Nếu Sở Hư Uyên thật sự không trở lại, vậy không cần phải nể mặt nữa, là thời điểm nên bắt đầu kế hoạch đó rồi.

Sở Nguyệt gật đầu, ngoan ngoãn đi tìm ông nội Sở, tính cách của cô dịu dàng cẩn thận, rất được lòng ông nội Sở, không bao lâu đã chọc ông ấy thoải mái cười to.

Trong buổi tiệc, từ từ hình thành bầu không khí vô hình đầy kích động bất an, không lâu sau đó, lại có người hầu mặc áo sơ mi trắng áo khoác đen đi vào cung kính khom lưng: "Sở tiên sinh, chính là nơi này."

Động tĩnh cũng không lớn, nhưng khách khứa tới tới lui lui cố ý vô tình đều hướng về phía phát ra âm thanh, có không ít người đều hiện ra biểu cảm nhẹ nhàng thở ra. Thậm chí đôi mắt nóng bỏng, sắc mặt hưng phấn nhìn sang bên này.

Bọn họ tới tham gia buổi tiệc nhà họ Sở chính là vì Sở Hư Uyên mà đến,

https://thuviensach.vn

nếu ngay cả người đều nhìn không thấy, không phải đến không công?

người đàn ông mặc tây trang màu đen đi đến, khí thế xa cách lạnh nhạt chẳng khác gì thường ngày. Duy nhất khác nhau chính là, lần này anh ấy không phải đi một mình.

Sở Nguyệt mở to hai mắt, ngón tay gắt gao nhéo chặt lòng bàn tay. Thiếu nữ đứng ở bên cạnh người đàn ông cực kỳ nhỏ xinh, khó khăn lắm mới đứng tới bả vai, mặc lễ phục dạ hội, ngoan ngoãn rúc vào người Sở Hư Uyên.

Sự xuất hiện của người con gái này là ngoài ý muốn của mọi người, khiến tất cả mọi người ở đây đều an tĩnh trong một cái chớp mắt. Sau đó, ánh mắt mỗi người nhìn An Nhu đều khác nhau.

Trước kia còn có thể nói là dìu dắt hậu bối, có lẽ cũng chỉ là ưu ái mà thôi, hôm nay lại mang theo người tới tận trường hợp này, ý muốn nói là đã đóng dấu xác nhận rồi sao?

Người ở đây đều đã thành tinh, chỉ có vài người biết đến An Nhu. Bởi vì An Nhu chỉ ru rú ở trong học viện DICE bận lo học hành thi cử, không xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ, nhưng mà mỗi một lần xuất hiện, đều sẽ đổi mới nhận biết của bọn họ đối người này.

Sở Hư Uyên đối với biểu tình của mọi người ở đây đều tập mãi thành thói quen, anh dẫn An Nhu đi đến trước mặt ông nội Sở, giọng bình thường nhàn nhạt: "Ông nội."

Ông nội Sở đã gần 80 vẫn rất có tinh thần, ngay từ đầu ông chống gậy đứng chung một chỗ với Sở Nguyệt nói cái gì đó rất vui vẻ, nhưng hiện tại nhìn đến Sở Hư Uyên lại đây, gương mặt có vài đường nét tương tự như Sở Hư Uyên hiện ra một nụ cười lạnh.

https://thuviensach.vn

"Anh còn biết đường trở về nhìn ông già sắp xuống lỗ này sao? Tôi còn tưởng rằng anh quên mất chúng tôi rồi chứ!"

"Nào dám quên."

Sở Hư Uyên như là không nghe thấy lời nói đầy châm chọc này, cũng mảy may không cho mặt mũi, nói lại: "Tôi chỉ là đến nhìn xem sức khỏe ngài thế nào, nếu không có gì trở ngại, tôi có thể đi được rồi chưa?!"

"Thằng mất dạy!"

Vốn dĩ ông nội Sở trong lòng đang đè lửa giận, lần này trực tiếp trách mắng, Sở Nguyệt đứng bên cạnh vội vàng đỡ lấy ông ta, gương mặt xinh xắn tràn đầy sầu lo: "Ông nội, ông không sao chứ, công việc của anh ấy rất nhiều, rất bận, không có thời gian ngủ nghỉ, nên anh Hư Uyên có thể đến đây con đã hạnh phúc lắm rồi, xin ông bớt giận, anh ấy không..."

"Nhiều việc, rất bận?!!"

"Ông thấy nó xem thật ra rất tiêu dao tự tại, người nào cũng dám mang lại đây, cũng không xem đây là trường hợp gì."

Ông nội Sở một hơi không nuốt xuống được con tức, lúc này dời ánh mắt sang trên người An Nhu đang an tĩnh không nói chuyện đứng ở bên cạnh Sở Hư Uyên, ánh mắt soi mói khinh thường quét một từ trên xuống dưới, ý nghĩ châm chọc rõ ràng có thể nghe- thấy được.

An Nhu giật mình, không ngờ ngọn lửa này lại đốt tới trên người mình. Cô chỉ tính toán làm một người đúng xem, ngoan ngoãn đến không thể nào ngoan ngoãn hơn... Lại nói trở về, tại sao Sở Hư Uyên một hai phải dẫn cô lại đây?

https://thuviensach.vn

"Phải không?" Sắc mặt Sở Hư Uyên không hề thay đổi, thậm chí còn cười một chút, chỉ là nụ cười tràn ngập lạnh lẽo.

"Hừm, không chào đón thì cũng không cần thiết tiếp tục ở lại làm gì." Sở Hư Uyên nói xong có xu thế xoay người đi.

"Hư Uyên!" Mắt thấy tình huống không đúng, Tần Thiến rốt cuộc chạy tới, duỗi tay đỡ lấy ông nội Sở, trên mặt cười thực tự nhiên.

"Sao chưa gì hết mà đã đi rồi? Hiếm khi trở về một lần, lại là sinh nhật em gái con, ở lại trong chốc lát rồi đi, được không?" Bà vốn đang đứng ở bên cạnh nhìn kịch drama, thậm chí còn cảm thấy mấy lời ông nội Sở nói thực hả giận.

Con nhỏ tên An Nhu kia tính thứ gì? Cho dù bà có khinh thường Sở Hư Uyên, thì cũng không thể không thừa nhận, hiện tại nó chính là chủ nhân dòng họ Sở. Một người bình thường như cô ta thật sự cho rằng leo lên Sở Hư Uyên thì một bước lên trời?

Hừ! Thật là chuyện buồn cười nhất trên đời.

Ai cũng không ngờ Sở Hư Uyên sẽ vả mặt không lưu tình như vậy. Đã thật lâu anh chưa xảy ra xung đột với mẹ con Tần Thiến, có lẽ là ở địa vị cao nhiều năm, cho nên anh càng am hiểu thủ đoạn mượn đao giết người trong thầm lặng. Chỉ là... Có vài người rất dễ dàng quên bài học cũ...

Sở Hư Uyên hơi cong khóe môi, nhìn chăm chú vào Tần Thiến, trong mắt không hề có ý cười: "Phải không? Thân là người lớn, lại đối xử với con cháu như vậy, thật đúng là làm tôi mở rộng tầm mắt."

Sắc mặt Tần Thiến biến đổi, nụ cười trên mặt thiếu chút nữa duy trì không

https://thuviensach.vn

được.

Sở Hư Uyên... Nó cố ý... Mấy năm trước Sở Hư Uyên cũng từng nói qua những lời này, khi đó nó mới vừa ngồi trên cái ghế chủ nhân dòng họ Sở. Vài năm sau, nó lại nói giống y như vậy, một chữ cũng không sót, đây không phải cảnh cáo thì là cái gì?

Trong khi đang giằng co thì Sở Liên và Sở Trạch Hạo cũng đều đã đi tới, trong lúc nhất thời không khí có chút xấu hổ.

An Nhu đứng ở bên cạnh, yên lặng nhìn phim truyền hình 8 giờ tối đang trình diễn tại hiện trường. Cô biết mâu thuẫn giữa Sở Hư Uyên và người trong nhà, càng miễn bàn còn có sự giúp đỡ của ông nội Sở, nếu không phải ông ta đứng giữa ngăn cản, thì mẹ con Tần Thiến đâu có sống sung sướng giàu có như hiện tại.

Chỉ là đổi góc độ tới nói, chẳng qua là già rồi nên có ý nghĩ con cháu cùng nhà, đương nhiên là hy vọng con cháy đều khỏe mạnh, gia đình náo nhiệt vui vẻ. Cho dù ông ta có lựa chọn như thế nào, thì cô cũng không thể trách được.

An Nhu không nói chuyện, chỉ là yên lặng kéo chặt ống tay áo Sở Hư Uyên. Cô mở miệng nói chuyện trong tình huống này không thích hợp, đây là chuyện nhà của Sở Hư Uyên. An Nhu còn có thể đủ ra vẻ kiêu căng đối phó Văn Hà Tú, hiện tại... Mò không ra ý của Sở Hư Uyên, An Nhu cũng không tiện hành xử.

"Bỏ qua đi anh hai, ông nội cũng không có ý gì khác."

Sở Trạch Hạo đột nhiên mở miệng, cười nói: "Đây là An Nhu? Sớm nghe nói qua, ánh mắt anh hai thực không tồi nha, dẫn theo người xuất sắc như vậy."

https://thuviensach.vn

An Nhu ngẩn ra một chút, liếc nhìn Sở Trạch Hạo. Đối phương vẫn giữ nụ cười như là ánh mặt trời, chớp chớp mắt nhìn An Nhu, nhìn như tính trẻ con chưa hết, vô cùng đáng yêu.

Cũng không ít người bị vẻ bề ngoài Sở Trạch Hạo lừa gạt. Gương mặt trẻ con búng ra sữa, lại thích cười, bình dị gần gũi, nói chuyện có duyên. Đơn giản chỉ nhìn vẻ bề ngoài mà nói, chính là hình tượng mỗi người đều yêu thích.

Sự thật đúng là như thế. Cho dù mang trên lưng áp lực dư luận Sở Hư Uyên không thích người nhà họ Sở, nhưng Sở Trạch Hạo lại bơi rất nhẹ nhàng trong giới nhà giàu, như cá gặp nước, nguồn nhân mạch không tồi.

An Nhu nhanh chóng tránh ánh mắt của Sở Trạch Hạo. Cô biết người này rất nguy hiểm, không dễ dàng đối phó, hiện tại biện pháp tốt nhất vẫn là nhẫn nại... Có thực lực mới có thể chống lại. Rốt cuộc tất cả mọi việc cũng chưa xảy ra.

Hiện tại nhắc nhở Sở Hư Uyên chú ý Sở Trạch Hạo cũng yêu cầu một lý do chính đáng mới được.

Nhận ra được động tác nhỏ của cô bé kia, Sở Trạch Hạo trên mặt không có gì biến hóa, trong mắt hiện lên một tia thú vị. Có ý tứ... Phản ứng không bình thường, rất có ý tứ.

Sở Hư Uyên nhìn thoáng qua Sở Trạch Hạo, ngoài dự đoán thu liễm tinh thần và sắc mặt, giọng điệu bình tĩnh: "Ừ, hôm nay là sinh nhật Sở Nguyệt, tôi cũng không ý quấy rầy."

Ý những lời này chính là bỏ qua.

https://thuviensach.vn

Vài người đồng loạt nhẹ nhàng thở ra, ngay cả sắc mặt ông nội Sở cũng đỡ vài phần. Ông cũng không phải có ý kiến gì với Sở Hư Uyên, chỉ là đây là sinh nhật Sở Nguyệt, Sở Hư Uyên không xuất hiện sẽ làm mọi người nghĩ như thế nào?! Chuyện này mà truyền ra ngoài, sau này Sở Nguyệt sẽ không ngốc đầu nổi trong giới này được.

Tần Thiến nói mấy câu không khí đã thân thiện dần lên, mọi người xung quanh trong tối ngoài sáng đều chú ý đến tình huống xảy ra bên này, không bao lâu đã khôi phục náo nhiệt.

Sở Hư Uyên không có tâm trạng chào hỏi mấy người này, anh nắm tay An Nhu: "Em còn muốn nắm tay anh bao lâu nữa? Anh cũng sẽ không chạy."

"Hả?"

An Nhu trong lúc nhất thời chưa kịp phản ứng, theo bản năng tránh né, buông ngón tay ra: "A! Thực xin lỗi Sở tiên sinh, em không phải cố ý..."

Vừa rồi bởi vì quá chú tâm vào drama, cho nên theo bản năng nắm chặt ống tay áo của Sở tiên sinh, nhìn thấy áo bị mình nắm đến nhăn, An Nhu vuốt vuốt, nỗ lực vuốt phẳng.

"Thôi bỏ đi, không thiếu chút tiền quần áo."

Sở Hư Uyên khép hờ mắt nhìn động tác cẩn thận của cô, khôi phục giọng điệu lười nhác: "Nhưng thật ra em đó, em không có lời gì muốn nói với anh sao?"

An Nhu trong lòng trong nháy mắt giả ngu, ngẩng đầu: "Nói cái gì?"

Chuyện vừa rồi của nhà anh sao? Xen miệng vào hình như không tốt lắm đâu... Sở Hư Uyên đang hỏi ý kiến của cô?

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên dùng cánh tay không bị cô ôm kia gõ gõ nhẹ vào đầu cô: "Giả đò hả, không ý kiến gì sao?"

"Ây da, anh, anh, cái người đáng ghét này, sao tự nhiên một lời không hợp thì ra tay đánh người ta vậy..."

An Nhu che lại đầu, ngẩng đầu trừng anh, thành thành thật thật nói: "Không có ý kiến gì... Rốt cuộc em khá ngốc, anh cũng biết mà, em không có thông minh như anh... Anh cười cái gì đừng cười, chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?"

"Chỉ là nếu có cơ hội, em muốn giúp anh đánh người xấu."

"... Thật đúng là suy nghĩ khác người, câu trả lời này của em... Làm như anh yếu lắm, cần một cô bé như em bảo vệ không bằng!!!"

Sở Hư Uyên ánh mắt chợt lóe, khóe miệng nhếch lên độ cong: "Người xấu?! Em muốn đánh ai, hửm?"

"Là bọn họ, em cảm thấy thật không công bằng..."

An Nhu nghiêm túc nhìn anh, không tự giác túm chặt tay áo người nào đó: "Dựa vào cái gì bọn họ dám ức hiếp anh? Mà anh còn không thể trả thù... Sở tiên sinh, nếu anh muốn trả thù, em khẳng định khẳng định sẽ giúp anh."

Không có ai từng nói như vậy với Sở Hư Uyên, cũng không có ai đứng ở góc độ Sở Hư Uyên tự hỏi.

Sở Hư Uyên cái gì đều có, chẳng qua là ngồi trên cái chức vị chủ nhân dòng họ thôi, tại sao không thể xử lý đám người từng ức hiếp mình được?!

https://thuviensach.vn

Cái gì mà thân làm chủ nhân dòng họ thì không thể lòng dạ hẹp hòi, cái gì mà tất cả đều là chuyện quá khứ, không thể so đo với người nhà như vậy, còn cái gì mà quá khứ vất vả thì cho nó đi qua, đừng nhớ tới.

Muốn anh giữ cảnh thái bình giả tạo, xem như mọi việc trong quá khứ đều không tồn tại.

An Nhu cảm thấy ý nghĩ như vậy thật là buồn cười.

Cho dù là cô, đến nay vẫn còn căm hận An Như Uyển, còn chú ý nhất cử nhất động của cô ta chờ trả thù trở về... Vậy thì tại sao Sở Hư Uyên lại không thể có loại ý nghĩ này kia chứ? Tất cả bởi vì anh là chủ nhân dòng họ Sở, thân phận cao, không thể so đo với mẹ con Tần Thiến sao?

"Lá gan của em rất lớn đó..."

Trong giọng âm áp xen lẫn ý cười, Sở Hư Uyên khép hờ đôi mắt, giống như tự hỏi: "Em nói có đạo lý."

"Nếu như vậy, anh đúng thật là có một chủ ý, em có giúp anh không?"

An Nhu rất ít thấy Sở Hư Uyên nghiêm túc như vậy, có chút tò mò. Thật ra cô cũng cảm thấy hình như có gì đó không đúng lắm, nhưng vẫn bị kỹ thuật diễn của tổng giám đốc Sở che mắt, buột miệng thốt ra: "...Chủ ý gì?"

"Anh không tiện ra mặt..." Sở Hư Uyên nhìn chăm chú vào cô, đen nhánh đồng mắt là rõ ràng ý cười,

"Nhưng em thì rất thích hợp... Được anh cưng chiều đến không coi ai ra gì, nên em cứ làm bất kỳ chuyện gì mà em muốn làm... Em nguyện ý sao?"

https://thuviensach.vn

... Lấy thân phận hiện tại của bọn họ làm như vậy hình như không thích hợp lắm thì phải?!

An Nhu lui về phía sau một bước, theo bản năng muốn buông ra cánh tay Sở Hư Uyên, lại bị người đàn ông nhẹ nhàng bâng quơ giữ lại, không cho phép cô lui về phía sau, không cho phép cô giữa đường bỏ trốn.

https://thuviensach.vn

Chương 77: Trả thù giùm

"Sở tiên sinh, à... Quan hệ của chúng ta có khả năng sẽ bị hiểu lầm." An Nhu mắt trông mong nhìn anh, biểu tình nặng nề.

"Hiểu lầm cái gì?"

Sở Hư Uyên lộ ra biểu tình khó hiểu: "Nếu ý của em là anh rất coi trọng em thì đó không gọi là hiểu lầm, mà là sự thật."

An Nhu im lặng, cho dù là dùng loại giọng điệu đương nhiên này nói "Đây là sự thật", cho dù biết Sở Hư Uyên cũng không phải ý tứ này, An Nhu cũng vẫn... Suy nghĩ nhiều.

Thật sự rất biết cách tán tỉnh nha, nếu đối tượng không phải cô mà là loại thiếu nữ thuần khiết, phần lớn đều sẽ hiểu sai hết đó nha!

Thôi, thông cảm một chút cho tổng giám đốc Sở, rốt cuộc anh ấy cũng chỉ là một đứa nhóc còn chưa có tốt nghiệp mẫu giáo. An Nhu thở dài, gật đầu: "Em biết rồi."

"Biết cái gì?" Sở Hư Uyên nhìn biểu tình không được tự nhiên của mèo con, trong giọng cất giấu ý cười.

"Vì anh lên núi đao, vì anh xuống biển lửa được chưa!"

An Nhu chọc anh một chút: "Sở tiên sinh, anh cần phải phối hợp với em đó

https://thuviensach.vn

nha."

Mặc kệ Sở Hư Uyên có nghĩ đến việc sẽ bị mọi người hiểu lầm hay không, cô cũng không cần biết là anh cố ý hay là vô tình, An Nhu cảm thấy cô đều... không có cách nào cự tuyệt yêu cầu của anh được.

Sở Hư Uyên và An Nhu ghé sát vào nhau nhỏ giọng nói cười, xung quanh có không ít người nhìn chằm chằm vào phía này.

Sắc mặt Tần Thiến âm trầm nhìn bên này, bà ta bị một đám quý phu nhân vây quanh ở chính giữa, thậm chí còn không thể khống chế tốt được biểu tình trên gương mặt của mình.

"Ấy chà, Sở phu nhân, tôi xem tổng giám đốc Sở lần này mang về tới chính là con dâu tương lai của nhà họ Sở thì phải đó nha?"

Một vị quý phu nhân khác cũng che miệng cười nói: "Chưa thấy qua Sở thiếu gia quan tâm đến người khác phái nào dịu dàng như vậy nha."

"Đúng vậy, thật hâm mộ ngài quá, sớm như vậy đã không cần lo lắng vấn đề thành gia của con trai, đâu giống thằng nhóc nhà tôi, còn ở bên ngoài chơi đến không biết đường về..."

Sắc mặt Tần Thiến càng khó coi, nhưng một câu cũng không thể phản bác.

Bà đóng vai mẹ hiền trước mặt người ngoài, mặc kệ trong lòng có nghĩ như thế nào, cũng không thể xé rách mặt được? Chỉ cần bà không xé rách mặt, Sở Hư Uyên sẽ không thể ra tay với bà. Điều này bà rõ ràng nhất, Sở Hư Uyên cũng hiểu.

Sở Nguyệt đứng tại chỗ do dự trong chốc lát, vừa mỉm cười tiếp nhận lời khen tặng trong tối ngoài sáng của các tiểu thư quý tộc, tầm mắt lại nhịn

https://thuviensach.vn

không được nhìn sáng phía Sở Hư Uyên.

"Đừng nhìn, có cái gì đẹp mà nhìn."

Sở Liên cười lạnh một tiếng, ghé vào bên tai Sở Nguyệt, giọng rất nhẹ: "Mày nhìn thì làm được gì, người đó cũng sẽ không thích mày."

Phong cách của Sở Liên khác xa thục nữ dịu dàng của Sở Nguyệt, tóc dài nhuộm nâu uốn lượn sóng to, móng tay đỏ tươi, xinh đẹp bức người, trên mặt là ý cười quyến rũ động lòng người. Chỉ là cặp mắt kia lại không chút nào che dấu sự ác độc.

"Chị, chị..."

Làm như là bị Sở Liên dọa tới, Sở Nguyệt run lên một chút, có chút giật mình kinh ngạc nhìn Sở Liên, cắn môi, nhỏ giọng nói: "Chị suy nghĩ nhiều rồi, em không có nghĩ như vậy..."

"Không có sao? Mày thật sự quá giả tạo."

Người phụ nữ không chút để ý cười một chút, môi đỏ nhẹ cong: "Tao nói cho mày, Nguyệt Nguyệt, mày đừng nghĩ đến chuyện không có khả năng xảy ra đó làm gì, năm sau mày sẽ đính hôn, rồi mày cũng sẽ giống như tao, thứ không thuộc về mày, thì không cần nghĩ đến."

Sắc mặt Sở Nguyệt càng trắng, cô ta lui về phía sau vài bước, miễn cưỡng cười một chút: "Dạ... Em biết rồi, chị."

Sở Liên cũng không phải nhắc nhở cô, càng không bằng nói, là bỏ đá xuống giếng trào phúng. Cô ta cũng không có cảm tình với người nhà họ Sở... Bao gồm mẹ ruột Tần Thiến của cô.

https://thuviensach.vn

Người phụ nữ tươi cười rực rỡ rời đi, Sở Nguyệt cúi đầu đứng tại chỗ, một hồi lâu mới mở ra lòng bàn tay. Bên trong là dấu vết đỏ tươi, máu đã ngưng chảy.

Sở Hư Uyên nói không đến hai câu với An Nhu, thì có nhân viên lại đây nói ông nội Sở gọi anh tới thư phòng nói chuyện.

Sở Hư Uyên nhìn An Nhu, cô lập tức xua tay: "Không có việc gì không có việc gì, anh đi đi, em ở chỗ này chờ anh là được."

Tuy rằng An Nhu không biết ông ta có cái gì muốn nói với Sở Hư Uyên, tám phần không phải là lời hay. Một mình cô ở lại nơi này cũng không có nguy hiểm gì, chỉ là muốn ứng phó một vài người không biết điều mà thôi, cô có thể giải quyết được.

"Em..."

Sở Hư Uyên nhíu mày, lời còn chưa nói ra, đã bị An Nhu đẩy ra, lá gan càng thêm lớn nói: "Anh đi nhanh đi Sở tiên sinh, thật sự là không cần lo lắng cho em đâu, không có việc gì đâu mà."

"Hơn nữa, đừng có quên những gì anh vừa mới hứa với em đó." An Nhu chớp chớp mắt, cười một chút, nhìn Sở Hư Uyên bằng ánh mắt 'anh hiểu em mà phải không'.

Sở Hư Uyên dừng một chút, vỗ vỗ đầu An Nhu, trong giọng nhưng thật ra có chút ý cười: "Lá gan lớn... Chú ý an toàn."

Dặn dò một câu, người đàn ông không yên tâm xác nhận thêm một lần nữa: "Anh nói... Có bất kỳ chuyện gì thì cứ tìm anh, biết không?"

"Đã biết đã biết, anh đừng lề mề như vậy, lâu lâu mới có cơ hội để thực

https://thuviensach.vn

hành năng lực đối phó với người khác."

An Nhu bảo đảm với anh: "Anh yên tâm đi Sở tiên sinh, anh đi nhanh đi, đi đi."

Nhìn Sở Hư Uyên rời đi, An Nhu thu liễm sắc mặt, nhấp chặt môi, khép hờ mi mắt, làm ra biểu tình nhàm chán.

Muốn đuổi Sở Hư Uyên đi là có lý do... Nếu Sở Hư Uyên vẫn luôn ở bên cạnh, có vài người cũng không dám đến gần kiếm chuyện.

An Nhu dùng khóe mắt liếc sang hướng bên kia, quả nhiên có người nhịn không được muốn lại đây. Tim đập có chút nhanh, An Nhu nắm chặt ngón tay, nỗ lực khống chế biểu tình trên gương mặt.

Đây là lần đầu tiên An Nhu lấy tư thế cậy Sở Hư Uyên thương yêu mà kiêu ngạo đối phó người khác, so với sợ hãi, cô càng cảm thấy khẩn trương và... Hưng phấn.

"Sở tiểu thư?"

An Nhu lộ ra một mỉm cười gãi đúng chỗ ngứa: "Ừm... Cô là Sở Nguyệt đúng không? Sinh nhật vui vẻ."

"An tiểu thư biết tôi?"

Sở Nguyệt hơi hơi mở to hai mắt, sau đó có chút thất lễ: "Xin lỗi, tôi không nghĩ tới anh hai còn nhắc tới tôi với cô, tôi..."

"Không phải, chỉ là trước lúc tới tôi có tìm hiểu đôi chút thôi."

An Nhu cười thẹn thùng: "Hôm nay là sinh nhật Sở tiểu thư, tôi lại không

https://thuviensach.vn

có chuẩn bị quà tặng, thật xin lỗi, nhưng Sở tiên sinh nói anh ấy chuẩn bị là được, nên tôi không có mua..."

Đồng tử Sở Nguyệt co rụt lại, cô không giữ bình tĩnh được, biểu tình trên mặt lộ ra hoảng sợ, sắc mặt trong nháy mắt tái nhợt lên: "Cô... Cô gọi anh hai là Sở tiên sinh?"

"Đúng vậy?" An Nhu lộ ra biểu tình nghi hoặc.

"Có cái gì không đúng sao? Sở tiên sinh rất thích tôi kêu anh ấy như vậy." Câu này nói có chút giả, Sở tiên sinh, loại xưng hô này vừa có vẻ tôn kính, đồng thời cũng đại biểu cho một ý nghĩa sâu xa khác.

An Nhu biết, nhưng cô cố ý nó ra, chính là muốn nhìn Sở Nguyệt tức giận đến muốn chết rồi lại làm không được gì cô, nhưng... Tự tay chế tạo nón cho mình... Thật là sung sướng làm sao ấy.

Trong lòng âm thầm khen kỹ thuật diễn của bản thân, An Nhu còn có chút đáng tiếc cho Sở Nguyệt.

So sánh với Sở Trạch Hạo và Sở Liên, Sở Nguyệt bị bảo vệ quá tốt. Cho dù đã từng thờ ơ lạnh nhạt đối với hành vi của mẹ mình đối với Sở Hư Uyên, hiện tại còn trông cậy vào tình cảm có thể hòa tan núi băng gì gì đó, tính lấy kịch bản của nữ chủ bạch hoa trong tiểu thuyết máu chó thời kỳ đầu... An Nhu ghê tởm nổi da gà.

"Nguyệt Nguyệt!"

Tần Thiến chú ý thấy biểu tình của Sở Nguyệt không đúng, vội vàng chạy tới, ôm lấy bả vai con gái, nhìn về phía An Nhu, biểu tình tức giận: "An tiểu thư, sức khỏe của Nguyệt Nguyệt không tốt, mời cô nói chuyện chú ý một chút."

https://thuviensach.vn

"Tôi chưa nói cái gì không nên nói?"

An Nhu đổi sang hình tượng yên tĩnh thẹn thùng như trước, thậm chí còn không thèm giữ gương mặt tươi cười: "Đây là chuyện giữa tôi và Sở tiên sinh, không liên quan đến người khác, xin cô nói năng cẩn thận, tôi làm gì cô sao?!."

Tần Thiến cắn răng, cơ hồ duy trì không được bình tĩnh: "An tiểu thư, nói chuyện còn chừa ba phần khẩu đức, huống chi, hiện tại cô cũng chỉ là An tiểu thư."

Lời nói uy hiếp không khó nghe ra tới, An Nhu cười một chút, lại chỉ là chợt lóe mà qua, sau đó khôi phục biểu tình lạnh nhạt: "Sở phu nhân, ngài tuổi tác cũng đã cao, chuyện giữa những người trẻ tuổi vẫn là ít xen vào sẽ tốt hơn. Cứ giao cho chúng ta tự giải quyết không phải tốt sao? Ngài nói có phải hay không?"

Nói, An Nhu nhướng mày cười, nhìn chằm chằm Tần Thiến và Sở Nguyệt, như là lời nói độc ác vừa nãy không phải là cô nói.

Xung quanh luôn chú ý đến phía này, cho nên cuộc đối thoại vừa nãy có không ít người nghe thấy. Lúc này, tuy rằng trong đại sảnh vẫn náo nhiệt, không ít người cũng đã lén nhỏ giọng bàn tán.

Nhìn cô bé này an an tĩnh tĩnh trước mặt Sở Hư Uyên, giống như một con chim hoàng yến, không ngờ lại kiêu căng như vậy. Đây rõ ràng là bị chủ nhân dòng họ Sở dung túng mà ra, quả thực là coi trờ bằng vung, không biết điều.

Tuy rằng Sở Hư Uyên không thích Tần Thiến, nhưng trong cái giới này không có một ai dám trào phúng ngay trước mặt bà, hoặc nhiều hoặc ít đều

https://thuviensach.vn

nể mặt Sở Hư Uyên.

Hiện tại, một là người nhà Sở Hư Uyên, một là người tình nhỏ của Sở Hư Uyên... Hai người kia đấu với nhau, không ít người đều đang xem náo nhiệt.

Tần Thiến cả người đều đang phát run, không thể nhịn được nữa, nhìn An Nhu, hạ giọng: "An tiểu thư, cô hãy nhớ kỹ những lời hôm nay cô nói đó, nhớ cho kỹ, ngày sau cô cũng chớ quên."

An Nhu nhìn bà ta, giơ giơ lên hàm dưới, sắc mặt của thiếu nữ lạnh nhạt, giọng điệu kiêu căng, giống như con mèo cao ngạo: "Tôi nhớ kỹ mà, không chỉ nhớ kỹ, tôi cũng sẽ nhờ Sở tiên sinh nhà tôi nhớ giúp luôn, yên tâm, trí nhớ của anh ấy tốt lắm."

Sở Hư Uyên, Sở Hư Uyên, lại là Sở Hư Uyên!

Biểu cảm của Tần Thiến hoàn toàn trầm xuống, bà không phải là người thiếu kiên nhẫn, chỉ là không ai dám nói trắng ra lấy Sở Hư Uyên kích thích bà, mà còn là một con ăn mày nhà nghèo như nó.

"An Nhu, cô nghĩ bản thân cô à ai?"

Tần Thiến cười lạnh, vỗ vỗ mu bàn tay con gái mình, cười nói: "Con gái của tôi là thiên kim danh môn quý tộc không biết hơn cô bao nhiêu cấp bậc, nơi nào không tốt hơn cô kia chứ? Mặc kệ cô có thủ đoạn gì, đắc tội tôi đều không phải là chuyện tốt."

Bà có như thế nào thì cũng mang tiếng là mẹ Sở Hư Uyên, cũng phu nhân danh chính ngôn thuận của nhà họ Sở! Con ăn mày này tính là thứ gì, còn dám lấy Sở Hư Uyên đè ép mình? Từ sau khi trở thành phu nhân nhà họ Sở... Bà chưa từng chịu qua loại khuất nhục này.

https://thuviensach.vn

Thiên kim danh môn... An Nhu và Sở Nguyệt liếc nhau, không hiểu sai, trong mắt đối phương tràn ngập hận ý. Sở Hư Uyên thật đúng là tai họa, người nào cũng có thể hấp dẫn.

Trong lòng khiển trách một phen, An Nhu lại nở nụ cười: "Phải không? Sở tiên sinh, hình như em đắc tội người không nên đắc tội rồi, phải làm sao bây giờ?" Cô cố ý phóng to giọng, làm người trong đại sảnh đều nghe được.

Giọng thiếu nữ thanh thúy nhẹ nhàng, còn có chút làm nũng, chỉ là không ai sẽ để ý đến điều này.

Sở Hư Uyên nhìn An Nhu, đi tới, gương mặt rất "Phối hợp", ôm An Nhu vào trong ngực, cúi người hỏi cô: "Đắc tội ai?"

An Nhu theo bản năng ngửa đầu nnhìn lên, toàn thân đều cứng đờ. Khoảng cách này thật là thân cận quá nha!

Cơ hồ có thể cảm giác được hơi thở nóng hổi của anh ấy phà vào mặt, gần có thể nhìn thấy rõ nhan sắc tuyệt đẹp của người đàn ông cùng hàng mi dài.

Sở Hư Uyên... Thật là không biết bốn chữ "Nam nữ có khác" viết như thế nào sao?! Hay là cảm thấy hành động như vậy mới có thể thể hiện được sự yêu thương dung túng?

Trong lòng ngổn ngang đầy ý nghĩ, An Nhu ho nhẹ một tiếng, miễn cưỡng duy trì không để nhân thiết sụp đổ, giơ giơ lên cằm: "Lỡ đắc tội Sở phu nhân rồi, làm sao bây giờ?"

Mặt Tần Thiến lúc trắng lúc xanh, đến cuối cùng thành trắng bệch như xác chết: "Hư Uyên, không phải, mẹ chỉ là nói chuyện bình thường với An tiểu

https://thuviensach.vn

thư mà thôi, không có ý khác..."

"Phải không?"

Sở Hư Uyên càng ôm chặt An Nhu vào trong lòng ngực, cười như không cười hỏi lại: "Sở phu nhân?! Mấy năm qua, bà vẫn không có gì thay đổi."

Khi nói chuyện, Sở Hư Uyên không tự giác lại nhìn An Nhu.

Thiếu nữ nâng hàm dưới trắng nõn, biểu tình cao ngạo, như là mèo con giương nanh múa vuốt... Đáng yêu đến mức làm anh muốn gặm cái cằm đó quá.

An Nhu châm ngòi thành công, ẩn sâu công cùng danh, ngoan ngoãn dựa vào trong lòng ngực Sở Hư Uyên.

Sở Hư Uyên không thể làm khó dễ Tần Thiến, thậm chí yêu cầu nhường nhịn, không sao, những việc này để cô đến làm cái cớ.

Sắc mặt Tần Thiến rất khó xem, nhưng bà hiểu rất rõ tính cách của Sở Hư Uyên, hiện tại bà còn hoài nghi rốt cuộc có phải Sở Hư Uyên cố ý nhằm vào bà hay không... Suy nghĩ cẩn thận, Tần Thiến thật vất vả bài trừ ra một gương mặt tươi cười.

"Hư Uyên, mẹ không ý này, con nói lời này là có ý gì? Mẹ không có ác ý gì đối với An tiểu thư, cô ta..."

An Nhu giật giật khóe miệng, nghe Tần Thiến dùng các loại từ ngữ buồn nôn nói, cô thật là mở rộng tầm mắt. Người phụ nữ này co được dãn được, có thể đứng sừng sững nhiều năm ở nhà họ Sở không ngã, cũng phải có chút bản lĩnh mới làm được.

https://thuviensach.vn

An Nhu xoay chuyển đôi mắt, tầm mắt từ trên người Sở Nguyệt chuyển đến trên người Sở Liên, lại đến Sở Trạch Hạo. Người một nhà này... Đều chẳng ra gì. Người không biết điều nhất chính là Sở Nguyệt, sống trong hạnh phúc còn không biết quý trọng.

Xuyên qua trong đám người, thanh niên như đã nhận ra tầm mắt của cô, xa xa nhìn qua. Sau đó, nở nụ cười tươi với An Nhu.

... Bị theo dõi?

An Nhu nhíu nhíu mày, lễ phép tính trở về một nụ cười xã giao. Cũng không nhất định... Có thể là ảo giác.

Rốt cuộc còn ở trong buổi tiệc, không ai muốn bị người khác nhìn chằm chằm, Sở Hư Uyên không nói thêm gì, chỉ là chưa tới một lát đã lấy cớ bận công việc, mang An Nhu rời đi trước. Ngay cả một câu khách sáo cũng chưa nói với Sở Nguyệt.

Tuy rằng không nói nhiều, nhưng không thể nghi ngờ là một bạt tai chói lọi vào mặt. Trong quá khứ, Sở Hư Uyên không có biện pháp mượn cơ hội sửa trị, hiện tại có cơ hội này, Tần Thiến cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

"... Muốn cười thì cứ cười đi, cảm giác thế nào?" Từ lúc rời khỏi nhà họ Sở, Sở Hư Uyên vẫn ôm An Nhu trong ngực, vỗ vỗ đầu cô. An Nhu biểu hiện đích xác thật không tồi, ngay cả Sở Hư Uyên cũng rất ít thấy bộ dáng này của An Nhu.

"Chơi rất vui!"

An Nhu đôi mắt sáng lấp lánh, biểu tình kiêu căng trong bữa tiệc đã biến mất, ngược lại vô cùng hoạt bát, cô lôi kéo ống tay áo Sở Hư Uyên: "Sở tiên sinh, xem ra em còn có năng lực trời cho ở phương diện này..."

https://thuviensach.vn

"Ừ!"

Kéo ra cửa xe làm An Nhu lên xe trước, Sở Hư Uyên đi theo ngồi vào trong sau: "Biểu hiện không tồi."

Ban đầu vẫn là có chút lo lắng... Sự thật chứng minh hoàn toàn không cần thiết.

"Thật ra cũng không khó, chỉ là giả đò mà thôi."

An Nhu vẫn là rất hưng phấn: "Em, đợi đến nghỉ hè trở về nhà em phải sử dụng với An Như Uyển mới được... Em không thể vẫn luôn dễ dàng bị ức hiếp đến như vậy."

Bất kỳ chuyện gì cũng vậy, có hai thì sẽ có ba.

An Nhu học không được khiêu khích, cũng học không được tư thế cao ngạo, cho dù là muốn lén lút trả thù An Như Uyển, cũng sẽ không làm ra được, thật là vô dụng.

Hiện tại nếm thử một chút, tự nhiên cảm thấy bản thân rất có năng lực trở thành kẻ ác, An Nhu trong lòng bắt đầu lung lay. Nghĩ lại cảnh bản thân có thể chọc An Như Uyển tức xanh người... An Nhu nhịn không được cười hehehe.

"Em chỉ có chút tiền đồ này thôi sao!"

Quét mắt nhìn mèo con đang cười ngây ngốc tràn đầy vui sướng, Sở Hư Uyên cong cong khóe môi: "Cố mà làm, anh cho phép em lấy anh làm tấm mộc đó."

https://thuviensach.vn

"... À, ờ, không cần đâu."

An Nhu nháy mắt phản ứng lại đây, cự tuyệt cực nhanh: "Sở tiên sinh, cha mẹ em... Còn có thân thích của em đều là người thường, như thế nào sẽ yêu cầu ngài ra ngựa kia chứ? Hoàn toàn không cần!"

Đóng kịch trong trường hợp này là đủ rồi, An Nhu chưa từng nghĩ tới dẫn Sở Hư Uyên về nhà.

Dẫn cái gì mà dẫn?

Căn bản dẫn không được, người ta có đồng ý hay không cũng không biết nữa! (tuyệt vọng.jpg)

Khi nào mình mới có can đảm tỏ tình đây trời, Sở tiên sinh ơi là Sở tiên sinh, anh làm em rối rắm lắm đó anh có biết không!!!

https://thuviensach.vn

Chương 78: Ra ngòai bàn chuyện hợp tác

Về chuyện có muốn chính thức tỏ nỗi lòng hay không, cuối cùng vẫn là không có nói ra, An Nhu kiên trì chết không mở miệng, Sở Hư Uyên mặc kệ cô.

Chuyện sớm muộn thôi, hiện tại kiên trì có ích lợi gì? Anh không nóng nảy.

Buổi tiệc tại nhà họ Sở cũng chưa tạo thành ảnh hưởng gì với An Nhu, cô và Sở Hư Uyên rời đi sớm, trở về ngủ sớm, ngày hôm sau cứ theo lẽ thường đi học.

Chỉ là chuyện đêm qua, lấy tốc độ An Nhu cũng không lường trước được mà lan truyền rộng rãi khắp trong học viện. Không chứng cứ, không hình ảnh, không nhiều người tin tưởng lắm, nhưng bọn họ cũng càng nhận thức được rằng địa vị của An Nhu trong lòng chủ nhân gia tộc dòng họ Sở không tầm thường.

Cho dù không phải quan hệ tình nhân, nhưng có thể được tổng giám đốc Sở che chở, tín nhiệm như vậy, đó cũng không phải là sự quan tâm dành cho một kẻ hèn hậu bối.

An Nhu thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Một khi tai tiếng kiêu căng dựa vào sự yêu thương che chở của tổng giám đốc Sở ăn hiếp người khác của cô truyền ra ngòai... Sẽ có thêm nhiều người hành động và nói chuyện càng thêm cẩn thận trước mặt cô.

https://thuviensach.vn

Như vậy cũng tốt, sẽ không có người vẫn luôn quấn lấy cô bắt chuyện làm quen, cả ngày bị quấy rầy như vậy cho dù tính tình cô có tốt đến đâu cũng thấy khó chịu.

"Tô Hoàng, kế hoạch mình đã chuẩn bị xong rồi." Lăn lộn ở trong học viện hai tuần, rốt cuộc An Nhu cũng đã hoàn thiện kế hoạch của mình.

Ở học viện ngây người lâu như vậy, tầm mắt, kiến thức đều không giống quá khứ, An Nhu sửa đi sửa lại nhiều lần mới cho ra tập kế hoạch này. Cô tốn rất nhiều tâm huyếth vào bảng kế hoạch này, trên cơ bản, cô ngưng tất cả hoạt động ngoại khóa để tập trung vào nó.

"Ừ, mình mang đi cho bọn Hạ Dương nhìn xem."

Tô Hoàng cũng dứt khoát, tiếp nhận tập tài liệu thật dày trong tay An Nhu, còn có một cái USB: "Bớt thời giờ gặp mặt nói chuyện đi"

"Ừm, mình cũng nghĩ như vậy."

Nhắc đến vấn đề chính, An Nhu biểu tình nghiêm túc: "Ừm... Nếu mọi người xác định hợp tác, vậy chúng ta có thể gặp mặt nói chuyện."

"Không thành vấn đề, cậu đó nha, cũng không cần khẩn trương như vậy làm gì, có phải chuyện gì quan trọng to lớn đâu?!"

Nhìn thấy An Nhu bày ra biểu tình nghiêm túc, Tô Hoàng bật cười, vươn tay nhéo nhéo gương mặt An Nhu: "Chuyện này cậu không nói cho Sở Hư Uyên sao?"

Tô Hoàng là người nào, phát hiện An Nhu cố ý tránh Sở Hư Uyên tìm tới mình, thì cô đã đoán được.

https://thuviensach.vn

"Không nói cho anh ấy..."

An Nhu lắc đầu, dừng một chút, có chút chần chờ: "Cũng không phải không thể nói, nhưng mà... Chút việc nhỏ này, mình nghĩ không cần thiết làm Sở tiên sinh lo lắng."

"Cậu thật là..."

Tô Hoàng kéo cánh tay An Nhu, bất đắc dĩ nhìn cô trêu chọc: "Cô muốn tự mình nỗ lực? Nhu Nhu, cậu muốn tự mình sáng lập sự nghiệp làm cái gì? Mình không cảm thấy cậu là người có dã tâm như vậy."

"Mình..."

An Nhu dừng một chút, cô biết không thể gạt được Tô Hoàng, nhưng đối phương cố ý bỡn cợt cô ra mặt, rõ ràng cái gì đều biết vậy mà còn cố hỏi: "Mình... Cậu thật đáng ghét, rõ ràng biết mà còn muốn hỏi mình!"

Gương mặt nổi lên một lớp màu đỏ, đôi mắt An Nhu sáng lấp lánh, nhưng trong lòng lại chứa vài phần xấu hổ buồn bực. Mấy chuyện này ra miệng thừa nhận đều rất khó khăn, An Nhu cũng không muốn thẳng thắn thành khẩn ở Tô Hoàng trước mặt.

"Ok ok ok, không đùa cậu nữa."

Tô Hoàng cong cong đôi mắt, tươi cười dịu dàng: "Cũng không biết cái tên mặt lạnh Sở Hư Uyên kia có cái gì tốt, đáng giá cậu vì anh ta làm đến như thế này. Hừ, thật là tên đàn ông may mắn."

"... Tô Hoàng, hình như cậu quên mất, Sở tiên sinh là người đàn ông độc thân kim cương đứng hàng No.1 toàn cầu." An Nhu nghĩ nghĩ, yếu yếu

https://thuviensach.vn

nhắc nhở cô. Người ta xuất sắc như vậy mà còn tùy hứng DISS, nữ tính toàn thế giới đều phải khóc thét hết nha.

"Ồ? Phải không? Nhưng hình như nó không nằm trong điều kiện kén chồng của cậu thì phải, cho dù có, thì cũng không phải là vì cái danh No.1 toàn cầu đó đi."

Ánh mắt Tô Hoàng sắc bén, khóe miệng lại cong lên độ cong đẹp, vỗ vỗ bả vai An Nhu: "Cậu đó, loại chuyện này cũng khó miễn cưỡng... Cố lên nha."

Điều Tô Hoàng không thể hiểu được chính là điểm này. Đích xác gia thế, bối cảnh, bao gồm bề ngoài của Sở Hư Uyên đều không thể bắt bẻ. Nhưng cô hiểu biết An Nhu, cũng biết An Nhu căn bản sẽ không để ý đến điều này.

Tô Hoàng dám khẳng định, An Nhu có lẽ càng hy vọng thân phận Sở Hư Uyên ít khoa trương, làm một tổng giám đốc bình thường linh tinh, vẻ ngoài cũng ít trêu hoa ghẹo nguyệt, như vậy sẽ ít mang đến phiền phức...

Tuy rằng Nhu Nhu nhan khống, nhưng cũng may cậu ấy chỉ là dừng lại ở mức thưởng thức. Cậu ấy có chừng mực, cũng có thanh tỉnh.

Đây căn bản không giống bản tính của cậy ấy.

Loại ngươ không có dã tâm như An Nhu, chỉ nghĩ muốn có cuộc sống bình tĩnh yên lặng, nói tới nói đi, cậu ấy vì tên mặt lạnh kia đi đến một bước này có thể nói là không dễ.

An Nhu cười, không nói gì. Tìm lấy cớ nói sang chuyện khác khẳng định là không có khả năng, nhưng nếu nói thẳng ra chân tướng...

Từ lúc cô trở thành thiết bị điện tử của Sở Hư Uyên, hai người cùng nhau đi đến hiện tại, đây là chuyện cả hai đều không ngờ.

https://thuviensach.vn

Tô Hoàng phản hồi thực mau. Cuối tuần này, cô ấy hẹn An Nhu đi ra ngoài chơi, thuận tiện thảo luận chút chuyện liên quan đến công việc.

【 được, chủ nhật gặp! 】

An Nhu thực mau cho cô ấy câu trả lời, thuận tiện tra xét địa điểm gặp mặt... Là quán bar mà Hạ Dương và Tô Hoàng cùng hùng vốn mở. Quán bar này An Nhu cũng biết, là căn cứ nữ chủ yếu của chủ Tô Hoàng.

【 chủ nhật có chuyện sao? 】

An Nhu đang ôn lại kế hoạch, để lúc đó có thể thuyết trình suông sẻ, thì giọng của Sở Hư Uyên truyền đến.

【 dạ... Có việc, Sở tiên sinh có chuyện gì sao? (ngoan ngoãn ngồi chờ.gif) 】

An Nhu lật xem bảng kế hoạch, không để ý dò hỏi lại.

【 không có việc gì, em ra ngoài có chuyện gì? 】

Sở Hư Uyên ngồi ở trong văn phòng, sửa sang lại từ ngữ trong đầu, soạn văn bản tin nhắn gửi đi.

【 đi ra ngoài chơi với bọn Tô Hoàng, thả lỏng một chút. 】

An Nhu không có che dấu, dừng một chút.

【 ừm... Em muốn ra ngoài nhận thức thêm một vài người. 】

Ngón tay của người đàn ông đã đặt sẵn ở trên bàn phím đang soạn tin

https://thuviensach.vn

chuẩn bị gửi, nhưng sau khi đọc xong thì khựng lại. Đọc kỹ đoạn tin nhắn này trong chốc lát, Sở Hư Uyên xóa từng câu từng chữ mà mình vừa soạn ra chưa kịp gửi đi, thay thành một câu khác.

【 ờ, em đi đi, chú ý an toàn, có việc tìm anh. 】

An Nhu có thể làm ra loại lựa chọn này đã không dễ dàng, cho dù cũng không thích Tô Hoàng, Sở Hư Uyên cũng không tính toán cắt ngang ý nghĩ hiếm có này của An Nhu.

Em ấy yêu cầu bạn bè, yêu cầu giao tiếp, mà không phải vùi đầu đi học.

Đương nhiên là Sở Hư Uyên không cần một người nhàm chán như vậy ở kế bên, nhưng anh không thế làm quyết định thay An Nhu, cuộc đời em ấy, tự em ấy mới có quyền quyết định, cho dù sau này về nhà họ Sở cũng vậy, anh sẽ không nhúng tay nhiều vào không gian riêng tư của em ấy.

An Nhu nho nhỏ thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Cô thiếu chút nữa cho rằng Sở Hư Uyên cũng muốn đi chung, như vậy sẽ càng thêm phiền toái...

May mắn miễn cưỡng ứng phó xong, thật đúng là không dễ dàng.

Muốn tránh Sở Hư Uyên, không chỉ có khảo nghiệm kỹ xảo nói chuyện, cũng là khảo nghiệm về mặt tâm lý.

Nếu tên kia phát hiện cô dám có gì giấu giếm, chuyện sẽ phiền phức lắm.

Cái ý niệm này ở trong lòng chợt lóe mà qua, An Nhu dùng sức lắc đầu, kiên quyết không thể bị Sở Hư Uyên phát hiện!

https://thuviensach.vn

Hơn nữa cô còn muốn đi hỏi Tô Hoàng chuyện quà tặng sinh nhật của Sở Hư Uyên!

"Ấy chà, em gái An Nhu, đã lâu không thấy."

Hạ Dương ngồi ở lầu hai quán bar, quả đâu Hanamichi vừa thấy đến An Nhu, lập tức nhiệt tình vẫy tay: "Tới tới tới, trên này nè!"

"Hạ Dương, Tô Hoàng đâu?" An Nhu đi lên, nhìn nhìn xung quanh không phát hiện bóng dáng Tô Hoàng.

Đây là lần đầu tiên An Nhu đi vào quán bar. Đây là sản nghiệp chung của Hạ Dương và Tô Hoàng, lầu một là đại sảnh, lầu hai là ghế lô. Đại khái là suy xét đến An Nhu chưa từng đến mấy nơi như thế này, cho nên lúc Tô Hoàng có việc bất ngờ phải đến trễ, căn dặ Hạ Dương ở quầy bar lầu hai chờ đón người.

"Cô ấy có chút việc bận sẽ đến sau, ra lệnh cho anh ở đây đón em nè."

Hạ Dương kêu một ly hồng trà cho cô: "Anh cũng không dám để em uống rượu, anh Sở sẽ đánh chết anh, ủy khuất em rồi, uống hồng trà đỡ đi, hương vị cũng không tồi đâu."

"Cảm ơn anh." An Nhu tiếp nhận hồng trà, có chút khách sáo.

"À... Mấy anh thấy kế hoạch của em ra sao?" Tính ra, cô và Hạ Dương khá quen, trong trò chơi thì nói gì cũng được, nhưng đây là chuyện hợp tác làm ăn, An Nhu lại cảm thấy xa lạ.

"A, chuyện này sao... Em gái nhỏ đừng khẩn trương như vậy, em xem như tùy tiện nói chuyện như ngày thường là được."

https://thuviensach.vn

Hạ Dương tươi cười đầy mặt, nhìn An Nhu nói: "Thật đừng khẩn trương, chút tiền đầu tư này của chúng ta còn chưa đủ anh Sở nhét kẽ răng."

An Nhu hiểu rõ: "Hạ Dương, em cũng không muốn để cho Sở tiên sinh biết chuyện này đâu."

Tô Hoàng có thể hiểu cô, nhưng Hạ Dương thì không nhất định. Rốt cuộc Tô Hoàng là đứng ở khía cạnh An Nhu, còn Hạ Dương thì... Thiên hướng về Sở Hư Uyên.

"Sao vậy? Không có gì, không phải ai đầu tư cũng được sao, chuyện đơn giản cần gì phải..."

Hạ Dương ngạc nhiên, làm ra sắc mặt khó hiểu, dần thỏa hiệp: "Không sao, chỉ là việc nhỏ, tuy con người của anh cũng đều không hiểu, nhưng miệng rất kín..."

"Vậy... Bảng kế hoạch kia của em anh thấy sao, anh cảm thấy có làm nên chuyện không?" An Nhu do dự một lát, vẫn là nói thẳng, thay đổi đề tài.

"... Thành thật mà nói, kế hoạch làm thực tốt."

An Nhu biểu tình nghiêm túc, Hạ Dương cũng thu liễm nụ cười bất cần đời, nghiêm túc nhìn cô: "Thật ra trong lòng đã có kế hoạch, chỉ thiếu người đầu tư cùng quản lý thôi đúng không?!"

"... Dạ, đúng vậy."

An Nhu gật đầu thừa nhận: "Em hiểu rõ năng lực của bản thân, nhưng em không có tài chính, cũng không có năng lực quản lý, em chỉ có thể làm nghiên cứu phát minh."

https://thuviensach.vn

Một công ty không phải thành lập dễ dàng như vậy, An Nhu biết. Cô có thể nghiên cứu ra hệ thống phần mềm tốt thì thế nào, không có chuyên gia phụ trách khuếch tán, sớm muộn gì cũng sẽ có hại. Càng không cần nói tới chuyện cô còn thiếu tài chính.

"Anh biết, nhưng mà anh không rõ lắm, anh Sở hiểu biết vấn đề này hơn tụi anh, tài chính cũng nhiều, tại sao em lại tới tìm tụi anh? Tự lập môn hộ?"

Hạ Dương quay trở lại dáng vẻ ngả ngớn như trước: "Anh cảm thấy em vẫn là tín nhiệm anh Sở đi, anh từng hỏi qua Tô Hoàng, nhưng cô ấy không nói cho anh, bảo anh đích thân hỏi em..."

Hạ Dương đứng bên phe Sở Hư Uyên. Cho nên không hiểu hành động lén lút này của An Nhu, tại sao có anh Sở lại không nhờ, mà lại đến hợp tác với bọn họ. Nói thật là Hạ Dương cũng nhìn không thấu.

Không bằng nói anh vẫn luôn cũng không biết rốt cuộc An Nhu là người như thế nào.

Nhìn qua thực mềm mại, kỳ thật rất cứng cỏi, nói ngây ngốc không có tâm cơ, thì cô nàng này đã cho anh kiến thức thế nào là "Kiêu căng cậy anh Sở yêu thương cưng chiều àm lên mặt"... Nhưng muốn nói cô ấy tâm cơ thâm sâu, thì cô ấy lại bỏ anh Sở tìm bọn họ đầu tư...

Một bên là giàu nhất toàn cầu, một bên là con cháu nhà giàu lông bông... Người thông minh là biết chọn bên nào!

Lần này An Nhu im lặng thật lâu.

Thật ra cô cũng không am hiểu biểu lộ tình cảm, tiết lộ cho người khác tâm tư của mình. So với nói ra, thì cô càng thích yên lặng nỗ lực. Nhưng mà hiện tại cũng không phải thời khắc lui bước.

https://thuviensach.vn

"Bởi vì... Bởi vì em thích anh ấy."

Giọng An Nhu không lớn, lại rất kiên định, sau đó cô nở nụ cười: "Cái này lý do đủ sao?"

Hạ tiểu thiếu gia trợn tròn mắt. Tự xưng là phong lưu phóng khoáng, bơi trong ngàn bụi hoa một chiếc lá đều không dính thân, sắc mặt cậu út nhà họ Hạ thay đổi mấy lần, cổ họng lăn lộn nửa ngày, mới yên lặng nói: "Không... không ý kiến, đủ rồi."

Trách không được Tô Hoàng làm anh tự mình tới hỏi, chính mắt chứng kiến mới rõ ràng hơn, con nhỏ kia chính là muốn cho anh nhìn thấy cái gì gọi là "Lưỡng tình tương duyệt"!

https://thuviensach.vn

Chương 79: Nổi điên chạy đến đoạt người

Không thể hiểu được tự dưng ăn đầy miệng cẩu lương, biểu tình Hạ Dương nhăn như đau răng, nhịn rồi lại nhịn, mới nhớ kỹ người trước mặt chính là người con gái mà anh Sở thích, không thể quát mắng, miễn cưỡng cười nói: "Anh đã biết, em đã nói như vậy thì không thành vấn đề, cố lên, anh khẳng định sẽ duy trì em."

"Cảm ơn anh." An Nhu có chút ngoài ý muốn, cô không ngờ Hạ Dương lại dễ nói chuyện đến như vậy.

"Em sẽ nỗ lực." Mặc kệ nguyên nhân tại sao Hạ Dương lại dễ dàng tín nhiệm cô như vậy, An Nhu sẽ không bỏ qua cơ hội hiếm có này.

Nếu đã đánh mất chút hoài nghi trong lòng, Hạ Dương nghiêm túc đi thẳng vào chủ đề chính, anh cẩn thận đọc bảng kế hoạch của An Nhu, bộ dáng tùy ý nằm xoài trên quầy bar.

".... À, em không cần lo lắng, ban ngày không có ai đến quán bar đâu, vả lại lầu hai cũng chưa đến giờ mở cửa."

Hạ Dương vừa giải thích vừa an ủi An Nhu: "... Cho nên chúng ta bàn chuyện này ở đây hoàn toàn không thành vấn đề, trong chốc lát Tô Hoàng cũng sẽ lại đây..."

"Không sao đâu ạ."

https://thuviensach.vn

An Nhu lắc đầu, cô đương nhiên biết quán bar VA thực an toàn, cũng không để ý: "Anh cứ tiếp tục nói, còn có chỗ nào không thích hợp không?"

An Nhu nói chuyện với Hạ Dương suốt một buổi trưa, hai anh em ăn gì đó lót dạ, rồi kéo dài đến hơn 7 giờ tối.

Rốt cuộc cô không có kinh nghiệm về kinh doanh, một vài điều khoản cụ thể hợp tác làm việc chung, rồi cổ phần, hoa hồng... Ngay từ đầu An Nhu tính một mình ôm hết phần nghiên cứu phát minh hạng mục vào người.

"Điểm này tuyệt đối không được, sao em có thể làm một mình được, em chán sống rồi hả? Bà chị nhỏ của anh ơi, cho dù em nguyện ý, anh cũng không thể áp bức em như vậy được."

Hạ Dương vẫn giữ bộ dáng cà lơ phất phơ, tuy giọng điệu ngả ngớn nhưng thái độ lại vô cùng kiên quyết: "Dựa theo anh nói mà làm, em chỉ cần phụ trách phần trung tâm là được, mặt khác anh sẽ tìm nhân lực phụ giúp cho em."

Sau khi An Nhu để lộ ra trình độ chân thật của bản thân, Hạ Dương cũng bị năng lực của cô làm hoảng sợ.

Không ngờ, cô nhóc nhìn qua yên lặng lù khù ít nói, trên thực tế lại là nhân tài ngành IT? Quá xuất sắc, có thể so tài với đệ nhất hacker trên thế giới.

Hoảng sợ chỉ là xẹt qua trong nháy mắt, nếu An Nhu đã phơi bày ra thực lực của chính mình, Hạ Dương cũng vui vẻ làm nước đẩy thuyền. Đời này anh không là ra hồn cái gì, nhưng đi theo anh Sở cũng học được đôi chút, ánh mắt đầu tư rèn luyện không được mười phần cũng bảy phần.

Anh không ngờ, chờ đến mười mấy năm sau, dựa vào những nghiên cứu đứng hàng đầu trong ngành công nghệ đen do An Nhu phát minh ra, đã đưa

https://thuviensach.vn

công ty trở thành một trong ba công ty về công nghệ thông tin lớn nhất thế giới.

Hạ Dương thân là một trong ba cổ đông lớn, nhảy vọt trở thành một trong mười người giàu nhất toàn cầu, lúc đó anh còn đắc ý khoe ra với con gái, ba làm giàu chỉ bằng một bảng kế hoạch nho nhỏ của mẹ chồng con.

Đời này anh chỉ đầu tư quá hai lần, lần đầu tiên là vào anh Sở, giúp dòng họ anh có được vô số tiện lợi, lần thứ hai là An Nhu, giúp anh nâng cao giá trị con người. Có chút người chính là như vậy, dù bạn có hâm mộ thì cũng hâm mộ không tới. Ai bảo không có mắt nhìn người làm chi.

Hiện tại kể đến câu chuyện này vẫn còn quá xa, trở về câu chuyện hiện tại thôi.

An Nhu vẫn là học sinh, uổng có một thân kỹ thuật nhưng cái gì cũng đều thiếu, Hạ Dương hợp tác với cô chủ yếu là mang tâm tình giúp đỡ người quen.

"Thôi được rồi."

An Nhu có chút đau đầu, nhưng cũng biết chuyện không đơn giản giống như mình nghĩ: "Vậy... Mở phòng nghiên cứu em giao cho anh, nhờ anh tìm thêm người làm chung, còn nghiên cứu phát minh ra thành quả em sẽ giao cho công ty phát huy giá trị của chúng."

Chuyện này khác xa với trong suy nghĩ của cô.

Rốt cuộc An Nhu chỉ là một người thường, không có nhiều dã tâm, ban đầu chỉ tính mở một văn phòng có quy mô nhỏ, nghe Hạ Dương ý tứ... Hình như là mở rộng thành công ty lớn.

https://thuviensach.vn

"Học muội à, em đừng lo lắng như vậy."

Hạ Dương vỗ vỗ bả vai An Nhu, miệng như chạy xe lửa: "Việc này anh khẳng định sẽ sắp xếp tốt, đảm bảo làm em hài lòng. Em phải tin tưởng vào bản thân mình chứ, đúng hay không? Chỉ là một cái văn phòng nghiên cứu nhỏ mà thôi, có chuyện gì to tát lắm đâu, lấy năng lực hiện tại của em căn bản sẽ không xảy ra vấn đề gì. Dù gì thì vẫn còn có anh Sở đứng phía sau mà, em đừng quá xem nhẹ bản thân mình."

An Nhu nôn nao, nhạy bén nhận ra được ẩn ý trong câu nói của Hạ Dương.

Tuy rằng thoạt nhìn Hạ Dương lông bông không làm nên tích sự, nhưng An Nhu biết không phải vậy. Anh ấy là anh em tốt với Sở Hư Uyên, vả lại mối quan hệ tốt như vậy... Cũng không thể nhìn mặt mà đoán hình.

"An Nhu, em gái à, em phải tin tưởng vào bản thân mình hơn chứ." Một hơi uống hết nửa chai rượu khi nào không hay, cậu út nhà họ Hạ làm như trâu uống nước lã, hào phóng lau vệt rượu dính trên mép miệng.

"Bộ em nghĩ rằng em có thể đi đến hôm nay là toàn dựa vào vận may? Nói như vậy em không làm thất vọng lương tâm bản thân sao? Anh nói nè, em chính là không có tự tin vào năng lực của mình, chuyện này không tốt, không tốt đâu nha, bỏ cái suy nghĩ đó đi. Em nên tự tin, rằng bà đây là thiên hạ đệ nhất! Không có thằng nào con nào hơn bà cả, bà là số một!!!"

Trời, thật là... Càng nói càng không hiểu, ảnh say rồi sao?!!!

An Nhu đen mặt, đè ý nghĩ này xuống, bất đắc dĩ cười cười: "Em biết, chỉ là em không hiểu mấy chuyện kinh doanh này lắm, sẽ cố gắng chậm rãi học."

"Ừ, đúng vậy, chậm rãi học đi, không khó lắm đâu, bé ngoan lắm!"

https://thuviensach.vn

Hạ Dương đóng bảng kế hoạch lại, còn dùng ngón trỏ gõ mấy cái lên bìa kế hoạch: "Cứ như vậy đi, nếu em không có bổ sung thêm điều gì thêm, vậy chúng ta dựa theo cái này tới luôn đi."

Bình tĩnh mà xem xét, điều kiện Hạ Dương đưa ra xem như khá phong phú, An Nhu là dựa kỹ thuật nhập cổ, như vậy cũng có thể bắt được một nửa cổ phần, Hạ Dương và Tô Hoàng cộng lại mới bằng phần trăm của cô. Bởi vì Tô Hoàng chỉ là muốn giúp An Nhu mới thoái nhượng một ít, còn Hạ Dương cũng có chính tính toán của mình.

An Nhu rõ ràng điểm này, thật ra ngay từ đầu cô cũng là không muốn chiếm tiện nghi nhiều như vậy, chỉ là dưới sự kiên trì của Hạ Dương, An Nhu đành gật đầu chấp nhận, trước tiếp ký xuống, trong lòng cũng nhớ kỹ phần ân tình này.

"Dạ, không thành vấn đề." An Nhu kiểm tra cẩn thận hợp đồng, gật đầu xác nhận, dứt khoát ký tên đóng dấu.

Một chồng giấy tờ thật dày, đương nhiên không chỉ là một phần hiệp nghị, còn có những bản hiệp nghị khác. Hiện tại An Nhu đã là một trong những thành viên cổ đông chủ chốt của công ty, những quyết sách muốn tham dự vào cũng không thiếu.

Nhưng cô chỉ cần ký tên, chuyện khác Hạ Dương sẽ mời người xử lý.

Bởi vậy, nhiệm vụ lại tăng thêm một cấp. Căn cứ hiệp nghị yêu cầu, phòng nghiên cứu sẽ chọn nơi gần học viện DICE. Bởi An Nhu phải vừa hoàn thành chương trình học trong trường, vừa tiến hành nghiên cưu phát minh phần mềm tạo sản phẩm cho công ty, còn phải định kỳ đến câu lạc bộ...

Đương nhiên, điều quan trọng nhất chính là... An Nhu còn chưa muốn để

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên biết đến chuyện này. Nhưng... Quả thực khó như lên trời.

Bất quá đều đã đi đến một bước này, cho dù như thế nào cũng không có lý từ bỏ, phía Sở Hư Uyên có thể sau này lại nói, hiện tại An Nhu cũng chỉ có thể lập lại thời khóa biểu thời gian, hận không thể phân thân thành nhiều bản sao tự xử lý mọi chuyện.

"Ok, phần của anh đã nói xong rồi, phần còn lạ chờ Tô Hoàng tới lại nói tiếp."

Hạ Dương nhìn đồng hồ: "Đã đến giờ này mà sao em ấy còn chưa có tới... Không biết tình hình ra sao nữa?!" Vừa lẩm nhẩm lầm nhầm nói chuyện một mình, vừa lấy di động ra, cúi đầu gửi tin nhắn.

Thoạt nhìn Hạ Dương và Tô Hoàng rất quen thuộc. An Nhu có hơi thất thần, hiện tại Sở Hư Uyên không trộn lẫn, mối quan hệ giữa Hạ Dương và Tô Hoàng đương nhiên sẽ tốt dần. Hơn nữa hiện tại Tô Hoàng còn chưa lộ ra gương mặt thật xinh đẹp chấn động tinh thần kia...

Hạ Dương biết gương mặt thật của Tô Hoàng sao?

"Em ấy còn chưa giải quyết xong, kêu chúng ta ăn trước."

Hạ Dương nhìn di động trong chốc lát, sau đó ngẩng đầu nhìn An Nhu nói: "Chúng ta ăn ở... Má ơi hú hồn, sao ánh mắt em nhìn anh ghê vậy bé?"

"Không có gì."

Ho nhẹ một tiếng, An Nhu kéo suy nghĩ càng chạy càng đi xa về, vẻ mặt vô tội: "Muốn đi ăn sao? Vậy đi thôi, nói chuyện lâu như vậy em cũng thấy có chút đói rồi."

https://thuviensach.vn

Rời khỏi chuyện chính sự, thái độ An Nhu thả lỏng hơn nhiều khi đối mặt với Hạ Dương. Dù sao cũng là tình anh em thành lập dựa vào chơi game, hai người thả lỏng tâm tình nói chuyện phiếm rất vui vẻ.

"Ok ok ok, mang em đi ăn ngon, được chưa bà chị nhỏ!"

Hạ Dương không hỏi nhiều, cất di động vào túi, cười nói: "Hôm nay anh mời, em cứ tùy tiện chọn, đúng rồi, chút nữa anh có cuộc hẹn với mấy anh em cùng chung gây dựng sự nghiệp, em không phiền chứ? Đừng khẩn trương, mọi người người đều rất hòa đồng."

"Đương nhiên không sao."

An Nhu cũng thoải mái hào phóng cười: "Sau này mọi người đều là đồng sự, trước sau gì cũng phải làm quen."

Tô Hoàng cùng với bọn Hạ Dương cũng không xa lạ, An Nhu đều biết những người đó. Nhưng những người đó khẳng định không quen biết cô. Nếu quyết định muốn cùng nhau hợp tác, An Nhu cũng cần phải gở xuống bức tường phòng bị, hòa nhập vào môi trường.

Bữa tối địa điểm là Hạ Dương quyết định, chọn một nhà hàng lẩu nổi tiếng, lúc Hạ Dương và An Nhu đi tới, bên trong đã ngồi không ít người.

Nói là quan hệ gây dựng sự nghiệp, trên thực tế cũng không đơn giản như vậy.

Dùng đầu gối cũng biết, có thể tiếp xúc đến người có địa vị như Hạ Dương, nói nói là bạn bè chung tay gây dựng sự nghiệp nhưng đều là con nhà giàu, một đám đều thành tinh, ai cũng từng nghe qua tên của An Nhu. Người nhà họ còn căn dặn hãy làm bạn với cô, tránh đừng đắc tội.

https://thuviensach.vn

"Nhu Nhu, lại đây ngồi với mình nè." Tô Hoàng cũng có mặt, nhìn thấy bóng dáng An Nhu bước vào thì cười toe toét nhìn cô vẫy tay, thái độ thân mật không chút nào che dấu.

Ngồi bên cạnh cô là An Như Ngọc, trừ Tô Hoàng và Hạ Dương, thì đây là người duy An Nhu từng tiếp xúc trong căn phòng này, cô không do dự chậm chân bước đi qua đó. Không khí an tĩnh chưa đến một phút, ghế lô một lần nữa náo nhiệt hẳn lên.

"Đây là An Nhu sao? Chào bé học muội? Anh tên là Hạ Minh, hơn em một cấp."

Một nam sinh đeo mắt kính cười hì hì nói: "Sau này mọi người chính là đồng sự, cùng nhau tạo ra giang sơn."

"Đúng đúng đúng, còn anh nữa, anh tên là An Sở, năm 3, nghe nói em chơi game rất giỏi, có rảnh lập nhóm chơi chung."

"Chào học muội, chị là Bạch Nhàn Tĩnh, hơn em một cấp."

"Ha, hôm nay một đám đều không có ai hỏi tới tôi hết vậy?"

Hạ Dương kéo ghế dựa ra ngồi xuống, tùy tiện cười nói: "Mấy người đó, vừa thấy con gái người ta đã không rời mắt được, bắt đầu trêu chọc rồi, muốn chết cả lũ hả?"

"Nói giống như anh hiền lắm."

Tô Hoàng dịu dàng tươi cười, bình tĩnh ngồi cạnh An Nhu: "Hạ Dương, hiện tại đã biết lý do tại sao em kêu anh tự hỏi chưa?"

Hạ Dương bị chọc đau, liếc nhìn Tô Hoàng, trên mặt hiếm lắm mớ xuất

https://thuviensach.vn

hiện biểu tình xấu hổ: "Anh... Mẹ nó, anh có nói là không tin sao... Tin tin tin, em nói đều đúng."

Ban đầu anh chết sống không tin An Nhu dấu anh Sở, kết quả sau khi anh bị Tô Hoàng xúi giục đi hỏi An Nhu, còn ăn một miệng cẩu lương.

Thái độ Tô Hoàng từ đầu đến cuối đều rất dịu dàng, lễ phép, cầm lên ly rượu che dấu nụ cười bên môi. Đối với loại cậu ấm nhà giàu ỷ có tiền không tin vào tình yêu... Thành thật mà nói, cô vẫn là rất thích chiêu vả mặt trực tiếp này hơn.

An Nhu nhìn Tô Hoàng, lại nhìn Hạ Dương, nhạy bén nhận thấy được không khí khác lạ giữa hai người. Muốn nói khác lạ thì cũng không biết nói lạ ra sao, chính là... Nói như thế nào ta, có thể tưởng tượng ra bức tranh nữ vương bệ hạ cùng với con chó trung thành mới vừa thuần phục... Chắc là giống như vậy

Có Hạ Dương tạo bầu không khí sôi động, lại không có mặt lạnh tẻ ngắt Sở Hư Uyên ở, An Nhu làm một người lạ nhưng đã nhanh chóng dung nhập vào. Đám người này thay phiên lấy trà thay rượu mời cô, cũng coi như là quen biết trên bàn rượu.

Tô Hoàng thủ đoạn lợi hại, Hạ Dương nhìn như tùy tiện nhưng năng lực kết giao cũng không thể chê, hai người hợp tác lên cơ bản không có bất kỳ vấn đề gì.

Tuy rằng nói nhóm người này đều chỉ là tâm phúc bọn họ chậm rãi mượn sức, thậm chí có chút người theo Hạ Dương từ nhỏ, bởi vì như vậy, cho nên cách thức bọn họ giao lưu đối xử lẫn nhau không giống mối quan hệ quý tộc nhà giàu khác.

Họ giống như là bạn bè, hoặc là nói quan hệ an em thân cận, đáng giá tín

https://thuviensach.vn

nhiệm. Nói chuyện không cần giữ khẽ khách sáo, không có quá nhiều khoảng cách tạo cảm giác xa lạ.

An Nhu rất thích loại không khí này.

Một đám người ăn lẩu náo nhiệt, nói chuyện phiếm giơ nắm đấm, thậm chí nói một ít chuyện đồn thổi trong học viện... Đây là điều An Nhu muốn, đây là cuộc sống An Nhu thích.

Cô quá mệt mỏi... Trước nay khi đến thế giới này hay là sau khi đến, An Nhu không thể không cưỡng ép bản thân phân tích ý nghĩ trong lời nói của mỗi người, nhìn sắc mặt, không lúc nào thả lỏng tinh thần.

"Vui không?"

Tô Hoàng lặng lẽ tiến đến bên tai An Nhu, nhỏ giọng nói: "Nhóm người này rất ầm ĩ... Nhưng bọn họ đều là người tốt, cậu đi chơi chung sẽ không bị thiệt thòi."

Tô Hoàng cũng không phải một người không có cảnh giác. Dù thiên vị An Nhu, nhưng cô cũng vẫn là cho Hạ Dương một cơ hội làm bạn. Nhưng cá nhân cô vẫn rất thích An Nhu, vừa ngoan lại hiểu chuyện, dốc hết lòng vì bạn bè, quả thực làm cô thương đến đau lòng.

"Ừ, cảm thấy rất náo nhiệt." An Nhu cũng cười, đôi mắt sáng sáng.

"Không có việc gì, tuy mình không thích giơ nắm đấm nay nói bậy bạ... Nhưng là mình đặc biệt thích nhìn mọi người náo nhiệt như vậy." Cô cường điệu thêm "Đặc biệt thích", sau đó tươi cười xán lạn.

An Nhu tính cách nghiêng về yên tĩnh, không thích làm trung tâm cho mọi người chú ý, nhưng cô lại thích xem mọi người náo nhiệt, rất thích loại

https://thuviensach.vn

không khí này.

"Thích thì tốt rồi, nếu cậu cảm thấy quá ồn ào thì nhớ nói với mình."

Tô Hoàng nhìn cô bạn đáng yêu của mình ngoan ngoan ngoãn ngoãn, không nhịn xuống vuốt vuốt mái tóc An Nhu, cẩn thận dặn dò: "Trong chốc lát chắc còn sẽ đi tăng hai karaoke, nếu cậu cảm thấy không thích ra về trước cũng không sao."

"Ừm, mình biết rồi, mình không sao hết á."

An Nhu cũng nở nụ cười, chớp chớp mắt: "Hiếm khi náo nhiệt như vậy, ra chơi một chút xem như xả stress."

An Nhu đã nói như vậy, Tô Hoàng cũng không nhiều lời. Tuy rằng cô tạo bầu không khí náo nhiệt, nhưng tính cách vẫn nghiêng về ngoài cứng trong mềm, cũng bởi vì loại trường hợp này càng tốt để cô hòa nhập, không ít người đều lôi kéo cô đấu rượu, chơi kéo búa bao.

Trong lúc nhất thời, vô cùng náo nhiệt, vô cùng ồn ào.

An Nhu ôm chén trà nóng nhỏ, cuộc người ngồi ở trên ghế, ngoan ngoãn nhìn một đám người làm ầm ĩ. Nhóm người này bắt đầu còn khách sáo, sau đó Tô Hoàng chủ động gia nhập, hơn nữa còn có Hạ Dương gây chuyện, không khí đã náo nhiệt giờ còn náo nhiệt hơn.

Thật tốt!!!

An Nhu híp mắt cười, lại ôm chén trà uống lên hai hớp, nhìn đám người kia giơ tay chân lôi đầu bá cổ, ai thua búng trán, ngay cả Tô Hoàng cũng trúng chiêu hai lần.

https://thuviensach.vn

Đầu có hơi choáng, An Nhu chớp chớp mắt, tầm mắt có chút mơ hồ, cô nhăn chặt mày, không tự giác càng cuộn tròn người trên ghế. Thế giới trước mắt lung lay, cảm giác rất kỳ lạ.

Trong óc choáng váng mơ màng, âm thanh khuếch đại, như có ai đó đang gọi cô, thật ồn... An Nhu ngẩn người một hồi lâu mới phản ứng lại đây, lộ ra một nụ cười ngây ngốc.

【 Sở tiên sinh...】

【 em đang ở đâu? 】

Sở Hư Uyên gửi mấy tin nhắn cho An Nhu cũng chưa thấy cô trả lời. Đây là điều trước đó chưa từng xuất hiện qua. Chỉ cần An Nhu không ngủ, đều sẽ trả lời anh ngay dù là đang tắm, càng sẽ không đóng cổng thông tin một chiều. Chứ đừng nói hiện tại còn chưa đến 9 giờ tối, An Nhu tuyệt đối không có khả năng ngủ sớm như vậy.

Còn ở công ty tăng ca, sắc mặt người đàn ông âm trầm, trích thời gian nhìn báo cáo vệ sỹ chia vị trí hiện tại của An Nhu, lập tức đứng lên đi ra ngoài. Lúc này di động mới nhận được tin nhắn trả lời của An Nhu.

【 em á hả? Em... Em ở chung với bọn Hạ Dương, có rất nhiều người ở đây, rất náo nhiệt, rất thích nha...】

Nửa ngày An Nhu mới trả lời Sở Hư Uyên, bỏ qua giọng nói đầy lạnh lẽo của người nào đó, mơ mơ màng màng nói ra suy nghĩ của bản thân.

Cả người đều rất nóng, đầu còn nặng nề. Tư duy chết lặng không cách nào phản ứng bản thân hiện đang làm chuyện gì, An Nhu ngoan ngoãn cuộn tròn ở trên ghế, tầm mắt mờ mịt nhìn chăm chú vào đám người còn đang làm ầm ĩ bên kia.

https://thuviensach.vn

【... Em sao vậy? Uống rượu? 】

Sở Hư Uyên nháy mắt đoán được nguyên nhân An Nhu khác thường như vậy.

Nhíu mày, biểu tình khó coi, người đàn ông đang đứng ở tại chỗ không nhúc nhích một lần nữa có động tác, giật áo khoác vest trên giá áo xuống, người đàn ông sải bước đi ra ngoài, còn không quên kêu Hứa Thái Thiên chuẩn bị xe.

Uống rượu... Mẹ nó! Ai dám để mèo con ngu ngốc uống rượu?!

Sở Hư Uyên ngồi trên xe, đưa định vị GPS cho tài xế, còn bận lòng tình huống An Nhu ở bên kia.

【 em ở yên đó đừng lộn xộn, anh lập tức đến đón em. 】

Anh còn không dám để An Nhu uống rượu, ai dám cho con bé uống, anh mà biết sẽ quăng tên đó vào hồ rượu cho uống đến chết. Chắc là mèo con không biết uống rượu cũng chưa uống qua, không biết có xảy ra chuyện gì nữa không?!

【 đón... Em? Uống... Rượu? 】

An Nhu biểu tình ngây thơ, không nghe hiểu ý của Sở Hư Uyên, lại theo bản năng kháng cự.

【 không, em đâu có uống rượu đâu anh! Em không thèm chạm vào rượu bia nha, em là bé ngoan của anh mà, bé ngoan sẽ không chạm vào rượu! (nhà ngươi câm miệng, đừng bôi nhọ bổn cung.gif) 】

https://thuviensach.vn

Một bên nỗ lực phản bác, An Nhu càng ôm chặt chén trà vào lòng, lẩm bà lẩm bẩm.

【 Sở tiên sinh, sao anh có thể nói em như vậy, em không có uống rượu nha, em thật sự, thật sự, thật sự không có uống rượu nha, anh thật đáng ghét, anh là tên khốn khiếp, tên nói dối, tên đáng ghét! Thiểu năng trí tuệ! (hì hì hì anh có gan thì đến đây đánh em đi nà.gif) 】

Cái này kêu không uống rượu...

Tám trên mười là đã hoàn toàn uống say.

Tinh thần và sắc mặt của Sở Hư Uyên lạnh băng, sát khí tóe ra bốn phía như muốn giết người, nhưng tính tình của anh đối với An Nhu xem như không tệ, không muốn nói thêm, đè đè cái trán.

Giỏi, đời này anh chưa từng bị người mắng thành như vậy.

Khốn khiếp?!!!

Thiểu năng trí tuệ?!!!

Cho dù là đã từng sống khép nép nghèo túng thê thảm ở nhà họ Sở, cũng chưa có ai chỉ vào mũi anh mắng anh là tên khốn khiếp.

【 em không uống, em ngồi ở chỗ đó đừng cử động, anh tới đón em ngay. 】

Cơ hồ là nghiến răng nghiến lợi gửi ra đoạn tin nhắn này, Sở Hư Uyên đóng cửa sổ Wechat, ngược lại nhấn gọi một dãy số trong danh bạ.

Hạ Dương... Không yên phận có phải hay không?!

https://thuviensach.vn

Sát khí bao bọc toàn thân, không khí xung quanh hạ thấp đến điểm âm. Sở Hư Uyên bậm chặt môi, khóe mắt đuôi lông mày đều lộ ra một tầng lạnh lẽo.

Tô Hoàng uống lên không ít rượu, nhưng ý thức vẫn còn rất thanh tỉnh. Chỉ là một chút rượu mà thôi, trước kia gia đình cô trải qua nhấp nhô, không thiếu tiếp xúc những trường hợp giống thế này.

Đang bị một đám người lôi kéo chơi ném xúc xắc, Tô Hoàng vừa mới mở đầu cuộc chời thì di động trên người đã vang lên.

Lấy ra tới nhìn thoáng qua tên người gọi, Tô Hoàng nhíu mày, nói một chút với người bên cạnh, rời khỏi nhóm người ồn ào, bước đến một góc phòng chuyển cuộc gọi.

"A lô?"

Tô Hoàng vừa mới chuyển cuộc gọi còn chưa nói hết câu, đầu bên kia Sở Hư Uyên đã dùng giọng lạnh như bắc cực còn kèm theo sát khi truyền ra: "Tô Hoàng, hiện tại An Nhu đang ở bên cạnh cô có phải hay không?"

"Đúng vậy, chúng tôi đang ăn uống ở nhà hàng..."

Tô Hoàng dừng một chút, cô lại không phải người bị cồn chi phối như An Nhu, nháy mắt ý thức được giọng điệu hung ác của Sở Hư Uyên, quay đầu nhìn sang An Nhu.

Cô bé đang ngoan ngoãn cuộn tròn ôm đầu gối ngồi ở trên ghế, cuộc thành một đống, tầm mắt chặt chẽ mà nhìn chằm chằm vào nhóm người đang chơi bài bên kia. Nhìn ngoan ngoãn yên lặng không có vấn đề gì, nhưng Tô Hoàng liếc mắt một cái đã nhận ra An Nhu khác thường ngày.

https://thuviensach.vn

"... Cậu ấy... Uống say..."

Thực mau đã phán đoán ra tình huống hiện tại của An Như, Tô Hoàng nhíu mày, trong giọng nói có vài phần ảo não: "Xin lỗi, chuyện này là tôi suy nghĩ không chu toàn, nhưng cậu ấy không có chạm vào rượu, không biết tại sao lại... Thực xin lỗi, là lỗi của tôi."

Cho dù là An Nhu có khả năng không cẩn thận cầm nhầm ly rượu, nhưng người là cô dẫn ra tới, Tô Hoàng cũng có trách nhiệm. Cô tự xem bản thân đã quan sát An Nhu rất cẩn trọng, còn bảo đảm với Sở Hư Uyên, khó khăn lắm tên mặt lạnh đó mới nhả ra.

"Tôi hiện tại lập tức đưa cậu ấy trở về."

Tô Hoàng nhanh chóng ra quyết định, lập tức xoay người vội vàng lấy áo khoác vắt trên ghế, mặc vào chuẩn bị dẫn An Nhu đi: "Nếu anh không yên tâm..."

"Không cần, tôi đã tới nơi." Dọc theo đường đi, xe của anh xông vô số đèn đỏ như chỗ không người, Sở Hư Uyên vừa rồi không có cắt ngang lời Tô Hoàng, chính là bởi vì hiện tại anh đã đứng ở trước phòng ghế lô.

"Mở cửa." Lời nói lạnh buốt, không chút khách sáo, trực tiếp làm đóng băng người đối diện.

Nhanh như vậy?!

Ông trời con này thật sự nổi giận rồi... Sắc mặt Tô Hoàng rối rắm nặng nề, đi qua nói nhỏ vào tai Hạ Dương.

Ngay từ đầu miệng còn la hét một hai ba, thua, uống... Hạ Dương rùng

https://thuviensach.vn

mình, hoàn toàn tỉnh rượu.

"Anh... Anh... Anh Sở... Hiện... Hiện tại ở bên ngoài hả?"

Sắc mặt Hạ Dương thay đổi, cũng rối rắm nặng nề, ánh mắt sắc bén: "Sao lại thế này? Sao An Nhu lại uống nhầm rượu? Rõ ràng chúng ta chưa để em ấy chạm vào..."

"Chuyện này tạm thời không biết, trong chốc lát tra xét là biết, chờ An Nhu tỉnh em cũng phải hỏi lại cậu ấy." Sắc mặt Tô Hoàng cũng khó coi.

"Hiện tại việc cấp bách là đưa An Nhu ra ngoài, anh nguyện ý để Sở Hư Uyên tiến vào nhìn đến trường hợp lộn xộn này?" Cô liếc mắt đám người bên cạnh còn đang ầm ĩ say bí tỉ, nam có, nữ có.

Không phải ai cũng có thể chất ngàn ly không say như Tô Hoàng và Hạ Dương. Sở Hư Uyên biết An Nhu uống rượu cũng đã đủ tức giận, lúc này mà để anh ta nhìn thấy tình hình này, hậu quả...

Cho dù là Tô Hoàng miệng luôn nói không đặt Sở Hư Uyên vào mắt, bởi vì giai đoạn trước không chạm vào điểm mấu chốt của đối phương.

Người đều có nghịch lân, An Nhu có phải nghịch lân của Sở Hư Uyên hay không... Xác suất lớn đến bất kỳ người nào trong bọn họ đều đánh cuộc không dậy nổi.

May mắn, An Nhu uống say rất ngoan, cho dù say cũng chỉ là ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế, không gây chuyện, không ồn ào, có người nói chuyện với cậu ấy, cậu ấy cũng chỉ trả lại một nụ cười ngây ngốc vô tội.

Tô Hoàng và Hạ Dương đi đến chỗ An Nhu, Tô Hoàng thực nhẹ nhàng ôm An Nhu vào trong ngực, Hạ Dương ở phía trước giúp đỡ tách đường mở

https://thuviensach.vn

cửa.

Sở Hư Uyên đứng ở ngoài cửa, nhìn thời gian qua đi hai phút. Anh biết rõ ý định của Tô Hoàng, biết tại sao cô ta không có lập tức tới mở cửa. Một hai phải nói thẳng ra, anh cũng là có thể chịu đựng một lát, xem như nể mặt danh dự của Tô Hoàng.

Nhưng là đã gần năm phút... Trong lòng im lặng hít sâu tính thời gian bằng giây, Sở Hư Uyên đứng ở trước cửa, xung quanh tràn ngập dọc theo hai bên hành làng đều là vệ sỹ. Đếm hết một phút mà chưa mở cửa...

Độ nhẫn nại của anh là có hạn...

56, 57, 58... Cùm cụp một tiếng vang nhỏ, cánh cửa trước mặt mở ra.

"Anh... Anh Sở."

Hạ Dương vừa mở cửa đã nhìn thấy bóng dáng của người đàn ông đáng đứng chặn ngang trước tầm mắt, biểu tình không chút nào che dấu tức giận làm quả đầu Hanamichi nháy mắt chảy mồ hôi lạnh đầy đầu.

"Thực xin lỗi, anh Sở, đây là lỗi của em, là em sai, nếu anh muốn trách..."

"Hạ Dương, tránh ra." Tô Hoàng đi tới, cô ôm An Nhu trong lòng ngực. Cô bé dáng người nhỏ xinh dựa vào trong lòng cô, ngón tay nhẹ nhàng nắm chặt cổ áo Tô Hoàng đang an tĩnh ngủ.

Nhìn đến An Nhu bình yên, trong nháy mắt thần kinh căng chặt ngay từ đầu của Sở Hư Uyên rốt cuộc thả lỏng một chút. Anh không để ý tới Hạ Dương đứng đó nói chuyện lắp bấp, vươn tay muốn tiếp nhận An Nhu, lại bị Tô Hoàng tránh né lui về phía sau một bước.

https://thuviensach.vn

"Tô Hoàng, cô muốn chết?"

Đôi mắt Sở Hư Uyên nháy mắt biến lạnh lẽo, gương mặt nặng nề, không khí vốn dần hòa hoãn càng thêm cứng đờ. Có thể làm Sở Hư Uyên nói ra miệng từ chết, chứng tỏ hiện tại anh đang vô cùng tức giận.

Tô Hoàng trấn định nhìn anh, không chút nào bị khí thế của Sở Hư Uyên uy hiếp, thậm chí còn cười khinh bỉ: "Sở Hư Uyên, anh mang An Nhu đi thích hợp sao?"

"Tại sao lại không thích hợp?"

Sở Hư Uyên từ trên cao nhìn xuống, biểu tình lạnh lùng: "Tôi không có khả năng yên tâm để em ấy ở lại với cô. Nếu tôi không thích hợp, ai thích hợp?"

"Anh biết ý tôi muốn nói là gì?!"

Tô Hoàng không thay đổi tư thế, mặt vẫn không biểu cảm nhìn Sở Hư Uyên, cũng không bởi vì sát khí toát ra từ trên người anh mà thay đổi thái độ: "Đều là người thông minh, đừng giả ngu."

Sở Hư Uyên cười lạnh một tiếng, lại chưa nói ra lời trào phúng khắc nghiệt. Nói thật, Tô Hoàng lo lắng cũng không phải không có đạo lý. Anh thật đúng là... Chỉ đành nhẫn nại qua cửa.

"... Tôi cam đoan với cô, sẽ không có bất kỳ chuyện gì xảy ra, tôi cũng sẽ không chạm vào người em ấy."

Sở Hư Uyên nhỏ giọng nói, ánh mắt vẫn dừng ở trên người An Nhu: "Hiện tại, giao em ấy cho tôi."

"Nhớ kỹ lời anh nói." Rõ ràng loại người như Sở Hư Uyên một khi bảo

https://thuviensach.vn

đảm thì sẽ khinh thường thất ước, rốt cuộc Tô Hoàng cũng chịu nhả ra, bước lên phía trước một bước, giao cô bé trong lòng ngực cho Sở Hư Uyên. Người đàn ông vững vàng ôm vào trong lòng, bế An Nhu lên ôm như công chúa.

Hơi chút rút về khí lạnh trên người, Sở Hư Uyên nhìn hai người gật đầu, giọng điệu cũng vững vàng bình tĩnh hơn rất nhiều: "Tôi mang em ấy về trước."

Lần này Tô Hoàng không có ngăn cản, đứng ở trước cửa phòng ghế lô, nhìn người đàn ông bước đi ổn định rời khỏi, đồng thời mang theo số vệ sỹ đông khịt ở hành lang.

"Nè, em... Thật là, sao em dám uy hiếp anh Sở hả, thật là quá mạo hiểm!"

Thấy người nào đó đi mất hút rồi, từ đầu tới đuôi không dám chen vào nói một lời, Hạ Dương nhỏ giọng nói thầm: "Sao em lại giao em gái An Nhu cho anh Sở? Chỉ bằng một lời bảo đảm của anh ấy? Hai người này là lưỡng tình tương duyệt nha..."

Củi khô lửa bốc, cây khô gặp hạn, trai gái chung một giường... An Nhu người ta là con gái đó nha, cứ như vậy tin tưởng giao cho anh Sở...

Hạ Dương lo lắng cho trinh tiết của An Nhu, xem như là vẫn có chút lương tâm.

Tô Hoàng liếc nhìn anh, lộ ra biểu tình cười như không cười: "Hạ Dương, em cho rằng anh là một người thông minh... Kết quả... Anh không phải."

"... Ok ok ok, một lời không hợp thì công kích tinh thần người ta, chị gái nhỏ rất tuyệt đó, đi vào trong dọn dẹp tàn cục thôi, thật là sốt ruột quá mà." Sớm đã quen thái độ của Tô Hoàng, Hạ Dương mắt trợn trắng, xoay người

https://thuviensach.vn

vào trong phòng ghế lô.

Tô Hoàng nhìn Hạ Dương vào trong, lúc này mới thu thu ý cười bên môi, ngón tay bắt đầu hơi run rẫy.

Không giao cho anh ta... Không giao có thể sống sót đến ngày mai sao?

Không thấy cây súng vắt bên hông lấp ló trong áo khoác của tên mặt lạnh Sở Hư Uyên kia sao?!

Cô mà không giao, không chừng tên đó nổi điên muốn giết người thì sao?!

Không phải nói giỡn đâu!!!

Ực! Tên đó khủng bố thiệt, cũng may là chưa chạm vào điểm mấu chốt của tên đó...

https://thuviensach.vn

Chương 80: Mượn rượu tỏ tình, hiến ra nụ hôn đầu

Sở Hư Uyên ôm An Nhu lên xe, dọc theo đường đi đều im lặng trong trạng thái áp suất thấp.

Cúi đầu nhìn An Nhu ngủ đến bất tỉnh nhân sự, mèo con dịu ngoan dựa vào trong lòng anh, ngón tay nắm chặt áo vest, gương mặt ngủ vô tội lại an ổn.

Tuy rằng thể chất một ly gục, nhưng An Nhu lại không có tật xấu sau khi say, không có chơi rượu điên cũng không có gây chuyện ồn ào, an an tĩnh tĩnh nhắm mắt nằm ngủ, làm một người đẹp ngủ yên.

Mày giãn mở ra, Sở Hư Uyên cho dù ở trên xe cũng không có buông An Nhu, mà để mặc cô tiếp tục cuộn tròn ở trong lòng ngực mình. Coi như đây là... lợi tức mèo con ngu ngốc phải trả cho việc trướcđó dám mắng anh.

Đoàn xe một đường chạy yên ổn, cuối cùng dừng lại ở trước khu biệt thự của Sở Hư Uyên, Hứa Thái Thiên tay mắt lanh lẹ chạy tới mở cửa xe, nhìn Sở Hư Uyên ôm người xuống.

Hứa Thái Thiên dám thề, đời này anh cũng chưa gặp qua Sở Hư Uyên dịu dàng đối với người khác như vậy. Hiện tại thân là trợ lý Sở Hư Uyên tín nhiệm nhất, anh cũng coi như là đã xử lý qua rất nhiều chuyện Sở Hư Uyên yêu cầu. Những kể tỉ mỉ chân tướng những việc này... Thì có lẽ sẽ khiến mọi người khiếp sợ.

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên cũng không để ý Hứa Thái Thiên nghĩ như thế nào. Không bằng nói ngay từ đầu anh không nghĩ tới việc giấu giếm, loại chuyện này cũng là sớm hay muộn, trên đời này không có cơn gió nào không luồng qua khe cửa, nên cho Sở Hư Uyên cũng sẽ không che che giấu giấu.

Bị Sở Hư Uyên một đường ôm vào biệt thự riêng của mình, An Nhu ngoan ngoãn từ đầu tới đuôi đều ngủ vô tri vô giác. Người hầu trong biệt thự đã sớm được đến tin tức, mở cửa nghênh đón chủ nhân về thì nhìn thấy Sở Hư Uyên ôm một cô bé vào cửa.

Đây là lần đầu tiên Sở Hư Uyên dẫn người trở về tòa biệt thự này. Sau khi nhận được mệnh lệnh, tất cả người hầu bên trong biệt thự đều vội vàng quét dọn, sửa sang lại, sắp xếp phòng chào đón vị khách đầu tiên.

Sau tám giờ tối, Sở Hư Uyên không cho phép bất kỳ người hầu nào đặt chân vào biệt thự chính. Chỉ có quản gia lâu lâu sẽ qua tới đưa một phần ăn khuya, còn những người hầu bình thường khác đều yêu cầu quay trở về khi nhà dành cho người hầu, chỉ là hôm nay phá lệ một lần.

Tuy rằng Sở Hư Uyên mang An Nhu về tới, nhưng anh cũng không biết hiện tại nên làm như thế nào mới đúng.

Chăm sóc người khác? Anh không có kinh nghiệm.

Giao cho người hầu? Đừng nói giỡn, Sở Hư Uyên chỉ tuyển nam, không tuyển nữ, sao anh có thể yên tâm giao mèo con của mình cho một người đàn ông khác chăm sóc trong cơn say.

Nói đến cùng vẫn là chứng ghét phái nữ của Sở Hư Uyên gây họa. Bởi vì anh chán ghén phái nữ, cho nên ngay cả nơi cư trú cũng không có khả năng có giống cái tồn tại. Cho dù có, cũng là ban ngày tới rồi đi, không cho phép

https://thuviensach.vn

tiếp xúc vào khu tư nhân của Sở Hư Uyên, bảo đảm không hề có sự tiếp xúc giữa hai bên.

Làm như vậy cũng không phải vì anh bệnh quá nặng. Mà là sẽ làm một số nữ người hầu suy nghĩ lung tung trong lòng muốn bò lên giường, thậm chí đã tránh né như vậy cũng có người động tâm tư muốn "Cố ý vô tình" chừa chút đồ vật ở chỗ này khiến cho Sở Hư Uyên có hứng thú.

Rốt cuộc Sở Hư Uyên có tiền lớn lên đẹp trai, còn giữ mình trong sạch, luôn có người sẽ cảm thấy chính mình là người có thể "Hòa tan trái tim băng giá".

Loại chuyện này khó lòng phòng bị, Sở Hư Uyên cũng ngại phiền, dứt khoát hạ chết lệnh. Ngăn chặn tất cả tiếp xúc trong khả năng.

Một đường đi đến phòng cho khách trên lầu hai, Sở Hư Uyên một chân đá văng cửa phòng ngủ, đặt An Nhu tới trên giường, tự tay cởi giày giúp cô. Tuy rằng căn biệt thự này khá rộng lớn, nhưng lại trống rỗng, phòng cho khách cũng chưa từng có người ở qua, vẫn là Sở Hư Uyên khẩn cấp kêu người hầu dọn dẹp sửa sang lại, anh không quá quan tâm đến vấn đề này lắm.

Vung chăn, đắp lên trên người An Nhu, Sở Hư Uyên nhắc ghế đến gần mép giường, ngồi xuống, biểu tình âm u khó dò, nhìn thiếu nữ ngủ ngon lành một cách vô tri vô giác.

Thật đúng là một chút cảnh giác cũng không có.

Cũng không nghĩ nếu không phải anh kịp thời phát hiện chạy đến kịp lúc, hiện tại còn không biết An Nhu có thể ngủ yên ở chỗ này hay không nữa. Sở Hư Uyên ở trên thương trường mài giũa nhiều năm như vậy, quá rành thủ đoạn trong giới, có một vài người thích sử dụng chiêu này để cưỡng ép

https://thuviensach.vn

thiếu nữ mới ra đời như An Nhu.

Sở Hư Uyên bắt chéo hai chân ngồi ở bên cạnh im lặng chìm vào suy nghĩ, người nằm ở trên giường lại bắt đầu không an phận nhúc nhích lên.

Ngay từ đầu cô bé còn ngoan ngoãn nằm cuộn tròn ngủ đột nhiên giãy giụa ngồi dậy, Sở Hư Uyên hơi giật mình ngạc nhiên, theo bản năng đứng lên nhướng người đỡ lấy cơ thể của cô, miễn cho con quỷ rượu nào đó bởi vì biên độ động tác quá lớn mà rớt xuống giường.

"Làm sao vậy?" Sở Hư Uyên khép hờ mắt nhìn cô, đôi tay vô cùng thuần khiết chính trực đặt ở trên vai, vịn ổn định thân hình, lại không có dư thừa động tác.

"Nước... Muốn uống nước..."

An Nhu đầu nặng nề choáng váng, chỉ cảm thấy yết hầu khát khô, ngẩng đầu ngây thơ nhìn người đàn ông đang đỡ lấy cô, thấy không rõ bộ dáng: "Khát, muốn uống thủy."

Nói, cô còn dùng lực gật đầu hai cái tỏ vẻ xác nhận.

"... Để anh đi rót cho em." Đời này anh cũng chưa hầu hạ ai như vậy, Sở Hư Uyên thở dài, chống một gối lên giường, dùng lực tay bế An Nhu đặt vào giữa giường, lúc này mới không quá yên tâm xoay người ra cửa, rót nước cho cô.

Sở Hư Uyên nghĩ rất tốt, động tác cũng thực mau, kết quả anh vẫn là xem nhẹ trình độ khó chơi của ma men, vừa đẩy cửa vào thì nhìn thấy An Nhu đang gượng đứng dậy ngay mép giường, chân đặt ở dưới đất, toàn thân lung lay sắp ngã.

https://thuviensach.vn

An Nhu: Đang thử xem đầu cứng hay tường cứng hơn.jpg

Tinh thần và lý trí đều hoàn toàn chìm vào yên lặng, Sở Hư Uyên bước qua, ôm người nào đó đang nghiêng nghiêng lệch lệch vào lòng, ngồi dựa vào trên đầu giường, sau đó tính đưa ly nước cho cô tự cầm, dừng một chút, lại đổi thành một tay cầm, một tay ôm eo An Nhu, động tác mới lạ dịu dàng dỗ dành đút cho cô.

"Nghe lời, uống chút nước đi."

Giọng người đàn ông không lớn, nhưng âm điệu quen thuộc làm trực giác hiện không nhạy của An Nhu phá lệ phát huy tác dụng một lần, không làm ầm ĩ, an an tĩnh tĩnh uống xong nước.

Khống chế được cổ tay động tác không tính nhẹ nhàng đút An Nhu uống hết nửa ly nước ấm, Sở Hư Uyên nhìn con ma men còn đang nhìn anh ngây ngốc cười, người đàn ông khép hờ mắt, đáy mắt là cảm xúc phức tạp khó lòng giải thích.

"Ngồi trong lòng mà vẫn không loạn... Ha, anh không phải Liễu Hạ Huệ..." Nhẹ nhàng cười nhạo một tiếng, Sở Hư Uyên cầm cái ly không đứng lên, xoay người muốn đi ra ngoài. Anh không thể nào giúp An Nhu tắm rửa thay quần áo, loại chuyện này vẫn là tìm người tới làm đi.

Nói thật, Sở Hư Uyên không ngờ có ngày cũng có người xuất hiện khiêu chiến lòng tự chủ của anh.

Huống chi... Quá giậu đổ bìm leo! Anh không có khả năng làm như vậy.

"Ủa... Ê, anh đừng có đi mà."

An Nhu nghiêng đầu, không biết khi nào lại bò dậy, ngồi quỳ ở trên

https://thuviensach.vn

giường, mê mang nhìn người nào đó trước mặt xoay người phải đi, giọng mềm mại như làm nũng: "Anh đừng đi mà, em muốn nói chuyện với anh... Em có chuyện này muốn nói với anh nè."

Người đàn ông đã xoay người đẩy ra cửa phòng, nghe âm thanh phía sau tạm dừng bước. Ước chừng có mười mấy giây anh không có chuyển động, sau đó mới xoay người, giọng khá khắc chế: "Còn có chuyện gì?"

Nếu trạng thái lúc này của An Nhu là thanh tỉnh, cô nhất định sẽ không muốn trêu chọc Sở Hư Uyên đang trong loại trạng thái này. Rõ ràng, thái độ của đối phương cũng không tốt đẹp gì, hơn nữa nhìn qua tùy thời đều phải nổ mạnh.

Chỉ tiếc hiện tại đầu óc An Nhu choáng váng, lý trí bay xa lắc xa lơ, dư lại chỉ có bản năng.

Vì thế tuân theo bản năng, An Nhu ở trên giường bò lên phía trước, duỗi tay hào phóng vỗ mạnh xuống giường hai cái: "Anh lại đây, ngồi nơi này! Chúng ta, chúng ta tâm sự chút đi..."

Âm cuối hàm hàm hồ hồ, càng giống ma men lên cơn.

Sở Hư Uyên đứng ở cửa không nhúc nhích.

Anh không muốn khảo nghiệm tinh tự chủ của mình. Cũng không muốn ở nói chuyện đàng hoàng với một con ma men. Trên thực tế, lúc nghe An Nhu mắng anh là tên khốn khiếp, anh đã cố nén giận, bây giờ mà cô dám nói từ đó ra thêm một lần nữa... Sở Hư Uyên chỉ muốn giết người.

"... Anh không tới đúng không?! Anh không muốn nói chuyện với em sao?!" Nhìn bóng dáng mơ hồ trong tầm mắt đang đứng bất động ở cửa kia, An Nhu trễ miệng, sắc mặt thay đổi còn nhanh hơn lật sách, trong ánh mắt

https://thuviensach.vn

lập tức chứa đầy nước.

"Anh không tới... Tại sao anh nói cũng đều không muốn nói chuyện đàng hoàng với em! Sao anh lại đối xử với em như vậy!" An Nhu lộ vẻ mặt đau khổ, dùng sức đánh mạnh vào chăn, nước mắt nhanh chóng chảy khắp gương mặt nhỏ.

Sở Hư Uyên nhíu mày nhìn cô. Anh từng gặp qua gương mặt khóc lóc của An Nhu, đương nhiên cũng biết hiện tại nước mắt trên mặt của đối phương cơ bản đều là giả... Thần diễn bám vào người, không nghĩ tới uống say còn có thể khiến mèo con ngu ngốc mở ra nhân cách thứ hai.

"Đừng khóc, em ngủ đi, tỉnh ngủ lại nói sau."

"Em không ngủ! Em không ngủ đó! Anh không nói chuyện với em, em khóc cho anh xem! Em khóc tức chết anh luôn! Ô oa oa hu hu hu..."

"Không phải hiện tại anh đang nói chuyện với em sao, còn nữa... Ngủ trước, tỉnh ngủ chúng ta nói sau được không?!."

"Anh hung dữ với em! Anh không chịu nói chuyện với em! Anh lạnh nhạt vô tình, vô cớ gây rối! Có phải anh ở bên ngoài có con mèo nào khác rồi hay không?! Sẽ làm động tác đáng yêu, sẽ làm nũng, còn sẽ kêu meo meo meo!"

Giao tiếp không có kết quả.

Sở Hư Uyên thậm chí hoài nghi không biết có phải mèo con ngu ngốc này đang mượn rượu chống đối anh hay không?! Ngày thường bị anh ức hiếp quá tàn nhẫn, nên giờ nghĩ cách trả thù một hồi? Ai chỉ cho em ấy cách này?!

https://thuviensach.vn

"Mèo con ngu ngốc, thua vào trong tay em rồi."

Sở Hư Uyên đè đè thái dương, ở trong lòng mặc niệm một trăm lần thanh tâm chú, lúc này mới đi qua đứng ở trước giường, từ trên cao nhìn xuống: "Em muốn nói cái gì?"

An Nhu nhìn bóng người mơ hồ kia dần dần phóng to, thẳng đến khi một gương mặt quen thuộc xuất hiện trước mắt mình. Cô ngửa đầu ngu ngốc nhìn trong chốc lát, đột nhiên cong cong đôi mắt, cười nhào lên phía trước.

"Mẹ nó!" Cơ hồ là chưa bao giờ văng tục, Sở Hư Uyên cũng không duy trì được phong độ của bản thân, nổ một câu chửi tục ra khỏi miệng, phản ứng cực nhanh chật vật tránh sang chỗ khác.

Cũng không thoát khỏi ma trảo của thiếu nữ kia, cô tính nhào vào về phía trước, nhưng nhờ anh tránh né, giờ ngược lại ôm chặt phần hông bắp đùi, cả người hoàn mỹ biến thành một cái túi quần.

"... An Nhu, buông tay!" Sắc mặt Sở Hư Uyên âm u nặng nề, giọng lạnh đến muốn kết băng. Anh thực sự có chút tức giận. Nếu không phải trốn đến mau, hiện tại vị trí An Nhu nhào lên không phải là phần đùi!

Thật là... Thật là... Còn ra thể thống gì!

Suy nghĩ ở trong đầu xoay vài vòng, Sở Hư Uyên hít sâu một hơi, mới ngăn chặn ý muốn quăng người xuống giường. Con ranh này uống say lá gan lớn, loại chuyện này cũng đều dám làm!

"Không bỏ! Em không bỏ ra đâu!" An Nhu chặt chẽ ôm lấy cây cột trước mặt, lạnh lạnh mát mát, rất thoải mái, nghiêng đi mặt cọ a cọ a cọ, vô cùng thỏa mãn thở dài một hơi.

https://thuviensach.vn

An Nhu hàm hồ nói: "Em muốn treo ở trên cây cột này, anh đừng hòng cản em! Aaaa... Thoải mái quá"

Không thể nói lý với ma men, giờ đây Sở Hư Uyên đã hiểu rõ đạo lý này, nhưng lại không đại biểu anh có thể chịu được. Rốt cuộc trong quá khứ chưa từng có uống say phát điên với anh, tửu lượng của Sở Hư Uyên rất tốt, cho nên không có ai mượn rượu làm càn tính kế tiếp cận được anh.

Im lặng suy nghĩ một lát, Sở Hư Uyên gian nan cúi người, ý đồ muốn nói đạo lý với An Nhu: "Ôm chân không thoải mái, em buông tay..."

Dừng một chút, bởi vì tay An Nhu dần di chuyển đến bộ phận nhạy cảm của anh, giọng anh càng lạnh nhạt: "Em... Lại đây. Anh ôm em!"

An Nhu miễn cưỡng hiểu ý của những từ này, cô ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt đen nhánh kia. Ngay sau đó, lúm đồng tiền của cô bé nở rộ ra như hoa, lập tức buông tay nhào vào trong lòng ngực người đàn ông ngồi xổm trước mặt.

Sau đó hạnh phúc bị người nào đó ôm trọn vào lòng.

Sở Hư Uyên gian nan nói ra những lời này, đã thu hoạch được một vật mềm mại thơm tho vào trong lòng. An Nhu không nặng, thậm chí còn rất nhẹ, biểu tình của anh cứng đờ, hơi chút nâng lên cơ thể, dịch vào giữa giường, ý muốn kéo An Nhu ra.

Vẫn là ngủ an toàn nhất, ngủ một giấc thật ngon, chờ An Nhu tỉnh lại thì có sổ sách cần tính với em ấy.

Đáy lòng tính toán như vậy, Sở Hư Uyên bình tĩnh muốn đẩy người nào đó ra khỏi lòng mình, rốt cuộc anh vẫn là biết đúng mực, lại làm An Nhu dính người như vậy sớm muộn gì sẽ xảy ra chuyện.

https://thuviensach.vn

"Ấy... Anh, anh có muốn biết tại sao em lại dính anh như vậy hay không?" An Nhu vùi mặt ở trong lòng ngực anh, gắt gao túm quần áo trước ngực anh, ngẩng đầu, đột nhiên nhỏ giọng nói.

Sở Hư Uyên ngẩn ra một chút, cúi đầu nhìn cô, khoảng cách này quá gần. Gần đến độ An Nhu lại nâng lên một chút là có thể hôn vào cằm của anh, gần đến độ Sở Hư Uyên có thể nhìn rõ làn da mềm mại mượt mà và đôi mắt trong sáng của thiếu nữ.

"Anh có muốn biết không? Em chỉ nói cho một mình anh biết thôi đó." Tay không biết khi nào đã ôm chặt cổ người nào đó, An Nhu giật giật cơ thể, nhướng mặt thật sự gần, gần đến hô hấp giữa hai người đan xen vào nhau.

Trán chống trán, An Nhu nhìn chăm chú vào gương mặt này. Hiện tại đầu của cô khá choáng váng, cảm thấy bản thân đang nằm mơ, thậm chí có cảm giác không chân thật. Cho nên cô muốn... Muốn nâng cao dũng khí của bản thân lên. Dù sao chỉ là một giấc mơ, làm cái gì cũng không sao, không có chuyện gì.

"Em... Bởi vì em có yêu thích một người đó."

Đồng tử của người trước mặt nhanh chóng xẹt qua một ánh sáng lạnh, An Nhu nở nụ cười, thân mật cọ cọ gương mặt người đàn ông: "Người em thích... Lớn lên giống anh lắm nha."

Sở Hư Uyên bậm chặt môi, từ cằm đến cổ lôi ra một độ cong tuyệt đẹp. Nhìn cô bé nằm trong ngực mình dùng nụ cười ngây thơ nói ra những lời này, anh không có mở miệng ngăn cản. Không bằng nói... Anh cũng không biết nên nói cái gì.

Giống nhau? Sao có thể, cho dù anh cũng không để ý bề ngoài của bản thân

https://thuviensach.vn

mình, nhưng Sở Hư Uyên cũng biết gương mặt này của anh được toàn thế giới công nhận không thuộc về người thường, không có khả năng tồn tại bất kỳ người nào giống anh.

Vậy chỉ còn lại duy nhất một khả năng, cũng chính là...

"Giống, rất giống nha."

An Nhu gật đầu cường điệu, cô vươn năm ngón tay trắng nõn, nhẹ nhàng vuốt gương mặt của người đàn ông trước mắt, giọng nói có chút mơ hồ: "Hai ngươi lớn lên thật sự rất giống, hay anh chính là người kia?"

Nghiêng nghiêng đầu, An Nhu bỗng nhiên cười ra tiếng.

Cô đã phát hiện, ngũ quan mơ hồ của người trước mặt này, giống 99% với người cô thích.

"Em..." Giọng An Nhu rất nhỏ, cô trán chống trán Sở Hư Uyên, giọng thì thầm như là nỉ non.

Sở Hư Uyên không tự giác hơi nhướng người ra phía trước một chút. Hiện tại tâm tình của anh khó lòng giải thích, nhưng xác thật là tim anh nhảy rất mau, cho tới nay anh cũng chưa từng cảm nhận được loại tâm trạng này.

Khẩn trương? Xem như đi.

Rối rắm? Cũng có.

Thậm chí còn có chút hoài nghi...

Lời nói của một con ma men... Có thể tin sao?

https://thuviensach.vn

"Em..."

Rõ ràng thấy gương mặt trước mắt ngày một giống với người mình yêu thầm, An Nhu cong lên khóe môi, cười phá lệ xán lạn. Cô vui vẻ hạnh phúc phấn chấn tuyên bố: "Em muốn trao nụ hôn đầu tiên cho anh!"

Nói làm ngay, An Nhu ngẩng đầu lên, chính xác không có lầm hôn lên đôi môi kia. Cẩn thận liếm láp, sau đó dùng đầu lưỡi chậm rãi làm ướt hai bờ môi, miêu tả hình dạng của chúng...

An Nhu hôn rất nghiêm túc, người bị cô hôn như đang chìm trong mộng, chưa phản ứng kịp. Cơ hồ toàn bộ cánh môi đều bị cô liếm quá một lần, nhưng làm cách nào đầu lưỡi vẫn không thể xâm nhập vào trong khoang miệng.

Ngày thường đọc rất nhiều tiểu thuyết, đối phương diện này vẫn là không có gì hiểu biết, tay mới An Nhu nhu thở dài, lưu luyến không rời liếm hai lần tính rời đi, từ bỏ.

Chưa kịp kết thúc hơi thở dài, bỗng nhiên An Nhu bị người chế trụ sau đầu, người đàn ông vẫn luôn im lặng không nói tùy ý cô hành động, rốt cuộc có phản ứng, tiến quân thần tốc, công thành đoạt đất.

An Nhu vẫn là cái tay mới, Sở Hư Uyên cũng là tay mới, nhưng một người năng lực học tập bằng không, một người là học sơ là hiểu, độ chênh lệch vẫn là rất lớn. Lúc ban đầu, An Nhu còn đáp lại, đến cuối cùng cũng chỉ có thể ôm lấy cổ Sở Hư Uyên, mặc anh giết chóc bừa bãi, thậm chí còn muốn đẩy anh ra.

Thở không nổi...

Tầm nhìn mê mê mang mang, An Nhu ôm lấy cổ Sở Hư Uyên, tay dần dần

https://thuviensach.vn

chảy xuống, đến cuối cùng chỉ có thể vô lực nắm cổ áo trước ngực của anh, nuốt không kịp nước miếng, làm sợi chỉ bạc từ bên môi lan tràn dần xuống cằm...

Đây là nơ sao?

Giống thật quá!!!

Ad có lời muốn nói:

https://thuviensach.vn

Chương 81: Buổi sáng sau đêm say rượu (H nhẹ)

Đầu đau nhức, nặng nề, đôi mắt khô rát, đại não càng khó chịu đến muốn nổ mạnh.

An Nhu rên rỉ ra tiếng, toàn thân như bị ai đó dần cho một trận, cô nghiêng người cuộn tròn như mèo.

Rốt cuộc mình bị làm sao vậy...

An Nhu mở to mắt, mờ mịt nhìn đèn treo trần chiết xạ ra dạ quang dịu dàng ấm áp. Hốc mắt chua xót, như là trải qua một thời gian dài nhìn chằm chằm một chỗ không di chuyển. Hiện tại chỉ chớp một chút thôi, mắt đã như kim đâm, đau đớn khó chịu.

An Nhu nằm ở trên giường ngẩn ngơ trong chốc lát, sau đó mới xoay chuyển đầu, nhìn về hướng cửa sổ sát đất. Bức màn dày nặng kéo đến kín mít, ánh sáng bên ngoài bị chắn không chút sơ hở, mà ghế sô pha đơn gần cửa sổ sát đất hình như có người đang ngồi quan sát từng cử động một của cô.

"... Sở tiên sinh?" Trong phòng tối tăm, An Nhu cố sức nhìn một hồi lâu mới phân biệt ra người này rốt cuộc là ai, cô chần chờ một chút, lúc này mới cẩn thận gọi ra một cái tên quen thuộc.

https://thuviensach.vn

Kỳ lạ, tại sao Sở Hư Uyên lại xuất hiện ở chỗ này?

Không đúng, phải là ngược lại, tại sao mình lại ở chỗ này?

Tinh thần sắc mặt An Nhu mờ mịt, nỗ lực chống cơ thể nặng trĩu ngồi dậy.

Ngay từ đầu, người đàn ông cổ tay chống cằm dựa vào trên ghế sô pha đơn bị hành động của An Nhu làm bừng tỉnh, tầm mắt không hề chướng ngại dưới ánh sáng mỏng manh nhìn thấy đến An Nhu muốn chống cơ thể đứng dậy, Sở Hư Uyên đứng lên, bước lại đây, cầm một bình nước trên tủ đầu giường, đổ ra một ly nước ấm đưa cho cô.

"Uống nước."

"Cảm, cảm ơn." An Nhu vẫn có chút ngu người, theo bản năng tiếp nhận ly nước uống lên hai hớp, lúc này mới phát giác giọng nói cũng khô khốc, nhịn không được lại uống nhiều hai hớp.

An Nhu không lên tiếng, cái miệng nhỏ uống từng ngụm nước, Sở Hư Uyên đứng ở đầu giường nhìn cô.

An Nhu uống xong một ly nước ấm, sau đó đặt ly nước không trở lại đầu giường, mới hơi chần chờ: "Sở tiên sinh, tại sao em lại ở chỗ này?"

Hiện tại lý trí của cô dần dần thanh tỉnh, lúc này mới phát hiện mặc kệ từ góc độ nào tới nói, toàn bộ mọi chuyện đều lộ ra hơi thở không bình thường...

"Ký ức cuối cùng của em là cái gì?" Sở Hư Uyên lại không có trả lời cô, mà là hỏi ngược lại.

Không biết có phải ảo giác của An Nhu hay không, nhưng cô cảm thấy

https://thuviensach.vn

giọng điệu của Sở Hư Uyên quá mức... Dịu dàng ấm áp. Rõ ràng phía trước không có nói chuyện tốt như vậy.

"Hình như là ở ghế lô?" An Nhu thành thành thật thật trả lời, nỗ lực nhớ lại.

"Em nhớ rõ, lúc đó hai tay ôm chén trà nhìn bọn Tô Hoàng chơi trò chơi... Kế tiếp nhớ không ra." Trong đầu trống rỗng, ký ức nhỏ nhặt, đứt quãng.

"... Từ từ, không phải là đã xảy ra chuyện gì đi...?"

sắc mặt An Nhu trắng nhợt, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Sở Hư Uyên chứng thực: "Sở... Sở... Sở... Sở tiên sinh, Em... Làm cái gì?"

Sở Hư Uyên không nói chuyện, nương ánh sáng mỏng manh, thị lực của người đàn ông quá tốt không kiêng nể gì đánh giá An Nhu, biểu tình bình thường, giọng điệu bình thường, tất cả đều không có chút nào sơ hở.

Hừ, thật sự không nhớ ra...

Sở Hư Uyên nhướng nhướng mày: "Ừ... Em uống say."

"... Uống say?!" An Nhu vẻ mặt ngốc ngốc nhìn Sở Hư Uyên, biểu tình một lời khó nói hết.

"Em?! Sao em có thể uống say được!" Nhưng bệnh trạng này lại khá giống, ký ức nhỏ nhặt, cái gì cũng đều không nhớ rõ, mơ mơ hồ hồ.

"Đúng vậy, sao em có thể sẽ uống say?"

Sở Hư Uyên nhẹ nhàng nói, giọng điệu ung dung mang theo chút trêu ghẹo: "Không chỉ có uống say, còn làm ra một vài chuyện rất xuất sắc nữa là."

https://thuviensach.vn

Toàn bộ gương mặt của An Nhu hoàn toàn cứng đờ. Cô biết con người Sở Hư Uyên, tuy rằng tính tình khá trẻ con còn thích trào phúng, nhưng ít nhất... Anh ấy cũng không nói dối.

"Em... Làm cái gì?"

"Ờ... Ý em chỉ là cái gì?" Hơi hơi khom lưng, Sở Hư Uyên đôi tay đút túi, đôi mắt đen nhánh nhìn thẳng vào mắt An Nhu, khóe miệng hơi cong, cười như không cười.

"Là nói em chỉa vào mặt anh mắng anh là tên khốn khiếp, nói anh lãnh khốc vô tình, vô cớ gây rối, hay là ôm đùi anh không buông tay, hay là còn... Nói em đã thích anh thật lâu?"

Bùm.

"Sở... Sở... Sở... Sở tiên sinh, anh đừng có dọa em như vậy chứ! Ha ha ha..."

Một không cẩn thận lập tức khẩn trương, đầu ngã quỵ ở trên giường, An Nhu phịch phịch giật nảy cơ thể hai cái chật vật bò dậy, lẻn đến mép giường, cách Sở Hư Uyên khá xa: "Em... Em... Em... Em uống say nha! Em vô tội!"

An Nhu chưa từng uống say, nên cũng không biết thì ra bản thân uống say lá gan cư nhiên lớn như vậy.

Cái gì mà thổ lộ... Chẳng lẽ không phải ở một nơi có không khí tốt mới thổ lộ sao?

Tại sao cô không có ấn tượng gì hết vậy?!

https://thuviensach.vn

Không thừa nhận!!!

Chết cũng không thể thừa nhận!!!

"Anh biết, em uống say." Sở Hư Uyên chậm rì rì đứng thẳng cơ thể, đi đến cửa sổ sát đất kéo bức màn ra một chút, để ánh mặt trời chiếu vào.

"Nếu tỉnh thì đi rửa mặt, sau đó ra tới ăn cơm, quần áo đặt ở trên ngăn tủ." Không mặn không nhạt dặn dò hai câu, Sở Hư Uyên đi ra ngoài, còn săn sóc đóng chặt cửa giùm An Nhu.

Sau khi đóng lại cánh cửa này, độ cong khóe môi của người đàn ông hiện rõ dục vọng nửa thõa mãn, nửa nhất định phải được.

Đêm qua, đến phút cuối cùng, hai người ôm hôn vuốt ve khó khăn chia lìa, thiếu chút nữa muốn trình diễn phim XXX, đúng lúc mấu chốc, An Nhu... Vậy mà... Ngủ rồi.

Đúng vậy, dưới tình huống quần áo bay mất, cơ thể trơn bóng thẳng thẳng thành khẩn, da chạm da, cũng chính là Sở Hư Uyên đè ở trên người An Nhu... Đúng lúc bóng tính vào khung thành thì... An Nhu ngủ mất tiêu.

Ngay từ đầu Sở Hư Uyên chỉ là bực mình dục cầu bất mãn, đến sau lại cũng chỉ có thể gãi đầu đầu, ngồi ở trên ghế sô pha đơn nhìn An Nhu suốt một đêm. Anh yêu cầu chứng thực... Chứng thực cái suy đoán kia.

Nếu ngay từ đầu chỉ là suy đoán, hiện tại không sai biệt lắm đã gần như xác định.

Hừ, giấu thật tốt... Mèo con ngu ngốc thích anh khi nào vậy?!

Chẳng qua, chuyện thổ lộ xác thật không nên để phía nhà gái mở lời trước,

https://thuviensach.vn

cũng xác thật không nên làm loại trường hợp này. Trong mắt tràn đầy ý cười, tâm tình Sở Hư Uyên vô cùng tốt đi xuống lầu.

An Nhu ngồi yên ở trên giường, cô có đôi khi đúng thật là không hiểu được ý nghĩ của Sở Hư Uyên.

Giống như hiện tại, bị cô mượn rượu chơi điên làm phiền anh ấy cả đêm, vậy mà anh ấy còn không có tức giận, cũng không trào phúng... Nghĩ như thế nào cũng đều không khoa học a!

Hơn nữa, cũng không có giải thích được tại sao đến tột cùng như thế nào mà từ ghế lô chạy đến trong phòng Sở Hư Uyên...

Vẻ mặt rối rắm cầm quần áo đi tắm rửa, An Nhu cọ xát chậm rì rì đi rửa mặt.

Nhìn là biết có người đã thay quần áo cho mình, nhưng An Nhu cũng không lo lắng, bởi vì cô tin Sở Hư Uyên, người hầu trong nhà không thiếun, nhờ thay quần áo cho cô là chuyện bình thường.

Nhưng, không ngờ nhà của tổng giám đốc Sở cũng có muỗi, rõ ràng cô mặc quần áo ngủ rất truyền thống, loại pijama tay dài quần dài, sao muỗi có thể chích khắp người cô được kia chứ.

An Nhu cởi hết quần áo đứng trước gương bồn rửa mặt, nhìn nhìn cơ thể trắng noãn giờ đầy vệt đỏ, chi chít khắp cơ thể. Từ phần cổ, kéo dài đến chân, thậm chí... Ngay cả bên trong vách đùi gần phần nhạy cảm cũng có...

Ghê nhất là hai cái bánh bao của cô, không tìm được chỗ nào nguyên vẹn luôn, vệch đỏ che kín, không biết là nó phát triển lên một con số hay là bị sưng nữa, hai đóa hoa nhỏ của cô càng sưng, vừa chạm nhẹ vào đã làm cô hít hà.

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc là cô bị làm sao vậy?!!!

Muỗi chích?!

Hay là dị ứng cồn?!

Cô chưa từng uống rượu nên cũng không biết...

Hai mươi phút sau, An Nhu ngồi đối diện Sở Hư Uyên, an tĩnh như gà vùi đầu ăn cơm.

"An Nhu."

Sở Hư Uyên đột nhiên mở miệng, mắt nhìn chăm chú vào cô bé ngồi đối diện đầu sắp vùi vào trong chén cơm, giọng hơi lười nhác: "Cuối tuần là sinh nhật của anh."

"A?! Hả, ừ, đúng vậy."

An Nhu hoảng sợ, giật mình kinh động như thỏ con, ngay cả ghế cũng lùi về phía sau một chút: "Ờ, à... Đúng vậy, là sinh nhật của Sở tiên sinh."

Nói theo bản năng, An Nhu mới phản ứng lại, rằng hành vi của bản thân có chút hơi quá lố... Ho khan một tiếng, An Nhu nỗ lực bổ cứu: "Sở tiên sinh, anh muốn làm sinh nhật sao? Muốn quà gì?"

Tuy rằng An Nhu muốn tặng quà sinh nhật cho Sở Hư Uyên, nhưng chưa từng nghĩ phải tổ chức sinh nhật cho anh ấy. Căn cứ tin tình báo cô có được, thật ra Sở Hư Uyên không thích tổ chức sinh nhật. Trước kia là tại vì không có ai tổ chức, hiện tại là không cần thiết.

https://thuviensach.vn

"Quà sinh nhật? Anh muốn..."

Ngoài dự đoán, Sở Hư Uyên lại không ngờ An Nhu lại nói như vậy, anh nhíu mày suy nghĩ trong chốc lát, khóe môi chậm rãi cong lên khóe môi, nụ cười đầy ẩn ý: "Anh muốn em..."

An Nhu cầm lòng không đậu nuốt một ngụm nước miếng.

Anh muốn em?!!!

Loại lời âu yếm này tuy rằng có vẻ theo kịch bản nhưng lại cực kỳ kích thích... Nhưng Sở Hư Uyên nói những lời này là có ý gì? Anh ấy muốn ám chỉ...

"Anh muốn em làm một bữa cơm..."

Sở Hư Uyên nhẹ nhàng bâng quơ nói vế sau: "Anh chưa từng ăn qua cơm nhà... Ừm, chính là loại cơm gia đình mà trước kia em từng nói."

An Nhu có chút ngạc nhiên: "Sở tiên sinh, thật ra em không biết nấu cơm..."

Đây chỉ là cách nói đầy uyển chuyển, chứ thật ra An Nhu là dốt đặc cán mai. Kiếp trước kiếp này đều là học sinh, từ đâu ra kinh nghiệm nấu cơm?!!!

"Đó là chuyện của em."

Sở Hư Uyên khép hờ đôi mắt, giọng bình tĩnh: "Sinh nhật lần này, anh chỉ muốn một món quà duy nhất này thôi."

Một khi Sở Hư Uyên tùy hứng lên, An Nhu cũng không có cách nào.

https://thuviensach.vn

"Được, em biết rồi."

Thở dài, An Nhu vỗ vỗ bộ ngực không tính nhỏ cũng không tính lớn của mình: "Sở tiên sinh, giao cho em đi."

Thật ra An Nhu tính sau khi dùng cơm tại nhà Sở Hư Uyên xong sẽ đi, kết quả lại bị chủ nhà trực tiếp lưu lại nơi này.

"Hôm nay là chủ nhật, em cũng không có việc gì, buổi tối anh đưa em trở về trường học."

Sở Hư Uyên ngồi ở một bên lật xem văn kiện, giọng bình tĩnh không chút gợn sóng: "Hiện tại không cần thiết."

"Nhưng mà..."

Cô ở lại nơi này làm gì?!!

An Nhu mờ mịt nhìn Sở Hư Uyên, cố gắng nói: "Em cũng không có việc gì làm..."

"Phải không? Anh đây cực cực khổ khổ mang em trở về, chính là vì để em mắng anh một câu khốn khiếp lại đi?"

Sở Hư Uyên cười nhạo một tiếng, nhàn nhã lại lật qua một tờ: "Mèo con ngu ngốc, thiếu nợ, không biết phải trả sao?"

Nghe nghe hình như có chút đạo ý lại hình như là ngụy biện nói bậy. Nhắc tới nhắc lui cũng chính là vụ mình uống rượu chơi điên, An Nhu yên lặng mà nhát nhát: "Em đã biết, có thể tùy tiện đi dạo được không?"

https://thuviensach.vn

"Ừ, đi đi, có chuyện gì tìm quản gia."

Sở Hư Uyên ngồi ở lấy ánh sáng cực hảo thư phòng, không chút để ý nói, "Cũng có thể lại đây đọc sách."

An Nhu không muốn ngồi ở thư phòng đọc sách. Cô cũng không phải là người thích đắm chìm trong học tập, đi ra ngoài quay ngược tay đóng cửa giúp Sở Hư Uyên, nơi nơi đi dạo tham quan biệt thự.

Vừa mới đi đến phòng khách, di động trong túi truyền đến âm thanh, An Nhu lấy ra tới, vừa thấy là Tô Hoàng gọi đến.

"A lô, Tô Hoàng." An Nhu đi đến cuối hành lang lầu hai, quẹo vào ban công nhỏ, chuyển cuộc gọi.

"Nhu Nhu, cậu đã đỡ hơn chưa?"

Nghe ro Tô Hoàng thở dài nhẹ nhõm một hơi ở đầu bên kia: "Thật là, gửi tin nhắn cho cậu, cậu không để ý tới, gọi điện cũng không tiếp, làm mình lo lắng muốn chết."

"À, không có việc gì."

An Nhu không muốn nói đến, quyết tâm xóa bỏ chuyện chơi rượu điên ra khỏi trí nhớ, không muốn nhắc lại: "Ngày hôm qua sau khi mình đi có chuyện gì xảy ra không?!!!"

"Không có gì, Sở Hư Uyên tới kịp lúc, trực tiếp mang cậu đi." Tô Hoàng qua loa nói ra một câu, như là không muốn nhiều lời.

"Lần này là lỗi của mình, xin lỗi cậu nha An Nhu."

https://thuviensach.vn

Tô Hoàng đi vào tầng hầm ngầm quán bar VA, tiếng bước chân nhẹ nhàng quanh quẩn ở trong không gian tĩnh mịch.

Đây là một đường hầm hẹp hòi sâu thẳm, hai bên vách đá có chút hoa ngân, ánh đèn dầu mờ nhạt, Tô Hoàng lại không có phản ứng gì, khác với ánh mắt lạnh lẽo, cô cầm di động, giọng điệu nói chuyện đều là dịu dàng ung dung.

"Thật sự là không có việc gì, mình ở chung với Sở tiên sinh rất an toàn."

An Nhu cảm kích an ủi cô ấy, dừng một chút lại nói tiếp: "Ờ... Thật ra mình cũng có chuyện muốn tìm cậu giúp nè, Tô Hoàng... Cậu có thể dạy mình một làm mấy món ăn gia đình đơn giản được không?"

"Có thể." Cuối cùng quẹo vào một khúc cua, Tô Hoàng xuất hiện ở trước cửa tầng hầm ngầm, nhẹ nhàng mở cửa, đi vào.

Một người bị bó chặt tay chân đang ngã nằm trên mặt đất, miệng cũng bị quấn băng dính. Như là nghe được tiếng bước chân, người kia nhịn không được phát ra âm thanh nức nở mơ hồ không rõ, không ngừng giãy giụa.

Tô Hoàng liếc mắt nhìn người kia điên cuồng giãy giụa trên mặt đất, ánh mắt chán ghét, che lại loa di động, đưa cho quả đầu Hanamchi đứng bên cạnh một ánh mắt tín hiệu.

"Giải quyết đi." Giọng lạnh lẽo rét lạnh.

"Cảm ơn cậu nhiều lắm, vì chụi bớt chút thời giờ dạy mình."

An Nhu hồn nhiên không phát hiện, lại nghe thấy động tĩnh bên phái Tô Hoàng không đúng lắm: "Bên đó xảy ra chuyện gì vậy?"

https://thuviensach.vn

"Không có việc gì, chỉ là quán bar có người uống say gây chuyện... Bị bảo vệ áp xuống rồi." Giọng Tô Hoàng dịu dàng.

"Nhu Nhu, để mình xử lý chuyện này trước, tối nay lại tám tiếp nha." Cắt đứt điện thoại, Tô Hoàng nhìn Hạ Dương dứt khoát lưu loát tiêm vào một ống thuốc đầy vào người nằm trên mặt đất. Lúc này, người đó đã đau đơn khổ sở cuộn tròn trên mặt đất.

Đi qua đá đá mấy cái, Tô Hoàng tươi cười dịu dàng: "Thế nào? Dám dùng loại thủ đoạn hạ cấp này trước mặt ta... Bạch Nhàn Tĩnh, ngươi quá đề cao bản thân mình rồi."

An Nhu biết Tô Hoàng rất khéo tay, còn bản thân mình thì chưa từng xắn tay áo làm cơm... Mà giờ đây lại học một lượt mấy món liền, còn phải bớt thời gian để luyện tập. Cũng không thể nấu nửa chín nửa sống cho tổng giám đốc Sở thưởng thức.

Sở Hư Uyên làm việc ở thư phòng, An Nhu không muốn quấy rầy anh ấy, nên tự đi khám phá biệt thự, chưa đi hết biệt thự thì đã bị một ông chú tìm gặp.

"Chào cô An tiểu thư, tôi là Lâu Đức Minh, quản gia của Sở Hư Uyên, cô kêu tôi bác Lâu là được."

Ông chú quản gia trước mặt mặc áo bành tô, đầu tóc bạc được xử lý không chút cẩu thả mỉm cười nói, ánh mắt hiền từ: "Nếu nhàm chán, tôi có thể từ dẫn dắt tiểu thư tham quan."

"Dạ, chào bác." An Nhu có chút kinh ngạc, lại không biểu hiện ra ngoài.

"Cảm ơn bác, làm phiền bác rồi."

https://thuviensach.vn

Cô cũng xem như quen biết Lâu Đức Minh, là quản gia duy nhất của Sở Hư Uyên, cũng đạt được tin nhiệm của anh ấy.

Chỉ là ánh mắt này... Nhìn cô lạ lạ sao đó!!!

Đối với chuyện tối hôm qua được Sở tiên sinh trực tiếp ôm kiểu công chúa về phòng ở trước mặt công chúng, hơn nữa cả đêm qua cộng thêm hơn 10 giờ sáng nay Sở Hư Uyên mới rời khỏi phòng giành cho khách, chuyện này đã truyền khắp biệt thự.

Không ai không biết.

An Nhu chỉ là cảm thấy bác quản gia này nhiệt tình quá mức.

Lâu Đức Minh không ngại ánh mắt khó hiểu của An Nhu. Hiện tại ông càng nhìn cô bé này càng thích, vừa thấy chính là một cô bé đáng yêu ngoan ngoãn. Đây chính là vật sống đầu tiên Sở Hư Uyên dẫn về nhà, mà còn là con gái!

Đây cơ hồ có thể tính là chuyện quan trọng, ghi vào trong sổ lịch sử của dòng họ Sở.

Trong lòng vui mừng, thái độ Lâu Đức Minh đối với An Nhu cũng cực kỳ tốt, dọc theo đường đi dẫn An Nhu tham quan một vòng biệt thự.

An Nhu nghe bác quản gia già lải nhải nói chuyện, nhưng thật ra càng hiểu biết Sở Hư Uyên nhiều hơn một ít.

Lâu Đức Minh bắt đầu đi theo Sở Hư Uyên từ lúc anh có được danh nghĩa bất động sản thuộc về chính mình, là người nhà mẹ Sở Hư Uyên. Khác với những người đứng về phía Sở Hư Uyên sau khi anh đoạt được vị trí chủ nhân dòng họ Sở, từ lúc bắt đầu bác Lâu đã kiên quyết đứng ở phía Sở Hư

https://thuviensach.vn

Uyên.

Anh là ông nhìn từ lúc còn trong bụng tiểu thư cho đến bây giờ, ông xem anh chẳng khác nào con cháu trong nhà.

Sau khi dạo khắp biệt thự, làm quen xong toàn bộ người hầu, lúc này An Nhu mới tạm biệt bác quản gia, trở về thư phòng tìm Sở Hư Uyên. Cô nghe được không ít chuyện có liên quan đến Sở Hư Uyên, những chuyện quá riêng thì bác quản gia chưa nói.

An Nhu trong lòng rõ ràng, hiện tại cô hỏi quá nhiều cũng không tốt, biết được nhiêu thì biết thôi.

Nhưng sớm muộn gì cũng có một ngày... Cô đều sẽ biết đến.

An Nhu ở trong lòng yên lặng hạ quyết tâm.

****

Sở Hư Uyên ngồi làm việc ở trong thư phòng, nhưng đầu óc lại luôn nhớ đến... Sự cuồng nhiệt nóng bỏng, đầy hoang đường tối hôm qua!

Nhớ tới làn da bóng mượt của An Nhu làm anh mê mẫn không muốn buông tay, nhớ tới tiếng ngâm rên làm máu anh sôi sục, nhớ tới nụ hôn nóng bỏng làm anh nghiện như chất kích thích ...

Nhớ tới... Cơ thể làm anh phát điên...

***

"Ưm ~!!!"

https://thuviensach.vn

"Em có biết bản thân mình đang làm gì không?!" Sở Hư Uyên nhìn mèo con đang ôm chặt đùi anh như bạch tuột, gỡ cách nào cũng không ra.

Sâu trong đáy mắt là thứ gì đó không thể tả bằng lời, có lẽ là dục vọng, có lẽ là sự kiềm chế... Cũng có lẻ là tình yêu!

An Nhu cứ ôm mãi đùi anh không buông, tay nhỏ còn có xu hướng trườn lên trên. Sở Hư Uyên nhanh tay giữ chặt năm ngón tay đang trêu chọc sức chịu đựng của anh kia.

"An Nhu!" Giọng anh lúc này có chút khàn khàn, kiềm nén, quát nhẹ.

An Nhu tay bị giữ chặt, có chút đau, khó chịu câu rõ câu không nhẹ nói: "Ưm ~ Không thích, bỏ ra!"

Một tiếng này của cô như nhõng nhẽo, làm lòng Sở Hư Uyên ngứa ngáy, mềm nhũng. Anh dùng sức giật mạnh tay trái đang cố bò lên trên phần hông mình, thì bàn tay còn lại của An Nhu đã tiến đến bờ mông của anh. Như là trả thù, cô nhéo thật mạnh vào một bên mông...

Sở Hư Uyên hít không khí một hơi, cắn răng không để phát ra âm thanh lạ. Sắc mặt của anh lúc trắng lúc đỏ, lúc xanh... Sở Hư Uyên chưa từng chật vật như vậy trong đời, dù là lúc nghèo túng nhất.

"An Nhu, em bỏ ra. Đừng để anh nói thêm..." Câu còn chưa nói xong, An Nhu đã ngồi bật dậy, tư thế ngồi quỳ, mắt đối mắt với Sở Hư Uyên.

Hai mắt mơ màng hàm chứa hơi nước nhìn thẳng vào mắt Sơ Hư Uyên...

Mơ sao, tại sao Sở tiên sinh lại ở trước mắt mình, mặt còn thối như vậy?! Làm như mình ăn hết của, của anh ấy vậy... Càng nghĩ càng ủy khuất, nước mắt cũng tự động rơi xuống.

https://thuviensach.vn

"Anh... Anh làm gì hung dữ với em... Em... Em có làm gì đâu... Híc híc hu hu..." An Nhu nức nở, giọng mềm mềm, làm nũng.

Sở Hư Uyên nghiên chặt răng, hai bàn tay nắm chặt thành đấm rồi lại thả ra, rồi lại nắm chặt, vừa chịu đựng dục vọng, lại vừa chịu đựng tính tình không bóp chết cô.

An Nhu thấy anh không nói gì, mà chỉ dùng ánh mắt như muốn ăn thịt người nhìn mình... Càng thêm ủy khuất, nước mắt rơi càng nhanh, trong lòng nhói nhói, hơi đau, còn có chút choáng váng.

"Sở tiên sinh, anh đừng ghét em được không? Đừng bỏ em?!"

"Đừng rời khỏi em?! Em sẽ ngoan ngoãn, sẽ cố gắng học tập thật tốt, sẽ trở thành một người xứng đáng đứng cạnh bên anh..."

Cô ngẩng mặt, tiến sát lại gần mặt Sở Hư Uyên, mũi thiếu chút chạm mũi anh, muốn xả ra một nụ cười thật đẹp với anh. Nhưng trong mắt Sở Hư Uyên nó thật... Xấu.

Nước mắt, có chút nước mũi thấm ướt mặt, nhiễu từng giọt từ hốc mắt xuống cằm, một phần chảy xuống cổ, một phần rơi xuống chăn nệm... Còn cố gắng tươi cười, như mèo con chơi bùn, làm sai cầu tha thứ...

Anh thở dài, đầu hàng, không hiểu sao tính sạch sẽ của anh lại thua trước mặt An Nhu, đây là lần thứ mấy anh thấy cô khóc không chút hình tượng như vậy... Như, một đứa trẻ không muốn đến nhà trẻ, khóc lóc cầu xin cha mẹ đừng đi.

Anh hơi né ra sau, nhìn lên tủ đầu giường, thấy hộp khăn giấy nằm ở đầu bên kia giường, nhìn khoảng cách là biết tay với không tới, muốn bước

https://thuviensach.vn

xuống giường, vòng qua mép đi qua đầu bên kia lấy khăn giấy lau mặt cho An Nhu...

Nhưng nghĩ nghĩ, lại thấy không ổn, vẫn là vào phòng tắm lấy khăn mặt nhúng nước lau, nhưng An Nhu vừa thấy cơ thể anh di chuyển, tưởng anh thật sự chán ghét cô, muốn bỏ mặt cô, không quan tâm đến cô nữa. Luống cuống, nhanh chóng nhướng người về phía trước, hai tay ôm chặt lấy cổ anh, sợ anh bỏ cô mà đi.

"Đừng mà, ức, híc... Anh đừng bỏ em đi, anh muốn gì cũng được, Nhu Nhu sẽ ngoan, không cãi nhau với anh nữa... Hu hu, híc híc!!!" An Nhu bắt đầu nói không đầu không đuôi, chính bản thân cô cũng không biết mình đang nói cái gì, chỉ biết phải giữ Sở Hư Uyên lại, không để anh đi.

"Em... Hôm nay em rất vui, quen được rất nhiều bạn mới... Còn... Còn... Còn mở công ty với bọn Hạ Dương và Tô Hoàng nữa nha... Anh... Chờ... Em sẽ thành công... Bởi vậy đừng đi, không phải anh còn rất nhiều điều còn chưa dạy em nữa sao?!" Cô khóc nức nở, hai tay, hay chân ôm lấy cơ thể Sở Hư Uyên, như gấu koala con ôm mẹ.

Sở Hư Uyên bị ôn hương nhuyễn ngọc ôm, anh không ngờ cô lại mềm mại như vậy, cũng không dám nhúc nhích, mặc cô lảm nhảm. Sau một lúc, thấy cô không nói nên lời mà chỉ có tiếng nấc: "Anh đi lấy khăn lau mặt cho em.."

Anh nắm hai tay đang ôm chặt cổ của mình, kéo ra, nhưng An Nhu vừa cảm nhận được anh nhúc nhích, nhanh chóng quấn chặt hơn.

"Đừng mà ~ Em không buông, buông là anh chạy ngay, em biết đi đầu mà tìm!" An Nhu gục đầu nơi đầu vai của anh, khi nói, hơi thở phà vào phần cổ và tai của Sở Hư Uyên, khiến anh nổi da gà, cơ thể có hơi run run.

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên biết cứng dùng không được, mềm giọng, nhẹ nhàng dỗ: "Ngoan, anh chỉ vào phòng tắm lấy khăn lau mặt cho em thôi, nhìn em kìa, chẳng khác nào con mèo đốm."

Như là có thể nghe ra Sở Hư Uyên thật sự chỉ muốn đi lấy khăn lau mặt cho mình, cô ngẩng đầu, tách ra khỏi đầu vai anh, nhưng hai tay vẫn ôm chặt cổ anh, thẳng lưng, hơi ngửa đầu nhìn thẳng vào mắt anh, xác nhận lại thêm một lần nữa.

"Anh nói thật?! Chỉ đi lấy khăn thôi, sẽ trở lại đúng không?!" Đôi mắt đỏ đỏ, ngập nước nhìn Sở Hư Uyên muốn xác nhận xem anh nói thật hay không.

"Ừ!" Anh nâng tay, dùng tay không vén phần tóc dính bếch vào mặt cô. An Nhu cảm nhận được sự ấm áp nóng nóng đến từ lòng bàn tay anh, hơi cọ cọ mặt như mèo con làm nũng.

"Vậy... Vậy anh đi nhanh rồi về anh nha... Đừng bỏ em lại đây... Nếu không em... Em khóc cho anh xem..."

Sở Hư Uyên nghe xong, có hơi buồn cười, nhìn cô. Sau đó hai tay ôm trọn vòng mông vào phần đùi của cô, dùng lực đứng bật dậy, ôm cô nhấc lên, như cô trẻ con vào lòng. An Nhu bị nâng lên, giật mình hét một tiếng, tay chân càng quấn chặt.

"A!"

Sở Hư Uyên dứt khoát ôm cả người cô vào trong phòng tắm, đứng bật dậy, leo xuống giường, trước ngực còn ôm một con gấu koala dính người, anh đứng thẳng giữ thăng bằng, bước chân ổn định đi về hướng phòng tắm.

An Nhu cảm giác cơ thể đang ở trong không trung, một hồi mới định thần

https://thuviensach.vn

lại, cô mở mắt nhìn, thấy cảnh vật từ từ lùi dần, mơ màng nhìn nhìn, đại não như chết máy, dù suy nghĩ như thế nào cũng không biết bản thân đang làm sao.

Cho đến khi vào phòng tắm, bị Sở hư Uyên đặt ngồi ở trên bồn rửa tay, lúc này mới biết cô bị Sở Hư Uyên ôm vào trong phòng tắm, xấu hổ đỏ mặt. Nhưng mặt cô đã đỏ sẵn vì chất cồn, nên dù có đỏ nữa cũng không phát hiện ra. Chỉ có ánh mắt né tránh biểu hiện tất cả...

"Hừm ha! Tới giờ mới xấu hổ, có muộn quá không!" Sở Hư Uyên thấy biểu tình của cô, cảm thấy buồn cười, không nhịn được, buông lời trêu chọc.

"Không, không có..." An Nhu nhỏ giọng như muỗi kêu cãi lại.

Sở Hư Uyên không rảnh đi nói chuyện với ma men, anh vỗ vỗ cánh tay của cô, ý muốn cô buông tay ra. An Nhu ngượng ngùng buông hai tay đang ôm cổ anh, nhưng hai chân lại vẫn cuốn chặt phần eo của anh.

Sở Hư Uyên thấy cô buông tay, đầu cúi xoay sang chỗ khác, tránh né ánh mắt của anh, nhưng phần eo vẫn bị hai chân cô siết chặt, anh cười ra tiếng: "Chân!"

Giọng cười hơi khàn khàn, quyến rũ làm người mơ màng, An Nhu chậm một nhịp, nhìn vào mắt anh, nghi hoặc: "Hả?!"

"Hư hừm ~ Em buông chân ra anh mới đi được, hay là em muốn anh bồng em đi tắm luôn, hửm!" Sở Hư Uyên lại buông lời trêu chọc, anh thấy lúc này An Nhu quá đáng yêu, sao lại bám người đến như vậy, làm anh sắp chịu không nổi rồi. Còn dính như vậy anh sẽ làm ra hành động gì chính anh cũng không biết.

An Nhu xấu hổ như muốn chui xuống đất, hai chân nhanh chóng tách khỏi

https://thuviensach.vn

phần eo của anh, ngồi ngay ngắn trên bồn rửa tay, hai chân khép chặt, tay nắm chặt mép váy, lần này không chỉ mặt đỏ, mà là toàn thân.

Đồng tử Sở Hư Uyên đột nhiên sâu thẳm, tim cũng nhanh hơn một nhịp. Anh bức tầm mắt rời khỏi người An Nhu, với tay lấy khăn tắm, đi đến bồn tắm, ngồi một bên ở thành bồn tắm, mở vòi nước nóng, canh nhiệt độ vừa phải nhúng ướt khăn. Sau đó vắt nhẹ khăn, đứng dậy đi đến chỗ An Nhu.

An Nhu nhìn thấy hình ảnh đó, không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy ngọt ngọt... Mắt dính chặt vào trên người Sở Hư Uyên, không bỏ qua bất kỳ động tác nhỏ nào của anh. Thấy anh quay người tiến lại gần mình, tim càng đập càng nhanh, hơi thở hỗn loạn, ngực lên xuống phập phồng.

Sở Hư Uyên đến gần An Nhu đang ngồi ở trên bồn rửa tay, hơi cúi người dùng ngón tay nắm cằm nâng mặt, bắt cô ngưỡng lên, mắt đối mắt, mặt đối mặt với anh. Tay còn lại nhẹ nhàng lau chùi vết nước mắt trên mặt.

Khăn ấm nhẹ nhàng chạm vào làn da trên gương mặt, khiến An Nhu run người, nhẹ nhắm mắt khẽ ngâm rên ra tiếng: "Ưm ~ A!"

Sơ Hư Uyên nghe, tay hơi dừng lại, anh nuốt một ngụm nước miếng, hầu kết chạy lên xuống theo động tác nuốt của anh, anh nhẹ nhàng lau chùi, từ trán nhỏ, đến Thái Dương, sóng mũi, mắt, má, cằm...

Anh như cố tình chừa lại phần môi gợi cảm đang hơi hé như mời gọi anh nếm thử, xem có ngọt, có mềm như trong tưởng tượng của anh hay không?!

Chiếc khăn ấm đó từ phần cằm, lau lau chùi chùi đến phần cổ, lướt qua khung quai xanh... Anh nhìn thấy bộ ngực đang lên xuống phập phồng, theo tầng số rất nhanh, khiến anh không chú ý không được. Anh cố gắng không suy nghĩ về nó, di chuyển tầm mắt sang nơi khác, nhưng không biết cố tình hay vô ý, tầm mắt của anh lại dính chặt vào đôi môi hơi khép mở

https://thuviensach.vn

ngay trước mắt mình.

Vì tư thế ngồi trên bồn rửa tay, cho nên chiều cao giữa hai người rút ngắn đáng kể, chỉ cần hơi ngã về phía trước là anh có thể nếm thử đôi môi ngon ngọt...

Sở Hư Uyên lại nuốt nước miếng, vì ánh đèn trong phòng tắm, nên bầu không khí càng ái muội... Càng phát ra hương vị... Tình dục.

Anh dùng hết sực lực trong đời, xoay cơ thể, muốn đi về phía bồn tắm, nhúng ướt khăn để lau hai cánh tay An Nhu. Anh thật là ngu, tự lấy đá đập chân mình, muốn phá vỡ bức tường giấy mỏng, nhưng lại sợ hãi...

An Nhu cảm nhận được ấm áp rời khỏi làn da mình, cô mở mắt ra, lại nhìn thấy hình ảnh Sơ Hư Uyên đứng ở cạnh bồn tắm nhúng khăn...

Mơ?!!! Còn lặp lại...

Mơ mà cũng bị lag?!!

Thì ra trong mơ Sở tiên sinh lại dịu dàng ấm áp như vậy... Mà sự dịu dàng ấm áp này lại thuộc về một mình cô, anh, là của cô, của riêng cô!

An Nhu hai mắt mơ màng ngập nước, vì mới trải qua nước mắt rữa tội, nên càng óng ánh, quyến rũ pha lẫn ngây thơ không hiểu chuyện đời.

Cô nhìn từng động tác của anh, sau đó nhìn anh bước lại gần mình, ánh mắt vẫn không rồi, nhìn anh nâng bàn tay trái của cô, cẩn thận lau chùi.

Trong mơ, Sở tiên sinh vẫn đẹp trai như vậy, không, còn đẹp hơn thường ngày. Vì giờ đây, anh không còn sắc lạnh như trước mà thắm đượm dịu dàng... Làm cô muốn mơ hoài không tỉnh, muốn sà vào sự dịu dàng của

https://thuviensach.vn

anh.

Cô bật cười: "Ha ha hi hi..."

Sở Hư Uyên nghe tiếng cười của cô, nhướng mắt nhìn, thì thấy An Nhu đang dùng ánh mắt mơ màng ngập nước nhìn anh, bên trong mắt chứa đựng điều gì đó làm anh thấy bối rối... Chẳng lẽ là...

Nhưng nhìn tổng thể gương mặt, thì lại có hơi ngu ngu, nhìn rất đáng yêu, làm anh muốn ức hiếp, anh nhẹ giọng hỏi: "Em cười cái gì, hửm ~"

Giọng nói chứa đựng cưng chiều, dịu dàng đến mức khiến An Nhu rùng mình, cô vẫn giữ nụ cười tươi ngây ngô của mình, giơ tay phải lên, hướng về phía gương mặt đẹp trai không góc chết của anh, chợt dừng lại, cách một cm nữa là chạm vào làn da mặt của anh.

An Nhu dùng tay cách không miêu tả đường nét trên gương mặt anh, thì thầm: "Ngay cả trong mơ mà anh cũng đẹp như vậy!"

"Hahaha... Anh ở trong giấc mơ của em, nên anh là của em, thuộc về riêng em, là Sở tiên sinh của riêng mình em, hahaha..." Cô vừa phát họa vừa nói thầm trong miệng, Sở Hư Uyên đứnng gần sát, nên nghe được rõ ràng.

Anh cũng bật cười, mèo con nhà anh thật là...

Sao lại đáng yêu đến như vậy, bảo anh làm sao buông tay!

"Em thường mơ về anh lắm sao?!" Sở Hư Uyên nhân dịp An Nhu trong cơn say, mượn cơ hội hỏi.

"Ừm... Không thường xuyên lắm!" An Nhu nhăn mày đẹp, suy nghĩ trả lời.

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên nghe xong, trong lòng có chút đắc ý, anh cũng muốn xác định một chút, người ta thường nói, người say nói thật, anh muốn hỏi thử một câu mà lúc An Nhu tỉnh táo anh không dám hỏi.

"Vậy, em có thích anh không?!" Ánh mắt chờ mong nhìn vào mắt An Nhu, anh không muốn bỏ qua bất kỳ cảm xúc nào của cô.

An Nhu cười duyên một cái, nâng tay còn lại lên, hai bàn tay ôm ôm hai bên má của Sở Hư Uyên, hơi ngã về phía trước, Sở Hư Uyên giật mình, theo bản năng ôm chặt eo của cô, sợ cô trượt té.

"Em có thích anh không sao?! Hừm haha, không thích!" Trán chống trán, mắt hơi nhắm, hơi thở phà thẳng vào môi mũi của anh, mang theo mùi rượu trái cây ngọt ngọt.

Sắc mặt Sở Hư Uyên thay đổi, hơi thở trở nên có chút thô bạo, khí lạnh từ trong cơ thể lan tỏa ra xung quanh. An Nhu thấy lạnh, run run cơ thể, da gà cũng nổi lên theo, lông tơ cũng dựng đứng.

"Em nói cái gì?! Em dám nói lại lần nữa không?!" Hai tay Sở Hư Uyên đang ôm eo An Nhu siết chặt, cắn răng nói, hành động này của anh làm An Nhu đau.

Cô hơi rên ra tiếng, tuy đầu óc không thanh tỉnh, nhưng vẫn rất biết cách tìm đường sống, không tìm đường chết, tính ra tuy say nhưng vẫn còn biết khôn.

Nhanh miệng nói một lèo, không ngắc quãng đùa giỡn như trước đó: "Không thích anh, nhưng yêu anh!"

An Nhu mở mắt, trán chống trán, hai tay ôm má anh, nhìn thẳng vào mắt anh, thật lòng nói: "Em không thích anh, em yêu anh!"

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên nghe xong lời nói ngọt ngào của cô, khí lạnh lập tức biến mất, đồng tử hai mắt thâm sâu, hé miệng thở ra một hơi, hai tay vẫn siết ôm chặt eo cô, kéo người cô lại gần, làm cả người cô nhào thẳng vào trên người anh.

Trán đối trán, mặt đối mặt... Môi đối môi.

Rốt cuộc anh cũng chạm vào nơi làm anh lạc mất tâm trí trong suốt đêm nay. Sở Hư Uyên ngậm lấy đôi môi mọng của cô...

Ngọt, giống như trong tưởng tượng của anh.

Mềm hơn anh nghĩ nhiều.

Anh hôn ngây ngô, không có kết cấu kỹ thuật, anh chỉ làm theo bản năng, và bản năng mách bảo anh, phải xâm nhập sâu hơn sâu hơn, như vậy không đủ...

An Nhu bị hành động bất ngờ của anh khiến trí não tạm thời đình chỉ, ngừng mọi suy nghĩ, trong đầu trống rỗng, một mãnh trắng xóa, dần dần nhiễm hồng, cô muốn giãy giụa, thoát khỏi sự kiềm chặt của anh, nhưng giãy một hồi, lại kiệt sức, tùy anh sắp xếp, đi theo nhịp điệu của anh.

Bộ dáng mặc anh muốn làm thì làm này càng khiến Sở Hư Uyên phát điên. Anh liếm mút mô tả làn môi trên dưới, hơi thở nặng nề... Theo bản năng với đầu lưỡi vào trong, nhưng An Nhu vẫn không chịu mở ra. Anh dùng lực ở tay, nhéo nhẹ phần eo cô, làm An Nhu không thể không kêu ra tiếng, anh nhân dịp này luồng lách mà thâm nhập vào trong nơi ngọt ngào khiến anh mê mẫn.

"Ưm, a, a..." An Nhu chỉ có thể phát ra tiếng có tiếng không thông qua mỗi

https://thuviensach.vn

lần anh liếm mút, còn lại đền là tiếng rên từ trong cổ họng. Không nghe thì thôi, một khi nghe được, toàn thân Sở Hư Uyên như đang bốc cháy, anh cần nước để dập tắt.

Anh hôn gấp gáp, hôn quên mình... Anh dụ dỗ làm An Nhu cùng múa may với mình.

Quả thật là bản năng đàn ông, cộng thêm trí thông minh tuyệt đỉnh của mình, không lâu sau, anh đã nắm giữ được kỹ thuật hôn môi. Nhưng anh không thể nào dịu dàng được, nụ hôn của anh chứa đựng quá nhiều thứ.

Dục vọng, tình cảm, áp lực, bối rối, ngọt ngào... Bao gồm sợ hãi.

An Nhu bị ép phải đi theo tiết tấu của anh, cô như búp bê, mặc anh muốn làm gì thì làm. Càng hôn, càng nghiện, càng... Muốn chiếm hữu...

Tay anh từ eo, vuốt nhẹ lên lưng, rồi vuốt ve phần cổ, sau đó giữ chặt đầu An Nhu, làm nụ hôn này càng điên cuồng...

An Nhu bị anh hôn đến sắp chết ngạt, cô không thể thở được, cơ thể càng ngày càng mềm, cô giãy giụa, đánh đánh vào ngực, vào vai anh. Sở Hư Uyên bỏ được tách ra, "ba" một âm thanh vang lên, khá to, kèm theo từng sợi chỉ bạc.

An Nhu như cá vừa được thả vào nước, cố gắng thở lấy thở để, mặt cô đã đỏ không còn chỗ để đỏ, ngực lên xuống phập phồng, miệng mở to mà thở, mắt ngập nước gợi tình nhìn anh.

Sở Hư Uyên cười nhẹ một tiếng: "Mèo con ngu ngốc, như vậy mà cũng không biết cách thở, thật đúng là ngốc mà, ha."

"Anh... Anh..." An Nhu nói không ra hơi, đành dùng mắt ướt át trừng anh,

https://thuviensach.vn

một ánh nhìn thôi, đã làm toàn thân Sở Hư Uyên run rẩy.

"Em..." Anh lại lần nữa hôn lên đôi môi của cô, lần này cũng điên cuồng không kém mới vừa nãy.

Nhưng lần này, anh lại bế cô lên, di chuyển đến gần bồn cầu. Anh giơ chân làm nấp ngã xuống, ngồi lên, đặt cô ngồi lên đùi mình, vì một loạt hành động đó mà chân váy của An Nhu đã bị kéo lên cao, lộ ra viền quần lót. Trong lúc đó, miệng vẫn không rời miệng cô, lưỡi trêu đùa, khám phá miệng cô, môi mút liếm vị ngọt.

"Ưm, a..." Âm thanh tiếng nước pha lẫn tiếng rên ngâm, làm Sở Hư Uyên đứt hết lý trí, anh điên cuồng làm theo bản năng, đòi hỏi, chiếm lấy người con gái trước mặt, nhìn cô ngây ngô sa vào yêu thương của anh, cảm nhận cơ thể cô phản ứng mỗi khi anh chạm vào.

Tay anh càng ngày càng không thành thật từ eo hông, trượt xuống, vuốt ve phần đùi trơn bóng khiến anh nghiện không muốn buông tay, từ trên vuốt xuống đầu gối, lại từ đầu gối trượt dài lên trên đùi, bọc đến phần mông, anh bóp bóp cảm nhận sự co giãn đàn hồi.

Mềm làm anh phát điên, cũng làm An Nhu phát điên, cô di chuyển phần eo, cố né tránh bàn tay đang bóp vuốt mông mình kia, nó làm cô ngứa ngứa, nhột nhột, cũng làm nơi nào đó, gần đó chảy ra ít dung dịch thấm ướt đáy quần lót.

Cảm giác xa lạ làm An Nhu khóc ra nước mắt, cô muốn tránh thoát khỏi kiềm chế của Sở Hư Uyên, cô chỉ biết bản thân mình có cảm giác như muốn tiểu nhưng cũng không phải, nó làm cô khó chịu, làm cô ngứa ngáy.

Sở Hư Uyên cảm nhận được hành động của cô, vốn đang nhắm mắt hôn quên mình, anh buông tha miệng của cô, hai bàn tay ôm chặt mông An

https://thuviensach.vn

Nhu, bóp mạnh, kéo đến càng gần, sượt qua phần dưới đang nhú lên có phần hơi đau vì bị giữ chặt trong không gian quần lót, làm cả hai rên rĩ ra tiếng.

Anh chống trán cô, mắt hơi mở, quan sát biểu cảm của An Nhu, môi không rời khỏi, khi có khi không theo hơi thở chạm chạm vào bờ môi bị hôn sưng đỏ của An Nhu. Hai người đều thở dốc, bầu không khí trong phòng tắm tràn ngập tình dục.

"Haha!" Sở Hư Uyên cười ra tiếng, tự giễu chính mình, tự chủ mà anh lấy làm tự hào nhất, lại bại trước mặt An Nhu, đúng thật là khắc tinh ngọt ngào.

"Sở... Sở tiên sinh!" An Nhu không biết tả cảm giác hiện tại ra sao, cô ngây ngô di chuyển phần hông, muốn làm gì đó để nơi đó không khó chịu như vậy nữa.

Sở Hư Uyên bỗng bóp chặt hai bờ mông của cô, ép cô càng sát vào người mình, đầu đặt lên bờ vai cô, làm cô rên ngâm: "Em còn phát ra âm thanh như vậy nữa thì cho dù sáng mai em có hận anh, anh cũng không buông tha em đâu, lý trí của anh sắp tan biến rồi..."

Hai người dây dưa trong thời gian ngắn không tính ngắn, dài không tính dài này đã làm mồ hô đổ ướt đẫm, quần áo dính vào người. Sở Hư Uyên thở một hơi ra: "Để tắm xong rồi anh tính sổ với em sau."

Tuy anh rất thích tư thế cùng bầu không khí hiện tại, nhưng anh vẫn còn nhớ An Nhu là say rượu, mà quần áo lại thấm ướt, sẽ dễ dàng bị cảm, anh không thích nhìn thấy bộ dạng bị bệnh yếu ớt đó của cô.

Giây phút này, đầu óc An Nhu trống rỗng, không nhận biết gì, nhưng lại tin và dựa dẫm vào Sở Hư Uyên, ở cạnh anh, cô cảm thấy an toàn, nên giao hết

https://thuviensach.vn

cho anh, không chút chống cự. Đây là người làm bạn cô kể từ khi cô mới đến thế giới xa lạ này, là người dạy cô mạnh mẽ, còn hơn cả người thân với cô.

"An Nhu, giơ hay tay lên!" Sở Hư Uyên dịu dàng nhẹ hống cô, tay cầm mép váy kéo đến ngực cô. An Nhu nghe lời, giơ hai tay lên, anh nhanh tay cởi chiếc đầm trên người cô ra, thả tay để váy rơi xuống sàn nhà tắm.

Sở Hư Uyên nhìn, quan sát, đôi mắt anh không rời, tia thẳng vào hai cái bánh bao nhỏ của An Nhu, được áo ngực màu hồng bao bọc, nhìn rất đáng yêu. Đi xuống là phần eo thon, điều này tay anh đã cảm nhận ra được, phần bụng trơn bóng, không chút mỡ thừa.

Phần dưới là chiếc quần lót màu hồng, che đậy nơi kín đáo nhất cũng là nơi làm anh tò mò nhất. Mà nơi đó, hiện đang chạm nhẹ vào nơi kín đáo của anh.

Cảm nhận là một chuyện, còn nhìn bằng giác quan lại là chuyện khác, kích thích phải nói chỉ có hơn chứ không kém.

Thị giác đánh thẳng vào não, lý trí, tự chủ dần dần bị ăn mòn...

An Nhu bị cái lạnh thấm vào người, đầu óc mơ hồ cũng có chút tỉnh tỉnh, như vẫn còn khá choáng, hành động tay chân không nghe theo mệnh lệnh đại não. Hai tay chống trước ngực Sở Hư Uyên, nửa muốn đẩy anh ra, nửa muốn hấp thu nguồn nhiệt nóng bỏng có thể xua tan cái lạnh trên người.

Làn da của cô trơn bóng, không chút vết sẹo, xúc giác làm anh vuốt mãi không chán, như là tơ lụa thượng hạng.

"Ưm, Sở, Sở tiên sinh... Anh... Làm gì..." An Nhu nói theo bản năng, cơ thể cũng phản ứng theo bản năng, run rẫy, nổi da ga theo từng cái va chạm từ

https://thuviensach.vn

bàn tay nóng bỏng của Sở Hư Uyên.

Tổng giám đốc Sở hơi thở có hơi loạn, tay vuốt ve phần lưng xoay vòng vòng, tìm cách gở áo ngực ra, mò mẫm, cuối cùng cũng tìm được nơi mốc nối, nhẹ nhàng dùng hai ngón tay gỡ ra.

"Cởi đồ, đi tắm." Anh nhẹ nhàng trả lời, không biết câu nói ngắn này của anh có bao nhiêu lưu manh, vì An Nhu say, nên anh mới hành động cả gan, ăn nói lưu manh như vậy. Những tưởng chỉ có lúc này anh mới như vậy, nào ngờ, trong tương lai, anh càng cả gan, càng mặt dày không biết xấu hổ, càng lưu manh, càng... Không thể khống chế được dục vọng của bản thân.

Đây... Mới chỉ là bắt đầu của cuộc sống lưu manh không có hồi kết của anh, cũng mở ra thế giới mới cho người mắc bệnh ghét nữ giới như anh.

Sau khi móc áo ngực bị cởi bỏ, giờ đây anh có thể vuốt ve trọn vẹn tấm lưng đẹp trơn bóng của cô mà không bị vật gì đó ngăn cản. An Nhu rùn mình, rên ngâm: " Ưm, a... Ư!"

Đầu của anh chôn ở vai cổ An Nhu, theo từng cái vuốt, anh hôn nhẹ lên làn da bờ vai, cơ thể An Nhu ngày trống không, khó chịu, cô nức nở: "Sở tiên sinh, em khó chịu... Khó chịu, ưm, ha, a."

Phần dưới của cô cứ di chuyển, bản năng của cô muốn cô làm như vậy. Hiện tại An Nhu chỉ có thể làm theo bản năng, và dựa vào Sở Hư Uyên.

"Khó chịu?! Nơi nào?!" Sở Hư Uyên cố hỏi, tay giữ chặt phần hông không cho cô loạn di chuyển. Mỗi lần nói, hơi thở và làn môi lúc có lúc không chạm nhẹ vào da cô, An Nhu càng nức nở, càng không biết phải diễn đạt ra sao.

Đầu óc trống rỗng, không tìm được từ để miêu tả, chỉ có thể phát ra những

https://thuviensach.vn

âm thanh không nghĩa, nửa vời.

Tay Sở Hư Uyên trượt lên, vuốt hai làn dây áo ngực xuống bờ vai, không có cố định, áo ngực rơi xuống, An Nhu vốn đang tách chân ngồi lên đùi Sở Hư Uyên, nên áo ngực không rơi xuống đất, mà dính lại ngay giữa nơi nhạy cảm của hai người.

Hai cái bánh bao đáng yêu tiếp xúc với không khí, phần đỉnh hồng kia đã sớm cứng nhú lên từ lúc Sở Hư Uyên hôn cô. Giờ tiếp xúc với không khí, cái lạnh càng làm nó cứng hơn, làm cô càng khó chịu, chỉ muốn dùng tay che lại.

Sở Hư Uyên phát hiện, kiềm chế hai tay cô, hơi ngẩng đầu lên, trán chống trên vai cô, tầm mắt nhìn thẳng vào hai cái bánh bao kia, trắng trắng, chính giữa đỏ hồng, rất đáng yêu, muốn... Chạm vào, muốn... Nhâm nhi.

Nghĩ vậy, hành động ngay, bàn tay của anh từ sau lưng chuyển lên phía trước, nhẹ nhàng chạm vào bánh bao nhỏ, An Nhu rùng mình, muốn giơ tay ngăn cản hành động đụng chạm của anh, nhưng bị anh nắm lại, hai tay đều bận, anh dùng miệng nhẹ nhàng va chạm, những cái hôn vụng vặt từ đầu vai, xương quai xanh, trải dài xuống phần ngực, anh hôn rất dịu dàng.

Lúc môi chạm phải phần ngực, anh rõ ràng cảm nhận được sự khác biệt giữa nơi này với làn da. Nơi này mềm mại hơn, còn... Ấm hơn.

Anh hôn nhẹ, cắn nhẹ.

"Ưm, a.. Đừng... Tránh... Ưm..." An Nhu không có sức lực, chống đối cũng như không, chỉ càng làm Sở Hư Uyên tăng thêm dục vọng.

Miệng anh hôn mút xung quanh phần ngực, miêu tả hình dáng của nó, sau cùng mới leo lên nụ hoa kia, nó đứng sừng sững, nhỏ nhắn, đáng yêu, đang

https://thuviensach.vn

kêu gọi anh ngắt hái.

Sở Hư Uyên xuống miệng không chút nể tình, có lẽ anh đã không thể kiểm soát được nữa... Anh nuốt trọn nụ hoa nhỏ vào trong khuôn miệng, dùng răng nhây cắn mạnh vào nó, làm An Nhu hét lớn ra tiếng ngã người ra sau, phần kín đáo của cô cũng rỉ ra mật ngọt, thấm ướt đáy quần lót.

"A aaaa..." An Nhu chẳng biết làm gì khác ngoài việc rên rĩ.

Tiếng rên ngâm của cô chỉ làm Sở Hư Uyên càng thêm mạnh bạo, dục vọng phần thân dưới càng căng chặt, đã chạm đến phần thầm kín của An Nhu.

Mặc dù cách lớp vải dệt, nhưng An Nhu vẫn cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng từ nó, cô hoảng hốt, né tránh.

Sao tổng giám đốc Sở có thể để cô né tránh được, anh nắm chặt một bên mông, kéo hai phần thân dưới sát vào nhau, làm An Nhu ngồi lên phần nóng bỏng của anh.

"Ừm..." Sở Hư Uyên sảng khoái rên ra tiếng, miệng vẫn không quên mút cắn nụ hoa cứng nhỏ bé đáng yêu kia. Bây giờ nó đã sưng lên, dính lớp nước bọt của anh, càng trở nên ngon miệng.

Bỗng nhiên, anh bế cô đứng dậy, quay trở lại đôi môi ngọt ngào của cô, vừa đi vừa hôn cuồng nhiệt, mục tiêu của anh là khu vòi hoa sen, anh bồng cô như con nít.

Hai chân An Nhu theo bản năng kẹp chặt eo anh..

Sở Hư Uyên đè An Nhu vào sát vách tường, lưng cô ma sát với vách tường lót gạch trắng lạnh cóng trong phòng tắm, phía trước ngực nhỏ là nhiệt độ nóng bỏng cách một lớp áo sơ mi đen của anh. Làn da trắng, áo sơ mi đen,

https://thuviensach.vn

càng tôn lên nước da của cô, cũng càng kích thích thị giác.

Anh một tay ôm mông cô, để cô dựa vào vách tường, tay còn lại với ra mở vòi nước. Vì không nhìn rõ, cho nên mở ngay vòi nước lạnh, làm An Nhu giật mình hét ra tiếng, tổng giám đốc Sở càng hôn quên mình.

Giống như miệng của cô là chất kích thích gây nghiện, một khi chạm vào là không thể tách ra.

"Ưm, ha, ha... Ư,a, ha ha..." Tiếng rên rĩ của hai người hòa lẫn với âm thanh nước chảy, anh chuyển tay mở ra vòi nước ấm.

Nụ hôn của Sở Hư Uyên kéo từ đôi môi xuống dần bánh bao nhỏ, giờ đây anh chăm sóc bên còn lại, bên kia đã được anh quan tâm chỉ còn bên này, làm gì cũng phải công bằng đồng đều, không thể xem trọng bên này xem nhẹ bên kia.

Anh lặp lại hành động khi này, cũng hôn nhẹ, cắn nhẹ, sau đó dùng miệng lưỡi miêu tả khuôn ngực, rồi đến nụ hoa nhỏ đáng yêu kia.

An Nhu bị băng hỏa lưỡng trọng thiên, khó chịu không thể khó chịu hơn, cộng thêm nước chảy, cô có cảm giác như đang trên một con thuyền, phập phồng lên xuống theo dòng nước, mưa gió bão bùng, tất cả những thứ đó thêu cháy cô, khiến cô nghẹt thở, có thứ gì đó muốn thoát khỏi cơ thể.

Theo động tác mạnh bạo cắn mút nụ hoa của tổng giám đốc Sở, An Nhu lần đầu tiên cảm nhận được thế nào là lên đỉnh.

Nhưng cô không biết nó là gì, cô chỉ biết cô muốn đi tiểu, lần này thật sự là đi tiểu, cô giãy giụa, đẩy mạnh lòng ngực nóng bỏng của Sở Hư Uyên, nhưng cô không biết, thời điểm đàn ông mất lý trí muốn làm tình, mà còn là làm theo bản năng, thì hành động của cô không khác gì đổ dầu vào lửa.

https://thuviensach.vn

Càng làm đàn ông có cảm giác chinh phục, càng khiến họ, muốn chế ngự, muốn thuần hóa, muốn chà đạp.

Sở Hư Uyên càng kiềm chặt cô, An Nhu trở tay ra sau lưng, dùng hết sức lực nhỏ yếu còn sót lại trong cơ thể đấm vỗ mạnh lên lưng anh, nhưng anh lại càng mạnh bạo, càng hung hăng, cô cúi đầu cắn thật mạnh lên đầu vai của anh.

Sở Hư Uyên ăn đau, như là trả thù, anh cũng cắn thật mạnh lên đóa hoa nhỏ đã sưng đỏ cứng lên kia.

"A aaaa..." An Nhu hét thật lớn, toàn thân run rẫy, cô... Lên đỉnh.

Nước từ nơi thần bí kia cứ tuôn ra, hòa nhập chung với nguồn nước thấm ướt quần áo của Sở Hư Uyên, anh như cảm nhận được, buông tha đóa hoa nhỏ tội nghiệp kia, nâng mặt lên nhìn cô.

Khung cảnh anh nhìn thấy lúc này, cũng là hình ảnh làm anh suốt đời không quên.

An Nhu thật xinh đẹp, gợi tình... Hai mắt trống rỗng, không tiêu cự, thân thể căng chặt, ngã ngửa ra sau, miệng hé mở, tiếng rên ngâm phát ra từng đợt... Âm thanh khiến anh phát điên...

Sở Hư Uyên chuyển chiến trường, bế cô vào trong bồn tắm, để cô ngồi vào thành bên trong bồn tắm, lưng dựa tường, anh với tay mở vòi nước, lúc này không lặp lại sai lầm hồi nãy, mở đúng vòi nước ấm.

Anh nâng chân cô lên, hối hả cởi phăng quần lót, phòng tuyến cuối cùng của cô. Tư thế ngồi này của cô làm anh nhìn rõ nơi thần bí kia, máu như phun trào, anh rên ra một tiếng.

https://thuviensach.vn

Thật không công bằng, An Nhu đã bị cởi sạch, trơn bóng, vậy mà Sở Hư Uyên vẫn còn nguyên bộ đồ trên người, anh chỉ cởi bỏ dây lưng cùng nút quần, ngay cả dây kéo quần cũng chưa kéo xuống, Uyên Uyên nhỏ vẫn chưa được thả ra.

Nếu hỏi anh có khó chịu không, lúc này anh sẽ chửi thề.

Bằng tốc độ nhanh nhất, anh cởi hết quần áo, giải phóng Uyên Uyên bé nhỏ, giờ đây nó đã cương cứng, phần đầu còn nhỏ giọt, gân xanh nổi lên, trông rất hung tợn.

Anh bước vào trong bồn tắm, nâng cô dậy, xoay người làm lưng cô dựa vào ngực anh, làn da trơn bóng chạm vào nhau không có vật ngăn cản, hai người đều hơi giật mình. Anh ôm cô từ phía sau, xoay nhẹ mặt cô lại, tiếp tục nếm đôi môi của cô. Miệng của cô đã bị anh hôn đến mất cảm giác, lưỡi đã tê rần, giờ cô chỉ mặc anh sắp xếp.

Tay anh xoa bóp hai cái bánh bao đáng yêu của cô, nơi này làm anh yêu thích không buông tay, chơi đùa được một lúc thì di chuyển dần xuống bụng nhỏ, nụ hôn của anh cũng chuyển vị trí, lưu luyến phần cổ, bờ vai...

Tay vuốt nhéo dọc theo phần bụng không mỡ thừa, kéo dài xuống hai bên bắp đùi, vuốt ve phần đùi trong nhạy cảm, An Nhu lại nổi da gà, tiếng rên ngâm trong phòng tắm chưa bao giờ ngừng.

Sở Hư Uyên vươn tay lấy bông tắm, cho chút sữa tắm vào, tạo bọt, sau đó lau chùi khắp cơ thể cô, đến phần thần bí gần bắp đùi trong lại lưu luyến. Sau đó lại hôn lên đôi môi của cô, cắn mút, nếm được vị ngọt mới chịu bỏ qua.

Anh bắt đầu khám phá phần bí ẩn kia, không hiểu sao tim của anh lại đập

https://thuviensach.vn

nhanh, lại hồi hợp đến như vậy. Hầu kết lên xuống liên tục, cổ khát khô, tiếp tục đòi lấy nguồn nước thơm ngọt từ trong miệng cô để giải khát.

Ngón tay miêu tả bộ phận thần bí đó, trơm bóng không có lông, anh vuốt nhẹ hai bên mép tìm kiếm nơi làm anh sung sướng kia.

Vuốt vuốt, mò mò, cuối cùng cũng tìm được, anh nhấn nhấn, An Nhu hét ra tiếng, hai chân kẹp chặt, tay giữa chặt tay anh.

Sao tổng giám đốc Sở có thể bỏ qua: "Mở ra, ngoan!"

Anh vừa nói vào tai cô, vừa hôn ngậm nó, một tay tách hai chân, một ngón tay từ từ thăm dò vào bên trong. Nơi kia của anh nóng bỏng đặt ở trên mông cô, như có như không trượt lên trượt xuống theo động tác hông vô ý thức của anh

An Nhu khó chịu, vặn vẹo mông, thút thít, giọng nghẹn ngào: "Đau... Đừng, ra ngoài, lấy ra... Em đau!" Không biết là cô nói phía trước hay là phía sau.

"Ngoan, em cố chịu đựng, một lát là xong thôi, ngoan, tách chân rộng thêm chút nữa." Sở Hư Uyên vừa dụ dỗ, tay chân miệng đều hoạt động hết công suất.

Tuy ngồi trong bồn tắm, nhưng mồ hôi trên người anh vẫn ra đều đều...

Sự giãy giụa và chống cự của An Nhu quá nhỏ yếu so với anh... Càng giãy giụa, càng kiệt sức, đến cuối cùng, cô bỏ mặc tất cả.

Anh thăm dò một ngón tay, nơi đó chưa từng có ai chạm vào, thít chặt, lại ấm nóng, mềm mềm, anh chỉ mới đưa vào một lóng tay thôi đã siết chặt như vậy... Nếu...

https://thuviensach.vn

"Ha... Ha... Ha... Ưm... A... Đau... Hu hu híc, đau... Lấy ra..." An Nhu bị động tác thô lỗ của anh làm đau, khóc rên, giọng khàn khàn không còn trong như trước.

Sở Hư Uyên vốn không phải người dịu dàng, tuy mặc ngoài anh chỉ dịu dàng với cô, nhưng thực chất, một khi lý trí đã không còn, thì sự dịu dàng đó đã được thay thế bằng mạnh bạo.

"Ngoan, không đau, anh sẽ nhẹ thôi, sẽ không đau, em chịu một chút..."

"Xem, bên dưới của em đã nuốt trọn một ngón tay của anh rồi!" Vừa nói, Sở Hư Uyên vừa bắt chước động tác làm tình, ra ra, vào vào, để nới lỏng nơi kia, để nó có thể chấp nhận được anh.

"Không thích... Đau, anh đi ra ngoài, lấy ra... Ha, ha, huhu... Ưm..." An Nhu cảm thấy đầu óc càng mơ hồ, càng bay bỏng, xen lẫn cảm giác đau, nó làm cô rất, rất, rất là khó chịu, cô muốn chạy trốn khỏi cảm giác này.

Sau một lúc, anh lại cho vào thêm một ngón tay...

"Ưm... Thật chặt... Em thả lỏng... Đừng chống lại nó... Giỏi..."Anh hướng dẫn cô, cổ vũ cho cô.

"Ha... Ha... Không muốn... Ha..." Dòng nước ấm theo động tác tay của anh len lỏi chảy vào bên trong, khiến nơi đó khá căng... Như có thứ gì sắp thoát khỏi khống chế của cô... Làm cô hoảng sợ.

Động tác tay của anh ngày một nhanh, ngón tay với sâu vào trong, chạm phải một tấm màng mỏng, anh biết đó là gì, hơi dừng động tác. Sau đó anh cố gắng ra vào nhanh hơn, làm An Nhu hét chói tay, lần thứ hai lên đỉnh.

https://thuviensach.vn

"Ha, ha... A aaaa... Ưm, ưm..." Sở Hư Uyên hôn khóa môi cô lại, nuốt âm thanh rên rĩ đầy quyến rũ vào trong.

"Ngoan... Lát nữa sẽ thưởng cho em!" Anh nói xong, để cô dựa úp vào bồn tắm, còn bản thân thì nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ.

Sau khi tắm xong, anh bế cô ra khỏi bồn tắm, dùng khăn tắm sạch lau khô nước cho cả hai, trần trụi đi ra ngoài. Anh đặt cô lên giường, lấy khăn giường mỏng quấn cơ thể cô lại, hiện tại An Nhu đã mềm nhũng mặc anh chém giết, mơ mơ màng màng như đi trên mây.

Sở Hư Uyên vào lại phòng tắm, mở cửa kính âm tường lấy máy sấy tóc ra, anh sẵn tay lấy một cái áo choàng tắm, khoác vào người, đi ra. Đi đến mép giường, cắm chấu vào ổ điện, một tay nâng người An Nhu lên, nửa dỗ nửa hống.

"Nhu Nhu, ngoan, ngồi yên để anh sấy tóc cho em, không cảm lạnh bây giờ."Giọng anh vô cùng dịu dàng, còn kèm theo âm khàn khàn động tình.

An Nhu nghe xong, làm theo lời anh, nhưng cơ thể lại không phối hợp, cô muốn ngồi thẳng, lại ngả nghiêng về phía trước, Sở Hư Uyên nhanh tay ôm eo cô, giữ cho cô ngồi thăng bằng, sau đó bấm nút sấy tóc.

Tóc cô rất nhiều, dày mượt, Sở Hư Uyên rất thích cảm giác vuốt tóc cô... Khoảng mấy phút sau, cuối cùng cũng sấy khô tóc của An Nhu. Anh để cô nằm trên đùi mình, tự sấy tóc cho mình, tóc của anh rất ngắn, nên thời gian sấy không lâu như An Nhu.

Hai người sấy tóc xong, anh rút chấu, đặt máy sấy lên tủ đầu giường, mắt hơi buồn bã nhìn An Nhu đang dùng bắp đùi anh thay gối.

Ngón tay chậm rãi mân mê chơi đùa với tóc An Nhu, quấn thành từng lọn,

https://thuviensach.vn

rồi kéo thẳng buông ra. Từ tóc, đến vành tai, lúc này An Nhu khẽ tránh né, vì bị nhột.

"Ha!" Sở Hư Uyên cười một tiếng, ngón tay cũng chưa dừng lại.

Tiếp theo là gương mặt, đôi mắt, mũi nhỏ xinh, chiếc cằm đáng yêu, và... Đôi môi đang hé mở khò khè phát ra tiếng ngáy ngủ.

Lúc này đồng tử của anh sâu thẳm, Sở Hư Uyên cúi đầu nhẹ nhàng chạm nhẹ vào môi cô. Lần này động tác của anh rất dịu dàng, không hối hả cuồng dã như hồi nãy.

Giờ đây, anh giống như đang vuốt ve thưởng thức món đồ quý giá.

Anh chạm nhẹ, rồi tách ra, rồi chạm nhẹ, rồi tách, trêu chọc cô. An Nhu bị anh làm nhột, cười khẽ ra tiếng, mở miệng muốn nói gì đó, anh nhân cơ hội tiến quân thần tốc, bắt đầu bữa tiệc đồ ngọt của riêng anh.

Tư thế hiện tại không tiện, anh bế cô lên, dùng đầu gối đi đến giữa giường, thả cô xuống, bản thân anh cũng nằm đè lên, thuận tay giật tấm chăn giường mỏng ra khỏi người cô.

Cơ thể An Nhu hoàn toàn trần trụi, gió lạnh điều hòa khiến cô lạnh run. Sở Hư Uyên nhanh chóng dùng nhiệt độ nóng bỏng sưởi ấm cho cô.

An Nhu mở mắt, dưới ánh đèn ngủ mờ nhạt nhìn người đàn ông đan đè trên người mình: "Sở tiên sinh, Sở tiên sinh..."

"Ừ!"Anh trả lời.

"Hahaha, anh đẹp lắm đó, tại sao một người đàn ông lại đẹp hơn cả em là sao?!" An Nhu ghen tỵ với vẽ đẹp của anh.

https://thuviensach.vn

"Em có muốn thấy anh càng đẹp hơn nữa không?!" Sở Hư Uyên cúi mặt đến gần mặt cô, môi chạm vào môi cô, nói lời dụ hoặc.

An Nhu trả lời dứt khoát: "Muốn!"

Sở Hư Uyên cười nhẹ một tiếng, cúi người ngậm lấy môi thơm ngọt của cô, sau đó là vành tai, cằm, má, cổ, xương quai xanh, ngực, hai bánh bao, cắn mút nụ hoa nhỏ.

"Ha... Ha... Ha... Ưm... A... Huhu... Đừng, anh đừng cắn, đau..." An Nhu nức nở ôm đầu Sở Hư Uyên, không biết là hành động này càng làm anh mút mạnh hơn nữa.

"A... Aaaaa... Ha, ha..."

"Ngoan, tách chân rộng ra chút nữa, đúng, ngoan." Ngón tay của Sở Hư Uyên đã đút vào nơi kia của An Nhu, khuấy động bên trong, tiếng nước nhầy nhụa kèm theo tiếng rên ngâm vang khắp căn phòng.

Môi anh dần di chuyển xuống vùng bụng, bụng dưới, anh nâng một chân của cô lên cao, hôn từ mắt cá nhân, hôn lên trên. Tay kia vẫn bắt chước động tác làm tình ra vào, bây giờ đã ba ngón...

Anh dần nằm xuống, môi còn dính vào phần da mỏng phần bắp đùi trong, từ từ liếm mút vào nơi thần bí kia. Anh rút tay ra, thay bằng môi lưỡi.

"Ha... Aaaa, ưm, đừng, lên, ha... Haha, ưm..." An Nhu bị môi lưỡi ấm nóng của anh làm dễ chịu, liên tục thở dốc.

Lưỡi của anh cũng bắt chước động tác làm tình, ra vào nhanh chóng, An Nhu bỗng hét lớn, nơi đó siết chặt lấy lưỡi anh, một dòng nước ấm tuôn

https://thuviensach.vn

trào rót thẳng vào khoang miệng, một phần còn dính đầy mặt của anh.

"Ực... Haha..." Anh uống từng ngụm, sau đó đưa ra kết luận...

Ngọt!

An Nhu lên đỉnh, cơ thể căng cong lên một hồi, rồi mềm mại không xương dính chặt với giường, cô thở dốc, nước mắt nhiễu từng giọt xuống chăn nệm.

Sở Hư Uyên trườn người lên, đỡ mặt cô, làm cô nhìn thẳng vào mắt anh... Đôi mắt ngập nước mơ màng, gương mặt ửng đỏ, đôi môi lúc đóng lúc mở, thở ra tiếng ngâm dính đầy tình dục, tóc dài buông xõa xung quanh.

Hình ảnh này của cô quá quyến rũ, đáng chết gợi tình, làm anh càng muốn ức hiếp cô thêm. Anh cúi người hôn ngấu nghiến môi cô: "Em đã chuẩn bị sẵn sàng rồi!"

"Giờ, tới lượt của anh!"

Sở Hư Uyên vừa nói, vừa cầm thẳng em cứng căng to dài đặt vào trước cửa nơi kia của An Nhu, đang chuẩn bị tiến công, thì không còn nghe được hơi thở dồn dập từ An Nhu, mà là bình tĩnh, có quy luật.

Anh nâng mắt nhìn, thì thấy cô đã ngủ thiếp đi, không biết là làm sướng quá ngất đi, hay là mệt quá ngủ mất...

"Nhu Nhu, dậy, dậy... Em đừng ngủ chứ, em cứ vậy bỏ mặc anh sao?!"

"Nhu Nhu, mèo con bé nhỏ, công chúa của anh..." Càng về sau, giọng Sở Hư Uyên càng lộ ra mất bình tĩnh.

https://thuviensach.vn

"Con mèo ngu ngốc kia..." Anh thật tức chết mà!

Hay là mặc kệ em ấy?!

Mèo con muốn ngủ thì cứ ngủ, anh làm là chuyện của anh!

Tính nhắm mắt làm ngơ, nhưng cảm nhận được cơ thể cô đang run, An Nhu muốn xoay người nằm nghiêng, nhưng phần thân dưới bị Sở Hư Uyên khóa chết, nên không xoay được, nức nở, giọng khàn khàn: "Tránh... Lạnh!"

Tổng giám đốc Sở nhận mệnh, thở dài một hơi, ngồi quỳ giữa chân An Nhu, quan sát tư thế gợi tình của cô.

Người con gái trần trụi nằm trên giường có ga nệm màu xanh da trời, càng tôn lên làn da trắng sáng, hai bánh bao phập phồng lên xuống đều đặn theo nhịp thở của An Nhu, hai chân vẫn giữ tư thế tách rộng ra hai bên, để lộ nơi thần bí không sợi lông đầy quyến rũ, nơi kia bị anh nới lỏng thành một cái động nhỏ, cũng đang mấp máy.

"Ha, ha, ha... Ha, ưm, ha!!!"

Anh vừa nhìn, vừa tự an ủi, mười ngón tay anh lên xuống, nắm chặt vuốt ve, nhớ lại hình ảnh lên đỉnh của cô, khoảng mấy chục phút sau, anh bắn ra đợt tinh đầu tiên trong đêm. Có vài giọt bắn dính vào phần bắp đùi trong của cô, số còn lại rơi vãi vào ga nệm và dính đầy lòng bàn tay của anh.

Bởi vì nằm trần trụi trong không khí điều hòa lâu, nên An Nhu rùng mình nhảy mũi một cái, không có vật cản trở, được như ý muốn, xoay người nằm nghiêng cuộn lại như mèo.

Sở Hư Uyên tính dùng tay vuốt phần tóc rơi xuống trán, che khuất tầm mắt,

https://thuviensach.vn

nhưng lúc giơ bàn tay lên mới nhớ lượng tinh vẫn còn dính ở tay. Anh thở dài không biết lần thứ mấy trong đêm, vươn tay lấy áo choàng tắm bị anh vất một bên trên giường, dùng thay khăn, lau chà lớp tinh dính trên tay.

Sau đó bước xuống giường, gọi điện cho quản gia mang quần áo đến cho anh, sẵn tiện dọn dẹp phòng, thay bộ ga giường, chăn gối mới. Căn dặn xong, anh cúi người bế An Nhu vào lòng, nhanh chân đi vào phòng tắm, xả nước tắm lần hai.

Lần này tắm nhanh hơn lần trước, không bao lâu anh ôm cô ra ngoài, nhìn căn phòng sạch sẽ, quần áo được đặt trên giường, trong lòng không khỏi hài lòng... Hiệu suất làm việc của quản gia thật tốt.

Anh bế An Nhu ngồi lên giường, giúp cô thay quần áo ngủ sạch, sau đó mới đến lượt mình.

Làm xong mọi việc trời đã gần sáng, anh cũng mệt rã rời, ôm An Nhu nằm nhắ mắt, tính ngủ. Nhưng nào ngờ, tư thế nằm ngủ của An Nhu lúc này lại không thành thật, cô nằm trong lòng Sở Hư Uyên cứ nhích tới nhích lui, muốn chọn tư thế thoải mái.

Tay lại không yên, cứ sờ nơi này, mò nơi kia, vô tình khơi dậy tình dục vừa bị anh đè nén, giải phóng chưa tới một nữa. Sở Hư Uyên tức giận kiềm chặt tay chân cô, muốn cô nằm yên.

"Ưm... Hu, híc, không chịu, buông..." An Nhu cảm nhận cơ thể gò bó, khó chịu lên tiếng phản bác.

Sở Hư Uyên đen mặt, nắm cằm An Nhu xoay lại, hôn mút thật mạnh vào môi cô, nhanh chóng rời khỏi, lập tức ngồi dậy bước xuống giường. An Nhu thoát khỏi kìm kẹp, nghiêng người về phía Sở Hư Uyên nằm lúc nãy, nệm vẫn còn giữ độ ấm, cô co chân ôm lấy chăn, mặt cọ cọ lên gối im thở

https://thuviensach.vn

dài thỏa mãn, tiếp tục giấc mơ của riêng mình.

Sơ Hư Uyên bị tức không hề nhẹ, nhưng biết sao giờ, là tự anh tìm lấy, trách ai!

Thở dài lần thứ N trong đêm, xoay người bước ra cửa đi xuống lầu tìm nước lạnh uống giải nhiệt. Một lúc sau, anh mở cửa phòng tay cầm theo một bình nước ấm đi vào, đặt ở trên tủ đầu giường, nhìn bộ dáng An Nhu ngủ thơm ngon mà anh tức ứa gan.

Thù này anh nhất định phải trả!

Gấp mười lần!!!

https://thuviensach.vn

Chương 82: Tự làm cơm chúc mừng sinh nhật

Sau khi đạt thành hợp tác hiệp nghị với bọn Hạ Dương, mỗi ngày An Nhu đều bôn ba giữa việc học và câu lạc bộ, còn muốn bớt chút thời giờ đến phòng nghiên cứu nhìn xem.

Hạ Dương tuyển trợ lý phụ giúp An Nhu, một phương diện xác thật là vì tăng tiến độ nhanh hơn, về phương diện khác... Cũng chính là không tín nhiệm năng lực của An Nhu. Cô vẫn là học sinh, sao có thể có nhiều kiến thức về khoa học kỹ thuật như dân chuyên nghiệp?!

Sự thật lại hung hăng bốp bốp chát chát đánh thẳng vào mặt cậu út nhà họ Hạ. Chỉ ngắn ngủn mấy ngày thôi, An Nhu đã có thể dung nhập vào phòng nghiên cứu.

An Nhu có đủ thực lực để nói chuyện ngang hàng với những người tài mà Hạ Dương trăm chọn ngàn tuyển chiêu mộ vào công ty của mình.

Cô là thật sự rất nỗ lực, toàn tâm vùi đầu vào phương diện này, hiệu quả cũng hiện rõn từng ngày. Cho dù không theo kịp khía cạnh ở nào đó, nhưng cô cũng dùng trí nhớ đáng sợ của mình nhớ kỹ trước, sau đó tiến hành thực nghiệm nghiên cứu.

An Nhu rất có năng lực về lĩnh vực phần mềm, thật ra bảy trên mười đều là ý kiến sáng tạo của riêng cô.

https://thuviensach.vn

An Nhu cũng phát hiện, ở thế giới bị chi phối bởi bốn gia tộc lớn này không giống như những tập đoàn công nghệ lớn ở thế giới cũ của cô. Bởi, chỉ có tập đoàn của bốn gia tộc mới cho ra thị trường những công nghệ cao cấp, mà cao cấp nhất chính là tập đoàn của tổng giám đốc Sở.

Ngay cả nghiên cứu phát minh phần mềm cũng đều không giống nhau, ở nơi này không chấp nhận sao chép, họ rất xem trọng danh tiếng, chỉ cần dính một chút tai tiếng, sẽ bị loại trên bảng xếp hạng ngay.

Điều tuyệt vời với An Nhu nhất, chính là ở nơi này không có App tiện ích, không có App đọc truyện, mua sắm, chụp hình sửa ảnh... Công nghệ ở nơi này chỉ tập trung vào quân đội, bảo mật quốc gia, tường lửa chống hacker, và game.

Chuyện này vừa lúc cung cấp cho An Nhu một cơ hội.

Trước mắt, còn không biết mức độ thị trường tiếp thu như thế nào, nhưng những App này kiếp trước An Nhu dùng rất thường xuyên, dùng thuận tay nhất là phần mềm chuyên mua sắm. Trong lòng cô cảm thấy chắc cũng có thể được hoan nghênh ở thế giới này.

Ở trước máy tính vất vả cần cù công tác mấy giờ liền, An Nhu ngáp một cái, đứng lên hoạt động gân cốt, lại nghe thấy tiếng chuông ngoài cửa vang lên. Cô có hơi giật mình một chút.

9 giờ tối, không tính sớm cũng không tính trễ, nhưng sẽ không có người nào lại tới tìm cô vào giờ này. Người duy nhất chính là Tô Hoàng, mà hiện tại cậu ấy hẳn là ở quán bar... Sở Hư Uyên cũng không thể xuất hiện ở chỗ này.

Nghĩ nghĩ, An Nhu đi xuống lâu, nhìn màn hình theo dõi. Bên ngoài đứng

https://thuviensach.vn

một người mà cô không muốn nhìn tới.

Tinh thần của An Như Uyển nhìn qua rất không ổn.

An Nhu nhớ rõ, lần sau cùng cô gặp mặt chị ta hình như là có mặt của Sở Hư Uyên.

Khi đó, tuy rằng An Như Uyển bị đả kích đến thất hồn lạc phách, nhưng phong cảnh ngay từ đầu vẫn rất đắc ý, không giống như hiện tại, mặt không trang điểm, quầng thâm mắt nghiêm trọng, bộ dáng suy sụp tinh thần.

Đối với loại người quý trọng gương mặt như An Như Uyển tới nói đây là chuyện không có khả năng xảy ra. Lúc này, chị ta đang nôn nóng đứng ở ngoài cửa, ấn chuông cửa liên tục, biểu tình sợ hãi, cắn môi sợ hãi.

An Nhu nhíu mày.

Cô không muốn để ý tới người này, cũng không thể đê đối phương vẫn luôn ấn chuông cửa, huống chi... An Như Uyển tới tìm cô làm cái gì?

"An Như Uyển, chị tới tìm tôi làm gì?" Không mở cửa, An Nhu đứng ở trước máy theo dõi, giọng rất bình tĩnh. Giờ cô đã có thể nhìn thẳng vào An Như Uyển, cũng sẽ không bởi vì đối phương thảm hại mà mềm lòng.

"Nhu Nhu... Là Nhu Nhu đúng không?!"

Nghe được giọng An Nhu, trong mắt An Như Uyển phát ra ánh sáng, lập tức đi về phía trước, cả người cơ hồ dán ở trên cửa: "Nhu, Nhu Nhu, em mở cửa cho chị đi, chị có lời muốn nói với em..."

"Có cái gì muốn nói thì nói ở chỗ này đi." An Nhu không mở cửa, nhìn cô chị họ chật vật thảm hại trên màn hình theo dõi, giọng bình tĩnh lạnh lùng.

https://thuviensach.vn

"Nhu Nhu..."

An Như Uyển chưa từ bỏ ý định, móng tay thật dài bấu ở trên cửa, biểu tình cầu xin: "Nhu Nhu, em nể mặt chúng ta là họ hàng mở cửa cho chị đi, được không? Chị thật sự có chuyện rất quan trọng muốn nói với em..."

An Nhu nhắm mắt lại, cự tuyệt.

Hiện tại, cô rất khó liên hệ người này với An Như Uyển cao ngạo trước kia, nếu dựa theo... An Nhu dừng một chút.

Bên trong cánh cửa không có âm thanh nào... An Như Uyển chậm rãi rút về biểu tình cầu xin trên mặt, cô dựa vào trên cửa, cúi đầu: "Nhu Nhu... Em thật sự không muốn giúp chị sao?"

Cô thật sự không còn cách nào khác nữa, bằng không cũng sẽ không tìm con khốn này. (theo bản sửa lại của tác giả, chứ ver đầu tiên thật ra là con đ*, kỹ nữ.)

Ngày đó, sau khi thấy tổng giám đốc Sở đi chung với An Nhu, Lý Văn Như đã nhanh chóng xa cách, cô muốn giúp Lý Văn Như đoạt cấp A, mới đi trêu chọc Tô Hoàng, rồi sau đó...

Hiện tại, cô đã bị nhà trường ra quyết định thôi học.

Không... Chết cũng không muốn!

Đãi ngộ sau khi bị học viện cho thôi học... Chỉ cần tưởng tượng thôi, An Như Uyển đã muốn chết.

Cô tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không cho phép bản thân trở thành đề tài chê

https://thuviensach.vn

cười!

"Chị biết rồi, chị sẽ tự nghĩ cách..."

Lau sạch nước mắt trên mặt, An Như Uyển ngẩng đầu, nhìn thật lâu vào mắt camera: "An Nhu... Em cần thiết phải giúp chị."

An Nhu không nói chuyện.

Cô nhìn An Như Uyển quay đầu đi xa, chưa nói tới cái gì mà họ hàng, cảm tình không có thì lấy đâu ra giúp đỡ.

Đương nhiên là cô sẽ không có lòng tốt đi giúp An Như Uyển, không bằng nói, cô chỉ là không có thời gian tìm An Như Uyển phiền toái.

Dựa theo kế hoạch ban đầu, An Nhu không tính toán buông tha An Như Uyển.

Cho dù An Như Uyển đắc tội ai, nhưng trước sau An Nhu đều nhớ rõ nguyên chủ và cô từng bị An Như Uyển bạo lực học đường, ép bức nguyên chủ đến tự sát... Nếu không phải cô có hệ thống quen tổng giám đốc Sở... Thì hiện tại cô cũng sẽ không an ổn đứng ở chỗ này.

Nếu thật sự bị thôi học... An Nhu cắn chặt môi.

Chuyện này cô cần thiết điều tra, cô sẽ không tiếp tục mềm yếu.

Còn nữa... Cái "cách" mà An Như Uyển nói vừa nãy...

Hừ, có thể uy hiếp đến cô chỉ có hai người kia.

Hiện giờ cô đã không còn bị bọn họ uy hiếp tới rồi. Hiện tại An Nhu cũng

https://thuviensach.vn

đã có năng lực nuôi sống bản thân, cô lại đang hợp tác với bọn Hạ Dương, nên chuyện liên quan đến An Như Uyển nhanh chóng tra ra được.

Giống như những gì An Nhu nghĩ.

An Như Uyển là tự tìm đường chết, chọc phải Tô Hoàng.

Nếu chỉ có như thế thì thôi đi, đằng này cô ta còn chọc luôn cả Hạ Dương... Nếu không phải hiện tại bọn họ đang bận thì An Như Uyển đã bị đuổi thẳng cẳng chứ không phải còn một con đường sống như hiện tại.

"Nhu Nhu, cậu muốn làm như thế nào đây?" Tô Hoàng nghe xong, gọi cho An Nhu.

"Phía nhà cậu..."

Cô không có đi tra gia cảnh nhà An Nhu, chỉ nghe Sở Hư Uyên nói sơ qua.

Dựa theo tính cách của Tô Hoàng, cô sẽ không bỏ qua loại họ hàng này. Nhưng cô không có tư cách quyết định thay giúp An Nhu. Huống chi mớ thủ đoạn trẻ con kia của An Như Uyển cũng coi như không phải chuyện gì to tát.

An Nhu nắm chặt di động: "Tô Hoàng à, mình... Mình cũng rất hận chị ta."

Nghĩ nghĩ, An Nhu bộc lộ: "Chị ta từng là lại đây tìm mình, nhưng mình lại muốn trả thù trở về. Nếu các cậu có bất kỳ yêu cầu gì cần mình hỗ trợ, hoặc là chỉ chứng gì đó, mình đều sẽ đứng ra."

Tay An Nhu có chút run, giọng lại rất kiên định.

Đây là điều ngay từ đầu cô muốn làm, chỉ là bị người khác đoạt trước mà

https://thuviensach.vn

thôi. Cô cũng rất rõ ràng, vừa nói những lời này ra, chuyện An Như Uyển thôi học đã trăm phần trăm chắc chắn.

Nghĩ cũng biết, hiện tại cô là dựa vào danh tiếng của Sở Hư Uyên, thành tích học tập cũng ưu tú, một khi tuôn ra từng bị bạo lực học đường... Không chỉ mình An Như Uyển, mà là toàn bộ trường THPT Húc Dương đều sẽ không sống yên ổn.

Nhẫn tâm sao?!

Cô không cảm thấy.

"Từ lúc bắt đầu, mình đã muốn làm như vậy." An Nhu nhỏ giọng nói.

"Tô Hoàng... Chỉ là cậu làm trước mà thôi." Cô muốn tích góp thêm lực lượng, hoặc là ít nhất nghỉ hè về nhà lại giải quyết, không ngờ lại đột ngột xảy ra đường rẽ.

Suy xét một ngày, cuối cùng An Nhu vẫn nói câu đó.

Vì thế, cô thậm chí chặn số điện thoại trong nhà. Thủ đoạn của An Như Uyển rất đơn giản, hiện tại cô ta không dám chính diện đối đầu với An Nhu, cũng chỉ có thể tìm cha mẹ An.

Trong lòng An Nhu quá rõ, nhưng cô sẽ không tha thứ cho An Như Uyển.

Huống chi từ đầu đến cuối, đối phương đều chưa từng nhận ra sai lầm của bản thân, đều chưa từng nói qua một câu xin lỗi với cô.

An Nhu không cần ai cầu xin tha thứ, cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho cô ta.

https://thuviensach.vn

"Được rồi, mình đã biết."

Tô Hoàng có chút ngoài ý muốn, lại không nhiều lời, chỉ là cười cười: "Nếu có yêu cầu cậu đứng ra chỉ chứng, mình sẽ nói cho cậu sau, đừng căng thẳng như vậy, không có việc gì..."

Tính tình lại mềm yếu thì cũng có điểm mấu chốt, Tô Hoàng hiểu, không nói thêm gì nữa, nhanh trí xoay đề tài: "Khi nào có thời gian rảnh? Mình dạy cho cậu làm mấy món đơn giản."

Chuyện về An Như Uyển, An Nhu không có nói cho Sở Hư Uyên biết, cũng không phải muốn giấu giếm gì, mà chỉ là sắp đến sinh nhật của anh ấy, cho nên không nói chuyện ngoài lề làm gì, An Nhu cũng không muốn thảo luận chuyện này.

Huống chi Sở Hư Uyên là hiệu trưởng, loại chuyện này sớm muộn gì anh ấy cũng sẽ biết.

Trừ điều này ra, càng quan trọng hơn là...

"Nhìn qua miễn cưỡng có thể ăn..."

An Nhu chần chờ nhìn trứng gà ốp la cháy khét một mặt nằm chình ình trước mặt, chìm vào im lặng. Cho dù có Tô Hoàng đứng ở bên cạnh chỉ dẫn, kẻ thù của bếp núc cũng vẫn là kẻ thù, không thể sống chung hòa bình được.

An Nhu nếm thử vài lần, chỉ đau lòng bản thân đang lãng phí nguyên liệu nấu ăn.

"Quan trọng là tấm lòng, hơn nữa cậu làm cũng ổn mà."

https://thuviensach.vn

Tô Hoàng vỗ vỗ đầu cô, cười nói: "Không sao đâu, còn ăn được."

"Ừm... Cái này mà cũng ăn được hả?"

An Nhu cũng cảm thấy xấu hổ, nếm thử một chút, miễn miễn cưỡng cưỡng lắm mới nuốt xuống cổ họng, không thể ăn được: "Cũng không có thời gian để hoàn thiện..."

Ngày mai là sinh nhật Sở Hư Uyên rồi, cách có mấy tiếng nữa thôi.

Tuy rằng An Nhu cũng trích ra chút thời gian luyện tập, nhưng là cô quá bận, quá nhiều việc, cũng không có nhiều thời gian dùng vào phương diện này, cũng là có lòng nhưng không có sức.

"Khẳng định ổn."

Tô Hoàng vỗ vỗ bả vai an ủi cô: "Đi đi, rời khỏi bếp thôi, cậu làm bài tập CLB IT chưa? Cho mình xem một chút, có chỗ mình không hiểu lắm..."

An Nhu tính mời Sở Hư Uyên đến căn nhà nhỏ này nấu một mâm cơm đãi anh ấy, kết quả lại bị đối phương dỗi ngược, chủ đề không thể chối cãi, "Sinh nhật tổ chức tại nhà".

【 chẳng lẽ không phải sinh nhật của anh sao? 】

Giọng Sở Hư Uyên ung dung.

【không phải anh là người có quyền chọn địa điểm sao? 】

Câu hỏi rất sắc bén, vẫn là Sở Hư Uyên kia.

【anh nói có lý. 】

https://thuviensach.vn

An Nhu giơ tay đầu hàng.

【 Sở tiên sinh, vậy thứ sáu này anh cho người lại đây đón em nha, em cần phải chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn nữa. 】

【 ừ, anh sẽ tự mình đến đón em. 】

Sở Hư Uyên xoay bút máy, hiển nhiên tâm trạng của người nào đó rất vui.

【 chờ anh. 】

Âm cuối hơi hơi lên tông, mang theo chút lưu luyến ái muội khó lòng giải thích.

Không biết có phải ảo giác hay không, mà cô cảm thấy mấy ngày nay Sở tiên sinh có gì đó không đúng lắm.

An Nhu rối rắm, nhăn chặt mày, biểu tình phức tạp.

Hay là ăn trúng gì rồi.

Chẳng lẽ đường đường nam chủ tiểu thuyết Mary sue, tổng giám đốc Sở nhà mình... OOC mất rồi?!!!

Tối thứ sáu, Sở Hư Uyên đúng giờ tới đón An Nhu.

"Sở tiên sinh, thật ra anh không cần tới đón em, như vậy... Thật làm phiền quá." An Nhu giật giật khóe miệng, nhìn người đàn ông mặt một bộ tây trang dạ tiệc đứng trước mặt đang vô cùng lễ phép kéo ra cửa xe mời cô lên.

https://thuviensach.vn

Trong khoảng thời gian này, tính cách Sở Hư Uyên thay đổi thất thường thật là làm An Nhu đau đầu. Nhớ rõ, ngay từ đầu đối phương cũng từng xuất hiện OOC, sau đó bình thường trở lại, sau giờ lại trở thành như vậy.

Thật sự không giống tổng giám đốc Sở thường xuyên trào phúng mắng cô kia!

An Nhu yên lặng ngồi trên xe, mở miệng nói lời cảm ơn.

"Hửm? Chỉ là anh muốn đến đón em thôi." Sở Hư Uyên trả lời nhẹ nhàng bâng quơ.

"Sinh nhật của anh, không phải anh muốn thế nào cũng được sao?" Giọng lười nhác, còn mang theo ý cười.

An Nhu đỏ mặt, ho khan hai tiếng bổ cứu: "Không phải... Anh nói cái gì chính là cái đó đi."

Thật sự không cứu, cư nhiên học được dùng loại thủ đoạn này!

An Nhu trong lòng vô cùng đau đớn, trả lại Sở ba tuổi đáng yêu hở chút là dỗi trước kia lại cho cô! Hiện tại cái người tổng giám đốc Sở này một chút đều không khoa học!

Tuần trước An Nhu mới đến nơi này của Sở Hư Uyên, tuần này lại đến tiếp, cũng đã quen cửa quen nẻo.

Chính là...

"Sở tiên sinh, không có ai hết sao?"

Biệt thự to như vậy, tuy rằng bên trong tràn ngập ánh đèn sáng trưng,

https://thuviensach.vn

nhưng lại không có một người. Lần trước lại đây cũng không phải như vậy, vừa vặn vào ban ngày, trên cơ bản đi không bao lâu là có thể thấy người hầu.

"Ừ, không có ai."

Sở Hư Uyên đi sau cô, trở tay khóa cửa lại, không phải đóng, mà là khóa trái cửa: "Đến tối bọn họ đều phải rời đi."

Tối hôm đó cũng vậy sao?

An Nhu ngu người một lát, tự nhiên có loại dự cảm không ổn.

Bình tĩnh, cũng không phải lần đầu tiên ở riêng một chỗ với Sở Hư Uyên, nhiều lần như vậy, cũng nên sớm có thói quen mới đúng.

Sở Hư Uyên thản nhiên đi vào phòng khách, nhìn thấy thiếu nữ còn đứng ở đó: "Không đi làm cơm sao?"

"... Đi đi đi, em đi làm ngay."

An Nhu bị cắt ngang suy nghĩ, hướng tới phòng bếp: "Sở tiên sinh, anh chờ một chút, một chút là xong ngay à."

Xem ra, Sở Hư Uyên đã sớm có chuẩn bị, An Nhu nhìn tủ lạnh, tìm được rồi nguyên liệu nấu ăn được sắp xếp ngay ngắn đầy đủ trong tủ lạnh.

Đáng tiếc, phần lớn đều là những món cô không biết làm.

Trong một đống nguyên liệu nấu ăn không biết tên kia, An Nhu lật lật, mò mò, cuối cùng tìm được rồi khoai tây, trứng gà, cà chua, còn tìm được một con cá.

https://thuviensach.vn

"... Cứ như vậy đi." Thật sự là đau đầu, An Nhu thở dài, cởi áo khoác ném sang một bên, cuộn tay áo bắt đầu rửa rau.

Bếp nhà Sở Hư Uyên khác với ký túc xá biệt thự, An Nhu nghiên cứu một hồi lâu mới miễn miễn cưỡng cưỡng biết cách dùng. Trước tiên, rữa nguyên liệu nấu ăn, cắt thành miếng vừa ăn, sau đó bật nút nấu cơm.

Chừng hai tiếng sau, An Nhu bưng một món đen đen vàng nâu ra, Sở Hư Uyên cũng không ở phòng khách. Cô đặt món cà chua xào trứng ở trên bàn, xoay người lại bưng ra thêm hai món nữa, cuối cùng là một chén mì trường thọ.

Ba món kia đều làm chẳng ra gì, món duy nhất An Nhu làm còn tính có thể ăn chính là mì trường thọ, món này dễ làm hơn mấy món kia. Nhưng cô cũng chưa có nếm thử, chắc sẽ không... Quá tệ đâu ha.

【 Sở tiên sinh, xuống ăn cơm. 】

Định vị, An Nhu biết Sở Hư Uyên hiện tại đang ở thư phòng, trực tiếp lên tiếng truyền tin cho anh ấy.

【 ừm, lập tức xuống ngay. 】

Sở Hư Uyên nhướng mày, nhét một chồng giấy tờ thật dày trước mặt vào folder, lại vớt một vài thứ từ bên cạnh bỏ chung vào folder. Lúc này mới thong thả ung dung chỉnh sửa quần áo, mới bước xuống lầu.

Nghe được câu trả lời của Sở Hư Uyên, An Nhu cuốn cuốn góc áo, có chút khẩn trương.

Sẽ không khó ăn đâu ha?

https://thuviensach.vn

Chắc là sẽ không, nhìn màu vậy thôi nhưng mùi vị cũng nuốt nổi... Cũng không còn cách nào, Sở Hư Uyên quá thích làm người khác khó xử mà!

Lúc Sở Hư Uyên xuống còn cầm một folder. Người đàn ông đã cởi áo khoác ra, chỉ mặc áo sơ mi màu đen, cà vạt trên cổ áo nới lỏng, nút áo cũng cởi ra vài nút, hiện ra xương quai xanh xinh đẹp.

An Nhu hơi giật mình, sau đó gương mặt đỏ rần: "Sở Sở Sở Sở tiên sinh! Anh không thể... À, ý tứ một chút hay sao!"

Tuy rằng chẳng qua là cởi bỏ mấy nút áo, nhưng nhìn qua rất gợi tình.

Cô sắp biến thân thành sắc nữ rồi!!!

Hình ảnh hạn chế này làm cô bé An Nhu đỏ mặt, thiếu chút nữa đã xoay người bỏ chạy.

Sao lại không thể mặc quần áo đàng hoàng rồi xuống kia chứ!

"Hửm? Có vấn đề?"

Sở Hư Uyên tùy tay đặt folder một bên, kéo ra ghế dựa ngồi xuống: "Em làm cái gì?"

"... Mì trường thọ, chúc anh khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi."

Phát giác người nào đó căn bản không dao động, An Nhu chán nản, nghĩ lại hôm nay là sinh nhật của người nào đó, An Nhu lại không thể so đo, chỉ phải bực mình trả lời anh.

"Ừ, cảm ơn." Sở Hư Uyên cầm đũa, vén cổ tay áo, trực tiếp ăn.

https://thuviensach.vn

An Nhu:... Thật muốn đánh chết người này.

Tầm mắt vừa chuyển, An Nhu thấy túi folder Sở Hư Uyên đặt ở trên bàn cơm, có chút mờ mịt: "Sở tiên sinh, anh... Ăn thì lo ăn đi, đừng mang công việc lại đây."

"Không phải công việc."

Sở Hư Uyên đầu cũng chưa nâng, động tác ưu nhã ăn đũa mì, biểu tình bình tĩnh, nói ngắn gọn: "Là những thứ khác... Chút nữa nói sau."

https://thuviensach.vn

Chương 83: Lời tỏ tình khác người thường

Sở Hư Uyên đã nói như vậy, An Nhu cũng không nói thêm gì, ngồi ở đối diện nhìn anh ăn cơm, bản thân lại lại không nhúc nhích đũa. Nhìn Sở Hư Uyên ăn không lộ ra chút biểu cảm nào, trong lòng An Nhu lại càng thêm lo lắng.

"Làm không ngon lắm, anh đừng ghét bỏ."

An Nhu nói thật cẩn thận: "Em chưa từng làm qua, cũng chỉ mới học chút ít trong khoảng thời gian này thôi, chưa hoàn thiện kỹ năng..."

Là vô cùng không dễ dàng, An Nhu sẽ không nấu nướng, thuộc hội kẻ thù nhà bếp, cũng không có loại năng lực khéo tay hay làm. Tuy rằng ổ cứng trong đầu chứa đựng rất nhiều công thức nấu ăn, nhưng lại không đại biểu thực tiễn sẽ thành công.

Lần đầu tiên đã làm một mâm cơm, An Nhu cũng là thật lòng, cũng đổ mồ hôi sôi nước mắt.

"Ừ."

Sở Hư Uyên không nhiều lời, anh nếm hết một lần những món An Nhu làm, cuối cùng mới đánh giá đúng trọng tâm: "Không dở cũng không ngon, nuốt được, lâu lâu làm lại sẽ tốt thôi."

Lúc này An Nhu mới cầm đũa nếm một chút.

https://thuviensach.vn

Thật đúng là, không ngon lắm, cũng không tính khó ăn, dù sao cũng nấu chín, cũng không cho nhiều muối, nhưng đúng thật là cũng chỉ có thể nói thế thôi.

"Sở tiên sinh, ngài thật là quá ngay thẳng."

Có hơi nhụt chí buông đũa, An Nhu chống cằm nhìn anh: "Đúng thật là giống như anh nói... Đến nỗi lâu lâu làm lại sao? Em chỉ làm lúc này thôi, sẽ không vào bếp nữa."

Nếu không phải nể mặt sinh nhật của Sở Hư Uyên, còn lâu cô mới nguyện ý làm cơm cho anh ấy ăn? Cái tên này cư nhiên còn đánh giá "nuốt được". An Nhu đen mặt, Sở Hư Uyên độc miệng là tính cách trời cho, thật là một chút cũng chưa sửa.

"Anh có nói sai sao? Không có."

Sở Hư Uyên động tác thực mau, dù nói chuyện với An Nhu cũng không ảnh hưởng anh ăn cơm, thái độ vẫn bình tĩnh ung dung: "Hơn nữa sau này cũng không cần em phải nấu nướng, nhà mình có đầu bếp."

Tuy rằng những lời này nghe rất quái lạ, nhưng lại nói không nên lời, rốt cuộc quái lạ chỗ nào.

An Nhu suy nghĩ một chút, không thể tìm ra, chỉ có thể yên lặng im miệng.

Thôi, sinh nhật của người nào, người đó chính là chủ nhân, một năm có một lần thôi, tha cho anh ấy một ngày vậy.

Sở Hư Uyên động đũa, An Nhu cũng động đũa, hai người bắt đầu ăn. Cô không có bắt bẻ như Sở Hư Uyên. Lúc mới vào thế giới này ngày ngày

https://thuviensach.vn

uống nước canh lạt nhai bánh bao không khô cằn, cho nên khẩu vị đã bình dân không thể bình dân hơn, không còn kén ăn như kiếp trước.

Sau khi ăn xong, An Nhu lau chùi khóe miệng, hơi chút do dự: "Sở tiên sinh, đáng lẽ phải có bánh sinh nhật... Nhưng vì anh không thích đồ ngọt, cho nên em không có chuẩn bị, không sao đâu ha?"

Thật ra, Sở Hư Uyên chưa nói không ăn bánh kem, đây chẳng qua là An Nhu dựa theo cơ sở dữ liệu tự phán đoán.

Nhưng nguyên nhân quan trọng không phải cái này...

Gia đình An Nhu rất truyền thống, không sính ngoại, nên không đi theo thịnh hành sinh nhật phải có bánh kem. So với bánh kem, người trong nhà quen ăn một chén mì trường thọ nóng hôi hổi tới chúc mừng sinh nhật.

Xuất phát từ tư tâm, An Nhu cũng muốn Sở Hư Uyên giống mình.

"Ừ, anh cũng không thích." Sở Hư Uyên không để ý, anh quá hiểu rỏ An Nhu, mèo con ngu ngốc nhà anh sẽ không nói dối, chỉ là đối với loại việc nhỏ này, Sở Hư Uyên hiếm khi săn sóc không moi ra.

Không muốn nói thật cũng không sao, dù sao sớm muộn gì đều sẽ biết.

Ăn xong sợi mì cuối cùng, hơn phân nửa đồ ăn trên bàn đều vào bụng Sở Hư Uyên.

An Nhu nhìn người trong lòng ăn mâm cơm do mình làm, dù rất khó ăn, nhưng người đó vẫn nuốt trôi, không lời than thở. Nói thật, trong lòng run sợ kèm theo cảm động.

Cô hiểu biết Sở Hư Uyên, lượng cơm của anh ấy không lớn lắm... Huống

https://thuviensach.vn

chi hai món một canh này, An Nhu chỉ làm sơ sài, vì nghĩ Sở Hư Uyên sẽ nếm một chút, sau đó không ăn nữa.

"Sở tiên sinh, ăn không hết cũng không cần miễn cưỡng."

Nhìn Sở Hư Uyên dùng động tác ưu nhã tiêu diệt hơn nửa mâm cơm, An Nhu nhịn không được mở miệng cản: "Ờm, thật ra anh nếm cho có là được, không..."

"Không sao."

Sở Hư Uyên bình tĩnh, giọng càng bình tĩnh: "Hôm nay bận quá, giữa trưa chưa ăn gì."

An Nhu trừng lớn đôi mắt, lắp bắp nói: "Như vậy càng không được, cơm trưa rất quan trọng, dù anh có bận cũng nên ăn chút gì, anh làm cả ngày đó, trợ lý của anh đâu, sao không nhắc anh?! Sao cái tật này của anh..."

Cô cảm thấy hình như bản thân nói có hơi nhiều, nhưng lại ngăn không được lo lắng cho sức khỏe của Sở Hư Uyên.

Sở Hư Uyên cười khẽ một tiếng.

Hình như tâm trạng của người đàn ông rất tốt, cong cong khóe môi: "Ừm, anh biết rồi."

Giọng điệu hiếm khi dịu dàng.

An Nhu có hơi chật vật né tránh tầm mắt của anh.

Cho dù Sở Hư Uyên chưa nói cái gì quá đáng, nhưng một người đàn ông đẹp trai chết người, chỉ cần mặc áo sơ mi màu đen, tươi cười dịu dàng, như

https://thuviensach.vn

vậy cũng đủ dụ dỗ người phạm tội. Rõ ràng chỉ cởi có mất nút áo trên thôi, nhưng lại thần thái lại khác xa một trời một vực với bộ dáng thường ngày.

Cởi bỏ sự nghiêm túc sắc bén đầy quy tắc, thay bằng sự tùy tiện đùa giỡn.

Sở Hư Uyên lại ăn thêm một hồi mới buông đũa, An Nhu đánh chết không chịu ngẩng đầu nhìn anh, đang yên lặng cúi đầu nhắn tin, nội dung toàn liên quan đến việc nghiên cứu phần mềm mới sắp tung ra thị trường.

Cũng không phải An Nhu áp bức sức lao động, mà là người trong phòng nghiên cứu này đều là dân nghiện công việc, một đám trạch nam. Cũng không biết Hạ Dương từ đâu kéo tới, phần lớn đều là sinh viên mới ra trường, trong lòng chứa sự nhiệt huyết đối với nghiên cứu phát minh công nghệ mới.

An Nhu quá bận, cũng không có nhiều thời gian cho phòng nghiên cứu, cô chủ yếu phụ trách lãnh đạo, cũng phụ trách đưa ra ý kiến sáng tạo. Cho nên, có đôi khi vẫn sẽ tự tay xử lý một vài việc.

"An Nhu, cảm ơn em." Sở Hư Uyên đột nhiên mở miệng.

Hai bàn tay đan thành hình tháp, ngón tay thon dài chạm vào nhau, giọng vui vẻ: "Em vất vả rồi."

An Nhu bả vai run lên, suýt chút xóa mất tin nhắn chưa kịp gửi. Ngón tay run run gửi tin đi, lúc này cô mới ngẩng đầu, nỗ lực khắc chế tầm mắt không nhìn bậy bạ: "Không không không không cần cảm ơn em làm gì, đây đều việc em nên làm, là việc em nên làm, haha."

Ngắn ngủn một câu, An Nhu thiếu chút nữa lặp đi lặp lại như máy ghi âm, còn có xu hướng bị lag.

https://thuviensach.vn

Không có cách nào hết nha, dỗi trời dỗi đất, dỗi tổng giám đốc Sở Hư Uyên, cô có thể ứng phó vô cùng tốt, thậm chí còn dám dỗi ngược trở về, who sợ who.

Nhưng cô lại bó tay với một Sở Hư Uyên có thái độ dịu dàng, giọng điệu thân mật, thật sự là không có sức chống cự...

Mẹ ơi! Cứu con, ở đây có người muốn dụ dỗ trẻ vị thành niên phạm tội nè!

"Em vất vả nấu cơm cho anh, nên anh muốn khen thưởng cho em."

Sở Hư Uyên vẫn giữ nụ cười dịu dàng trên môi, nhìn qua tâm tình không tệ lắm, đôi mắt sắc bén như có chứa ngọn lửa trong đó, nhìn chăm chú vào cô, hỏi: "Em nghĩ xem, muốn khen thưởng cái gì, hửm?"

An Nhu cố gắng giữ vững bình tĩnh, biểu tình bình thường, nhưng lại yên lặng xê dịch mông, chỉ cần cảm thấy không ổn sẽ co giò chạy ngay. Cô cảm thấy bộ dáng hiện tại của Sở Hư Uyên quá... Rợn người, cũng không phải xấu xa, mà là... Làm cô cảm thấy có chút chút nguy hiểm.

"Em không muốn cái gì hết."

An Nhu thành khẩn, thật cẩn thận trả lời: "Sở tiên sinh, anh đối xử với em đã rất tốt rồi, em không muốn cái gì hết, thật sự đó, thề."

Sở Hư Uyên nhìn cô chăm chú.

Nét mặt An Nhu hiện ra sự chân thành, nhìn không ra bất kỳ cảm xúc nào khác.

Con mèo con ngu ngốc này thật sự rất giỏi giả vờ, nếu không phải anh tự mình chứng thực, chắc hiện tại cũng sẽ không nghi ngờ gì.

https://thuviensach.vn

"Ừm, anh biết, nhưng mà anh lại muốn tặng cho em."

Sở Hư Uyên dời tầm mắt, quay đầu lấy túi folder đặt trên bàn nãy giờ, cầm lên: "Đi phòng khách rồi nói?"

Thái độ không cho phép cự tuyệt.

Sở Hư Uyên ngồi ở trên sô pha phòng khách, An Nhu nơm nớp lo sợ ngồi vào phía đối diện, nhìn người đàn ông trước mặt thong thả ung dung mở ra túi folder.

"Sở tiên sinh, hôm nay là sinh nhật của anh, thật sự không cần..."

An Nhu còn giữ ý đồ muốn giãy giụa một chút, tuy rằng không biết rốt cuộc Sở Hư Uyên muốn làm cái gì. Nhưng lại cảm giác sẽ có chuyện gì đó thoát khỏi tầm tay của cô... Bị kịch bản quá nhiều, An Nhu cũng có lòng đề phòng.

"Quà cảm ơn em." Sở Hư Uyên không để ý đến cô, lo mở ra túi folder, lấy ra một sấp giấy tờ thật dày từ bên trong ra, còn có một phong bì.

An Nhu im lặng nhìn anh, lặng lẽ rụt cơ thể ra sau. Cô cảm thấy Sở Hư Uyên như vậy thật không quá bình thường... Ừm, hẳn không phải là ảo giác đâu ha.

Đã bị người trong lòng giám định "Không bình thường", tổng giám đốc Sở cũng không có để ý tới biểu tình của An Nhu, mà là đặt chồng giấy tờ thật dày kia lên trên bàn, phong bì đặt ở một bên.

"Em lựa chọn đi."

https://thuviensach.vn

"... Lựa chọn cái gì?" Cách một bàn trà, An Nhu ngốc ngốc đối diện với Sở Hư Uyên.

Sở Hư Uyên vẫn nhàn nhã bình tĩnh, vươn tay chỉ chỉ vào đống giấy nằm trên bàn: "Đây là toàn bộ giấy chứng nhận bất động sản cố định, cổ phần tập đoàn cùng những tập đoàn công ty khác trên thế giới, các tài sản không cố định. Sòng bài ở Los Angeles, đến nước H, những thị trấn, đảo thuộc chủ quyền, còn có một bộ phận lớn ở tủ sắt ngân hàng, có chìa khóa phụ..."

Giọng Sở Hư Uyên nhẹ nhàng đọc ra từng mục một trong danh sách sở hữu tài sản riêng của mình. An Nhu nghe mỗi một câu chữ lại lui về phía sau, cuộn tròn người.

Đúng là Sở Hư Uyên rất giàu có... Nhưng chuyện này có liên quan gì đến cô?

Cô không hề mơ ước đến tài sản của Sở Hư Uyên nha!

"Bên này là thẻ ngân hàng." Giọng Sở Hư Uyên nhẹ nhàng bâng quơ chỉ về phía phong bì kia, nói thẻ ngân hàng giống như là cải trắng bên đường.

"Bên trong là toàn bộ tiền phòng thân của anh, cụ thể bao nhiêu... Nhớ không rõ." Anh nhíu mày suy nghĩ trong chốc lát, nhìn như là thật sự nghiêm túc suy nghĩ.

An Nhu đã hoàn toàn nói lắp: "Sở Sở Sở Sở Sở Sở tiên sinh, thật sự không cần, thật sự..."

Hiện tại trong lòng cô đang rất là phức tạp, lại cảm thấy hành động khoe giàu của Sở Hư Uyên với cô là thật sự không thể hiểu được, lại cảm thấy Sở Hư Uyên không phải là người như vậy. Tóm lại, cô đoán không ra dụng ý chân chính của Sở Hư Uyên.

https://thuviensach.vn

"Hai cái này, em muốn chọn cái nào?" Sở Hư Uyên không để ý tới An Nhu đang lắp bắp từ chối, anh đẩy hai thứ này lên đi phía trước, tất cả đều đẩy đến trước mặt An Nhu, con ngươi đen nhánh nhìn chăm chú vào cô.

An Nhu giật mình thiếu chút nữa đá xuống mặt đất.

Cô nhanh chóng đứng lên, ngơ ngẩn nhìn Sở Hư Uyên: "Sở tiên sinh, anh... Nói giỡn đó hả? Cho dù muốn thử lòng trung thành thì cũng không phải thử theo cách này!!!"

An Nhu nói lắp bắp, hiện tại lòng cô rất hoảng, cảm thấy có chỗ nào đó rất không hợp lý nhưng lại không thể chỉ ra được, chỉ có thể hỗn loạn biện giải: "Em... Em không cần tài sản tiền tài của anh, Sở tiên sinh, em không phải là người như vậy..."

Sở Hư Uyên chăm chú nhìn vào cô, thở dài.

Hiện tại anh mới phát hiện sử dụng loại chính sách dụ dỗ này với An Nhu là rất kỳ lạ, nhưng anh cũng không am hiểu nói ra tiếng lòng của mình, chỉ có thể nói... không thể dùng cách đối xử với người thông minh tới nói chuyện với An Nhu được.

"An Nhu, em thật sự không biết anh có ý gì sao?"

Sở Hư Uyên tay chống bàn, cúi người về phía trước nhìn mèo con nhà anh, con ngươi của anh rất sáng, ẩn chứa cảm xúc phức tạp: "Em chỉ là không muốn hiểu thôi."

Tuy chỉ số thông minh của An Nhu không cao, nhưng cũng không thấp.

Sở Hư Uyên cũng rất rõ ràng, không phải không biết, mà rõ ràng, đây là từ

https://thuviensach.vn

chối theo bản năng.

Con mèo ngu ngốc này...

Tại sao lại quật cường bướng bỉnh vào ngay lúc này kia chứ, lúc không tự tin thì lại cực kỳ không tự tin.

Sở Hư Uyên có chút đau đầu.

"Bên trái là tài sản cố định, bên phải là vốn lưu động."

Giọng Sở Hư Uyên nhàn nhạt, nhưng không khó nhận ra sự dịu dàng ẩn giấu bên trong: "Em lựa chọn cái nào?"

Khi một người đàn ông nguyện ý tình nguyện giao toàn bộ giá trị con người cho một cô gái, là có ý nghĩa gì?!!

Sao có thể là thù lao một bữa cơm nhà được?

Không có người sẽ làm loại kinh doanh thâm hụt tiền vốn này... Ai cũng hiểu rõ hàm nghĩa trong đó.

Chỉ là quá mức rõ ràng, cho nên ngược lại mới không thể tin được.

An Nhu ngu người nhìn người đàn ông đang ở trước mặt mình, cơ thể hơi run rẩy.

"Hữu nghị nhắc nhở em."

Sở Hư Uyên nhìn vào đôi mắt lấp lánh của phu nhân tương lai của mình, khẽ cười một tiếng, tay chống ở trên bàn trà, hơi hơi khom lưng, nhướng thân trên về phía trước, gương mặt đẹp quá mức phạm quy càng lúc càng

https://thuviensach.vn

phóng to ở trước mắt An Nhu.

"Hai dạng tài sản này tổng cộng bao nhiêu anh cũng không tính được, đương nhiên, em sẽ lựa chọn thứ đáng giá nhất ở đây rồi, đúng không?"

Nhắc nhở quá rõ ràng.

Rõ ràng đến căn bản không cần suy nghĩ.

An Nhu hít sâu một hơi, cúi đầu, chớp chớp mắt, ép nước mắt rơ xuống.

Người này thật là... Cho dù thổ lộ, cũng không thể nói một câu" Anh yêu em" sao?

Ngu ngốc!!!

Ngu hết chỗ nói!!!

Trực tiếp lấy tiền đập người, thủ đoạn này thật là thô bạo lại trực tiếp kinh người.

Nhưng là... Đây cũng thiệt tình của anh.

"Em nghĩ kỹ rồi."

An Nhu ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt người đàn ông trước mặt, trước đó cô chưa từng suy xét đến khả năng này, nhưng hiện tại, cô cũng thật lòng muốn thử xem.

Có một người đã vươn tay về phía mình, việc cô phải làm, chính là nắm lấy đôi tay mà thôi.

https://thuviensach.vn

"Em nghĩ tới một lựa chọn đáng giá nhất, hiện đang ở tại nơi này."

An Nhu đột nhiên cười một tiếng, sau đó ở trong chớp nhoáng, cô dẫm một chân lên mặt bàn, mượn lực từ bàn trà bay vọt lên phía trước, lập tức ôm lấy cổ người đàn ông tỏ tình khác với người thường trước mắt này.

Sở Hư Uyên cũng có cảm ứng, mở ra ôm ấp, thẳng tắp tiếp được mèo con đang bổ nhào vào trong lòng ngực mình. Lần này là rõ ràng, chính xác ôm chặt lấy.

Người con gái trong lòng ngực rất nhẹ, nhưng lại như là toàn bộ thế giới của anh.

"Em nghĩ kỹ rồi."

An Nhu gắt gao ôm chặt cổ người đàn ông này, cơ thể bị người đàn ông ôm vào trong ngực, có thể nghe được tiếng tim đập kịch liệt khác với vẻ ngoài bình tĩnh của anh.

"Em lựa chọn anh, tài sản quý giá nhất nơi này." An Nhu cười nhẹ một tiếng, nói ra những lời này, cả người đều còn đang run rẫy vì hưng phấn.

Trái tim kịch liệt nhảy lên, cất giấu sự bất an, cô vẫn còn lo lắng, lo lắng không biết bản thân có hiểu sai ý hay không, lo lắng tất cả đều không phải sự thật.

"Anh đâu có nói em không chọn anh đâu!!!"

Cả người đều bị anh bế lên như em bé, An Nhu chui đầu vào cổ Sở Hư Uyên, lặp lại một lần: "Em lựa chọn anh, chọn anh thì cái gì cũng đều có!"

Thời như như thật dài, lại thật ngắn ngắn ngủi.

https://thuviensach.vn

Sau khi nói xong, An Nhu chỉ nghe thấy tiếng tim đập của chính bản thân mình.

Cuối cùng, rốt cuộc cô cũng nghe được giọng của Sở Hư Uyên.

Mang theo một chút ý cười, mang theo một chút chiều chuộng, còn có một chút... Dịu dàng.

"Quyết định rồi, lựa chọn anh, không thể đổi ý đó!!!"

https://thuviensach.vn

Chương 84: Sở ba tuổi nhõng nhẽo

An Nhu ôm cổ Sở Hư Uyên, nửa ngày cũng không muốn buông tay.

Hiện tại cả người cô như lọt vào trong sương mù, có loại cảm giác nằm mơ...

Cô thật sự chọn đúng rồi sao?

Không có hiểu sai ý?

Thì ra... Người cô thích cũng thích cô.

Sở Hư Uyên đứng trong chốc lát, ngã người ra sau, trực tiếp ngồi trở lại trên sô pha, vững vàng đặt An Nhu ngồi ở trên đùi, giọng lười biếng: "Kích động đến như vậy sao?"

Anh cố ý xuyên tạc tâm trạng hiện tại của An Nhu, còn anh thì trầm ổn hơn nhiều.

Mèo con vẫn luôn chôn ở cổ anh rốt cuộc cũng nguyện ý ngẩng đầu, hốc mắt đỏ đỏ, lại dùng sức trừng mắt liếc anh.

"Sở Hư Uyên, tiếng tim đập của anh em đều nghe thấy được!" Cái loại kịch liệt hỗn độn này, anh thật tưởng bản thân mình là thánh à, ở đó còn giả bộ?

Sở Hư Uyên giật mình ngạc nhiên, có chút ngoài dự đoán, anh cũng không

https://thuviensach.vn

có phản bác An Nhu, mà là hôn trán cô, nhỏ giọng cười: "Ừ."

Thật ra đây là một nước cơ đầy nguy hiểm, nếu An Nhu không có ý này, hoặc là không hiểu, như vậy... Kế tiếp sẽ rất phiền phức.

Chỉ là vào một giây kia, nói không rõ tại sao... Ở trên Baidu có vô số cách, Sở Hư Uyên vẫn lựa chọn cách riêng của mình. Thật ra, cũng không tính là cách tỏ tình lãng mạn, nhưng đối với anh mà nói, hai tay dâng hết toàn bộ gia sản của mình... Chính là thông báo tốt nhất.

Cho dù cuối cùng An Nhu có lựa chọn anh hay không, thì em ấy cũng đã có được ít nhất một phần hai giá trị con người trong mớ tài sản kia của anh.

An Nhu ngây người một lát, bị sự khác thường vô cớ của Sở Hư Uyên làm cho ngu người. Vốn dĩ cô chưa từng nói chuyện yêu đương, nên cũng không biết bản thân nên làm gì trong trường hợp này... Có cảm giác không khí giữa hai người khác với những lúc ở chung hồi trước... Có gì đó, không thể nói thành lời.

"Được rồi, không còn sớm, em ngủ sớm đi."

Sở Hư Uyên vỗ vỗ đầu mèo con đang vùi người ở trong lòng ngực mình, giọng bình tĩnh: "Ngày mai dẫn em đi ra ngoài chơi, ngoan."

Âm cuối hơi hơi cao, làm lòng cồn cào ngứa ngáy.

An Nhu bị âm điệu vô tình này của Sở Hư Uyên trêu chọc, khiến mặt đỏ lên, nhưng cô cũng cảm thấy đầu óc hiện tại có hơi hỗn loạn, dứt khoát từ trên người Sở Hư Uyên bò xuống, tầm mắt có chút trốn tránh: "Sở tiên sinh, à... Em đi ngủ trước! Anh cũng ngủ sớm! Chúc anh ngủ ngon!"

Nói xong, An Nhu xoay người vội vàng chạy lên lầu, bóng dáng có chút

https://thuviensach.vn

chật vật, tìm được phòng bản thân từng ở, trực tiếp mở cửa đi vào.

Lưu lại một mình Sở Hư Uyên dựa ngồi ở trên sô pha, thất thần một hồi lâu, mới tay vỗ về đôi môi, cười khẽ ra tiếng.

Mèo con ngu ngốc... Mặc kệ thế nào, hiện tại con nhóc này đã là người của anh.

Kế tiếp còn có rất nhiều cơ hội ở chung, thời gian còn rất dài.

Khom lưng sắp xếp lại chồng giấy tờ cùng phong thư bị An Nhu dẫm lên bàn trà rơi tán loạn dưới đất, Sở Hư Uyên chậm rì rì đi lên lầu hai, vào thư phòng lục soát thêm càng nhiều thông tin về chuyện yêu đương.

Nếu hai người đều là tay mới trong tình cảm nam nữ thì cũng không có gì không tốt. Có thể cùng nhau từ từ học, tri thức không có giới hạn.

An Nhu nhút nhát chạy trốn vào phòng, đêm đầu tiên trong suốt mấy tháng này không làm bài tập hay vùi đầu viết chương trình phần mềm, mà là trực tiếp rửa mặt, leo thẳng lên giường ngủ liền mạch lưu loát.

Ngủ thẳng giấc cho đến tận chín giờ sáng ngày hôm sau mới tỉnh. Chuyện thứ nhất sau khi thức dậy chính là ngồi ở trên giường phát ngốc, thuận tiện tiến hành kiểm điểm bản thân.

Quả thực như là đang nằm mơ vậy... Như thế nào lại tùy tùy tiện tiện chấp nhận quen Sở Hư Uyên?!

Hừ, lúc ấy mình nên chọn tài sản cố định hay là vốn lưu động, chọn Sở Hư Uyên làm gì kia chứ?!

Nhìn xem, người này lại đặt bẫy để cô tự nguyện rơi vào, rất ư là quen cửa

https://thuviensach.vn

quen nẻo!

Quả thực phải bị trí thông minh của chính mình làm tức khóc.

Ở trên giường lăn qua lộn lại lăn vài vòng, An Nhu lưu loát sửa sang lại tâm tình. Lúc này mới chú ý tới khu ổ cứng trong đầu có một tin nhắn chưa đọc.

【 tỉnh chưa? Nếu tỉnh, thì đến tủ quần áo chọn bộ nào em thích, nếu không thích thì gửi mẫu cho anh, anh sẽ cho người đổi lại hết cho em. 】

Thời gian gửi là tám giờ sáng hôm nay.

Nhìn lại thời gian, có hơi trễ.

An Nhu dừng một chút, chạy tới trước tủ quần áo, mở ra nhìn, liếc mắt một cái đã giật mình kinh ngạc tới rồi.

Ngay từ đầu, bên trong chỉ toàn là áo sơ mi trắng đen và tây trang, ba màu sắc chủ đạo đơn giản. Hiện tại tất cả đều được đổi thành quần áo của phái nữ, từ áo khoác đến váy... Cái gì cần có đều có. Bên cạnh còn treo rất nhiều túi xách phong cách khác nhau.

Tầm mắt vừa chuyển, bàn trang điểm bên kia ngập nước hoa và son phấn.

Cho dù người không quan tâm đến mỹ phẩm như An Nhu cũng miễn cưỡng nhận thức được vài nhãn hiệu, cũng biết có mấy hiệu nước hoa... Bán cô cũng đều mua không nổi.

An Nhu im lặng duy trì biểu tình phức tạp ba giây, cuối cùng mới kết luận...

Làm phụ nữ của sếp lớn thật là hạnh phúc!

https://thuviensach.vn

【 Sở tiên sinh, em đã thức rồi. 】

An Nhu do do dự dự gửi tin nhắn trả lời, lật lật tìm tìm xem xem ở trong tủ quần áo, có chút rối rắm phát hiện, kiểu dáng của mỗi một bộ quần áo ở đây cô đều rất thích.

【 cảm ơn anh đã chuẩn bị mấy thứ này cho em... Em rất là thích, cảm ơn Sở tiên sinh nhiều. (hay là em lấy thân báo đáp cho anh nha.gif) 】

An Nhu đen mặt.

Cô là đứng đứng đắn đắn nói chuyện, sao cái hệ thống quỷ này lại nhào ra gây chuyện vậy trời? Hơn nữa không biết có phải cô bị ảo giác hay không... Hình như hệ thống đang tự thả bay, ngày càng hành động tùy tiện thì phải?

【 không có việc gì. 】

Sở Hư Uyên dựa vào ghế, đang cầm viết ký tên thì nghe được tiếng chuông di động, mặt mày người đàn ông dịu dàng trong một cái chớp mắt, nâng mi.

【chẳng lẽ thân là bạn trai lại không nên chuẩn bị đồ cho bạn gái của chính mình sao? 】

An Nhu:... Đã chịu mười ngàn mũi tên đâm vào tim.

Khái niệm bạn trai bạn trái còn đang mơ hồ không rõ, lần thứ này bị anh cường điệu một lần, hiện tại quả thực là dở khóc dở cười.

Vành tai hoàn toàn đỏ, An Nhu ho khan hai tiếng.

"Anh đó... Đột nhiên tán tỉnh như vậy thì ai mà chịu nổi hả!" Nói xong An

https://thuviensach.vn

Nhu mới ý thức được Sở Hư Uyên không ở trước mặt, nghe không thấy, chỉ phải gõ chữ gửi đi.

【 em biết! Anh không cần nhắc nhở em! 】

Nói như vậy hình như lại có hơi thẹn quá thành giận, An Nhu dừng một chút, tiếp tục gửi.

【 mặc đẹp cũng là cho anh xem chứ ai, còn lâu em mới khách sáo. (đương nhiên rồi, không mặc đẹp thì làm sao quyến rũ được anh. gif) 】

An Nhu thiếu chút nữa bị chính nước miếng của mình làm sặc chết.

Cái này! Hệ thống! Rác rưởi! Cư nhiên! Thật sự! Thả bay chính nó!

Bộ nó muốn mình chết vì xấu hổ hay sao?!!!

Vì tránh hệ thống lại xuất hiện emoji làm cô xấu hổ, dưới sự tức giận, An Nhu dứt khoát tắt máy, mắt không thấy lòng không phiền. Cô và cái hệ thống này còn lâu mới giống nhau, cô là một người con gái rụt rè nha!

An Nhu vượt qua những ngày cuối tuần ở trong nhà Sở Hư Uyên. Rốt cuộc đã là quan hệ bạn trai bạn gái, An Nhu cũng không khác sáo đề phòng như trước, sau khi Sở Hư Uyên làm trợ lý mua đồ vật dành riêng cho nữ giới lại đây thì An Nhu an lòng ngốc tại nơi này.

Thật ra, hai người không có gì, ngay từ đầu Sở Hư Uyên tính dẫn An Nhu đi ra ngoài chơi, kết quả An Nhu giữa đường có việc nên đi không được, đành đổi thành hai người cùng nhau ở nhà xử lý công việc.

Sở Hư Uyên không vui ra mặt, An Nhu không có cách nào, còn dành thời gian để dỗ anh bạn trai trẻ con này. Thật là không thể hiểu được, một người

https://thuviensach.vn

nghiện công việc, giờ lại muốn ra ngoài chơi với cô, không thích làm việc là sao!

Hiện tại đối với Sở ba tuổi, yêu đương cao hơn công việc, thật không xứng chức chủ tịch một tập đoàn lớn, bạn gái An tạm thời gánh vác trọng trách học tập chăm sóc con trẻ.

Ngày thứ hai đầu tuần, An Nhu được Sở Hư Uyên đưa đến trường, cô lễ phép kiên trì từ chối không để Sở Hư Uyên đưa cô đến trước biệt thự.

Tuy rằng nói là đã xác định quan hệ, nhưng thế này cũng quá nhanh!

An Nhu chạy nhanh như chớp về ký túc xá biệt thự, còn chưa có đi vào, thì thấy Tô Hoàng đang đứng ở trước cửa biệt thự.

"Í, Nhu Nhu, chào buổi sáng ~" Tô Hoàng cười tủm tỉm chào hỏi, biểu tình nhìn không ra chút khác thường nào.

An Nhu giật mình ngạc nhiên, theo bản năng quay đầu nhìn người đàn ông còn ngồi trên xe. Hiện tại cô không cảm thấy hai người kia có thể sinh ra cảm tình gì, nhưng dựa vào trình độ đối chọi giữa hai người kia...

An Nhu thật sự rất muốn biết, rốt cuộc là tình huống như thế nào mới làm hai nhân vật nam nữ chủ ghét nhau như vậy.

Cửa sổ xe chậm rãi kéo xuống, Sở Hư Uyên xa xa liếc mắt nhìn Tô Hoàng. Người thông minh, chỉ cần một ánh mắt cũng đủ giao lưu rất nhiều tin tức.

Bao gồm khiêu khích, bao gồm khinh thường.

Cười lạnh một tiếng, Sở Hư Uyên quay đầu dịu dàng nhìn An Nhu, vẫy vẫy tay: "Buổi tối gặp."

https://thuviensach.vn

Sau khi nghe An Nhu nói không muốn anh xuống xe, nhưng anh vẫn khiêu khích Tô Hoàng, địch ý không hề giảm.

Tô Hoàng cũng đi tới, ôm chặt cánh tay An Nhu, làm như trước kia chưa từng bao giờ đối chọi gay gắt với Sở Hư Uyên vậy: "Nhu Nhu, chúng ta đi thôi, không còn sớm nữa rồi, sắp lên lớp rồi."

"A... Ừ. Chờ một chút, để mình vào trong lấy một chút đồ vật..."

An Nhu run bần bật, theo bản năng trả lời Tô Hoàng: "Nhanh thôi."

Nói, cô vội vàng đẩy ra cổng rào tre đi vào.

Cũng không phải An Nhu không muốn quan tâm, mà thật sự là, thứ nhất, việc này cô quan tâm không được, thứ hai... Cô thật sự sắp đi trễ. Hơn nữa, An Nhu cũng không ngờ rằng Tô Hoàng vẫn còn đang đợi cô đến lớp chung. Giờ này đáng lý ra Tô Hoàng đã đến trường rồi mới đúng.

Lấy xong trở ra, An Nhu hơi nhẹ nhàng thở ra, Sở Hư Uyên đã không còn nữa. Nhưng Tô Hoàng lại vẫn đứng ở cửa, như đang suy nghĩ đó, nhìn cô đăm đăm, hơi rợn người.

"Ở bên nhau?" Thân mật ôm chặt cánh tay An Nhu, Tô Hoàng thình lình mở miệng.

"Hả? À... Xem như đi."

Tuy rằng đã xác định quan hệ, An Nhu vẫn cảm thấy không được tự nhiên, đặc biệt là tuyên bố chuyện này với người thân thiết: "Ừm... Mới hôm kia thôi."

https://thuviensach.vn

Mới tuần trước cô còn đang nghĩ cách nỗ lực tới gần Sở Hư Uyên, một tuần sau... Đã xác định quan hệ.

Sự chênh lệch thời gian cũng quá lớn.

"Hừ, đã nhìn ra."

Trước mặt An Nhu, Tô Hoàng chưa bao giờ che dấu bản thân mình chán ghét Sở Hư Uyên. Lúc này cũng chỉ là cười lạnh nói: "Tiện nghi anh ta."

An Nhu yên lặng cười.

Thật sự là cô không biết nói như thế nào, nói cái gì cũng không đúng, chỉ có thể...

"Tô Hoàng, cậu... Rốt cuộc tại sao lại nảy sinh mâu thuẫn vớ Sở tiên sinh vậy?" An Nhu có chút tò mò.

Cốt truyện trật đường rây không nói, cô chỉ là không hiểu được, tại sao hai người kia lại đối địch đến nước này. Đương nhiên, Sở Hư Uyên là coi thường, còn Tô Hoàng lại là nhìn không thuận mắt.

"Nhìn ra sao cũng không vừa mắt."

Tô Hoàng trả lời đơn giản thô bạo, kéo cánh tay An Nhu, Tô Hoàng tươi cười dịu dàng: "Được rồi, không nhắc tới anh ta nữa, không có gì tốt để nhắc tới. Nhu Nhu, hôm nay giữa trưa chờ mình chút, hai tụi mình đi ăn trưa chung đi."

Thật ra cô chưa nói thật.

Người cùng tính cách thường hay chơi chung với nhau, nhưng đối với Tô

https://thuviensach.vn

Hoàng mà nói. Ngày đầu gặp Sở Hư Uyên ở hội nghị tứ đại gia tộc cô có chút cảm tình với anh ta, nhưng đối phương cư nhiên dám chặn ngang một chân, đoạt đồ vật cô muốn...

Càng nhớ lại càng khó chịu, cho dù sau này bắt tay hợp tác trong công việc, trong lòng cũng vẫn khó chịu.

Hơn nữa, nhiều việc xảy ra, tích lũy nghẹn uất, cảm tình của Tô Hoàng đối với Sở Hư Uyên đã thành con số âm. Nói không khoa trương, ở trong cảm nhận của cô, người lỗ mãng như Hạ Dương đều tốt hơn Sở Hư Uyên rất nhiều.

Cuộc sống hàng ngày của An Nhu vẫn bình thường, đi học, trở về biệt thự nghiên cứu phần mềm.

Gần đây bọn họ nghiên cứu phát minh ra một loạt phần mềm, đã và đang chuẩn bị tiến hành đánh giá cuối cùng để xác định và cùng đưa ra thị trường. An Nhu không thể không thừa nhận, Hạ Dương nói không sai, lượng công việc khổng lồ như vậy, một mình An Nhu là làm không xong.

Những ý tưởng cô từng đưa ra, làm mọi người trong phòng nghiên cứu đều hưng phấn.

Phòng nghiên cứu đều là người trẻ tuổi, môi trường cũng rất sinh động, tiếp thu rất nhanh, nhiệt tình cũng đủ, chủ động tăng ca thêm giờ. Bọn họ cũng là thiệt tình tin tưởng vào An Nhu.

"Thôi đi, ban đầu không phải chú mày phản bác tàn nhẫn nhất sao?" Người đẹp tóc vàng cười trêu chọc, đụng vào bả vai nam sinh bên cạnh.

"Hiện tại hết ý kiến rồi?"

https://thuviensach.vn

Thật ra, ban đầu cũng không phải ai cũng đều tin tưởng An Nhu, rốt cuộc cô chỉ là một học sinh, thẳng đến khi An Nhu gia nhập nghiên cứu, phơi bày ra năng ký ức đầy khủng bố và năng lực xuất chúng trời cho. Lúc này mới đè xuống phản đối của những thiên tài mà Hạ Dương mời về hợp tác.

Nam sinh tóc đen bị đụng bả vai, không nói gì, nhưng biểu tình có vài phần thẹn quá thành giận: "Được, tôi... Thừa nhận cô ta còn không được sao."

Người trong phòng nghiên cứu đều nở nụ cười, An Nhu đứng bên cạnh cũng nhịn không được nở nụ cười. Người trẻ tuổi này tên là Tần Hạ, là người nhỏ tuổi nhất trong phòng nghiên cứu, tính lên còn nhỏ hơn An Nhu một tuổi, cũng là người bướng bỉnh không nghe lời An Nhu nhất.

Ngay từ đầu còn cứng cổ ồn ào "nói cô là đại tiểu thư không biết làm gì", đến bây giờ mới thực lòng làm việc chung với An Nhu, cũng bất quá chỉ mới hai ba tuần mà thôi.

An Nhu cười cười, nhưng thật ra rất thản nhiên, cô không chấp nhất.

Cô cũng chậm rãi học xong cách giao lưu với người khác, hơn một nửa người trong công ty đều không phải xuất sứ từ học viện DICE. Cho nên tính cách cũng không cao ngạo như người trong học viện.

Nói thẳng, An Nhu rất thích tiếp xúc với bọn họ.

Không khí hòa bình này căn bản không cần lo lắng giữ gìn, mỗi người đều rất chờ mong đứa con đầu tiên đưa ra thị trường.

An Nhu bận suốt một tuần, cơ hồ không có thời gian gặp mặt Sở Hư Uyên. Nói là xác định quan hệ, nhưng đều là lần đầu tiên yêu đương, An Nhu cũng không biết phương thức nào thích hợp để ở chung.

https://thuviensach.vn

Nếu nhất định phải nói, thì đại khái chính là lúc nói chuyện, không khách sáo, cũng không cân nhắc suy nghĩ mới nói ra.

An Nhu cũng có thể cảm giác được, thái độ Sở Hư Uyên tùy tính hơn nhiều so với trước. Anh ấy như là rốt cuộc đã tránh thoát gông xiềng gì đó. Giống như là từ một người trưởng thành, thoái hóa thành học sinh nhà trẻ.

An Nhu tỏ vẻ, chuyện này tuyệt đối không phải nói bừa.

【 Sở tiên sinh, em về nhà đây, anh còn ở công ty sao? Nhớ rõ ăn cơm đúng gờ nha. 】

Trước kia, An Nhu sẽ không nói loại lời nói này, hiện tại cô lại lo lắng cho sức khỏe của Sở Hư Uyên, biết giờ này anh ấy vẫn ở lại công ty làm việc, lòng nhói, đau đau.

Trên cơ bản, chuyện nhắc thúc giục Sở Hư Uyên đúng giờ ăn cơm đã trở thành công việc hằng ngày của cô.

【 anh không ăn, không muốn ăn. 】

Người đàn ông ngồi ở trong văn phòng, khép hờ con ngươi, không chút để ý trả lời. Trước mặt là từng đống giấy tờ, mà phần cơm trợ lý đưa vào lại bị anh tùy hứng đặt ở trong góc.

... Lại nữa.

An Nhu im lặng, cô đang chuẩn bị đến căn tin ăn gì đó lắp bụng rồi về ký túc xá biệt thự. Trong khoảng thời gian này, cô không ở lại lớp học thêm sau khi tan học, hiện tại cô đã đủ năng lực đuổi kịp tiến độ trên lớp. An Nhu chủ yếu tập trung tinh thần sức lực ở phòng nghiên cứu.

https://thuviensach.vn

【 anh nhanh ăn đi, em cũng chuẩn bị đi ăn đây. 】

An Nhu bất đắc dĩ xoa xoa trán, quả thực không còn lời gì để nói.

【 công việc hôm nay rất nhiều? Anh còn chưa làm xong nữa sao? (sờ sờ đầu, ngoan, nghe lời.gif) 】

【 cự tuyệt, anh không nghe, em lại đây đi, chúng ta ăn chung, nếu không anh không ăn. 】

Giọng Sở Hư Uyên nhẹ nhàng, trả lời đương nhiên rồi. Anh cực cực khổ khổ chuyển địa điểm làm việc đến gần học viện là vì cái gì? Đương nhiên chính là vì cùng ăn cùng ngủ với mèo con nhà anh.

Đúng vậy, ngay lúc bắt đầu mối quan hệ, Sở Hư Uyên đã quyết chí chuyển nơi làm việc, giữa đường xác định một căn cứ điểm, vị trí ở gần học viện DICE. Cũng không phiền gì, nhân viên tập đoàn Thần Quân vẫn làm việc ở toàn nhà chính, chỉ có mình Sở Hư Uyên thay đổi vị trí mà thôi.

Sở Hư Uyên vẫn rất rõ ràng, bản thân ra vào học viện DICE quá thường xuyên sẽ làm mọi người chú ý, căn cứ theo Baidu, quá trình yêu đương không thể sốt ruột.

Cho nên, sau khi suy nghĩ, đã nhanh chân tìm được một nơi gần học viện. Nếu An Nhu không có thời gian tìm anh, thì anh cũng có thể tìm mèo con ngu ngốc nhà mình lúc nào tùy thích.

Quả nhiên lại là cái kịch bản này.

An Nhu đã quen, đành nhận mệnh, dưới chân xoay một cái, An Nhu đi ra ngoài học viện.

https://thuviensach.vn

【biết rồi... Sở tiên sinh, hiện tại em đến với anh ngay đây. 】

Thật sự cũng không phải muốn cự tuyệt, chỉ là cảm thấy không cần thiết tốn công. Vì thế Sở Hư Uyên mới tuyên ngôn nếu cô không đến anh sẽ không ăn. Quả thực khó có thể tưởng tượng được lại có người tùy hứng đến nước này.

Vừa tức giận lại vừa buồn cười, An Nhu không thể không đi gặp Sở Hư Uyên, coi như tiết kiệm được tiền cơm. Tuy rằng cũng không bao nhiêu, nhưng hay đồng nào đỡ đồng đó.

An Nhu đi ra phía cổng trường, còn chưa đi vài bước, lại nghe được có người kêu tên mình.

"An Nhu!" giọng nữ đầy sắc nhọn, tuy rằng quen thuộc, nhưng là giọng điệu lại vô cùng ác liệt... An Nhu quay đầu, thấy một nữ sinh đang vội vàng chạy tới.

Vệ sỹ được có Sở Hư Uyên sắp xếp âm thầm ẩn núp xung quanh đang muốn ra tới, An Nhu vội vàng xua xua tay, ý bảo tạm thời không cần ra mặt. Dù sao cũng là ở trường học, cô không nghĩ làm chuyện ồn ào.

Người ra vào học viện rất nhiều, An Nhu đứng ở vị trí cửa hông, nhưng mọi người sẽ không rảnh đứng lại để ý.

"An Như Uyển." Người tới vội vàng chạy đến trước mặt cô, An Nhu nhìn cô ta chạy tới gần, lúc này mới nhẹ giọng nói.

"An Nhu, An Nhu..." An Như Uyển hiển nhiên là liều mạng chạy tới, vốn dĩ cô ta đi chính là đóa hoa trắng nhỏ yếu đuối mảnh mai. Hiện tại chạy một đoạn đường đã thở hổn hển, lúc này đứng ở trước mặt An Nhu, đang thở dốc lên xuống.

https://thuviensach.vn

"Nhu Nhu, chị tìm em đã lâu, em muốn đi ra ngoài sao?" Cố giữ đều hơi thở, xoa xoa mồ hôi trên trán, An Như Uyển ngồi dậy, đứng ở trước mặt An Nhu, khóe miệng miễn cưỡng treo nụ cười.

An Nhu im lặng nhìn chăm chú vào cô ta, hiện tại cô không muốn nói gì với An Như Uyển. Hơn nữa, Sở Hư Uyên đang chờ cô, không thể kéo dài.

"Có chuyện gì sao?" An Nhu bình tĩnh hỏi cô ta, nâng cổ tay nhìn đồng hồ.

"Tôi không có nhiều thời gian, nói nhanh đi."

An Như Uyển cắn cắn môi. Hiện tại cô mới rõ, An Nhu đã không còn giống như trước kia. Rõ ràng trước kia nhìn đến cô đều lộ ra sắc mặt yếu ớt sợ hãi...

"Nhu Nhu, chị có chút việc, muốn xin em giúp đỡ." Hiện tại, An Như Uyển không thể không cúi đầu cầu xin.

"Sao em có thể chặn số điện thoại của chú thím?"

"Đó là chuyện riêng nhà tôi, không liên quan gì đến chị." Thái độ An Nhu rất kiên quyết, cũng nhìn không ra biểu tình gì.

"Còn có việc sao?" Tìm Từ Tuệ Văn, tìm An Minh Lễ, An Như Uyển cũng chỉ có chút thủ đoạn này.

Lần này An Nhu thật sự xoay người đi, lúc này An Như Uyển mới luống cuống, túm chặt tay áo của cô: "Nhu Nhu, Nhu Nhu, em... Em giúp giúp chị đi, chị phải bị thôi học..."

Sau cái ngày cô tìm An Nhu nói chuyện, An Như Uyển hoảng hốt phát hiện

https://thuviensach.vn

thông báo thôi học đã được thông qua. Cô không còn cách nào, đành đi tìm người nhà, cầu cha mẹ đến tìm Từ Tuệ Văn và An Minh Lễ, hai người kia đồng ý giúp, nhưng lại không liên lạc với An Nhu được.

Lúc ấy An Như Uyển mới hiểu rõ, chuyện đã không có khả năng.

Tại sao An Nhu lại không nhận điện thoại, nguyên nhân quá rõ ràng.

Hai ngày sau An Như Uyển rốt cuộc cũng liên hệ với Lý Văn Như, lại bị cô ta mặt lạnh như băng ném một câu "thông báo thôi học của cô đã được ký quyết định". Lúc này mới làm An Như Uyển hoàn toàn hoảng sợ.

https://thuviensach.vn

Chương 85: Đến thành phố khác thi đấu

Trăm cay ngàn đắng mới điều ra được hành trình hàng ngày của An Nhu, An Như Uyển cực cực khổ khổ tìm tới cửa, cũng không phải là vì nói hai câu rồi đi.

"Nhu Nhu, chị lập tức phải bị thôi học rồi, chị không muốn bị thôi học."

An Như Uyển cầu xin nhìn An Nhu, biểu tình hoảng loạn: "Nhu Nhu, chị biết em có cách, đúng hay không?"

Tuy rằng không nói rõ, nhưng ai đều biết cách này là gì.

An Nhu chỉ là học sinh, cũng không có bối cảnh, cô đương nhiên không có quyền can thiệp vào quyết định của nhà trường, nhưng là cô quen Sở Hư Uyên.

Làm như vậy tuy rằng khuất nhục, nhưng An Như Uyển cũng không thể không cúi đầu.

Đánh chết cô cũng không thể tưởng tượng được, lúc trước rõ ràng là ba người cùng nhau tiến vào học viện, cố tình chỉ có An Nhu là có vận khí tốt, leo lên Sở Hư Uyên, cô thật sự không cam lòng.

Nếu nói Sở Hư Uyên thích con gái bình dân, vậy tại sao lại không thể coi trọng cô?

https://thuviensach.vn

Chỉ có mình An Nhu hoãn được quyết định thôi học...

Hiện tại tạm thời nhẫn nại, chỉ cần gặp được Sở Hư Uyên là cô có thể làm anh ta để ý mình, sau đó cô sẽ đạp con đĩ nhỏ này xuống bùn, nó muốn quen đàn ông có tiền có thế, cô sẽ giúp nó!

"Tôi không có cách nào giúp chị."

An Nhu lại nhìn đồng hồ, cô rất bận, đã chậm trễ năm sáu phút: "An Như Uyển, bản thân cô đắc tội người khác, thì tự nghĩ cách đi, tôi không giúp được."

An Nhu cũng nghĩ tới bỏ đá xuống giếng, tuy rằng cô đã nói với Tô Hoàng, nhưng cho tới nay cũng không nghe cậu ấy nhắc tới, đã nói lên Tô Hoàng cũng không tính toán làm An Nhu trộn lẫn vào.

Những chuyện bạo lực học đường kia, bản thân An Nhu cũng khó chịu, nếu có thể nhắc tới thì không cần nhắc tới. Nếu không phải An Như Uyển quá phận, cô căn bản sẽ không gọi cho Tô Hoàng. Tìm đường chết chính là An Như Uyển, về tình về lý, An Nhu cũng không có lý do gì giúp cô ta.

An Như Uyển còn muốn nói cái gì, nhưng An Nhu đã hết kiên nhẫn. Lắng lặng liếc mắt nhìn An Như Uyển một cái, An Nhu nhẹ giọng nói: "An Như Uyển, nếu cô muốn Sở tiên sinh tham dự vào, thì cô có thể tiếp tục."

Chói lọi uy hiếp.

An Nhu khẳng định sẽ không đi mượn thế lực Sở Hư Uyên giúp cô ta, nhưng lại không ngại dùng danh tiếng của anh ấy hù cô ta.

sắc mặt An Như Uyển nháy mắt trắng bệch. Cô gần như không thể giả vờ duy trì mặt ngoài yếu đuối đáng thương được, chỉ có thể cắn răng nhìn An

https://thuviensach.vn

Nhu: "An Nhu... Không ngờ em là loại người thế này?! Sao em có thể độc ác như vậy?! Tổng giám đốc Sở có biết em độc ác như vậy không?!"

Lời này thật sự...

Ngay cả bản thân An Nhu cũng không biết sao cô có thể nói như thế nữa. Đại khái là trong quá khứ cô quá dễ ức hiếp, luôn có người cảm thấy cô nên yếu ớt dễ bị họ đè dưới chân như vậy.

Không để ý An Như Uyển, lần này An Nhu thật xoay người đi.

Cô đã trễ mười mấy phút, còn phải nhanh chóng đến chỗ Sở Hư Uyên. Sắc mặt An Như Uyển tái nhợt nhìn An Nhu đi xa, cũng không dám giữ lại.

Bị học viện DICE đuổi học kết quả là gì... Cô không biết. Lần đầu tiên cô không thể không nhìn thẳng vào một sự thật... An Nhu, đã không phải con ngu vâng vâng dạ dạ, mặc cô ức hiếp như lúc trước.

Tuy rằng nơi Sở Hư Uyên chọn làm căn cứ điểm tạm thời không được rộng rãi lắm, nhưng tính bảo mật rất tốt, An Nhu nhanh chân chạy đến phòng là việc của anh, dọc theo đường đi không có người dám ngăn cản cô.

Có thể xuất hiện ở chỗ này đều là chân chính tâm phúc của Sở Hư Uyên, cũng chỉ có nhóm người này mới có tư cách biết Sở hành tung của Hư Uyên. Cho nên, bọn họ cũng thông minh, biết cái gì nên nói cái gì không nên nói, tuyệt đối sẽ không phạm vào quy củ của Sở Hư Uyên.

An Nhu một đường chạy đến tầng trên cùng, Hứa Thái Thiên đã đứng chờ cô ở trước cửa.

Nhìn thấy An Nhu xuất hiện, Hứa Thái Thiên cẩn thận lộ ra một biểu tình nhẹ nhàng thở ra, vươn tay chỉ chỉ vào trong. An Nhu đến chậm năm phút,

https://thuviensach.vn

người nào đó bên trong cũng đợi năm phút.

An Nhu lắc đầu nhìn anh ta, ý bảo cô không có việc gì, lúc này mới gõ cửa: "Sở tiên sinh? Em đến rồi nè."

Người đàn ông ngồi bên trong đang xoay bút máy, sắc mặt không vui, sau khi nghe được giọng người trong lòng, rốt cuộc bình tĩnh lại, ấn một cái nút trên bàn, cửa mở ra từ bên trong.

Chuyện tranh chấp giữa An Nhu và An Như Uyển không thể giấu giếm qua mắt Sở Hư Uyên. Nghĩ cũng biết, xung quanh cô đều là vệ sỹ của người này, phòng nghiên cứu ra sao thì anh ấy không biết, nhưng ở ngoài đường xảy ra tranh chấp chói lọi như vậy thì tránh không khỏi tai mắt của anh ấy.

"Ừ, em đừng dây dưa với cô ta."

Sở Hư Uyên nhướng mày, dặn dò An Nhu: "Những việc này em không cần phải xen vào."

Giống như Tô Hoàng, Sở Hư Uyên cũng không tính toán để An Nhu dính dáng đến chuyện này. Huống chi anh hiểu rõ tính cách của người phụ nữ tên Tô Hoàng kia, có thù tất báo, dâng trả gấp mười lần. Cho dù không có An Nhu, An Như Uyển cũng không có kết cục gì tốt.

Huống chi, Sở Hư Uyên cũng không tính toán ra tay, chỉ là không cần thiết nhắc tới những việc này.

"Em biết rồi, làm theo quy trình là được."

An Nhu cười cười, không tính toán dây dưa nhiều: "Chờ em nghỉ hè trở về rồi nói sau."

https://thuviensach.vn

Tránh được nhất thời, không tránh được một đời. Những việc đó, ít nhiều gì cũng phải đích thân cô đứng ra giải quyết một lần. An Nhu biết, cho dù hiện tại cô chặn số không liên lạc với người trong nhà, chờ đến khi nghỉ hè vẫn là phải đối mặt.

Hộ khẩu của cô vẫn còn ở nơi đó, không thể không quay về.

"Có thể thành niên sớm thì tốt quá rồi." Nghĩ lại cô còn có một năm nữa mới hoàn toàn thành niên, An Nhu héo héo thở dài.

Một khi thành niên cô có thể hoàn toàn thoát ly gia đình, tách hộ khẩu, không bao giờ dùng quan tâm đến bọn họ. Thật ra mà nói, từ lúc đặt chân vào học viện DICE, An Nhu chưa từng chạm vào một đồng nào của bọn họ.

"Ừ, anh cũng hy vọng như thế."

Sở Hư Uyên gật đầu, lộ ra biểu tình sâu xa: "Hay là..."

"Không cần!"

An Nhu quyết đoán cự tuyệt, dùng đầu gối cũng biết người này muốn nói cái gì: "Em là người tuân thủ pháp luật, là công dân tốt, sẽ không bóp méo tuổi tác làm giả giấy tờ tùy thân."

Người trước mặt hiện lộ ra sắc mặt tiếc nuối gãi đúng chỗ ngứa.

An Nhu nhịn không được đánh nhẹ vào ngực anh, nhịn không được, cười một tiếng: "Đừng giỡn nữa... Đúng rồi, cuối tuần này em phải đi ra ngoài tham gia thi đấu, tính tính cũng hơn một tuần."

Trước đó từng báo danh đăng ký, nhưng vì số người không nhiều, nên toàn bộ đều được chọn.

https://thuviensach.vn

An Nhu cũng không lo lắng gì, cho dù không có vầng sáng tên là Sở Hư Uyên, chỉ dựa vào thực lực của cô cũng đủ đoạt giải.

"Ừm, anh biết."

Sở Hư Uyên gật đầu, không lộ ra chút sắc mặt nào khó chịu: "Chúc em thi đấu thành công."

An Nhu có chút nghi hoặc nhìn anh một cái.

Thái độ này không giống như là người mới vừa yêu đương, căn cứ tập tính mấy ngày nay đều phải ăn chung với cô của người này, cô còn tưởng rằng còn phải ầm ĩ dỗ dành trong chốc lát, kết quả so còn muốn dễ dàng hơn cô nghĩ.

Chú ý tới ánh mắt An Nhu, Sở Hư Uyên cảm thấy buồn cười, cong cong khóe môi: "Cuối tuần này anh đến nước M công tác, không có ở trong nước."

"A? Vậy sao!"

An Nhu hơi giật mình, có chút ngoài ý muốn: "Sở tiên sinh cũng đi công tác?"

"Ừ, một hội nghị nho nhỏ, không có gì."

Giọng Sở Hư Uyên nhẹ nhàng bâng quơ: "Cần có mặt xử lý một vài quyết định."

Thật ra không nhẹ nhàng như vậy.

https://thuviensach.vn

Thân là người đứng đầu trong tứ đại gia tộc, Sở Hư Uyên có thể chỉ huy ra lệnh ở bên ngoài, cũng thuyết minh giá trị con người của anh, có thể làm anh ra mặt giải quyết, cũng không phải chuyện nho nhỏ như anh ấy nói.

An Nhu gật đầu, không nhiều lời, thuận vớt cà rốt cho vào trong chén Sở Hư Uyên: "Sở tiên sinh, đứng có mà thừa dịp em không chú ý kẹp thứ này vào chén của em, em không ăn đâu."

Hành động này lúc trước An Nhu sẽ không dám làm, hiện tại lại làm rất thuận tay. Sở Hư Uyên không ăn những gì người khác kẹp cho mình, vậy tại sao anh ấy lại lén lút gắp cà rốt cho cô!

Quả thực là tính cách quá ác.

*****

Ngày xuất phát đi thi đấu, An Nhu mới phát hiện số người tham gia lần này đều là người quen.

Đám người Hạ Dương, An Như Ngọc, Tô Hoàng, còn có An Nhu, trên cơ bản đều tham gia, Hạ Thanh Viễn dẫn đoàn đội, mênh mông cuồn cuộn một đống người. Tính chính xác mà nói, có tận năm người trong Thập Tam Tịch cũng tham gia thi đấu.

Chuyện này cũng bình thường, có tám người trong Thập Tam Tịch tham gia CLB IT, hiện tại cũng chỉ có năm người đủ tư cách tham gia.

"Học viện thành phố kế bên năm trước thiếu chút nữa thắng học viện chúng ta, đội trưởng muốn trả thù về đó."

Tô Hoàng cười tủm tỉm nói cho An Nhu nghe: "Nghe nói học viện đó năm nay cũng rất lợi hại."

https://thuviensach.vn

Hiện tại mọi người đang đứng làm thủ tục tại sân bay. Học viện DICE sở hữu vài máy bay riêng, phụ trách chuyên chở học sinh đi ra ngoài thi đấu, đám người bọn họ vừa vặn ngồi một chiếc máy bay loại nhỏ.

"Vậy sao?" An Nhu gật đầu, nhanh chóng tra xét thông tin của học viện đối thủ.

Tuy rằng học viện DICE là trường học nổi danh thế giới, nhưng ở bên ngoài vẫn có rất nhiều ngôi trường nổi tiếng khác. Ví dụ như trường cao đẳng Hoa Đế.

Trường này không có nhiều con em quý tộc lắm, ngược lại đều là học sinh bình dân và gia đình giàu có.

"Đúng vậy, lần đó học viện cũng nghẹn một hơi trong bụng."

Nói đến chuyện này, Tô Hoàng vẫn cười tủm tỉm, hoàn toàn không lo lắng cho danh tiếng của học viện: "Nhưng dù sao cũng không quan hệ gì tới mình, đó là việc đau đầu của học viện, không phải học sinh như bọn mình lo."

An Nhu nghĩ nghĩ, lại nhìn sang bọn Hạ Thanh Viễn bên kia. Thập Tam Tịch đều đứng chung một chỗ, đang bàn chuyện gì đó, sắc mặt năm người khác nghiêm trọng.

Xem ra là thật sự để ý.

Tắt phần thông tin tài liệu trong đầu, An Nhu thực an tâm. Mặc kệ nói như thế nào, cô chỉ cần giành vị trí thứ ba là được.

Trường cao đẳng Hoa Đế không có sân bay chuyên dụng cũng như máy

https://thuviensach.vn

bay riêng, nên xuất phát trễ hơn học viện DICE. Sau khi đáp xuống sân bay của thành phố kế bên, An Nhu chờ lấy vali nhỏ của mình.

"Mấy chuyện này giao cho tụi anh là được rồi."

Hạ Dương không biết từ nơi nào nhú ra, cười hì hì nói, nhẹ nhàng xách vali trong tay An Nhu, đưa cho An Như Ngọc đang đứng bên cạnh: "Để tụi anh giúp em."

"Cảm ơn." An Nhu cũng không khách sáo, thoải mái hào phóng nhìn anh ta chạy tới giúp Tô Hoàng cầm vali, sờ sờ cằm.

Tô Hoàng cũng không phải người lắm miệng, nói cho mọi người biết chuyện An Nhu và Sở Hư Uyên đang yêu nhau. Bao gồm kẻ lỗ mãng Hạ Dương này.

Nếu biết An Nhu hiện tại là bạn gái chính quy của Sở Hư Uyên, sau này còn vô cùng có khả năng trở thành bà chủ dòng họ Sở, chắc chắc anh ta sẽ không tùy ý tự tại như vậy.

Lần này, học viện DICE tổ chức thành đoàn thể tới thi đấu chơi, trường cao đẳng Hoa Đế cũng phái nhân viên cao cấp tới đón tiếp. An Nhu xen lẫn trong mọi người nên không thấy hết mặt, nhưng lại có một người vô cùng nổi bật, một cái đầu vàng chóe rực rỡ đang đứng bắt tay với quả đầu đỏ chóe Hanamichi.

Khung cảnh vô cùng bắt mắt.

An Nhu ngẩng đầu liếc mắt một cái, có hơi quen mắt. Cô nhanh chóng tìm tòi một vòng thông tin trong đầu, tìm được tư liệu về người này.

Anh chàng tóc vàng kia cũng nhìn thấy cô. Ánh mắt vô tình va chạm vào

https://thuviensach.vn

nhau, đối phương giật mình, sau đó tặng cho cô một nụ cười rất nhiệt tình, xa xa vẫy vẫy tay.

Xuất phát từ lễ phép, An Nhu cũng vẫy tay chào hỏi.

"Ai vậy?" Tô Hoàng và An Nhu sóng vai đi tới, hai người đều nhẹ nhàng, không vác theo cứ thứ gì, lúc này chỉ là đi theo đám người trước mắt.

"Mình quen người nam sinh tóc vàng kia trong một trận thi đấu Game không chuyên, người đó thứ thứ hai trên bảng xếp hạng." An Nhu giải thích.

"Hình như tên là... Eddy?." Lâu quá nên quên tên rồi, không nhớ rõ nữa.

"Anh chàng này đẹp trai à nha."

Tô Hoàng huýt sáo: "Nghe cậu nói mình cũng có chút ấn tượng, anh ta là hội trưởng Hội Học Sinh của trường cao đẳng Hoa Đế, nghe nói rất lợi hại, cũng tham gia cuộc thi IT lần này."

Chú ý tới ánh mắt kinh ngạc của An Nhu, Tô Hoàng nở nụ cười, xoa nhẹ tóc cô: "Như thế nào? Chỉ cho phép cậu tham gia CLB IT và Game, không cho phép người khác cũng như vậy?"

"À, cũng không phải."

An Nhu cũng cười: "Đúng là rất lợi hại."

Cô là có thiết bị điện tử gian lận, nhưng người này chính là hoàn hoàn toàn toàn dựa vào chính mình, muốn nói thật, An Nhu không bằng anh ta, điều này An Nhu vẫn rất biết mình biết người.

https://thuviensach.vn

【 Sở tiên sinh, thuận buồm xuôi gió, em sẽ bảo đảm an toàn của anh. (chụt chụt, cục cưng của em.gif) 】

An Nhu dừng một chút, cưỡng ép bản thân làm lơ cái emoji chói mắt này, quả thực càng ngày càng cảm thấy thẹn, nghiêm túc, nghiêm túc nói chuyện với Sở tiên sinh cuối cùng lại bị cái emoji này đánh tan tát.

Dù sao cũng không quan hệ, ý thức của An Nhu bám vào di động cùng trên máy tính, hiện tại cô trộm lén thâm nhập xem xét bảo vệ an nguy cho Sở tiên sinh, còn biết hiện tại anh ấy đang làm gì.

【 ừ! 】

Sở Hư Uyên trả lời thực mau.

【chơi vui vẻ, có việc tìm anh, anh vội xong sẽ trở về ngay. 】

Trước sau như một, nói ngắn gọn, chính là nói chuyện trắng ra hơn trước.

Có thể có chuyện gì, đi thi đấu mà thôi. An Nhu không quá để ý, ngay sau đó, di động của cô vang lên.

An Nhu móc di động ra nhìn. Là tóc vàng... Hội trưởng Hội Học Sinh trường cao đẳng Hoa Đế?!

【 Eddy: Không ngờ còn có thể nhìn thấy em! Thật là may mắn! Lần này tới là thi đấu sao? Để anh dẫn em đi chơi ha. ~\(≧▽≦)/~】

【 An Nhu: Cảm ơn anh, có rảnh em sẽ tìm anh làm hướng dẫn du lịch. [/ cười]】

Thái độ xác thật rất nhiệt tình, nhưng An Nhu đã trà trộn ngoài đời được

https://thuviensach.vn

một thời gian, xem như biết cách giao tiếp, nên cũng không nghĩ nhiều.

Trường cao đẳng Hoa Đế không giống học viện DICE, nói đúng ra càng giống với khuôn viên trường đại học kiếp trước của An Nhu, cũng làm An Nhu khắc sâu nhận thức rằng không phải trường nào ở thế giới này đều giống như học viện DICE, một ngôi trường đầy mùi giai cấp tư sản.

Nhà trường rất là nhiệt tình, sắp xếp đám người An Nhu ở trong một khu ký túc xá riêng biệt, nữ thì mỗi người một phòng, nam thì hai người một bộ phòng, điều kiện cũng coi như không tồi.

Đám đàn em ăn chơi trác táng của Hạ Dương cũng đi theo lại đây, nhìn đông tây nhìn, tấm tắc bảo lạ.

Eddy là đại biểu của trường cao đẳng Hoa Đế, dọc theo đường, toàn bộ hành trình đi lại dừng nghỉ, ăn uống đều là do anh chịu trách nhiệm. Chờ đến khi đã phân chia sắp xếp xong mọi người, Hạ Thanh Viễn bàn bạc với thành viên chủ chốt, quyết định ngay tại chỗ giải tán, cho mọi người khoảng thời gian riêng.

An Nhu liếc mắt nhìn Hạ Dương, quả đầu Hanamichi đi theo phía sau cô vàTô Hoàng, vô cùng nhiệt huyết nhận mệnh làm công nhân khuân vác, không tham gia với đám người Thập Tam Tịch. Đoàn thể nhỏ đó rõ ràng lấy Hạ Thanh Viễn làm trung tâm.

Đang ngẩn người thì Tô Hoàng đụng phải một chút, khi cô nhìn qua, nữ sinh có nhan sắc bình thường nhìn cô chớp chớp mắt, lộ ra một nụ cười hài hước.

... Là chỉ Hạ Dương?

An Nhu yên lặng trao đổi ánh mắt với Tô Hoàng, nửa suy nửa đoán, còn

https://thuviensach.vn

chưa có hiểu rõ thì Tô Hoàng lại đột nhiên quay đầu.

"An Nhu, lại gặp mặt rồi."

Anh chàng tóc vàng mắt xanh tươi cười xán lạn, lướt qua đám người đi đến trước mặt hai người.

"Muốn đi ra ngoài chơi sao? Anh có thể làm hướng dẫn du lịch cho mọi người!"

https://thuviensach.vn

Chương 86: Bị người để ý, theo đuổi

An Nhu im lặng nhìn chằm chằm anh chàng tóc vàng trước mặt.

Tóc màu vàng rực lóa mắt, một đôi mắt màu xanh da trời tuyệt đẹp. Lúc này, bên trong chứa đựng ý cười đầy xán lạn, cả người nhìn qua tinh thần phấn chấn, rộng rãi chẳng khác nào ánh mặt trời.

An Nhu im lặng suy nghĩ một lát, cảm thấy anh chàng này có chút nhiệt tình quá mức. Tuy rằng cảm thấy không đúng lắm, nhưng cẩn thận suy nghĩ thì giống như trừ bỏ có chút quá nhiệt tình cũng không có gì không đúng.

Tô Hoàng cười chạm vào tay An Nhu, cong cong đôi mắt: "Sao vậy?"

Cô nhìn ra An Nhu đang ngẩn người, gãi đúng chỗ ngứa nhắc nhở cô đừng nhìn vào người ta chằm chằm như vậy. Cô chỉ là sợ tên kia sẽ giết người ta thôi.

"Xin lỗi!"

An Nhu lấy lại tinh thần, mang theo nụ cười xin lỗi: "Tạm thời không tính toán đi ra ngoài... Chưa sắp xếp hành lý trong phòng nữa, khi nào muốn ra ngoài chơi khẳng định sẽ tìm anh."

An Nhu cũng không cự tuyệt, cô cũng muốn ra đi ra ngoài dạo chơi, nhưng hiện tại đúng là không có thời gian, cô còn muốn sắp xếp hành lý.

https://thuviensach.vn

"Vậy được rồi, vậy em có rảnh thì tìm anh, đừng có khách sáo."

Eddy nhìn cô chớp chớp mắt, cười nói: "Anh ở trường học cũng không có việc gì làm, huống chi chủ nhà nên chiêu đãi khách là chuyện thường tình."

Nói vài câu với Eddy, khách khách sáo sáo chờ anh chàng tóc vàng đi, An Nhu xoa xoa đôi mắt, còn chưa nói gì thì Tô Hoàng lập tức đè ở trên lưng cô.

"An Nhu, ghê nha, ghê nha, các phương diện của anh chàng tóc vàng này đều khá tốt."

Tô Hoàng cười nói: "Nhờ phúc của cậu, lần này tới bên này muốn trượt tuyết cũng có hướng dẫn, đỡ mất công tìm khung cảnh đẹp."

Bọn Hạ Dương đứng ở phía sau, nghe vậy cũng hi hi ha ha thò qua tới, cười trêu ghẹo An Nhu: "Đúng vậy, ít nhiều nhờ em có người quen ở nơi này, đến lúc đó chúng ta có thể chơi thỏa thích rồi."

An Nhu có hơi bất đắc dĩ, cũng không tính toán làm mọi người mất hứng thú, trả lời: "Chờ vội xong sẽ nhờ anh ấy dẫn đi chơi, đi vào trong sắp xếp lại hành lý đi."

Hạ Dương còn đang cười, muốn nói cái gì đó trêu chọc một chút, lại chú ý tới ánh mắt ẩn ý của Tô Hoàng: "... Em đừng có nhìn anh như vậy, anh sợ lắm đó."

Nuốt một ngụm nước miếng, Hạ Dương nhỏ giọng nói, nụ cười trên mặt cũng phai nhạt dần: "Làm sao vậy?"

Tô Hoàng liếc mắt nhìn anh, không biết tại sao, Hạ Dương từ cái liếc mắt này có cảm giác bị khinh bỉ, còn như ai cũng mơ hồ chỉ mình ta tỉnh.

https://thuviensach.vn

"Không có gì."

Tô Hoàng lôi kéo An Nhu vào phòng, nhẹ nhàng nói một câu: "Cảm thán chỉ số thông minh của anh mà thôi."

Thật là to gan lớn mật, nếu Sở Hư Uyên nhìn thấy tên ngốc này tích cực đẩy cô vợ nhỏ ra ngoài thị trường như vậy...

Tô Hoàng cười ha hả.

Tình anh em chai nhựa.

Phòng là tự chọn, An Nhu trực tiếp chọn ở chung một phòng với Tô Hoàng.

Hạ Dương và An Như Ngọc ga lăng giúp An Nhu và Tô Hoàng mang vali vào trong phòng, hai nữ sinh không mang theo nhiều đồ lắm, cũng chỉ có hai cái vali nhỏ bảy kg.

"Anh và Tiểu Ngọc Ngọc ở đối diện, có việc gì cứ kêu bọn anh, đi ra ngoài chơi cũng nhớ kêu đó." Hạ Dương chỉ chỉ vào căn phòng đối diện kia, xoay xoay chìa khóa trong tay.

"Nơi này có không ít nơi vui chơi, kêu thằng nhóc kia làm hướng dẫn du lịch, tính cách rất nhiệt tình, có thể kết bạn được."

An Như Ngọc đứng ở bên cạnh không nói chuyện, dừng một chút, anh ngẩng đầu trao đổi ánh mắt với Tô Hoàng, duỗi tay vỗ vỗ bả vai Hạ Dương: "Đi thôi."

Không để Hạ Dương nói tiếp, trực tiếp kéo người ra bên ngoài. Thoạt nhìn cao cao gầy gầy, An Như Ngọc sức lực cũng không nhỏ, Hạ Dương bị anh

https://thuviensach.vn

kéo đi ra ngoài còn ở chưa từ bỏ ý định ồn ào: "Nhớ những gì anh nói đó! Đúng rồi, trong chốc lát có kéo đội chơi game đừng quên anh! Nhớ kêu anh đó!"

Bản thân chính là ăn chơi trác táng, cho dù dùng đặc quyền chạy ra chơi, cũng vẫn là cậu ấm ăn chơi trác táng.

An Như Ngọc hít sâu một hơi, nâng nâng mắt kính sắp chảy xuống. Nói càng nhiều càng sai, nếu không phải hai người có mười mấy năm tình bạn, anh sẽ không quan tâm thằng ngu chuyên tìm đường chết này.

Nhìn hai nam sinh to lớn lôi lôi kéo kéo đi rồi, An Nhu nhịn không được cười cười, xoay người đi vào trong phòng ngủ. Phòng chung cư này khá rộng, một phòng khách, một phòng bếp, và hai phòng ngủ, trang trí tiêu chuẩn cũng không có gì khác biệt.

An Nhu và Tô Hoàng chia đều mỗi người một phòng.

Đợi đến khi sắp xếp xong trời cũng không còn sớm, nhìn thời gian đã năm sáu giờ tối. An Nhu đi ra phòng khách rót ly nước: "Tô Hoàng, buổi tối ăn cái gì?"

"Đi căn tin trường hay là ra ngoài, nghe nói căn tin trường này không giống học viện chúng ta lắm."

Tô Hoàng từ phòng ngủ đi ra, thuận miệng hỏi: "Để mình hỏi bọn Hạ Dương."

"Ừ!"

An Nhu vui vẻ nói: "Trong chốc lát chơi game chung đi, tổ bốn người..."

https://thuviensach.vn

Tuy rằng lần này đoàn đội nhiều hơn mấy lần trước, nhưng An Nhu lại không quen với mấy người kia. Thân phận của cô rất hút chú ý, cũng chỉ có đi chung với bọn Hạ Dương mới có thể bớt chút phiền.

Tô Hoàng cúi đầu gửi tin nhắn cho Hạ Dương, An Nhu cầm di động ra, còn chưa mở màn hình, di động lại chấn động một chút.

Có tin ngắn đến, trong lòng mơ hồ có dự cảm, An Nhu mở ra, nội dung rất dài....

【 Eddy: Chào buổi tối, em đi ăn cơm chưa? Nếu muốn ăn ở trường thì anh xin đề cử khu căn tin phía nam, thức ăn ở nơi đó khá ngon miệng, cũng phong phú. Nếu không thích ăn ở trường học thì có một nhà hàng gần trường rất có tiếng, anh tự mình xác định và đánh giá đề cử ~ gần trường có một khu phố ăn vặt, nếu buồn em có thể đến đó nếm thử, cũng hợp vệ sinh lắm...】

Hoàn toàn là một phần báo cáo viết tay với chủ đề du lịch, dùng từ thân thiết, giọng điệu chân thành tha thiết. Hơn nữa không chút nào mạo phạm.. Từ đầu tới đuôi không nhắc tới việc mời An Nhu ăn cơm đi chơi.

Sau khi đọc xong tin nhắn dài ngoẵn này, An Nhu chìm vào im lặng.

Tuy rằng cô có trì độn, nhưng cũng không có ngốc đến như vậy. Cô cũng không cảm thấy chỉ gặp mặt có một lần lại làm anh chàng đẹp trai tóc vàng mắt xanh này xem cô như tri kỷ bạn tốt, thế này cũng quá dụng tâm.

Trừ điều này ra... Thì chỉ có một khả năng.

Đầu năm nay còn có nhất kiến chung tình sao?

"Làm sao vậy?" Tô Hoàng đã gửi tin nhắn cho Hạ Dương, vừa nhấc đầu đã

https://thuviensach.vn

nhạy bén nhận thấy biểu tình kỳ lạ của được An Nhu. Cô đi đến sau lưng An Nhu, làm như vô tình liếc mắt một cái, ít ỏi vài giây đọc xong thông tin.

"Ha ha, anh chàng hội trưởng Hội Học Sinh này rất có ý tứ nha." Tô Hoàng tay chống ở sô pha, hài hước nói.

"Không tồi, có tiền đồ." Nhưng giọng điệu lại đầy trêu chọc, ý tứ vẫn là rất rõ ràng.

Lần này An Nhu thật sự ngây người.

Thật ra mà nói, tuy rằng kiếp trước cô cũng có người theo đuổi, cũng có thư tình này nọ, nhưng là sau khi đến thế giới này thật đúng là không có.

Bề ngoài, An Như Uyển từ diện mạo đến tính cách không thể bắt bẻ, đè cô gắt gao, đến học viện DICE, cô cũng chỉ là một học sinh bình thường. Tính tính ra xem, đây vẫn là lần đầu tiên nhận được tính hiệu từ một bạn nam... Ờ, tâm ý rõ ràng như vậy.

"Mình..."

Bị Tô Hoàng trêu chọc, An Nhu rối rắm nhìn cô một cái, yếu yếu nói: "Mình có chồng rồi, mình sẽ không... Ờ." An Nhu bịt miệng, ngạc nhiên vì nói "có chồng".

An Nhu tỏ vẻ rất bất đắc dĩ.

Cô cũng chưa nghĩ tới bản thân mình còn có thể bị người thích, nhưng cô cũng không có khả năng tiếp thu ý tốt của đối phương. Chỉ là nói rõ cũng không tốt, đối phương cũng chỉ là quá mức nhiệt tình mà thôi.

Tô Hoàng xoa nhẹ tóc cô, vui vẻ hài lòng huýt sáo, dừng một chút, không

https://thuviensach.vn

phải thực thiệt tình, kiến nghị nói: "Việc này cậu nhìn mà làm, nhưng mình cảm thấy cậu có thể nói một tiếng với Sở Hư Uyên."

An Nhu biểu tình không thể tin được nhìn Tô Hoàng.

Lấy tính cách của Sở Hư Uyên, còn không phải một giây phá sản sao? Cô chưa từng gặp qua mấy chuyện loại này, cũng không biết Sở Hư Uyên sẽ phản ứng ra sao nữa.

Tô Hoàng không nhiều lời, ý nghĩa sâu xa vỗ vỗ bả vai An Nhu: "Haizzz, vệ sỹ một đống xung quanh cậu kìa, chẳng khác nào có một đống gián điệp ở bên cạnh, là chuyện sớm muộn gì thôi."

Sở Hư Uyên không có nói với An Nhu anh sắp xếp bao nhiêu người ở xung quanh mình, An Nhu cũng chỉ là mơ hồ biết là có người, lại không có ấn tượng gì lắm.

Tô Hoàng mắt sắc, những người thường xuyên đảo quanh bọn họ, nhìn là biết có vấn đề, cô thấy nhiều nên biết đó là người của tên kia.

Tô Hoàng đi đến phòng đối diện hỏi bọn Hạ Dương, An Nhu ngồi ở trên sô pha, giãy giụa một hồi lâu, vẫn là gửi tin nhắn cho Eddy, xem như cự tuyệt.

【 An Nhu: Cảm ơn anh, thật ra anh không cần như vậy, trước lúc tới bạn trai của em cũng đã tìm hiểu rồi. [/ cười]】

Việc này căn bản không cần Sở Hư Uyên nhúng tay. Công ty dưới danh nghĩa nhà họ sở trải rộng khắp các thành thị, cơ sở dữ liệu trong đầu An Nhu cho cô biết, dù là cửa hàng nhỏ lẻ, nói là Sở tiên sinh hỗ trợ tìm hiểu cũng không phải lừa gạt.

Nhưng đây là lần đầu tiên An Nhu tuyên bố mình có bạn trai ở trước mặt

https://thuviensach.vn

người khác, mặt cô có hơi đỏ lên, nhịn không được lăn hai vòng ở trên sô pha. Tuy rằng không tính toán hiện tại công khai, nhưng An Nhu cũng không muốn cố tình giấu giếm.

Lần này đối phương không trả lời tin nhắn.

An Nhu ngồi ở trên sô pha lật xem báo cáo, Tô Hoàng đẩy cửa đi vào: "Đi thôi, đến căn tin trường ăn."

Đám Hạ Dương nhàm chán, ồn ào muốn tới kiến thức căn tin của trường cao đẳng Hoa Đế như thế nào, An Nhu hiếm khi có hứng thú, cũng đi theo góp vui.

Ở trong mắt cô, nơi này không khác lắm mấy trường đại học loại 1 ở thế giới trước, thật ra cũng không có gì đẹp, chỉ là căn tin mà thôi.

Vừa lúc đúng vào thời điểm tan học, có không ít sinh viên đến căn tin, bọn An Nhu cầm thẻ căn tin tạm thời của trường Hoa Đế trong tay, đứng xếp hàng lấy thức ăn. So sánh với sinh viên Hoa Đế thống nhất mặc đồng phục, đám An Nhu mặc thường phục vẫn là rất đáng chú ý.

An Nhu đang đứng nói chuyện với Tô Hoàng, thảo luận tối nay ăn món gì, còn chưa nói xong, cửa căn tin truyền đến xôn xao.

An Nhu quay đầu ra xem, không thế nào ngoài ý muốn nhìn thấy một đám mặc đồng phục khác màu với đồng phục trường đi vào tới. Sinh viên xung quanh đều ăn mặc đồng phục màu trắng, nhóm người này lại mặc đồng phục màu đen.

"Là hội học sinh trường cao đẳng Hoa Đế."

Tô Hoàng cười khẽ, hiển nhiên cũng cảm thấy rất có ý tứ: "Dùng màu sắc

https://thuviensach.vn

phân biệt, a, đứng ở giữa không phải hội trưởng Hội Học Sinh sao?"

Cho dù là đứng ở trong một đống người, thanh niên tóc vàng mắt xanh cũng khá hấp dẫn sự chú ý, anh đang nói cái gì đó với nữ sinh bên cạnh, biểu tình nghiêm túc, thái độ tự nhiên.

An Nhu lại ngây ngẩn cả người. Đứng ở bên cạnh Eddy, không phải là Sở Trạch Hạo sao? Người nhà họ Sở không học tại học viện DICE mà học ở đây sao?

An Nhu dừng một chút, lúc này mới dùng cơ sở dữ liệu tra xét. Cho dù là trong tiểu thuyết, nhưng cốt truyện nói về chuyện về nhà họ Sở rất nhiều, nhưng đó là khi nữ chủ đã ở tốt nghiệp, không ai nhắc qua bọn họ từng đọc ở nơi nào.

An Nhu tra tra tìm tìm, xác thật có thông tin này, chỉ là cô chưa từng quan tâm mà thôi.

An Nhu còn đang ngây người, thì người ở đầu kia cũng đã chú ý tới bên này. Eddy trước mắt sáng ngời, bay thẳng đến phía An Nhu, cười chào hỏi: "Thật là tình cờ, em cũng ăn ở nơi này sao?"

Đối tượng hỏi chuyện quá rõ ràng, bọn Tô Hoàng cũng không lên tiếng. An Nhu lấy lại bình tĩnh, tặng ngược lại một nụ cười: "Dạ, mọi người thống nhất đến căn tin trường ăn!"

Eddy làm hội trưởng Hội Học Sinh, mọi người trong hội thấy anh đi đến nơi này, trong lòng tò mò cũng theo sau. Cho đến khi lại gần, An Nhu mới phát hiện thật ra không chỉ có Sở Trạch Hạo, Sở Nguyệt cũng có mặt.

Mang danh tiểu thư nhà họ Sở, lại học ở một ngôi trường gần như bình dân thế này thật làm An Nhu ngoài ý muốn. Không bằng nói, An Nhu càng thấy

https://thuviensach.vn

kỳ lạ, tại sao bọn họ lại không vào học viện DICE.

Người ngựa hai phe vừa đối mặt, không khí có chút ngưng trọng.

Tô Hoàng còn đỡ, cô và nhà họ Sở không có khuất mắt, Hạ Dương là kiên quyết đứng ở phía Sở Hư Uyên, lúc này sắc mặt đã kéo xuống.

Đứng giữa mưa gió bão bùng, An Nhu và Eddy ngược lại là hai người trấn định nhất ở đây.

"Ừm, mới vừa họp xong, nên đến đây ăn cho tiện."

Anh ngượng ngùng gãi gãi đầu, lộ ra nụ cười thẹn thùng, đôi mắt sáng sáng: "Sắp tới lượt mọi người rồi, nhanh chọn món đi."

"Dạ, cảm ơn anh." An Nhu cũng thản nhiên cười cười, liếc mắt nhìn anh em họ Sở đứng bên kia, có chút rối rắm.

Nhìn Eddy vẫn tốt, cũng không có gì khác thường, là sáng suốt từ bỏ?!!

Hơn nữa, trong trí nhớ của cô, Sở Trạch Hạo không có người bạn nào là người nước ngoài, chắc hai người chỉ là bạn bè bình thường.

Chờ buổi tối lại nói chuyện này cho tổng giám đốc Sở biết, đây cũng là chuyện nhà anh ấy.

【 Em có đó không. 】

An Nhu đang ở im lặng suy nghĩ, muốn nói chuyện này với Sở Hư Uyên ra sao đây, bên tai đã truyền đến giọng của Sở Hư Uyên, còn vô cùng rõ ràng.

【 Sở tiên sinh? Có chuyện gì vậy anh? 】

https://thuviensach.vn

An Nhu trả lời.

【 Anh xuống máy bay chưa? Anh nghỉ ngơi một chút đi, anh ăn gì chưa?! 】

Trong đầu nhanh chóng hiện lên múi giờ bên kia, An Nhu không muốn nói ra chuyện vừa rồi, không muốn quấy rầy Sở Hư Uyên nghỉ ngơi.

【...】

Người đối diện ngược lại gửi tới một chuỗi dấu ba chấm, sau đó là một icon emoji con ếch xanh lạnh nhạt.

【 (Phật hệ nuôi ếch, bình tâm tĩnh khí.gif) 】

Nhìn qua thế nhưng còn có một loại cảm giác đáng yêu đến quỷ dị.

Đây là emoji của một trò chơi gần đây An Nhu hay chơi, cô thấy đáng yêu nên tải về dùng. Cuối cùng còn bị Sở Hư Uyên lấy tới dùng.

【... Làm sao vậy? 】

Nhạy bén nhận ra được tâm trạng hiện tại của người nào đó không quá vui vẻ, An Nhu đột nhiên nhanh trí, hiểu rõ nguyên nhân.

【 a, vừa rồi quên nói, đừng quên ăn cơm, nghỉ ngơi đúng giờ đúng giấc. 】

Trước đó đã hứa với An Nhu, đúng giờ thúc giục kẻ nghiện công việc ăn cơm ngủ nghỉ, cứ việc cô không cẩn thận đã quên, nhưng còn có người nhớ kỹ thay cô.

https://thuviensach.vn

Nước M xa xôi, người đàn ông đứng ở trước cửa sổ sát đất khách sạn xoay chuyển bút máy trong tay, nhìn thấy tin nhắn trả lời, khóe môi cong cong lên, ký tên "Thông qua" folder kế hoạch trước mặt.

【biết rồi, em cũng vậy.】

Rõ ràng đồng mắt tràn đầy ý cười, Sở Hư Uyên lại vẫn không chút để ý, nghĩ nghĩ lại bổ sung thêm một câu.

【 anh sẽ mau chóng trở về với em.】

https://thuviensach.vn

Chương 87: Hạ Dương tìm đường chết

An Nhu im lặng một lát, vẫn là tạm thời không có nói đến chuyện của anh chàng nước ngoài này. Nhìn dáng vẻ, chắc là đối phương đã từ bỏ...

Nếu vậy chắc không sao đâu ha, cô lén lút nghĩ, bằng không sẽ rước phiền phức cho đối phương.

An Nhu cười cười, vẫy tay với Eddy, vừa mới chuẩn bị đi, thì nghe thấy Sở Trạch Hạo chủ động chào hỏi với mình: "An Nhu tiểu thư? Lại gặp mặt."

An Nhu ngẩng đầu nhìn anh ta.

Sở Trạch Hạo cũng mặc đồng phục màu đen, bộ dáng không khác gì lúc ở nhà họ Sở.

An Nhu gật đầu, cũng tặng trở về một nụ cười khách sáo: "Chào anh."

Sở Nguyệt đứng ở bên cạnh không nói chuyện.

Cô ta cắn môi nhìn An Nhu, trên mặt lộ ra biểu tình nhìn thấy mà thương, nhìn qua mảnh mai yếu ớt.

Trên thực tế, cô ta vẫn luôn là như vậy, sức khỏe không tốt, từ nhỏ bệnh tật ốm yếu, Tần Thiến cũng khá yêu thương chiều chuộng cô ta, thật cẩn thận che chở, nâng niu trong tay.

https://thuviensach.vn

An Nhu cũng không có chủ động nói chuyện với Sở Nguyệt, chuyện nhà họ Sở đã căng chặt, sắp giữ không nổi, sớm muộn gì cũng xảy ra.

Rồng hay rắn đều phải trở về vị trí vốn có của nó.

Nhưng Sở Trạch Hạo lại cảm thấy hứng thú với An Nhu, đứng ở chỗ này cười tủm tỉm nói chuyện phiếm với cô, còn tỏ ý bản thân cũng sẽ tham gia thi đấu đợt IT lần này.

"Có rảnh tới tìm tôi chơi."

Sở Trạch Hạo cười nói: "Tuy rằng tôi không có chịu trách nhiệm ăn uống đi lại cho học viện DICE, nhưng dù sao thì tôi cũng vẫn quen thuộc đường đi nước bước ở đây."

An Nhu không thân quen với Sở Trạch Hạo lắm, thậm chí phải nói là hơi có ác cảm, vì lễ phép nên cũng gật đầu, xem như đồng ý. Nhưng cô cũng không có khả năng tới tìm người này.

Đây chỉ là thực bình thường ngẫu nhiên gặp được, Sở Trạch Hạo không chủ động mời ăn tối chung, An Nhu cũng không có khả năng mở miệng nhắc tới. Không bao lâu hai nhóm hoàn toàn tách ra, An Nhu chọn món xong, tìm một vị trí trống ngồi xuống.

"An Nhu."

sắc mặt Hạ Dương không được đẹp cho lắm, nhìn An Nhu, hiếm khi nghiêm túc: "Em cách Sở Trạch Hạo xa một chút, người này không phải thứ gì tốt."

An Nhu chỉ dựa vào vào cốt truyện khác với người trong cuộc như Hạ Dương, anh biết rất rõ về người tên Sở Trạch Hạo này. Trong giới đều lén

https://thuviensach.vn

truyền tai, ai cũng biết... Cũng chỉ có mình anh Sở là không để ý.

"Em biết mà."

An Nhu cười cười: "Chỉ là lễ phép chào hỏi khi gặp mặt thôi, không có tiếp xúc nhiều."

Sở Trạch Hạo là cái dạng người gì, An Nhu cũng hiểu biết đôi chút. Nói nguy hiểm cũng nguy hiểm, nói không nguy hiểm cũng không nguy hiểm... Rời xa là được rồi.

Ngày hôm sau mới bắt đầu thi đấu với trường cao đẳng Hoa Đế, lần này bọn họ phải ở lại tận một tuần, trên danh nghĩa là hai trường thi đấu giao lưu trình độ, thật ra bên trong lại ngấm ngầm đấu đá danh dự tiếng tăm với nhau.

Bọn Hạ Dương không tính, bọn họ chỉ là tự tiện đến chơi góp vui thôi, trên cơ bản không có mấy người đến dự thi, chủ yếu là tới du lịch.

Buổi tối An Nhu vùi mình ở phòng ngủ làm bài tập, Tô Hoàng thì đi ra ngoài. Từ trước đến nay, hành tung của Tô Hoàng rất vô chừng, An Nhu cũng sẽ không chủ động hỏi cô.

An Nhu vừa sửa chữa lập trình phần mềm, vừa câu được câu không nói chuyện phiếm với Sở Hư Uyên. Thình lình, bên kia hỏi mộ câu.

【 gặp Sở Trạch Hạo? 】

Chuyện vừa mới xảy ra hồi chiều, hiện tại đã truyền đến tai Sở Hư Uyên. An Nhu chớp chớp mắt, cũng không muốn giấu giếm.

【 dạ, buổi chiều đến căn tin trường Hoa Đế ăn cơm gặp được, còn có Sở

https://thuviensach.vn

Nguyệt nữa.】

【lúc trước hắn không muốn đến học viện DICE, người trong nhà cũng chiều theo ý hắn, để hắn tới học tại Hoa Đế.】

Sở Hư Uyên không hỏi nhiều, lật tư liệu trong tay, không có biểu tình gì nói tiếp.

【 Sở Nguyệt cũng vậy.】

Đối với chuyện hai anh em kia muốn học ở Hoa Đế, Sở Hư Uyên từ lâu đả biết nguyên nhân gì làm hai anh em kia quyết định như vậy. Bất quá chính là làm cho ông già kia xem, cũng muốn để mọi người biết anh khắc khe anh em cùng mẹ khác cha.

【 chắc là tại vì bọn họ cảm thấy bầu không khí ở Hoa Đế tốt hơn học viện, còn gia nhận vào hội học sinh, sinh hoạt cũng không tệ.】

An Nhu cười nói tiếp.

【chỉ là ngẫu nhiên gặp ở căn tin, không có nói chuyện gì nhiều.】

【... Xem ra em còn rất hiểu biết hai người đó?】

Sở Hư Uyên gõ gõ cái bàn, lúc này mới tiếp tục nói.

【 ừm, chắc bọn họ nghĩ như vậy.】

Sở Hư Uyên là một người có dục vọng khống chế vô cùng mạnh, không có khả năng mặc kệ bất kỳ thứ gì thoát khỏi dưới mí mắt. Trừ lần trước bị Sở Thiên bắt cóc đến bây giờ, thì tới nay anh chưa bao giờ thất thủ lần nào.

https://thuviensach.vn

Đối với Sở Trạch Hạo cũng không hề lơi lỏng.

Tuy rằng không biết con người này tốt hay xấu, nhưng nếu không phải xác định anh ta không có hại đến mình, Sở Hư Uyên cũng sẽ không để người đó lãng vãng trước mắt mình.

... Nhanh như vậy đã lật lu dấm rồi sao!

An Nhu cơ trí nhận ra được âm điệu không mấy vui vẻ trong giọng nói của Sở Hư Uyên, vội vàng cứu chửa.

【 em chỉ là cảm thấy đầu óc anh ta đơn giản, khẳng định không có nghĩ nhiều như vậy, thật sự. (tặng anh một trái tim chân thành, hôn cái nè.gif) 】

Sở Hư Uyên cười nhạo một tiếng, đứng lên, cầm di động ngồi vào trên sô pha.

【 tuy rằng em không biết nhìn người, nhưng bản lĩnh nói dối thì càng ngày càng lưu loát. 】

Anh nhẹ nhàng bâng quơ bình luận một câu, mơ hồ có thể tưởng tượng đến hình ảnh người bên kia tức giận phùng mang trợn mắt, bình tĩnh xoay đề tài.

【không phải đầu óc hắn ta đơn giản, người thông minh mới dễ nói chuyện. 】

An Nhu cũng biết, bản lĩnh mưu kế của Sở Trạch Hạo không phân cao thấp với cả Sở Hư Uyên lẫn Tô Hoàng. Cho nên anh ta cũng là nhân vật vai ác được người đọc lựa chọn, nhưng dựa theo nguyên tác tiểu thuyết Mary Sue, đương nhiên là sau này đấu đấu đá đá, Sở Trạch Hạo lại thích Tô Hoàng.

https://thuviensach.vn

Hiện tại sao...

An Nhu cũng không xác định.

Chỉ là, những lời này không thể nói. Cô cũng không thể giải thích làm sao bản thân lại biết chuyện này, biết Sở Trạch Hạo cũng không có địch ý là đủ rồi. Anh ta rất thông minh, biết bản thân không có năng lực lật đổ Sở đại ma vương, cho nên bắt tay kết minh. So với đối nghịch với Sở Hư Uyên, anh ta càng muốn xé rách cái gia đình dối trá của mình.

【 trừ điều này ra, không có gì muốn nói với anh sao? 】

Giọng vẫn có chút lười biếng, ngồi ở trên sô pha, Sở Hư Uyên hơi khép hờ mắt, biểu tình nhìn không ra vui buồn.

An Nhu chữ mắc kẹt trong cổ họng.

Còn có cái gì nữa?

Chẳng lẽ không phải chuyện này quan trọng nhất sao?

Trừ điều này ra hình như còn có một việc...

Sở Hư Uyên hồi lâu không thấy tin nhắn tới, cũng không nóng nảy, tư thế lười biếng chờ đợi. Một lát sau, anh giật giật ngón tay.

【kiên nhẫn của anh có hạn, hiện tại báo cáo còn nằm xoài trên bàn làm việc của anh... 】

Một câu này làm An Nhu rụt người.

https://thuviensach.vn

Cô không nên hoài nghi mạng lưới tình báo của Sở tiên sinh, trong lòng cũng không nên tồn may mắn cảm thấy đối phương không biết chuyện này bản thân có thể giấu.

【 là có một việc, nhưng mà em không biết có nên nói hay không. 】

An Nhu thật cẩn thận, châm chước dùng từ.

【 chuyện là... Tuy rằng em cảm thấy bản thân mình chẳng ra gì, nhưng mà hình như có người nhìn trúng em... Cũng không phải coi trọng gì, chính là đối với em rất nhiệt tình... 】

Biết người khác có cảm tình với mình là một chuyện, nói ra lại là một chuyện khác.

An Nhu gập ghềnh, tự nhiên cảm thấy mất mặt.

【thật ra cũng không có gì! Em đã nói với anh ta bản thân có bạn trai! Thật sự! (anh khen em cái đi, muốn hôn kiểu Pháp đó nhoa.gif) 】

Người đàn ông ở đầu bên kia gương mặt vốn đang đen kịt, nghe xong hơi giật mình. Sau một lúc lâu, anh mới dựa người vào trên sô pha, lộ ra một nụ cười lười biếng.

【 ừ, làm rất đúng, khen em, hôn em. 】

Rõ ràng là một câu rất ngắn gọn, An Nhu nghe giọng nam trầm thấp âm sắc dịu dàng ấm áp, trong chốc lát gương mặt đỏ thấu.

Khen cái gì mà khen!

Hôn cái gì mà hôn!

https://thuviensach.vn

Không cho hôn!

【 nhưng mà anh cũng rất muốn biết. 】

Sở Hư Uyên nửa ngày không động tĩnh, nghiêm trang nói.

【 người kia coi trọng em cái gì? 】

【... Thực xin lỗi, đại khái là coi trọng năng lực tài hoa hơn người của em đó. 】

Gương mặt đang đỏ bừng của An Nhu càng đỏ hơn, lập tức bổ nhào vào trên giường, tức điên người.

【 nếu điều này cũng chưa nhìn ra tới, vậy người nào đó chắc mù lắm rồi. 】

【 ừ, anh mù, anh thừa nhận. 】

Làm như cảm thấy rất thú vị, người đàn ông cong khóe môi, giọng điệu lười biếng, tràn ngập ý cười.

An Nhu ngây người một lát. Ngay sau đó, cô quyết đoán khóa một chiều, đơn phương cắt đứt.

Sở Hư Uyên thật là ngày một OOC, còn biết kết hợp hình thức dỗi người với lời âu yếm, như vậy làm sao cô có thể dỗi trở về! (ノ `□′)ノ ┻━┻

Sở Hư Uyên nhìn thấy đối phương không online, không có gì ngoài ý muốn, anh đứng lên trở lại bàn làm việc, ý cười trên mặt rút về một ít.

https://thuviensach.vn

【 Hứa Thái Thiên, rút ngắn hành trình, không chấp nhận thì sớm kết thúc, tôi muốn mau chóng về nước. 】

Tin nhắn ngắn gọn gửi cho thủ hạ, Sở Hư Uyên không có biểu tình gì, một lát sau mới cười nhạo một tiếng.

Từ bỏ?

Đánh cược bằng giác quan thứ sáu... Anh không cảm thấy như vậy!

An Nhu đến nhận thẻ dự thi ra vào hội trường, ngày hôm sau đã đến lượt cô thi đấu rồi. Tuy rằng bọn Hạ Dương không cần đi, nhưng miệng lại nói đến cổ vũ tinh thần cho An Nhu.

"Thôi, coi như có thêm người cống hiến sức lao động miễn phí."

Tô Hoàng đè đè cái trán, không biết làm sao với Hạ Dương: "Nhu Nhu, chúng ta đi thôi, không cần phải xen vào bọn họ."

"Sao ăn nói bạc bẽo quá vậy, khẳng định cũng có chuyện cần tụi này giúp thôi." Hạ Dương không phục, một tay gác vai An Như Ngọc, thò qua tới.

"Muốn ăn cái gì uống cái gì? Chỉ cần nói, anh lập tức đút tận miệng mấy em." Vỗ vỗ ngực, một đầu tóc đỏ lóa mắt người.

Khí thế này sao giống gia trưởng đi theo quá vậy!

An Nhu nhịn không được cười ra tiếng, Tô Hoàng liếc mắt một cái, hiếm khi không dỗi trở về, chỉ là lộ ra một ánh mắt đồng tình: "Trước tiên hãy quan tâm bản thân anh đi."

Tính cách của cô ra sao, chính bản thân cô rõ ràng, Tô Hoàng biết, chờ Sở

https://thuviensach.vn

Hư Uyên nhận được tin báo cáo, cái tên này nhất định sẽ bị dạy dỗ rất thảm... Thảm đến không thể thảm hơn.

An Nhu chịu không được, cô không nói cho Hạ Dương cô và Sở Hư Uyên đang quen nhau, nhưng An Nhu cũng không tính giấu giếm. Nếu Hạ Dương hỏi tới, cô cũng vẫn sẽ hào phóng thừa nhận.

Nhưng mà Hạ Dương không có hỏi.

Đám An Nhu đến địa điểm thi đấu, trực tiếp đứng vào khu vực học viện DICE.

Hạ Thanh Viễn đang nói chuyện với những người khác, nhìn thấy một đám người mênh mông cuồn cuộn tiến vào, lập tức đi tới: "Đừng tự tạo áp lực cho bản thân, đây là trận đầu, sẽ không quá khó, không cần để ý, cho dù phát huy không tốt, cũng còn có trận tiếp theo."

Giọng điệu dịu dàng, đối tượng dặn dò là Tô Hoàng và An Nhu.

Lần này thi đấu áp dụng quy tắc hai chế độ, nói cách khác, nếu trận đầu thua, trận tiếp theo sẽ có cơ hội làm lại. Như vậy thời gian thi đấu sẽ nhiều một chút, nhưng cũng nằm trong phạm vi có thể thừa nhận được.

An Nhu gật đầu, thật ra tâm lý cũng đã trấn định hơn trước. Nói thật, lần thi đấu này An Nhu vẫn là có chút tin tưởng. Không phải vì cô thắng vài cuộc thi ở học viện, mà là do cô đã tích lũy kinh nghiệm trong lúc làm trong phòng nghiên cứu.

Sau khi dặn dò xong, Hạ Thanh Viễn dịu dàng cười cười, lại nói một vài câu cổ vũ tinh thần. Lúc này mới nhìn ra đám người phía sau, giọng bình tĩnh: "Hạ Dương, có rảnh cũng trở về nhà đi, đừng nhong nhong ngoài đường riết như vậy."

https://thuviensach.vn

Vẫn luôn đều đứng ở phía sau, không hé răng nghe anh ta nói mấy câu dạy đời, nghe xong cười lạnh một tiếng, không chút khách sáo nói: "Không cần anh nhọc lòng, đây là chuyện của tôi, có cái rắm gì quan hệ với anh."

Nụ cười trên mặt Hạ Thanh Viễn không thay đổi, chỉ là có chút bất đắc dĩ: "Em giận dỗi không quay về, có thể, ra tới chơi xảy ra chuyện tính cho ai? Vẫn là người trong nhà giúp em chùi đít."

"Vậy chẳng lẽ còn làm anh cảm ơn nhớ tới ân tình phải quỳ lại anh?"

Hạ Dương cũng không phải là một một dễ nói chuyện, biểu tình khinh thường: "Hạ Thanh Viễn, đeo mặt nạ lâu lắm, ái... Đau!"

Tô Hoàng nhẹ nhàng bâng quơ rút tay về, nhìn Hạ Thanh Viễn lễ phép cười: "Cảm ơn đội trưởng, chúng tôi chuẩn bị đi rồi."

Sau đó vẫn duy trì nụ cười, liếc nhìn Hạ Dương còn đang tính nói gì đó. Gần như chỉ là một nụ cười, Hạ Dương dựa theo trực giác im miệng. Dù trong lòng là không chịu phục, nhưng một câu anh cũng chưa nói.

Có Tô Hoàng trấn áp, vài người xem như tạm thời có thể thoát thân. Hạ Thanh Viễn đứng ở tại chỗ, nhìn bóng dáng mấy người kia rời đi chìm trong suy nghĩ.

Tới phòng nghỉ, đẩy mở cửa, bên trong có rất nhiều người, An Nhu cơ hồ đều nhận thức, hoặc nhiều hoặc ít đều đã từng nói chuyện với nhau.

Đoàn đội của bọn họ rất ít người, không thích nói chuyện làm quen với người khác, nên cũng không cần phải gượng ép bản thân cười chào hỏi tất cả mọi người, trực tiếp tìm một chỗ ngồi xuống, chờ đến giờ thi đấu.

https://thuviensach.vn

An Nhu ngồi nhàm chán, lại bắt đầu chơi di động, thuận tiện ở trong đầu quấy rầy Sở Hư Uyên.

【 anh đang làm gì đó? Em muốn mượn di động của anh chơi game.】

【 có chút chuyện. 】

Sở Hư Uyên nhìn di động, nhanh chóng trả lời.

【 muốn chơi tự mở. 】

Anh đang ở phòng họp, trước mặt còn ngồi không ít người, nhân viên tập đoàn Sở thị chịu trách nhiệm đấu thầu lần này đang đấu khẩu với đối phương, tất cả cũng chưa ảnh hưởng đến người đàn ông ngồi ở đằng trước.

【 dạ, em chơi đây, lần trước chơi mấy lần cũng không qua cửa, anh làm việc tiếp đi. (cực khổ kiếm tiền nuôi vợ, anh chính là người đàn ông tuyệt vời nhất trên đời này đó.gif) 】

An Nhu hứng thú bừng bừng trả lời, thuận tiện lén mở cameras.

Thật sự chỉ là muốn nhìn anh ấy một chút thôi. Cô muốn thưởng thức tư thế làm việc đàm phán trên bàn làm ăn của người đàn ông của mình. Lúc này mới vô cùng vui vẻ mở trò chơi, Sở Hư Uyên ngẫu nhiên cũng liếc nhìn một chút, giúp An Nhu qua cửa.

Những nhân viên đi theo Sở Hư Uyên cùng nhau xuất ngoại đều phát hiện, hôm nay tâm trạng của tổng giám đốc Sở rõ ràng rất tốt.

Toàn bộ hành trình nói chuyện hợp tác với công ty nước M không có đen mặt, cũng không có dùng khí thế tạo áp lực. Thậm chí bọn họ cãi nhau chí chóe sắc mặt cũng không thay đổi, đối với một người hay dùng thủ đoạn

https://thuviensach.vn

đầy máu và nước mắt như Sở Hư Uyên tới nói, chính là xuất hiện kỳ tích.

Trong lúc hội nghị nghỉ ngơi giữa giờ, thỉnh thoảng có người thảo luận nguyên nhân lý do khiến tâm trạng của Sở Hư Uyên tốt như vậy, thuận tiện lén lút nhiều chuyện một phen.

"Chắc là yêu đương rồi? Tuyệt đối chính xác, tôi thấy tổng giám đốc vẫn luôn nhìn di động!"

"Sao có thể, chứng bệnh ghét nữ giới không phải nói chơi, bệnh vẫn luôn đều rất nghiêm trọng, một con muỗi cái cũng không dám đến gần nữa là."

"Khụ khụ, đừng nói chuyện tầm phào nữa."

Hứa Thái Thiên đứng ở phía sau nghe lén một hồi, nhịn không được đi ra, ho khan hai tiếng, vẻ mặt nghiêm túc: "Nhàn quá thì đi xem phương án đầu tư, tuy rằng tổng giám đốc không có yêu cầu, nhưng vẫn phải tận lực vì công ty tranh thủ càng nhiều lợi ích."

Hứa Thái Thiên là thư ký trợ lý riêng của Sở Hư Uyên, vài người thấy anh tới cũng không nói nữa, cầm ly trà nóng rời đi.

Hứa Thái Thiên nhìn đám nữ nhân viên cụp đuôi chạy mất, lắc đầu, thở dài. Toàn công ty chỉ có một mình anh biết tổng giám đốc Sở đang yêu đương, nhưng còn không thể nói ra, thật là thống khổ quá mà.

Quay người lại, Hứa Thái Thiên hoảng sợ: "Thư ký Trần? Cô... Đứng ở đây đã bao lâu rồi?"

Trần Nghiên đứng ở phía sau anh, vẫn mặc trang phục văn phòng gọn gàng, tóc dài cuộn sóng. Lúc này hơi nhấp môi đỏ, biểu tình khó coi: "Hứa Thái Thiên, bọn họ nói có phải sự thật hay không?"

https://thuviensach.vn

Nhân viên trong công ty không phải người trong giới quý tộc nhà giàu, nên thông tin không nhanh nhạy. Cứ việc mọi người trong giới thượng lưu đều biết gần đây Sở Hư Uyên thường xuyên mang theo một cô gái bên người, còn phá lệ coi trọng.

Đám nhân viên bọn họ lại không nhất định sẽ biết.

Hứa Thái Thiên dừng một chút, cười cười, bắt đầu giở giọng cấp trên: "Không thể nói chuyện sau lưng ông chủ, đây là điều mà thư ký nào cũng biết, cô không biết sao còn hỏi như vậy? Chỉ cần tổng giám đốc vui là được, chúng ta chỉ cần lo làm tốt công việc của mình..."

Sau khi bọn An Nhu nghe đọc đến số thứ tự của mình, nhanh chóng vào phòng tìm vị trí thi đấu. Dù sao chờ cũng nhàm chán, An Nhu không muốn cúi đầu lấy sách vở ra ôn tập như mấy người xung quanh, cô cầm di động chơi chơi, dứt khoát dùng di động Sở Hư Uyên chơi game.

Chơi trong chốc lát, bên cạnh có người ngồi xuống: "An Nhu đang chờ thi sao?"

An Nhu hơi nhíu mày, có chút rối rắm quay đầu, nhìn thấy anh chàng tóc vàng đẹp trai đang tươi cười xán lạn bên cạnh. Khoảng cách gần như vậy, cô có thể thấy rõ đôi mắt xanh biếc của đối phương, giống một viên đá quý loại 1.

"Dạ, còn chưa tới lượt em." Cô cười cười, không có ý muốn nói chuyện tiếp, ngược lại cúi đầu mở ra di động, trả lời mấy người bên phòng nghiên cứu.

Giống như có chuyện gì đó không đúng. An Nhu vừa gõ soạn nội dung, vừa thất thần, trong lòng suy nghĩ, đều đã uyển chuyển cự tuyệt, chẳng lẽ

https://thuviensach.vn

không nên tránh đi sao? Tại sao còn tự nhiên lại đây nói chuyện như vậy.

Eddy cũng không có nhiều lời, ngược lại Hạ Dương lại cảm thấy rất hứng thú với anh ta, thuận miệng hỏi vài câu về Hoa Đế, vứt bỏ cái khác không nói, Eddy vẫn là một đối tượng nói chuyện phiếm tốt, chưa bao lâu đã kề vai bá cổ.

An Nhu im lặng ngồi ở bên cạnh, lặng lẽ nhìn Tô Hoàng. Đối phương cười như không cười nhìn cô, xét thấy bị Sở Hư Uyên độc hại quá sâu, An Nhu cơ hồ có thể đoán ra biểu tình này có ý gì.

An Như Ngọc ngồi ở bên cạnh chơi game, toàn bộ hành trình đều không thèm để ý đến thằng bạn trúc mã này vô cùng dũng cảm chạy băng băng trên con đường tìm đường.

Muốn tìm đường chết, anh ngăn không được.

An Nhu thi rất thuận lợi, trận đầu dựa theo thứ tự đào thải nhân số, nhưng là cũng không khó. An Nhu không bao lâu đã viết xong ra tới, trong lòng nắm chắc, chỉ cần không có bất ngờ gì xảy ra, căn bản sẽ không có bất kỳ vấn đề gì.

Sau khi thi xong, An Nhu và Tô Hoàng cùng nhau đi ra ngoài, bất ngờ nhìn thấy Eddy và Hạ Dương đang nói cười vui vẻ. Trong lòng Tô Hoàng cũng biết người này có chuyện muốn làm, dứt khoát lưu loát mặc kệ Hạ Dương, cô và An Nhu đi trước.

An Như Ngọc nhìn An Nhu và Tô Hoàng, dừng một chút, quyết định ở lại với Hạ Dương.

"Cái loại người ngu ngốc này, chỉ biết gây chuyện làm phiền thôi."

https://thuviensach.vn

Tô Hoàng và An Nhu cùng nhau đi tới căn tin trường, cười cười, nói chuyện không chút lưu tình: "Thật nóng lòng chờ xem anh ta bị tên kia sửa trị ra sao."

An Nhu hiếm khi nghe thấy Tô Hoàng nói chuyện không khách sáo như vậy, một người là Sở Hư Uyên, người còn lại là Hạ Dương, nhịn không được cười: "Tuy rằng cậu nói anh ấy như vậy, nhưng cậu vẫn là rất giữ gìn anh ấy nha."

Tuy rằng xem náo nhiệt đó, nhưng An Nhu lại cảm thấy cảm tình hai người kia rất tốt, bởi vì quen thuộc hiểu biết, cho nên mới dám nói không kiêng nể gì như vậy.

Hai người ở chung nhiều, An Nhu càng hiểu biết tính cách của Tô Hoàng, cũng càng quen thuộc, có đôi khi trêu chọc ra mặt như bây giờ.

Tô Hoàng liếc cô một cái, vỗ vỗ đầu cô: "Mình giữ gìn anh ta, bộ mình không giữ gìn cậu hả? Khi nào cậu thấy mình hung dữ với cậu hả?"

"Bởi vì cậu luyến tiếc hung dữ với mình nha, mình đáng yêu như vậy mà." An Nhu cũng phối hợp trả lời, hai người cười vui vẻ.

Ngay từ đầu cho rằng chuyện của Eddy cứ như vậy đã kết thúc, An Nhu không ngờ buổi tối trở về phòng lại còn thu nhận được tin nhắn từ anh ta.

【 Eddy: Hôm nay không nói được gì nhiều với em, thật xin lỗi, nhưng anh chọc em tức giận sao? Rất xin lỗi. 】

【 An Nhu:... Không có, chỉ là cảm thấy anh không cần thiết lo lắng như vậy, quá khách sáo. 】

Nói chuyện đá qua đá lại, An Nhu vẫn là hiểu được quy tắc, cô không am

https://thuviensach.vn

hiểu từ chối trực tiếp, nên chọn cách nói năng uyển chuyển.

【 Eddy: Anh biết em cự tuyệt anh, nhưng em nói em có bạn trai, chỉ là lý do muốn để anh bỏ cuộc đúng không? Thực xin lỗi, anh đích xác là có cảm tình với em, muốn phát triển với em, nếu em độc thân, có thể suy xét đến anh không? 】

【 An Nhu: À... Thật sự không phải lý do đâu, anh bạn à, em thật sự có bạn trai, không phải lý do.[/ cười]】

【 Eddy: Anh đã biết... Xin lỗi vì tạo thành bối rối cho em, thực xin lỗi. 】

Toàn bộ hành trình đối thoại thuận lợi giải quyết, An Nhu nhẹ nhàng thở ra, một lát sau mới phản ứng lại.

... Cô khi nào bị người đóng dấu thành độc thân? Tại sao cô không biết? Thân phận nào là ai tặng cho cô?

Nghĩ rồi lại nghĩ, An Nhu vẫn là không có can đảm hỏi anh ta vấn đề này, cảm thấy xấu hổ.

Theo thường lệ đã đến giờ thúc giục Sở tiên sinh ăn cơm, An Nhu sửa chữa lại phần mềm lần cuối cùng, sau đó gửi cho người trong phòng nghiên cứu, tiến hành áp dụng đưa ra thị trường.

Thời gian phát triển phần mềm cũng không lâu, nhân thủ nhiều nên đẩy nhanh tiến độ hơn bình thường, An Nhu đánh chính là nhanh chóng để thị trường chú ý. Cho dù chỉ là bọt nước cũng không sao, chậm rãi hội tụ, chậm rãi thay đổi thị hướng.

Đến lúc đó không thể tránh khỏi sẽ bị Sở Hư Uyên biết, thậm chí hiện tại An Nhu hoài nghi có lẽ Sở Hư Uyên đã biết, nhưng đối phương không nói,

https://thuviensach.vn

cô cũng giả vờ làm đà điểu.

Cuộc thi ở trường cao đẳng Hoa Đế đã đi đến hồi kết, ban đầu đoàn đại biểu học viện DICE tới không ít người, hơn nữa mỗi người đều là tinh anh nòng cốt được đội trưởng cân nhắc chọn lựa đến thi đấu với trường Hoa Đế.

Ngày đầu tiên, người bị đào thải không nhiều lắm. Chờ đến mấy ngày sau, tỉ lệ đào thải phi thường cao, không chỉ có người học viện DICE bị đào thải, mà ngay cả Tô Hoàng đều lựa chọn đào thải.

Sở dĩ nói là lựa chọn mà không phải bị đào thải, là bởi vì dựa theo thực lực trình độ của Tô Hoàng tới nói, cuộc thi này chỉ là trò chơi độ, Tô Hoàng giữa chặng chọn đào thải, chắc là có lý do riêng của mình.

An Nhu thì ngược lại, một lần lại một lần liên tiếp chiến thắng.

"Mình chỉ là tới kiến thức thăm dò trình độ của bản thân thôi, không cần chiến thắng. Hơn nữa chỉ dựa vào mội tích điểm CLB Dương Cầm cũng đủ cho năm sau."

Tô Hoàng cười tủm tỉm nói, cũng không có giấu giếm: "Bị đào thải sớm còn có thời gian đi ra ngoài chơi, khoay khỏa đầu óc."

An Nhu yên lặng suy nghĩ.

Đúng vậy, Hạ Dương và An Như Ngọc căn bản không phải đến tham gia, chính là đến đây đi chơi, giờ đến lượt Tô Hoàng cũng đi, chỉ còn mình An Nhu là tham gia thi đấu tiếp.

Làm trong lòng An Nhu có chút an ủi chính là, tuy rằng cô đang thi đấu, Tô Hoàng có đôi khi còn sẽ qua phòng nghỉ thăm cô, chờ cô thi xong, còn

https://thuviensach.vn

thuận tiện dẫn cô ra ngoài tìm món ngon ăn.

【 nếu không phải vì tích điểm, em cũng muốn ra ngoài chơi. (oahu một tiếng khóc ra tới.gif) 】

An Nhu có chút hâm mộ, lảm nhảm với Sở Hư Uyên.

【 mệt mỏi quá, hơn nữa chỉ có thể ngồi ở chỗ này, may mà cũng thi xong rồi. 】

An Nhu không tính được bản thân xếp hạng mấy, nhưng hiện tại đã tới trận chung kết, chỉ còn mười người, qua hôm nay chỉ còn năm thí sinh.

【 không muốn thi thì nghỉ. 】

Sở Hư Uyên cố ý chọc cô, lười biếng nói.

【 có cái gì tốt kia chứ? 】

【... Em không bỏ cuộc, đã lỡ tham gia thì phải làm cho đến cùng 】

An Nhu lại lật qua một trang giấy, thâm trầm thở dài, thành thật nói.

【kiếm nhiều tích điểm, em muốn học bổng. 】

Nói thật, tích điểm của cô có thể duy trì tận học kỳ sau. Cho dù An Nhu không làm gì thì chỉ dựa Sở Hư Uyên, cô cũng hoàn toàn có thể lưu lại nơi này, nhưng vị trí nào thì có trách nhiệm riêng của nó. Lựa chọn đứng chung một chỗ với Sở Hư Uyên, thì có ý nghĩa phải có thực lực.

Đạo lý này An Nhu biết, Sở Hư Uyên cũng biết.

https://thuviensach.vn

【thật ra em không cần làm như vậy. 】

Sở Hư Uyên nói ra tiếng.

【 dù em là mèo con ngu ngốc, còn rất khờ, hơn nữa không có ưu điểm gì, anh cũng sẽ không bỏ em. 】

Nói gì mà như chửi, An Nhu trừng mắt trong chốc lát, cư nhiên không tìm được nhược điểm để phản bác. Nhưng mà cô cũng không có khả năng từ bỏ như vậy.

【 cảm ơn anh, em nỗ lực là vì chính mình, trở nên càng tốt sau đó quăng anh. 】

An Nhu tức quá, thái độ kiên cường dỗi trở về.

【 chờ em tìm được người tốt hơn anh, lúc đó bye bye nha. (ăn chơi đàng điếm dạo nhà thổ.gif) 】

【 tiền đề là em có thể tìm được người tốt hơn anh. 】

【... Hình như có đạo lý, vậy em phải làm càng nhiều người tỏ tình với em, giống như anh đó, anh cũng có rất nhiều người yêu thầm, em cũng muốn vậy. (em là cô gái xinh đẹp nhất trên toàn thế giới.gif) 】

An Nhu vốn dĩ cho rằng đối phương sẽ trào phúng mắng chửi một trận, kết quả lần này Sở Hư Uyên thật sự không hé răng.

An Nhu đợi trong chốc lát, thấy người nào đó không có chút động tĩnh nào, cũng không có offline, thoạt nhìn cũng không giống như là tức giận. Hơn nữa An Nhu cũng tìm không thấy nhược điểm để đánh chính diện, nên không sợ chọc phải Sở Hư Uyên.

https://thuviensach.vn

Trong lòng giãy giụa hồi lâu, An Nhu lén lút mở ra camera phía Sở Hư Uyên.

Thấy Sở Hư Uyên đang dựa vào đầu giường, anh đã rửa mặt xong, thay áo ngủ, tóc còn có hơi ẩm ướt, cả người thiếu vài phần sắc bén, nhiều vài phần dịu dàng.

Người đàn ông đang rũ mắt nhìn di động, không có biểu tình gì. Trong mắt âm u, không biết suy nghĩ cái gì.

Nhưng mà chuyện này cũng không phải là trọng điểm mà An Nhu quan tâm. Hoặc là nói, phía trước cô quan tâm nhưng hiện tại lại không.

Ở trong ấn tượng của An Nhu, cô từng gặp qua thời khắc Sở Hư Uyên đẹp nhất, gợi cảm nhất. Đó chính là lúc anh ấy mặc áo sơmi, nửa kín nửa hở, chỉ là lộ xương quai xanh cũng đủ làm cô nóng người. Kết quả, hiện tại người này còn ăn mặc áo ngủ, ngực hoàn toàn lộ ra ngoài không khí, xương quai xanh tinh xảo, từng múi ngực...

Bỗng nhiên hoàn hồn, nhận ra cameras di động đã vào chế độ "On", Sở Hư Uyên dừng một chút, cong cong khóe môi. Chưa nói một chữ, nhưng là thắng hàng ngàn chữ.

Muốn chết ... A a a a giảm thọ!

https://thuviensach.vn

Chương 88: Chuyện ồn ào ở Sân trượt tuyết

An Nhu cự tuyệt nói chuyện với Sở Hư Uyên.

Tối hôm qua thật sự quá mất mặt, tên đáng ghét Sở Hư Uyên hoàn toàn là cố ý mặc thành dáng vẻ kia, còn cố ý làm cô xem!

Kết quả An Nhu nhịn không nổi, toàn bộ máu đều vọt tới trên má, cả người đều bốc cháy. Cô vẫn là bé vị thành niên một, không thể chịu nổi sự kích thích này.

Quả thực không thể càng chật vật hơn, thật mất mặt. Sau này làm sao còn mặt mũi đối diện với Sở Hư Uyên. Tuy rằng cô không phải sắc nữ, nhưng ai gặp phải hình ảnh đó mà không ngẩn người mơ mộng.

Ở trường cao đẳng Hoa Đế mấy ngày nay, An Nhu là người thi đến cùng. Đã có kết quả bán kết, học viện DICE giữ hai vị trí, An Nhu và Hạ Thanh Viễn, Hoa Đế có ba người, Eddy, Sở Nguyệt, cùng một thành viên trong hội học sinh mà An Nhu không quen biết.

Nghiêm túc tới nói, trận thi đấu này phần thắng vẫn nghiêng về phía Hoa Đế. Rốt cuộc Hạ Thanh Viễn là học trưởng, có kinh nghiệm thi đấu cùng kinh nghiệm tích lũy, người mới chân chính còn lại là An Nhu, Eddy, và Sở Nguyệt.

An Nhu lại cảm thấy ngoài ý muốn. Cô không hiểu biết Sở Nguyệt nhiều lắm, nhưng thật bất ngờ về trình độ của cô ấy. Nhưng có thể lăn lộn ở trong

https://thuviensach.vn

hội học sinh, Sở Nguyệt chưa chắc một chút bản lĩnh đều không có.

Một ngày trước trận chung kết, Tô Hoàng còn hẹn đi trượt tuyết.

Bọn Hạ Dương tới cũng là vì cái này, thành phố S tấc đất tấc vàng, có sân trượt tuyết nhân tạo lớn nhất nước. Hơn nữa còn ở gần trường cao đẳng Hoa Đế, tới mà không chơi thì thật phí công đi xa.

An Nhu cũng muốn đi, nhưng cô đi không được.

Nghĩ cũng biết, trận chung kết trước mắt, cho dù An Nhu không có dã tâm với ba vị trí đầu, chỉ cần vào vòng chung kết cô cũng đủ thỏa mãn, nhưng người trong CLB IT lại không cho phép cô đi ra ngoài chơi.

Thắng không sao, thua xác định vững chắc bối nồi.

An Nhu bị vây trong Hoa Đế cũng sẽ không ôn tập, nhưng cô cũng không thể lén chạy ra ngoài chơi.

Tô Hoàng hỏi lại một lần thì không nhắc lại nữa, sau đó chụm đầu nói gì đó với bọn Hạ Dương, hoàn toàn thay đổi tính chất cuộc thi lần này.

Ngay từ đầu chỉ có vài người cùng nhau hoạt động, không biết sau lưng xoay chuyển như thế nào mà trở thành hội học sinh Hoa Đế làm hết lễ nghĩa của chủ nhà, mời toàn đoàn thể thành viên học viện DICE đi ra ngoài chơi trượt tuyết – ngâm suối nước nóng.

"Dù sao, mặc kệ lén xoay chuyển như thế nào, hai bên bên ngoài đều còn phải làm bộ không thèm để ý kết quả thi đấu, hữu nghị đệ nhất, thi đấu đệ nhị."

Tô Hoàng nhẹ nhàng bâng quơ nói, cười cười: "Như vậy cũng không tồi,

https://thuviensach.vn

Nhu Nhu, phía trước nói tốt ra ngoài chơi trượt tuyết, hiện tại có thể đi rồi."

"Thật cám ơn cậu, cậu thật tốt quá."

Làm sao An Nhu không biết đây là kết quả Tô Hoàng nghĩ ra, lập tức tặng cho cô bạn của mình một cái ôm, nở nụ cười: "Mình cũng muốn đi chơi lắm đó."

Tô Hoàng dung túng vỗ vỗ đầu cô: "Chuẩn bị xuất phát thôi."

Có thể như thế nhanh chóng đạt thành hiệp nghị, trong đó cũng có công lao của Sở Hư Uyên, nhưng Tô Hoàng cũng không tính toán gắn thêm bóng đèn cho Sở Hư Uyên. Dù sao cô cũng không thích anh ta.

Nếu là toàn thể đi ra ngoài, lượng người sẽ rất lớn. Cộng tổng số học sinh của hai trường cũng có sáu bảy chục người, cùng nhau ngồi xe đi đến sân trượt tuyết lớn nhất thành phố này.

Bọn An Nhu đến nơi mới nghe nói sân trượt tuyết đã bị trường cao đẳng Hoa Đế bao toàn bộ, mục đích chính là vì an toàn cho học sinh, cùng với biểu đạt tinh thần của chủ nhà.

Bởi vì là Hoa Đế đưa ra kiến nghị, cho nên mang theo đội bảo vệ phụ trách an toàn cho toàn bộ học sinh hai trường, khách sạn nối liền với sân trượt tuyết, hình thức khách sạn thuộc khu suối nước nóng kiểu Nhật.

Lần này là một người một phòng, An Nhu nhận được chìa khóa phòng, trực tiếp bỏ vào trong ba lô. Cô không cần vác vali cồng kềnh theo, cũng chỉ có hai ngày một đêm, đồ dùng bỏ đủ trong ba lô.

【 Sở tiên sinh, em ra ngoài chơi nè. 】

https://thuviensach.vn

An Nhu vui vẻ hài lòng nhào vào chiếu tatami, quay cuồng một vòng.

【 thật đáng tiếc, anh không thể tới đây. (cơ thể ướt đẫm tới chơi một phát thôi anh yêu ~.gif) 】

An Nhu tự động lượt bỏ icon rmoji, sau khi xảy ra chuyện vào hai ngày trước, đây vẫn là lần đầu tiên An Nhu trừ bỏ thúc giục ăn cơm chủ động tìm Sở Hư Uyên. Khi khác cô đều tự động mở ra công pháp làm lơ, chói lọi xem đối phương như không khí.

【 không vội, sớm muộn gì cũng đi. 】

【 cái gì sớm muộn gì? Em sẽ không theo anh ra ngoài chơi đâu. 】

An Nhu cố ý chọc giận anh.

【 ai mà muốn mang theo con nít ra ngoài chơi kia chứ, phiền chết được. (tặng anh một bông hoa kẹo ngọt, anh phải tặng lại cho em một nụ hôn đó nha.jpg) 】

Sở Hư Uyên khẽ cười một tiếng.

Mèo con ngu ngốc...

Hừ, vĩnh viễn cũng không học được cách dỗi người đúng cách. Ngón tay gõ gõ mặt bàn, Sở Hư Uyên lưu loát ký xong báo cáo, kêu Hứa Thái Thiên mang ra ngoài.

【 sớm muộn gì thôi, đừng nóng lòng. 】

An Nhu là thật sự nghe không hiểu ý của Sở Hư Uyê, cẩn thận ngẫm nghĩ, cô còn mở GPS định vị vị trí Sở Hư Uyên, kết quả phát hiện đối phương

https://thuviensach.vn

đang ở nước M xa xôi.

Chắc chỉ là nói nói chơi thôi, cho dù là tính sổ, vậy cũng là chuyện sau đó. Hơn nữa so đo chuyện này với con gái thật không đáng mặt đàn ông.

Ở trong phòng nghỉ ngơi trong chốc lát, Tô Hoàng tới gõ cửa lôi An Nhu đi ra ngoài trượt tuyết, An Nhu vui vẻ đồng ý, đến khu trang bị, chuẩn bị đồ trượt tuyết.

"Nhu Nhu biết chơi không? Không có việc gì đi?" Tô Hoàng nhìn An Nhu chân tay vụng về, có chút lo lắng.

Tô Hoàng kèm An Nhu, bọn Hạ Dương đã sớm mặc xong trang thiết bị lên người, bắt đầu ùa ra sân bay lượn tứ tung.

Cậu út nhà họ Hạ là chơi máu nhất, trang thiết bị được làm riêng, một đầu tóc đỏ đón gió tung bay, một thân trang bị sáng long lanh, bắt mắt nhất khu này.

"Hự... Miễn cưỡng tính đi."

An Nhu cũng không dám nói mạnh miệng, cười có hơi xấu hổ: "Mình từ từ học, trước tiên mình sẽ ở khu người mới học bên này luyện tập."

Tuy rằng loại vận động trượt tuyết này không tính hiếm thấy, nhưng cũng không thường đi. Kiếp trước, An Nhu cũng chỉ đi mỗi năm một lần vào mùa đông, cũng không trượt rành cho lắm.

Tô Hoàng vẫn là không yên tâm, đứng với cô một lát, An Nhu ngượng ngùng làm Tô Hoàng vẫn luôn ở đây với mình, bảo đảm với Tô Hoàng, khuyên cô đi chơi trước, không cần phải lo lắng cho cô.

https://thuviensach.vn

"Không sao hết, mình luyện tập một lát là biết cách trượt thôi, chút nữa mình qua đó tìm mọi người, mình đã sờ đến bí quyết rôi."

An Nhu nghiêm túc nói, bảo đảm: "Thật không có việc gì mà, cậu nhìn Hạ Dương kìa, anh ấy mới càng không đáng yên tâm."

"Bộ cậu tưởng mình là mẹ thiên hạ hả, lo hết người này đến người khác!"

Tô Hoàng bật cười, duỗi tay chọc chọc trán An Nhu, cũng không kiên trì: "Mình đi qua đó, cậu nhớ nhanh nhanh qua đó nha."

An Nhu vẫy vẫy tay, nhìn Tô Hoàng lướt qua, hướng về phía dốc cao. Cô cũng không có nói dối làm Tô Hoàng yên tâm, trên thực tế cô xác thật đã sờ đến một chút mấu chốt.

Trong đầu mở ra hình ảnh, phát chậm lại động tác, sau đó An Nhu bắt chước theo. Giống như là biên trình vậy, hiếu học một chút là được, những động tác trượt tuyết đều khắc sâu ở trong đầu cô, năng lực học tập của cô cũng cao hơn so với người thường.

An Nhu đang tính trượt tới bên Tô Hoàng, bên kia đột nhiên bạo phát một tiếng hoan hô và âm thanh huýt sáo.

An Nhu giật mình ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn qua, cao cấp sân huấn luyện ly bên này không gần, nhưng thị lực của cô rất tốt, thấy rõ ràng có hai người đang từ trên đồi dốc đáp xuống, còn đang làm các loại động tác yêu cầu cao độ, phá lệ xuất sắc.

Một người trong đó là Tô Hoàng, An Nhu nhận được quần áo trên người cô ấy, một người khác... An Nhu nỗ lực phân biệt một hồi lâu mới nhớ tới, là Sở Nguyệt.

https://thuviensach.vn

Cũng không biết đại tiểu thư "Thân thể yếu ớt" nghĩ như thế nào mà còn đi vào nơi lạnh cóng toàn là băng tuyết. nhưng nhìn cô ta cũng rất không tệ, còn chơi rất vui. Dưới ánh mắt khách quan của An Nhu tới xem, nếu không phải Tô Hoàng quá xuất sắc, thì Sở Nguyệt sẽ là người nổi bật trong quyển tiểu thuyết này, cô ta cũng rất lợi hại.

Nói đi nói lại, tại sao hai người kia lại đối chọi với nhau như vậy?

Đáng lẽ không nên có bất kỳ mâu thuẫn gì mới đúng. Hơn nữa Tô Hoàng không phải loại người thích gây chuyện, cô ấy không thích khoa trương khoe khoang năng lực của bản thân... An Nhu chớp chớp mắt, có hơi bế tắc nghĩ không ra.

An Nhu nghĩ mãi không ra, thì đầu bên kia, hai người kia đã từ phía trên lao xuống dưới, tiêu sái kết thúc động tác, Tô Hoàng vững vàng khống chế cơ thể rơi xuống nền tuyết an toàn.

"Kỹ thuật của Sở tiểu thư rất tốt, rất xuất sắc."

Cong cong khóe môi, Tô Hoàng cười thật khách sáo, loại nụ cười giả mù sa mưa khiến cho đối phương nhìn tức: "Có thể thi đấu với cô, thật là làm tôi được lợi không nhỏ, còn muốn tiếp tục nữa không?"

Sở Nguyệt có chút lảo đảo ổn định cơ thể, sắc mặt xanh trắng, nhìn không ra là bị lạnh nay là bị chọc tức.

Đây là lần thứ hai bọn họ thi đấu.

Vừa rồi so lần đầu tiên, Sở Nguyệt thua, cô lấy cớ chưa chuẩn bị xong tinh thần, yêu cầu thi thêm lần thứ hai, sau đó lại thua tiếp.

Tại sao lại luôn như vậy.

https://thuviensach.vn

Lúc nào cũng giống thế này.

Cái con ăn mày nhà nghèo đó cũng vậy, cái con xuất thân bình dân trước mắt này cũng thế! Hai đứa nó dựa vào cái gì có được năng lực trời cho xuất sắc, dựa vào cái gì đứng chung một chỗ với cô!

"Không cần, tiểu thư Tô Hoàng rất lợi hại, tôi tâm phục khẩu phục." Giọng Sở Nguyệt rất nhạt, cơ thể cô ta lắc lư có chút chịu không nổi, lập tức có bạn bè bên cạnh chạy lại đỡ.

"Xin lỗi, cơ thể tôi không quá thoải mái, hình như vận động quá độkịch liệt... xin phép đi nghỉ ngơi trước." Cô ta nhỏ giọng nói, sắc mặt tái nhợt làm người thương tiếc.

Ánh mắt Tô Hoàng lạnh lùng, Hạ Dương đứng bên cạnh cũng cười lạnh một tiếng.

Cậu út nhà họ Hạ không có khái niệm ưu tiên nữ giới, anh làm việc theo tính cách, nam nữ bình đẳng, lúc này giọng điệu khó chịu mắng: "Úi trời đất ơi, mắng người ta xong cái tính kiếm cớ đi luôn vậy đó hả? Ai là ăn mày? Ai không tư cách đứng ở chỗ này với cô? Tôi không ngờ cô nói xấu sau lưng người khác còn dõng dạc như vậy? Sở tiểu thư được mẹ mình dạy dỗ rất có lễ nghĩa liêm sĩ nha."

Nguyên nhân gây ra mọi chuyện là...

Tô Hoàng mới vừa từ chỗ An Nhu lại đây, thì nghe được vài giọng nữ phát ra từ trong phòng nghỉ, là Sở Nguyệt đang nói cái gì đó với đám nịnh bợ đàn em của cô ta.

Tô Hoàng không có hứng thú nghe lén, cố tình tiểu thư nhà họ Sở cao ngạo

https://thuviensach.vn

không coi ai ra gì, đối tượng nói xấu sau lưng quá rõ ràng, chính là cô và An Nhu.

Ngay từ đầu, Tô Hoàng chỉ là cau mày xụ mặt, sau đó dần dần vô cùng không vui, nói cái gì mà trượt tuyết là gì cũng chưa gặp qua, chỉ có thể ở sân tập là ăn mày, cho phép bọn họ tới nơi này là cô ta ban ân cho phép...

Lời này rất quá đáng, Tô Hoàng trực tiếp tông cửa đi vào.

Lúc này mới có chuyện thi đấu.

Tô Hoàng còn cố kỵ không muốn khoa trương, nói chuyện để lại ba phần đường sống, Hạ Dương lại không keo kiệt, một câu tùy tiện đâm thủng, trực tiếp nâng cấp chuyện này thành mâu thuẫn giữa hai trường.

Đám học sinh đứng bên cạnh đang vây xem đều khe khẽ nói nhỏ lên, còn có người chạy đi tìm người phụ trách của hai trường học. Trong lúc nhất thời, toàn bộ người đều vây lại đây.

"Ủa? Nguyệt Nguyệt làm sao vậy."

Sở Trạch Hạo bước chân dài xông lên, trực tiếp ôm lấy bả vai Sở Nguyệt, cúi đầu quan tâm: "Nguyệt Nguyệt không có việc gì đi? Có nơi nào nào không thoải mái sao?"

Sức lực của anh không lớn, động tác lại rất kỳ diệu, trực tiếp ngăn cách không để người khác nâng đỡ chạm vào người Sở Nguyệt, chỉ có mình anh là đỡ Sở Nguyệt. Bởi vì anh là anh ruột của Sở nên cũng không ai nói cái gì.

Cơ thể Sở Nguyệt khẽ run lên, dùng sức muốn tránh thoát Sở Trạch Hạo, lại bị chặt chẽ kiềm chặt, làm cách nào cũng không thể thoát khỏi gông

https://thuviensach.vn

cùm xiềng xích.

Trong lòng hoảng loạn, Sở Nguyệt không thể chống lại Sở Trạch Hạo, biểu tình trên mặt thanh niên tóc đen tràn đầy lo lắng, nhưng là lực tay nhéo xương bả vai của Sở Nguyệt rất lớn, làm cô ta đau đến nhăn mặt.

Sở Nguyệt và Sở Trạch Hạo cùng liếc nhau, từ trong đôi mắt đen nhanh đều không thấy chút ý cười nào, ngược lại là lạnh băng hài hước.

Nghĩ gây chuyện xong mượn cớ sức khỏe không tốt chuồn mất sao, nhưng anh lại không muốn để cô em gái yếu ớt này trốn thoát, tính sao bây giờ?!

"Em... Em không sao."

Sở Nguyệt càng dùng sức đẩy Sở Trạch Hạo, đứng vững cơ thể, giọng khàn khàn: "Xin lỗi, cũng không phải vấn đề gì lớn, khả năng bị chút cảm mạo khụ khụ khụ... Em về phòng uống thuốc là được khụ khụ khụ..."

"Tình huống như thế nào?" Bên này đều sắp xử lý xong, An Nhu mới gian nan từ sân huấn luyện sơ cấp bôn ba lại đây, cẩn thận chọc chọc vào cánh tay An Như Ngọc đang đứng ở phía sau.

Hạ Dương và Tô Hoàng hai người sóng vai mà đứng, biểu tình trên mặt đều mang theo trào phúng, thật sự là khó có thể lên tiếng hỏi bọn họ.

An Như Ngọc nhìn cô, im lặng một lát, mới dùng giọng nói lạnh nhạt thong thả ung dung giải thích: "Người kia mắng em và Tô Hoàng, bị Tô Hoàng bắt gặp giải quyết ngay tại chỗ."

Ngắn gọn khái quát trọng điểm.

An Nhu chụp bả vai của anh: "Anh em tốt, em đi xem cái."

https://thuviensach.vn

Việc này ồn ào rất lớn, Hạ Thanh Viễn và Eddy dẫn đầu đoàn người lại đây. Đang dò hỏi cụ thể tình huống.

Sắc mặt Sở Nguyệt càng ngày càng trắng.

Chuyện càng lớn đối với cô một chút chỗ tốt đều không có, xã hội thượng lưu chú ý nhất chính là thanh danh. Lần này ra tới cũng đều là nhân vật tinh anh của cả hai trường, sớm biết rằng, sớm biết rằng ban đầu nên ngoan ngoãn nhận sai, không nên ương bướng như vậy...

Nhưng cô không cam lòng!

Tầm mắt vừa chuyển, Sở Nguyệt nhìn thấy một cô gái nhỏ bé đáng đi lại gần Tô Hoàng, nhỏ giọng nói chuyện, mặt mang ý cười.

Nếu nói phía trước, cô căn bản không thể tin được một người con gái bình thường như vậy lại có thể đứng ở bên cạnh anh mình, nhưng hiện tại cô không thể không tin.

Thật sự có người tốt mệnh như vậy???

Nhưng mà tại sao?!!!

Rõ ràng là cùng nhau lớn lên, có tình thân ràng buộc, đều là cô tới trước...

Tại sao lại bị người con gái khác cướp mất?

https://thuviensach.vn

Chương 89: Kể chuyện nhờ vả

An Nhu đứng ở một bên, nghe Tô Hoàng nói xong, tự nhiên cảm thấy bản thân mình thực sự có thể chất gây hoạ. Thực rõ ràng, người tiểu thư nhà họ Sở nói là cô, Tô Hoàng chỉ là người vô tội bị liên lụy vào mà thôi.

Thật ra cô biết lý do gì Sở Nguyệt nhằm vào cô, nguyên nhân quá đơn giản. Tùy tùy tiện tiện là có thể đoán được, chỉ là trừ bỏ cô, không có người nào biết trong lòng Sở Nguyệt nghĩ như vậy.

Dù gì cũng là anh em ruột trong mắt người ngoài, không đúng sao?

An Nhu ngẩng đầu, vừa lúc va chạm với ánh mắt phức tạp của Sở Nguyệt. Cô hơi giật mình, tặng cho đối phương một nụ cười xán lạn. Lăn lộn trong cái giới này lâu như vậy, cho dù hiểu biết không nhiều, nhưng An Nhu cũng đã học được cách chọc đối phương càng thêm tức giận.

Quả nhiên, gương mặt xinh đẹp của Sở Nguyệt có dấu vết hơi hơi vặn vẹo. Cô ta cơ hồ là cắn chảy máu môi, mới ngăn chặn lòng ghen tỵ bất mãn của bản thân.

Rõ ràng, đáng lý ra cô phải là người thân cận với anh ấy nhất, nhưng tại vì sao chứng ghét nữ giới của anh ấy lại vô hiệu với cô ta?!

Thật sự là không công bằng!!!

An Nhu không quan tâm suy nghĩ của Sở Nguyệt, Hạ Thanh Viễn và Eddy

https://thuviensach.vn

dẫn đầu tới nơi này, chứng tỏ, chuyện này có lớn đến thế nào thì cũng phải dừng ở đây.

Có thể tặng cho Sở Nguyệt một bàn tay, nhưng không thể tát thẳng vào mặt trường cao đẳng Hoa Đế.

Nhóm người Eddy cúi người xin lỗi, hơn nữa tỏ vẻ sẽ trừng phạt Sở Nguyệt một cách thỏa đáng, Tô Hoàng cũng không nhiều lời, cong môi cười: "Vậy thì mọi chuyện cứ dừng ở đây đi, tôi cũng không có gì ý khác, Sở tiểu thư trời sinh cao ngạo hơn người, đương nhiên mệnh quý giá, không thể so với dân nghèo như chúng tôi."

Lời này kẹp dao giấu kiếm ai đều nghe ra tới, nhóm người này đều lăn lộn trong xã hội thượng lưu, ai cũng nói chuyện phải cẩn thận ba phần, cố tình Tô Hoàng không như vậy, giữa những hàng chữ đầy ác ý nhìn thấy ghê người.

An Nhu chớp chớp mắt, kéo cánh tay Tô Hoàng, đột nhiên hiểu ra: "Tô Hoàng à, cậu đừng nói như vậy, chúng ta thật sự là người nghèo mà, chỉ là bị Sở tiên sinh dìu dắt mà thôi, vẫn nên tuân thủ nghiêm ngặt bổn phận nha."

Một vai thiện, một vai ác, hai người phối hợp ăn ý, cố tình những lời nói ra lại có thể làm người ta tức chết.

An Nhu cũng đã mở miệng, cho nên Sở Nguyệt không thể không bị xử phạt.

Phía trường cao đẳng Hoa Đế cũng không có cách nào, chuyện này về tình về lý đều là lỗi của tiểu thư nhà họ Sở, mất phong độ và gia giáo. Thân phận bối cảnh của hai nữ sinh học viện DICE đó cũng không phải bình thường, sau một hồi suy tính, kết luận vẫn là phải đưa ra thành ý thực tế.

https://thuviensach.vn

Vội vàng thương nghị một phen, cho bọn Tô Hoàng một kết quả...

Xóa bỏ một phần ba điểm số của Sở Nguyệt trong năm học này, ghi vào hồ sơ học bạ cá nhân, ý nghĩa cô ta đã mất tư cách tham gia xuất ngoại đào tạo sâu. Hơn nữa vị trí tại hội học sinh có vững chắc hay không cũng không biết chừng.

Tô Hoàng cũng hiểu biết đánh chó phải nể mặt chủ, rút tay, không giết đến cùng, thấy vậy cũng ậm ờ cố mà tiếp nhận kết quả này.

Sở Nguyệt nghe xong trừng phạt nhà trường dành cho mình, một ngụm máu dâng tới cổ họng. Vốn dĩ muốn cãi lại, nói bản thân không nói gì hạ thấp nhân phẩm người khác. Nhưng sau đó nghĩ lại, con nhỏ kia tự tin như vậy chắc trong tay nó có thứ gí đó... Ghi âm sao!?

Bị vả mặt một lần là đủ rồi, cô cũng không muốn lòng tự trọng của mình lại bị người ta giẫm đạp trên mặt đất.

Chuyện này cứ như vậy đi qua, chỉ là làm mọi người mất hứng, ồn ào như vậy Tô Hoàng cũng không yên tâm để An Nhu ở lại sân huấn luyện sơ cấp một mình. Vừa vặn An Nhu cũng có chút mệt, dứt khoát đi về phòng nghỉ ngơi.

An Nhu pha một ly trà sữa, lắc lư một chút, dứt khoát lấy máy tính ra thuận tay giải quyết chỉnh sửa Bug trong phần mềm mà mọi người trong phòng nghiên cứu vừa gửi tới tối hôm qua.

Sau khi làm xong, An Nhu đi ra ngoài hít thở không khí, ở trên hành lang dài phong cách Nhật, nhìn thấy cá Koi bơi đầy trong hồ sen, đình đài lầu các, được thiết kế xây dựng rất tinh xảo, nhìn qua tinh thần cũng sảng khoái.

https://thuviensach.vn

"An Nhu." Một người từ phía sau gọi lại An Nhu.

An Nhu dừng một chút, xoay người. Sở Trạch Hạo cầm một ly cà phê trong tay, đi từ hướng ngược lại với An Nhu.

"Chào."

An Nhu cười cười, trong lòng biết rõ ràng đối phương là đặc biệt lại đây nói chuyện với mình, cô cũng không có gì che dấu: "Sao không ở bên kia trượt tuyết chung với mọi người?"

Sở Trạch Hạo gãi gãi đầu, lộ ra một chút thẹn thùng, mỉm cười trả lời: "Có hơi mệt, muốn ra tới nghỉ ngơi một chút, cậu cũng vậy phải không?"

"Ừ." An Nhu dứt khoát dừng lại, không phủ nhận.

"Tìm tôi có chuyện gì sao?" Hiểu rõ bản tính người trước mặt này, An Nhu dứt khoát hỏi thẳng.

"Là có một chuyện nhỏ, tôi..." Sở Trạch Hạo lộ ra biểu tình do dự, anh nhìn nhìn ly cà phê trong tay, đột nhiên ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Như là tăng thêm can đảm.

Theo động tác biên độ quá lớn, cổ tay áo rộng mở trượt xuống, lộ ra bên trong dấu vết xanh tím.

An Nhu bị vết thương dọa tới.

Rốt cuộc Sở Trạch Hạo muốn làm gì?!

"Tìm tôi có chuyện gì, anh cứ nói thẳng ra đi."

https://thuviensach.vn

An Nhu nhíu nhíu mày, có chút quan tâm hỏi: "À... Cánh tay... Anh không đi xử lý sao?"

Thanh niên tóc đen lộ ra sắc mặt gãi đúng chỗ ngứa. Anh rụt tay ra sau một chút, không được tự nhiên kéo tay áo che dấu: "Không có việc gì, chỉ là vết thương nhỏ thôi, không sao."

Ấp a ấp úng, chau mày, rõ ràng có chuyện gì đó giấu giếm.

An Nhu trong lòng trợn mắt.

Nếu không phải biết mấy chuyện dơ bẩn của nhà họ Sở, cô cũng có khả năng sẽ bị lừa, nhưng cô có ưu thế là biết hết mọi chuyện, lại bị lừa gạt thì quá ngu ngốc rồi.

Bộ tưởng cô là thánh mẫu, tràn đầy lòng đồng tình sao?!

Nhìn thấy một người bị bạo lực gia đình thì muốn xả thân hết mình bảo vệ, cô đâu có ngu dữ thần vậy?

Nhưng đều đã diễn đến nơi đây, không tiếp tục cũng không được. An Nhu bắt đầu nhập vai thánh mẫu, ánh mắt hiện ra sự đồng tình, vẻ mặt nghiêm túc nhìn anh.

"Sở Trạch Hạo, tôi không biết anh đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh có thể tìm trường học giải quyết. Nếu bị ức hiếp, tôi tin tưởng nhà trường học sẽ ra mặt. Thế gian đều có chân tình, trong lòng mỗi người đều có công bằng chính nghĩa."

"...?"

https://thuviensach.vn

Mặc kệ anh ta làm ra phản ứng ngạc nhiên ra sao, An Nhu vẫn tiếp tục nhập vai: "Bạn học à, tuy rằng tôi không có năng lực giúp bạn, nhưng vẫn còn có rất nhiều người có thể giúp bạn vượt qua chuyện này, bạn đừng mất lòng tin với thế giới này, tin tưởng tôi, cố lên, được không?"

"..."

Hung hăng rót món canh gà tinh thần cho vai ác trước mặt, An Nhu lưu loát xoay người tính đi, người nào đó mới phản ứng, lập tức gọi lại: "An Nhu."

An Nhu dừng bước, quay đầu, vẻ mặt mê mang nhìn anh: "Còn có chuyện gì nữa sao?"

"... Ừm."

Sở Trạch Hạo cúi đầu, nhìn không rõ cảm xúc trên mặt, anh nhỏ giọng nói. "Thật ra... Có một việc, muốn xin cô hỗ trợ."

"Cho nên, anh muốn nhờ tổng giám đốc Sở giúp anh sao?" An Nhu ngồi ở trên hành lang nhìn ngắm hồ cá Koi nghe Sở Trạch Hạo tự thuật chuyện của anh ta.

"Ừ, tôi quá yếu ớt, không có năng lực chống lại Tần Thiến, chỉ có thể phiền tổng giám đốc Sở giúp một tay, tôi cũng sẽ tận lực trả giá đại giới, chỉ xin... Tổng giám đốc Sở có thể giúp tôi thoát khỏi bà ta." Kéo kéo tay áo, che dấu vết thương ghê người, giọng Sở Trạch Hạo dần hạ xuống.

Nhà họ sở có năm người thừa kế, Sở Hư Uyên không phải con ruột của Tần Thiến khi còn nhỏ thường xuyên bị bà ta ngầm ngầm hãm hại, một ngày chỉ cho ăn một chén cơm, mà còn là cơm thừa canh cặn.

Cho nên, không phải chỉ mình Sở Hư Uyên bị ngược đãi, mà bà ta còn

https://thuviensach.vn

ngược đãi chính con ruột của mình?

Sở Hư Uyên là ngược đãi tinh thần, Sở Trạch Hạo và Sở Liên là cơ thể sao?

"Sở Trạch Thiên là con trai trưởng, sẽ là người thừa kế, được bà ta coi trọng, Nguyệt Nguyệt từ nhỏ sức khỏe không tốt, cũng được bà ta coi như trân bảo."

Giọng Sở Trạch Hạo nhàn nhạt, nghe không ra nhiều ít cảm xúc: "Cho nên mọi tức giận căm ghét đều rơi vào trên người tôi và Sở Liên."

Rõ ràng đều là do Tần Thiến mang thai chín tháng mười ngày sinh ra, nhưng trước lúc Sở Hư Uyên nắm quyền, bọn họ sống cũng không sung sướng gì, chỉ là ít ăn đòn roi hơn bây giờ thôi.

Roi, gậy golf, hở chút là phạt quỳ trên bịch nước đá lạnh băng, sao chép cái gì mà gia quy của nhà họ Tần, thậm chí muốn bọn họ thề độc suốt đời làm con chó cho anh cả và Sở Nguyệt... Sở Trạch Hạo và Sở Liên chính là trưởng thành trong hoàn cảnh như vậy.

Thậm chí, khi Sở Liên đã gả đi ra ngoài, vẫn bị bà ta gọi về đánh đập, còn bị đánh đến sinh non...

Thẳng đến khi anh cả Sở Trạch Thiên đấu không lại Sở Hư Uyên, bị chặt đứt hai chân, giam cầm trong viện tâm thần. Lúc này Tần Thiến mới dời ánh mắt đến trên người anh. Nhưng bà ta vẫn khống chế không được cảm xúc, chỉ cần anh không làm theo lệnh hay là bị Sở Hư Uyên chọc tức sẽ tay đấm chân đá.

Cho đến năm tuần trước, anh lén làm giám định xét nghiệm ADN, lúc này mới biết...

https://thuviensach.vn

"Sở Liên đã liên hôn dọn ra ngoài, trong nhà chỉ có tôi và Sở Nguyệt."

Sở Trạch Hạo nói như chuyện của người khác, mặt không cảm xúc: "Bà ta luyến tiếc tổn thương Sở Nguyệt, chỉ có thể làm đau tôi."

Lần trước, sau khi Sở Hư Uyên dẫn An Nhu đến tham gia tiệc, không nói một lời trực tiếp rời khỏi, Tần Thiến lại lên cơn. Trực tiếp dùng nĩa đâm thẳng vào đầu gối, máu theo lổ thủng chảy ướt quần, còn bắt anh giữ nguyên bộ dáng đó quỳ suốt hai ngày.

Lần đầu tiên An Nhu nghe được chính miệng người trong cuộc nói ra. Cho dù biết Sở Trạch Hạo cũng không phải là người dễ bị người khác ức hiếp, không phải là kẻ đáng thương. Trong lòng vẫn là có chút phức tạp.

"Tôi biết rồi, tôi sẽ nói với Sở tiên sinh, cụ thể ra sao anh ấy sẽ nói với anh sao." An Nhu gật đầu, biểu tình nghiêm túc.

"Thật cám ơn cô." Thanh niên lộ ra mỉm cười sạch sẽ, tràn đầy cảm kích.

"Nếu có thể, tôi nhất định dốc hết sức lực làm việc cho tổng giám đốc Sở, cả Sở Liên cũng vậy."

Đoạn hội thoại cứ như thế ngắn gọn kết thúc, An Nhu về phòng, Sở Trạch Hạo tỏ vẻ muốn ở lại ngắm cảnh đêm trong chốc lát.

Nhìn An Nhu rời đi, nụ cười trên mặt Sở Trạch Hạo mới chậm rãi nhạt dần.

Quá dễ dàng.

Tại sao sẽ tìm tới An Nhu mà không phải trực tiếp tìm Sở Hư Uyên, vấn đề này quá đơn giản, không cần phải hỏi.

https://thuviensach.vn

Phụ nữ sau khi nghe xong mấy câu chuyện loại này sẽ trực tiếp đồng ý, còn đàn ông thì khác.

Phụ nữ thích che chở những thứ yếu ớt, đáng thương, còn đàn ông thì cần nghiệm chứng, dễ nảy sinh nghi ngờ.

Cho dù chuyện có thành hay không, cậu cũng đã thử, không phải sao?!

Chỉ cần Sở Hư Uyên nguyện ý nhúng tay, chuyện của bọn họ sớm muộn gì cũng có thể giải quyết, như vậy bọn họ mới có thể hít thở được, nếu không Sở Liên và mình sẽ điên mất.

An Nhu không ngốc như Sở Trạch Hạo nghĩ.

Cô biết rõ Tần Thiến hơn anh nghĩ, thành thật mà nói, cô vẫn luôn cảm thấy Sở Hư Uyên là đang xem náo nhiệt. Cái gì cũng đều biết, nhưng lại không nói ra, người này thật là thích đùa, quá ác rồi.

Thuận tay hỗ trợ gửi tin nhắn, nếu Sở Hư Uyên muốn xử lý, cũng là chuyện sớm muộn.

An Nhu đơn giản biên soạn một tin nhắn ngắn gửi cho Sở Hư Uyên, giống như cô đoán, Sở Hư Uyên chỉ trả lời rất ngắn gọn "Đã biết", sau đó im bặt.

【 kêu Sở Trạch Hạo liên lạc với anh. 】

Giọng Sở Hư Uyên bình đạm, không hề ngạc nhiên.

【 anh sẽ nói chuyện với cậu ta. 】

【 biết rồi, bảo cậu ta tìm anh nói chuyện đúng không?! 】

https://thuviensach.vn

An Nhu ngoan ngoãn nói, nghĩ nghĩ, không nhịn xuống, biết mà còn cố hỏi.

【 Sở tiên sinh, có phải anh đã sớm biết hay không? 】

Chuyện này không giống tình tiết trong tiểu thuyết. Ở cốt truyện, Sở Hư Uyên chưa bao giờ biểu hiện qua rằng bản thân biết những việc này. Nhưng sau khi xuyên vào đây, An Nhu mới biết chuyện không phải như vậy.

Dựa theo những hiểu biết của cô đối với Sở Hư Uyên, dục vọng khống chế của người này rất mạnh, sẽ không buông tha cho những ai thoát khỏi tầm khống chế của bản thân, còn nữa, là một người rất thù vặt, anh ta sẽ đùa đến chết những người từng có ý hãm hại mình.

【 không để ý mà thôi. 】

Sở Hư Uyên cũng không có gạt cô, giọng điệu không chút để ý.

【 mấy người đó không có liên quan gì đến anh, quan tâm làm gì. 】

Anh không phải thánh nam thánh mẫu, nhìn bọn họ chó cắn chó miệng đầy máu, lâu lâu buồn chán nhìn xem thay đổi tâm trạng.

An Nhu giật giật khóe môi.

Cô càng thêm cảm thấy lòng của Sở Hư Uyên rất sâu, đo không được, loại chuyện này mà còn có thể thờ ơ lạnh nhạt dùng là trò tiêu khiển lúc buồn chán...

Tố chất tâm lý, thật khỏe mạnh làm sao!!!

【 mọi chuyện đều nằm trong suy đoán của ngài, chắc ngài đây chưa từng nếm mùi thất bại? 】

https://thuviensach.vn

An Nhu có chút chua lòm.

【 xin cúi chào quốc vương chiến tích toàn thắng. 】

Tuy rằng trong quá khứ có nhấp nhô đôi chút, nhưng sau đó, Sở Hư Uyên căn bản chính là thuận buồm xuôi gió, là người chiến thắng dòng đời nghiệt ngã, ngồi chiễm chệ ở nơi cao.

Thoáng đọc nội dung tin nhắn này, Sở Hư Uyên chống trán, cười nhạo một tiếng, không trả lời cô.

Chiến tích toàn thắng?

Anh chưa bao giờ cảm thấy như vậy, ít nhất ở chưa từng toàn thắng ở trên người An Nhu.

An Nhu một bên nói chuyện phiếm với Sở Hư Uyên, một bên xem lại phần mềm sắp cho ra thị trường. Đến nỗi xung đột xảy ra vào lúc sáng, cô không có nhắc tới, dù sao cũng đã giải quyết, không cần phải cáo trạng.

Ở trong phòng tiêu ma hơn phân nửa thời gian buổi chiều, Tô Hoàng đẩy cửa vào mới tìm được An Nhu.

"Không trượt tuyết, trốn vào đây tự kỷ sao?!"

Tô Hoàng nhìn thấy cô, cười giỡn: "Sắp đến giờ cơm chiều rồi, mau đi ra ăn thôi."

"Ư, mình lập tức đi ngay." An Nhu trả lời, vội vàng dặn dò Sở Hư Uyên đúng hạn ăn cơm, lúc này mới đi ra ngoài với Tô Hoàng.

https://thuviensach.vn

Cơm chiều dùng ở nhà hàng khách sạn, tay nghề bà chủ rất tốt, mọi người đều ngồi ở phòng ăn lớn, mới chơi một buổi chiều mà mọi người đã dần thân quen, túm tụm ngồi chung thành một bàn vừa ăn, vừa nói rất rôm rả.

Ăn xong, vài người tính toán ngâm suối nước nóng.

"Thật vất vả mới tới một chuyến, đi ngâm suối nước nóng đi anh em." Hạ Dương cong khóe môi, cười đầy khinh bỉ.

"Nghe nói quá chín giờ tối sẽ mở cửa cho nam nữ tắm chung... Mẹ ơi, đau!"

"Không có ai tắm giờ đó đâu, tự sướng một mình đi."

Tô Hoàng bình tĩnh rút tay về, hỏi An Nhu: "Chúng ta đi chung nha, cũng đã tới rồi, thể nghiệm một chút đi, rất tuyệt vời đó."

An Nhu cũng có chút động lòng, ăn cơm xong, mặc vào áo choàng tắm khách sạn cung cấp, sau đó đi ngâm suối nước nóng.

Cũng có không ít chung ý nghĩ, An Nhu và Tô Hoàng vén rèm đi vào, nhìn thấy có không ít nữ sinh đều đang ngâm mình trong suối nước nóng.

Vừa nhắc mắt, thì nhìn thấy Sở Nguyệt đang nói cười đùa giỡn với đám tiểu thư con nhà giàu bên kia. Không gian trong suối nước nóng không lớn, không khí xung quanh cũng cứng đờ, người ngựa hai phe liếc nhau dời tầm mắt ngay, đều xem đối phương là không khí.

Nhìn thấy Sở Nguyệt, trong lòng An Nhu cũng rất khó chịu, nhưng có Tô Hoàng ở bên cạnh, nên làm cô thấy an tâm không ít. Có văn có võ, tự thành lập công ty, còn có thể làm sát thủ, cấp bậc nữ vương Mary Sue như Tô Hoàng tại bên người, yêu ma quỷ quái gì đều là cọp giấy!

https://thuviensach.vn

Cẩn thận thử nhiệt độ nước, An Nhu tìm nơi dễ chịu đặt chân bước xuống, sau đó ngâm toàn thân vào trong suối nước nóng, hạnh phúc than nhẹ một hơi.

Cảm giác thật sự rất tuyệt vời!

"Rất sướng đúng không."

Tô Hoàng cười nói, tri kỷ lấy một cái chén nhỏ chảy theo dòng nước đưa qua: "Còn có trứng luộc suối nước nóng nữa nè, ăn thử xem."

Thể chất An Nhu không chịu được, ngâm đã lâu, cảm thấy choáng váng, cô xoa xoa Thái Dương, nói một tiếng với Tô Hoàng, muốn về phòng nghỉ ngơi trước.

Tô Hoàng lưu lại nơi này ngâm tiếp, nghe vậy cũng cười vẫy vẫy tay chào An Nhu.

Thay xong áo choàng tắm, cột chặt dây lưng, An Nhu vừa ngáp vừa đi ra ngoài.

Ngâm suối nước nóng có thể tiêu trừ mệt nhọc, làm tinh thần thả lỏng, nhưng ngược lại cũng sẽ cảm thấy càng mệt nhọc.

Trở về ngủ thôi.

An Nhu hạnh phúc quyết định trong lòng, đi dọc trên hành lang, khóe mắt thoáng phát hiện phía trước có bóng người, theo bản năng xê dịch sang bên cạnh nhường đường, người tới lại đâm thẳng vào người An Nhu.

An Nhu theo bản năng nắm chặt áo tắm, lại bị người trước mặt lập tức ôm

https://thuviensach.vn

đầy cõi lòng.

"Nhớ anh đến như vậy? Nhào vào trong ngực mới chịu, hửm?"

https://thuviensach.vn

Chương 90: Không giấu giếm công khai quan hệ

Bị hơi thở quen thuộc bao bọc lấy, An Nhu ngây ngẩn cả người.

Giọng nói của người trước mặt quá quen thuộc, cô ngẩn ra một hồi lâu, gương mặt tươi cười hưng phấn: "Sở tiên sinh."

Đồng thời, An Nhu nhiệt tình trở tay ôm chặt vòng eo gầy nhưng rắc chắc của anh, mặt cọ vào ngực người đàn ông hai cái.

Đây là bạn trai của cô, là của cô!

Đột nhiên không kịp đề phòng bị nhào vào trong ngực, người đàn ông tạm dừng suy nghĩ một chút, nhìn mèo con đang cọ ở trong lòng ngực mình, cong cong khóe môi, xoa xoa đầu tóc còn theo hơi nước: "Ngoan, sao lại mặc như thế ra ngoài?"

"Mới vừa ngâm suối nước nóng ra tới."

An Nhu ngoan ngoãn trả lời, vừa nói, người đàn ông trước mặt trực tiếp cởi áo khoác choàng thêm lên người cô: "Quá mỏng, cảm lạnh bây giờ, nhanh chóng về phòng thôi."

An Nhu vui rạo rực hưởng thụ được bạn trai quan tâm, ngửa đầu nhìn anh: "Sao anh lại đột nhiên xuất hiện ở đây? Như thế nào biết em ở chỗ này?"

https://thuviensach.vn

Áo khoác vest của Sở Hư Uyên choàng ở trên người cô quá to rộng, cơ hồ sắp đến đầu gối, An Nhu cảm nhận nhiệt độ ấm áp từ áo khoác, hạnh phúc tràn ngập trong tim.

"có việc gì liên quan đến em mà anh không biết?" Sở Hư Uyên liếc mắt nhìn cô, nói như đương nhiên rồi.

Người đàn ông cởi ra áo khoác vest ngoài, lộ ra áo sơ mi màu đen, bộ dáng không chút cẩu thả như là mới từ bàn đàm phán ra tới, mắt hơi khép hờ giúp cô mặc ác khoác của chính mình. An Nhu ngửa đầu nhìn Sở Hư Uyên giúp cô khấu nút áo, đôi mắt sáng trưng nhìn anh.

Sở Hư Uyên khấu hai nút, vừa nâng mắt, đã chạm phải đôi mắt sáng lấp lánh của cô dâu nhà anh. Anh mím môi, ngay từ đầu gương mặt còn mang theo chút lạnh băng giờ đã bị ánh mắt của cô hòa tan: "Nhìn ngây người?"

"Ừm!"

An Nhu hiếm khi thẳng thắn khen anh, ngửa đầu nhìn anh cười: "Thật sự, rất rất rất đẹp trai."

"Ừ, một đoạn thời gian không thấy, bản lĩnh nói chuyện cao hơn so với trước."

Sở Hư Uyên giãn mày, khom lưng hôn lên trán của cô: "Đi thôi, về phòng."

"Dạ." An Nhu cười tủm tỉm, chủ động dắt tay Sở Hư Uyên, lôi kéo anh đi về phòng của mình.

"Anh có mang theo trợ lý đến đây không? Tìm được nơi nghỉ chân chưa? A, đúng rồi, những việc này không cần trợ lý tìm, em trực tiếp đặt phòng

https://thuviensach.vn

giúp anh. Dù sao anh cũng không để bụng chút tiền trinh..."

Sở Hư Uyên không nói chuyện, rũ xuống đôi mắt nhìn hai bàn tay lớn nhỏ đan chéo vào nhau. Một đoạn thời gian không thấy vẫn là có chút thay đổi, ví dụ như mèo con ngu ngốc nhà anh càng ngày càng độc lập, hiện tại rốt cuộc lại một lần nửa có xu thế dựa dẫm dính người... Sở tiên sinh tỏ vẻ vô cùng vừa lòng.

An Nhu lôi kéo Sở Hư Uyên đi không bao lâu, bổng tạm dừng bước chân ở một khúc ngoặt hành lang. Sở Nguyệt đứng ở nơi đó, cũng mặc áo tắm, sắc mặt tái nhợt nhìn vào bọn họ.

Không biết đã đứng đó nhìn bao lâu.

Chuyện này bị người bắt gặp vẫn là có chút xấu hổ, An Nhu giật mìn ngạc nhiên, tronng lòng nghĩ lại một chút, cô có sai, không nên trực tiếp kéo tay Sở Hư Uyên đi ngang nhiên trong khách sạn, nhưng hiện tại trên người còn khoác áo vest của Sở tiên sinh, dù có nói gì cũng không có sức thuyết phục.

Điểm mấu chốt chính là... Bản thân cô cũng không cảm thấy quẫn bách, ngược lại còn có loại cảm giác vi diệu đắc ý!

Không không không, cô không phải là nhân vật nữ phụ độc ác!

"Đi thôi."

Sở Hư Uyên cũng nhìn thấy thiếu nữ ở khúc ngoặc hành lang, chẳng qua không có giật mình ngạc nhiên như. Sở Hư Uyên liếc mắt một cái, làm như không có việc gì, trở tay lôi kéo An Nhu đi về phía trước, toàn bộ hành trình ngay cả cái chào hỏi đều không có.

Anh không rảnh mà đi quan tâm đến người xa lạ nghĩ gì.

https://thuviensach.vn

An Nhu bị anh lôi kéo đi về phía trước, lúc đi ngang qua Sở Nguyệt, một giây cũng không dừng lại. Cô vốn muốn chào hỏi Sở Nguyệt một tiếng. Nhưng nghĩ lại, như vậy khác nào khoe ra, nên cũng từ bỏ.

Đúng thật là cô không thích Sở Nguyệt, nhưng cũng không muốn lãng phí thời gian so đo những việc này.

Ai bảo lại cố tình tình cờ như vậy kia chứ, ngẫu nhiên hưng phấn một lần thả bay chính mình lại bị người khác bắt gặp được. Rõ ràng bản thân cô ngày thường không phải là một người nhiệt tình, tính cách hướng nội rụt rè.

Sau khi kéo Sở Hư Uyên vào trong phòng của mình, An Nhu nhìn tổng giám đốc đại nhân đang ngồi ở trên chiếu tatami, xoay người kéo cửa vào trong phòng ngủ thay quần áo. Mặc một cái áo choàng tắm mỏng đối mặt với người mình yêu trong một không gian riêng thật là nguy hiểm.

Thay xong quần áo ra tới, Sở Hư Uyên đang gọi điện cho ai đó, An Nhu biết anh là đang xử lý công việc trong tập đoàn.

Ngoan ngoãn cọ đi qua, An Nhu nhìn hàng mi dài của người mình yêu hơi hạ xuống, biểu tình lạnh lùng nhàn nhạt lại không kiên nhẫn, tự nhiên cảm thấy có chút buồn cười.

Sở tiên sinh thật là...

Sở Hư Uyên đâu vào đấy sắp xếp xong công việc, cúp máy, liếc mắt nhìn An Nhu đang ngồi quỳ bên cạnh ngoan ngoãn ôm mặt nhìn anh, nhéo nhéo một bên má của cô: "Làm sao vậy?"

An Nhu chớp chớp mắt.

https://thuviensach.vn

Cô phát hiện, vài ngày không gặp, khí chất của Sở Hư Uyên cũng dịu dàng hơn trước rất nhiều... Ít nhất không còn hở chút là mở miệng nói móc.

"Không có gì, nghĩ có thể thấy anh ở đây thật sự là quá tốt."

An Nhu cong cong đôi mắt, cười nói: "Mới nãy em còn đang nghĩ không biết khi nào anh mới đến nơi này với em... Anh tính toán ở lại chỗ này bao lâu? Tụi em chỉ ở lại đây chơi có hai ngày thôi à, tiếp theo phải trở về tiếp tục thi đấu. Ngày mai chúng ta có thể đi trượt tuyết chung, còn có thể đến khu trà đạo uống trà ngắm cảnh..."

An Nhu hứng thú bừng bừng, lại bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó: "Á, đúng rồi, chắc anh đi không được, có quá nhiều người ở đây..."

Thân phận của Sở Hư Uyên quá cao quý quan trọng, ngày thường có một đám vệ sỹ vây xung quanh bảo vệ an toàn cho anh ấy. An Nhu cũng nhớ tới, tuy rằng nơi này đều là học sinh, nhưng nếu Sở Hư Uyên lộ diện tại đây thì lại mang một ý nghĩa khác.

"Em để ý điều này?"

An Nhu đang ở ảo não, lại nghe Sở Hư Uyên nhẹ nhàng bâng quơ hỏi một câu, còn mang theo ý trêu chọc: "Anh thấy vừa rồi em chạm mặt Sở Nguyệt cũng đâu có sao?"

"Cái đó không giống nhau."

An Nhu tức giận trừng lớn đôi mắt, phản bác: "Sở Nguyệt là..."

... Đó là tình địch, sao có thể so với những người khác!

Nhưng là thấy ánh mắt đầy ý trêu chọc của Sở Hư Uyên, An Nhu sáng suốt

https://thuviensach.vn

lựa chọn không nói.

"Dù sao anh nói đều có lý hết."

An Nhu tự sa ngã làm mặt quỷ trêu lại anh: "Thưởng cho anh một cái danh phận đó, có vừa lòng không?"

Giấu là giấu không được, An Nhu cũng không muốn giấu, cô chỉ là không muốn quá chú ý ở học viện, như vậy sẽ làm ảnh hưởng đến quá trình học tập và thành tích. Nhưng thực hiển nhiên, Sở Hư Uyên cũng không phải một người để ý những chuyện vặt vãnh. Không chủ động rêu rao, nhưng cũng không cố tình tránh né.

Chiều tối Tô Hoàng lại đây gõ cửa kêu An Nhu đi ăn cơm chung, ngoài ý muốn, mở cửa lại là một cái bản mặt mà cô không muốn nhìn tới.

Nụ cười dịu dàng cương cứng trên mặt, Tô Hoàng hừ lạnh một tiếng: "Úi chà, tổng giám đốc Sở đại nhân, đã lâu không gặp."

Sở Hư Uyên cũng nhìn cô không thuận mắt, chỉ là anh không muốn so đo với Tô Hoàng, nghe vậy cũng chỉ là nhướng mày, dứt khoát lưu loát: "An Nhu ngủ, có gì ngày mai nói."

"Đã biết."

Tô Hoàng cũng lười nói nhảm nhiều lời với anh, dừng một chút, cũng hiểu được ý của Sở Hư Uyên, nhướng mày cười: "Xem ra anh đã biết chuyện?"

Chuyện tranh chấp với Sở Nguyệt, Eddy theo đuổi... Tô Hoàng không cho rằng Sở Hư Uyên không biết gì hết. Cô quá hiểu biết người này, ngày đó bùng nổ mâu thuẫn quá lớn, tuy rằng tất cả mọi người ở đây đều là học sinh, nhưng trong đó cũng chưa chắc không có người của Sở Hư Uyên.

https://thuviensach.vn

Không bằng nói, khả năng 90% người này xuất hiện ở chỗ này, nguyên nhân gì Tô Hoàng dùng một sợi tóc cũng đoán được.

"Còn muốn tranh giành tình cảm với tình địch!"

Tô Hoàng cười lạnh một tiếng, không chút lưu tình: "Sở Hư Uyên, anh cũng bất quá như thế."

Cho dù không thể vì An Nhu làm cái gì, nhưng miệng lưỡi vẫn không chịu khống chế, đã kích đối phương.

Sở Hư Uyên liếc cô, ngoài dự đoán không có tức giận, ngược lại khóe môi còn cong lên.

"Tôi không giống cô." Cho dù sắc mặt lạnh nhạt, Sở Hư Uyên cũng tự thể nghiệm chứng minh cái gì gọi là khoe khoang.

"Tôi tới nơi này, nguyên nhân chính yếu là tôi nhớ cô dâu nhỏ của tôi."

... Loại cảm giác bị rót một miệng thức ăn cho chó này thật là... Con mẹ nó...

Nụ cười lạnh trên mặt càng cứng đờ, Tô Hoàng không nói một lời, xoay người đi ngay.

Cô và Sở Hư Uyên bắt đầu cuộc chiến miệng lưỡi móc méo nhau đã lâu như vậy, không sai biệt lắm vẫn cứ ngang tay, nhưng nếu đối phương công nhiên khoe khoang ân ái... Cơ, không lời gì để nói.

Chó cô đơn cãi không lại.

https://thuviensach.vn

Sở Hư Uyên tính toán ở lại chơi với An Nhu. Cho nên trong ba ngày tại sân trượt tuyết này, tất cả mọi người đều nhìn thấy hình ảnh hai người ra ra vào vào, bộ dáng vô cùng thân mật. Bao gồm lúc đi sân huấn luyện sơ cấp, ngồi uống trà ngắm phong cảnh, thậm chí là ngẫu nhiên gặp được ở nhà hàng...

Cho dù không có nhiều hành động thân mật, nhưng chỉ cần nhiêu đó hành vi cũng đủ để người ngoài đoán già đoán non.

"... Cảm giác có gì đó không đúng sao sao ấy chà!" Hạ Dương vuốt cằm, nhìn hai người phía đối diện đang chụm đầu nói chuyện với nhau, nhỏ giọng hỏi Tô Hoàng.

"Bọn họ... Thành?" Nhìn ra sao cũng không giống đang trong quá trình yêu thầm chưa kể hết nỗi lòng.

Anh Sở đột nhiên xuất hiện ở chỗ này, Hạ Dương cũng hoảng sợ, nhưng sau đó anh lại tự hiểu, khẳng định là đuổi theo An Nhu lại đây, bất quá là ăn chung bữa cơm, Hạ Dương không xác định suy đoán của bản thân là đúng hay sai.

"Đúng vậy, thành."

Tô Hoàng cũng không trêu đùa chỉ số thông minh của anh nửa, cong cong khóe môi, có chút vui sướng khi người gặp họa: "Trước lúc tới đây đã thành."

"Cái gì... Đậu má nó!" Hạ Dương đang nghiền ngẫm gật gật đầu, bỗng nhiên phản ứng lại, mở to hai mắt.

"Thành?!"

Nhanh như vậy sao!

https://thuviensach.vn

Rõ ràng mấy ngày trước mới phát hiện anh Sở đế ý đến An Nhu, chớp mắt cái thành rồi là sao?!

An Như Ngọc nâng nâng mắt kính, không nói chuyện.

Cũng chỉ có tên mù Hạ Dương này là không biết, vậy mà còn dám kết bạ kéo Eddy làm mai cho An Nhu, hành động mấy ngày nay của tên này chắc đã sớm in thành tài liệu báo cáo nằm ở trên bàn của Sở Hư Uyên.

Hạ Dương cứng đờ một hồi lâu, hơi chút khó có thể tiếp thu sự thật An Nhu nhanh như vậy đã trở thành bạn gái của anh Sở... Tuy rằng nói chỉ là bạn gái, nhưng là cũng là người con gái đầu tiên anh Sở thừa nhận là bạn gái, thân phận địa vị hoàn toàn khác nhau.

"Quyết định sau này nhất định phải chặt chẽ ôm đùi An Nhu."

Hạ Dương lời lẽ chính đáng nói: "Kiên quyết tăng cảm tình anh em, làm An Nhu phải nhớ kỹ cái tốt của mình, từ đây một đường làm giàu, đi lên đỉnh cao cuộc đời này."

Cho dù ở chung với Sở Hư Uyên lâu như vậy, nhưng tăng cảm tình cũng không phải dễ, so sánh mà nói, rõ ràng An Nhu càng bình dị gần gũi hơn một chút. Lại nói tiếp, loại con gái mềm mại yếu ớt như em ấy sao có thể sống chung hài hòa với người lạnh tim lạnh tình lạnh toàn thân như anh Sở?

Đánh chết anh cũng không thể hiểu nổi.

Tô Hoàng thật sự không nhẫn tâm đánh vỡ ảo tưởng tốt đẹp của anh. Nói chính xác, nếu ở trong cảm nhận của Sở Hư Uyên, thì cảm tình đối với Tô Hoàng là giá trị âm, thì Hạ Dương lăn lộn như vậy... Cảm tình với anh ta

https://thuviensach.vn

còn hơn cả giá trị âm.

Tuy rằng Sở Hư Uyên lưu lại nơi này, nhưng anh cũng không có khả năng vẫn luôn dính với An Nhu. Lần này bay về nước, anh chỉ dẫn theo Hứa Thái Thiên, còn có một vài người không chịu trách nhiệm kế hoạch kia, ở lại trong nước tiếp tục chức trách.

Tuy bọn họ giúp anh xử lý một phần công việc trong tập đoàn, nhưng trên thực tế anh vẫn rất bận.

Phần lớn thời gian, An Nhu đều ra ngoài chơi với bọn Hạ Dương. Mặc dù chuyện đã vỡ lẽ cho hấp thụ ánh sáng, nhưng may thay, bọn Hạ Dương vẫn giữ thái độ như trước với An Nhu, không có gì thay đổi, điều này làm cho An Nhu an tâm không ít.

Đến nỗi thái độ của những người khác... An Nhu cũng không để ý.

Cô cũng đang chậm rãi học chấp nhận mọi việc, cứ ôm băn khoăn trong lòng thật là quá mệt mỏi, người không liên quan, không cần bận tâm để ý tới.

Ở chỗ này chơi ba ngày, An Nhu đi theo đoàn người trở về trường cao đẳng Hoa Đế chuẩn bị cuộc thi chung kết.

Sở Hư Uyên đương nhiên cũng đi theo.

Dựa theo thân phận hiện tại của anh, muốn đi nơi nào đều sẽ không có người ngăn cản, cho dù hiện tại muốn lén lút đi theo An Nhu vào trường cao đẳng Hoa Đế, thì ban giám hiệu trường Hoa Đế cũng sẽ không chối từ.

An Nhu không rõ ràng lắm Sở Trạch Hạo có nói chuyện với Sở Hư Uyên hay chưa?

https://thuviensach.vn

Nhưng cô cũng không quan tâm cho lắm, hai người kia đều không phải người bình thường. Sở Trạch Hạo là loại người biết cách lợi dụng trí thông minh chứng tỏ giá trị của mình.

Cuộc thi chung kết chủ kết thúc trong một ngày, chờ đến khi có kết quả ra tới, An Nhu không hề ngoài ý muốn nhìn thấy tên của mình nằm ngay đầu bảng, đạt điểm tuyệt đối. Vốn dĩ cô không tính tập trung tinh thần thi đấu, nhưng cố tình Sở Nguyệt lại nằm trong bảng chung kết, nên cô không thể thua cô ta được.

Thành khẩn nói, tuy rằng không quá so đo, An Nhu cũng không thích Sở Nguyệt đè đầu mình, đặc biệt là dưới tình huống có mặt Sở Hư Uyên, vì bảo hiểm, vẫn phải nỗ lực cho ra thành tích.

Cuối cùng, kết quả thi đấu ra tới như sau: An Nhu giành giải nhất, Eddy đứng thứ hai, Hạ Thanh Viễn thứ ba, Sở Nguyệt thứ tư.

An Nhu tinh thần sung sướng thoải mái, đặc biệt là Hạ Thanh Viễn, đảm bảo sẽ tăng gấp đôi tích điểm cho cô. Bởi vậy, tổng cộng tất cả tích điểm mà cô gom góp được từ trước đến nay, đủ để cô tiêu dần trong hai năm tới.

Sau khi ra kết quả, phải ở lại nhận giấy chứng nhận, kế tiếp là trường cao đẳng Hoa Đế đứng ra tổ chức tiệc chúc mừng. Cược thi lần này, An Nhu cầm giải nhất, bảo vệ thể diện cho học viện DICE, Hoa Đế lại đoạt ba trong năm vị trí, cũng rất vừa lòng, hai bên đều bắt tay vui mừng.

Không ở lại Hoa Đế lâu, bọn An Nhu nhanh chóng quay trở lại trường, bắt đầu từ tháng 5, học viện DICE sẽ tiến vào cuộc thi cuối kỳ, thi liên tục gần một tháng, giữa tháng sáu là đến kỳ nghỉ hè.

https://thuviensach.vn

Nhiệm vụ học tập vô cùng nặng nề.

https://thuviensach.vn

Chương 91: Về nhà

Ngày đám người An Nhu rời khỏi trường trường cao đẳng Hoa Đế, nhà trường cũng phái ra học sinh đại biểu toàn thể ra tiễn đưa.

Lần này còn mang theo nhân vật cao cấp quan trọng tổng giám đốc Sở. Bọn họ tách ra, mọi người trở về bằng chuyên cơ của học viện, An Nhu chuyển đến chuyên cơ riêng của Sở Hư Uyên.

Lúc ra sân bay tiễn đưa, là toàn bộ lãnh đạo cao cấp và một vài tinh anh của trường cao đẳng Hoa Đế.

Toàn bộ hành trìnhm Sở Hư Uyên đều lạnh mặt, thái độ ngạo mạn tùy ý, cả người tản ra khí thế cự người ngàn dặm. Cho dù nhìn anh không thích giao lưu với người ngoài như vậy, cũng không ai dám nói cái gì.

An Nhu đi ở bên cạnh anh, đang cúi đầu trả lời tin nhắn từ phòng nghiên cứu.

Chú ý tới có người vẫn luôn nhìn bên này, Sở Hư Uyên nâng mắt, chuẩn xác bắt giữ đến cách đó không xa, thanh niên tóc vàng đang nói chuyện với Hạ Dương.

Hai người liếc nhìn nhau... Cơ hồ là trong nháy mắt, Sở Hư Uyên xác định thân phận của người trước mặt này.

Dưới sự thẳng thắn thành khẩn của mèo con ngu ngốc nhà mình, xác thật

https://thuviensach.vn

có một người như vậy tồn tại.

Diện mạo miễn cưỡng không có trở ngại, thân phận?

Chỉ là hội trưởng hội học sinh, anh cười giả mù sa mưa, nhìn qua rất không có ý tốt.

So đo với một sinh viên quèn, quá hạ giá.

Ở trong lòng bắt bẻ đánh giá một phen, Sở Hư Uyên nhếch khóe môi, lễ phép cười cười, hiếm khi không có phát động kỹ năng trào phúng.

Chỉ là anh cũng không phải người có lòng tốt như vậy.

An Nhu đang cúi đầu gửi tin nhắn, đã bị người nào đó ôm eo: "Vừa đi vừa nhìn di động như vậy không tốt cho mắt."

Nói, một bàn tay nhẹ nhàng cầm di động trong tay cô bỏ vào túi quần tây.

An Nhu mơ màng:...

"Sở Hư Uyên, anh trả di động lại cho em!" Lập tức nổi điên, An Nhu duỗi tay muốn đoạt di động trong túi quần Sở Hư Uyên, người nào đó lại ác ý giữ chặt tay cô đút vào trong túi quần tây của mình.

Hơi hơi khom lưng hôn một cái lên trán cô, giọng Sở Hư Uyên có hơi lười biếng, liếm nhẹ vành tai cô, sau đó nói: "Tịch thu."

"... Anh làm quá mức rồi đó."

An Nhu hoang mang rối loạn nhìn trái nhìn phải, phát hiện bọn họ đứng ở hàng cuối, không bị người thấy, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi thì nghe

https://thuviensach.vn

thấy tin dữ, chỉ phải tức giận trừng anh: "Ấu trĩ, bệnh trung nhị, học sinh tiểu học!"

Ở chung lâu rồi, những lời này An Nhu cũng dám nói trước mặt anh.

Bị cô dỗi như vậy, người nào đó lại hiếm thấy không có lộ ra sắc mặt không vui. Trấn an vỗ vỗ đầu tóc mèo con nhà mình, Sở Hư Uyên xoay chuyển tầm mắt.

Nhìn thanh niên tóc vàng bên kia lộ ra một nụ cười lễ phép.

Tháng 5, học viện DICE bắt đầu cuộc thi cuối kỳ.

An Nhu ôm một chồng sách từ thư viện ra tới, cả người đều chóng mặt nhức đầu.

Tới gần kỳ thi, gánh nặng học tập tăng thêm rất nhiều, cô cũng phải nỗ lực tranh đua ra thành tích tốt, không biết ngày đêm ngâm mình ở trong thư viện.

Nếu không phải có thể xin phép nghỉ tạm thời bên phòng nghiên cứu, thì chắc chắc An Nhu sẽ bận đến mức ngay cả thời gian ngủ cũng không có.

Phần mềm đã đưa ra thị trường, lúc đầu còn không có chút bọt nước nào, cạnh tranh không lại mấy công ty lớn kia. Khía cạnh marketing An Nhu cũng không hiểu lắm, những việc này đều giao cho bọn Hạ Dương phụ trách, An Nhu chỉ cần nghiên cứu chế tạo là được.

Thành tích tích điểm trong câu lạc bộ sẽ thanh toán vào đợt cuối kỳ, An Nhu không lo lắng về vụ này. Bởi học kỳ này cô tham gia hoạt động không ít, hơn nữa đều còn đoạt được thành tích cao, nếu tính lên dù cô không thi cuối kỳ thì cũng sẽ an toàn vượt qua.

https://thuviensach.vn

Nhưng An Nhu không thích, cô muốn xem thử năng lực học tập của mình tới đâu, đặc biệt là môn nghi lễ giao tiếp, đây là môn cơ bản, cũng là chiếm điểm số rất cao trong cột thành tích cá nhân.

Toàn bộ tháng 5, trừ bỏ thi chính là thi.

An Nhu không vùi đầu ở thư viện thì ở trong nhà học tập. Cô khắc sâu cảm thấy, cho dù năm đó thi đại cô cũng chưa từng nỗ lực đến thế này.

【 lại đây ăn cơm. 】

An Nhu đang nằm dài trên bàn học nghỉ mệt, lại nghe được giọng của Sở Hư Uyên.

【 biết rồi, lập tức xuống ngay. 】

An Nhu bớt thời giờ trả lời một câu, làm xong câu đề cuối cùng.

Bắt đầu từ tháng 5 tới nay, An Nhu không có thời gian ăn trưa với Sở Hư Uyên, nên anh dứt khoát cho xe đến đón An Nhu đi qua, không ăn trưa được thì ăn tối. Chờ sáng hôm sau lại đưa cô trở về.

Sở Hư Uyên muốn dọn vào ở chung ký túc xá biệt thự với An Nhu, nhưng an ninh nơi này không an toàn cho lắm, lấy địa vị hiện tại của anh sẽ mang lại nhiều phiền phức cho An Nhu. Như vậy cũng chỉ có thể phiền An Nhu đến chỗ anh.

An Nhu cũng không thấy phiền hà gì, cô không có gì là không hài lòng với cuộc sống hiện tại, trừ bỏ quá bận rộn trong việc học tập, thì có người đón đưa, giải giúp đề bài, còn cùng nhau ăn cơm... Mà người đó lại là người trong lòng mình, quả thực không thể càng hạnh phúc hơn.

https://thuviensach.vn

Nhìn bộ dáng nỗ lực hết mình của cô, dù là Sở Hư Uyên cũng chỉ có thể thở dài.

Anh có thể hiểu suy nghĩ của An Nhu, cũng sẽ không can thiệp vào lựa chọn của cô.

"Thi tốt, sau khi thi xong anh dẫn em đi ra ngoài chơi."

Rõ ràng bản thân anh cũng rất bận, nhưng đã dần dần có thói quen đẩy mọi chuyện cho thủ hạ, Sở Hư Uyên nói như đương nhiên rồi.

An Nhu còn phải học thật lâu ở học viện DICE, tính tính, tốt nghiệp THPT, rồi đại học... Cũng bốn năm năm chứ ít gì.

"Sở tiên sinh, em đại khái còn cần phải về nhà một lần."

An Nhu nghe xong Sở Hư Uyên nói, chỉ có thể lấy lòng nhìn anh cười: "Về nơi đó giải quyết hết mọi chuyện."

Dù sao cũng là nghỉ hè, lại không quay về cũng không được. Cô chặn số ba mẹ An, không lâu trước đây An Như Uyển cũng đã bị thôi học, trục xuất trở về quê nhà, không biết là lăn lộn ba mẹ An thê thảm như thế nào nữa.

Nếu An Nhu không xử lý ngay lúc này, tương lai sẽ rất phiền phức.

Sở Hư Uyên dừng một chút, thật cẩn thận quan sát hìn biểu tình của mèo con nhà mình, nhẹ hừ một tiếng, không quá vui, lại không phản đối: "Đã biết, anh đi với em."

Anh đã điều tra rõ ràng gia cảnh nhà An Nhu. Rốt cuộc cũng là người chứng kiến An Nhu thoát khỏi nơi đó mở ra cuộc đời mới, còn những

https://thuviensach.vn

người thân trong gia đình đó... Thành thật mà nói, Sở Hư Uyên cực kỳ không thích.

Đối với những rắc rối diễn ra trong gia tộc họ Sở, anh còn có tâm trạng xem kịch, buồn buồn còn có thể tạo thêm chút chuyện cho họ làm, nhưng khi đối mặt với tình cảnh của An Nhu... Loại cảm xúc khó chịu này thật đúng là rất hiếm thấy.

... Đi chung với mình?

An Nhu há hốc mồm.

Ý của cô là muốn tự mình đi xử lý, một khi dọn ông thần Sở Hư Uyên này ra thì hiệu quả sẽ hoàn toàn khác, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt hiện tại của đối phương cũng không tính tốt, An Nhu không thể cự tuyệt.

"Đã biết, đi chung thôi." Cuối cùng vẫn là thỏa hiệp, An Nhu ôm mặt Sở Hư Uyên, hôn một cái lên môi anh, cong cong đôi mắt.

Từ lúc bắt đầu, người mà cô tín nhiệm nhất chính là người đàn ông cao lớn đẹp trai trước mắt này. Hiện tại cũng vẫn là như thế.

Sở Hư Uyên sao có thể bỏ qua cơ hội tốt, một tay giữ chặt sau đầu cô, gia tăng thêm nụ hôn này. Hôn đến An Nhu thở không nổi mới chịu buông ra, giọng Sở Hư Uyên khàn khàn ghét bỏ: "Ngu ngốc, đến giờ cũng không học được cách thở cho đúng."

An Nhu bị hôn hụt hơi, nghe anh nói xong, nổi máu nóng, liếc mắt trừng anh... Tổng giám đốc Sở nhìn, dục vọng lại bị cái liếc này của cô vén lên, cúi đầu hôn tiếp.

An Nhu có thể làm gì ngoại trừ hùa theo...

https://thuviensach.vn

Tháng sáu, sau khi ngày thi sau cùng cũng chấm dứt, An Nhu nhanh chóng nhận được phiếu điểm được nhà trường gửi vào email sinh viên.

Thành tích toàn học kỳ hạng 150, cộng thêm tích điểm câu lạc bộ, tổng hợp thành tích hạng 40 toàn khối. Bình chọn định ra tư chất thuộc cấp S, học kỳ sau tiến vào khu A tiếp tục học tập đào tạo sâu.

Thành tích này không tính loá mắt, nhưng cũng khá hấp dẫn tầm mắt của mọi người, đặc biệt là ở phương diện tích điểm câu lạc bộ. Nếu nói thành tích học tập chứng minh tố chất ưu tú của một người, thì tích điểm câu lạc bộ chứng minh người này có năng lực về khía cạnh nào đó, có thể giúp ích cho sự phát triển của bốn gia tộc lớn.

Thành tích vừa ra tới, các tộc lớn cũng bắt đầu tìm người điều tra. Học sinh năm nhất đứng thành hàng quyết định trung thanh theo phe rất ít. Ở ngay lúc này đây, bọn họ sẽ cho người đến lung lạc lòng người, đảm bảo kéo người về phía gia tộc mình.

Nhưng sau khi điều tra xong bối cảnh của An Nhu, một đám người ăn ý lựa chọn tránh né không nhắc tới.

Chủ nhân dòng họ Sở thật tinh mắt, không ra tay thì thôi, vừa ra tay đã bắt lấy học sinh có tiềm lực nhất. Mấy gia tộc trước đó còn hoài nghi ánh mắt của Sở Hư Uyên, hiện tại là hoàn toàn không nghi ngờ gì.

Nhìn lại lời đồn phổ biến, hiện đang truyền lưu khắp ngóc ngách trong xã hội thượng lưu, chính là vị này sẽ là bà chủ trong tương lai của dòng họ Sở gì gì đó, trước kia còn có vài người hoài nghi kèm theo ánh nhìn khinh thường, giờ đây lại không xác định.

Dựa theo xu thế này... Nói không chừng là thật thì sao?

https://thuviensach.vn

"Nhu Nhu, nghỉ hè phải về nhà sao?" An Nhu vừa dọn dẹp sắp xếp hành lý, vừa nói chuyện qua di động với Tô Hoàng.

"Ừ, về nhà, còn có rất nhiều chuyện muốn xử lý."

An Nhu không nói kỹ càng tỉ mỉ chuyện trong nhà, cười cười hỏi lại: "Vậy còn cậu thì sao?"

"Mình cũng có chuyện nhà cần xử lý, tính tính thời gian không sai biệt lắm..."

Tô Hoàng cũng không nhiều lời: "Còn nữa, học kỳ sau cậu được chuyển đến khu nào? Mình nhìn thấy tên cậu ở đầu bảng xếp hạng toàn khối."

Tô Hoàng lần này ngồi ở hạng 35. Tuy rằng ngày thường không làm nổi bật, nhưng thật ra Tô Hoàng đoạt được tích điểm cũng không ít, chỉ là cô không thích khoe khoang, cả ngày cũng chỉ chơi chung với bọn Hạ Dương, người chú ý đến cô rất ít.

Đầu vào chỉ nằm ở hàng trăm, còn xuất thân bình dân, loại học sinh này có thể đếm được trên đầu ngón tay. Mà cuối kỳ Tô Hoàng lại giành được vị trí hạng 35 toàn khối, đương nhiên lá rất hấp dẫn sự chú ý từ những gia tộc lớn.

Nhưng đây cũng là hiệu quả mà cô muốn đạt tới, cũng không bất ngờ gì cho lắm.

"Khu A."

An Nhu không nhịn được, cười ra tiếng: "Cậu cũng ở khu A ban phải không? Đến lúc đó có thể đến lớp chung với nhau rồi."

https://thuviensach.vn

Dựa theo thứ tự thành tích xếp hạng, An Nhu vẫn là rất vui vẻ có thể cùng học chung một lớp với Tô Hoàng.

"Ừ, thật là tốt quá."

Tô Hoàng cũng không ngoài ý muốn, còn không quên dặn dò cô: "Lần này trở về nhớ dẫn Sở Hư Uyên theo, có trường hợp gì đó thì cứ yêu cầu anh ta ra mặt hù bọn họ một chút, đừng để bản thân bị ủy khuất..."

"Mình biết, cậu cũng tự chăm sóc bản thân thật tốt nha, nhớ thường xuyên gọi điện liên lạc với mình đó, có rảnh thì hẹn gặp mặt ăn uống mua sắm, mình sẽ nhanh chóng quay lại thôi..."

Hai người vui vẻ nấu cháo hơn một tiếng đồng hồ, lúc này An Nhu mới tắt máy.

Đồ vật không sai biệt lắm đều đã sắp xếp xong. An Nhu không mang theo quần áo mới mua khi đến nơi này, cô chỉ bỏ vào vali những gì bản thân từng mang theo rời quê nhà đến học viện DICE. Cô chỉ là muốn trả chúng trở về thôi... Cô muốn cắt đứt mọi thứ với người nhà họ An.

Dọn dẹp hành lý xong, An Nhu tay chống ban công nhỏ ngoài cửa sổ, hít sâu một hơi.

Còn một trận đánh ác liệt cuối cùng muốn đánh. Nhưng cô đã không giống như trong quá khứ, những người đó thương tổn cô không được nữa, cô cũng không còn cô độc một mình chịu đựng bọn họ đàn áp tinh thần.

Trước lúc An Nhu trở về, cô khôi phục số điện thoại liên lạc với người trong nhà.

https://thuviensach.vn

Tỉnh lược vô số tin nhắn cùng cuộc gọi, trong đó thậm chí còn có gia đình Tào Lâm Tú.

An Nhu chỉ nhìn qua loa thoáng qua, gửi một tin nhắn ngắn gọn cho người trong nhà.

【 ngày mai về nhà. 】

Cũng không nói thêm gì khác. Nhưng vừa gửi xong... Cô bảy dì tám mợ cả sợ là lại muốn lăn lộn tiếp.

"Sở tiên sinh, trước tiên anh đừng ra mặt."

An Nhu ngửa đầu nhìn anh, biểu tình héo héo: "Em muốn tự mình xử lý... Xử lý không tốt em sẽ xin anh giúp đỡ." Hiện tại cô đã có thói quen dựa vào Sở Hư Uyên, cô nằm cuộn tròn dựa trên đầu gối của anh như một chú mèo con làm nũng.

"Anh biết."

Sở Hư Uyên vừa lật giấy tờ trong tập folder, dừng một chút, lại nói tiếp: "Anh có thể không ra mặt, nhưng phải có vệ sỹ đi theo bảo vệ an toàn của em."

Sở Hư Uyên là người không xem trọng huyết thống. Anh cũng hoàn toàn không có tự giác tới cửa chào hỏi cha mẹ vợ. Không bằng nói, ở trong lòng anh, có thể phân chia khối tình cảm gọi là tình thân này, chỉ có An Nhu và người mẹ quá cố của anh.

Ngay cả ông nội Sở cũng không mặt ở trong đó.

"Dạ, đương nhiên là cần rồi."

https://thuviensach.vn

An Nhu thẳng thắn thành khẩn gật gật đầu, nghĩ nghĩ, đôi mắt lại sáng lên: "Em muốn trả thù."

"Được, cho em thoải mái trả thù."

Sở Hư Uyên dung túng cô: "Đánh tới nằm viện mới hả giận, được chưa?!"

Nhìn cô vợ nhỏ nằm nũng nịu trong lòng ngực rốt cuộc cao hứng một chút, Sở Hư Uyên khép hờ đôi mắt, mím môi.

Đúng là anh hứa hẹn không nhúng tay, nhưng anh không có nói không cho người khác nhúng tay?

Nhận được tin nhắn của An Nhu, trái tim như bị bóp chặt của An Minh Lễ và Từ Tuệ Văn mới hoàn toàn thả lỏng.

"Chị đã nói Nhu Nhu nhà em sống rất tốt ở cái học viện kia, em còn không tin chị nói."

Tào Lâm Tú nghe được tin tức lập tức chạy tới, trách cứ nói: "Như Uyển nhà chúng ta nói như vậy đó, ngày mai Nhu Nhu trở về hả? Đến lúc đó chị và chú thím cùng nhau đi đón con bé."

"Lâm Tú!"

Ngay từ đầu biểu tình kích động trên mặt Từ Tuệ Văn từ từ rút đi, có hơi tái nhợt: "Không cần, Nhu Nhu trở về em và ba con bé đi đón là được, chị yên tâm, chuyện Như Uyển nhà chị, chúng em nhất định sẽ hỏi Nhu Nhu."

"Có mà hỏi tới hỏi lui, Như Uyển nhà chị là bị người ta hãm hại mới bị đuổi học!" Nhắc tới con gái cưng, Tào Lâm Tú lập tức nóng nảy.

https://thuviensach.vn

"Tuệ Văn, em không đau lòng cháu gái của mình sao hả? Như Uyển nhà chị đối xử không tốt với Nhu Nhu nhà em sao? Nói theo lương tâm, hiện tại làm Nhu Nhu đi cầu tình xin giúp đỡ có cái gì không đúng?!" Nói, mặt mày Tào Lâm Tú suy sụp, lại trực tiếp giật hai tờ khăn giấy, ngồi ở trong nhà An Nhu lau nước mắt.

"Tuệ Văn, chị không phải cũng chỉ muốn hỏi một chút tình huống của Nhu Nhu sao? Như Uyển bị đuổi học, nào có trường nào chịu nhận con bé? Ngay cả gả chồng cũng gả không ra! Con bé vẫn là một cô bé, sau này phải sống như thế nào đây..."

Ngồi trong nhà người ta khóc sướt mướt, Tào Lâm Tú còn không quên lăn lộn chủ nhà: "Minh Lễ, Tuệ Văn, hai đứa chỉ là trẻ con giận dỗi lẫn nhau thôi, việc này hai đứa còn không rõ ràng lắm sao? Ngày mai chị lại qua làm một mâm cơm, mang theo Như Uyển lại đây, để hai đứa ngồi trò chuyện với nhau, mâu thuẫn gì sẽ giải quyết hết thôi! Dù gì cũng là người trong nhà mà!"

Nói cho hết lời, Tào Lâm Tú đứng lên, đẩy cửa ra, đi hấp tấp, nhìn tư thế là tính toán ngày mai lại qua đây tiếp.

An Minh Lễ và Từ Tuệ Văn bốn mắt nhìn nhau.

"Ba Nhu Nhu... Nếu không, ngày mai dẫn Nhu nhu ra ngoài ăn cơm... ?"

Từ Tuệ Văn có chút chần chờ: "Cũng không biết tình huống của Như Uyển là như thế nào, đến lúc đó lại hỏi Nhu Nhu..."

"Thôi, ngày mai đừng để Tào Lâm Tú lại đây."

An Minh Lễ cũng thở dài, trong khoảng thời gian này ông già nua không ít:

https://thuviensach.vn

"Tuệ Văn, theo như lời Như Uyển nói, Nhu Nhu là chặn số không muốn chúng ta liên lạc với con bé? Lần này trở về, người một nhà chúng ta phải nói chuyện đàng hoàng."

Không để An Minh Lễ và Từ Tuệ Văn đi đón, An Nhu tự trở về nhà. Còn có hai vệ sỹ cao to mặt tây trang màu đen xách vali đi theo phía sau, một đứng trước, một đứng sau, tư thế bảo vệ rõ ràng.

Sở Hư Uyên tuân thủ hứa hẹn không xuất hiện, tạm thời ở lại khách sạn thuộc tập đoàn Sở thị chờ An Nhu. Cho dù là như vậy, cũng khiến người phụ trách sợ tới mức run hai chân, nhưng tin tức cũng rất bảo mật, không tiết lộ ra ngoài.

Bước lên cầu thang xi măng chung cư cũ xưa, An Nhu còn chưa tới cửa nhà, đã nghe thấy tiếng cãi nhau ồn ào.

"An Minh Lễ, Từ Tuệ Văn, hai người làm không đúng rồi, sao lại không cho chúng tôi đi vào? Chúng tôi đều chứng kiến An Nhu lớn lên, Như Uyển cũng không thiếu giúp đỡ con gái nhà mấy ngươi, như thế nào giờ đây lại không cho vào? Tránh ra!"

Giọng nói quen thuộc đầy sắc nhọn, còn có giọng điệu như bố thí kia. An Nhu dừng chân, ngẩng đầu nhìn sang.

Ngay đầu thang là căn hộ của một gia đình, Tào Lâm Tú hồi lâu không thấy dẫn theo bao lớn bao nhỏ đứng ở ngoài cửa, đang ngang ngược ở dùng cơ thể tông cửa vào trong. Miệng còn không thuận theo, không buông tha nói cái gì đó.

An Như Uyển cũng ở bên cạnh giúp đỡ đẩy cửa, duy nhất An Minh Hùng là lúng túng, đứng đó nhìn không biết làm sao cho phải, ông đứng ở bên cạnh nhìn hành động của vợ và con gái, vẻ mặt giãy giụa.

https://thuviensach.vn

Trường hợp trước mặt cực kỳ hỗn loạn, An Nhu lại cảm thấy buồn cười. Muốn cười, lại không biết nói cái gì tốt.

"An Như Uyển." Cuối cùng, An Nhu nói ra ba chữ.

Giọng của cô không lớn, nhưng là trước sau đều có vệ sỹ che chở, cho nên rất bắt mắt. Đứng ở dưới cầu thang, An Nhu hững hờ nhìn trò khôi hài trước mắt.

Mọi người đang xô đẩy lập tức đều ngừng lại.

An Như Uyển xoay đầu, trong nháy mắt, đáy mắt hiện lên ghen ghét, còn có không thể tin tưởng.

Trước mặt, An Nhu ăn mặc một chiếc áo khoác dài tới gối màu trắng, chất liệu rất tốt. An Như Uyển đến học viện DICE lâu như vậy, chút năng lực phân biệt này vẫn phải có.

An Nhu giờ đã khác với xưa, tuy không tính xinh đẹp, nhưng cũng đáng yêu dễ nhìn, dễ dàng thu hút sự chú ý.

An Nhu cũng ngửa đầu nhìn Tào Lâm Tú, gầy rất nhiều so với trước.

Cô liếc mắt nhìn sang người bên cạnh thiếu chút nữa không nhận ra tới. An Như Uyển cũng vậy, nếu nói phía trước cơ thể cân xứng, hiện tại chính là gầy quá mức, làn da tái nhợt như người bệnh nằm quanh năm trong phòng, cả người phát ra hơi thở nghèo túng, nói không nên lời.

"Nhu Nhu đã trở lại?"

Từ Tuệ Văn cũng nhận ra được động tĩnh bên ngoài, nhanh chóng đẩy cửa

https://thuviensach.vn

ra, vội vàng đi đến hàng hiên, vẻ mặt kinh ngạc vui vẻ: "Nhu Nhu tự về hả con, sao không đợi ba mẹ đến đón?"

Bà còn nhiều câu muốn hỏi, thì nhìn thấy hai người đàn ông mặc tây trang đen, thân hình cao to, một trước một sau tư thế bảo vệ con gái nhà mình. Mặt không cảm xúc nhìn bọn họ, không khí vô cớ trầm xuống.

Mà bà còn cho rằng An Nhu sẽ vui mừng hạnh phúc khi nhìn thấy mình, cũng không thấy chút biểu cảm hưng phấn nào trên mặt con gái. So với mấy tháng trước, An Nhu trước mắt xa lạ làm Từ Tuệ Văn giật mình hoảng hốt.

"Dạ, con đã trở về."

https://thuviensach.vn

Chương 92: Nói rõ ràng mọi chuyện

"Trời ơi, Nhu Nhu bỏ được trở về rồi à."

Tào Lâm Tú nhét mấy cái túi vào trong tay An Minh Hùng đang đứng kế bên, vội vàng đi đến cửa cầu thang, trên mặt treo nụ cười: "Để bác gái nhìn xem, thật sự là không giống, nhìn tinh thần tốt hơn so với trước nhiều, sắc mặt cũng hồng hào hơn."

"Đều sững sờ ở nơi này làm cái gì? Chạy nhanh vào nhà đi con, đây chính là áo gấm về làng nha."

Xung quanh không ai nhúc nhích, Tào Lâm Tú tiếp tục lớn giọng: "Nhìn kìa, còn mang theo vệ sỹ nữa, quá khí thế, thật sự là không giống trước kia nha, mau, vào nhà rồi nói..."

"Không cần." An Nhu đứng ở cửa thang, không động đậy, cô ngửa đầu nhìn Từ Tuệ Văn đang thẫn thờ cùng Tào Lâm Tú đang nhiệt tình tiếp đón, cũng không biết hiện tại cô nên nói gì tiếp.

Chỉ là... Tóm lại chuyện này cần phải giải quyết trong ngày hôm nay.

"Ba mẹ, chúng ta đi ra ngoài ăn thôi."

An Nhu khe khẽ thở dài, biểu tình rốt cuộc có chút biến hóa: "Xuống lầu, có tài xế đón chúng ta đi."

https://thuviensach.vn

Cô nhìn thấy được hoảng loạn trên mặt Từ Tuệ Văn, thấy được An Minh Lễ cuối cùng cũng đi ra ngoài, tóc đã bạc hơn nửa. Cho nên cô rốt cuộc vẫn là không thể hoàn toàn nhẫn tâm.

Lần này An Nhu chỉ tính toán đón cha mẹ cùng nhau đi ra ngoài ăn cơm, thuận tiện có khả năng nói chuyện tương lai về sau. Nhưng Tào Lâm Tú cũng không phải nhân vật dễ đối phó, lôi kéo An Như Uyển và An Minh Hùng chen vào muốn đi chung.

An Nhu không để ý tới bọn họ, dẫn theo Từ Tuệ Văn và An Minh Lễ xuống lầu. Mấy tháng nay, hai vợ chồng Từ Tuệ Văn sống cũng không tốt, Tào Lâm Tú cả ngày tới trong nhà tống tiền, ngày buồn rầu, tối ngủ không được, sống quá vất vả.

Lúc xuống lầu, Từ Tuệ Văn dưới chân dẫm không, thiếu chút nữa té ngã, An Nhu đứng ở bên cạnh, theo bản năng đỡ một chút. Sau khi Từ Tuệ Văn đứng vững, An Nhu buông tay, mặc không lên tiếng đi về phía trước.

Chờ nhìn đến xe hơi dừng lại bên ngoài đầu ngõ, Từ Tuệ Văn và An Minh Lễ bắt đầu hoài nghi.

"Nhu Nhu, hay là chúng ta ăn ở nhà đi, bác gái của con cũng mua không ít..." Từ Tuệ Văn nhỏ giọng nói, giữa ngôn ngữ không tự giác nói giúp người nhà Tào Lâm Tú.

"Gia đình bác con đã tìm tới cửa, nếu đi như vậy thì thật là khó coi, người khác biết không biết sẽ nói nhà chúng ta vong ân bội nghĩa..."

An Nhu nhìn bà, không nói gì.

Cô cũng không biết nói cái gì với người "mẹ" ở thế giới này nữa.

https://thuviensach.vn

Có sai sao?

Từ Tuệ Văn đâu có làm cái gì sai?

Bà chỉ là quá ngu muội, nhớ thương lo lắng cho người thân họ hàng trong nhà, lo lắng tin đồn nhảm nhí bên ngoài, có cái gì sai?!!!

"Tuệ Văn." An Nhu không nói chuyện, An Minh Lễ lên tiếng trước.

Người đàn ông trung niên đã gần 50 tuổi đè đè bả vai vợ của mình, nặng nề thở dài: "Nhu Nhu trưởng thành, con bé có suy nghĩ của riêng mình, chúng ta đừng nói gì nữa."

Từ Tuệ Văn còn có thể nói vài câu với An Nhu, nhưng với An Minh Lễ lại nói không ra lời, chỉ có thể ngượng ngùng ngậm miệng.

An Nhu nhìn người "ba" ở thế giới này, bước lên mở cửa xe: "Ba mẹ lên xe trước đi."

Một câu cũng không nói, Tào Lâm Tú đã vội vàng chạy tới, lôi kéo An Như Uyển chui người vào trong xe, trong miệng còn lảm nhảm: "Úi cha, cảm ơn Nhu Nhu mở cửa xe giúp bác và Như Uyển nha con, thật là làm phiền con quá đi, ngại quá chứng, đúng rồi, Nhu Nhu cũng đi lên thôi con, còn đứng đó nhìn làm gì, chật quá hả, phía trước còn chỗ ngồi kìa, nhanh vào trong đi con, hai chị em cũng lâu chưa nói chuyện với nhau rồi..."

An Nhu vẫn giữ nguyên tư thế kéo cửa xe, ngón tay bấu chặt cánh cửa, cơn tức trào lên. An Nhu mặt không cảm xúc nhìn hai mẹ con Tào Lâm Tú ngồi bên trong xe. Sau đó thẳng lưng, cong khóe môi: "Dạ, vậy cùng đi thôi."

Nói xong, cô "rầm; phanh" đóng cửa xe lại.

https://thuviensach.vn

【 Sở tiên sinh, nhờ anh cho một chiếc xe khác lại đây. 】

Lúc nói chuyện, giọng An Nhu đè nén không được lửa giận trong lòng.

【 đến trước cửa nhà em. 】

【 làm sao vậy? 】

Sở Hư Uyên phản ứng thực mau, anh nhanh chóng hiểu đã xảy ra chuyện gì.

【 Ừ, xe đã đi, yêu cầu anh đến đó không? 】

【 không cần, em giải quyết được. 】

An Nhu biểu tình khó coi. Nếu có người quen đứng ở bên cạnh, thậm chí sẽ kinh ngạc phát hiện biểu tình của cô lại có ba phần giống với Sở Hư Uyên.

【 em cần phải đích thân xử lý. 】

Nhờ Sở Hư Uyên lại cho một chiếc xe nửa đến, lúc này một đám người mới chạy thẳng đến nhà hàng.

Nhà hàng là người ở chi nhánh tập đoàn Sở thị bên này đề cử, trước kia An Nhu cũng từng nghe nói qua, đây cũng coi như là nhà hàng nổi tiếng nhất ở nơi này, tới trước cửa nhà hàng, phía trước đã có người được Sở Hư Uyên sắp xếp đứng chờ sẵn ở cửa.

Sở Hư Uyên đã đặt trước một phòng VIP ở tại nhà hàng này, đoàn người đi vào trong, An Nhu ngồi trước, vài người khác cũng theo thứ tự ngồi xuống. Vợ chồng Từ Tuệ Văn thì ngồi ở bên cạnh An Nhu, Tào Lâm Tú cũng muốn kéo An Như Uyển dựa gần An Nhu, lại bị tránh đi.

https://thuviensach.vn

"Bác gái tìm con có chuyện gì sao?" An Nhu không vô nghĩa, một mở miệng chém thẳng vào vấn đề.

"Ai? Cái này ấy hả, không vội không vội, vừa ăn vừa nói đi!" Tào Lâm Tú vội vàng xua tay.

"Nhìn thật là sang trọng... Hai vị... Tiên sinh này... Có cần đi ra ngoài trước hay không?" Bà nhìn hai người đàn ông cao to vạm vỡ đứng ở phía sau An Nhu như là thần giữ cửa, cẩn thận ám chỉ An Nhu.

"Không cần, bọn họ sẽ ở lại."

An Nhu trực tiếp phủ định: "Nói chuyện chính trước đi, nói xong lại ăn."

Ăn cái gì mà ăn, An Nhu một chút cũng không tính toán giữ cả nhà này lại đây ăn cơm.

"À... Thôi được rồi, Nhu Nhu, bác gái lần này tìm con là có chuyện quan trọng muốn nhờ."

Tào Lâm Tú biểu tình khó xử, An Như Uyển ngồi bên cạnh duỗi tay giật tay áo mẹ mình, nhưng bà ta lại hồn nhiên không để ý: "Như Uyển nhà của chúng ta khoảng thời gian trước bị nhà trường cho thôi học, nghe nói là bị hãm hại, à..."

"Đây là nội quy của học viện, tại sao An Như Uyển lại bị đuổi học, trong lòng chị ta không có rõ sao?" An Nhu cắt ngang lời nói của bà ta.

"Con không có khả năng giúp chị ta."

"Sao con lại nói năng như vậy, hai đứa là chị em ruột, đi ra ngoài xã hội

https://thuviensach.vn

phải giúp đỡ lẫn nhau, Như Uyển, tới! Nói rõ ràng với em gái của con đi, nhanh!" Tào Lâm Tú nhéo An Như Uyển một cái, mới làm cô ta phản ứng lại.

"Nhu Nhu!" Khác với Tào Lâm Tú, An Như Uyển ngượng ngùng giật giật môi, nói cũng nói không nên lời.

"Chị... Chị..." Cô và mẹ không giống nhau, trong lòng cô biết rõ bản thân đã từng làm gì An Nhu, đối phương hiện tại phát đạt, không giết chết cô đã là nể tình họ hàng thân thích rồi.

"Lúc tôi còn học ở THPT Húc Dương từng tự sát một lần."

An Nhu đột nhiên lên tiếng, cô nhìn chằm chằm chén trà trước mặt, như là trong chén trà có cái gì đó đáng giá nghiên cứu vậy: "Lần đó tôi thiếu chút nữa đã chết, bác sĩ chẩn đoán bị bệnh trầm cảm nặng."

"Bệnh trầm cảm là gì? Chính là muốn tự mình hại mình, tự sát bất cứ lúc nào, tâm trạng thường xuyên rơi vào tuyệt vọng, cảm thấy bản thân không nên tồn tại." An Nhu ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt An Như Uyển.

"Tại sao tôi lại bị bệnh trầm cảm? Nói trắng ra là chính là một loại bệnh tâm thần, nhưng tại sao tôi lại mắc phải loại bệnh này?"

An Như Uyển nghe chữ nào, cơ thể run rẫy theo chữ đó.

Chuyện đã đi quá sức tưởng tượng của cô, An Nhu không có buông tha cô, mà căn bản không muốn buông tha! Nhìn thẳng vào đôi mắt đen không chút song gợn sóng, An Như Uyển không chịu nghe tiếp, liên tục, nước mắt đều chảy ra, lên tiếng van xin: "Nhu Nhu, đừng..."

Ít nhất hiện tại đừnng nói ra, sẽ chết, sẽ bị cha mẹ oán hận chết!

https://thuviensach.vn

An Nhu bình tĩnh dời tầm mắt, nói tiếp: "Bởi vì ở trên lớp, An Như Uyển hướng dẫn các bạn trong lớp ức hiếp tôi, mỗi lần đều hãm hại tôi, làm bộ là ngượi bị hại. Sau đó các bạn trong lớp đều xúm nhau ức hiếp tôi, cười nhạo tôi, đánh đá quăng ngã tôi."

"Thậm chí là đè bắt tôi uống nước trong nhà vệ sinh, bị ném trứng thối, bị quăng bột vào mặt, bị nhận đầu xuống bể bơi, haha, lần đó tôi suýt chút nữa là đuối nước. Bọn họ thường xuyên ném rác bẩn vào học bàn, xé sách giáo khoa, đặt dao lam vào vở học, còn cột chặt tay chân tôi ném vào trong đống rác, nói rác rưởi nên ở chung với rác rưởi."

"Khi đó An Như Uyển ở nơi nào? Là đang đứng phía sau cười, nhìn tôi bị bọn họ nhục nhã, còn làm ra vẻ đáng thương người bị hại, luôn miệng nói ở nhà chi ta luôn bị tôi ức hiếp, cho ăn toàn là cơm thừa canh cặn? Tôi thật là tâm địa độc ác sao, tàn nhẫn độc ác lắm sao?!"

An Như Uyển đã bụm mặt, khóc rống lên.

Cô hối hận, cô thật sự hối hận!

Nếu sớm biết rằng có ngày hôm nay, tại sao cô lại luôn muốn nhằm vào An Nhu?

Rõ ràng là không cần thiết, rõ ràng người này cũng không có hại gì đến lợi ích của cô?!

"Sau đó tôi tự sát, sống lại một lần, tôi cho rằng An Như Uyển sẽ đối xử tốt với tôi, cho nên dần dần bỏ qua mọi việc chị ta làm."

An Nhu bình tĩnh bẻ cong chuyện, sửa lại một chút: "Sau đó đâu, chị ta muốn chia tay với bạn trai, lại không muốn bị người ta nói yêu giàu chê

https://thuviensach.vn

nghèo, cho nên nói với mọi người trong trường là tôi thích bạn trai của chị ta, chị ta không đành lòng nên nhường lại cho tôi."

"Tôi thật sự là muốn hỏi chị, khi nào tôi nói thích bạn trai của chị vậy? Tôi có làm điều gì thực xin lỗi với chị sao? Chị đã ép chết tôi một lần rồi, còn muốn ép chết tôi lần thứ hai nữa sao? Rốt cuộc chị muốn tôi chết mấy lần chị mới vừa lòng?!!!"

Giọng An Nhu cũng không kịch liệt, nhưng là lại bay ra mùi máu tanh nồng. Ẩn trong câu câu chữ chữ là sự thật đẫm máu, rốt cuộc cũng có ngày nói ra.

Trong phòng im lặng, chỉ còn lại tiếng khóc của An Như Uyển.

An Nhu không nói tiếp chuyện này nữa, mọi người nhìn An Như Uyển khóc lóc đầy thảm thiết. Sự thật đến tột cùng như thế nào, vừa nhìn là hiểu ngay.

An Nhu quay sang nhìn ba mẹ An: "Con đã từng nói với hai người, An Nhu đã chết, đây không phải là một lời nói dối."

An Nhu hít sâu, cố gắng ổn định tinh thần: "An Nhu thật sự đã chết, người sống sót là tôi. Tôi sẽ không làm An Như Uyển sống yên ổn."

Cho dù từng chặn số không muốn liên lạc với người nhà họ An, cũng không đại biểu cô sẽ quên chuyện quá khứ, quên đi cái chết của nguyên chủ. An Nhu nghĩ, nếu lúc trước cô không có gặp được Sở Hư Uyên, không có hệ thống, hiện tại chắc là cũng mắc bệnh trầm cảm nặng, có tồn tại đến giờ hay không cũng không biết.

"Bác... Nhu Nhu, thực xin lỗi. Bác gái thay chị họ con cúi đầu nói một câu thực xin lỗi với con."

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Tào Lâm Tú cũng tái nhợt, đột nhiên bà nghiêng người, hung hăng tát liên tiếp vào mặt An Như Uyển: "Khóc cái gì mà khóc! Lúc trước ức hiếp em gái của mày tại sao không biết khóc! Mày vẫn là con người hả Như Uyển? Mày trả lời mẹ đi, mày vẫn là con người hả? Mày còn có lương tâm không! Thầy cô dạy mày bao nhiêu chữ nghĩa liêm sĩ mày đều đút cho chó ăn hết rồi hả?!"

Tào Lâm Tú đánh tàn nhẫn, giơ tay không có chút nào do dự, vừa đánh vừa mắng, không bao lâu đã đánh mặt An Như Uyển sưng lên, mà An Như Uyển trốn cũng không trốn, chỉ là không ngừng khóc lóc.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ phòng VIP đều quanh quẩn tiếng khóc thê thảm của An Như Uyển, An Nhu mặt không cảm xúc, như là xem trích đoạn hài kịch, vừa chuyển đầu, thì nhìn thấy môi Từ Tuệ Văn giật giật như muốn nói cái gì đó.

"Đủ rồi." Trước lúc Từ Tuệ Văn mở miệng nói gì đó, An Nhu rốt cuộc lên tiếng ngăn cản.

Cô đứng lên, từ trên cao nhìn xuống nhìn xuống hai mẹ con ngồi đối diện: "Tào Lâm Tú, An Như Uyển, giả vờ đáng thương là vô dụng, tôi không phải ba mẹ, tôi cũng sẽ không nhớ cái gì gọi là máu mủ ruột rà họ hàng thân thuộc. Mấy người trước tới ăn chực uống chực, con gái của bà ở trong trường học ức hiếp ép tôi vào chỗ chết cũng không thấy và đối tốt với tôi nửa phần."

Tào Lâm Tú cho rằng làm trò trước mặt cô đánh một hồi, thì cô sẽ buông tha An Như Uyển sao?

Sao có thể!

https://thuviensach.vn

An Như Uyển chỉ bị đánh một trận, nhưng nguyên chủ đã không có cơ hội đứng ở chỗ này thay bản thân cô ấy lấy lại công đạo.

"Phiền toái hai vị đưa ba người này rời khỏi đây giùm, cảm ơn." An Nhu quay đầu, nhìn hai vệ sỹ cao to xem phía sau lễ phép nói, còn cười một chút.

"Xin lỗi, làm trò cười cho hai vị xem rồi."

Bất quá chỉ là bước đầu tiên mà thôi. Một mạng người, ai gánh vác trách nhiệm?

An Nhu sẽ không lại quan tâm đến người một nhà này nữa, bởi vì sau khi An Như Uyển bị học viện DICE đuổi học, thì xem như tương lai đã hủy hoại hoàn toàn.

Nghiêm túc tới nói, An Nhu không cần nhúng tay vào chuyện này. Khi chị ta nhớ tới tại sao bản thân lại lưu lạc đến một bước như bây giờ, khi Tào Lâm Tú nhìn An Nhu sống ngày một tốt, mà con gái của mình chỉ có thể ở nhà, không cần người khác ra tay, chính bọn họ sẽ tự gây chuyện với nhau.

An Nhu nói tuyệt tình như vậy, lúc này rốt cuộc Tào Lâm Tú cũng đã không nhịn được nữa. Bà ta lập tức đứng bật dậy, muốn nhào lên nắm đầu An Nhu.

"Con đĩ này! Hôm nay tao không đi đó, mày làm gì được tao! Xin lỗi mày đã là để mắt đến mày rồi, bộ mày tưởng mạng mày quý lắm hả con khốn? Còn không phải là bệnh trầm cảm, quỷ biết có phải mày bịa đặt ra hay không?! Mày chính là con tâm thần, con điên! Trời xanh ơi, tại sao mạng của tôi khổ đến như thế này, ngó xuống mà coi, có người muốn giết chết cả nhà của tôi đây này..."

https://thuviensach.vn

Tay Tào Lâm Tú còn chưa có chạm vào một sợi tóc An Nhu, đã bị hai vệ sỹ kéo ra, động tác rất nhanh gọn, lực tay mạnh bạo, cũng không khắc chế sức lực, trực tiếp kéo hai tay Tào Lâm Tú ra sau. Một người xách theo Tào Lâm Tú và An Như Uyển, một người khác khách sáo lại không cho phép cự tuyệt mời An Minh Hùng đi ra ngoài.

Trong tiếng thét chói tai, tiếng khóc, thậm chí còn có tiếng mắng của phụ nữ... Mẹ con Tào Lâm Tú cuối cùng cũng bị xách đi.

An Nhu nhìn bọn họ bị xách đi, cửa VIP bị đóng lại, khe khẽ thở dài: "... Ăn cơm đi."

Cô cúi đầu nhỏ giọng nói, không nhìn Từ Tuệ Văn và An Minh Lễ, duỗi tay ấn chuông gọi phục vụ.

An Nhu chọn vài món ngon, nhân viên nhanh chóng mang đồ ăn lên, An Nhu thất thần ăn cơm, Từ Tuệ Văn gắp một đũa đồ ăn vào chén cô: "Nhu Nhu, ăn cái này."

An Nhu nhìn, Từ Tuệ Văn kẹp cải xanh xào cho cô, trong lòng cảm thấy buồn cười, thịt cá đầy đủ, nhưng lại kẹp cải xanh cho cô. Lúc trước, mỗi buổi sáng khi mở mắt, cải xanh xào bánh bao trắng cùng nước luộc cải chính là bữa sáng của cô, há cảo tôm cùng bánh bao kẹp thịt gà là của mẹ con Tào Lâm Tú.

Dừng đũa, cô nhẹ giọng nói: "Cảm ơn."

Sau đó không nói nữa, cũng không ăn tiếp.

Một bữa cơm có thể nói là ăn trong nặng nề, có rất nhiều lần Từ Tuệ Văn muốn nói chuyện, lại bị An Minh Lễ ngồi bên cạnh kiềm giữ lại.

https://thuviensach.vn

Chầu cơm này, An Nhu ăn thế nào cũng không vui vẻ... Chỉ là trong lòng có chút chua xót.

An Nhu có thể nhờ người xách cả nhà Tào Lâm Tú ra ngoài, nhưng ba mẹ An thì sao?

Cô biết cách đối đãi với người bản thân căm hận, nhưng lại không biết cách xử lý người không căm hận như hai người trước mắt, họ là cha mẹ nguyên chủ, cũng là đồng bọn tiếp tay ép chết nguyên chủ.

"Nhu Nhu..."

Ăn cơm xong, An Minh Lễ lại uống lên nửa chén trà, rốt cuộc mở miệng nói chuyện. "Hôm nay ba và mẹ con lại đây, là muốn nói chuyện với con."

An Nhu không rên một tiếng ngồi ở bên cạnh, ngón tay không tự giác nắm chặt.

"Không ngờ lại nghe được chuyện này." An Minh Lễ tiếp tục nói, ông nói rất chậm, cũng rất thận trọng.

"Trước kia ba mẹ bị con chặn số đúng không? Mấy thứ công nghệ này người già chúng ta cũng không rành mấy, sau này mới biết được khi đó con nói thật, rất tức giận mới hành động như vậy."

"Ba phải xin lỗi con, không ý thức được tính nghiêm trọng trong chuyện này."

An Minh Lễ làm lơ Từ Tuệ Văn lôi kéo vạt áo, nói: "Ba thân làm cha, nhưng lại không thể kết thúc trách nhiệm của một người làm cha, còn tự tay thương tổn chính con gái của mình, đây là lỗi của ba."

https://thuviensach.vn

An Nhu gục đầu xuống, không nói chuyện.

Cô muốn nói... Muốn nói tại sao khi đó nguyên chủ và cô cầu cứu nhưng hai người lại không tin, hiện tại lại tin, đã quá muộn.

Từ Tuệ Văn yêu con gái của mình, An Minh Lễ cũng vậy, chỉ là người thân làm mẹ nhưng lại quá mức mềm đuối, trốn tránh không dám đối diện sự thật, người thân làm cha lại quá bận, quá xem trọng tình thân, tình nguyện để gia đình anh ruột hút máu.

"Ba vẫn luôn xem con còn là một đứa trẻ, cho nên không nghĩ tới..." Nói tới đây, An Minh Lễ nghẹn cổ họng, nói không được nữa.

Ông cũng biết, An Nhu từng nói với ông và Từ Tuệ Văn rất nhiều lần, bản thân không thích, thậm chí là căm hận An Như Uyển. Nhưng bọn họ không xem trọng chuyện này. Chỉ coi đó là mâu thuẫn nhỏ giữa hai đứa trẻ con mà thôi, ai sẽ ngờ đến lại xảy ra bạo lực học đường? Còn là cô chị họ ngoan ngoãn hiểu chuyện An Như Uyển ra tay này mưu!

Từ Tuệ Văn cũng nhỏ giọng khóc thút thít, nhưng thật ra không cắt ngang lời An Minh Lễ: "Con đã trưởng thành, là ba mẹ có lỗi với con."

An Minh Lễ cuối cùng nghẹn ngào, thở dài thật mạnh, ra quyết tâm: "Cho dù con có oán hận chúng ta như thế nào, chính là ba mẹ xứng đáng. Sau này ba mẹ sẽ ở chỗ này, không quản con nữa, con cũng không cần phải đế ý đến chúng ta."

"Ba Nhu Nhu!" Từ Tuệ Văn hoảng loạn ngẩng đầu, hốc mắt đo đỏ, lại muốn túm tay An Minh Lễ.

"Nói vậy chẳng khác gì..."

https://thuviensach.vn

Rõ ràng là người một nhà, sao An Nhu có thể nói không trở lại thì không trở lại được?

Mấu chốt là An Minh Lễ còn chủ động đưa ra không cho An Nhu quan tâm đến bọn họ. Vậy chẳng phải là... Không dưỡng lão sao?

Từ Tuệ Văn làm lụng vất vả hơn phân nửa đời, cũng mềm yếu hơn phân nửa đời, lúc nào cũng cúi thấp đầu mà sống, đến bây giờ cũng vẫn mờ mịt không phân rõ trái phải đúng sai.

Đều đi qua... Rõ ràng đều là quá khứ, không phải sao... Cho dù có sai, có không đúng, không phải đều là quá khứ, đều đã đi qua hết sao?

"Tuệ Văn, đủ rồi." An Minh Lễ giật tay bà ra khỏi tay áo mình, ngăn lại Từ Tuệ Văn.

Nhìn người phụ nữ trung niên bên cạnh, An Minh Lễ lắc đầu, giọng điệu tăng thêm một ít: "Đều đi qua, không cần nhắc lại chuyện này, chuyện này cứ dựa theo ý tôi mà làm."

An Nhu đứng lên, từ đầu tới đuôi cũng không nhìn thẳng ba mẹ An, mà là nhìn chằm chằm vào mũi chân của mình: "Không có việc gì, ba mẹ, sau này con vẫn sẽ cho hai người tiền dưỡng lão, sẽ không mặc kệ hai người."

"... Vậy, cứ như vậy đi." An Minh Lễ mệt mỏi trả lời.

Góc của ad:

Ad ghét nhất là câu "chỉ là trẻ con", không lẽ đợi chúng giết người cướp của đứng trước vành móng ngựa, nói với thẩm phán "chúng chỉ là trẻ con sao".

https://thuviensach.vn

Chương 93: Du lịch hè

An Nhu cuối cùng không có ngủ lại trong nhà. Sau khi đưa ba mẹ An về nhà, nói một tiếng tạm biệt, An Nhu nhanh chóng xoay người ngồi vào xe rời đi. Xem như mọi chuyện đều đã giải quyết xong, nhưng tâm trạng của cô cũng không tốt đẹp như cô nghĩ.

Khách sạn Sở Hư Uyên dừng chân không xa, An Nhu đi vào, xẹt thẻ mở cửa phòng, liếc mắt một cái đã nhìn thấy người đàn ông đang đứng ở trước cửa sổ sát đất. Không có mặc tây trang, hiếm khi mặc một áo hoodie cùng quần jean, nhìn qua nhẹ nhàng đầy sức sống.

An Nhu đi qua, từ sau lưng ôm chầm lấy anh.

"Xử lý xong rồi?" Sở Hư Uyên cũng không ngoài ý muốn người tới là cô, cũng không xoay người, chỉ là bình tĩnh hỏi cô.

"Ừm." An Nhu cọ cọ lên lưng anh, yểu xìu trả lời.

"Không vui vẻ gì hết, cứ... Như vậy đi." Dù được ba An đích thân xin lỗi, nhưng An Nhu cũng không có cảm giác thoải mái.

Xét đến cùng, ba An cũng không phải cha ruột của cô. Lời xin lỗi đó, cô nhận lấy, nhưng lại không thể quyết định thay nguyên chủ.

Sở Hư Uyên xoay người, ôm cơ thể nhỏ xinh vào trong ngực, anh đột nhiên nhẹ giọng nói: "Không cần khổ sở."

https://thuviensach.vn

Anh nhẹ nhàng ôm chặt An Nhu vào trong lòng ngực: "Em còn có anh."

Loại săn sóc kèm theo lời an ủi đầy âu yếm này Sở Hư Uyên sẽ không nói thành lời, anh cũng biết máu mũ ruột rà không phải muốn căt đứt là cắt đứt. Không bằng nói từ rất sớm, anh đã không có thứ đồ vật này.

Cho dù mèo con ngu ngốc không có bất kỳ người thân nào cũng không sao. Sở Hư Uyên nghĩ, dù sao anh chỉ có một mình, cô dâu nhỏ nhà anh cũng chỉ có một mình, trời đất tạo nên một đôi.

"Sở tiên sinh..." An Nhu nghe vậy ôm anh càng chặt, chôn ở trong lòng ngực anh, an tâm cười cười.

"Ừm."

Tuy rằng lời âu yếm này một chút cũng không đáng yêu còn rất quê mùa, nhưng cô vẫn thích.

An Nhu ở lại nơi đây nửa tháng. Không hoàn toàn là vì xử lý chuyện nhà, An Nhu còn quyên tặng cho trường THPT Dương Hành một khoản tiền, dùng để cải thiện thiết bị cơ sở cùng tư chất giáo viên trong trường.

Không có quyên tiền cho trường học cũ, mà là quyên cho trường THPT Dương Hành phường kế bên, An Nhu cũng có tính toán của chính mình. Tuy không thể quơ đũa cả nắm trường THPT Húc Dương, nhưng bóng ma tâm lý của cô đã khắc sâu ở nơi đó.

Lấy danh nghĩa cá nhân quyên tặng cho trường THPT Dương Hành, không chỉ có là vì mang lại vinh quanh nâng đỡ tỉnh thành quê quán, cũng là vì muốn làm trường THPT Dương Hành có tiềm lực vượt qua THPT Húc Dương.

https://thuviensach.vn

THPT Húc Dương đã độc bá lâu lắm rồi.

An Nhu quyên tiền cho Dương Hành không gạt Sở Hư Uyên, đương nhiên Sở Hư Uyên cũng sẽ không can thiệp nhiều vào chuyện của cô, muốn xử lý như thế nào, đối phó như thế nào, đều là tự do của An Nhu.

Buổi tối, An Nhu từ trong nhà ra tới. Cô là đi từ biệt ba mẹ An, thuận tiện tặng một tấm thẻ ngân hàng. Định kỳ hàng tháng sẽ gửi một số tiền dưỡng lão cho cả hai.

Từ Tuệ Văn và An Minh Lễ đều đã có tuổi, lại quá mấy năm, sẽ không còn thể lực làm tiếp nữa. Ba An là làm công ăn lương, sau khi về hưu cũng không có đầu vào.

Cũng không phải hưa từng suy xét đến việc đón ba mẹ An lên thành phố, rốt cuộc nơi này vẫn còn gia đình nhà Tào Lâm Tú, ở lại sẽ bị bọn họ quấy rầy. Nhưng An Nhu lại suy xét đến hai người đã lớn tuổi, bắt bọn họ rời đi nơi này đến nơi khác cũng không nhất định thích ứng, còn không bằng ở lại nơi này.

Dù sao... Có An Minh Lễ ở, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì.

Có một số việc, An Nhu nói vô dụng, chỉ có thể nhìn chằm chằm hai mẹ con Tào Lâm Tú, họ dám làm quá, kết quả sẽ càng tồi tệ hơn hiện tại.

An Nhu từ ngõ nhỏ đi ra, sắc trời không còn sớm, cô đang định lên xe, lại bị người gọi lại.

"... An Nhu?"

Giọng nói này có vài phần quen thuộc. An Nhu quay đầu nhìn qua, người

https://thuviensach.vn

gọi lại cô cũng có vài phần chần chờ, có chút do dự từ đầu ngõ đi ra, đi đến dưới ánh đèn đường.

"Từ Trình."

Qua lâu như vậy, An Nhu cũng vẫn là liếc mắt một cái đã nhận ra người này, dừng một chút, hơi hơi gật đầu: "Đã lâu không gặp."

Hắn là cũng sắp học lớp 12.

Chỉ là hiện tại Từ Trình nhìn qua thay đổi rất lớn so với lúc trước, vốn dĩ đẹp trai cao ngạo, nhưng giờ lại có thêm nhiều phần tối tăm. Lúc này Từ Trình nhìn An Nhu, biểu tình của anh rất phức tạp.

"Tìm tôi có chuyện gì sao?" An Nhu không cảm thấy vô tình gặp nhau trên đường.

Cô về nhà cũng không phải là bí mật gì, đặc biệt còn gióng trống khua chiêng quyên tiền cho trường khác, Từ Trình là đặc biệt chờ cô ở chỗ này.

Từ Trình vẫn là có chút chần chờ, im lặng trong chốc lát mới nói: "Chúng ta có thể tâm sự không?"

"Cô lần này trở về, khi nào đi?" An Nhu đã từng đạp xe chạy như bay đến bờ đê lớn, lần này cô lại tản bộ đi dạo với Từ Trình cũng tại con đường này.

Lại nói tiếp, quan hệ giữa hai người vẫn là có chút xấu hổ, muốn nói là bạn học cũng không phải, nhưng là lúc ấy, trong toàn khối ai mà không quen biết An Nhu. Bởi vì An Như Uyển, hai người cũng còn có điểm giao thoa.

"Ngày mai đi." Giọng An Nhu rất bình tĩnh.

https://thuviensach.vn

"Ở lại nơi này cũng không có ý nghĩa gì."

Cô không có bao nhiêu tình bạn với Từ Trình, đối phương nhiều lắm xem như không biết nhìn người. Hơn nữa cô nghe Từ Trình từng đánh Ngụy Văn Kiệt một trận.

"Vậy cô còn tính toán trở về sao? Ở đó sống thế nào?"

Có một cái cớ mở miệng, kế tiếp nói chuyện lên cũng dễ dàng hơn nhiều.

"Không biết, cho dù trở về... Cũng là chuyện sau này."

An Nhu lắc đầu, lại cười cười: "Tôi ở đó sống khá tốt."

"... Vậy là tốt rồi."

Hình như Từ Trình cũng không am hiểu giao lưu với người khác, trước kia là như thế này, hiện tại cũng là như thế này, tạm dừng một hồi lâu, anh mới mở miệng: "Lần này tôi tìm được cô... Nhìn đến thấy cô sống tốt là được."

Đứng ở trong bóng đêm, nhìn vào An Nhu, trong nháy mắt, Từ Trình biết bản thân đoán sai. Từ trong TV nhìn thấy An Nhu quyên tặng học bổng cho trường THPT Dương Hành, Từ Trình nhanh chân chạy tới dưới nhà cô ngồi canh. Cũng nói không rõ tâm lý ra sao, đại khái tâm tình gì cũng đều có đi.

"Còn nữa chính là... Rất xin lỗi."

Nói ra, Từ Trình lại cảm thấy nhẹ nhàng không ít: "Tuy rằng trường học đã xử phạt chúng tôi, nhưng là tôi còn thiếu cô một tiếng xin lỗi, cô sống tốt là được."

"... Xử phạt?"

https://thuviensach.vn

An Nhu giật mình ngạc nhiên, lại hỏi ra một vấn đề hoàn toàn không liên quan: "Trường học xử phạt?"

"Ừ, cô không biết?"

Từ Trình cũng hơi ngạc nhiên, sau đó giải thích: "Những người từng tham dự vào chuyện đó..."

Anh dừng một chút, mơ hồ nói lướt qua mấy chữ bạo lực học đường: "... Đều bị trường học kiểm điểm, hơn nữa còn ghi vào học bạ."

Sau khi vào đại học sẽ xét duyệt học bạ, có không ít trường đại học rất coi trọng đạo đức sinh viên, sau này học bạ cũng theo bọn họ vào công ty, xử lý này được coi là rất nghiêm khắc.

"Chuyện này ồn ào rất lớn." Từ Trình cũng nhìn ra An Nhu hoàn toàn không biết, nhẹ giọng nói.

"Rất nhiều phụ huynh đều đến cầu xin, nhưng nhà trường cũng không sửa quyết định... Thậm chí còn nhanh chóng thi hành... Có làm gì cũng không giải quyết được gì nữa."

Anh không nói, cha mẹ mình cũng từng đến gây chuyện cầu xin, trong số học sinh cũng có phần của anh. Nhưng khác với mọi người, Từ Trình cản lại cha mẹ mình, anh chấp nhận tiếp thu xử phạt.

Đây là tội anh nên trả.

Lần này An Nhu im lặng một hồi lâu không nói chuyện.

"... Như vậy sao!" Cuối cùng, cô nhẹ giọng nói, âm điệu còn có vài phần

https://thuviensach.vn

cảm khái.

Đây là hợp tình hợp lý nhất, cũng là xử phạt công chính nhất.

An Nhu cũng đã từng nghĩ tới nên trả thù trở về như thế nào, kết quả phát hiện như bây giờ là tốt nhất.

Đi chung với Từ Trình trong chốc lát, hai người cũng không nói gì tiếp. Vốn dĩ cũng không có thân quen gì, không bằng nói còn không bằng so với người xa lạ.

Từ Trình nói muốn đưa An Nhu về nhà, nhưng khi nhìn thấy hai vệ sỹ cao to che chở phía sau cô, vẫn là nuốt đi xuống.

Cùng An Nhu tạm biệt, nam sinh cao cao gầy gầy nhìn chằm chằm vào cô: "Sau này cô sẽ không bao giờ nhìn thấy tôi nữa, hy vọng cô sống hạnh phúc."

An Nhu hơi do dự một lát: "Cậu cũng vậy. Cố lên... Thi đậu vào trường mình thích."

Không nói buông xuống là buông xuống. Chỉ là người này đúng thật là không cần thiết vì bản thân không biết nhìn người mà mua đơn nhiều như vậy.

Từ Trình vẫy vẫy tay, biến mất ở trong màn đêm. An Nhu nhìn bóng anh đi xa, quay đầu, tiếp tục đi dọc theo bờ đê.

Lần này, sau khi đi, An Nhu cũng không biết còn có thể quay trở về nơi này hay không. Vốn dĩ không có tình cảm gì lưu luyến, hiện tại nghĩ lại cũng không có gì, cô không có kỷ niệm gì với nơi này.

https://thuviensach.vn

Phía sau có người đi tới, An Nhu nhìn bóng dáng to lớn bị kéo dài trên mặt đất, cười một chút: "Sở tiên sinh, là anh làm sao?"

Chuyện Từ Trình nói là xảy ra vào mấy tháng trước. An Nhu tính tính, không sai biệt lắm là lúc cô mới vừa vào học viện DICE không bao lâu thời điểm. Khi đó, người biết tình hình của cô, có năng lực giúp cô, cũng chỉ có mình Sở Hư Uyên.

"Ừ." Đi đến bên cạnh cô, Sở Hư Uyên đôi tay đút vào túi quần tây, lười biếng.

"Thuận tay."

"Hửm ~ thuận tay sao." An Nhu chế nhạo liếc anh một cái.

"Nói như vậy, anh đã bắt đầu yêu thầm em sớm đến vậy đó hả?" Lúc đó lận sao, An Nhu tính tính, chính là lúc cô vùi đầu trời đất tối tăm chuẩn bị thi chia lớp.

"Ha hả." Người nào đó trả lại cho cô một nụ cười trào phúng, cô quá tự mình đa tình.

Sở Hư Uyên nhìn vẻ mặt nhẹ nhàng của mèo con nhà mình, cong cong khóe môi: "Không sớm bằng em."

An Nhu nghẹn họng.

Đúng thật là từ rất sớm cô đã có lòng mơ ước sắc đẹp của Sở Hư Uyên, nhưng mà mấy chuyện loại này ai sẽ thừa nhận... Ai không biết xấu hổ đi thừa nhận trước mặt như vậy!

"Sở tiên sinh, em cảm thấy tranh luận chuyện này với anh thật là quá trẻ

https://thuviensach.vn

con rồi."

An Nhu thành khẩn nói: "Làm bạn trai, anh không cảm thấy anh nên nhường em một chút sao?"

Sở Hư Uyên nghe vậy im lặng suy nghĩ một lát.

Sau đó anh cong cong khóe môi, đồng dạng thành khẩn nói: "Nếu em có thể đọc hiểu được anh dụng tâm lương khổ..."

"... Anh có ý gì, muốn em đọc hiểu, thì anh phải cho em cơ hội mới đọc được chứ!"

"Đã cho em rồi, nhưng mà cũng như không."

"Cho khi nào? Tại sao em lại không biết? Bộ anh cho trong mơ hả?"

"Tất cả sự kiên nhẫn không nhiều lắm củ anh đều dành cho em hết rồi, đi thôi, đứng ở đê hoài không sợ trúng gió sao?!"

"Sở Hư Uyên! Cái quỷ gì... Kiên nhẫn? Cái này mà cũng..."

An Nhu rời khỏi nơi thương tâm của nguyên chủ, mấy ngày kế tiếp đều đi theo Sở Hư Uyên du lịch trời nam biển bắc. Nói đúng ra là cô đi du lịch, Sở Hư Uyên tiện đường đi xử lý công việc. Dù sao tập đoàn Sở thị đều có công ty chi nhánh khắp nơi trên thế giới, coi như đi tuần tra.

Thật ra cô cũng không có gì gọi là tự giác, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ bản thân có thể giúp Sở tiên sinh cũng không phải nói ngoa, huống chi cô cũng từng được tổng giám đốc Sở cầm tay học xử lý chuyện trong công ty.

Nếu là người bình thường, An Nhu cũng sẽ không làm càn như vậy, nhưng

https://thuviensach.vn

là bản thân cô lại là thiết bị điện tử của Sở Hư Uyên, giấy tờ cơ mật gì cũng đều ở trong đầu cô... Cho dù Sở Hư Uyên không tín nhiệm cô, thì An Nhu cũng phải tín nhiệm chính mình.

An Nhu đang thưởng thụ kỳ nghỉ hè, thì nhận được cuộc gọi từ Tô Hoàng, công ty đẩy ra phần mềm thực thuận lợi. Làm người phụ trách phòng nghiên cứu, cái túi vàng nhỏ của An Nhu thực mau là có thể rủng rỉnh thêm tiền.

"Hạ Dương vui muốn chết đây này."

Phía bên Tô Hoàng rất ồn ào, lúc này giọng điệu cũng hơi hơi bất đắc dĩ, lại vẫn là theo ý cười: "Cuối cùng không cần bị buộc về nhà kế thừa gia nghiệp nên hạnh phúc phát điên rồi."

An Nhu phì cười ra tiếng: "Kháng cự đến như vậy sao? Giờ thì tốt rồi, hiện tại anh ấy có thể trực tiếp ngồi làm cổ đông là được? Cậu thế nào rồi?!"

Từ trong giọng nói củaTô Hoàng cô nghe ra nhẹ nhàng thoải mái, điều này làm cho cô cũng có chút kinh ngạc, sớm như vậy đã giải quyết xong sao?

"Không sai biệt lắm đã tìm được biện pháp." Tô Hoàng nhẹ nhàng bâng quơ cười cười, không nói thêm gì nữa.

"Không phải chuyện gì lớn, từ từ tới là được, bài tập hè làm xong chưa?"

An Nhu:... Tươi cười chậm rãi ngưng kết.

"Mau đi làm bài tập đi..." Nghe được tiếng kêu rên ở đầu bên kia, nụ cười trên mặt Tô Hoàng càng xán lạn, cô chớp chớp mắt, giọng điệu nhẹ nhàng.

"Nhu Nhu, ngày khai giảng tặng cho cậu một kinh hỉ."

https://thuviensach.vn

"Kinh hỉ gì?" An Nhu có chút mờ mịt, nhưng nghĩ không được nhiều như vậy.

"Mình đi làm bài tập đây, quên mất tiêu rồi!"

Không trách An Nhu, bản thân cô không có ý thức, kiếp sống làm bài tập của cô chỉ chiếm cứ một bộ phận rất nhỏ. Hiện tại Sở Hư Uyên lại không nhắc nhở cô, mà hành trình du lịch này lại quá vui, đương nhiên là cô quên không còn một mảnh.

【 em cảm thấy rất khó chịu. 】

Sở Hư Uyên đang xử lý công việc, ngòi bút trong tay An Nhu bay nhanh, còn không quên lẩm nhẩm lầm nhầm.

【 Sở tiên sinh, anh cũng không biết nhắc nhở em nữa... Anh cố ý đúng không? (yêu đương là không có khả năng, đời này đều không cần yêu đương.gif) 】

Hèn gì hai ngày trước Sở Hư Uyên lại dùng loại ánh mắtn đầy thâm ý này, thì ra là ở chỗ này chờ cô! Hai ngày trước, chi nhánh bên này xảy ra chút chuyện, Sở Hư Uyên bận túi bụi, An Nhu chạy ra ngoài chơi một mình.

Nghiêm túc tới nói, cô cũng không phải chạy ra ngoài chơi, chỉ muốn ra ngoài đi dạo, trở về còn mua vài món ngon cho Sở Hư Uyên, dù sao cũng là quan hệ yêu đương, cô không quan tâm chăm sóc cho anh thì quan tâm chăm sóc cho ai.

【 thấy em chơi rất vui vẻ, nên anh không nhắc. 】

Sở Hư Uyên dừng một chút: "Hiện tại chúng ta đang ở chung một phòng,

https://thuviensach.vn

em không thể nói chuyện đàng hoàng sao?".

Năng lực này trước kia An Nhu chỉ dùng để tiện giao lưu, hiện tại cô chiếm cứ một góc thư phòng của Sở Hư Uyên làm bài tập, ngồi sát bên nhau.

【 không cần, em phải để icon emoji của hệ thống đầu độc anh. (em trộm xe điện bán nuôi anh.gif) 】

An Nhu liếc mắt một cái, thiếu chút nữa cười ra tiếng, nhưng là vẫn nhịn lại, tiếp tục làm bài tập.

【 hơn nữa như vậy thật là tiện làm sao. 】

Sở Hư Uyên không nói chuyện.

【 (con nhà người ta có chuyện để nói, tại sao tới lượt con nhà mình lại.jpg) (trong lòng em chỉ có một mình anh thôi, người đó chính là anh đó Sở tiên sinh.jpg) (học tập không bằng yêu đương, yêu đương không bằng tìm Sở tiên sinh.jpg)】

"... Sở tiên sinh, rất lợi hại, còn tự tay tạo icon nữa chứ." Trong đầu bị spam một hồi, An Nhu im lặng một lát, khô cằn nói.

"Thật là... Đủ rồi." Sao cô lại không biết Sở Hư Uyên tự luyến như vậy!

"Quá khen."

Sở Hư Uyên ném bút sang một bên, lười biếng nói: "Anh đã làm xong công việc rồi."

... Thật là phong thuỷ thay phiên luân chuyển.

https://thuviensach.vn

May thay, bài tập hè về nhà của An Nhu cuối cùng cũng nhờ tổng giám đốc Sở nhúng tay làm giúp, trong quá trình giúp đỡ này, cô ký bao nhiêu là hiệp ước không bình đẳng, có ai hiểu...

An Nhu tỏ vẻ không muốn kể ra...

https://thuviensach.vn

Chương 94: Cầu hôn

Một tuần trước ngày khai giảng, An Nhu trở lại thành phố S, ở tạm một bộ chung cư của Sở Hư Uyên.

Thật ra cô là muốn trở về biệt thự ký túc xá của học viện, lại bị Sở Hư Uyên kiên quyết phủ định, lý do là anh tạm thời có việc đi không được, cho nên An Nhu cũng không thể đi.

"Em không thể bỏ mặc anh ở chỗ này một mình."

Sở Hư Uyên đúng lý hợp tình tuyên bố, liếc cô: "Nhớ lại bài tập hè..."

Giai đoạn trước chơi rất high, Sở Hư Uyên giúp cô làm một phần ba bài tập hè. Tuy rằng là vừa giúp vừa cười nhạo.

Nhắc tới chuyện này, An Nhu héo ngay, kiên cường không nổi.

"ok, được rồi, em ở lại." An Nhu giơ hai tay lên tỏ vẻ đầu hàng, càng ngày càng cảm thấy bản thân không phải quen bạn trai mà là nuôi đứa con trai.

"Đến lúc đó cho dù đi em cũng bế anh đi chung luôn, được chưa?"

Phía trước cô vẫn luôn lo lắng quá khoa trương, vẫn cố chấp không cho Sở Hư Uyên đưa cô đến trường. Nhưng mà Sở Hư Uyên là ai, thừa dịp cô thi kỳ cuối sứt đầu mẻ trán đề yêu cầu, An Nhu mơ hồ để anh ấy ở lại biệt thự.

https://thuviensach.vn

Sau khi phản ứng lại, An Nhu vừa tức giận vừa buồn cười.

Một ngươi đàn ông trưởng thành lớn như vậy rồi, mà còn như con nít vậy... Cô làm gì được, chiều chuộng thôi, chứ làm gì được?!

"Ừ."

Biểu tình hòa hoãn một chút, Sở Hư Uyên khom lưng hôn môi cô, chạm nhẹ rồi dứt ra ngay: "Đi công ty."

Tuy rằng cũng đã có thói quen ở một mình, nhưng là thực hiển nhiên, cảm giác có người ở nhà chờ anh về so với ở văn phòng qua đêm thật là tuyệt. Sở Hư Uyên cũng không phủ nhận bản thân có tư tâm.

An Nhu đưa anh tới cửa, vẫy vẫy tay: "Cố lên, làm việc chăm chỉ, kiếm tiền nuôi gia đình, buổi tối gặp."

Sở Hư Uyên nhìn cô vẫy vẫy tay, thấy thang máy xuống, nụ cười trên mặt mới chậm rãi nhạt đi. Anh mím môi, biểu tình hiếm khi nghiêm túc như vậy.

Chuyện này với anh mà nói thực không dễ dàng, phải biết rằng, cho dù ở bất kỳ trường hợp nào, tổng giám đốc Sở cũng không hiện biểu tình buồn vui, nổi tiếng với thần thái lạnh lùng nhàn nhạt không cảm xúc.

Đương nhiên lý do giữ An Nhu ở lại không phải đơn giản như vậy.

Nhớ lại đống tài liệu anh tra được trên douyin, Sở Hư Uyên có hơi thất thần. Loại chuyện yêu đương này, ai cũng đều là lần đầu tiên, cho nên anh cũng chỉ là... Dựa theo tâm tình mà làm theo thôi.

Cũng không phải là không có tự tin, chỉ là vẫn có chút khẩn trương. Thản

https://thuviensach.vn

nhiên thừa nhận điều này không có gì, chẳng qua Sở Hư Uyên không tính toán nói cho An Nhu.

Buổi tối, Sở Hư Uyên trở về rất sớm.

"Dẫn em đi ra ngoài chơi."

Tùy tay vỗ vỗ đầu An Nhu, Sở Hư Uyên xả lỏng cà vạt, lười biếng nói: "Chờ khai giảng em sẽ không có thời gian chơi đâu."

"... Đừng nhắc nữa mà."

An Nhu đang cười tủm tỉm lập tức suy sụp: "Khai giảng rất bận, có rất nhiều chuyện muốn làm... Em muốn tự kỷ một phút."

"Được rồi, đi ra ngoài chơi thôi, chuyện học hành nói sau." Sở Hư Uyên vô cùng dễ nói chuyện, thậm chí thái độ cực kỳ dịu dàng.

"Đi thôi, trực thăng ngừng ở bên ngoài rồi."

An Nhu:... Hình như nghe được cái gì đó khó lường. Có hơi mê mang, hậu quả trực tiếp chính là cô bị Sở Hư Uyên lôi kéo đứng ở bên ngoài trực thăng tư nhân.

Tuy rằng biết Sở Hư Uyên rất có tiền, nhưng là trên cơ bản đều đi tản bộ hay là dùng xe. Lúc này mới nhớ tới, Sở Hư Uyên là thật sự rất có tiền.

Rốt cuộc, người đàn ông của cô là người đứng đầu bốn gia tộc lớn, cũng là người giàu nhất thế giới...

Vẻ mặt mờ mịt đi theo lên trực thăng, lúc này An Nhu mới phản ứng lại đây: "Chúng ta đi đâu? Đợi chút, em không có chuẩn bị quần áo..."

https://thuviensach.vn

Cứ như vậy bị lôi kéo đi!

"Không xa lắm, trở về nhanh thôi."

Sở Hư Uyên nhún nhún vai, ngồi ở trên sô pha, giọng điệu ung dung bình tĩnh: "Mang em đi một chỗ."

"... Ừm." Suy nghĩ nửa ngày không nhớ tới hôm nay là ngày lễ quan trọng gì, An Nhu im lặng một lát, ngoan ngoãn ngồi xuống, dựa vào cửa sổ nhìn cảnh đêm từ trên không.

Cảm thấy Sở Hư Uyên có chút không thích hợp, cũng không nói rõ là nơi nào không thích hợp.

Là không giống ngày thường, nhưng là lại nói không nên lời. Nghĩ nửa ngày cũng nghĩ không ra, An Nhu quyết định im lặng chú ý quan sát xong rồi làm.

Không biết qua đi bao lâu, nhìn nhìn, An Nhu tự phát giác nhích lại gần nguồn nhiệt bên cạnh, nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi. Cũng không phải mệt, An Nhu chỉ là cảm thấy rất an tâm, hơn nữa ban ngày không nghỉ trưa, xác thật có hơi mệt mỏi.

Đang dùng di động tìm tư liệu yêu đương để học tập thêm kinh nghiệm. Hơi nghiêng đầu nhìn xuống ngực mình, giật giật khóe môi, anh thực nỗ lực lắm mới không lây tỉnh An Nhu. Thôi, cứ để cô ấy nghỉ ngơi trước, xuống trực thăng rồi tính sổ sau.

An Nhu là mơ mơ màng màng bị Sở Hư Uyên nửa ôm mang xuống trực thăng.

https://thuviensach.vn

Xoa xoa đôi mắt, An Nhu vẻ mặt mờ mịt nhìn cảnh tượng tối lửa tắt đèn trước mặt, lại nghe thấy âm thanh sóng biển, trong không khí còn có hương vị mặn mặn của gió biển...

"Sở tiên sinh, bộ anh tính kéo em tới nơi này bán sao?"

"... Không phải, đây là đảo riêng của anh." Sở Hư Uyên im lặng một lát, cư nhiên còn nghiêm túc trả lời vấn đề của An Nhu. Hơn nữa, tính tình còn rất tốt, không có dỗi cô.

"Đảo riêng?" An Nhu thanh tỉnh một chút, lại quay đầu nhìn anh.

Cũng đúng, Sở tiên sinh có tiền như vậy, có cái đảo riêng cũng không có gì ghê gớm.

"Chúng ta ở chỗ này làm cái gì?" Hóng gió chịu đông lạnh sao?

"Đi dạo dọc bờ biển." Sở Hư Uyên ôm chặt cô, mang theo cô hướng tới bờ cát.

Trên thực tế cũng không phải là một thể nghiệm tốt gì. Gió biển đặc biệt lạnh, còn không có đèn đóm gì, tối thui, hạt cát rơi vào trong giày, đặc biệt là nước biển u ám trong màn đêm, nhưng vẫn cảm thấy có chút rợn người, giống cảnh giết người trong đêm...

An Nhu sóng vai đi chung với Sở Hư Uyên trong chốc lát, nhịn không được cẩn thận hỏi: "À... Chúng ta muốn đi đâu?"

"... Đi dạo."

"... Sở tiên sinh, tâm trạng không tốt..."

https://thuviensach.vn

"Không có, tâm trạng của anh đặc biệt tốt."

"... Ờ."Đặc biệt tốt thì giữa đêm tối chạy nơi này làm gì.

Còn hứng gió lạnh, không sợ trúng gió sao. Hơn nữa vừa nghe chính là nói mát.

An Nhu im lặng suy nghĩ, tự hỏi bản thân làm thế nào mới có thể cứu lại đầu óc của tổng giám đốc Sở đang tràn ngập nguy cơ trở thành thiểu năng trí tuệ.

Sở Hư Uyên đè đè Thái Dương.

Hiện tại phát hiện chuyện hình như không tốt lắm, kế hoạch đã hoạch định ngay từ đầu có xu thế bị đạp đổ.

Không phải trên Baidu nói như vậy sao, biển đêm là nơi tạo không khí lãng mạn nhất?

Sau đó muốn làm gì đối phương cũng chịu?!!!

Nói thật, tự mình thực tiễn qua, tự bản thân Hư Uyên cũng cảm thấy ngu ngốc, có thấy cái gì đâu, toàn một màu đen, vừa hôi vừa lạnh nữa... Còn không bằng dùng trò trực thăng rải hoa hồng đầy cũ rích.

Qua đây anh học được một kinh nghiệm xương máu, rằng... Cũ mà hiệu quả, còn hơn mới mà vô dụng.

An Nhu hồn nhiên không phát hiện áp suất thấp phát ra từ người bên cạnh, run run bả vai: "Đêm hôm khuya khoắc, tới bờ biển hứng gió lạnh... Có thể trở về nghỉ ngơi được chưa vậy? Bằng không chúng ta vào trong phòng nhìn cảnh biển đêm đi? Cũng rất đẹp..."

https://thuviensach.vn

Bên cạnh phát ra một âm thanh thở dài rất nhỏ.

An Nhu nghiêng đầu, trơ mắt nhìn Sở Hư Uyên từ trong túi lấy ra một cái hộp nhỏ, mở hộp ra, lấy thứ gì đó từ bên trong ra, ném cho An Nhu.

"Tặng cho em."

An Nhu luống cuống tay chân tiếp được, mở ra lòng bàn tay nhìn, là một chiếc nhẫn.

Hiện tại đầu óc cô có hơi mờ mịt, sâu sắc cảm thấy có lẽ bản thân cô thật sự yêu cầu yên lặng một hồi.

Không nói chuyện cho đàng hoàng, tự nhiên quăng nhẫn vào người ta là sao?

Còn nữa, tuy rằng cô không có nhiều kiến thức về vụ này lắm, nhưng nhìn sơ là biết, chiếc nhẫn này rất là quý giá. Cứ như vậy bị anh ấy tùy tay ném cho cô?

"... Anh chuẩn bị khi nào vậy?" An Nhu im lặng một hồi, cảm thấy có lẽ cô nên mở đầu lên tiếng.

"Nhìn còn không biết sao còn hỏi?"

Sở Hư Uyên nhẹ nhàng bâng quơ liếc cô, cong cong khóe môi, có chút khoe khoang: "Đồ gia truyền của dòng họ Sở hiện tại đang ở trong tay của em, có gì muốn nói không?"

Tuy rằng hoàn cảnh ngoài ý muốn không giống như trong tưởng tượng, Sở Hư Uyên vẫn kiên trì làm xong kế hoạch đã hoạch định.

https://thuviensach.vn

An Nhu giật mình ngạc nhiên.

Cô lại nhìn chiếc nhẫn trong tay. Chiếc nhẫn *Hồng Bảo Thạch, kiểu dáng kiểu cũ, vô cùng đơn giản, mặt trên điêu khắc hoa văn. Nhìn không giống nhẫn giành cho nữ giới, nhìn qua càng giống kiểu dáng của nam giới.

... Trách không được cô cảm thấy nó quen mắt, An Nhu từng nhìn đến thấy nó thông qua thông tin cá nhân về dòng họ Sở. Chiếc nhẫn này từng xuất hiện trên ngón tay ông nội Sở Hư Uyên, là đồ vật tượng trưng cho chủ nhân dòng họ Sở.

Tuy rằng hiện tại nó chỉ mang ý nghĩa tượng trưng, nhưng giá trị thực tế vẫn là có chút khó lòng đánh giá. Không biết Sở Hư Uyên lấy chiếc nhẫn này khỏi ông ta lúc nào, chắc cũng phí không ít sức lực.

"Những đồ vật của mẹ anh đều bị Tần Thiến động qua, anh đều thu hồi về hết." Sở Hư Uyên đột nhiên lên tiếng giải thích.

Dưới anh đèn lờ mờ trên bờ cát, đôi mắt anh rất sáng, rất chân thành nhìn vào mắt cô.

Lại vươn tay từ trong túi lấy ra một chiếc vòng cổ, Sở Hư Uyên khép hờ đôi mắt, nghiêm túc mở khóa, xỏ chiếc nhẫn vào sợi dây chuyền.

"Anh nghĩ, tuy rằng sớm muộn gì cũng đính hôn, nhưng trước đó anh nên làm hành động gì đó..." Lãng mạn chút.

Giọng Sở Hư Uyên rất nhẹ, phảng phất như hòa tan trong làn gió biển: "Chiếc nhẫn của dòng họ Sở này, muốn nói vô dụng, cũng không đúng lắm, nhưng xem như nhẫn đính hôn cũng rất đúng quy cách, nhẫn tổ truyền mà."

https://thuviensach.vn

An Nhu ngơ ngẩn nhìn anh.

Cô từng nghĩ tới tương lai, đúng là rất muốn nắm tay Sở Hư Uyên đi hết chặng đường dài cuộc đời này, nhưng cô chưa từng tính đến... Đính hôn, kết hôn, thậm chí với sống chung hết cả đời... Nghe thật xa xôi, nhưng là cũng thật ngắn ngủi.

"Phản ứng kiểu gì vậy?" Hiếm khi biểu lộ chân tình thông báo một hồi, bị cáo tình yêu lại chỉ ngẩn người nhìn anh, điều này không giống như những gì anh tra được trên Baidu.

Baidu lừa đảo, không đáng tin!

Mím môi, Sở Hư Uyên nỗ lực khống chế cảm xúc sốt ruột của bản thân, nhưng lốc xoáy trong ánh mắt đen nhánh lại bán đứng tâm trạng hiện tại của anh.

Muốn nói một chút khẩn trương cũng không có là nói dối, bằng không anh cũng sẽ không lựa chọn hòn đảo riêng này để cầu hôn.

Anh tính hết rồi, dù An Nhu muốn chạy cũng chạy không được.

Chỉ là... Loại tâm cơ nhỏ bé này Sở Hư Uyên sẽ nuốt vào lòng, không nói cho cô biết.

"Không, không có gì..." An Nhu vô ý thức lùi về phía sau một bước, thật cẩn thận quan sát sắc mặt Sở Hư Uyên.

"Anh... Thật sự suy nghĩ kỹ rồi, muốn sống chung với em đến suốt đời?"

Nghe xong, tổng giám đốc Sở suýt nổi nóng cười ra tiếng.

https://thuviensach.vn

Yêu nhau lâu như vậy, quen nhau lâu như vậy, loại chuyện này quá rõ ràng rồi còn muốn hỏi?

Làm vậy chẳng khác nào hành động trong đêm nay của anh trở nên vô nghĩa!

Đại khái là biểu tình của Sở Hư Uyên quá rõ ràng, An Nhu nuốt một ngụm nước miếng, lại lùi ra sau một chút.

Giọng hơi run: "Em... Ý em không phải vậy, ý em là, thật sự muốn đính hôn? Như vậy... Ừm, toàn thế giới đều sẽ biết..."

Tuy rằng cũng dính nhau ân ái trước mặt người khác, nhưng ý nghĩa không giống nhau!!!

Đính hôn?!

An Nhu chưa từng nghĩ đến từ ngữ thiêng liêng này, cảm thấy nó... Quá xa xôi. Huống chi, thân phận của Sở Hư Uyên cũng không cho phép anh tùy tiện nói chơi.

Nói thật, tâm trạng hiện tại của cô như là đang đi trên mây, không khác gì tổng thống một nước nói muốn cô làm đệ nhất phu nhân...

"... Em..." Sở Hư Uyên thật sự bị cô chọc tức, mắt đen âm trầm không chừng nhìn người con gái trước mặt thật, tuy nói năng cẩn thận nhưng từ ngữ lại đều mang theo hơi hướng tìm đường chết.

Sau một lúc lâu mới âm u hỏi ngược lại: "Em cố ý hỏi?"

"Không muốn đính hôn với anh?"

https://thuviensach.vn

"Em còn muốn lấy ai khác?"

An Nhu rụt rụt cổ.

Nhưng cô cảm thấy đính hôn sớm quá, cô còn chưa đủ thực lực đứng cạnh anh, như thế nào trở thành cô muốn lấy người khác... Nghe ra loại giọng này như là đại ca xã hội đen cảnh cáo "Nếu em dám tìm thằng khác, ông đây sẽ băm nát đầu chó của tên đó".

"Em không muốn lấy ai ngoài anh!"

An Nhu cẩn thận nhìn anh: "Em... Chỉ là cảm thấy... Cả đời dài như vậy, sau này anh đừng có hối hận..."

Sở Hư Uyên không nói gì, chỉ là im lặng nhìn An Nhu. An Nhu nghiêm túc ngẩng đầu nhìn lại anh, ánh mắt trong trẻo, bằng phẳng.

"Em thắng!" Anh đột nhiên không thể hiểu được nói ra những lời này.

An Nhu còn chưa có phản ứng lại đây, Sở Hư Uyên lại nói tiếp: "Nếu một hai em muốn nghe anh nói lời thật lòng, được, anh nói cho em nghe."

"Từ lúc sinh ra đến bây giờ, đã 22 năm, anh chưa bao giờ hối hận bởi bất kỳ hành động nào của mình, cũng chưa từng hối hận bất kỳ quyết định nào trong quá khứ. Anh vẫn luôn rất rõ ràng, biết bản thân mình muốn cái gì, hơn nữa còn sẽ dùng hết toàn lực để nắm bắt lấy."

"Cho nên, hiện tại, anh biết bản thân mình muốn sống chung quãng đời còn lại với ai, cũng biết bản thân muốn được đến cái gì. Nói như vậy em đã hiểu chưa?"

Sở Hư Uyên cũng không phải một người biết cách bộc lộ suy nghĩ cá nhân.

https://thuviensach.vn

Không bằng nói, tình cảm của anh giành cho An Nhu cũng không thua gì cô. Ở bên ngoài là tình tính tùy tính lười biếng, nhưng bên trong lại sâu hơn cả đáy biển.

Hay là tại vì anh giấu chúng quá sâu, ngụy trang quá giỏi cho nên An Nhu không phát hiện?!

An Nhu dùng sức gật đầu: "Đã hiểu!"

Cô cảm thấy, nếu hiện tại lại tranh cãi, có khả năng Sở Hư Uyên sẽ bóp chết cô... Huống chi, thế này cũng rất tốt.

"Vậy thì tốt." Rốt cuộc quỹ đạo điện từ cũng chung một đường dây, sắc mặt Sở Hư Uyên hòa hoãn vài phần, hơi hơi nghiêng người về phía trước, trán chống trán An Nhu.

Dưới bóng đêm, đôi mắt đen sâu thẳm phảng phất ẩn chứa biển sao mênh mông, có lực lượng làm người phấn đấu quên mình.

An Nhu mím môi, nhẹ nhàng kéo tay áo của anh: "Mang vào tay cho em."

Không phải cô không muốn, mà là vì cô còn chưa tốt nghiệp THPT, cô là nghĩ cho Sở Hư Uyên, cũng suy tính cho tương lai của hai người. Cô muốn sau khi tốt nghiệp ra trường rồi tính đến chuyện đính hôn, vì không muốn trở thành đề tài chú ý trong học viện DICE.

Thử nghĩ xem, vị hôn thê chủ nhân dòng học Sở, chủ tịch kiêm tổng giám đốc tập đoàn Sở thị, cũng là hiệu trưởng học viện DICE... Một thân phận không thể không gây chú ý, như vậy thì làm sao cô có thể yên lặng sinh hoạt cho đến khi tốt nghiệp?!

An Nhu thật sự không ngờ, Sở Hư Uyên lại nóng lòng như vậy.

https://thuviensach.vn

Đại khái người suy nghĩ quá nhiều là cô, chứ không phải Sở Hư Uyên. Nếu anh ấy đã quyết định, sẽ bảo vệ tốt cho cô. Cô còn suy nghĩ gì, còn thắc mắc gì... Đi theo con tim là được.

Nghe được giọng nói mềm mại của người yêu, lúc này người đàn ông mới buông lỏng sắc mặt, khóe môi cong cong, cúi đầu, cẩn thận đeo vòng cổ có chứa chiếc nhẫn vào trên cổ An Nhu.

"Sở tiên sinh." An Nhu đột nhiên nhỏ giọng nói.

"Hửm?"

"Em có từng nói với anh, thật ra... Em rất rất rất yêu anh hay không?!"

https://thuviensach.vn

Chương 95: Hết chính truyện

"... Được rồi, đừng cười." Tô Hoàng đẩy An Nhu, sắc mặt có vài phần bất đắc dĩ.

"Bộ vui dữ vậy sao?"

Cô thật sự là không muốn thừa nhận, có mấy tháng nghỉ hè thôi mà cục cưng ngoan ngoãn nhà cô đã bị Sở Hư Uyên thuận lợi ôm về nhà. Còn là loại ký tên đóng dấu, không chạy thoát được.

Đều cùng là một loại người, ai lừa ai, Tô Hoàng khinh thường nhìn lại, đã cầu hôn thành công thì cô còn ngăn cản mẹ gì. Cô quá biết con hồ ly đực kia, còn không phải là sợ An Nhu chạy mất sao.

Chỉ là kẻ muốn cho, người muốn nhận, không có chỗ để cô nói chuyện.

"A? Không có, chỉ là hạnh phúc quá, không kiềm nổi thôi, hehehe."

An Nhu cẩn thận sờ sờ chiếc nhẫn treo trên cổ, liếc nhìn Tô Hoàng, trêu chọc: "Nhưng cậu mới là người làm mình kinh ngạc, không ngờ là người đẹp khuynh quốc khuynh thành nha."

Sau kỳ nghỉ hè, trở về học viện, cuối cùng Tô Hoàng cũng gở xuống lớp trang điểm dịch dung trên mặt.

Đây cũng là điều kinh hỉ trong tin nhắn mà Tô Hoàng nói cho An Nhu

https://thuviensach.vn

trước khi khai giảng.

Gở xuống dịch dung, Tô Hoàng đẹp quá mức thật là làm không ít người sợ điếng hồn, bao gồm An Nhu, người biết sự thật.

An Nhu chỉ là nhan khống cường độ thấp, không chỉ đối với nam giới, mà nữ giới cũng như thế. Cô biết Tô Hoàng lớn lên rất đẹp, cùng một cấp bậc với Sở Hư Uyên, nhưng thế này cũng đẹp quá mức rồi...

Tô Hoàng không phải đi con đường hoa trắng nhỏ, không bằng nói là đi con đường quyến rũ, phát ra khí thế vô cùng bá đạo, lúc này đang mỉm cười dịu dàng nhìn An Nhu.

"Có sao?" Sờ sờ mặt, Tô Hoàng cười khẽ ra tiếng, sóng mắt lưu chuyển xinh đẹp quyến rũ.

"Đi thôi, sắp đến giờ vào lớp rồi."

Cô đột nhiên thay đổi cũng không phải không có nguyên nhân.

Hơn phân nửa là đã không cần tránh né kẻ thù, cũng đã có năng lực bảo vệ chính mình, cho nên thoải mái hào phóng lộ diện gương mặt thật. Tuy rằng dịch dung tiến vào học viện DICE là trái với nội quy, nhưng chuyện này Hạ Dương đã giải quyết nhẹ nhàng.

Nghĩ đến biểu tình dại ra của Hạ Dương sau khi nhìn thấy dung mạo thật của mình, Tô Hoàng nhịn không được muốn cười.

Đến nỗi hiện tại...

Tô Hoàng sáng sớm tới biệt thự ký túc xá tìm An Nhu, còn chưa có giở trò đùa dai trêu An Nhu thì lại nhìn thấy một người căn bản không nên xuất

https://thuviensach.vn

hiện ở chỗ này. Người nào đó còn dùng vẻ mặt đáng ăn đấm bình tĩnh nhìn cô.

Ngoài cười nhưng trong không cười, ứng phó hai câu. Tô Hoàng nhanh chóng kéo An Nhu ra tới, ở trên đường dò hỏi tình huống một cách kỹ càng tỉ mỉ.

Hỏi hỏi, trả lời trả lời, đi đến lớp học hồi nào không hay.

Khu A đều là tinh anh cùng khối, trên cơ bản đều nhận thức An Nhu và Tô Hoàng. Hai người đi vào tìm vị trí ngồi xuống, không ít người đều đến chào hỏi, thái độ tràn đầy thiện ý.

An Nhu không phải thỏ trắng nhỏ sợ hãi giao tiếp với người khác như trước kia, thái độ thản nhiên đuổi nhóm người này đi, mở ra sách giáo khoa, ngồi dựa khung cửa sổ chờ giáo viên lên lớp.

Giáo viên khu A mỗi học kỳ mỗi đổi mới, bước vào lớp là một giáo viên nam trẻ tuổi tóc vàng óng, cười tủm tỉm tự giới thiệu: "Chào mọi người, thầy là Arthur, cũng là..."

Người này từng là giáo viên chủ nhiệm lớp tự do học kỳ 1 của An Nhu. Cô thoáng kinh ngạc, nhưng không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy mở màn vô cùng quen thuộc.

Đúng vậy, không khác gì những lời tự giới thiệu lúc trước, một chữ cũng không thiếu... An Nhu có chút muốn cười.

Ánh mặt trời thực tốt, phòng học thực tốt, bản thân nỗ lực học tập... Cảm giác đặc biệt tốt.

【 Sở tiên sinh, thời tiết hôm nay đặc biệt tốt, em rất yêu anh, nhớ anh quá

https://thuviensach.vn

à. 】

An Nhu cười tủm tỉm soạn tin trong đầu gửi cho tổng giám đốc Sở, trong lòng thực yên ổn.

Từ cái ngày nói từ "yêu", cô hở chút là treo từ này ở bên miệng, cả ngày đều nói với Sở Hư Uyên. Ngay từ đầu, người nào đó phản ứng cứng đờ chọc cô mừng rỡ vui sướng, trong lòng cũng tự giác hòa nhau một bậc.

Sau đó còn làm được vài lần, thì Sở Hư Uyên cũng đã dần quen miệng cô toàn nói phét, nghe xong còn có thể nhàn nhạt liếc cô, còn làm An Nhu có chút nho nhỏ thất vọng.

Sở Hư Uyên không trả lời, An Nhu im lặng suy nghĩ một lát, cảm thấy cũng không phải rất muốn để ý tới Sở ba tuổi ngạo kiều này. Rõ ràng lúc thẳng thắn thành khẩn tỏ rõ tâm ý thời điểm đáng yêu như vậy, hiện tại đã hết đáng yêu rồi.

Sau khi kết thúc tiết học trong ngày, An Nhu theo thường lệ đi dạo một vòng câu lạc bộ, năng lực hiện tại của cô đã đứng chung hàng với các học trưởng học tỷ trong CLB IT, những người này đều là con cháu trong ba dòng họ lớn kia.

Trên người An Nhu bình thường không có đeo trang sức, lần này lại xuất hiện một sợi dây chuyền, thật sự là gây chú ý, không ít người đều nhìn thấy rõ kiểu dáng chiếc nhẫn dính với sợi dây chuyền, ánh mắt nhìn An Nhu càng thêm khác xưa.

Chỉ là lần này, cô thoải mái hào phóng tiếp thu.

Sau khi dạo một vòng trong CLB IT, lại đi đến phòng nghiên cứu, lúc xong việc ra tới thời gian đã không còn sớm.

https://thuviensach.vn

An Nhu vừa đi về khu ký túc xá, trong lòng vừa hối hận.

Tuy rằng hứa với Sở Hư Uyên tối nay sẽ về nhà sớm, nhưng quay vòng vòng ra tới thì cũng đã quá muộn, nhưng mà Sở Hư Uyên cũng không tìm cô, là cũng rất bận sao?

"Xong rồi? Đi thôi."

Khóe mắt thoáng nhìn thấy bóng dáng mèo con nhà mình vội vàng xuống lầu, người đàn ông đứng ở dưới công ty lười biếng nói: "Về nhà."

"... Sở tiên sinh?"

An Nhu giật mình ngạc nhiên: "Anh đến đón em về?"

Cô nói xong, mới ý thức được Sở Hư Uyên biết chuyện cô bắt tay với Hạ Dương thành lập công ty. Tuy rằng không muốn gạt đối phương, nhưng là thấy anh ấy đứng chờ ở trước cửa công ty...

Ừm... Vẫn là có chút xấu hổ.

"Em có thể giải thích." An Nhu yên lặng lén nhìn anh.

"Sẽ nói sự thật." Tuy rằng cũng không có gì để giải thích, Sở Hư Uyên cái gì cũng đều đã biết.

"Ờ, anh nghe."

Trong giọng nói có giấu chút ý cười như không cười, Sở Hư Uyên đi ở bên cạnh, không chút để ý: "Dù sao cũng giấu không được anh."

https://thuviensach.vn

"Em cũng nghĩ không thể giấu qua mắt anh."

Giọng An Nhu nhỏ dần, nghiêm túc nói: "Thật ra là vì em quá thích anh."

"... Hửm?!"

"Thật đó, bởi vì em quá thích anh, cho nên muốn có đủ năng lực, thực lực đứng ở cạnh anh. Đương nhiên là muốn bản thân mình càng ưu tú để xứng với anh, dù sao mục tiêu chủ yếu vẫn là vì anh, điều này không cần hoài nghi, kính mong tổ chức xử lý nhẹ tội... Rốt cuộc em yêu anh như vậy mà."

Bản lĩnh trợn mắt nói dối của An Nhu đã level max, nói như vậy một hồi, mắt cũng không thèm chớp.

Mèo con ngu ngốc nhà anh trước kia chưa có tùy tùy tiện tiện treo chữ "thích và yêu" ở bên miệng, chỉ nhìn thẳng vào anh thôi đã đỏ mặt tía tai, giờ đây đã một đi không trở lại.

Sở Hư Uyên im lặng một lát, thản nhiên nói: "Mèo con ngu ngốc, từ lúc bắt đầu, Hạ Dương đều đã khai hết với anh rồi."

"Thì ra em thích anh lâu như vậy, còn sớm hơn cả anh." Loại người thông minh như Sở Hư Uyên, bất kỳ việc nhỏ không đáng kể nào cũng có thể dắt ra cảm tình, bắt được là trêu đùa ngay, nghe cô nói tự nhiên đoán được càng nhiều.

"... Em không có, em không có, lúc đó có yêu anh đâu, anh, anh đừng đoán bừa." Nói là nói như vậy, An Nhu lại ôm chặt cánh tay người nào đó, cười tủm tỉm nhìn thẳng vào mắt anh.

Cô là nói thật, đúng là lúc đó cô chưa có yêu anh, mới thích thôi!

https://thuviensach.vn

Đều đã đính hôn, da mặt An Nhu cũng càng ngày càng dày, dù tổng giám đốc Sở ra chiêu nào, cô đều có thể mặt không đỏ tim không đập nhanh nhẹ nhàng tiếp chiêu, sau đó trêu ngược trở về.

Sở Hư Uyên nhìn cô, ngay sau đó nụ cười trên mặt An Nhu cứng lại rồi.

Giọng của anh cũng thực nhẹ, cắn mỗi chữ lại rất rõ ràng.

Mỗi một chữ như tiếng sấm vang lên bên tai.

"Sở phu nhân, anh cũng rất rất rất yêu em."

Anh tiến sát vành tai của cô, ngậm vào miệng, bồi thêm một câu: "Về đến nhà em sẽ biết anh yêu em nhiều như thế nào!"

Quãng đời còn lại rất dài, chúng ta hãy cùng nhau học tập tạo dựng một gia đình hạnh phúc.

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Chương 1: Xuyên
Chương 2: Trở thành thiết bị điện tử của nam chính
Chương 3: Thì ra chỉ là người qua đường Giáp
Chương 4: Uất ức
Chương 5: Không tin
Chương 6: Thử hết mọi cách nhưng vẫn vô dụng
Chương 7: Nhờ nam chính giải quyết giùm
Chương 8: Kế hoạch trả thù
Chương 9: Bắt đầu thực hiện
Chương 10: Đói bụng
Chương 11: Cảnh giác với thứ tự nhận là thiết bị điện tử
Chương 12: Thì ra là như vậy
Chương 13: Ngu ngốc
Chương 14: Không còn sợ Ác thần nữa
Chương 15: Bất công đến từ cha mẹ
Chương 16: Giận dỗi
Chương 17: Drama
Chương 18: Tình bạn tan vỡ
Chương 19: Sở tổng xảy ra chuyện
Chương 20: Tất cả đều trong kế hoạch của Sở tổng
Chương 21: Thành lập mối quan hệ mới với nam chủ
Chương 22: Muốn gài hố hãm hại tiếp ...
Chương 23: Lên đài phát biểu
Chương 24: Thư thông báo nhập học của học viện DICE
Chương 25: Chấp nhận đến học viện DICE
Chương 26: Xả hết ấm ức
Chương 27: Đồng tình Sở Hư Uyên
Chương 28: Cuộc trả thù nho nhỏ của tổng giám đốc Sở

https://thuviensach.vn

Chương 29: Rời khỏi
Chương 30: Đến nhà họ Lý
Chương 31: Sở Hư Uyên đến học viện DICE
Chương 32: Tò mò đi tìm nơi nam nữ chủ gặp nhau
Chương 33: Thay nam chủ cứu nữ chủ Tô Hoàng
Chương 34: Sở ba tuổi lại giận lẫy
Chương 35: Con gái? Thú cưng?
Chương 36: Cốt truyện lại trật đường rây, nữ chủ ghét nam chủ?
Chương 37: Lựa chọn CLB
Chương 38: Mèo con ngu ngốc nhà anh
Chương 39: Gia nhập CLB
Chương 40: Vì là người thân quen nên mới nói giỡn
Chương 41: Bổ sung thêm kiến thức
Chương 42: Người đặc biệt
Chương 43: Muốn tách Tô Hoàng ra khỏi An Nhu
Chương 44: Ra gặp mặt đi!
Chương 45: Trả tiền
Chương 46: Quyết định đột ngột
Chương 47: Gặp mặt
Chương 48: Mèo con ngu ngốc rơi vào bẫy rập của Sở ba tuổi
Chương 49: Xin chúc mừng! Bạn đã rơi vào lưới tình
Chương 50: Thái độ thay đổi
Chương 51: Gặp lại An Như Uyển
Chương 52: Lại giận tiếp
Chương 53: Tức nước vỡ bờ
Chương 54: Chăm sóc
Chương 55: Mở cửa lòng
Chương 56: Sinh nhật vui vẻ
Chương 57: Lột áo choàng
Chương 58: Bị nghi ngờ gian lận
Chương 59: Lần này thật sự yêu anh
Chương 60: Trang điểm ra ngoài với Sở Hư Uyên

https://thuviensach.vn

Chương 61: Ăn mặc trang điểm trung tính lấy lòng tổng giám đốc Sở
Chương 62: Giường đu dây
Chương 63: Tình tiết trong cốt truyện vẫn xảy ra
Chương 64: Lời nói gây hiểu lầm
Chương 65: Hiểu rõ tình cảm của bản thân, bắt đầu trốn tránh
Chương 66: Đưa về bị người đáng ghét bắt gặp
Chương 67: Có phản ứng
Chương 68: Vũ hội
Chương 69: Là yêu sao???
Chương 70: Một nụ hôn nhẹ
Chương 71: Cõng ra ngoài
Chương 72: Ngủ qua đêm ở bên ngoài
Chương 73: Cô ấy không thích mình sao?!
Chương 74: Cùng thăm dò đối phương
Chương 75: Nhà chính dòng họ Sở
Chương 76: Tiệc sinh nhật
Chương 77: Trả thù giùm
Chương 78: Ra ngòai bàn chuyện hợp tác
Chương 79: Nổi điên chạy đến đoạt người
Chương 80: Mượn rượu tỏ tình, hiến ra nụ hôn đầu
Chương 81: Buổi sáng sau đêm say rượu (H nhẹ)
Chương 82: Tự làm cơm chúc mừng sinh nhật
Chương 83: Lời tỏ tình khác người thường
Chương 84: Sở ba tuổi nhõng nhẽo
Chương 85: Đến thành phố khác thi đấu
Chương 86: Bị người để ý, theo đuổi
Chương 87: Hạ Dương tìm đường chết
Chương 88: Chuyện ồn ào ở Sân trượt tuyết
Chương 89: Kể chuyện nhờ vả
Chương 90: Không giấu giếm công khai quan hệ
Chương 91: Về nhà
Chương 92: Nói rõ ràng mọi chuyện

https://thuviensach.vn

Chương 93: Du lịch hè
Chương 94: Cầu hôn
Chương 95: Hết chính truyện

https://thuviensach.vn